

**THE BOOK OF
MORMON**

**ICELANDIC – ENGLISH
PARALLEL EDITION**

Version 1, published April 2023. bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/

This parallel edition © 2023 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to ben.crowder@gmail.com.

Text of the Book of Mormon © 2023 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

Mormónsbók

Frásögn skrifuð á töflur með hendi Mormóns fengin af töflum Nefís

Mormónsbók er þess vegna útdráttur úr heimildum Nefíþjóðarinnar og einnig Lamaníta — Skrifuð fyrir Lamaníta, sem eru leifar af Ísraelsætt, og einnig fyrir Gyðinga og Þjóðirnar — Skrifuð eftir boði og einnig með spádóms- og opinberunaranda — Skrifuð og innsigliuð og falin Drottni, svo að heimildunum yrði ekki tortímt — Til að koma fram fyrir gjöf og kraft Guðs og verða þýdd — Innsigliuð með hendi Morónís og falin Drottni til að koma fram á sínum tíma með Þjóðunum. Þýðing hennar varð fyrir gjöf Guðs.

Mormónsbók er einnig útdráttur úr Bók Eters, sem er heimild um þjóð Jareds, sem tvístrað var á þeim tíma, er Drottinn spillti máli fólksins, þegar það var að byggja turn til að ná til himins — En þetta á að sýna leifum Ísraelsættar, hve mikið Drottinn hefur gjört fyrir feður þeirra, og til þess að þeir fái þekkt sáttmála Drottins og viti, að þeim er ekki að eilífu vísað frá — Þetta er einnig til að sannfæra Gyðingana og Þjóðirnar, um að JESÚS er KRISTUR, hinn EILÍFI GUÐ, er opinberar sig öllum þjóðum — En séu gallar hér á, þá eru þeir mistök manna. Dæmið því ekki það, sem Guðs er, svo að þér verðið flekklaus fundin við dómstól Krists.

ÞÝDD AF FRUMMÁLI Á TÖFLUNUM YFIR Á ENSKA TUNGU AF JOSEPH SMITH, YNGRI

The Book of Mormon

An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites—Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile—Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof—Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

TRANSLATED BY JOSEPH SMITH, JUN.

Vitnisburður þriggja vitna

Veri það heyrinkunnugt öllum þjóðum, kynkvíslum, tungum og lýðum, sem þetta verk sjá: Að við höfum fyrir náð Guðs föður og Drottins vors Jesú Krists séð töflur þær, sem heimildir þessar geyma, en þær segja frá Nefiþjóðinni, svo og Lamanítum, bræðrum hennar, og auk þess þjóð Jareds, sem kom úr turninum, sem um hefur verið rætt. Við vitum einnig, að þær hafa verið þýddar með gjöf og krafti Guðs, því að rödd hans hefur sagt okkur það. Við vitum því með vissu, að verk þetta er sannleikur. Og við berum því einnig vitni, að við höfum séð leturgröftinn, sem er á töflunum, og þær hafa verið okkur sýndar með krafti Guðs, en ekki manna. Og við lýsum því yfir í fullri alvöru, að engill Guðs sté niður af himni, og hann hafði töflurnar meðferðis og lagði þær fyrir auglit okkar, svo við litum og sáum þær og leturgröftinn á þeim. Og við vitum, að það er fyrir náð Guðs föður og Drottins vors Jesú Krists, að við sáum þessa hluti, og berum því vitni, að þeir eru sannir. Í augum okkar er það undursamlegt. Engu að síður bauð rödd Drottins okkur að bera vitni um þetta, og til þess að vera hlýðnir fyrirmælum Guðs berum við þessu vitni. Og við vitum, að ef við erum trúir í Kristi, munum við hreinsa klæði okkar af blóði allra manna og reynast flekklausir fyrir dómstóli Krists, og munum dvelja eilíflega með honum á himnum. Og heiðurinn sé föðurins og sonarins og hins heilaga anda, sem eru einn Guð. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

The Testimony of Three Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That we, through the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, have seen the plates which contain this record, which is a record of the people of Nephi, and also of the Lamanites, their brethren, and also of the people of Jared, who came from the tower of which hath been spoken. And we also know that they have been translated by the gift and power of God, for his voice hath declared it unto us; wherefore we know of a surety that the work is true. And we also testify that we have seen the engravings which are upon the plates; and they have been shown unto us by the power of God, and not of man. And we declare with words of soberness, that an angel of God came down from heaven, and he brought and laid before our eyes, that we beheld and saw the plates, and the engravings thereon; and we know that it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, that we beheld and bear record that these things are true. And it is marvelous in our eyes. Nevertheless, the voice of the Lord commanded us that we should bear record of it; wherefore, to be obedient unto the commandments of God, we bear testimony of these things. And we know that if we are faithful in Christ, we shall rid our garments of the blood of all men, and be found spotless before the judgment-seat of Christ, and shall dwell with him eternally in the heavens. And the honor be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost, which is one God. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

Vitnisburður átta vitna

Veri það heyrinkunnugt öllum þjóðum, kynkvíslum, tungum og lýðum, sem þetta verk sjá: Að Joseph Smith yngri, þýðandi þessa verks, hefur sýnt okkur töflurnar, sem um hefur verið rætt, og virðast þær vera úr gulli. Við handlékum eins mörg blaðanna og nefndur Smith hefur þýtt. Við sáum einnig leturgröftinn á þeim, sem allur virðist forn vinna og vandað handbragð. Og við berum því vitni í fullri alvöru, að nefndur Smith hefur sýnt okkur þetta, því að við höfum séð það og handfjallað og vitum með vissu, að nefndur Smith hefur gulltöflur þær, sem við höfum rætt um. Og við gefum heiminum nöfn okkar, til að bera heiminum vitni um það, sem við höfum séð. Og við ljúgum ekki, Guð sé vitni að því.

CHRISTIAN WHITMER

JACOB WHITMER

PETER WHITMER, YNGRI

JOHN WHITMER

HIRAM PAGE

JOSEPH SMITH, ELDRI

HYRUM SMITH

SAMUEL H. SMITH

The Testimony of Eight Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That Joseph Smith, Jun., the translator of this work, has shown unto us the plates of which hath been spoken, which have the appearance of gold; and as many of the leaves as the said Smith has translated we did handle with our hands; and we also saw the engravings thereon, all of which has the appearance of ancient work, and of curious workmanship. And this we bear record with words of soberness, that the said Smith has shown unto us, for we have seen and hefted, and know of a surety that the said Smith has got the plates of which we have spoken. And we give our names unto the world, to witness unto the world that which we have seen. And we lie not, God bearing witness of it.

CHRISTIAN WHITMER

JACOB WHITMER

PETER WHITMER, JUN.

JOHN WHITMER

HIRAM PAGE

JOSEPH SMITH, SEN.

HYRUM SMITH

SAMUEL H. SMITH

Fyrsta bók Nefís

Stjórn hans og helg þjónusta

Frásögn um Lebí, eiginkonu hans Sariú og fjóra syni hans, sem hétu (byrjað á þeim elsta) Laman, Lemúel, Sam og Nefí. Drottinn aðvarar Lebí og ræður honum að hverfa frá landi Jerúsalem, þar eð íbúarnir sækist eftir lífi hans fyrir spádóma hans, er snerta misg jörðir þeirra. Hann ferðast þrjár dagleiðir út í óbyggðirnar með fjölskyldu sinni. Nefí hverfur aftur til lands Jerúsalem ásamt bræðrum sínum til að sækja heimildaskrár Gyðinga. Frásögnin af þjáningum þeirra. Þeir kvænast dætrum Ísmaels. Þeir leggja af stað með fjölskyldur sínar út í óbyggðirnar. Sagt er frá þjáningum þeirra og þrengingum í óbyggðunum og leið þeirra rakin. Þeir koma að vötnunum miklu. Bræður Nefís rísa gegn honum. Hann ávítar þá og smíðar skip. Þeir nefna staðinn Nægtarbrunn. Þeir fara yfir vötnin miklu til fyrirheitna landsins og áfram. Þetta er samkvæmt frásögn Nefís, eða með öðrum orðum, ég, Nefí, færði þessa skrá í letur.

1 Nefí 1

- 1 Ég, Nefí, er af góðum foreldrum kominn og hlaut þess vegna nokkra tilsögn í öllum fræðum föður míns. Enda þótt ég hafi mátt þola miklar þrengingar á lífsleið minni, hef ég engu að síður orðið mikillar náðar Drottins aðnjótandi alla mína ævi. Og vegna þess að mikil þekking á gæsku og leyndardómum Guðs hefur fallið mér í skaut, færi ég í letur það sem á daga mína hefur drifið.
- 2 Já, ég skrái þessa frásögn á tungu föður míns, sem felur í sér lærdóm Gyðinga og tungu Egypta.
- 3 Og ég veit, að frásögnin, sem ég færi í letur, er sönn. Og ég skrái hana með eigin hendi og samkvæmt minni bestu vitund.

The First Book of Nephi

His Reign and Ministry

An account of Lebi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lebi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.

1 Nephi 1

- I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.
- Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.
- And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

- 4 Því að svo bar við í upphafi fyrsta valdaárs Sedekía, konungs í Júda, (en faðir minn, Lehi, hafði dvalið alla ævi sína í Jerúsalem), að margir spámenn komu á því sama ári og spáðu því, að tortíma yrði hinni miklu Jerúsalemborg, ef íbúarnir iðruðust ekki.
- 5 Þá bar svo við, að faðir minn, Lehi, hóf að biðja til Guðs fyrir þjóð sinni, já, af einlægu hjarta.
- 6 Og svo bar við meðan hann bað til Drottins, að eldstólpi birtist á kletti fyrir framan hann, og margt bar fyrir augu hans og eyru. Og vegna þess, sem hann sá og heyrði, nötraði hann og skalf ákaflega.
- 7 Og svo bar við, að hann hvarf aftur til heimilis síns í Jerúsalem, fleygði sér upp í rúm, altekinn af andanum og því, sem borið hafði fyrir augu hans.
- 8 Og þannig altekinn af andanum varð hann hrifinn burt í sýn, svo að hann sá jafnvel himnana opnast, og honum þótti sem hann sæi Guð sitja í hásæti sínu, umkringdan óteljandi skörum engla, sem sungu Guði sínum lof.
- 9 Og svo bar við, að hann sá Einn stíga niður af miðjum himni, og að það geislaði af honum bjartar en sólu um hádegisbil.
- 10 Og hann sá jafnframt tólf aðra, sem fylgdu honum, og birta þeirra var skærari en stjarnanna á himinhvolfinu.
- 11 Og þeir komu niður til jarðar og héldu áfram eftir yfirborði hennar, og hinn fyrsti staðnæmdist frammi fyrir föður mínum, fékk honum bók og bauð honum að lesa hana.
- 12 Og svo bar við, að hann fylltist anda Drottins, á meðan hann las.
- 13 Hann las og mælti: Vei þér, vei þér Jerúsalem, því að ég hef séð viðurstygð þína! Já, og margt las faðir minn varðandi Jerúsalem — að henni yrði tortímt, ásamt íbúum hennar. Margir mundu falla fyrir sverði og margir færðir í ánauð til Babýloníu.

For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

14 Og svo bar við, að loknum lestrinum, eftir að faðir minn hafði séð margt, bæði mikið og undursamlegt, lofaði hann Drottin á ýmsan hátt og sagði: Mikil eru verk þín og undursamleg, ó Drottinn, Guð almáttugur! Hásæti þitt er á himnum hátt og vald þitt, gæska þín og miskunn ríkir yfir öllum jarðarbúum. Og vegna miskunnsemi þinnar munt þú ekki leyfa að þeir farist, sem til þín koma!

15 Og þannig fórust föður mínum orð Guði sínum til lofs. Því að sál hans fylltist fögnuði og hjarta hans varð gagntekið af því, sem hann hafði séð, já, því, sem Drottinn hafði sýnt honum.

16 Ég, Nefí, gjöri ekki full skil á því sem faðir minn hefur ritað, þar eð hann hefur skráð margt, sem birtist honum í sýnum og draumum. Auk þess hefur hann skráð margt, sem hann spáði fyrir um og sagði börnum sínum frá, en því mun ég ekki gjöra full skil.

17 En ég mun gjöra grein fyrir því, sem fyrir mig hefur borið um dagana. Sjá. Ég mun draga saman heimildir föður míns í stutt mál og skrá þær á töflur, sem ég hef búið til með mínum eigin höndum. Og þegar ég hef lokið við að stytta heimildir föður míns, mun ég greina frá minni eigin ævi.

18 Ég vil því, að þér vitið, að eftir að Drottinn hafði sýnt föður mínum, Lehí, svo margt undursamlegt, já, varðandi tortímingu Jerúsalem, sjá, þá fór hann út á meðal fólksins og tók að spá og segja frá því, sem hann hafði bæði séð og heyrt.

19 Og svo bar við, að Gyðingar hæddu hann vegna þess vitnisburðar, sem hann gaf um þá. Því hann bar ranglæti þeirra og viðurstyggð svo sannarlega vitni. Og hann bar því einnig vitni, að það sem hann hafði séð og heyrt, sem og það, er hann hafði lesið í bókinni, sýndi greinilega fram á komu Messíasar og einnig endurlausn heimsins.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

20 Þegar Gyðingar heyrðu þetta, reiddust þeir honum, já, rétt eins og þeir reiddust spámönnunum til forna, sem þeir vísuðu burt, grýttu og deyddu. Þeir sátu einnig um líf hans og reyndu að svipta hann því. En sjá. Ég, Nefí, mun sýna yður fram á, að hin milda miskunn Drottins vakir yfir öllum þeim, sem hann hefur útvalið, trúar þeirra vegna, til að gjöra þá máttuga, jafnvel með krafti til frelsunar.

And when the Jews heard these things they were angry with him; yea, even as with the prophets of old, whom they had cast out, and stoned, and slain; and they also sought his life, that they might take it away. But behold, I, Nephi, will show unto you that the tender mercies of the Lord are over all those whom he hath chosen, because of their faith, to make them mighty even unto the power of deliverance.

1 Nefí 2

- 1 Sjá, svo bar við, að Drottinn talaði til föður míns, já, í draumi, og mælti við hann: Blessaður ert þú, Lehí, vegna breyttni þinnar. Þú hefur verið trúr og flutt fólki þessu boðskap minn eins og ég fól þér. En, sjá. Það situr um líf þitt.
- 2 Og svo bar við, að Drottinn bauð föður mínum jafnvel í draumi að kalla saman fjölskyldu sína og halda út í óbyggðirnar.
- 3 Og svo bar við, að hann hlýðnaðist orði Drottins og gjörði sem Drottinn mælti fyrir.
- 4 Og svo bar við, að hann hélt út í óbyggðirnar. Og hann yfirgaf hús sitt og erfðaland, og gull sitt og silfur, sem og aðrar dýrmætar eigur og hafði ekkert með sér nema fjölskyldu sína og vistir og tjöld, og hélt út í óbyggðirnar.
- 5 Og hann bar þar niður, sem landið liggur að ströndum Rauðahafsins, og lagði leið sína yfir óbyggðirnar eftir útjadrinum, sem liggur nær Rauðahafinu. Og hann ferðaðist um óbyggðirnar í fylgd með fjölskyldu sinni, en í henni var móðir mín, Saría, og eldri bræður mínir, Laman, Lemúel og Sam.
- 6 Og svo bar við, að þegar hann hafði ferðast þrjá daga um óbyggðirnar, reisti hann tjald sitt á bökkum vatnsfylltrar ár í dal einum.
- 7 Og svo bar við, að hann reisti altari úr grjóti, færði Drottni fórn og flutti Drottni Guði vorum þakkir.
- 8 Og svo bar við, að hann gaf ánni nafn og nefndi hana Laman. Áin rann út í Rauðahafið, og dalurinn var nálægt mynni hennar við útjadarinn.
- 9 Og þegar faðir minn sá, að vatnið í ánni rann út í uppsprettu Rauðahafsins, talaði hann til Lamans og sagði: Ó, að þú mættir vera eins og þessi á og streyma án afláts að uppsprettu alls réttlætis!

1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

- 10 Og enn fremur sagði hann við Lemúel: Ó, að þú mættir vera eins og þessi dalur, fastur fyrir og stöðugur og óhagganlegur við að halda boðorð Drottins!
- 11 Þetta mælti hann vegna þrjósku Lamans og Lemúels, því að þeir mögðu gegn föður sínum varðandi ýmislegt; yfir að hann fengi vitranir, hefði leitt þá út úr landi Jerúsalem og látið þá yfirgefa erfðaland sitt, gull sitt og silfur, sem og aðrar dýrmætar eigur, til þess eins að farast í óbyggðunum. Og þeir sögðu hann hafa farið þannig að ráði sínu vegna heimskulegra ímyndana sinna.
- 12 Þannig mögðu Laman og Lemúel, sem elstir voru, gegn föður sínum. Og þeir gjörðu svo, vegna þess að þeir þekktu eigi vegu þess Guðs, sem skóp þá.
- 13 Þeir trúðu því ekki heldur, að hægt væri að tortíma hinni miklu borg, Jerúsalem, samkvæmt orðum spámannanna. Og þeim var líkt farið og Gyðingunum í Jerúsalem, sem sátu um líf föður míns.
- 14 Og svo bar við, að faðir minn talaði til þeirra í Lemúelsdal, af krafti, því að hann var gagntekinn af andanum. Og hann talaði þar til þeir nötruðu frá hvirfli til ilja frammi fyrir honum. Og hann ávítaði þá, svo að þeir þorðu ekki að andmæla honum, og gjörðu þar af leiðandi eins og hann bauð þeim.
- 15 Og faðir minn hélt til í tjaldi.
- 16 Og svo bar við, að ég, Nefí, sem var mjög ungur að árum, en mikill vexti og fullur af þrá eftir að kynnast leyndardómum Guðs, ákallaði Drottin. Og sjá. Hann vitjaði mín og mildaði hjarta mitt svo, að ég lagði trúnað á öll orð föður míns. Þess vegna reis ég ekki gegn honum eins og bræður mínir.
- 17 Og ég talaði við Sam og sagði honum frá því, sem Drottinn hafði opinberað mér með sínum heilaga anda. Og svo bar við, að hann lagði trúnað á orð mín.
- 18 En sjá. Laman og Lemúel vildu ekki fara að orðum mínum, og í hryggð minni yfir því, hve harðir þeir voru í hjarta, ákallaði ég Drottin þeirra vegna.

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

19 Og svo bar við, að Drottinn talaði til mín og mælti: Blessaður ert þú Nefí vegna trúar þinnar, því að þú hefur leitað mín af kostgæfni og af lítillæti hjartans.

20 Og sem þið haldið boðorð mín, svo mun ykkur vegna vel, og þið munuð leidd til fyrirheitins lands. Já, meira að segja til lands, sem ég hef búið ykkur, já, til lands, sem er land valkosta, öllum öðrum löndum betra.

21 Og sem bræður þínir rísa gegn þér, svo munu þeir útilokaðir úr návist Drottins.

22 Og sem þú heldur boðorð mín, svo mun þér falið að vera stjórnandi og leiðbeinandi bræðra þinna.

23 Því að sjá. Þann dag, sem þeir rísa gegn mér, mun ég leiða yfir þá bölvun, já, þunga bölvun, og þeir munu ekkert vald hafa yfir niðjum þínum, nema niðjar þínir rísi einnig gegn mér.

24 Og fari svo, að þeir rísi gegn mér, munu þeir verða sú svipa á niðja þína, sem vekur þá af svefni gleymiskunnar.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

1 Nefí 3

- 1 Og svo bar við, að ég, Nefí, sneri aftur til tjalds föður míns, frá því að tala við Drottin.
- 2 Og svo bar við, að hann talaði til mín og sagði: Sjá, mig dreymdi draum, og í honum gaf Drottinn mér þau fyrirmæli, að þú og bræður þínir skylduð hverfa aftur til Jerúsalem.
- 3 Því að sjá, Laban hefur heimildaskrá Gyðinga undir höndum svo og ættartölu forfedra minna, sem letraðar eru á töflur úr látúni.
- 4 Þess vegna hefur Drottinn mælt svo fyrir, að þú og bræður þínir skuluð sækja Laban heim og leita heimildaskrárnar uppi og koma með þær hingað niður í óbyggðirnar.
- 5 Og sjá nú. Bræður þínir mögla og segja þetta erfitt verk, sem ég bað þá að leysa af hendi. En sjá. Það er ekki mín bón, heldur fyrirmæli Drottins.
- 6 Far þess vegna, son minn, og þú munt njóta náðar Drottins, vegna þess að þú hefur ekki möglað.
- 7 Og svo bar við, að ég, Nefí, sagði við föður minn: Ég mun fara og gjöra það, sem Drottinn hefur boðið, því að ég veit, að Drottinn gefur mannanna börnum engin fyrirmæli án þess að greiða þeim veg til að leysa af hendi það, sem hann hefur boðið þeim.
- 8 Og svo bar við, að þegar faðir minn heyrði þessi orð, varð hann yfir sig glaður, því hann vissi, að Drottinn hafði blessað mig.
- 9 Og ég, Nefí, ásamt bræðrum mínum, lagði af stað í ferð út í óbyggðirnar með tjöld okkar, og við héldum í átt upp til lands Jerúsalem.
- 10 Og svo bar við, að þegar við komum upp til lands Jerúsalem, bárum við bræðurnir saman ráð okkar.
- 11 Og við vörpuðum hlutkesti — hver okkar skyldi sækja Laban heim. Og svo bar við, að upp kom hlutur Lamans. Og Laman fór heim til Labans og ræddi við hann, meðan hann átti viðdvöl í húsi hans.
- 12 Og hann tjáði Laban, að hann hefði hug á að fá heimildaskrár þær, sem letraðar væru á látúnstöflurnar og hefðu að geyma ættartölu föður míns.

1 Nephi 3

- And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.
- And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.
- For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.
- Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.
- And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.
- Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.
- And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.
- And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.
- And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.
- And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.
- And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.
- And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.

- 13 Og sjá. Svo bar við, að Laban reiddist og hratt honum frá sér og vildi ekki, að hann fengi heimildaskrárnar. Hann sagði þess vegna við hann: Sjá, þú ert ræningi, og ég mun drepa þig.
- 14 En Laman flúði frá honum og sagði okkur frá því, sem Laban hafði gjört. Og við fylltumst mikilli hryggð, og bræður mínir voru komnir á fremsta hlunn með að hverfa aftur til föður míns í óbyggðunum.
- 15 En sjá. Þá mælti ég við þá: Sem Drottinn lifir og sem við lifum, munum við ekki fara niður til föður okkar í óbyggðunum fyrr en við höfum lokið því, sem Drottinn bauð okkur að gjöra.
- 16 Verum því staðfastir að fara að boðum Drottins og förum niður til erfðalands föður okkar, því að sjá, þar skildi hann eftir gull og silfur og hvers kyns auðæfi. Og allt það gjörði hann, vegna fyrirmæla Drottins.
- 17 Því að hann vissi, að Jerúsalem hlyti að verða eytt vegna ranglætis íbúanna.
- 18 Því að sjá. Þeir hafa hafnað orðum spámanna. Dveldi faðir minn því í landinu, eftir að honum var boðið að flýja land, sjá, þá mundi hann einnig farast. Hann yrði því að flýja land.
- 19 Og sjá. Viska Guðs er að baki því, að við fáum þessar heimildaskrár, svo að við fáum varðveitt tungu feðra okkar fyrir börn okkar —
- 20 Og einnig að við fáum varðveitt þeim til handa þau orð, sem heilagir spámenn hafa allir mælt af munnni fram og þeim voru gefin fyrir anda og kraft Guðs, frá upphafi veraldar og allt til líðandi stundar.
- 21 Og svo bar við, að með þessum orðum mínum tókst mér að telja bræður mína á að vera trúir boðum Guðs.
- 22 Og svo bar við, að við lögðum leið okkar niður til erfðalands okkar og söfnuðum saman gulli, silfri og öðru dýrmætu, sem við áttum.
- 23 Og þegar þessu hafði öllu verið safnað saman, héldum við enn á ný upp til heimkynna Labans.

And behold, it came to pass that Laban was angry, and thrust him out from his presence; and he would not that he should have the records. Wherefore, he said unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the things which Laban had done, unto us. And we began to be exceedingly sorrowful, and my brethren were about to return unto my father in the wilderness.

But behold I said unto them that: As the Lord liveth, and as we live, we will not go down unto our father in the wilderness until we have accomplished the thing which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; therefore let us go down to the land of our father's inheritance, for behold he left gold and silver, and all manner of riches. And all this he hath done because of the commandments of the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, because of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the prophets. Wherefore, if my father should dwell in the land after he hath been commanded to flee out of the land, behold, he would also perish. Wherefore, it must needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should obtain these records, that we may preserve unto our children the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the words which have been spoken by the mouth of all the holy prophets, which have been delivered unto them by the Spirit and power of God, since the world began, even down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of language did I persuade my brethren, that they might be faithful in keeping the commandments of God.

And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.

- 24 Og svo bar við, að við fórum inn til Labans og létum í ljós ósk um, að hann afhenti okkur heimildaskrár þær, sem letraðar voru á látúnstöflurnar, en í stað þeirra mundum við láta honum eftir gull okkar og silfur og allt annað dýrmætt í okkar eigu.
- 25 En svo bar við, að þegar Laban sá eigur okkar, að þær voru mjög miklar, girntist hann þær svo, að hann rak okkur á dyr og sendi þjóna sína til að drepa okkur, svo að hann gæti komist yfir eigur okkar.
- 26 Og svo bar við, að við flúðum undan þjónum Labans, en neyddumst til að skilja eigur okkar eftir, og féllu þær í hendur Labans.
- 27 Og svo bar við, að við flúðum út í óbyggðirnar, en þjónum Labans tókst ekki að ná okkur, og við földum okkur í hellisskúta.
- 28 Og svo bar við, að Laman reiddist mér og einnig föður okkar. Lemúel reiddist einnig, því að hann hlustaði á það, sem Laman sagði. Laman og Lemúel létu sér því mörg óvæginn orð um munn fara við okkur, yngri bræður sína, og létu högginn dynja á okkur, jafnvel með barefli.
- 29 Og svo bar við, að meðan þeir lömdu okkur með barefli, sjá, þá kom engill Drottins og stóð fyrir framan þá og mælti: Hví berjið þér yngri bróður yðar með barefli? Vitið þér ei, að Drottinn hefur útvalið hann sem stjórnanda yðar og það vegna misgjörða yðar? Sjá, hverfið því aftur upp til Jerúsalem, og Drottinn mun selja Laban í hendur yðar.
- 30 Og að svo mæltu hvarf engillinn á brott.
- 31 Og þegar engillinn var horfinn, tóku Laman og Lemúel enn að mögla og segja: Hvernig má það vera, að Drottinn framselji okkur Laban? Sjá, hann er voldugur maður og ræður yfir fimmtíu, já, getur jafnvel drepíð fimmtíu og hví þá ekki okkur?

And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

And after the angel had departed, Laman and Lemuel again began to murmur, saying: How is it possible that the Lord will deliver Laban into our hands? Behold, he is a mighty man, and he can command fifty, yea, even he can slay fifty; then why not us?

1 Nefí 4

- 1 Og svo bar við, að ég tók bræður mína tali og sagði: Förum aftur upp til Jerúsalem og verum trúir boðum Drottins, því að sjá. Hann er máttugri en jörðin í heild, og hví skyldi hann þá ekki vera máttugri en Laban og hans hálf hundrad, já, jafnvel máttugri en tugir þúsunda af hans mönnum?
- 2 Förum þess vegna þangað upp. Verum sterkir sem Móse, því að hann talaði vissulega til vatna Rauðahafsins, og þau skiptust í báðar áttir, og feður okkar komust á þurru yfir það og úr ánaud, og herir Faraós fylgdu þeim eftir, en drukknudú í vötnum Rauðahafsins.
- 3 Sjá því. Þið vitið, að þetta er satt. Og þið vitið einnig, að engill hefur talað til ykkar. Hvernig getið þið efast? Við skulum fara þangað upp. Drottinn megnar að varðveita okkur eins og feður okkar og tortíma Laban eins og Egyptunum.
- 4 Þegar ég hafði mælt þessi orð, voru þeir enn reiðir og héldu uppi andmælum. Engu að síður slógust þeir í för með mér, þar til við komum að múrum Jerúsalem.
- 5 Og kvöld var komið, og ég fékk þá til að fela sig utan múranna. Þegar þeir voru komnir í felur, laumaðist ég, Nefí, inn í borgina og í átt að heimkynnum Labans.
- 6 Og andinn leiddi mig, og ég vissi ekki fyrirfram, hvað gjöra skyldi.
- 7 Engu að síður hélt ég áfram, og þegar ég nálgadist hús Labans, sá ég mann, sem fallið hafði til jarðar fyrir framan mig, því að hann var ofurölvi.
- 8 Og þegar ég kom að honum, sá ég, að það var Laban.
- 9 Og ég sá sverð hans og dró það úr slíðrum. Og meðalkaflinn var úr skíru gulli og smíðin á því var framúrskarandi vönduð. Og ég sá, að sverðsblaðið var úr mjög dýrmætu stáli.
- 10 Og svo bar við, að andinn hvatti mig til að ráða Laban af dögum. En í hjarta mínu sagði ég: Aldrei nokkru sinni hef ég úthellt mannsblóði. Og mig hryllti við, og ég óskaði þess að þurfa ekki að drepa hann.

1 Nephi 4

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrunk and would that I might not slay him.

11 Og andinn sagði enn við mig: Sjá, Drottinn hefur selt hann þér í hendur. Já, og ég vissi einnig, að hann hafði sóst eftir lífi mínu. Já, og hann vildi ekki hlýða boði Drottins, og hann hafði einnig tekið eigur okkar.

12 Og svo bar við, að andinn sagði enn við mig: Dreptu hann, því að Drottinn hefur selt hann þér í hendur —

13 Sjá, Drottinn deyðir hina ranglátu til að koma réttlátum áformum sínum til leiðar. Betra er, að einn maður farist en að heilli þjóð hnigni og hún farist í vantrú.

14 Og þegar ég, Nefí, hafði hlýtt á þessi orð, minntist ég orða Drottins, sem hann beindi til mín í óbyggðunum, er hann sagði: Sem niðjar þínir halda boðorð mín, svo mun þeim vegna vel í fyrirheitna landinu.

15 Já, og mér kom einnig í hug, að þeir gætu ekki haldið boðorð Drottins, eins og þau birtust í lögmáli Móse, án þess að hafa lögmálið.

16 Og ég vissi einnig, að lögmálið var lettrað á látúnstöflurnar.

17 Og enn fremur vissi ég, að Drottinn hafði selt Laban í hendur mér í þessum tilgangi — að ég kæmist yfir heimildaskrárnar í samræmi við fyrirmæli hans.

18 Ég hlýddi þess vegna rödd andans, tók í höfuðhár Labans og hjó höfuðið af með hans eigin sverði.

19 Og þegar ég hafði höggvið af honum höfuðið með hans eigin sverði, tók ég klæði Labans og klæddist þeim, já, hverri flík, og ég girti hertygi hans um lendar mér.

20 Og að þessu loknu hélt ég áfram að fjárhirslu Labans. Og á leiðinni að fjárhirslunni, sjá, þá sá ég þjón Labans, sem hafði lyklana að fjárhirslunni undir höndum. Og ég skipaði honum með rödd Labans að fara með mér inn í fjárhirsluna.

21 Og hann áleit mig vera húsbónda sinn, Laban, því að hann sá klæðin og einnig sverðið, sem girt var um lendar mér.

And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as thy seed shall keep my commandments, they shall prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.

22 Og hann talaði við mig um öldunga Gyðinganna, þar eð hann vissi, að húsbóndi hans, Laban, hafði verið úti meðal þeirra um kvöldið.

23 Og ég talaði við hann eins og Laban mundi hafa gjört.

24 Og ég sagði honum einnig, að ég ætti að fara með áletranirnar á látúnstöflunum til eldri bræðra minna, en þeir væru utan múranna.

25 Og ég bað hann einnig að fylgja mér.

26 Og þar eð hann áleit, að ég ætti við safnaðarbræðurna og væri raunverulega sá Laban, sem ég hafði drepið, slóst hann í för með mér.

27 Og hann talaði margsinnis um öldunga Gyðinganna við mig á leiðinni til bræðra minna, sem voru utan múranna.

28 Og svo bar við, að Laman varð yfir sig hræddur, þegar hann sá mig, og það urðu Lemúel og Sam einnig. Og þeir flúðu frá mér, því að þeir héldu, að ég væri Laban og að hann hefði drepið mig og sæktist einnig eftir lífi þeirra.

29 Og svo bar við, að ég kallaði á eftir þeim, og þeir heyrðu til mín og hættu flóttanum.

30 Og svo bar við, að þegar þjónn Labans sá bræður mína, tók hann að nötra og var að því kominn að flýja frá mér og snúa aftur til Jerúsalemborgar.

31 Og ég, Nefí, sem er stór maður vexti og gæddur miklum líkamsburðum fyrir tilverknað Drottins, þreif í þjón Labans og hélt honum föstum, svo að hann gæti ekki flúið.

32 Og svo bar við, að ég sagði við hann, að svo sannarlega sem Drottinn lifir og sem ég lifi, myndum við þyrma lífi hans, ef hann hlýddi orðum mínum.

33 Og ég sór þess meira að segja eið, að hann þyrfti ekki að óttast og að hann skyldi vera frjáls maður eins og við, ef hann vildi slást í för með okkur niður í óbyggðirnar.

And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And they fled from before my presence; for they supposed it was Laban, and that he had slain me and had sought to take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they did hear me; wherefore they did cease to flee from my presence.

And it came to pass that when the servant of Laban beheld my brethren he began to tremble, and was about to flee from before me and return to the city of Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and also having received much strength of the Lord, therefore I did seize upon the servant of Laban, and held him, that he should not flee.

And it came to pass that I spake with him, that if he would hearken unto my words, as the Lord liveth, and as I live, even so that if he would hearken unto our words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he need not fear; that he should be a free man like unto us if he would go down in the wilderness with us.

- 34 Og ég sagði einnig við hann: Vissulega hefur Drottinn boðið okkur að gjöra þetta, og eigum við ekki að fylgja fyrirmælum Drottins af kostgæfni? Ef þú þess vegna vilt fara niður í óbyggðirnar til föður míns, mátt þú dvelja með okkur.
- 35 Og svo bar við, að orðin, sem ég mælti, hleyptu kjarki í Sóram, en Sóram hét þjónninn, og hann lofaði að fara niður í óbyggðirnar til föður okkar. Og hann sór þess einnig eið, að hann skyldi dvelja með okkur upp frá því.
- 36 Nú vorum við þess mjög fúsir, að hann dveldist með okkur, svo að Gyðingarnir fréttu ekki af flótta okkar út í óbyggðirnar og veittu okkur ekki eftirför til að tortíma okkur.
- 37 Og svo bar við, að er Sóram hafði svarið okkur eið, óttuðumst við hann ei lengur.
- 38 Og svo bar við, að við tókum látúnstöflurnar og þjón Labans með okkur, lögðum út í óbyggðirnar og héldum til tjalds föður okkar.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

1 Nefí 5

- 1 Og svo bar við, að þegar við komum aftur til föður okkar niðri í óbyggðunum, sjá, þá fylltist hann gleði og móðir mín, Saría, varð einnig afar glöð, því að hún hafði tregað okkur fölskvalaust.
- 2 Hún taldi, að við hefðum orðið óbyggðunum að bráð. Og hún átalði einnig föður minn fyrir vitranir hans og sýnir og mælti: Sjá. Þú hefur leitt okkur burt frá erfðalandi okkar, sýnir okkar eru ekki lengur í tölu lifenda, og við munum farast í óbyggðunum.
- 3 Þannig fórust móður minni orð, er hún ávitaði föður minn.
- 4 Og svo bar við, að faðir minn tók til máls og sagði við hana: Ég veit, að ég fæ vitranir. Og hefði ég ekki séð í sýn það, sem Guði tilheyrir, hefði ég ekki kynnst gæsku Guðs, heldur dvalið áfram í Jerúsalem og farist með bræðrum mínum.
- 5 En sjá. Land fyrirheitisins er mitt, og yfir því gleðst ég. Já, og ég veit, að Drottinn mun bjarga sonum mínum úr höndum Labans og færa okkur þá aftur niður í óbyggðirnar.
- 6 Og með þessum orðum hughreysti Lehi, faðir minn, móður mína, Saría, varðandi afdrif okkar, meðan við fórum yfir óbyggðirnar til lands Jerúsalem til að ná heimildaskráum Gyðinga.
- 7 Og þegar við komum aftur til tjalds föður míns, var mælir gleði þeirra fullur, og móðir mín lét huggast.
- 8 Hún tók til máls og sagði: Nú veit ég með vissu, að Drottinn gaf eiginmanni mínum fyrirmæli um að flýja út í óbyggðirnar. Já, og ég veit einnig með vissu, að Drottinn hefur verndað syni mína, bjargað þeim úr höndum Labans og gefið þeim kraft til þess að ljúka því, sem Drottinn hafði boðið þeim. Og þannig fórust henni orð.
- 9 Og svo bar við, að þau urðu ákaflega glöð og færðu Drottinn bæði fórnir og brennifórnir, og þau fluttu Guði Ísraels þakkir.

1 Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

- 10 Og að lokinni þakkargjörð þeirra til Guðs Ísraels, tók faðir minn, Lehi, fram heimildaskrárnar, sem letraðar voru á töflur úr látúni og hóf að kanna þær frá byrjun.
- 11 Og hann sá, að á þeim var að finna hinar fimm bækur Móse, sem segja frá sköpun heimsins og einnig frá Adam og Evu, sem voru frumforeldrar okkar —
- 12 Og á þeim var og að finna heimildir um Gyðinga frá upphafi og alveg fram til upphafs valdatíma Sedekía, konungs í Júða —
- 13 Og þar var auk þess að finna spádóma hinna heilögu spámanna frá upphafi og alveg fram til upphafs valdatíma Sedekía. Og enn fremur margra spádóma, sem Jeremía hafði mælt af munnni fram.
- 14 Og svo bar við, að auk þessa fann faðir minn, Lehi, einnig ættartölu feðra sinna á látúnstöflunum. Og þannig vissi hann, að hann var afkomandi Jósefs, já, einmitt þess Jósefs, sem var sonur Jakobs og seldur var til Egyptalands og Drottinn hélt verndarhendi sinni yfir, svo að hann gæti forðað föður sínum, Jakob, og öllu hans heimilisfólki frá því að farast úr hungri.
- 15 Og hinn sami Guð, sem varðveitti þá, leiddi þá einnig úr ánaud og út úr Egyptalandi.
- 16 Og þannig uppgötvaði faðir minn, Lehi, ættartölu feðra sinna. Og Laban var einnig afkomandi Jósefs, og þess vegna hafði hann og feður hans varðveitt heimildaskrárnar.
- 17 En þegar faðir minn sá allt þetta, gagntók andinn hann, og hann tók að spá fyrir niðjum sínum —
- 18 Að þessar töflur úr látúni skyldu berast til allra þjóða, kynkvísla, tungna og lýða, sem til hans mætti rekja.
- 19 Þessar töflur úr látúni, sagði hann, munu þess vegna aldrei farast, né munu þær frammar dofna með tímanum. Og hann spáði mörgu varðandi niðja sína.
- 20 Og svo bar við, að bæði ég og faðir minn höfðum til þessa fylgt þeim boðum Drottins, sem hann hafði gefið okkur.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

21 Og við höfðum fengið í hendur heimildaskrárnar, sem Drottinn bauð okkur að fá, kannað þær og fundið þær eftirsóknarverðar. Já, jafnvel okkur mikils virði, þar eð þær gjörðu okkur kleift að varðveita boðorð Drottins fyrir niðja okkar.

22 Það bar því vott um visku Drottins, að við skyldum hafa þær með okkur í ferðum um óbyggðirnar í átt til fyrirheitna landsins.

And we had obtained the records which the Lord had commanded us, and searched them and found that they were desirable; yea, even of great worth unto us, insomuch that we could preserve the commandments of the Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should carry them with us, as we journeyed in the wilderness towards the land of promise.

1 Nefí 6

- 1 Ég, Nefí, hef ekki í hyggju að rekja ættir fedra minna í þessum hluta heimildaskrár minnar. Né heldur mun ég síðar rekja þær á töflunum, sem ég er að letrá, því að þær eru þegar raktar í þeim heimildum, sem faðir minn hefur haldið til haga. Þess vegna færi ég þær ekki í letur í þessari ritsmíð.
- 2 Ég læt mér nægja að segja, að við erum afkomendur Jósefs.
- 3 Og það er mér ekkert kappsmál að gjöra málefnum föður míns full skil. Það kæmist ekki fyrir á þessum töflum, því að það er löngun mín að nota þær fyrir það, sem ég skrifa um málefni Guðs.
- 4 Tilgangur minn er sá, og sá einn, að geta talið fólk á að koma til Guðs Abrahams, og Guðs Ísaks, og Guðs Jakobs og frelsast.
- 5 Þess vegna skrifa ég ekki um það, sem heiminum er geðfellt, heldur um það, sem er Guði þóknanlegt og þeim, sem ekki eru af þessum heimi.
- 6 Þess vegna mun ég bjóða niðjum mínum að fylla ekki þessar töflur því, sem ekkert gildi hefur fyrir mannanna börn.

1 Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

1 Nefí 7

- 1 Og nú vil ég, að þið vitið, að svo bar við, að loknum spádómum föður míns, Lehís, fyrir niðjum sínum, að Drottinn talaði til hans enn á ný og kvað það ekki rétt, að hann, Lehi, færi aðeins með fjölskyldu sína út í óbyggðirnar, heldur skyldu synir hans taka sér dætur að eiginkonum, svo að þeir gætu alið upp niðja fyrir Drottin í fyrirheitna landinu.
- 2 Og svo bar við, að Drottinn bauð honum að ég, Nefí, og bræður mínir skyldum hverfa til lands Jerúsalem enn á ný og hafa Ísmael og fjölskyldu hans með okkur út í óbyggðirnar.
- 3 Og svo bar við, að ég, Nefí, hélt aftur af stað ásamt bræðrum mínum út í óbyggðirnar, upp til Jerúsalem.
- 4 Og svo bar við, að við héldum til heimkynna Ísmaels, unnum hylli hans og fluttum honum því orð Drottins.
- 5 Og svo bar við, að Drottinn mildaði hjarta Ísmaels og einnig heimilisfólks hans, svo að þau slógust öll í för með okkur, og við héldum niður í óbyggðirnar til tjalds föður okkar.
- 6 Og svo bar við, sjá, að á leið okkar í óbyggðunum risu Laman og Lemúel, tvær dætra Ísmaels og tveir synir Ísmaels og fjölskyldur þeirra gegn okkur, já, gegn mér, Nefí, og Sam og föður sínum, Ísmael, konu hans og hinum dætrum hans þremur.
- 7 Og svo bar við, að tilgangur uppreisnarinnar var sá að hverfa aftur til lands Jerúsalem.
- 8 Þar sem ég var hryggur vegna þess hve harðbrjósta þau voru, mælti ég, Nefí, nú til þeirra, já, bæði til Lamans og Lemúels, og sagði: Sjá, þið eruð eldri bræður mínir, en hvernig má það vera, að þið eruð svo harðbrjósta og blindir í anda, að ég, yngri bróðir ykkar, verð að tala um fyrir ykkur, já, og veita ykkur fordæmi?
- 9 Hvernig má það vera, að þið hafið ekki farið að orðum Drottins?
- 10 Hvernig má það vera, að þið minnist þess ei, að hafa séð engil Drottins?

1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?

- 11 Já, og hvernig hafið þið mátt gleyma því mikla, sem Drottinn hefur fyrir okkur gjört með því að bjarga okkur úr höndum Labans og færa okkur umráð yfir heimildaskránum?
- 12 Já, og hvernig má það vera, að þið hafið gleymt því, að það er á Drottins valdi að gjöra allt það fyrir mannanna börn, sem hann vill, svo framarlega sem þau trú á hann? Verum honum þess vegna trúir.
- 13 Og ef við erum honum trúir, mun fyrirheitna landið falla okkur í skaut. Og vita skuluð þið síðar meir, að orð Drottins um tortímingu Jerúsalem rætast, því að allt það, sem Drottinn hefur mælt um tortímingu Jerúsalem, hlýtur að koma fram.
- 14 Því að sjá. Andi Drottins hættir brátt að takast á við þá. Því að sjá. Spámönnunum hafa þeir hafnað og varpað Jeremía í fangelsi. Og þeir hafa sóst eftir lífi föður míns og þar með flæmt hann úr landi.
- 15 Sjá, ég segi ykkur nú, að hverfið þið aftur til Jerúsalem, munuð þið einnig farast með þeim. Og ef þið veljið það, farið þá upp til landsins, og minnst þeirra orða, sem ég tala til ykkar, að ef þið farið, þá munuð þið einnig farast, því að andi Drottins hvetur mig til að mæla svo.
- 16 Og svo bar við, að þegar ég, Nefí, hafði mælt þessi orð við bræður mína, þá reiddust þeir mér. Og svo bar við, að þeir lögðu á mig hendur, því að sjá, þeir voru ákaflega reiðir. Og þeir lögðu mig í bönd, því að ætlun þeirra var að fyrirkoma mér og skilja mig eftir í óbyggðunum og láta mig verða villidýrum að bráð.
- 17 En svo bar við, að ég tók að biðja til Drottins og mælti: Ó Drottinn, bjarga mér úr höndum bræðra minna vegna trúar minnar á þig, já, gef mér jafnvel kraft til að slíta af mér böndin, sem ég er fjötraður.
- 18 Og sjá. Svo bar við, að þegar ég hafði mælt þessi orð, losnuðu böndin af höndum mér og fótum, og ég stóð andspænis bræðrum mínum og talaði aftur til þeirra.

Yea, and how is it that ye have forgotten what great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, insomuch that they have driven him out of the land.

Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.

19 Og svo bar við, að þeir reiddust mér enn og reyndu að leggja á mig hendur. En sjá. Ein dætra Ísmaels, já, einnig móðir hennar og einn sona Ísmaels, tóku minn málstað við bræður mína nægilega til að milda hjörtu þeirra. Og þeir hættu að reyna að taka mig af lífi.

20 Og svo bar við, að þeir hryggðust vegna ranglætis síns og það svo mjög, að þeir krupu fyrir mér og báðu mig að fyrirgefa sér allt, sem þeir hefðu gjört mér á móti.

21 Og svo bar við, að ég fyrirgaf þeim fölskvalaust allt, sem þeir höfðu gjört, og hvatti þá til að biðja Drottin Guð sinn fyrirgefningar. Og svo fór, að þeir gjörðu svo. Og er þeir höfðu bedið til Drottins, lögðum við enn af stað og héldum til tjalds föður okkar.

22 Og svo bar við, að við komum niður til tjalds föður okkar. Og þegar ég, ásamt bræðrum mínum og öllu heimafólki Ísmaels, komum niður að tjaldi föður míns, fluttu þau Drottni Guði sínum þakkir og færðu honum bæði fórnir og brennifórnir.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

1 Nefí 8

- 1 En svo bar við, að við vorum búin að safna fræjum af öllum tegundum og gerðum, bæði hvers kyns korni og hvers kyns ávaxtafræjum.
- 2 En svo bar við, á meðan faðir minn hélt til úti í óbyggðunum, að hann mælti til okkar og sagði: Sjá, mig dreymdi draum eða með öðrum orðum ég sá sýn.
- 3 Og sjá. Vegna þess sem fyrir augu mín bar, hef ég ástæðu til að gleðjast í Drottni yfir Nefí og einnig yfir Sam, því að ég hef ástæðu til að ætla, að þeir og margir niðja þeirra muni frelsast.
- 4 En sjá. Ykkar vegna, Laman og Lemúel, skelfist ég ákaft, því að sjá, mér fannst ég sjá dimma og drungalega eyðimörk í draumi mínum.
- 5 Og svo bar við, að ég sá mann klæddan hvítum kyrtli, sem nálgadist og staðnæmdist frammi fyrir mér.
- 6 Og svo bar við, að hann talaði til mín og bað mig að fylgja sér eftir.
- 7 Og svo bar við, að þegar ég fylgdi honum eftir, sá ég sjálfan mig úti í dimmri og drungalegri eyðimörkinni.
- 8 Og eftir margra klukkustunda ferð í myrkri tók ég að biðja Drottin að miskunna mér vegna sinnar margþættu og mildu miskunnsemi.
- 9 Og svo bar við að lokinni bænargjörð minni til Drottins, að ég sá stóra og víðáttumikla sléttu.
- 10 Og svo bar við, að ég sá tré, sem bar girnilegan ávöxt til þess fallinn að færa mönnum hamingju.
- 11 Og svo bar við, að ég sté fram og neytti af ávexti þess. Og ég fann að hann var mjög gómsætur, sætari en allt annað, sem ég hafði nokkru sinni áður bragðað. Já, og ég sá, að ávöxtur þessi var hvítur, hvítari en allt annað, sem ég hafði nokkru sinni áður séð.
- 12 Og þegar ég neytti af ávexti þess, varð sál mín gagntekin ákafliga miklum fögnuði. Ég tók því að þrá, að fjölskylda mín mætti einnig neyta hans, því að ég vissi, að hann var eftirsóknarverðari en allir aðrir ávextir.

1 Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

- 13 Og þegar ég leit í kringum mig í von um að koma auga á fjölskyldu mína, sá ég vatnsmikið fljót, sem streymdi fram nálægt trénu, er bar þann ávöxt, sem ég var að leggja mér til munns.
- 14 Og ég leit upp til að sjá, hvaðan það væri komið. Og ég sá, að upptök þess voru skamman spöl frá, og þar við upptökin sá ég móður ykkar, Sariú, ásamt Sam og Nefí. Og þau stóðu rétt eins og þau vissu ekki, hvert halda skyldi.
- 15 Og svo bar við, að ég veifaði til þeirra og hrópaði einnig hárrí röddu, að þau skyldu koma til mín og neyta af ávextinum, sem eftirsóknarverðari væri öllum öðrum ávöxtum.
- 16 Og svo bar við, að þau komu til mín og neyttu einnig af ávextinum.
- 17 Og svo bar við, að mig langaði til, að Laman og Lemúel kæmu einnig og neyttu af ávextinum. Þess vegna leit ég í áttina að upptökum fljótsins í von um að sjá þá.
- 18 Og svo bar við, að ég kom auga á þá, en þeir vildu ekki koma til mín og neyta af ávextinum.
- 19 Og ég sá stöng úr jární, sem lá meðfram fljótsbakkanum og að trénu, sem ég stóð hjá.
- 20 Og auk þess sá ég krappan og þröngan veg, sem lá meðfram járnstönginni, allt að trénu, sem ég stóð hjá. Og hann lá einnig framhjá upptökum fljótsins og út á stóra og víðáttumikla sléttu, sem var eins og heimur.
- 21 Og ég sá óteljandi skara af mannverum, sem margar hverjar reyndu að þrengja sér áfram til að komast á veginn, sem lá að trénu, er ég stóð við.
- 22 Og svo bar við, að þær komust áfram og inn á veginn, sem lá að trénu.
- 23 Og svo bar við, að þoka skall á, já, niðdimm þoka, svo dimm, að þeir, sem á veginum voru, villtust út af honum og glötuðust.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, insomuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

24 Og svo bar við, að ég sá aðra þrengja sér fram og þeir komu og náðu taki á endanum á járnstönginni, og þeir sóttu fram í gegnum dimma þokuna, ríghaldandi sér í járnstöngina, já, þar til þeir komust áfram og gátu neytt af ávextinum, sem tréð bar.

25 Og þegar þeir höfðu neytt af ávextinum, sem tréð bar, skimðu þeir í kringum sig, rétt eins og þeir blygðuðust sín.

26 Og ég leit einnig í kringum mig og sá hinum megin fljótsins stóra og rúmmikla byggingu, sem var eins og í lausu lofti, hátt yfir jörðu.

27 Og hún var full af fólki, bæði öldnu og ungu, körlum og konum, og þetta fólk, sem var frábærlega vel klætt, stóð og hæddi og benti á þá, sem komist höfðu að ávextinum og voru að neyta hans.

28 Og eftir að hafa bragðað á ávextinum blygðuðust þeir sín fyrir þeim, sem hæddu þá. Og þeim skrikaði fótur, þeir lentu á forboðnum vegum og glötuðust.

29 Og nú hef ég, Nepí, ekki öll orð föður míns eftir.

30 En í stuttu máli, sjá. Aftur sá hann mannfjölda, sem þrengdi sér fram. Fólkíð kom, náði taki á enda járnstangarinnar, og það sótti fram og hélt stöðugt fast í járnstöngina, þar til það komst. Og það féll fram og neytti af ávexti trésins.

31 Og enn sá hann fleiri mannfjölda, sem þreifðu sig áfram í átt að hinni stóru og rúmmiklu byggingu.

32 Og svo bar við, að margir drukknðu í djúpum uppsprettunnar og margir hurfu honum sjónum, þegar þeir lögðu út á óþekkta stigu.

33 Og mikil var sú mannmergð, sem hélt innreið sína inn í hina furðulegu byggingu. Og þegar mennirnir voru komnir inn í hana, bentu þeir á mig með fyrirlitningu sem og á þá, sem einnig neyttu af ávextinum. En við gáfum þeim engan gaum.

34 Og það eru orð föður míns, að allir, sem gáfu þeim gaum, glötuðust.

35 Og Laman og Lemúel neyttu ekki af ávextinum, sagði faðir minn.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.

36 Og svo bar við, að er faðir minn hafði farið öllum þessum orðum um draum sinn eða sýn, en þau orð voru mörg, sagði hann okkur, að hann óttaðist mjög um Laman og Lemúel vegna þess, sem hann hafði séð í sýninni. Já, hann óttaðist, að þeim yrði vísað úr návist Drottins.

37 Og af heitri umhyggju ástríks foreldris hvatti hann þá til að fara að orðum sínum, svo að Drottinn sýndi þeim ef til vill miskunn og vísaði þeim ekki frá. Já, faðir minn prédikaði yfir þeim.

38 Og að prédikuninni lokinni spáði hann einnig mörgu fyrir þeim og bað þá að halda boðorð Drottins. Og hann hætti að tala til þeirra.

And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.

And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

1 Nefí 9

- 1 Og allt þetta sá, heyrði og mælti faðir minn, meðan hann dvaldist í tjaldi í Lemúelsdal, og svo er og um fjölmargt annað, sem ekki er unnt að skrá á þessar töflur.
- 2 Og eins og ég hef áður vikið að, þá segi ég ekki tæmandi frá sögu þjóðar minnar á þessum töflum, en töflunum, sem geyma fulla frásögn af sögu þjóðar minnar, hef ég gefið nafnið Nefí. Þess vegna heita þær töflur Nefís eftir mér. Og þessar töflur kallast einnig töflur Nefís.
- 3 Engu að síður hef ég tekið á móti fyrirmælum Drottins um að gjöra þessar töflur í þeim sérstaka tilgangi, að á þær verði letruð frásögn af helgri þjónustu þjóðar minnar.
- 4 Á hinar töflurnar skyldi letruð frásögn af valdaskeiðum konunganna og styrjöldum og deilum meðal þjóðar minnar. Fyrri töflurnar eru því að mestu um helga þjónustu, en hinar töflurnar að mestu um valdaskeið konunganna, styrjaldir og deilur meðal þjóðar minnar.
- 5 Drottinn hefur þess vegna boðið mér að gjöra þessar töflur í hans viturlega tilgangi, en þann tilgang þekki ég ekki.
- 6 En Drottinn veit allt frá upphafi, og þess vegna greiðir hann veginn öllum verkum sínum meðal mannanna barna, því að sjá. Hans er allt vald til uppfyllingar öllum orðum sínum. Og þannig er það. Amen.

1 Nephi 9

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

1 Nefí 10

- 1 En á þessum töflum held ég, Nefí, nú áfram að gjöra grein fyrir gjörðum mínum, stjórn og helgri þjónustu, en til að halda frásögn minni áfram verð ég að fara nokkrum orðum um föður minn og bræður.
- 2 Því að sjá. Svo bar við, að þegar faðir minn hafði lokið við að hafa yfir orðin úr draumi sínum og þar að auki hvatt bræður mína til þolgæðis, hóf hann að tala við þá um Gyðingana —
- 3 Að þegar þeim hefði verið tortímt, jafnvel hinni miklu borg Jerúsalem, og margir þeirra verið hnepttir í ánaud til Babýloníu, þá mundu þeir snúa aftur, þegar Drottni þóknaðist. Já, þeir yrðu jafnvel fluttir til baka úr ánaud, og eftir að þeir hefðu verið fluttir úr ánaud, þá fengju þeir erfðaland sitt til eignar að nýju.
- 4 Já, að jafnvel sex hundruð árum eftir að faðir minn yfirgaf Jerúsalem, mundi Drottinn Guð uppvekja spámann meðal Gyðinga — jafnvel Messías, eða með öðrum orðum frelsara heimsins.
- 5 Og hann talaði einnig um spámennina, hve margir hefðu borið vitni um þennan Messías, sem hann hefði talað um, eða þennan lausnara heimsins.
- 6 Og þess vegna væri allt mannkyn glatað og fallið og mundi ætíð verða það, nema það setti traust sitt á þennan lausnara.
- 7 Og hann talaði einnig um spámann, sem koma mundi á undan Messíasi, til að greiða Drottni veg —
- 8 Já, hann færi jafnvel og hrópaði úti í eyðimörkinni: Greiðið Drottni veg og gjörið beinar brautir hans, því að á meðal yðar stendur sá, sem þér þekkið ekki. Og hann er mér máttugri, og ég er ei verður þess að leysa skóþveng hans. Og faðir minn lét mörg orð falla um þetta.
- 9 Og faðir minn sagði, að hann mundi skíra í Betabara, handan Jórdanar, og hann sagði einnig, að hann mundi skíra með vatni. Hann mundi jafnvel skíra Messías með vatni.

1 Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

Yea, even he should go forth and cry in the wilderness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with water.

- 10 Og þegar hann hefði lokið við að skíra Messías með vatni, mundi hann vita og bera því vitni, að hann hefði skírt Guðslambið, sem bera mundi burtu syndir heimsins.
- 11 Og svo bar við, að þegar faðir minn hafði mælt þessi orð, ræddi hann við bræður mína um fagnaðarboðskapinn, sem prédikaður yrði meðal Gyðinga, og einnig um hnignun Gyðinga sakir vantrúar. Og eftir að þeir hefðu deytt þann Messías, sem koma átti, og eftir að hann hefði verið deyddur, mundi hann rísa upp frá dauðum og með heilögum anda mundi hann opinbera sig Þjóðunum.
- 12 Já, faðir minn talaði mikið um Þjóðirnar og einnig um Ísraelsætt, sem líkja mætti við olífutré, sem greinarnar mundu brotnar af og þeim tvístrað um allt yfirborð jarðar.
- 13 Hann sagði, að þess vegna hlyti svo að fara, að við yrðum leiddir saman inn í fyrirheitna landið, til þess að orð Drottins, um að við dreifðumst um allt yfirborð jarðar, uppfylltust.
- 14 Og eftir að Ísraelsætt hefði verið tvístrað, yrði henni safnað saman á ný. Eða, eftir að Þjóðirnar hefðu tekið á móti fyllingu fagnaðarboðskaparins, mundu hinar náttúrlegu greinar olífutrésins, eða leifarnar af Ísraelsætt, að lokum vera græddar á, með öðrum orðum, þeir fengju vitneskju um hinn sanna Messías, Drottin sinn og lausnara.
- 15 Og þannig fórust föður mínum orð, þegar hann spáði og talaði við bræður mína, og hann sagði einnig margt annað, sem ég skrái ekki í þessa bók, því að ég hef skráð eins mikið af því í hina bókina og þjónar tilgangi mínum.
- 16 Og allt, sem ég hef talað um, gjörðist, meðan faðir minn dvaldi í tjaldi í Lemúelsdal.

And after he had baptized the Messiah with water, he should behold and bear record that he had baptized the Lamb of God, who should take away the sins of the world.

And it came to pass after my father had spoken these words he spake unto my brethren concerning the gospel which should be preached among the Jews, and also concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And after they had slain the Messiah, who should come, and after he had been slain he should rise from the dead, and should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.

Yea, even my father spake much concerning the Gentiles, and also concerning the house of Israel, that they should be compared like unto an olive tree, whose branches should be broken off and should be scattered upon all the face of the earth.

Wherefore, he said it must needs be that we should be led with one accord into the land of promise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that we should be scattered upon all the face of the earth.

And after the house of Israel should be scattered they should be gathered together again; or, in fine, after the Gentiles had received the fulness of the Gospel, the natural branches of the olive tree, or the remnants of the house of Israel, should be grafted in, or come to the knowledge of the true Messiah, their Lord and their Redeemer.

And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.

And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.

17 Og svo bar við, að þegar ég, Nefí, hafði hlýtt á öll orð föður míns um það, sem hann sá í sýn, og einnig það, sem hann mælti í krafti heilags anda, en kraft hans hlaut hann fyrir trú á son Guðs — og sonur Guðs var sá Messías, er koma átti — fylltist ég, Nefí, einnig löngun til að geta séð, heyrt og vitað um þessi mál fyrir kraft heilags anda, sem er gjöf Guðs til allra þeirra, er leita hans af kostgæfni, jafnt til forna sem á þeim tíma, er hann mun opinbera sig mannanna börnum

18 Því að hann er hinn sami í gær, í dag og að eilífu, og frá upphafi veraldar hefur vegurinn verið ruddur fyrir alla menn, ef þeir iðrast og koma til hans.

19 Því að sá, sem leitar af kostgæfni, mun finna, og leyndardómar Guðs munu afhjúpast þeim fyrir kraft heilags anda, engu síður á líðandi stundu en á löngu liðnum og ókomnum tímum. Þess vegna er farvegur Drottins ein eilíf hringrás.

20 Þess vegna skaltu minnast þess, ó, þú maður, að þú verður dæmdur vegna allra þinna gjörða.

21 Hafir þú því sóst eftir að breyta ranglátlega á reynsludögum þínum, þá dæmist þú óhreinn fyrir dómstóli Guðs. Og þar eð ekkert óhreint fær dvalið með Guði, verður þér vísað frá að eilífu.

22 Og heilagur andi veitir mér vald til að mæla þetta, en ekki luma á því.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

1 Nefí 11

- 1 Því að svo bar við, að eftir að löngun hafði vaknað hjá mér til að kynnast því, sem faðir minn hafði séð, og í trú á, að Drottinn gæti kynnt mér það, hreif andi Drottins mig, á meðan ég sat og hugleiddi þetta í hjarta mér, já, upp á ákaflega hátt fjall, sem ég hafði aldrei áður augum litið og aldrei áður stigið fæti á.
- 2 Og andinn spurði mig: Sjá. Hvers æskir þú?
- 3 Og ég sagði: Mig langar að sjá það, sem faðir minn sá.
- 4 Og andinn spurði mig: Trúir þú því, að faðir þinn hafi séð tréð, sem hann talaði um?
- 5 Og ég svaraði: Já, þú veist, að ég legg trúnað á öll orð föður míns.
- 6 Og þegar ég hafði mælt þessi orð, hrópaði andinn hárrí röddu: Hósanna, lof sé Drottni æðstum Guði, því að hann er Guð yfir allri jörðunni, já, reyndar ofar öllu. Og blessaður ert þú, Nefí, því að þú trúir á son hins æðsta Guðs, og þess vegna munt þú sjá það, sem þig langar að sjá.
- 7 Og sjá. Þetta mun gefið þér sem tákni. Þegar þú hefur séð tréð, sem bar ávöxtinn, er faðir þinn bragðaði á, þá munt þú einnig sjá mann stíga niður af himni. Þú munt verða sjónarvottur að því, og þegar þú hefur séð það, muntu bera vitni um, að hann er sonur Guðs.
- 8 Og svo bar við, að andinn sagði við mig: Sjá! Og ég leit upp og sá tré, og það var eins og tréð, sem faðir minn sá. Og það var fegurra en allt, sem fagurt er, og svo hvítt, að það var hvítara en nýfallin mjöll.
- 9 Og svo bar við, að þegar ég hafði séð tréð, sagði ég við andann: Mér er ljóst, að þú hefur sýnt mér tréð, sem er öllu öðru dýrmætara.
- 10 Og hann spurði mig: Hvers æskir þú?
- 11 Og ég svaraði honum: Að vita, hvað það táknar — því að ég ræddi við hann eins og maður ræðir við mann, því að ég sá, að hann var í mannsmynd. Engu að síður vissi ég, að það var andi Drottins, og hann ræddi við mig eins og maður ræðir við mann.

1 Nephi 11

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

And he said unto me: What desirest thou?

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

12 Og svo bar við, að hann sagði við mig: Sjá! Og ég leit til hans, en sá hann ekki, því að hann var horfinn augsýn minni.

13 Og svo bar við, að ég leit upp og sá hina miklu borg Jerúsalem og einnig aðrar borgir. Og ég sá borgina Nasaret, og í borginni Nasaret sá ég mey, sem var frábærlega fögur og björt yfirlitum.

14 Og svo bar við, að ég sá himnana opnast, og engill sté niður og staðnæmdist frammi fyrir mér. Og hann sagði við mig: Nefi, hvað sérð þú?

15 Og ég svaraði: Mey, sem er fegurri og bjartari en allar aðrar meyjur.

16 Og hann spurði mig: Þekkir þú lítillæti Guðs?

17 Og ég svaraði: Ég veit, að hann elskar börn sín. Samt þekki ég ekki merkingu allra hluta.

18 Og hann sagði við mig: Sjá, mærin, sem þú sérð, er móðir Guðssonarins að hætti holdsins.

19 Og svo bar við, að ég sá, að hún var numin burt í andanum, og þegar hún hafði verið numin burt í andanum nokkra hríð, ávarpaði engillinn mig og sagði: Sjá!

20 Og ég leit og sá meyna aftur með barn í örmum sér.

21 Og engillinn sagði við mig: Sjá Guðslambið, já, son hins eilífa föður! Veist þú, hvaða merking felst í trénu, sem faðir þinn sá?

22 Og ég svaraði honum og sagði: Já það er elska Guðs, sem breiðir úr sér í hjörtum manna barna, hún er því eftirsóknarverðust af öllu.

23 Og hann talaði til mín og mælti: Já, það sem færir sálinni mesta gleði.

24 Og að þessum orðum mæltum sagði hann við mig: Sjá! Og ég leit upp og sá son Guðs ganga fram meðal manna barna. Og ég sá marga falla að fótum hans og tilbiðja hann.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.

- 25 Og svo bar við, að mér varð ljóst, að stöngin úr jární, sem faðir minn hafði séð, var orð Guðs, sem vísaði veginn að uppsprettu hins lifandi vatns eða að lífsins tré, en það vatn táknar elsku Guðs. Og ég sá einnig, að lífsins tré táknaði elsku Guðs.
- 26 Og engillinn sagði aftur við mig: Líttu á og sjáðu lítillæti Guðs!
- 27 Og ég leit og sá lausnara heimsins, sem faðir minn hafði talað um. Og ég sá einnig spámanninn, sem ætlað var að greiða götu hans. Og Guðslambið gekk fram og lét hann skíra sig, en að skírninni lokinni sá ég himnana opnast, og heilagur andi sté niður af himni og kom yfir hann í dúfulíki.
- 28 Og ég sá hann ganga fram og veita fólkinu þjónustu sína í veldi sínu og mikilli dýrð. Og mannfjöldinn safnaðist saman til að hlusta á hann, og ég sá, að þeir vísuðu honum burtu frá sér.
- 29 Og ég sá einnig tólf menn aðra, sem fylgdu honum eftir. Og svo bar við, að þeir voru numdir burtu í andanum frá augliti mínu, svo að ég sá þá ekki.
- 30 Og svo bar við, að engillinn ávarpaði mig á ný og mælti: Sjá! Og ég leit upp og sá himnana opnast enn á ný. Og ég sá engla stíga niður til mannanna barna. Og þeir veittu þeim þjónustu sína.
- 31 Og enn ávarpaði hann mig og sagði: Sjá! Og ég leit upp og sá Guðslambið ganga fram meðal mannanna barna. Og ég sá fjölmarga, sem veikir voru, haldnir alls konar sjúkdómum, djöflum og óhreinum öndum. Og engillinn talaði og sýndi mér allt þetta. Og þeir urðu heilir fyrir kraft Guðslambisins. Og djöflunum og óhreinum öndunum var stökkt burt.
- 32 Og svo bar við, að engillinn talaði enn til mín og sagði: Sjá! Og ég leit upp og sá Guðslambið og að fólkið tók hann höndum. Já, heimurinn dæmdi son hins ævarandi Guðs. Ég sá það og ber því vitni.
- 33 Og ég, Nefí, sá, að honum var lyft upp á krossinum og hann var deyddur fyrir syndir heimsins.

And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.

And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!

And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.

And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.

And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.

And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

34 Og eftir að hann hafði verið deyddur, sá ég mannmergð jarðar safnast saman til að berjast gegn postulum lambsins, en svo nefndi engill Drottins hina tólf.

35 Og ég sá mannmergð jarðar samankomna í stórri, rúmmikilli byggingu, sem var eins og bygging sú, er faðir minn sá. Og engill Drottins ávarpaði mig enn og sagði: Líttu á heiminn og heimsins visku. Já, sjá! Ísraelsætt hefur safnast saman til að berjast gegn hinum tólf postulum lambsins.

36 Og svo bar við, að ég bæði sá og ber því vitni, að hin stóra og rúmmikla bygging var hroki heimsins. Og hún féll, og fallið var geipimikið. Og engill Drottins talaði aftur til mín og sagði: Þannig munu allar þjóðir, kynkvíslir, tungur og lýðir tortímast, sem berjast gegn hinum tólf postulum lambsins.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

1 Nefí 12

- 1 En svo bar við, að engillinn sagði við mig: Sjá, líttu á niðja þína sem og á niðja bræðra þinna. Og ég leit upp og sá fyrirheitna landið, og ég sá mikla fólksmergð, já, fjöldi þeirra var sem sandkornanna á sjávarströndu.
- 2 Og svo bar við, að ég sá fjölda manns safnast saman til orrustu, hver á móti öðrum. Og ég sá hernað og ófriðartíðindi, og að miklu blóði var úthellt með sverði meðal þjóðar minnar.
- 3 Og svo bar við, að ég sá margar kynslóðir hverfa vegna styrjalda og sundurþykkju í landinu. Og ég sá margar borgir, svo margar að ég kom ekki tölu á þær.
- 4 Og svo bar við, að ég sá niðdimmt mistur yfir fyrirheitna landinu. Ég sá eldingar og heyrði þrumur, jarðskjálfta og alls konar háreysti. Og ég sá jörðina og klettana klofna, ég sá fjöll hrynja og molna sundur, ég sá sprungur myndast á sléttum jarðarinnar og ég sá margar borgir sökkva og margar brenna í eldi. Og ég sá margar hrynja til grunna vegna jarðskjálfta.
- 5 En svo bar við, að eftir að hafa séð allt þetta sá ég myrkurhjúpin hverfa af yfirborði jarðar. Og sjá. Ég sá mergð af fólki, sem ekki hafði fallið vegna hins mikla og skelfilega dóms Drottins.
- 6 Og ég sá himnana ljúkast upp og Guðslambið stíga niður af himni. Og hann steig niður og sýndi sig þeim.
- 7 Og ég sá einnig og ber því vitni, að heilagur andi kom yfir tólf aðra. Þeir voru vígðir af Guði og útvaldir.
- 8 Og engillinn talaði til mín og sagði: Sjá lærisveina lambsins, tólf að tölu, sem útvaldir eru til að veita niðjum þínum þjónustu.
- 9 Og hann sagði við mig: Manst þú eftir hinum tólf postulum lambsins? Sjá. Það eru þeir, sem dæma munu hinar tólf ættkvíslir Ísraels. Þess vegna munu þeir dæma þjónana tólf af þinni ætt, því að þið eruð af ætt Ísraels.

1 Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunderings, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.

And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.

- 10 Og þessir tólf þjónar, sem þú sérð, munu fella dóm yfir niðjum þínum. Og sjá. Þeir eru réttlátir um allan aldur, því að vegna trúar þeirra á Guðslambið eru klæði þeirra hvítþvegin í blóði hans.
- 11 Og engillinn sagði við mig: Sjá! Og ég leit upp og sá þrjá ættliði lifa og líða hjá í réttsýni. Og klæði þeirra voru jafn hvít og klæði Guðslambinsins. Og engillinn sagði við mig: Þau hafa verið hvítþvegin í blóði lambinsins vegna trúar þeirra á hann.
- 12 Og ég, Nefí, sá einnig marga af fjórða ættlið, sem lifðu og dóu í réttlæti.
- 13 Og svo bar við, að ég sá mannskarana á jörðunni safnast saman.
- 14 Og engillinn sagði við mig: Líttu á niðja þína og á niðja bræðra þinna.
- 15 En svo bar við, að ég leit upp og sá þá, sem af mér voru komnir, safnast saman í hópa á móti niðjum bræðra minna. Og þeir voru saman komnir til að leggja til orrustu.
- 16 Og engillinn talaði til mín og mælti: Sjá uppsprettu hins sauruga vatns, sem faðir þinn sá, já, sjálft fljótið, sem hann talaði um. Og dýpt þess er dýpt heljar.
- 17 Og niðdimm þokan táknar freistingar djöfulsins, sem blinda augu og herða hjörtu mannanna barna og leiða þau út á breiða vegu, svo að þau farist og séu glötuð.
- 18 Og hin mikla, rúmgóða bygging, sem faðir þinn sá, táknar hégómlega ímyndun og dramb mannanna barna. Og mikið og skelfilegt hyldýpi skilur þau að, já, jafnvel orð réttvísi hins eilífa Guðs og Messíasar, en hann er það Guðslamb, sem heilagur andi ber vitni um, frá upphafi veraldar til líðandi stundar og frá líðandi stundu og að eilífu.
- 19 Og meðan engillinn mælti þessi orð, bæði sá ég og greindi, að niðjar bræðra minna áttu í deilum við niðja mína í samræmi við orð engilsins. Og vegna dramblætis niðja minna og freistinga djöfulsins sá ég niðja bræðra minna bera niðja mína ofurliði.

And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

20 Og svo bar við, að ég leit upp og sá, að fólk af ættstofni bræðra minna hafði yfirbugað niðja mína og lifði fjölmennt áfram á jörðunni.

21 Og ég sá þá safnast saman í fjölmenna hópa. Og ég sá hernað og ófriðartíðindi meðal þeirra, og í hernaði og ófriðartíðindum sá ég marga ættliði líða undir lok.

22 Og engillinn sagði við mig: Sjá. Þessu fólki mun hnigna í vantrú.

23 Og svo bar við, að þegar því hafði hnignað í vantrú, sá ég það verða að dökkku, viðbjóðslegu og óhreinu fólki, sem fylltist leti og annarri viðurstyggð.

And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.

And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.

And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.

And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

1 Nefí 13

- 1 Og svo bar við, að engillinn talaði til mín og mælti: Sjá! Og ég leit og sá margar þjóðir og mörg ríki.
- 2 Og engillinn spurði mig: Hvað sér þú? Og ég svaraði: Ég sé margar þjóðir og mörg ríki.
- 3 Og hann sagði við mig: Þetta eru þjóðir og ríki Þjóðanna.
- 4 Og svo bar við, að ég sá myndun mikillar kirkju meðal þjóða Þjóðanna.
- 5 Og engillinn sagði við mig: Líttu á myndun þeirrar kirkju, sem er öllum öðrum kirkjum viðurstygilegri og ræður hina Guðs heilögu af dögum, já, pyntar þá, fjötrar þá, okar þá með járnoki og hneppir þá í ánaud.
- 6 Og svo bar við, að ég sá þessa völdugu og viðurstygilegu kirkju. Og ég sá, að djöfullinn lagði grundvöll hennar.
- 7 Og ég sá auk þess gull og silfur, silki og skarlat, fínlega ofið lín og alls konar dýrmæt klæði. Og ég sá margar vændiskonur.
- 8 Og engillinn talaði til mín og mælti: Sjá, það er gull og silfur, silki og skarlat, fínt lín, dýrmæt klæði og vændiskonur, sem þessi mikla og viðurstygilega kirkja sækist eftir.
- 9 Og til að verða sér úti um veraldlegt hrós tortíma þeir einnig hinum Guðs heilögu og hneppa þá í ánaud.
- 10 Og svo bar við, að ég leit og sá mörg vötn, og þau aðskildu Þjóðirnar frá niðjum bræðra minna.
- 11 Og svo bar við, að engillinn sagði við mig: Sjá, heilög reiði Guðs er yfir niðjum bræðra þinna.
- 12 Og ég leit og sá mann meðal Þjóðanna, sem hin mörgu vötn aðskildu frá niðjum bræðra minna. Og ég sá anda Guðs stíga niður og hafa áhrif á manninn. Og hann hélt yfir vötnin mörgu, já, til niðja bræðra minna, sem voru í fyrirheitna landinu.

1 Nephi 13

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.

And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.

And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.

And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.

And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.

And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.

And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.

And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.

And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.

And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.

And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.

And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

13 Og svo bar við, að ég sá anda Guðs hafa þau áhrif á aðra meðal Þjóðanna, að þeir brutust úr ánaud og héldu yfir vötnin mörgu.

14 Og svo bar við, að ég sá aragrúa af fólki Þjóðanna í fyrirheitna landinu. Og ég sá, að heilög reiði Guðs var yfir niðjum bræðra minna. Og Þjóðirnar tvístruðu þeim og lustu þá.

15 Og ég sá, að andi Guðs var með Þjóðunum. Þeim vegnaði vel og þær eignuðust landið að erfðum. Og ég sá, að þær voru hvítar, ákaflega ljósar yfirlitum og fagar, eins og fólk mitt var, áður en það var ráðið af dögum.

16 Og svo bar við, að ég, Nefí, sá þá af Þjóðunum, sem sloppið höfðu úr ánaud, auðmýkja sig fyrir Drottini, og kraftur Drottins var með þeim.

17 Og ég sá móðurþjóðir þeirra safnast saman, bæði á vatni og á landi, til að heyja orrustu við þá.

18 Og ég sá, að kraftur Guðs var með þeim og einnig, að heilög reiði Guðs var yfir öllum, sem saman voru komnir til að berjast gegn þeim.

19 Og ég, Nefí, sá, að þeir af Þjóðunum, sem sloppið höfðu úr ánaud, björguðust fyrir kraft Guðs úr höndum allra annarra þjóða.

20 Og svo bar við, að ég, Nefí, sá þeim vegna vel í landinu. Og ég sá bók, sem barst út á meðal þeirra.

21 Og engillinn spurði mig: Veist þú, hvað þessi bók merkir?

22 Og ég svaraði honum: Nei, ég veit það ekki.

23 Og hann sagði: Sjá, hún er runnin af vörum Gyðings. Og ég, Nefí, sá hana, og hann sagði við mig: Bókin, sem þú sérð, er heimildaskrá Gyðinga og hefur að geyma sáttmála Drottins, sem hann gjörði við Ísraelsætt. Og hún hefur einnig að geyma marga af spádómum hinna heilögu spámanna. Þessi heimildaskrá er af sömu gerð og áletranir þær, sem letraðar eru á látúnstöflurnar að því undanskildu, að þær eru ekki eins margar. Eigi að síður geyma þær sáttmála Drottins, sem hann gjörði við Ísraelsætt, og þess vegna eru þær Þjóðunum mikils virði.

And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.

And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.

And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.

And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.

And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.

And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.

And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?

And I said unto him: I know not.

And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

- 24 Og engill Drottins sagði við mig: Þú hefur séð, að bókin er runnin af vörum Gyðings. Og þegar hún rann fram af vörum Gyðings, hafði hún að geyma fyllingu fagnaðarboðskapar Drottins, sem postularnir tólf bera vitni um, en vitnisburður þeirra er í samræmi við sannleikann, sem býr í Guðslambinu.
- 25 Þess vegna berast þessir hlutir óspilltir frá Gyðingum til Þjóðanna í samræmi við sannleikann, sem býr í Guði.
- 26 Og er þetta hefur borist um hendur hinna tólf postula lambsins frá Gyðingum til Þjóðanna, sérð þú myndun þeirrar völdugu og viðurstyggilegu kirkju, sem er öllum öðrum kirkjum viðurstyggilegri. Því að sjá. Mörg auðskiljanleg og mjög dýrmæt atriði hafa þeir fellt úr fagnaðarboðskap lambsins. Og margir af sáttmálum Guðs hafa einnig verið felldir brott.
- 27 Og allt þetta hafa þeir gjört til þess að rangsnúa réttum vegum Drottins og blinda augu mannanna barna og herða hjörtu þeirra.
- 28 Þú sérð þess vegna, að eftir að bókin hefur farið um hendur hinnar völdugu og viðurstyggilegu kirkju, hafa mörg skýr og afar dýrmæt atriði verið felld úr bókinni, sem er bók Guðslambsins.
- 29 Og þegar þessi skýru og dýrmætu atriði höfðu verið felld brott, barst hún áfram til allra Þjóða Þjóðanna. Og þegar hún hafði borist til þeirra allra, já, jafnvel borist yfir hin mörgu vötn, sem þú hefur séð, með þeim af Þjóðunum, sem úr ánaud sluppu, þá sérð þú, að mjög margir hrasa, vegna þess að mörg skýr og dýrmæt atriði eru felld brott úr bókinni — atriði, sem mannanna börn áttu létt með að skilja og eru í samræmi við þann skýra einfaldleika, sem býr í Guðslambinu. Já, mjög margir hrasa einmitt vegna þess, sem felld hefur verið úr fagnaðarboðskap lambsins, og það svo freklega, að Satan hefur mikið vald yfir þeim.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

30 Engu að síður sérð þú, að Þjóðirnar, sem úr ánaud hafa sloppið, og kraftur Guðs hefur lyft upp yfir allar aðrar þjóðir, á því landi, sem er öllum löndum fremra, landi, sem Drottinn Guð samdi við föður þinn um að yrði erfðaland niðja hans; því sérð þú, að Drottinn Guð mun ekki leyfa, að Þjóðirnar gjöreysi þeirri blöndu af niðjum þínum, sem fyrirfinnst meðal bræðra þinna.

31 Hann mun heldur ekki leyfa, að Þjóðirnar tortími niðjum bræðra þinna.

32 Drottinn Guð mun heldur ekki leyfa, að Þjóðirnar verði að eilífu haldnar þessari hræðilegu blindu, sem þú sérð þær í, vegna hinna skýru og dýrmætu atriða fagnaðarboðskapar lambsins, sem kirkjan viðurstyggilega hefur haldið leyndum, en myndun hennar hefur þú séð.

33 Og Guðslambið segir: Ég mun þess vegna vera Þjóðunum miskunnsamur og vitja eftirlifenda Ísraelsættar með þungum dómi.

34 Og svo bar við, að engill Drottins talaði til mín og mælti: Sjá — segir Guðslambið — þegar ég hef vitjað leifanna af Ísraelsætt, en þær leifar, sem ég tala um, eru niðjar föður þíns — eftir að ég hef því vitjað þeirra með dómi og lostið þá með hendi Þjóðanna og eftir að Þjóðirnar hafa hrasað illilega — vegna þeirra mjög skýru og dýrmætu atriða fagnaðarboðskapar lambsins, sem hin viðurstyggilega kirkja og móðir vændiskvinnanna hefur haldið til baka — þá mun ég, segir Drottinn, þann dag sýna Þjóðunum þá miskunn að færa þeim með eigin krafti mikið af fagnaðarerindi mínu, sem verða mun auðskiljanlegt og dýrmætt, segir lambið.

35 Því að sjá, segir lambið: Ég mun opinbera mig niðjum þínum, svo að þeir færi margt í letur, sem ég mun kenna þeim, bæði auðskiljanlegt og dýrmætt. Og þegar niðjum þínum hefur verið tortímt og þeim hnignað í vantrú og niðjum bræðra þinna einnig, þá mun þessu fundinn felustaður, til að birtast Þjóðunum, fyrir gjöf og kraft lambsins.

36 Og í þeim ritum mun fagnaðarboðskapur minn færður í letur, segir lambið, bjarg mitt og sáluhjálp.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.

And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

37 Og blessaðir eru þeir, sem á þeim degi reyna að leiða fram mína Síon, því að gjöf og kraftur heilags anda verður með þeim. Og standi þeir stöðugir allt til enda, mun þeim lyft upp á efsta degi og þeir frelsast í ævarandi ríki lambsins. Og hve mikil mun ekki fegurð þeirra á fjöllunum, þeirra sem friðinn boða og mikil gleðitíðindi.

38 Og svo bar við, að ég sá leifarnar af niðjum bræðra minna og einnig bók Guðslambsins, sem komin var af vörum Gyðings, og sá hana berast frá Þjóðunum til leifanna af niðjum bræðra minna.

39 Og þegar hún hafði borist þeim, sá ég aðrar bækur, sem fram komu fyrir kraft lambsins og bárust til þeirra frá Þjóðunum til að sannfæra jafnt Þjóðirnar sem leifarnar af niðjum bræðra minna sem og Gyðingana, sem dreifðir voru á öllu yfirborði jarðar, um það, að heimildir spámannanna og hinna tólf postula lambsins eru sannar.

40 Og engillinn talaði til mín og mælti: Þessar síðustu heimildir, sem þú hefur séð meðal Þjóðanna, munu staðfesta sannleiksgildi hinna fyrri, sem eru frá hinum tólf postulum lambsins, og þær munu leiða í ljós þau skýru og dýrmætu atriði, sem felld hafa verið úr þeim. Og þær munu gjöra öllum kynkvíslum, tungum og lýðum kunnugt, að Guðslambið er sonur hins eilífa föður og frelsari heimsins og allir menn verði að koma til hans, að öðrum kosti geti þeir ekki frelsast.

41 Og þeir verða að koma til hans samkvæmt þeim orðum, sem staðfest hafa verið af vörum lambsins. Og orð lambsins munu kunngjörð í heimildum niðja þinna, sem og í heimildum hinna tólf postula lambsins. Báðar munu þær þess vegna verða sem ein heild, því að einn Guð og einn hirðir er yfir allri jörðunni.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

42 Og sá tími mun koma, að hann opinberar sig öllum þjóðum, bæði Gyðingum og Þjóðunum. Og þegar hann hefur opinberað sig Gyðingum og einnig Þjóðunum, þá mun hann opinbera sig Þjóðunum og einnig Gyðingum, og hinir síðustu verða fyrstir og hinir fyrstu síðastir.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

1 Nefí 14

- 1 Og svo ber við, að hlýði Þjóðirnar Guðslambinu á þeim degi, þá mun hann opinbera sig fyrir þeim, í orði og einnig í veldi, já, í sannleika, til að fjarlægja ásteytingarsteina þeirra —
- 2 Og herði þær ekki hjörtu sín gegn Guðslambinu, munu þær taldar til niðja föður þíns. Já, þær munu taldar til Ísraelsættar. Og þær munu blessaðar verða í fyrirheitna landinu að eilífu. Aldrei framar munu þær hneptar í ánaud, og aldrei framar mun Ísraelsætt smánuð.
- 3 Og þetta mikla hyldýpi, sem hin mikla og viðurstyggilega kirkja, er djöfullinn og börn hans grundvölluðu til að leiða sálir manna af réttri braut og til heljar, hefur grafið þeim, já, hið mikla hyldýpi, sem grafið hefur verið til tortímingar mönnum, mun fyllast af þeim, sem grófu það, þeim sjálfum til algjörar tortímingar, segir Guðslambið. Sál manna mun þó ekki tortímast, nema henni verði varpað niður í hið óendanlega víti.
- 4 Og sjá. Þetta er í samræmi við ánaud djöfulsins og einnig í samræmi við réttvísi Guðs gagnvart þeim, sem iðka vilja ranglæti og viðurstyggð frammi fyrir honum.
- 5 Og svo bar við, að engillinn talaði til mín, Nefís, og sagði: Þú hefur séð, að ef Þjóðirnar iðrast, mun þeim vegna vel. Og þú veist líka um sáttmálana, sem Drottinn gjörði við Ísraelsætt. Og þú hefur einnig heyrt, að hver sá, sem iðrast ekki, hlýtur að farast.
- 6 Vei sé því Þjóðunum, ef þær herða hjörtu sín gegn Guðslambinu.
- 7 Því að sá tími kemur, segir Guðslambið, að ég mun vinna mikið og undursamlegt verk meðal mannanna barna — verk, sem verða mun ævarandi og skipar þeim annaðhvort til annarrar handar eða hinnar — Menn munu annaðhvort sannfærast um frið og eilíft líf eða gefast á vald hörkunni í eigin hjarta og blindunni í eigin huga, svo að þeir verði leiddir í ánaud og verði einnig tortímingu að bráð, jafnt stundlega sem andlega, í samræmi við ánaud djöfulsins, sem ég hef talað um.

1 Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.

- 8 Og svo bar við, að þegar engillinn hafði mælt þessi orð, sagði hann við mig: Minnst þú sáttmála föðurins, er hann gjörði við Ísraelsætt? Ég svaraði honum játandi.
- 9 Og svo bar við, að hann sagði við mig: Sjá hina miklu og viðurstyggilegu kirkju, sem er móðir viðurstyggðarinnar. Djöfullinn lagði grundvöll hennar.
- 10 Og hann sagði við mig: Sjá, kirkjurnar eru í raun og sannleika aðeins tvær. Önnur er kirkja Guðslambins, en hin er kirkja djöfulsins. Þess vegna telst sá, sem ekki tilheyrir kirkju Guðslambins, til hinnar miklu kirkju, sem er móðir viðurstyggðarinnar. Og hún er hórkona allrar jarðarinnar.
- 11 Og svo bar við, að ég leit og sá þessa hórkonu allrar jarðarinnar, og hún sat á mörgum vötnum. Og hún drottnaði yfir allri jörðunni, meðal allra þjóða, kynkvísla, tungna og lýða.
- 12 Og svo bar við, að ég sá kirkju Guðslambins, og meðlimir hennar voru fáir vegna ranglætis og viðurstyggðar hórkonunnar, sem á mörgu vötnunum sat. Engu að síður sá ég, að kirkja lambins, sem var hinir heilögu Guðs, var einnig um allt yfirborð jarðar. En ítök hennar á jörðunni voru lítil vegna ranglætis skækjunnar miklu, sem ég sá.
- 13 Og svo bar við, að ég sá hina miklu móður viðurstyggðarinnar safna saman í hópa á yfirborði allrar jarðarinnar mönnum frá öllum þjóðum Þjóðanna til að berjast gegn Guðslambinu.
- 14 Og svo bar við, að ég, Nefí, sá vald Guðslambins. Það féll yfir hina heilögu í kirkju lambins og yfir sáttmálsþjóð Drottins, sem dreifð var um allt yfirborð jarðar. Og þeir voru vopnaðir réttlæti og krafti Guðs í mikilli dýrð.
- 15 Og svo bar við, að ég sá heilaga reiði Guðs hellast yfir þessa miklu og viðurstyggilegu kirkju, þannig að hernaður og ófriðartíðindi hrjáðu allar þjóðir og kynkvíslir jarðar.

And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.

And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

16 Og þegar hernaður og ófriðartíðindi upphófst meðal allra þjóða, sem tilheyrðu móður viðurstyggðarinnar, talaði engillinn til mín og sagði: Sjá. Heilög reiði Guðs er yfir móður vændiskvennanna. Og sjá. Allt þetta sér þú —

17 Og þegar sá dagur rennur upp, að heilög reiði Guðs hellist yfir móður vændiskvennanna, sem er hin mikla og viðurstyggilega kirkja allrar jarðarinnar, en djöfullinn lagði grundvöll hennar, á þeim degi skal verk föðurins hefjast, er greiðir veginn fyrir uppfyllingu sáttmálanna, sem hann hefur gjört við lýð sinn, sem er af ætt Ísraels.

18 Og svo bar við, að engillinn ávarpaði mig og sagði: Sjá!

19 Og ég leit upp og sá mann, sem klæddur var hvítum kyrtli.

20 Og engillinn sagði við mig: Sjá. Þetta er einn hinna tólf postula lambsins.

21 Sjá. Hann mun sjá og færa í letur það, sem enn á eftir að gjörast, já, og einnig margt, sem nú þegar hefur gjörst.

22 Og hann mun einnig skrifa um endalok veraldar.

23 Þess vegna er það, sem hann mun skrifa, satt og rétt; og sjá, það er letrað í bókina, sem þú sást koma af vörum Gyðings. Og þegar það barst af vörum Gyðings, eða bókin kom af vörum Gyðings, þá var það, sem letrað var, augljóst, hreint og afar dýrmætt og auðskilið öllum mönnum.

24 Og sjá. Það, sem þessi postuli lambsins mun skrifa, er margt af því, sem þú hefur séð. Og sjá. Það, sem enn er eftir, munt þú sjá.

25 En það, sem þú munt sjá héðan í frá, skalt þú ekki færa í letur, því að Drottinn Guð hefur vígt postula Guðslambsins til að hann skrái það.

26 Og á sama hátt hefur hann sýnt öðrum, sem lifað hafa, allt í heild, og þeir hafa fært það í letur. Og þau rit eru innsigliuð, en þeim ætlað að koma í ljós meðal Ísraelsættar í hreinleika sínum og samkvæmt sannleikanum, sem býr í lambinu, og á þeim tíma, sem Drottinn þóknast.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.

And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.

But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.

27 Og ég, Nefí, heyrði og ber því vitni, að samkvæmt orði engilsins var nafn postula lambsins Jóhannes.

28 Og sjá, mér Nefí, er bannað að færa í letur það, sem enn er óskráð af því, sem ég sá og heyrði. Þess vegna nægir það mér, sem þegar er skráð. Og ég hef ekki fært í letur nema lítinn hluta þess, sem ég sá.

29 En ég ber því vitni, að ég sá allt það, sem faðir minn sá, og það var engill Drottins, sem afhjúpaði það fyrir mér.

30 Og nú lýk ég máli mínu varðandi það, sem ég sá, meðan ég var uppnuminn í andanum. Og þótt allt, sem ég sá, hafi ekki verið fært í letur, er það, sem ég hef skráð, sannleikur. Og þannig er það. Amen.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficeth me; and I have written but a small part of the things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the Spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.

1 Nefí 15

- 1 Og svo bar við, að eftir að ég, Nefí, hafði séð allt þetta, uppnuminn í andanum, hvarf ég aftur til tjalds föður míns.
- 2 Og svo bar við, að þá sá ég bræður mína, sem voru að deila hvor við annan um það, sem faðir minn hafði sagt þeim.
- 3 Því að hann sagði þeim í sannleika margt og mikið, en torskilið öðrum en þeim, sem beinir fyrirspurnum sínum til Drottins. En vegna hörkunnar, sem í hjörtum þeirra var, sneru þeir sér ekki til Drottins, eins og þeim bar.
- 4 Og ég, Nefí, fylltist hryggð vegna forherðingarinnar í hjörtum þeirra sem og vegna alls þess, er ég hafði séð og vissi, að var óumflýjanlegt vegna hins mikla ranglætis mannanna barna.
- 5 Og svo bar við, að þrengingar mínar yfirbuguðu mig, og mér þóttu þrengingar mínar öllu öðru þungbærari vegna tortímingarinnar, sem beið fólks míns, en fall þess hafði ég séð.
- 6 Og svo bar við, að þegar mér veittist styrkur, fór ég að tala við bræður mína og lét í ljós ósk um að vita, hver væri orsök að deilum þeirra.
- 7 Og þeir sögðu: Sjá, við fáum ekki skilið orðin, sem faðir okkar viðhafði um hinar náttúrlegu greinar olífutrésins og um Þjóðirnar.
- 8 Og ég sagði við þá: Hafði þið spurt Drottin?
- 9 Og þeir svöruðu: Það höfum við ekki gjört, því að Drottinn kunngjörir okkur ekkert þess háttar.
- 10 Sjá, sagði ég við þá. Hvers vegna haldið þið ekki boðorð Drottins? Hvernig má það vera, að þið farist vegna hörkunnar í hjörtum ykkar?
- 11 Rekur ykkur ekki minni til þess, sem Drottinn hefur sagt? — Ef þið herðið ekki hjörtu yðar og biðjið til mín í trú og í vissu um bænheyrslu og haldið auk þess boðorð mín af kostgæfni, mun þetta vissulega kunngjört yður.

1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

- 12 Sjá, ég segi ykkur, að andi Drottins, sem í föður okkar var, líkti Ísraelsætt við olífutré. Og sjá. Erum við ekki brot af Ísraelsætt, og erum við ekki grein af Ísraelsætt?
- 13 En það, sem faðir okkar átti við með orðum sínum um að græða náttúrlegar greinar á aftur í fyllingu Þjóðanna, var það, að á síðari dögum, eftir að niðjum okkar hafði hnignað í vantrú, já, árum saman og mörgum kynslóðum eftir að Messías birtist mannanna börnum í líkamanum, þá mun fylling fagnaðarerindis Messíasar berast Þjóðunum, og frá Þjóðunum til leifanna af niðjum okkar —
- 14 Og á þeim degi mun þeim, sem eftir eru af niðjum okkar, ljóst, að þeir eru af Ísraelsætt og jafnframt sáttmálsþjóð Drottins. Og þá munu þeir þekkja og fá vitneskju um forfeður sína og einnig um fagnaðarboðskap lausnara síns, sem hann sjálfur miðlaði feðrum þeirra. Þeir munu þess vegna kynnast lausnara sínum og einmitt þeim kenningaratriðum hans, sem þekkja þarf til að komast til hans og láta frelsast.
- 15 Og munu þeir ekki fagna á þeim degi og syngja lof hinum ævarandi Guði sínum, bjargi sínu og hjálpræði? Já, munu þeir ekki á þeim degi öðlast jafnt styrk sem næringu úr hinum sanna vínviði? Já, og munu þeir ekki komast í hina sönnu hjörð Guðs?
- 16 Sjá, ég segi ykkur. Jú, þeirra mun á ný minnst meðal Ísraelsættar. Þeir munu, sem náttúrleg grein olífutrésins, aftur græddir á hið eina sanna olífutré.
- 17 Og þetta er það, sem faðir okkar á við. Hann á við, að þetta muni ekki verða fyrr en eftir að Þjóðirnar hafi tvístrað þeim. Og hann á við, að það verði á vegum Þjóðanna, til þess að Drottinn megi sýna Þjóðunum vald sitt, einmitt vegna þess að Gyðingar, eða Ísraelsætt, hafnar honum.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.

- 18 Þess vegna hefur faðir okkar ekki einungis talað um niðja okkar, heldur einnig um allar ættir Ísraels og vakið athygli á sáttmálanum, sem fullnægt skyldi á síðari dögum, en sáttmála þann gjörði Drottinn við föður okkar Abraham og mælti: Af þínu afkvæmi skulu allar kynkvíslir á jörðunni blessun hljóta.
- 19 Og svo bar við, að ég, Nefí, ræddi mikið við þá um þessi mál. Já, ég ræddi við þá um endurreisn Gyðinga á síðari dögum.
- 20 Og ég hafði yfir orð Jesaja fyrir þeim um endurreisn Gyðinga eða Ísraelsættar. Ég tjáði þeim, að þegar endurreisnin hefði farið fram, mundu þeir ei frammar smánaðir eða þeim tvístrað oftast. Og svo bar við, að þau mörgu orð, sem ég lét falla, urðu til þess að friða bræður mína, og þeir auðmýktu sig fyrir Drottinn.
- 21 Og svo bar við, að þeir spurðu mig enn og sögðu: Hvað merkir það, sem faðir okkar sá í draumi? Og hvað merkir tréð, sem hann sá?
- 22 Og ég svaraði: Það var lífsins tré, sýnt á táknrænan hátt.
- 23 Og þeir spurðu mig: Og hvað merkir járnstöngin, sem faðir okkar sá liggja að trénu?
- 24 Og ég sagði þeim, að hún táknaði orð Guðs. Og hver sá, sem fylgir orði Guðs og varðveitir það, mun aldrei farast, né heldur geta freistingar eða eldtungur andstæðingsins blindað þá og leitt þá þannig til tortímingar.
- 25 Þess vegna hvatti ég, Nefí, þá til að gefa gaum að orðum Drottins. Já, ég hvatti þá af öllum krafti sálar minnar og með öllum mér tiltækum ráðum til að gefa gaum að orði Guðs og láta sér ekki úr minni falla að halda boðorð hans alltaf og í öllu.
- 26 Og þeir spurðu mig: Hvað merkir vatnsfyllta fljótið, sem faðir okkar sá?
- 27 Og ég sagði þeim, að vatnið, sem faðir minn sá, væri sori, en svo var hugur hans gagntekinn af öðru, að hann sá ekki sorann í vatninu.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?

And I said unto them: It was a representation of the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God; and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?

And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.

- 28 Og ég sagði þeim, að skelfilegt hlydýpi aðskildi hina ranglátu, jafnt frá lífsins tré sem og hinum heilögu Guðs.
- 29 Og ég sagði þeim, að það væri táknrænt fyrir hið ógnvekjandi víti, sem engillinn tjáði mér, að fyrirbúið væri hinum ranglátu.
- 30 Og ég sagði þeim, að faðir okkar hefði einnig séð, að réttvísi Guðs greindi hina ranglátu frá hinum réttlátu. Og birtan, sem frá henni stafaði, væri eins og birtan af leiftrandi loga, sem teygði sig upp til Guðs að eilífu án nokkurs endis.
- 31 Og þeir spurðu mig: Er átt við kvöl líkamans á dögum reynslunnar, eða er átt við lokaástand sálarinnar eftir dauða hins stundlega líkama, eða er verið að ræða um hið stundlega?
- 32 Og svo bar við, að ég sagði þeim, að átt væri bæði við hið stundlega og hið andlega, þar eð sá dagur hlyti að koma, að þeir yrðu dæmdir af verkum sínum, já, einmitt þeim verkum, sem unnin hefðu verið í hinum stundlega líkama á reynsludögum þeirra.
- 33 Og ég sagði, að deyi þeir þess vegna í ranglæti sínu, hljóti þeim einnig að verða vísað frá því, sem andlegt er og réttsýnt. Þess vegna verða þeir leiddir fram fyrir Guð og munu dæmdir af verkum sínum. Og hafi verk þeirra einkennst af sora, hljóti þeir að vera saurugir. Og séu þeir saurugir, hljóti þeir að vera óhæfir til dvalar í Guðs ríki, ella yrði Guðs ríki einnig saurugt.
- 34 En sjá. Ég segi ykkur, að Guðs ríki er ekki saurugt og ekkert óhreint fær komist inn í Guðs ríki. Þess vegna hlýtur að vera til staður sorans, til þess gerður að taka við soranum.
- 35 Og staður er fyrirbúinn, já, einmitt hið ógnvekjandi víti, sem ég hef minnst á og djöfullinn hefur undirbúið. Þess vegna er lokaástand mannsálarinnar annaðhvort það að dveljast í Guðs ríki eða vera vísað burtu vegna þeirrar réttvísi, sem ég hef talað um.

And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.

And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

36 Þess vegna mun hinum ranglátu útskúfað frá hinum réttlátu og einnig frá lífsins tré, en það tré ber þann ávöxt, sem dýrmætari er og eftirsóknarverðari öllum öðrum ávöxtum, já, og er stærst allra gjafa Guðs. Og þannig fórust mér orð við bræður mína. Amen.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

1 Nefí 16

- 1 Og nú bar svo við, að þegar ég, Nefí, hafði lokið að tala til bræðra minna, sjá, þá sögðu þeir við mig: Orð þín eru hörð, harðari en við fáum borið.
- 2 Og svo bar við, að ég sagðist vita að ég hefði farið hörðum orðum um hina ranglátu, en þau væru sannleikanum samkvæm. Og hina réttlátu hef ég réttlætt og borið vitni um, að þeim verði lyft upp á efsta degi. Hinum seku er sannleikurinn hins vegar sár, vegna þess að hann sker þá í hjartastað.
- 3 Og ef þið, bræður mínir, væruð nú réttlátir og fúsir að virða sannleikann og gefa honum gaum, þannig að þið gætuð gengið grandvarir frammi fyrir Guði, þá munduð þið ekki kvarta sannleikans vegna og segja: Orð þín í okkar garð eru hörð.
- 4 Og svo bar við, að ég, Nefí, brýndi af fullri kostgæfni fyrir bræðrum mínum að halda boðorð Drottins.
- 5 Og svo bar við, að þeir auðmýktu sig fyrir Drottni, og það gladdi mig mjög og gaf mér góða von um, að þeir mundu ganga veg réttlætisins.
- 6 Allt þetta gjörðist, á meðan faðir minn dvaldi í tjaldi í dal þeim, sem hann nefndi Lemúel.
- 7 Og svo bar við, að ég, Nefí, gekk að eiga eina af dætrum Ísmaels, og bræður mínir gengu einnig að eiga dætur Ísmaels. Og Sóram kvæntist elstu dóttur Ísmaels.
- 8 Og þannig hafði faðir minn fullnægt öllum þeim fyrirmælum, sem Drottinn hafði gefið honum. Og Drottinn hafði auk þess veitt mér, Nefí, ríkulega blessun.
- 9 Og svo bar við, að rödd Drottins talaði til föður míns að næturlagi og mælti svo fyrir, að strax næsta dag skyldi hann halda af stað út í óbyggðirnar.

1 Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

- 10 Og svo bar við, að er faðir minn reis úr rekkju að morgni og gekk út í tjalddyrnar, sá hann sér til mikillar undrunar hnöttótta kúlu, hina mestu völundarsmíð, liggja á jörðunni, og var hún gjörð úr fínasta látúni. Og inni í kúlunni voru tveir vísar, og vísaði annar þeirra í þá átt, sem okkur bar að fylgja út í óbyggðirnar.
- 11 Og svo bar við, að við söfnuðum öllu saman, sem við hugðumst taka með okkur út í óbyggðirnar, ásamt leifum þeirra vista, sem Drottinn hafði séð okkur fyrir. Og við tókum alls konar fræ til þess að fara með út í óbyggðirnar.
- 12 Og svo bar við, að við tókum upp tjöld okkar og lögðum af stað út í óbyggðirnar yfir fljótið Laman.
- 13 Og svo bar við, að við stefndum því sem næst í suð-suð-austur um fjögurra daga bil, en þá reistum við tjöld okkar á ný. Og staðnum gáfum við nafnið Saser.
- 14 Og svo bar við, að við tókum boga okkar og örvar og héldum út í óbyggðirnar til að veiða í matinn fyrir fjölskyldur okkar. Og þegar við höfðum lokið við að veiða í matinn, snerum við aftur til fjölskyldna okkar í óbyggðunum, til staðarins Saser. Og enn lögðum við af stað í óbyggðunum og fylgdum sömu stefnu og áður og héldum okkur að gróðursælustu svæðum óbyggðanna, en þau voru á útjöðrunum í grennd við Rauðahafið.
- 15 Og svo bar við, að við vorum marga daga á ferð og veiddum í matinn á leiðinni með bogum okkar og örvum, steinum okkar og slöngum.
- 16 Og við héldum stefnunni, sem kúlan vísaði, og leiddi það okkur til frjósamari hluta óbyggðanna.
- 17 Og að mörgum dagleiðum loknum reistum við tjöld okkar um hríð til að hvíla okkur enn á ný og afla fæðu fyrir fjölskyldur okkar.
- 18 En svo bar við, að er ég, Nefí, fór til veiða, sjá, þá braut ég boga minn, sem var úr góðu stáli. Og þegar ég hafði brotið bogann, sjá, þá reiddust bræður mínir mér vegna bogmissis míns, þar eð við gátum ekki orðið okkur úti um neina fæðu.
- 19 Og svo bar við, að við snerum matarlausir heim til fjölskyldna okkar, sem voru örþreyttar af ferðalögum og illa haldnar af fæðuskorti.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

- 20 Og svo bar við, að Laman, Lemúel og synir Ísmaels fóru að kvarta meira en lítið vegna þjáninga sinna og þrenginga í óbyggðunum. Og faðir minn tók einnig að ásaka Drottin Guð sinn. Já, svo bugaðir voru þeir allir af hryggð, að þeir tóku að ásaka Drottin.
- 21 Nú bar svo við, að bræður mínir þrengdu mjög að mér, Nefí, vegna bogmissis míns, og vegna þess að bogar þeirra höfðu misst spennu sína, tók að herða mjög að okkur, já, svo mjög, að við gátum ekki afla matar.
- 22 Og svo bar við, að ég, Nefí, sagði margt við bræður mína, því að enn höfðu þeir forherst, jafnvel svo mjög, að þeir voru farnir að ásaka Drottin Guð sinn.
- 23 Og svo bar við, að ég, Nefí, gjörði boga úr trjáviði og ör úr beinvaxinni trjágrein, og þannig varð ég vopnaður boga og ör, slöngu og steinum. Og ég spurði föður minn: Hvert á ég að halda til að afla fæðu?
- 24 Og svo bar við, að hann spurði Drottin, því að allir höfðu þeir auðmýkt sig vegna orða minna, því að ég sagði margt við þá af sálarkrafti mínum.
- 25 Og svo bar við, að rödd Drottins barst föður mínum. Og vissulega var vandað um við hann fyrir mögl hans gegn Drottni og það svo mjög, að djúp hryggð greip hann.
- 26 Og svo bar við, að rödd Drottins sagði við hann: Líta skalt þú á kúluna og sjá það, sem á hana er ritað.
- 27 Og svo bar við, að þegar faðir minn sá, hvað ritað hafði verið á kúluna, greip hann mikill ótti og skelfing og sama máli gegndi um bræður mína, syni Ísmaels og eiginkonur okkar.
- 28 Og svo bar við, að mér, Nefí, varð ljóst, að vísarnir inni í kúlunni höguðu sér í samræmi við þá trú, kostgæfni og athygli, sem við auðsýndum þeim.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.

29 Par var einnig letruð önnur áletrun, sem auðlesin var og veitti okkur skilning á vegum Drottins. Og áletranirnar voru breytingum háðar frá einum tíma til annars, allt eftir þeirri trú og kostgæfni, sem við auðsýndum þeim. Og þannig sjáum við, að með litlu getur Drottinn komið miklu til leiðar.

30 Og svo bar við, að ég, Nefí, kleif upp á fjallstind samkvæmt leiðbeiningunum, sem veittar voru í kúlunni.

31 Og svo bar við, að mér tókst að drepa villt dýr til matar fyrir fjölskyldur okkar.

32 Og svo bar við, að ég sneri aftur til tjalda okkar með villibráð mína. Og mikil var gleði þeirra, þegar ljóst varð, að ég hafði aflað fæðu! Og svo bar við, að þau lutu Drottni í auðmýkt og færðu honum þakkir sínar.

33 Og svo bar við, að við lögðum aftur af stað og fylgdum nærri sömu stefnu og í upphafi. Og eftir margar dagleiðir reistum við tjöld okkar á ný til að tefja þar um hríð.

34 Og svo bar við, að Ísmael lést og var jarðsettur á stað, sem nefndist Nahóm.

35 Og svo bar við, að dætur Ísmaels syrgðu ákaft vegna föðurmissisins sem og vegna þrenginganna í óbyggðunum. Og þær tóku að ásaka föður minn fyrir að hafa valdið því, að þær yfirgáfu land Jerúsalem og sögðu: Faðir okkar er látinn. Já, við höfum ráfað víða um óbyggðirnar og þolað miklar þrengingar, hungur, þorsta og þreytu. Og eftir allar þessar þjáningar hljótum við að farast úr hungri í óbyggðunum.

36 Og þannig ásökuðu þær föður minn og sjálfan mig. Og þær þráðu að snúa aftur til Jerúsalem.

37 Og Laman sagði bæði við Lemúel og syni Ísmaels: Sjá, við skulum drepa föður okkar og einnig bróður okkar, Nefí, sem hefur gjört sig að stjórnanda og kennara okkar, sem erum eldri bræður hans.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

And it came to pass that I did slay wild beasts, inasmuch that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

38 Hann segir, að Drottinn hafi talað við sig og englar veitt sér þjónustu sína. En sjá. Við vitum vel, að hann er að ljúga að okkur. Og hann segir okkur allt þetta og beitir mikilli kænsku til að slá ryki í augu okkar, og ef til vill telur hann sig geta tælt okkur inn í einhverjar óþekktar óbyggðir. Og að því loknu hefur hann hugsað sér að gjöra sjálfan sig að konungi okkar og stjórnanda, svo að hann geti farið með okkur eins og honum sýnist og hugur hans stendur til. Og þannig egndi Laman, bróðir minn, þá til reiði.

39 Og svo bar við, að Drottinn var okkur hliðhollur. Já, rödd Drottins barst jafnvel til þeirra, og hann sparaði ekki við þá orðin og ávítaði þá kröftuglega. Og eftir að Drottinn hafði vandað um við þá, hurfu þeir frá reiði sinni og iðruðust synda sinna svo mjög, að hann blessaði okkur enn með fæðu, svo að við færumst ekki.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

1 Nefí 17

- 1 En svo bar við, að við lögðum af stað í óbyggðunum enn á ný. Og eftir það héldum við nær beina stefnu í austur. Og við gengum gegnum miklar þrengingar í óbyggðunum, og eiginkonur okkar ólu börn í óbyggðunum.
- 2 En blessun Drottins hvíldi yfir okkur í svo ríkum mæli, að enda þótt við yrðum að nærast á hráu kjöti í óbyggðunum, höfðu eiginkonur okkar fyllilega nóg fyrir börn sín að sjúga, og þeim óx svo þrek, að þær urðu sem næst jafnokar karlmanna og fóru að þola ferðalögin möglunarlaust.
- 3 Og þannig sjáum við, að boð Drottins hljóta að uppfyllast. Og haldi mannanna börn boðorð Drottins, veitir hann þeim næringu, styrk og forsjá til að gera það sem hann hefur boðið, og þess vegna veitti hann okkur forsjá, á meðan við dvöldumst í óbyggðunum.
- 4 Og þar dvöldumst við mörg ár. Já, átta ár í óbyggðunum.
- 5 Og við komum til landsins, sem við gáfum nafnið Nægtarbrunnur, vegna allra ávaxtanna þar og villihunangsins. Og Drottinn hafði búið allt þetta í haginn fyrir okkur svo að við skyldum ekki farast. Og við sáum sjóinn, sem við nefndum Irreantum, sem þýðir vötnin mörgu.
- 6 En svo bar við, að við reistum tjöld okkar við sjávarströndina, og þrátt fyrir allar þrengingarnar og erfiðleikana, sem við höfðum mátt þola, sem meiri voru en svo, að hægt sé að gefa hugmynd um í rituðu máli, fylltumst við áköfum fögnuði, þegar við komum á sjávarströndina. Og við gáfum staðnum nafnið Nægtarbrunnur vegna ríkulegra ávaxta, sem þar var að finna.
- 7 En svo bar við, að þegar ég, Nefí, hafði verið í Nægtarbrunni marga daga, barst rödd Drottins mér og sagði: Rís á fætur og gakk upp í fjallið. Og það varð, að ég reis á fætur og hélt upp í fjallið og tók að ákalla Drottin.
- 8 En svo bar við, að Drottinn talaði til mín og sagði: Smíða skalt þú skip á þann hátt sem ég sýni þér, svo að ég geti flutt fólk þitt yfir þessi vötn.

1 Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

- 9 Og ég sagði: Drottinn, hvert á ég að halda til að finna málmgrýti til bræðslu, svo að ég geti búið til verkfæri til að smíða skipið á þann hátt, sem þú hefur sýnt mér?
- 10 En svo bar við, að Drottinn sagði mér hvert halda skyldi í leit að málmgrýti til að vinna verkfæri úr.
- 11 Og svo bar við, að ég, Nefí, gjörði úr dýrahúðum smiðjubelg, sem hægt var að blása með. Og þegar ég hafði lokið við smiðjubelginn, svo að ég hefði eitthvað milli handa til að blása í eldinn með, sló ég saman tveimur steinum til að kveikja eld.
- 12 Því að fram til þessa hafði Drottinn ekki leyft okkur að nota eld að neinu ráði á ferð okkar um óbyggðirnar, því að hann sagði: Ég mun gjöra fæðu yðar svo gómsæta, að eldun sé óþörf —
- 13 Einnig mun ég vera ljós yðar í óbyggðunum, og ég mun greiða götu yðar, ef þér haldið boðorð mín. Þér munuð þess vegna verða leidd til fyrirheitna landsins, ef þér haldið boðorð mín. Og það skuluð þér vita, að það er ég, sem leiði yður.
- 14 Já, Drottinn sagði einnig: Eftir komu yðar til fyrirheitna landsins munuð þér vita, að ég, Drottinn, er Guð og að það var ég, Drottinn, sem bjargaði yður frá tortímingu; já, að ég leiddi yður burtu frá landi Jerúsalem.
- 15 Því reyndi ég, Nefí, að halda boðorð Drottins og hvatti bræður mína til hollustu og kostgæfni.
- 16 Og svo bar við, að mér tókst að gjöra verkfæri úr málminum, sem ég bræddi úr málmgrýtinu.
- 17 En þegar bræður mínir sáu, að ég var um það bil að hefja skipasmíði, fóru þeir að mögla og segja: Bróðir okkar er heimskingi, því að hann heldur sig geta smíðað skip. Já, hann telur einnig, að hann geti komist yfir þessi miklu vötn.
- 18 Og þannig kvörtuðu bræður mínir undan mér og vildu komast hjá því að vinna, því að þeir trúðu hvorki því, að ég gæti smíðað skip, né hinu, að Drottinn hefði gefið mér fyrirælin.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

19 Og nú bar svo við, að ég, Nefí, hryggðist mjög vegna hörkunnar í hjörtum þeirra. En þegar þeir sáu hryggð mína, glöddust þeir í hjarta sínu, og það hlakkaði í þeim, er þeir sögðu: Við vissum, að þú gætir ekki smíðað skip, enda ljóst, að dómgreind þinni væri ábótavant, og þess vegna getur þú ekki unnið svo mikið verk.

20 Og þú ert alveg eins og faðir okkar, sem lætur glepjust af heimskulegum ímyndunum hjarta síns. Já, hann leiddi okkur frá landi Jerúsalem, og við höfum nú reikað um óbyggðirnar í öll þessi ár. Og eiginkonur okkar hafa mátt strita, jafnvel komnar að falli. Og þær hafa alið börn sín í óbyggðunum og allt mátt þola nema dauðann. Og betur hefði farið, að þær hefðu orðið dauðanum að bráð, áður en þær fóru frá Jerúsalem, en verða að þola allar þessar þrengingar.

21 Sjá. Í öll þessi ár höfum við mátt þjást í óbyggðunum, en á sama tíma hefðum við getað notið eigna okkar og erfðalands. Já, við hefðum getað notið hamingjunnar.

22 Og við vitum, að fólkið sem var í landi Jerúsalem var réttlátt fólk, því að það hélt í heiðri reglur og ákvæði Drottins og öll boð hans samkvæmt lög máli Móse. Og þess vegna vitum við, að það er réttlátt fólk. En faðir okkar hefur fellt dóm yfir því og leitt okkur í burtu, því að við fórum að orðum hans. Já, og bróðir okkar er alveg eins og hann. Og með þessum orðum mögluðu bræður mínir og kvörtuðu.

23 En þá var það, að ég, Nefí, talaði til þeirra og sagði: Trúið þið, að feður okkar, sem voru börn Ísraels, hefðu verið leiddir úr höndum Egypta, ef þeir hefðu ekki farið að orðum Drottins?

24 Já, gjörðið þið ráð fyrir, að þeir hefðu verið leiddir úr ánaud, hefði Drottinn ekki einmitt boðið Móse að leiða þá úr ánaud?

25 Og nú vitið þið, að börn Ísraels voru ánaudug og vitið, að þau voru hlaðin þungbærum byrðum. Þess vegna vitið þið, að það var til bóta fyrir þau að vera leidd úr ánaud.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

26 Og nú vitið þið, að það var Drottinn, sem bauð Móse að leysa þetta mikla verk af hendi. Og þið vitið, að fyrir hans orð skiptust vötn Rauðahafsins í báðar áttir, svo að þau gengu yfir á þurru.

27 Og þið vitið, að Egyptunum, hersveitum Faraós, var drekkt í Rauðahafinu.

28 Og þið vitið einnig, að þau voru nærð á manna í eyðimörkinni.

29 Já, og þið vitið þar að auki, að fyrir kraft Guðs, sem í Móse bjó, laust hann klettinn með orðum sínum, svo að vatn spratt fram og börn Ísraels fengu slökkt þorsta sinn.

30 Og þó að Drottinn Guð þeirra og lausnari leiddi þau, gengi á undan þeim og vísaði þeim veginn á daginn og lýsti hann upp á næturnar og gjörði allt fyrir þau, sem mannum er að gagni, hertu þau engu að síður hjörtu sín og blinduðu hug sinn og smáðu Móse og hinn eina sanna og lifanda Guð.

31 En svo bar við, að samkvæmt orði sínu tortímdi hann þeim, samkvæmt orði sínu leiddi hann þau, samkvæmt orði sínu gjörði hann allt fyrir þau. Og alls ekkert gjörðist nema að orði hans.

32 Og þegar þau voru komin yfir ána Jórdan, gjörði hann þau nógu voldug til að gjöra landsins börn útræk og tvístra þeim, þeim til tortímingar.

33 Og teljið þið nú, að börn þessa lands, sem fyrir voru í fyrirheitna landinu og feður okkar gjörðu útræk, hafi verið réttlát? Sjá, ég svara ykkur: Nei.

34 Og teljið þið, að feður okkar hefðu verið teknir fram yfir þau, ef þau hefðu verið réttlát? Ég svara ykkur: Nei.

35 Sjá. Drottinn metur allt hold á einn og sama veg. Hinn réttláti nýtur náðar Guðs. En sjá. Þetta fólk hafði hafnað sérhverju orði Guðs og misgjörðir þess höfðu náð hámarki, og fylling hinnar heilögu reiði Guðs kom yfir það. Og Drottinn lagði bölvun á landið fyrir þetta fólk, en blessaði það feðrum okkar. Já, sú bölvun, sem hann lagði á landið, varð fólkinu til tortímingar, en sú blessun, sem hann veitti feðrum okkar, gaf þeim vald yfir því.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

36 Sjá. Drottinn skóp jörðina til þess, að hún skyldi byggð. Og hann skóp börn sín til þess, að þau hefðu eignarrétt yfir henni.

37 Og hann vekur upp réttláta þjóð, en tortímir þjóðum hinna ranglátu.

38 Og hina réttlátu leiddi hann burtu inn í dýrmæt lönd, en hinum ranglátu tortímdi hann og lagði bölvun á landið þeirra vegna.

39 Og hann ríkir á himnum hátt, því að þar er hásæti hans, en þessi jörð er fótstól hans.

40 Og hann elskar þá, sem vilja hafa hann að Guði sínum. Sjá. Hann elskaði feður okkar og gjörði við þá sáttmála, já, við Abraham, Ísak og Jakob. Og hann mundi sáttmálana, sem hann hafði gjört, og þess vegna leiddi hann þá út úr landi Egypta.

41 Og hann rétti þá við í eyðimörkinni með refsisprota sínum, því að þeir höfðu hert hjörtu sín á sama hátt og þið hafið gjört. Og hann rétti þá við vegna misgjörða þeirra. Hann sendi eldspúandi, fljúgandi höggorma þeirra á meðal. Og þegar þeir höfðu orðið fyrir biti, sá hann svo um, að þeir mættu aftur heilir verða. Og það eina, sem þeim var ætlað að gjöra, var að líta, en vegna þess, hversu einfalt það var og auðvelt, fórust margir.

42 En öðru hverju hertu þeir hjörtu sín og löstuðu Móse jafnt sem Guð. Engu að síður er ykkur kunnugt um, að óviðjafnanlegur kraftur hans leiddi þá inn í fyrirheitna landið.

43 En nú eftir allt þetta er sú stund upp runnin, að þeir eru orðnir ranglátir, já, mælirinn er nærri fullur. Ég veit ekki nema tortímingin blasi við þeim nú þegar í dag. Hins vegar veit ég, að sá dagur hlýtur óhjákvæmilega að renna upp, að þeir verði tortímingunni að bráð að fáeinum undanskildum, sem færðir verða burt í ánaud.

44 Þess vegna bauð Drottinn föður mínum að halda út í óbyggðirnar. Og Gyðingarnir sóttust auk þess eftir lífi hans. En þið hafið einnig sóst eftir lífi hans, og þess vegna eruð þið morðingjar í hjörtum ykkar nákvæmlega eins og þeir.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simplicity of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

45 Þið eruð fljótir til misgjörða, en seinir til að minnast Drottins, Guðs ykkar. Þið hafið séð engil, já, hann hefur talað til ykkar, og þið hafið heyrt rödd hans öðru hverju. Og hann hefur talað til ykkar lágrí, hljóðlátri röddu, en þið voruð orðnir svo tilfinningalausir, að þið gátuð ekki skynjað orð hans. Þess vegna varð hann að tala til ykkar með þrumuraustu, sem skók jörðina rétt eins og hún væri að klofna.

46 Og þið vitið einnig, að í krafti síns almáttuga orðs getur hann látið jörðina hverfa. Og þið vitið, að orð hans getur fyllt hverja lægð og jafnað hverja hæð og sérhvern hól. Og hvernig getið þið þá verið svo forhertir í hjarta?

47 Sjá. Sál mín er sundurtætt af angist ykkar vegna, og hjarta mitt fullt af sársauka. Ég óttast, að ykkur verði að eilífu vísað frá. Sjá, andi Guðs hefur gagntekið mig svo mjög, að líkami minn er algjörlega máttvana.

48 Og svo bar við, að þegar ég hafði mælt þessi orð, reiddust þeir mér og vildu helst kasta mér í djúp sjávar. En þegar þeir komu til að leggja hendur á mig, talaði ég til þeirra og mælti: Í nafni almáttugs Guðs skipa ég ykkur að snerta mig ekki, því að kraftur Guðs logar í mér af því líku afli, að hann nær brennir upp hold mitt, og hver sá, sem leggur á mig hendur, mun visna eins og þornað strá og að engu verða fyrir krafti Guðs, því að Guð mun ljósta hann.

49 Og svo bar við, að ég, Nefí, sagði þeim að hætta að mögla gegn föður sínum og halda ekki lengur að sér höndum, þar eð Guð hefði fyrirskipað mér að smíða skip.

50 Og ég sagði við þá: Hvaðeina, sem Guð skipar mér að gjöra, get ég gjört. Ef hann skipaði mér að segja við þetta vatn: Þú skalt verða að þurrlendi, yrði vatnið að þurrlendi, ef ég segði svo.

51 Og ef Drottinn hefur því líkt vald og hefur gjört slíkt kraftaverk meðal mannanna barna, hví skyldi hann þá ekki geta kennt mér að smíða skip?

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, insomuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken these words they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.

And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.

And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?

- 52 Og svo bar við, að ég, Nefí, sagði bæði margt og mikið við bræður mína, svo mikið, að þeir urðu sneyptir og gátu ekki andmælt mér. Og þeir þorðu heldur ekki að leggja á mig hendur, ekki einu sinni að drepa á mig fingri dögum saman. Og slíkur var kyngikraftur Guðs anda, að þeir höfðu ekki kjark til þessa af hræðslu við að visna frammi fyrir mér. Og þannig urðu þeir fyrir áhrifum hans.
- 53 En svo bar við, að Drottinn sagði við mig: Réttu aftur bræðrum þínum hönd þína, og þeir munu ekki visna frammi fyrir þér. En ég mun skjóta þeim skelk í bringu, svo að þeir megi vita, að ég er Drottinn, Guð þeirra.
- 54 Og svo bar við, að ég rétti bræðrum mínum höndina, og þeir visnuðu ekki frammi fyrir mér. En Drottinn skelfdi þá rækilega í samræmi við það, sem hann hafði mælt.
- 55 Og þá sögðu þeir: Nú vitum við með vissu, að Drottinn er með þér, því að við vitum, að það er kraftur Drottins, sem skelfdi okkur. Og þeir féllu til jarðar frammi fyrir mér og ætluðu að tilbiðja mig, en það vildi ég ekki leyfa, heldur sagði: Ég er einungis bróðir ykkar, já, meira að segja yngri bróðir, þess vegna skuluð þið tilbiðja Drottin, Guð ykkar, og heiðra föður ykkar og móður, svo að þið verðið langlífir í því landi, sem Drottinn Guð gefur ykkur.

And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.

And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

1 Nefí 18

- 1 En svo bar við, að þeir tóku að vegsama Drottin og gengu í lið með mér, og við unnum timbur á óvenjulegan hátt. Og Drottinn sýndi mér öðru hverju, á hvern hátt ég skyldi vinna timbrið í skipið.
- 2 En ég, Nefí, vann ekki timbrið eins og menn kenna, og ég smíðaði ekki heldur skipið að háttum manna. Ég smíðaði það á þann hátt, sem Drottinn hafði sýnt mér, og þess vegna var það ekki gjört að háttum manna.
- 3 Og ég, Nefí, gekk oft á fjallið og bað oft til Drottins, og því sýndi Drottinn mér stórkostlega hluti.
- 4 En svo bar við, að þegar ég hafði lokið skipssmíðinni eftir orði Drottins, sáu bræður mínir, að skipið var traust og að sérstaklega var vel frá því gengið. Þess vegna auðsýndu þeir Drottni auðmýkt sína enn á ný.
- 5 En svo bar við, að rödd Drottins barst föður mínum og mælti svo fyrir, að við skyldum rísa á fætur og halda um borð í skipið.
- 6 Og svo bar við, að daginn eftir að við höfðum lokið öllum undirbúningi, safnað miklu af ávöxtum og kjöti í óbyggðunum og feiknunum öllum af hunangi og vistum, samkvæmt fyrirmælum Drottins, þá héldum við um borð í skipið með farm okkar, fræ og allt annað, sem við höfðum tekið með okkur, hver og einn eftir sínum aldri. Þannig héldum við allir um borð í skipið ásamt eiginkonum okkar og börnum.
- 7 Og faðir minn hafði getið tvo sonu í óbyggðunum. Sá eldri var nefndur Jakob, en hinn yngri Jósef.
- 8 Og svo bar við, að þegar við vorum öll komin um borð í skipið og höfðum tekið með okkur vistir og annað, sem okkur hafði verið boðið að hafa með, lögðum við frá og héldum til sjávar og bárumst fyrir vindi í átt að fyrirheitna landinu.

1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

9 Og þegar okkur hafði borið fyrir vindi dögum saman, sjá, þá tóku bræður mínir og synir Ísmaels og eiginkonur þeirra að gjöra sér glaðan dag. Þau hófu dans, söng og ruddalegt tal, já, svo ruddalegt, að þeim gleymdist jafnvel, hvaða kraftur hefði flutt þau þangað, sem þau voru komin. Já, ruddaskapur þeirra magnaðist úr hófi fram.

10 Og ég, Nefí, óttaðist, að Drottinn mundi reiðast okkur og ljósta okkur vegna misgjörða okkar og léti djúp hafsins gleypa okkur. Þess vegna hóf ég að tala við þá af fullri alvöru, en sjá, þeir voru reiðir mér og sögðu: Við viljum ekki, að yngri bróðir okkar stjórnir okkur.

11 Og svo bar við, að Laman og Lemúel tóku mig, settu mig í bönd og léku mig grátt. Engu að síður lét Drottinn það viðgangast, svo að hann mætti sýna kraft sinn og orð hans um hina ranglátu uppfylltust.

12 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu fjötrað mig svo fast, að ég gat hvorki hreyft legg né lið, hætti áttavitinn, sem Drottinn hafði gjört, að starfa.

13 Þess vegna vissu þeir ekki, í hvaða átt skipinu skyldi stefnt. Og það brast á mikill stormur, já, ógnvekjandi ofsarok, og okkur rak aftur á bak í þrjá daga. Og þeir voru alteknir ótta við að drukkna í sjónum. Samt leystu þeir mig ekki.

14 Og á fjórða degi, sem okkur rak aftur á bak, varð óvedrið að hreinu aftakaveðri.

15 Og svo bar við, að nærri lá, að sjávardjúpið gleypiti okkur. Og þegar okkur hafði rekið aftur á bak í fjóra daga, tóku bræður mínir að gjöra sér grein fyrir því, að dómur Guðs væri yfir þeim og þeir hlytu að farast, ef þeir iðruðust ekki misgjörða sinna. Þess vegna komu þeir til mín og leystu böndin af úlnliðum mínum, og sjá, þeir voru stokkbólgfir. Og ökkjar mínir voru einnig bólgfir og mjög sárir.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

- 16 Engu að síður leit ég til Guðs míns, og ég söng honum lof allan liðlangan daginn. Og ég áfældist ekki Drottin fyrir þrengingar mínar.
- 17 En faðir minn, Lehi, hafði látið mörg orð falla, bæði við þá og syni Ísmaels. En sjá, þeir höfðu í hótunum við hvern þann, sem talaði mínu máli. Og þar eð árin voru farin að færast yfir foreldra mína og börn þeirra höfðu valdið þeim djúpri sorg, urðu þau svo miður sín, að þau lögðust sjúk.
- 18 Vegna harms síns og sorgar og vegna misgjörða bræðra minna lá við, að þau yrðu á þeirri stundu leidd til móts við Guð sinn, og segðu skilið við lífið. Já, við lá, að þau legðu sitt gráa hár í duftið. Já, nærri lá, að sorgin tæki þeim vota gröf.
- 19 Og Jakob og Jósef, sem enn voru kornungir og þörfnuðust stöðugar umönnunar, urðu hryggir vegna þrenginga móður sinnar; en hvorki þeir, eiginkona mín né börn mín, megnuðu með tárur sínum og fyrirbænum að milda hjörtu bræðra minna, svo að þeir leystu mig.
- 20 Og ekkert gat mýkt hjörtu þeirra nema vald Guðs, sem ógnaði þeim með tortímingu. Þegar þeir því sáu, að djúp sjávar var um það bil að gleypta þá, iðruðust þeir nægjanlega þess, sem þeir höfðu gjört, til að leysa mig úr böndunum.
- 21 En svo bar við, að eftir að þeir höfðu losað mig, sjá, þá tók ég áttavitann og hann tók að virka að ósk minni. Og ég bað til Drottins, og að bæn minni lokinni lægði vinda og storma og djúp kyrrð komst á.
- 22 Og svo bar við, að ég, Nefí, stefndi skipinu rétta leið, svo að við sigldum aftur í átt til hins fyrirheitna lands.
- 23 Og svo bar við, að þegar við höfðum siglt margar dagleiðir, komum við til fyrirheitna landsins, og við gengum á land og reistum tjöld. Og við kölluðum það fyrirheitna landið.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, insomuch that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

24 Og svo bar við, að við tókum að yrkja jörðina og sá fræjum. Já, við sáðum öllum fræjum okkar í moldina, fræjunum, sem við höfðum haft með okkur frá landi Jerúsalem. Og svo bar við, að upp af fræjunum spratt afar vel, og við urðum blessuð með gnægð.

25 En svo bar við, að á ferðum okkar um óbyggðir hins fyrirheitna lands fundum við alls konar dýr í skógunum, bæði kýr og naut, asna og hross, geitur og villigeitur og alls konar villt nytjadýr. Og við fundum alls konar málmgrýti, sem innihélt bæði gull, silfur og kopar.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

1 Nefí 19

- 1 Og svo bar við, að Drottinn gaf mér fyrirmæli um að gjöra töflur úr góðmálmi, sem ég gæti letrað sögu þjóðar minnar á. Og á þær töflur, sem ég gjörði, letraði ég heimildaskrá föður míns, einnig frásögnina um ferðir okkar í óbyggðunum og spádóma föður míns. Ég letraði einnig marga minna eigin spádóma á þær.
- 2 Og þegar ég var að gjöra þær, vissi ég ekki, að Drottinn mundi bjóða mér að gjöra þessar töflur. Þess vegna er heimildaskrá föður míns, ættartala forfeðra hans og flest af því, sem á daga okkar dreif í óbyggðunum, letrað á þessar fyrstu töflur, sem ég hef talað um. Í sannleika sagt er þess vegna nánar frá því greint á fyrri töflunum, sem átti sér stað, áður en ég gjörði þessar töflur.
- 3 Og þegar ég hafði lokið við að gjöra þessar töflur í samræmi við fyrirmælin, voru mér, Nefí, veitt fyrirmæli um, að hin helga þjónusta og spádómarnir, hinn auðskildari og dýrmætari hluti þeirra, skyldu færð í letur á þessar töflur. Og hið skráða skyldi varðveitt til að uppfærða þjóð mína, sem erfa mundi landið, og einnig í öðrum viturlegum tilgangi, sem Drottinn er kunnugt um.
- 4 Þess vegna gjörði ég, Nefí, heimildaskrá á hinar töflurnar, en þar segir frá, eða er skýrt nánar frá styrjöldum, ósamlyndi og tortímingu þjóðar minnar. Og þetta hef ég gjört og gefið þjóð minni fyrirmæli um að halda því áfram á sama hátt eftir minn dag og afhenda töflurnar mann fram af manni og frá einum spámanni til annars, þar til Drottinn gefur fyrirmæli um annað.
- 5 En síðar verður frá því sagt, hvernig ég gjörði þessar töflur. Og sjá. Ég held áfram í framhaldi af því, sem ég hef þegar sagt, en það gjöri ég til þess, að hin helgari atriði megi varðveitast í vitund þjóðar minnar.

1 Nephi 19

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

- 6 Og ég letra ekki annað á töflurnar en það, sem ég tel heilagt. Og verði mér á mistök, þá komu einnig fyrir mistök áður fyrr. Ekki svo að skilja, að ég hyggist afsaka mistök mín með mistökum annarra, heldur vil ég afsaka mig með þeim veikleika, sem í mér er og bundinn er holdinu.
- 7 Því að það, sem sumir telja mikils virði bæði sálu og líkama, telja aðrir einskis virði og troða það fótum. Já, menn fótumtroða jafnvel Guð Ísraels. Ég segi, að þeir fótumtroði hann, en ég ætti að komast öðruvísi að orði — þeir meta hann einskis og hlýða ekki rödd hans og ráðum.
- 8 Sjá. Samkvæmt orðum engilsins mun hann koma sex hundruð árum eftir að faðir minn yfirgaf Jerúsalem.
- 9 Og vegna spillingar sinnar mun heimurinn meta hann einskis. Þess vegna húðstrýkja þeir hann, og hann umber það, þeir berja hann, og hann umber það. Já, á hann verður hrækt, og hann umber það vegna þess ástríka kærleika og umburðarlyndis, sem hann ber í brjósti til mannanna barna.
- 10 Og Guð feðra okkar, sem leiddir voru úr ánauð út úr Egyptalandi og sem hann varðveitti einnig í eyðimörkinni, já, Guð Abrahams og Ísaks og Guð Jakobs, er seldi sjálfan sig sem maður, samkvæmt orðum engilsins, í hendur ranglátum mönnum til að verða lyft upp, samkvæmt orðum Senokks, og krossfestur, samkvæmt orðum Neums, og lagður í gróf, samkvæmt orðum Senosar, en hann mælti þessi orð um myrkvadagana þrjá, er verða skyldu íbúum eylanda sjávar, og þá sér í lagi þeim, sem eru af Ísraelsætt, tákn um dauða hans.
- 11 En þannig fórust spámanningum orð: Drottinn Guð mun vissulega vitja allrar Ísraelsættar á þeim degi. Sumra mun hann vitja með rödd sinni, réttlætis þeirra vegna, þeim til mikillar gleði og hjálpræðis, en annarra með þrumum og eldingum krafts síns, með fárviðri, eldi og eimyrju og myrkum reykjarmekki, með jarðsprungum og fjöllum, sem færast úr stað.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunderings and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

12 Og allt hlýtur þetta vissulega að koma fram, segir Senos spámaður. Og björg jarðar hljóta að klofna, og meðan jörðin stynur, mun andi Guðs koma mörgum af konungum eylanda sjávar til að hrópa: Guð náttúrunnar þjáist.

13 Og um þá, sem í Jerúsalem eru, segir spámaðurinn, að allar þjóðir muni refsa þeim fyrir að krossfesta Guð Ísraels, snúa hjörtum sínum frá honum og afneita táknum og undrum, valdi og dýrð Guðs Ísraels.

14 Og vegna þess að þeir snúa hjörtum sínum frá honum, segir spámaðurinn, og hafa misboðið hinum heilaga Ísraels, munu þeir ráfa um í holdinu og farast, verða hæddir, smánaðir og fyrirleitnir af öllum þjóðum.

15 En þegar sá dagur rennur upp, að þeir eru ekki lengur afhuga hinum heilaga Ísraels í hjarta sínu, segir spámaðurinn, þá mun hann minnst sáttmálans, sem hann gjörði við feður þeirra.

16 Já, þá mun hann minnst eylanda sjávar. Og ég mun safna saman öllum, sem eru af ætt Ísraels, úr öllum fjórum heimshornum, segir Drottinn, samkvæmt orðum spámansins Senosar.

17 Já, og öll jörðin verður vitni að sáluhjálpi Drottins, segir spámaðurinn. Sérhver þjóð, kynkvísl, tunga og lýður mun blessun hljóta.

18 Og ég, Nefí, hef fært þetta í letur fyrir þjóð mína, ef mér skyldi takast að fá hana til að minnst Drottins, lausnara síns.

19 Þess vegna beini ég orðum mínum til allrar Ísraelsættar í von um, að hún geti orðið þessa aðnjótandi.

20 Því að sjá. Ég er svo órólegur í anda vegna þeirra, sem í Jerúsalem búa, að ég fæ vart á fótum staðið. Því að hefði Drottinn ekki verið svo miskunnsamur að sýna mér, hvað fyrir þeim lægi, já, eins og spámönnum fyrri tíma, hefði ég einnig farist.

21 Og hann sýndi vissulega spámönnum fyrri tíma allt, sem þá varðaði. Hann sýndi og mörgum það, sem að okkur lýtur, og þess vegna hljótum við að þekkja til þeirra, þar eð frásögn þeirra er letruð á látunstöflurnar.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

- 22 Nú bar svo við, að ég, Nefí, fræddi bræður mína um þetta. Og svo bar einnig við, að ég las fyrir þá margt af því, sem letrað var á látúnstöflurnar, svo að þeir mættu þekkja gjörðir Drottins í öðrum löndum og meðal fólks frá fyrri tímum.
- 23 Og ég las margt fyrir þá, sem ritað var í bækur Móse. En til að fá þá enn frekar til að trúá á Drottin lausnara sinn, las ég fyrir þá það, sem spámaðurinn Jesaja hafði ritað, því að ég tileinkaði okkur allar ritningargreinarnar, svo að þær yrðu okkur til gagns og fróðleiks.
- 24 Þess vegna beindi ég orðum mínum til þeirra og sagði: Hlýðið á orð spámannsins, þið sem eruð leifar Ísraelsættar, afskorin grein. Hlýðið á orð spámannsins, sem rituð voru til allrar Ísraelsættar, og tileinkið ykkur þau, svo að þið megið varðveita vonina eins og bræður ykkar, sem þið hafið klotnað frá. Því að þannig hefur spámaðurinn ritað.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

1 Nefí 20

- 1 Hlýðið á og heyrið þetta, þér Jakobsniðjar, þér, sem nefndir eruð nafni Ísraels og runnir eruð úr Júda lindum eða úr lindum skírnarinnar, þér, sem sverjið við nafn Drottins og tignið Guð Ísraels, en sverjið þó hvorki í sannleika né réttlæti.
- 2 Engu að síður kenna þeir sig við hina helgu borg, en leita ekki trausts hjá Guði Ísraels, sem er Drottinn hersveitanna, já, nafn hans er Drottinn hersveitanna.
- 3 Sjá. Ég hef kunngjört hið liðna frá upphafi, það er útgengið af mínum munn, og ég birti það, já, ég birti það skyndilega.
- 4 Og ég gjörði það vegna þess, að ég vissi, að þú ert þrjóskur og háls þinn seigur sem járnseymi og enni þitt hart sem kopar —
- 5 Og ég hef kunngjört þér allt frá upphafi. Áður en það kom fram, sýndi ég þér það, og ég sýndi þér það, til þess að þú skyldir ekki segja — Guð mitt hefur komið því til leiðar, og skurðgoð mitt og hið steypa líkneski mitt hefur ráðstafað því.
- 6 Þú hefur heyrt og séð allt þetta, en vilt þú ekki kunngjöra það? Og ég hef frá þessari stundu sýnt þér nýja hluti, jafnvel hulda hluti, en þú barst ekki kennsl á þá.
- 7 Núna eru þeir skapaðir, en voru ei til frá upphafi. Þeir voru kunngjörðir þér, jafnvel áður en þú hafðir nokkuð um þá heyrt, til að þú skyldir ekki geta sagt: Sjá, ég þekkti þá.
- 8 Já, og þú heyrðir það eigi — já, þú þekktir það eigi — já, eyra þínu var eigi upp lokið frá þessum tíma, því að ég vissi, að þú mundir svikull verða og verða nefndur lögmálsbrjótur frá móðurkviði.
- 9 Engu að síður mun ég skjóta reiði minni á frest sakir nafns míns, og vegna lofs míns mun ég halda mig frá þér, svo að ég uppræti þig eigi.
- 10 Því að sjá. Ég slípaði þig, og ég útvaldi þig í brennsluofni þrengingarinnar.
- 11 Mín vegna, já, sjálfs mín vegna mun ég gjöra þetta, því að ég mun ekki líða, að nafn mitt sé vanhellað, og dýrð mína gef ég eigi öðrum.

1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

12 Heyr mig, ó, Jakob og þú Ísrael, sem ég hef kallað. Ég er Hann, og ég hef kallað. Ég er Hann, og ég er hinn fyrsti og einnig hinn síðasti.

13 Hönd mín hefur einnig grundvallað jörðina, hægri hönd mín hefur þanið út himnana. Ég kalla og þau rísa upp saman.

14 Safnist allir saman og heyrið. Hver á meðal þeirra kunngjörði þeim þetta? Drottinn elskaði hann, já, hann mun láta orð sitt rætast, sem hann hefur kunngjört fyrir milligöngu þeirra. Og hann mun fara með Babelón að geðþótta sínum, og armur hans mun koma yfir Kaldverja.

15 Og Drottinn sagði einnig: Ég, Drottinn, já, ég hef mælt svo og hef kallað hann til frásagnar. Ég hef leitt hann fram, og hann skal veita veg sínum sigurgengi.

16 Komið til mín. Ég hef eigi talað í leynum. Frá upphafi, frá þeim tíma, er það var kunngjört, hef ég talað, og Drottinn Guð og andi hans sendu mig.

17 Og þannig mælti Drottinn, lausnari þinn, hinn heilagi Ísraels: Ég hef sent hann, ég Drottinn Guð þinn, sem uppfræði þig þér að gagni og leiði þig eftir veginum, sem þér ber að ganga, ég hef gjört það.

18 Æ, að þú hefðir hlýtt boðum mínum, þá hefði friður þinn verið sem fljót og réttlæti þitt sem bylgjur sjávarins.

19 Niðjar þínir hefðu þá einnig verið sem fjörusandur og lífsafkvæmi þín sem sandkorn hans, nafn hans mundi aldrei afmáð verða og aldrei hverfa frá mínu augliti.

20 Yfirgefið Babelón, flýið Kaldverjana. Boðið þetta og birtið það með gleðisöng, útbreiðið það til endimarka jarðarinnar og segið: Drottinn hefur endurleyst þjón sinn, Jakob.

21 Og þá þyrsti ekki, hann leiddi þá um öræfin, hann lét vatn spretta upp úr kletti handa þeim og hann klauf klettinn, svo að vatnið vall þar fram.

22 En þótt hann hafi gjört allt þetta og enn stórkostlegri hluti, er hinum ranglátu samt enginn friður búinn, segir Drottinn.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

1 Nefí 21

- 1 Og enn. Hlýðið á þér Ísraelsætt og þér allir, sem hafið klofnað frá og verið reknir út vegna ranglætis sáluhirða þjóðar minnar. Já, allir þér, sem hafið klofnað frá og eruð dreifðir um ókunnar slóðir og eruð af þjóð minni, ó Ísraelsætt. Heyrið þér eyölönd og hyggið þér að, fjarlægjar þjóðir. Drottinn hefur kallað mig allt frá móðurlífi og nefnt nafn mitt, frá því að ég var í kviði móður minnar.
- 2 Hann hefur gjört munn minn sem beitt sverð og hulið mig í skugga handar sinnar. Hann hefur gjört mig að fágæðri ör og falið mig í örvamæli sínum —
- 3 Og hann sagði við mig: Þú ert þjónn minn, ó Ísrael, og í þér mun ég vegsamaður verða.
- 4 Þá sagði ég: Ég hef erfiðað til einskis, eytt kröftum mínum til ónýtis og árangurslaust; sannarlega er dómur minn í hendi Drottins og verk mín hjá Guði mínum.
- 5 En nú segir Drottinn, hann sem mótaði mig allt frá móðurlífi til að vera þjónn sinn til að snúa Jakob aftur til sín — og enda þótt Ísrael sameinist ekki, mun ég samt dýrmætur í augum Drottins og Guð minn verður minn styrkur.
- 6 Og hann segir: Það er auðvelt fyrir þig að vera þjónn minn til þess að endurreisa ættkvíslir Jakobs og leiða heim aftur þá, er varðveist hafa af Ísrael. Ég gjöri þig einnig að ljósi fyrir Þjóðirnar, svo að þú sért mitt hjálpræði til endimarka jarðarinnar.
- 7 Svo segir Drottinn, frelsari og heilagur Guð Ísraels, við þann, sem menn fyrirliða, við þann, sem fólk hefur andstyggð á, við þræl harðstjóranna. Augu konunga munu opnast og þeir munu rísa á fætur, þjóðhöfðingjar munu einnig tilbiðja vegna Drottins, sem er trúr.
- 8 Svo segir Drottinn: Á náðartímum bænheyri ég yður, ó, þér eyölönd sjávar, á degi hjálpræðisins hjálpa ég yður og ég mun varðveita yður og gjöra þjón minn að sáttmála fyrir lýðinn til þess að reisa landið við, til þess að úthluta erfðahlutum, sem komnir eru í auðn —

1 Nephi 21

And again: Hearken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

- 9 Til þess að þú getir sagt við hina fjötruðu: Gangið út, og við þá, sem í myrkrunum eru: Komið fram í dagsbirtuna. Þeir munu finna sér næringu á vegum úti og jafnvel háar hæðir munu teljast til beitolanda þeirra.
- 10 Þá skal ekki hungra og ekki þyrsta og eigi skal hiti og sól vinna þeim mein, því að miskunnari þeirra vísar þeim veg alla leið að uppsprettulindunum.
- 11 Og ég gjöri öll mín fjöll að vegi, og brautum mínum skal lyft til upphæða.
- 12 Og sjá nú, Ísraelsætt. Sumir koma langt að, sumir úr norðri og vestri, aðrir frá Syenalandi.
- 13 Lofsyngið, þér himnar, og fagna þú jörð, því að þeir, sem í austri eru, munu standa föstum fótum, og hefjið gleðisöng þér fjöll, því að þeim mun eigi frammar mein gjört, því að Drottinn veitir huggun lýð sínum og auðsýnir miskunn sínum þjáðu.
- 14 En sjá. Sion hefur sagt: Drottinn hefur yfirgefið mig, herra minn hefur gleymt mér — en hann mun sýna, að hann hefur engu gleymt.
- 15 Hvort fær kona gleymt brjóstabarni sínu, svo að hún miskunni eigi lífsafkvæmi sínu? Já, þær gætu gleymt, en ég mun ekki gleyma þér, ó Ísraelsætt.
- 16 Sjá, ég hef rist þig á lófa mína, múrar þínir standa jafnan fyrir augum mér.
- 17 Börn þín munu skunda á móti eyðendum þínum, og þeir, sem lögðu þig í rústir, munu víkja burt frá þér.
- 18 Hef upp augu þín og litast um. Þeir safnast allir saman, og þeir munu koma til þín, og svo sannarlega sem ég lifi, segir Drottinn, skalt þú íklæðast þeim öllum sem skarti og belta þig með þeim, já, sem brúður.
- 19 Því að rústir þínar, eyðistaðir þínir og umturnað land þitt verður nú of þröngt fyrir íbúana, og þeir, sem gleyptu þig í sig verða langt í burtu.
- 20 Og börnin, sem þú eignast eftir missi hinna fyrstu, munu aftur segja í eyru þér: Hér er of þröngt um mig, færðu þig, svo að ég fái bústað.

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

- 21 Þá munt þú segja í hjarta þínu: Hver hefur getið þessi börn með mér — mér, sem hef misst börn mín, er yfirgefin og ánaðug og á stöðugum flótta fram og til baka, og hver hefur fósrað þessi börn? Sjá, ég var skilin ein eftir og hvar hafa þessi börn verið?
- 22 En svo mælir Drottinn Guð: Sjá, ég mun lyfta hendi minni til Þjóðanna og reisa upp merki mitt fyrir lýðinn, og munu þeir þá færa hingað sonu þína í fangi sér, og dætur þínar bera þeir hingað á herðum sér.
- 23 Konungar skulu verða þér barnfóstrar og drottningar þeirra barnfóstrur þínar. Þeir munu falla til jarðar fram á ásjónur sínar fyrir þér og sleikja duft fóta þinna. Þá munt þú komast að raun um, að ég er Drottinn og þeir verða sér ekki til skammar, sem eftir mér bíða.
- 24 Hvort mun herfangið tekið af hinum máttuga eða réttmætir fangar leystir úr haldi?
- 25 En svo segir Drottinn: Jafnvel fangar hins máttuga verða frá honum teknir og herfang ofbeldismannsins mun framselt, því að ég mun berjast gegn þeim, sem berst gegn þér, og ég mun leysa börn þín.
- 26 Ég mun láta kúgara þína éta sitt eigið hold. Þeir skulu verða drukknir af sínu eigin blóði eins og af gómsætu víni, og allt hold mun þá vita, að ég, Drottinn, er frelsari þinn og lausnari, hinn máttugi Jakobs.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath begotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

And I will feed them that oppress thee with their own flesh; they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

1 Nefí 22

- 1 En nú bar svo við, að þegar ég, Nefí, hafði lesið það, sem letrað var á látúnstöflurnar, komu bræður mínir til mín og sögðu við mig: Hvað þýðir þetta, sem þú hefur verið að lesa? Sjá, ber að skilja það samkvæmt andanum og mun það gjörast í andanum en ekki í holdinu?
- 2 Og ég, Nefí, sagði við þá: Sjá, rödd andans opinberaði spámanninum þetta, því að fyrir andann fá spámennirnir þekkingu á öllu því, sem mannanna börn munu verða fyrir í holdinu.
- 3 Þess vegna er það, sem ég var að lesa, bæði andlegs og stundlegs eðlis, því að svo virðist sem ætt Ísraels muni fyrr eða síðar verða tvístrað um allt yfirborð jarðar og jafnframt meðal allra þjóða.
- 4 Og sjá. Þeir eru þegar margir, sem íbúar Jerúsalem vita ekkert um. Já, stærri hluti allra ættkvíslanna hefur verið leiddur á brott. Þeir eru dreifðir hér og þar um eylönd sjávar, en enginn okkar veit, hvar þeir eru niður komnir. Við vitum einungis, að þeir hafa verið leiddir á brott.
- 5 Og síðan þeir voru leiddir á brott, hefur þessu verið spáð fyrir þeim og fyrir öllum, sem síðar verður tvístrað og dreift vegna hins heilaga Ísraels, því að gegn honum munu þeir herða hjörtu sín. Og þess vegna mun þeim tvístrað meðal allra þjóða og þeir fyrirlitnir af öllum mönnum.
- 6 En samt sem áður, eftir að þeir hafa verið í fóstri Þjóðanna og Drottinn hefur lyft hendi sinni mótt Þjóðunum og gjört þær að fordæmi, og börn þeirra hafa verið borin í örmum þeirra og dætur þeirra á herðum þeirra, sjá, allt það, sem talað er um, er stundlegt, því að þannig eru sáttmálar Drottins við feður okkar. Og þetta á við okkur um ókomna daga, sem og við alla bræður okkar, sem eru af Ísraelsætt.
- 7 Og það þýðir, að eftir að allri Ísraelsætt hefur verið tvístrað, og henni dreift, þá mun sá tími koma, að Drottinn Guð uppvekur völduga þjóð meðal Þjóðanna, já, jafnvel á þessari grund, og hún mun tvístra niðjum okkar.

1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

- 8 Og þegar niðjum okkar hefur verið stökkt á dreif, mun Drottinn Guð halda áfram að vinna undursamlegt verk meðal Þjóðanna, og það verk verður niðjum okkar mikils virði. Þess vegna er því líkt við það, að þeir séu í fóstri hjá Þjóðunum, sem beri þá í örmum sér og á herðum sér.
- 9 Og það mun einnig mikils virði fyrir Þjóðirnar og ekki einungis Þjóðirnar, heldur og fyrir alla Ísraelsætt, þar eð það gjörir kunna sáttmálana, sem faðirinn á himni gjörði við Abraham, þegar hann sagði: Af þínu afkvæmi skulu allar ættkvíslir jarðar blessun hljóta.
- 10 Og ég vil, að þið vitið, bræður mínir, að blessun getur ekki náð til allra ættkvísla jarðar, nema hann gjöri beran armlegg sinn fyrir augliti þjóðanna.
- 11 Þess vegna mun Drottinn Guð halda áfram að gjöra beran armlegg sinn fyrir augliti allra þjóðanna með því að halda sáttmála sína, sem hann gjörði við þá, sem eru af Ísraelsætt, og færa þeim fagnaðarerindi sitt.
- 12 Þess vegna mun hann leysa þá aftur úr ánaud, og þeir munu sameinaðir aftur í erfðalöndum sínum og verða leiddir úr myrkri og villu, og þeim mun skiljast, að Drottinn er frelsari þeirra og lausnari þeirra, hinn máttugi Ísraels.
- 13 Og blóði hinnar völdugu og viðurstygglegu kirkju, vændiskonu allrar jarðarinnar, mun úthellt yfir höfuð hennar sjálfar, því að þeir munu berjast innbyrðis og sverð eigin handa munu falla á höfuð þeirra sjálfra, og þeir verða sem drukkknir af eigin blóði.
- 14 Og þeim þjóðum, sem stríða gegn þér, ó Ísraelsætt, mun snúið hverri gegn annarri, og sjálfar munu þær falla í þá gröf, sem þær grófu þeim, sem Drottins eru. Og allir, er berjast gegn Sion, munu tortímast, og hin mikla hóra, sem hefur rangsnúið réttum vegum Drottins, já, hin mikla og viðurstygglega kirkja, mun falla í duftið, og mikið verður fall hennar.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.

- 15 Því að sjá, sagði spámaðurinn, sá tími nálgast óðfluga, er Satan mun ei lengur hafa vald yfir hjörtum mannanna barna. Sá dagur kemur, er allir dramblátir og allir, sem ranglæti fremja, verða sem þurr hálmur. Og sá dagur rennur upp, er þeir hljóta að brenna.
- 16 Því að sá dagur nálgast óðfluga, er fylling heilagrar reiði Guðs hellist yfir allt mannkyn, því að hann mun ekki láta viðgangast, að hinir ranglátu tortími hinum réttlátu.
- 17 Þess vegna mun hann varðveita hina réttlátu með krafti sínum, jafnvel þótt fylling heilagrar reiði hans verði að koma fram og hinir réttlátu varðveitist þannig, að óvinum þeirra sé tortímt með eldi. Þess vegna þurfa hinir réttlátu ekki að óttast, því spámaðurinn segir, að þannig verði þeim bjargað, jafnvel þótt það verði með eldi.
- 18 Sjá, bræður mínir. Ég segi ykkur, að þetta hlýtur brátt að verða. Já, blóð, eldur og reykmoökkur hlýtur að koma, og það hlýtur að verða á yfirborði þessarar jarðar og henda mannfólkið í holdlegri tilvist, ef það herðir hjörtu sín gegn hinum heilaga Ísraels.
- 19 Því að sjá. Hinir réttlátu munu ekki farast, því að sá tími hlýtur að koma, að allir, sem berjast gegn Síon, munu útilokast.
- 20 Og Drottinn mun örugglega greiða veg þjóðar sinnar til uppfyllingar orðum Móse, er hann sagði: Drottinn Guð yðar mun upp vekja spámann eins og mig meðal yðar. Og á hann skuluð þér hlýða í einu og öllu, hvað svo sem hann segir við yður. En svo mun fara, að allir, sem ekki leggja eyrun við boðskap þessa spámanns, munu útilokaðir frá fólkinu.
- 21 Og nú segi ég, Nefí, ykkur, að þessi spámaður, sem Móse talaði um, var hinn heilagi Ísraels og þess vegna mun hann fella dóm í réttlæti.
- 22 Og hinir réttlátu þurfa ekki að óttast, því að það eru þeir sem ekki verða yfirunnir. En ríki djöfulsins mun upp rísa meðal mannanna barna, ríki, sem stofnað er meðal þeirra, sem í holdinu eru —

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.

And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—

23 Því að sá tími nálgast óðfluga, er allar kirkjur, sem stefna að hagnaði, og allar þær, sem stefna að því að öðlast vald yfir holdinu og þær, sem stefna að vinsældum í augum heimsins, og þær, sem sækjast eftir losta holdsins og stundlegum hlutum og alls konar misgjörðum; já, í stuttu máli, allar þær, sem tilheyra ríki djöfulsins, munu hafa ástæðu til að óttast, nötra og skjálfa. Það eru þær, sem hljóta að verða beygðar í duftið, og það eru þær, sem hljóta að brenna sem hálmleggir. Þetta er samkvæmt orðum spámannsins.

24 Og sá tími nálgast óðfluga, er hinir réttlátu hljóta að verða leiddir fram sem kálfar af bási og hinn heilagi Ísraels hlýtur að ráða ríkjum með herradæmi, valdi, mætti og mikilli dýrð.

25 Og hann safnar saman börnum sínum úr öllum fjórum skautum jarðar. Og hann mun kasta tölu á sauði sína, þeir þekkjja hann og það verður ein hjörð og einn hirðir. Og hann mun næra sína sauði, og í honum finna þeir sitt beitiland.

26 Og vegna réttlætis þeirra, sem hans eru, hefur Satan ekkert vald. Þess vegna mun hann ekki verða leystur í mörg ár, því að hann hefur ekkert vald yfir hjörtum fólksins, þar eð það lifir í réttlæti og hinn heilagi Ísraels situr við völd.

27 Og sjá. Nú segi ég, Nefí, við ykkur, að allt þetta hljóti að eiga sér stað í holdinu.

28 En sjá. Allar þjóðir, kynkvíslir, tungur og lýðir munu dvelja í öryggi í hinum heilaga Ísraels, fari svo að þeir muni iðrast.

29 Og hér læt ég, Nefí, máli mínu lokið, því ég þori ekki að segja meira um þetta að svo stöddu.

30 Þess vegna vil ég, bræður mínir, að þið íhugið, að það, sem ritað hefur verið á látúnstöflurnar er sannleikur, og að þær bera því vitni, að mannum beri að hlýða boðum Guðs.

31 Þess vegna þurfið þið ekki að álykta, að ég og faðir minn séum einir um að bera því vitni og kynna það. Ef þið þess vegna hlýðið boðorðunum og standið stöðugir allt til enda, munuð þið frelsast á efsta degi. Þannig er það. Amen.

For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.

And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.

And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.

And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.

And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.

But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.

And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.

Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.

Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

Önnur bók Nefís

Frásögn af dauða Lebís. Bræður Nefís rísa gegn bonum. Drottinn varar Nefí við og beinir honum út í óbyggðirnar. Ferðir hans um óbyggðirnar og fleira.

2 Nefí 1

- 1 En nú bar svo við, að þegar ég, Nefí, hafði lokið við að fræða bræður mína, ræddi faðir okkar, Lehí, margt við þá, og endurtók meðal annars það, hve mikið Drottinn hefði fyrir þá gjört, er hann leiddi þá burtu úr landi Jerúsalem.
- 2 Og hann ræddi við þá um uppreisn þeirra á vötnunum og miskunn Guðs, þegar hann þyrmdi lífi þeirra, svo að sjórinn gleypti þá ekki.
- 3 Og hann ræddi einnig við þá um fyrirheitna landið, sem hafði fallið þeim í skaut — hve miskunnsamur Drottinn hefði verið, þegar hann varaði okkur við og benti okkur á að flýja land Jerúsalem.
- 4 Því að sjá, mælti hann. Ég hef séð í sýn, að Jerúsalem er tortímt, og hefðum við haldið kyrru fyrir í Jerúsalem, hefðum við einnig farist.
- 5 En þrátt fyrir þrengingar okkar hefur okkur fallið hið fyrirheitna land í skaut, sagði hann, land, sem stendur öllum öðrum löndum frammar, land, sem Drottinn Guð hefur gjört sáttmála við mig um, að verði erfðaland niðja minna. Já, Drottinn hefur með sáttmála veitt mér og börnum mínum þetta land að eilífu og einnig öllum þeim, sem hönd Drottins leiðir úr öðrum löndum.
- 6 Og þess vegna spái ég, Lehí, því, í samræmi við áhrif andans, sem í mér er, að engir komi til þessa lands, nema hönd Drottins leiði þá hingað.

The Second Book of Nephi

An account of the death of Lebi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.

2 Nephi 1

- And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.
- And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.
- And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.
- For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.
- But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.
- Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

7 Þess vegna er þetta land helgað þeim, sem hann mun leiða hingað. Og fari svo, að þeir þjóni honum samkvæmt þeim boðum, sem hann hefur gefið, mun landið verða þeim land frelsis. Þess vegna verða þeir aldrei hnepptir í ánaud, nema misgjörða sinna vegna, því að verði misgjörðir ríkjandi, mun landið verða þeim bölvað, en alla tíð blessað fyrir hina réttlátu.

8 Og sjá. Viska er í því fólgin, að aðrar þjóðir fái enn um hríð enga vitneskju um þetta land, því að sjá, svo margar þjóðir mundu þá flæða yfir landið, að erfingjunum gæfist ekkert rúm.

9 Þess vegna hef ég, Lehi, fengið það fyrirheit, að þeim, sem Drottinn Guð leiðir burtu frá landi Jerúsalem, muni vegna vel á þessari grund, ef þeir halda boðorð hans. Og þeim mun haldið frá öllum öðrum þjóðum, svo að þeir geti sjálfir átt þetta land. Og haldi þeir boðorð hans, munu þeir blessaðir á þessari grund, og enginn verður til að áreita þá eða taka erfðaland þeirra frá þeim, og þeir munu dvelja í öryggi að eilífu.

10 En sjá. Þegar sá tími kemur, að þeim hnignar í trúleysi, eftir að þeir hafa hlotið svo mikla blessun úr hendi Drottins — og hafa jafnframt vitneskju um sköpun jarðar og allra manna, þekkja til hinna miklu og undursamlegu verka Drottins, allt frá sköpun jarðar, hafa hlotið kraft til að gjöra alla hluti fyrir trú, hafa haft öll boðorðin frá upphafi og verið leiddir til hins dýrmæta lands fyrirheitanna fyrir óþrjótandi gæsku hans — já, renni sá dagur upp, að þeir afneiti hinum heilaga Ísraels, hinum sanna Messíasi, lausnara sínum og Guði, sjá, þá munu dómar hins réttvísu yfir þeim kveðnir.

11 Já, hann mun leiða aðrar þjóðir til þeirra og veita þeim vald, og hann mun taka frá þeim landið, sem þeir eiga, og hann mun láta tvístra þeim og ljósta þá.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

- 12 Já, á meðan ein kynslóðin tekur við af annarri, munu blóðsúthellingar og miklar hörmungar yfir þá ganga. Þess vegna óska ég þess, synir mínir, að þið minnist þessa, já, ég vildi, að þið færuð að orðum mínum.
- 13 Ó, að þið vöknuduð, vöknuduð af djúpum svefni, já, af helsvefni og hristuð af ykkur hina hræðilegu hlekki, sem fjötra ykkur, þá hlekki, sem fjötra mannanna börn og leiða þau í ánað niður í eilíft huldýpi vansældar og volæðis.
- 14 Vaknið og risið úr duftinu! Hlýðið á orð riðandi foreldris, sem þið brátt leggið í kalda og þögula gröf, þaðan sem enginn ferðalangur getur nokkru sinni horfið aftur. Eftir aðeins fáa daga geng ég veg allrar veraldar.
- 15 En sjá. Drottinn hefur frelsað sál mína frá víti. Ég hef séð dýrð hans, og elskandi armar hans umlykja mig að eilífu —
- 16 Og ég þrái, að þið munið og virðið reglur og ákvæði Drottins. Sjá, þetta hefur níst sál mína angist frá upphafi.
- 17 Harmur hefur íþyngt hjarta mínu alltaf öðru hverju, því að ég hef óttast, að fylling heilagrar reiði Drottins Guðs ykkar komi yfir ykkur vegna hörkunnar, sem í hjarta ykkar er, og að þið útilokist og tortímist að eilífu —
- 18 Eða að bölvun komi yfir ykkur í marga ættliði, og sverð og hungursneyð sæki ykkur heim og þið verðið fyrirlitnir og leiddir að vilja og í ánað djöfulsins.
- 19 Ó, synir mínir. Aðeins að þetta verði ekki hlutskipti ykkar, heldur að þið verðið hinir útvöldu Drottins, sem hann hefur velþóknun á. En sjá, verði hans vilji, því að vegir hans eru réttlætið að eilífu.
- 20 Og hann hefur sagt: Sem þér haldið boðorð mín, svo mun yður vegna vel á þessari grund, og svo sem þér haldið ekki boðorð mín, svo munuð þér útilokast úr návist minni.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

- 21 Og til að sál mín megi gleðjast yfir ykkur og hjarta mitt fái yfirgefni þessa jörð fullt af gleði ykkar vegna og harmur og sorg þurfi ekki að íþyngja mér allt til grafarinnar, rísið þá úr duftinu, synir mínir, verið karlmenni, ákveðnir, einhuga og óskiptir í hjarta, sameinaðir í öllu, svo að þið fallið ekki í ánaud —
- 22 Og verðið ekki fyrir sárri bölvun, og kallið ekki vanþóknun réttviss Guðs yfir ykkur, ykkur til tortímingar, já, eilífrar tortímingar, bæði sálar og líkama.
- 23 Vaknið synir mínir, búist alvæpni réttlætisins. Hristið af ykkur hlekkina, sem fjötra ykkur, komið fram úr myrkrinu og rísið úr duftinu.
- 24 Rísið ei framur gegn bróður ykkar, sem hefur séð dýrðlegar sýnir og haldið boðorðin allt frá þeirri stundu, er við yfirgáfum Jerúsalem. Hann hefur verið verkfæri í höndum Guðs til að leiða okkur til fyrirheitna landsins, því að án hans hefðum við farist úr hungri í óbyggðunum. Engu að síður reynduð þið að ráða hann af dögum. Já, hann hefur orðið að þola miklar raunir ykkar vegna.
- 25 Og ykkar vegna skelf ég mjög af ótta um, að hann þurfi að þjást aftur. Því að sjá, þið hafið ásað hann um að sækjast eftir völdum og yfirráðum yfir ykkur, en ég veit, að hann hefur hvorki sóst eftir völdum né yfirráðum yfir ykkur, heldur eftir dýrð Guðs og eilífri velferð ykkar.
- 26 Og þið hafið möglað, vegna þess að hann talaði af hreinskilni við ykkur. Þið segið hann hafa verið hardorðan. Þið segið hann hafa verið ykkur reiðan. En sjá, harkan var kraftur Guðs orðs, sem í honum bjó, og það, sem þið kallið reiði, var einungis sannleikurinn, sem í Guði býr, sem knúði hann til að sýna ykkur djarflega fram á misgjörðir ykkar.
- 27 Og kraftur Guðs hlýtur að vera með honum, jafnvel svo, að þið verðið að hlýða, þegar hann skipar ykkur fyrir. En sjá. Það var ekki hann sjálfur, heldur andi Drottins, sem í honum var, sem lauk upp vörum hans, þannig að hann gat ei lokað þeim aftur, heldur varð að tala.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

- 28 Og sjá nú, sonur minn Laman, einnig þið Lemúel og Sam, sem og þið synir mínir, sem eruð synir Ísmaels. Ef þið hlýðið röddu Nefís, munuð þið ekki farast. Og þóknist ykkur að hlýða honum, verður blessun mín með ykkur, já, jafnvel fyrsta blessun mín.
- 29 En þóknist ykkur ekki að hlýða á hann, tek ég fyrstu blessun mína aftur, já, jafnvel blessun mína, og læt hana hvíla á honum.
- 30 Og nú mæli ég til þín, Sóram. Sjá, þú ert þjónn Labans. Engu að síður hefur þú verið leiddur burt úr landi Jerúsalem, og ég veit, að þú ert og verður að eilífu sannur vinur sonar míns, Nefís.
- 31 Vegna þess að þú hefur verið trúr, munu niðjar þínir blessaðir ásamt niðjum hans, þannig að þeir munu dvelja í velmegun um langan aldur á þessari grund, og ekkert nema misgjörðir þeirra sjálfra mun að eilífu gjöra þeim mein eða hrófla við velmegun þeirra á þessari grund.
- 32 Ef þið þess vegna haldið boðorð Drottins, hefur Drottinn helgað þetta land til athvarfs fyrir niðja þína og niðja sonar míns.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

2 Nefí 2

- 1 Og nú tala ég til þín Jakob: Þú ert sá sem fyrstur fæddist á dögum andstreymis míns í óbyggðunum. Og sjá, þú máttir þola þrengingar í bernsku og miklar raunir vegna harðýðgi bræðra þinna.
- 2 Engu að síður, Jakob, sem fyrstur fæddist í óbyggðunum, þekkir þú mikilleika Guðs, og hann mun helga þrengingar þínar þér til góðs.
- 3 Þess vegna mun sál þín blessuð, og þú munt dveljast í öryggi með bróður þínum, Nefí, og verja ævidögum þínum í þjónustu við Guð þinn. Af þeim sökum veit ég, að þú ert endurleystur fyrir réttlæti lausnara þíns, því að þú hefur séð, að í fyllingu tímans mun hann koma og verða mannkyni til sáluhjálpar.
- 4 Og þú hefur séð dýrð hans, þótt ungur sért að árum. Þess vegna ert þú blessaður á sama hátt og þeir, sem hann mun þjóna í holdinu, því að andinn er hinn sami í gær og í dag og að eilífu. Og allt frá falli mannsins hefur leiðin verið fyrirbúin og sáluhjálpar er öllum frjáls.
- 5 Menn eru nægjanlega uppfærddir til að þekkja gott frá illu, og lögmálið er mönnum gefið. Samkvæmt lögmálinu réttlætist ekkert hold, eða samkvæmt lögmálinu útilokast menn. Já, samkvæmt stundlegu lögmáli útilokuðust menn og samkvæmt andlegu lögmáli farast þeir frá hinu góða og verða vansælir að eilífu.
- 6 Vegna þessa felst endurlausnin í heilögum Messíasi og kemur með honum, því að hann er fullur náðar og sannleika.
- 7 Sjá, hann færði sjálfan sig fram sem fórn fyrir syndina til að uppfylla tilgang lögmálsins fyrir alla þá, sem hafa sundurkramið hjarta og sáriðrandi anda. Og uppfylling lögmálsins kemur engum öðrum að gagni.

2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.

Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.

8 Hversu mikilvægt er það því ekki að kynna íbúum jarðar þetta, svo að þeim sé ljóst, að ekkert hold getur dvalið í návist Guðs nema fyrir verðleika, miskunn og náð heilags Messíasar, sem fórnaði lífi sínu í holdinu og tók það aftur fyrir kraft andans til að koma til leiðar upprisú dauðra og verða sjálfur hinn fyrsti til að rísa upp.

9 Hann er þess vegna frumgróði Guðs, þar eð hann mun annast meðalgöngu fyrir öll mannanna börn, og þeir, sem á hann trúá, munu frelsast.

10 Og fyrir meðalgöngu hans, sem allir njóta góðs af, koma allir menn fyrir Guð. Af þeim sökum munu þeir standa í návist hans og taka við dómnum, sem hann fellir í samræmi við sannleikann og helgi þá, sem í honum býr. Lögmálið, sem hinn heilagi gaf — til framkvæmdar þeirrar refsingar, sem fastákveðin var, refsingar, sem er í andstöðu við sæluna, sem einnig var fastákveðin — fullnægir tilgangi friðþægingarinnar —

11 Því að andstæður eru nauðsynlegar í öllu. Væri ekki svo, þú sem fyrstur fæddist í óbyggðunum, næði réttlætið ekki fram að ganga, ranglæti væri ekki til, né heldur heilagleiki eða vansæld — hvorki gott né illt. Þar af leiðandi hlytu allir hlutir að vera samofnir í eina heild. Ef til væri einungis ein óskipt heild, hlyti hún að vera sem í dáí, þar eð hún byggir hvorki yfir lífi né dauða, hvorki forgengileika né óforgengileika, hamingju né vansæld, hvorki tilfinningu né tilfinningaleysi.

12 Hún hefði þess vegna verið sköpuð út í bláinn, og því tilgangslaust að ljúka sköpun hennar. Því hlyti sú tilhögun að gjöra visku Guðs og eilíf áform að engu, svo og vald Guðs, miskunn og réttvísi.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

13 Og ef þér segið, að ekkert lögmál sé til, þá munuð þér einnig segja, að engin synd sé til. Og ef þér segið, að engin synd sé til, þá munuð þér einnig segja, að ekkert réttlæti sé til. Og sé ekkert réttlæti til, þá er heldur engin hamingja til. Og sé hvorki réttlæti né hamingja til, þá er heldur engin refsing eða vansæld til. Og ef ekkert af þessu er til, þá er enginn Guð til. Og sé enginn Guð til, þá erum við ekki til og heldur ekki jörðin, því að engin sköpun hefði getað farið fram, hvorki sköpun á því, sem áhrifum veldur, né heldur hinu, sem fyrir áhrifum verður, og því hlyti allt að hafa orðið að engu.

14 Synir mínir, nú segi ég ykkur þetta, ykkur til gagns og fróðleiks, því að Guð er til og hefur skapað allt, sem til er — bæði himna og jörðu og allt, sem í þeim er — bæði það, sem áhrifum veldur, og það, sem fyrir áhrifum verður.

15 Og til fullkonnunar eilífðaráformum hans varðandi manninn, eftir að hann skapaði frumforeldra okkar, dýr merkurinnar, fugla loftsins og allt annað, sem skapað hefur verið, var nauðsyn á því, að andstæður væru til, hinn forboðni ávöxtur í andstöðu við lífsins tré, önnur sæt en hin bitur.

16 Og þess vegna gaf Drottinn Guð manninum rétt til að breyta samkvæmt sjálfstæðum vilja, og sjálfstæð gat breytni mannsins aðeins orðið, ef hann léti laðast að annarri hvorri andstæðunni.

17 Og samkvæmt því, sem ég hef lesið og ritað er, verð ég, Lehi, að gjöra ráð fyrir, að engill Guðs hafi fallið af himnum ofan. Og þar eð hann sóttist eftir því, sem illt er fyrir augliti Guðs, varð hann djöfullinn.

18 Og þar eð hann hafði fallið af himni ofan og orðið vansæll að eilífu, sóttist hann einnig eftir vansæld alls mannkyns. Af þeim sökum sagði hann við Evu, já, þessi gamli höggormur, hann, sem er djöfullinn og faðir allra lyga: Et af hinum forboðna ávexti, og þú munt ekki deyja, heldur verða sem Guð og þekkjja gott og illt.

19 Og eftir að Adam og Eva höfðu neytt hins forboðna ávaxtar, voru þau rekin út úr aldingarðinum Eden til að yrkja jörðina.

20 Og þau hafa getið af sér börn, já, reyndar allt mannkyn.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

- 21 Og lífdagar mannanna barna voru framlengdir samkvæmt vilja Guðs, svo að þau mættu iðrast í vist sinni í holdinu. Og þannig varð holdlegt ástand þeirra reynslutími og tíminn framlengdur til samræmis við boðorðin, sem Drottinn Guð gaf mannanna börnum. Því að hann gaf boðorð um, að allir menn skyldu iðrast og sýndi öllum mönnum fram á, að þeir væru glataðir vegna afbrota foreldra sinna.
- 22 Og sjá. Hefði nú Adam ekki brotið af sér, hefði hann ekki fallið, heldur dvalið um kyrrt í aldingarðinum Eden. Og allt, sem skapað var, hefði orðið að haldast í óbreyttri mynd, frá því sem varð eftir sköpunina, og hefði haldist þannig að eilífu án nokkurs endis.
- 23 Og þeim hefði ekki orðið barna auðið og hefðu þannig haldið áfram í sakleysi án nokkurrar gleði, þar eð þau þekktu enga vansæld. Og þau hefðu ekkert gott gjört, þar eð þau þekktu enga synd.
- 24 En sjá. Allt hefur verið gjört af visku þess, sem allt veit.
- 25 Adam féll, svo að menn mættu lifa. Og menn lifa, svo að þeir megi gleði njóta.
- 26 Og Messías kemur í fyllingu tímans til að endurleysa mannanna börn frá fallinu. Og vegna þess að þau eru endurleyst frá fallinu, verða þau frjáls að eilífu og þekkjá gott frá illu, hafa sjálf áhrif, en verða ekki aðeins fyrir áhrifum, nema hvað áhrærir refsingu lögmálsins á hinum mikla og efsta degi, samkvæmt því boðorði, sem Guð hefur gefið.
- 27 Þess vegna eru menn frjálsir í holdinu, og allt er þeim gefið, sem mönnum er nauðsynlegt. Og þeim er frjálst að velja frelsi og eilíft líf fyrir atbeina hins mikla meðalgöngumanns allra manna, eða velja helsi og dauða í samræmi við ánauð og vald djöfulsins. Því að hann sækist eftir því, að allir menn verði jafn vansælir og hann er sjálfur.
- 28 Og nú, synir mínir, óska ég, að þið lítið til hins mikla meðalgöngumanns og hlýðið hinum miklu boðorðum hans, séuð trúir orðum hans og veljið eilíft líf að vilja hans heilaga anda —

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

29 En veljið ekki eilífan dauða að vilja holdsins og þess illa, sem því er bundið og gefur anda djöfulsins vald til að hneppa í ánauð og koma ykkur niður til heljar, svo að hann megi ríkja yfir ykkur í sínu eigin ríki.

30 Ég hef látið mér þessi fáu orð um munn fara við ykkur alla, synir mínir, á síðustu dögum reynslutíma míns. Og ég hef valið hinn góða hlut í samræmi við orð spámannsins. Og ég ber ekki annað fyrir brjósti en ævarandi velferð sálna ykkar. Amen.

And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting welfare of your souls. Amen.

2 Nefí 3

- 1 Og nú beini ég orðum mínum til þín, Jósef, sem ert yngstur barna minna. Þú fæddist í óbyggðum þrenginga minna. Já, móðir þín ól þig á þeim dögum, er sorgin nísti mig dýpst.
- 2 Og megi Drottinn einnig helga þér þetta land, þetta dýrmæta land, og gjöra það að erfðalandi þínu og niðja þinna, sem og bræðra þinna, ykkur til athvarfs að eilífu, ef svo fer, að þið haldið boðorð hins heilaga Ísraels.
- 3 Og Jósef, yngsta barn mitt, sem ég leiddi úr óbyggðum þrenginga minna. Megi blessun Drottins hvíla yfir þér að eilífu, því að niðjum þínum verður ekki með öllu tortímt.
- 4 Því að sjá. Þú ert ávöxtur lenda minna, og ég er afkomandi Jósefs, sem fluttur var ánaudugur til Egyptalands. Og miklir voru sáttmálarnir, sem Drottinn gjörði við Jósef.
- 5 Þess vegna sá Jósef að sönnu okkar tíma. Drottinn gaf honum fyrirheit um, að réttlát grein Ísraelsættar mundi vaxa af ávexti lenda hans fyrir tilverknað Drottins Guðs, ekki Messías, heldur grein, sem brotin yrði frá, en yrði engu að síður í minnum höfð í sáttmálum Drottins, þannig að Messías mundi birtast þeim á síðari dögum í anda veldisins og færa þá úr myrkrinu í ljósið — já, úr fylgsnum myrkurs og úr fjötrum til frelsis.
- 6 Því að Jósef gaf sannarlega vitnisburð og sagði: Drottinn Guð minn mun vekja upp sjáanda, sem verða mun ávöxtum lenda minna útvalinn sjáandi.
- 7 Já, Jósef sagði sannlega: Svo segir Drottinn við mig: Útvalinn sjáanda mun ég vekja upp af ávexti lenda þinna, og hann mun mikils metinn meðal ávaxta lenda þinna. Og honum mun ég gefa fyrirmæli um að vinna verk fyrir ávöxt lenda þinna, bræður sína, sem verða munu þeim mikils virði og færa þeim þekkingu á sáttmálunum, sem ég hef gjört við feður þína.
- 8 Og ég mun gefa honum fyrirmæli um að taka sér ekki annað fyrir hendur en það, sem ég býð honum að gjöra. Og ég mun gjöra hann mikinn fyrir sjónum mínum, því að hann mun vinna mitt verk.

2 Nephi 3

And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.

And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.

And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.

For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.

Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.

For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.

Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.

And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

- 9 Og hann verður mikill eins og Móse, sem ég hef sagst mundu vekja upp meðal yðar til að leysa lýð minn, ó Ísraelsætt.
- 10 Og Móse mun ég upp vekja til að leiða fólk þitt út úr Egyptalandi til frelsis.
- 11 En sjáanda mun ég vekja upp af ávexti lenda þinna. Honum mun ég gefa vald til að flytja niðjum lenda þinna orð mitt — og ekki aðeins til að flytja orð mitt, segir Drottinn, heldur einnig að sannfæra þá um orð mitt, sem þá þegar mun hafa borist út á meðal þeirra.
- 12 Þess vegna mun ávöxtur lenda þinna rita, og ávöxtur lenda Júda mun rita. Og það, sem ávöxtur lenda þinna ritar, og það, sem ávöxtur lenda Júda ritar, skal tengjast saman og gjöra falskenningar að engu, jafna deilur og koma á friði meðal ávaxta lenda þinna og veita þeim þekkingu á feðrum sínum á síðari dögum, sem og þekkingu á sáttmálum mínum, segir Drottinn.
- 13 Og úr veikleika mun honum vaxa styrkur á þeim degi, er verk mitt hefst meðal alls lýðs míns til að endurreisa þig, ó Ísraelsætt, segir Drottinn.
- 14 Og á þennan hátt spáði Jósef og sagði: Sjá, Drottinn mun blessa þennan spámann. Og þeir, sem leitast við að tortíma honum, munu verða sér til skammar, því að þetta heit, sem Drottinn hefur gefið mér um ávöxt lenda minna, mun koma fram. Sjá, ég veit með vissu, að þetta heit mun uppfyllt —
- 15 Og hann mun heitinn eftir mér og föður sínum. Og hann mun verða mér líkur, því að það, sem Drottinn kemur til leiðar með hans hendi, mun með Drottins krafti leiða fólk mitt til sáluhjálpar.
- 16 Já, þannig spáði Jósef: Ég er jafn viss um þetta og lofordið um Móse, því að Drottinn hefur sagt við mig: Ég mun að eilífu varðveita niðja þína.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

- 17 Og Drottinn hefur sagt: Ég mun vekja upp Móse, og ég mun veita honum vald í staf og þekkingu til að skrifa. Samt mun ég ekki leysa tungu hans, svo að hann tali mikið, því að ég mun ekki gjöra hann mælskan. En ég mun letra lögmál mín fyrir hann með fingri eigin handar, og ég mun sjá honum fyrir talsmanni.
- 18 Og Drottinn sagði einnig við mig: Ég mun upp vekja fyrir ávöxt lenda þinna, og ég mun sjá honum fyrir talsmanni. Og sjá, ég mun veita honum það, að rita rit ávaxtar lenda þinna fyrir ávöxt lenda þinna. Og talsmaður lenda þinna mun boða það.
- 19 Og orðin, sem hann ritar, verða orð, sem ég í visku minni tel ráðlegt, að boðuð séu meðal ávaxtar lenda þinna. Og það mun vera einna líkast því, sem ávöxtur lenda þinna hafi hrópað til þeirra úr duftinu, því að trú þeirra þekki ég.
- 20 Og þeir munu hrópa úr duftinu. Já, þeir munu kalla bræður sína til iðrunar, jafnvel eftir að margar kynslóðir eru liðnar undir lok. Og svo mun við bera, að hróp þeirra skal berast, já, í einföldum orðum þeirra.
- 21 Trúar þeirra vegna munu orð þeirra berast af vörum mínum til bræðra þeirra, sem eru ávöxtur lenda þinna. Og vanmætti orða þeirra mun ég breyta í styrk í trú þeirra, svo að þeir muni sáttmálann, sem ég gjörði við feður þína.
- 22 Og sjá nú, sonur minn Jósef. Þannig spáði forfaðir minn endur fyrir löngu.
- 23 Og vegna þessa sáttmála nýtur þú blessunar, því að afkomendur þínir munu ekki tortímast, því að þeir munu ljá orðum bókarinnar eyra.
- 24 Og meðal þeirra mun rísa máttugur maður, sem mun láta mikið gott af sér leiða, bæði í orði og verki. Hann mun verða verkfæri í hendi Guðs og eiga næga trú til að vinna mikil undur og gjöra það, sem er stórfenglegt í augum Guðs og leiða til mikillar endurreisnar fyrir Ísraelsætt og niðja bræðra þinna.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simplicity of their words.

Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.

And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.

25 Og blessaður ert þú nú, Jósef. Sjá, þú ert smár. Hlustaðu þess vegna á orð bróður þíns, Nefís, og fyrir þér mun fara eins og ég hef mælt. Minnstu orða deyjandi föður þíns. Amen.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou art little; wherefore hearken unto the words of thy brother, Nephi, and it shall be done unto thee even according to the words which I have spoken. Remember the words of thy dying father. Amen.

2 Nefí 4

- 1 Og nú tala ég, Nefí, um spádómana, sem faðir minn ræddi um í sambandi við Jósef, sem fluttur var til Egyptalands.
- 2 Því að sjá, hann spáði í raun og veru fyrir öllum niðjum sínum. Og ekki er marga stórkostlegri spádóma að finna en þá, sem hann færði í letur. Og hann spáði fyrir um okkur og komandi kynslóðir okkar. Þeir spádómar eru letraðir á látúnstöflurnar.
- 3 Eftir að faðir minn hafði því lokið máli sínu varðandi spádóma Jósefs, kallaði hann til sín börn Lamans, syni hans og dætur, og sagði við þau: Sjá, synir mínir og dætur, sem eruð synir og dætur frumburðar míns. Ég óska þess, að þið hlýðið á orð mín.
- 4 Því að Drottinn Guð hefur sagt: Sem þið haldið boðorð mín, svo mun ykkur vegna vel á þessari grund, en sem þið haldið ekki boðorð mín, munuð þið útilokast úr návist minni.
- 5 En sjá, synir mínir og dætur. Ég get ekki horfið niður í gröf mína án þess að leggja blessun yfir ykkur, því að sjá. Ég veit, að hafið þið verið alin upp til að ganga þá leið, sem ganga skal, munuð þið ekki víkja af henni.
- 6 En fari svo, að bölvun hvíla yfir ykkur, þá sjá. Megi blessun mín hvíla yfir ykkur, svo að bölvuninni megi létt af ykkur, en hún leggist þess í stað yfir höfuð foreldra ykkar.
- 7 Vegna blessunar minnar mun Drottinn Guð því ekki leyfa, að þið farist. Þess vegna mun hann alla tíð miskunnsamur ykkur og niðjum ykkar.
- 8 Og svo bar við, að þegar faðir minn hafði lokið máli sínu við syni og dætur Lamans, lét hann leiða syni og dætur Lemúels fyrir sig.
- 9 Og hann talaði til þeirra og mælti: Sjá, synir mínir og dætur mínar, sem eruð synir og dætur næstelsta sonar míns. Sjá, ég skil sömu blessun eftir hjá ykkur og ég skildi eftir hjá sonum og dætrum Lamans. Þess vegna mun ykkur ekki með öllu tortímt, heldur munu niðjar ykkar blessaðir áður en yfir lýkur.

2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.

- 10 Og svo bar við, að þegar faðir minn hafði lokið máli sínu til þeirra, sjá, þá beindi hann orðum sínum til sona Ísmaels, já, til alls heimilisfólks hans.
- 11 Og þegar hann hafði lokið máli sínu til þeirra, beindi hann orðum sínum til Sams og sagði: Blessaður ert þú og niðjar þínir, því að þú munt erfa landið eins og bróðir þinn Nefí. Og niðjar þínir munu teljast með niðjum hans. Og þú munt verða eins og bróðir þinn og niðjar þínir eins og niðjar hans. Og þú munt blessaður alla þína daga.
- 12 Og svo bar við, að þegar faðir minn, Lehi, hafði talað til alls heimilisfólks síns í samræmi við þær tilfinningar, sem í hjarta hans bærðust, og í samræmi við anda Drottins, sem í honum bjó, tók hann að eldast. Og svo bar við, að hann andaðist og var lagður til grafar.
- 13 Og svo bar við, að nokkrum dögum eftir dauða hans reiddust Laman, Lemúel og synir Ísmaels mér vegna áminninga Drottins.
- 14 Því að ég, Nefí, fann mig knúinn til að ávarpa þá í samræmi við orð hans. Ég ræddi við þá um margt eins og faðir minn hafði einnig gjört fyrir andlát sitt. Og margt af því er ritað á hinar töflurnar, því að það, sem lýtur meira að sagnfræði, er ritað á þær.
- 15 En á þessar rita ég það, sem sálu minni tilheyrir, sem og margar af ritningargreinunum sem letraðar eru á látúnstöflurnar, því að sál mín hefur unun af ritningunum og hjarta mitt ígrundar þær og færir þær í letur, börnum mínum til uppfræðslu og gagns.
- 16 Sjá, sál mín hefur unun af öllu, sem Drottin snertir. Og hjarta mitt ígrundar án afláts það, sem ég hef séð og heyrt.
- 17 En þrátt fyrir hina miklu gæsku Drottins, er hann sýndi mér mikil og undursamleg verk sín, hrópar hjarta mitt. Ó, ég aumur maður! Já, hjarta mitt hryggist vegna holds míns, og sál mín harnar misgjörðir mínar.
- 18 Freistingar og syndir umlykja mig og ná svo auðveldlega tökum á mér.
- 19 Og þegar mig langar til að fagna, stynur hjarta mitt undan syndum mínum. Þó veit ég, á hvern ég hef sett traust mitt.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

20 Guð minn hefur verið stoð mín. Hann leiddi mig út úr þrengingum mínum í óbyggðunum, og hann hefur varðveitt mig á vötnum hins mikla dýpis.

21 Hann hefur fyllt mig elsku sinni, jafnvel uns mér fannst sem hold mitt brynni.

22 Og hann hefur sneypst svo óvini mína, að þeir hafa skolfið frammi fyrir mér.

23 Sjá, á daginn hefur hann heyrt ákall mitt og á nóttunni miðlað mér þekkingu með sýnum.

24 Og á daginn hef ég fyllst dirfsku í máttugri bæn til hans. Já rödd mín hefur hafist til upphæða, og englar stigu niður og þjónuðu mér.

25 Og á vængjum anda hans hefur líkami minn borist upp á afar há fjöll. Og augu mín hafa séð mikilfenglega hluti, já, jafnvel of mikilfenglega mennskum manni. Þess vegna var ég beðinn um að færa það ekki í letur.

26 Fyrst ég hef séð svo mikilfenglega hluti og Drottinn hefur í lítillæti sínu gagnvart mannanna börnum vitjað manna af svo mikilli miskunn, hví skyldi hjarta mitt þá gráta og sál mín dveljast í dal sorgarinnar, hví skyldi hold mitt tærast upp og styrkur minn minnka vegna þrenginga minna?

27 Og hví skyldi ég láta undan syndinni holds míns vegna? Já, hví skyldi ég gefa eftir fyrir freistingum, til þess eins að hinn illi komist í hjarta mitt, tortími friði mínum og náí að þrengja að sálu minni? Hví reiðist ég vegna óvina míns?

28 Vakna, sál mín! Lát ei frammar vanmegnast í synd. Fagna, ó hjarta mitt, og ljá ei frammar óvini sálar minnar rúm.

29 Reiðstu ekki aftur vegna óvina minna. Lát ei þrengingar mínar verða til þess að dragi úr styrk mínum.

30 Fagna, ó hjarta mitt, ákalla Drottin og seg þú: Ó Drottinn, þig mun ég að eilífu lofa. Já, sál mín mun fyllast fögnuði í þér, þú Guð minn og bjarg sáluhjálpar minnar.

31 Ó Drottinn, vilt þú endurleysa sál mína? Vilt þú bjarga mér úr höndum óvina minna? Vilt þú sjá um, að mig hrylli, þegar syndin birtist?

My God hath been my support; he hath led me through mine afflictions in the wilderness; and he hath preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.

He hath confounded mine enemies, unto the causing of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer before him; yea, my voice have I sent up on high; and angels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been carried away upon exceedingly high mountains. And mine eyes have beheld great things, yea, even too great for man; therefore I was bidden that I should not write them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his condescension unto the children of men hath visited men in so much mercy, why should my heart weep and my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh waste away, and my strength slacken, because of mine afflictions?

And why should I yield to sin, because of my flesh? Yea, why should I give way to temptations, that the evil one have place in my heart to destroy my peace and afflict my soul? Why am I angry because of mine enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O my heart, and give place no more for the enemy of my soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do not slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say: O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will rejoice in thee, my God, and the rock of my salvation.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make me that I may shake at the appearance of sin?

- 32 Megi hlið heljar verða mér stöðugt lokuð, því að hjarta mitt er sundurkramið og andi minn sáriðrandi! Ó Drottinn, hald dyrum réttlætis þíns opnum fyrir mér, til þess að mér megi takast að ganga veg auðmýktarinnar og halda mér fast við hina sléttu braut!
- 33 Ó Drottinn, umvef mig möttli réttlætis þíns! Ó Drottinn, skapa mér undankomuleið frá óvinum mínum! Gjör braut mína beina! Legg eigi stein í götu mína, heldur ryð veginn, sem ég á ófarinn, og legg ei torfærur á minn veg heldur á vegi óvina minna.
- 34 Ó Drottinn, ég hef treyst þér og mun að eilífu treysta þér. Ég mun ekki setja traust mitt á arm holdsins, því að ég veit, að bölvun hvílir yfir þeim, sem setur traust sitt á arm holdsins. Já, bölvun hvílir yfir þeim, sem setur traust sitt á manninn eða gjörir holdið að armi sínum.
- 35 Já, ég veit, að Guð mun veita þeim örlátlega, sem biður. Já, Guð minn mun gefa mér, ef ég bið ekki ranglega. Þess vegna mun ég hefja rödd mína til þín. Já, ég mun hrópa til þín, Guð minn, bjarg réttlætis míns. Sjá, rödd mín mun að eilífu berast upp til þín, þú bjarg mitt, þú ævarandi Guð minn. Amen.

May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy righteousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

2 Nefí 5

- 1 Sjá, svo bar við, að ég, Nefí, ákallaði Drottin Guð minn ákaft vegna reiði bræðra minna.
- 2 En sjá. Reiði þeirra í minn garð jókst svo mjög, að þeir reyndu að ráða mig af dögum.
- 3 Já, þeir mögðu gegn mér og sögðu: Yngri bróðir okkar hyggst stjórna okkur, en við höfum orðið að þola margt af hans völdum. Þess vegna skulum við drepa hann nú, til að orð hans þrengi ekki frekar að okkur. Því að sjá, við viljum ekki, að hann sé stjórnandi okkar, því að það er okkar, sem eldri bræðra, að stjórna þessu fólki.
- 4 Nú letra ég ekki á þessar töflur öll þau orð, sem þeir mæltu gegn mér. Ég læt nægja að geta þess, að þeir reyndu að ráða mig af dögum.
- 5 En svo bar við, að Drottinn aðvaraði mig, að ég, Nefí, skyldi segja skilið við þá og flýja út í óbyggðirnar ásamt öllum þeim, sem vildu fylgja mér.
- 6 Sökum þessa bar svo við, að ég, Nefí, fór ásamt fjölskyldu minni sem og Sóram og fjölskyldu hans, Sam, eldri bróður mínum og fjölskyldu hans, svo og Jakob og Jósef, yngri bræðrum mínum og auk þess systur mínum og öllum þeim, sem vildu fylgja mér. Og allir, sem vildu fylgja mér, trúðu á viðvaranir og opinberanir Guðs. Þess vegna léðu þau orðum mínum eyra.
- 7 Og við tókum tjöld okkar með okkur og allt annað, sem hægt var, og héldum margar dagleiðir út í óbyggðirnar. Og þegar margar dagleiðir voru að baki, reistum við tjöld okkar.
- 8 Og fólk mitt vildi, að við nefndum staðinn Nefí, og var hann því nefndur Nefí.
- 9 Og allir, sem með mér voru, tóku að kalla sig fólk Nefís.
- 10 Og við gættum þess að halda ákvæði, reglur og boðorð Drottins í einu og öllu samkvæmt lög máli Móse.
- 11 Og Drottinn var með okkur og okkur vegnaði sérlega vel, því að við sáðum fræjum og skárum ríkulega upp. Og við ræktuðum hópa og hjarðir af alls konar búfé.

2 Nephi 5

Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.

But behold, their anger did increase against me, insomuch that they did seek to take away my life.

Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.

Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.

And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.

Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.

And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.

And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.

And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.

And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.

And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.

- 12 Og ég, Nefí, hafði einnig tekið með okkur heimildaskrárnar, sem letraðar voru á látúnstöflurnar, og einnig kúluna eða áttavitann, sem hönd Drottins hafði gjört fyrir föður minn, eins og ritað er.
- 13 Og svo bar við, að okkur tók að vegna mjög vel og við margfölduðumst í landinu.
- 14 Og ég, Nefí, tók sverð Labans og gjörði mörg sverð eftir fyrirmynd þess, ef þeir, sem nú voru kallaðir Lamanítar, skyldu koma að okkur og reyna að tortíma okkur, enda þekkti ég hatur þeirra til mín, barna minna og þeirra, sem kenndir voru við mig.
- 15 Og ég veitti fólki mínu tilsögn í því, hvernig byggja skyldi hús og vinna úr öllum tegundum af viði, járn, kopar, látúni, stáli, gulli, silfri og dýrmætu málmgrýti, sem gnótt var af.
- 16 Og ég, Nefí, reisti musteri. Ég gjörði það í líkingu musteri Salómons að öðru leyti en því, að það var ekki búið jafn mörgum dýrmætum munum, enda var þá ekki að finna í landinu, og var það ástæðan fyrir því, að ekki var hægt að byggja það alveg í líkingu musteri Salómons. En byggingin sjálf líktist musteri Salómons, og vinnan var afar vönduð.
- 17 Og svo bar við, að ég, Nefí, kenndi fólki mínu iðjusemi og að vinna með höndum sínum.
- 18 Og svo bar við, að það vildi fá mig fyrir konung sinn. En ég, Nefí, vildi ekki að það hefði nokkurn konung. Engu að síður gjörði ég allt fyrir það, sem í mínu valdi stóð.
- 19 Og sjá. Orð Drottins, er hann hafði mælt varðandi bræður mína, voru komin fram, að ég yrði stjórnandi þeirra og kennari. Þess vegna var ég stjórnandi þeirra og kennari að boði Drottins, þar til sú stund rann upp, að þeir reyndu að ráða mig af dögum.
- 20 Þannig uppfylltust orð Drottins við mig, þegar hann mælti: Ef þeir hlýða ekki á orð þín, verða þeir útilokaðir úr návist Drottins. Og sjá, þeir voru útilokaðir úr návist hans.

And I, Nephi, had also brought the records which were engraven upon the plates of brass; and also the ball, or compass, which was prepared for my father by the hand of the Lord, according to that which is written.

And it came to pass that we began to prosper exceedingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after the manner of it did make many swords, lest by any means the people who were now called Lamanites should come upon us and destroy us; for I knew their hatred towards me and my children and those who were called my people.

And I did teach my people to build buildings, and to work in all manner of wood, and of iron, and of copper, and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and of precious ores, which were in great abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did construct it after the manner of the temple of Solomon save it were not built of so many precious things; for they were not to be found upon the land, wherefore, it could not be built like unto Solomon's temple. But the manner of the construction was like unto the temple of Solomon; and the workmanship thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my people to be industrious, and to labor with their hands.

And it came to pass that they would that I should be their king. But I, Nephi, was desirous that they should have no king; nevertheless, I did for them according to that which was in my power.

And behold, the words of the Lord had been fulfilled unto my brethren, which he spake concerning them, that I should be their ruler and their teacher. Wherefore, I had been their ruler and their teacher, according to the commandments of the Lord, until the time they sought to take away my life.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will not hearken unto thy words they shall be cut off from the presence of the Lord. And behold, they were cut off from his presence.

- 21 Og hann lét bölvun koma yfir þá, já, jafnvel þunga bölvun vegna misgjörða þeirra. Því að sjá. Hjörtu sín höfðu þeir hert gegn honum, þannig að þau urðu hörð sem tinnusteinn. Af þeim sökum lét Drottinn Guð hörund þeirra dökkna — til þess að þeir hefðu ekkert aðdráttarafl fyrir fólk mitt — en fyrr voru þeir ljósir yfirlitum, ákaflega bjartir og aðlaðandi.
- 22 Og svo segir Drottinn Guð: Ég mun láta þá verða þannig, að þeir veki viðbjóð hjá fólki þínu, ef þeir iðrast ekki misgjörða sinna.
- 23 Og bölvæð mun afkvæmi þess, sem blandast afkvæmi þeirra, því að bölvun verður hlutskipti þeirra, já, hin sama bölvun. Og Drottinn mælti þetta og svo varð.
- 24 Og vegna bölvunarinnar, sem á henni hvíldi, lagðist þjóðin í leti og varð full svikráða og lymsku og leitaði villibraðar í óbyggðunum.
- 25 Og Drottinn Guð sagði við mig: Þeir munu verða svipa á niðja þína til að vekja þá til minningar um mig. Og vilji þeir ekki minnast mín eða hlusta á orð mín, munu þeir strýkja þá, já, til tortímingar þeim.
- 26 Og svo bar við, að ég, Nefí, vígði Jakob og Jósef presta og kennara á öllu landi þjóðar minnar.
- 27 Og svo bar við, að við lifðum eftir leiðum hamingjunnar.
- 28 Og þrjátíu ár voru liðin, frá því að við yfirgáfum Jerúsalem.
- 29 Og ég, Nefí, hef til þessa haldið heimildaskrá um fólk mitt á töflunum, sem ég gjörði.
- 30 Og svo bar við, að Drottinn Guð sagði við mig: Gjörðu aðrar töflur, og þú skalt lettra á þær margt það, sem gott er í mínum augum og fólki þínu til gagns.
- 31 Þess vegna fór ég, Nefí, og gjörði þessar töflur til að hlýðnast fyrir mælum Drottins, og á þær hef ég lettrað þessa hluti.
- 32 Og ég lettraði það sem Guði er þóknanlegt. Og líki fólki mínu það, sem Guðs er, mun því líka það, sem ég hef lettrað á þessar töflur.

And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore, as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome unto thy people, save they shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake it, and it was done.

And because of their cursing which was upon them they did become an idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that they should be priests and teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner of happiness.

And thirty years had passed away from the time we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto me: Make other plates; and thou shalt engraven many things upon them which are good in my sight, for the profit of thy people.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord, went and made these plates upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people are pleased with the things of God they will be pleased with mine engravings which are upon these plates.

33 En vilji fólk mitt kynnast nánar sögu þjóðar minnar, verður það að kanna hinar töflur mínar.

34 En ég læt mér nægja að segja, að fjörutíu ár eru liðin og við höfum þegar átt í stríði og misklíð við bræður okkar.

And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.

And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.

2 Nefí 6

- 1 Orðin sem Jakob, bróðir Nefís, mælti til Nefíþjóðarinnar:
- 2 Sjá, hjartkæru bræður mínir. Ég, Jakob, sem kallaður hef verið af Guði og vígður að hætti hans heilögu reglu og helgaður af bróður mínum Nefí, sem þér lítið til sem konungs yðar eða verndara og bindið öryggi yðar við, sjá, þér vitið, að ég hef talað margt og mikið við yður.
- 3 Engu að síður tala ég enn til yðar, því að mér er annt um velferð sálna yðar. Já, áhyggjur mínar vegna yðar eru þungar, og þér vitið sjálf, að það hafa þær ávallt verið, því að ég hef hvatt yður af óþreytandi elju, kennt yður orð föður míns og rætt við yður um allt það, sem ritað hefur verið, allt frá sköpun jarðar.
- 4 Og sjá. Nú hyggst ég tala við yður bæði um það, sem er, og það, sem verður. Þess vegna ætla ég að lesa orð Jesaja fyrir yður, en það eru þau orð, sem bróðir minn vill, að ég lesi yður. Og ég mæli þau til yðar sjálfra yðar vegna, svo að þér megið fræðast og gjöra nafn Guðs yðar dýrðlegt.
- 5 Orðin, sem ég ætla að lesa, eru þau orð, sem Jesaja mælti varðandi alla Ísraelsætt. Þau eiga þess vegna við yður, þar eð þér eruð af Ísraelsætt. Og margt af því, sem Jesaja hefur sagt, á við yður, þar eð þér eruð af Ísraelsætt.
- 6 Og þetta eru orðin: Svo mælir Drottinn Guð: Ég mun banda hendi minni til Þjóðanna og reisa upp merki mitt fyrir lýðinn, og munu þeir þá færa hingað sonu þína í fangi sér og bera dætur þínar hingað á herðum sér.
- 7 Og konungar skulu verða barnfóstrar þínir og drottningar þeirra barnfóstrur þínar. Þeir munu falla til jarðar fram á ásjónur sínar fyrir þér og sleikja duft fóta þinna. Þá munt þú komast að raun um, að ég er Drottinn og þeir verða sér ekki til skammar, sem eftir mér biða.

2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

- 8 Og nú langar mig, Jakob, að ræða þessi orð nokkuð. Því að sjá, Drottinn hefur sýnt mér, að þeir, sem voru í Jerúsalem, þaðan sem við komum, hafa verið drepnir eða fluttir burtu ánauðugir.
- 9 Engu að síður hefur Drottinn sýnt mér, að þeir munu snúa aftur. Og hann hefur auk þess sýnt mér, að Drottinn Guð, hinn heilagi Ísraels, mun opinbera sig þeim í holdinu. Og þegar hann hefur opinberað sig þeim, munu þeir húðstrýkja hann og krossfesta samkvæmt orðum engilsins, sem sagði mér frá þessu.
- 10 Og er þeir hafa hert hjörtu sín gegn hinum heilaga Ísraels og gerst harðsvíraðir í hans garð, sjá, þá munu dómar hins heilaga Ísraels upp kveðnir yfir þeim. Og sá dagur mun upp renna, er þeir verða niður slegnir og að þeim þrengt.
- 11 Eftir að hafa því verið hraktir fram og aftur, því að þannig orðaði engillinn það, munu margir þeirra verða fyrir þrengingum í holdinu, en þeim ekki leyft að farast vegna fyrirbæna hinna trúuðu. Þeim mun tvístrað, þeir munu lostnir og fyrirlitnir. Engu að síður mun Drottinn vera þeim miskunnsamur, að þegar þeir hafa öðlast þekkingu á lausnara sínum mun þeim safnað aftur til erfðalands síns.
- 12 Og blessaðar eru Þjóðirnar, en um þær ritaði spámaðurinn: Sjá, fari svo að þeir iðrist, berjist ekki gegn Síon og sameinist ekki hinni voldugu og víðurstyggilegu kirkju, munu þeir hólpnir, því að Drottinn Guð mun uppfylla þá sáttmála, sem hann hefur gjört við börn sín. Og af þessari ástæðu hefur spámaðurinn fært þetta í letur.
- 13 Af þessum sökum munu þeir, sem berjast gegn Síon og sáttmálsþjóð Drottins, sleikja duftið af fótum þeirra. Og lýður Drottins verður sér ekki til skammar, því að Drottins eru þeir, sem hans vænta, því að þeir vænta enn komu Messíasar.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

- 14 Og sjá. Samkvæmt orðum spámannsins, mun Messías öðru sinni takast á hendur að endurheimta þá. Þess vegna mun hann opinbera sig þeim í veldi og mikilli dýrð til tortímingar óvinum þeirra, þegar sá dagur rennur upp, að þeir trú á hann. Og engum mun hann tortíma, sem á hann trúir.
- 15 En þeim, sem trú á ekki á hann, mun tortímt, bæði með eldi, fárviðri, jarðskjálftum, blóðsúthellingum, drepsótt og hungursneyð. Og þeim verður ljóst, að Drottinn er Guð, hinn heilagi Ísraels.
- 16 Því að hvort mun herfangið tekið af hinum sterka eða réttmætur fangi leystur úr haldi?
- 17 En svo mælti Drottinn: Jafnvel fangar hinna sterku verða frá þeim teknir og herfang ofbeldismannsins mun framselt, því að hinn máttugi Guð mun varðveita sáttmálsþjóð sína. Því að svo mælti Drottinn: Ég mun berjast gegn þeim, sem berjast gegn þér —
- 18 Og ég mun láta kúgara þína éta sitt eigið hold, og þeir skulu verða drukknir af eigin blóði eins og af gómsætu víni, og allt hold mun komast að raun um, að ég, Drottinn, er frelsari þinn og lausnari, hinn máttugi Jakobs.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee—

And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

2 Nefí 7

- 1 Já, svo mælir Drottinn: Hef ég ýtt yður til hliðar eða vísað yður frá að eilífu? Og Drottinn mælti: Hvar er skilnaðarskrá móður yðar: Hvar eru þeir, er ég hef afhent yður og hverjum lánardrottina minna hef ég framselt yður? Já, hverjum hef ég framselt yður? Sjá, sakir misgjörða yðar hafið þér selt sjálfa yður, og sakir afbrota yðar hefur móðir yðar verið burtu rekin.
- 2 Þegar ég kom, var þess vegna engan að sjá, og þegar ég kallaði, var enginn til svara. Ó Ísraelsætt, er hönd mín svo stutt orðin, að hún geti ekki leyst úr haldi eða vantar mig kraft til að bjarga? Sjá, með hótun minni þurrka ég upp hafið, gjöri fljótin að eyðimörk, svo að fiskar í þeim úldna af vatnsleysi og deyja úr þorsta.
- 3 Ég hjúpa himininn svörtu og sveipa hann sorgarbúningi.
- 4 Drottinn Guð hefur gefið mér tungu hins lærða, til þess að ég geti mælt tímabær orð við yður, ó þú Ísraelsætt. Þegar þér eruð þreytt, vekur hann yður á hverjum morgni. Hann vekur eyra mitt, svo að ég taki eftir að hætti hinna lærðu.
- 5 Drottinn Guð opnaði eyra mitt, og ég þverskallaðist eigi, færðist eigi undan.
- 6 Ég bauð bak mitt þeim, sem börðu mig, og vanga mína þeim, sem hárreyttu mig. Eigi byrgði ég ásjónu mína hvorki fyrir háðungum né hrákum.
- 7 Drottinn Guð hjálpar mér, og þess vegna mun ég ekki láta háðungarnar á mér festa. Þess vegna gjörði ég andlit mitt að tinnusteini og ég veit, að ég verð mér ekki til skammar.
- 8 Og Drottinn er nálægur og hann réttlætir mig. Hver vill deila við mig? Vér skulum standa saman. Hver er mótstöðumaður minn? Lát hann koma til mín, og ég mun ljósta hann með krafti munns míns.
- 9 Því að Drottinn Guð hjálpar mér. Og allir þeir, sem dæma mig, munu detta sundur eins og gamalt klæði, og mölur mun eyða þeim.
- 10 Hver er sá meðal yðar, sem óttast Drottin og hlýðir röddu þjóns hans, en gengur í myrkri og sér enga skímu?

2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

11 En sjá allir þér, sem tundrað hafið eld og stráíð um yður eldneistum, gangið í skini elda þeirra og neista, sem þér hafið tundrað. Frá minni hendi kemur þetta yfir yður, þér skuluð liggja í kvölum.

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves about with sparks, walk in the light of your fire and in the sparks which ye have kindled. This shall ye have of mine hand—ye shall lie down in sorrow.

2 Nefí 8

- 1 Hlýðið á mig, þér sem leggið stund á réttlæti. Lítið á hellubjargið, sem þér eruð af höggfir, og á brunnhölna, sem þér eruð úr grafnir.
- 2 Lítið á Abraham, föður yðar, og á Söru, hana sem ól yður, því að hann einan kallaði ég og blessaði.
- 3 Því að Drottinn huggar Sion, huggar allar rústir hennar. Hann gjörir auðn hennar sem Eden og heiði hennar sem aldingarð Drottins. Fögnuður og gleði mun finnast í henni, þakkargjörð og lofsöngur.
- 4 Hlýð þú á mig, þú lýður minn, hlusta á mig, ó þú þjóð mín, því að frá mér mun lögmál út ganga og ég mun láta rétt minn ríkja sem ljós fyrir fólkið.
- 5 Réttlæti mitt er nærri, hjálpræði mitt er á leiðinni og armleggur minn mun dæma fólkið. Fjarlægjar heimsálfur vænta mín og leggja traust sitt á armlegg minn.
- 6 Hefjið augu yðar til himna og lítið á jörðina hér neðra. Því að himnarnir munu leysast sundur sem reykur og jörðin eldast sem klæði og þeir, sem á henni búa, deyja á sama hátt. En hjálpræði mitt varir að eilífu og réttlæti mínu mun ekki linna.
- 7 Hlýðið á mig, þér sem þekkið réttlætið, þú lýður, sem hefur lögmál mitt skráð í hjarta þínu. Óttist eigi spott manna og hrædist eigi smánaryrði þeirra.
- 8 Því að mölur mun eyða þeim eins og klæði og ormur éta þá sem ull. En réttlæti mitt varir að eilífu og hjálpræði mitt frá kyni til kyns.
- 9 Vakna þú, vakna þú! Íklæð þig styrkleika, þú armleggur Drottins. Vakna þú eins og fyrr á tíðum. Varst það ei þú, sem felldir Rahab og særðir drekann?
- 10 Varst þú eigi sá, sem þurrkaðir upp hafid, vötn hins mikla djúps, sem gjörðir sjávardjúpin að vegi, svo að hinir endurleystu gætu komist yfir?

2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?

- 11 Hinir endurleystu Drottins skulu því aftur hverfa og koma með fagnaðarsöng til Síonar, og ævarandi gleði og helgi skal hvíla yfir höfði þeim; þeir skulu öðlast fögnuð og gleði, en hryggð og andvarpan flýja.
- 12 En ég er sá, já, ég er sá, sem huggar yður. Sjá, hver ert þú, sem hræðist mennina, er eiga að deyja, og mannsins son, sem felldur verður eins og grasið?
- 13 En gleymir Drottni, skapara þínum, sem útþandi himnana og grundvallaði jörðina, og óttast stöðugt liðlangan daginn heift kúgarans, sem væri hann reiðubúinn til að tortíma þér. Og hvar er heift kúgarans?
- 14 Útlaginn fjötraði hefur hraðan á, svo að hann verði leystur og deyi ekki í gryfjunni, né heldur skorti hann brauð.
- 15 En ég er Drottinn Guð þinn, og mínar bylgjur gnúðu. Drottinn hersveitanna er nafn mitt.
- 16 Og ég hef lagt mín orð í munn þér og skýlt þér undir skugga handar minnar til þess að gróðursetja himnana og grundvalla jörðina og til þess að segja við Síon: Sjá, þú ert minn lýður.
- 17 Vakna, vakna, rís upp, Jerúsalem! Þú, sem drukkið hefur reiðibikar Drottins, er hönd hans rétti að þér. Vímubikarinn hefur þú teygð í botn —
- 18 Af öllum þeim sonum, sem hún hafði alið, var enginn til að leiða hana. Af öllum þeim sonum, sem hún hafði upp fætt, var enginn, sem tæki hana við hönd sér.
- 19 Þessir tveir synir eru komnir til þín, sem aumka þig — eyðingu þína, tortímingu, hungur og sverð — en með hverjum á ég að hugga þig?
- 20 Synir þínir liðu í ómegnin, að þessum tveim undanskildum. Þeir liggja á hverju götuhorni eins og villiuxi í veiðineti, fullir af reiði Drottins, af hirtingarorðum Guðs þíns.
- 21 Heyr því þetta, þú hin aðþrengda, þú sem drukkin ert, en þó ekki af víni:

Therefore, the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy and holiness shall be upon their heads; and they shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold, who art thou, that thou shouldst be afraid of man, who shall die, and of the son of man, who shall be made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth, and hast feared continually every day, because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared; the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens and lay the foundations of the earth, and say unto Zion: Behold, thou art my people.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury— thou hast drunken the dregs of the cup of trembling wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath brought forth; neither that taketh her by the hand, of all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be sorry for thee—thy desolation and destruction, and the famine and the sword—and by whom shall I comfort thee?

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

- 22 Svo segir herra þinn, Drottinn og Guð þinn, sem flytur mál lýðs síns: Sjá, ég tek úr hendi þinni vímubikarinn, dreggjarnar úr skál reiði minnar. Þú skalt ekki frammar af henni bergja.
- 23 Ég fæ hana í hendur þeim, sem að þér þrengja, þeim er sögðu við sál þína: Varpa þér niður, svo að vér getum gengið á þér. Og þú varðst að gjöra líkama þinn sem gólf og götu fyrir vegfarendur.
- 24 Vakna þú, vakna þú og íklæð þig styrkleika þínum, ó Síon. Klæð þig skrautklæðum þínum, ó Jerúsalem, þú hin heilaga borg. Því að enginn óumskorinn eða óhreinn skal frammar inn í þig ganga.
- 25 Hrist af þér rykið, rís þú og sest í sæti þitt, ó Jerúsalem. Losa af þér hálsfjötra þína, þú hin hertekna dóttir, Síon.

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleading the cause of his people; behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again.

But I will put it into the hand of them that afflict thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may go over—and thou hast laid thy body as the ground and as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

2 Nefí 9

- 1 Ástkæru bræður mínir, ég hef nú lesið þetta, til þess að þér þekkið sáttmála Drottins, sem hann gjörði við alla Ísraelsætt —
- 2 Að hann hefur talað til Gyðinganna með munnri heilagra spámanna sinna, já, allt frá upphafi, frá kyni til kyns, þangað til sá tími kemur, að þeir verða endurreistir til hinnar sönnu kirkju og hjarðar Guðs, þegar þeim verður safnað heim til erfðalanda sinna og þeir hafa komið sér fyrir í sínum fyrirheitnu löndum.
- 3 Sjáið, ástkæru bræður mínir, ég mæli þessi orð til yðar, til að þér megið fagna og bera höfuðið hátt að eilífu vegna þeirra blessana, sem Drottinn Guð mun veita börnum yðar.
- 4 Því að ég veit, að margir yðar hafa leitað lengi að vitneskju um það, sem koma skal. Þess vegna veit ég, að þér vitið, að hold vort hlýtur að eyðast og deyja, en í líkama vorum munum vér engu að síður sjá Guð.
- 5 Já, ég veit, að þér vitið, að í líkamanum mun hann sýna sig þeim, sem í Jerúsalem eru, þaðan er vér komum. Þess vegna er við hæfi, að hann birtist meðal þeirra, því að hinum mikla skapara þóknast að gjöra sig undirgefinn mannum í holdinu og deyja fyrir alla menn, svo að allir menn geti orðið honum undirfegnir.
- 6 Því að þegar dauðinn hefur orðið hlutskipti allra manna til að uppfylla hina miskunnsömu áætlun skaparans mikla, hlýtur og verður máttur til upprisu að vera til, og upprisan hlýtur að koma til mannsins vegna fallsins, en fallið kom vegna lögmálsbrots, og vegna þess að maðurinn varð fallinn, útilokaðist hann úr návist Drottins.
- 7 Þess vegna hlýtur algjör friðþæging að vera til — ef ekki væri til algjör friðþæging, gæti þessi forgengileiki ekki íklæðst óforgengileika. Fyrsti dómurinn, sem kveðinn var upp yfir mannum, hlyti þess vegna að hafa haft óendanlegt gildi. Og ef svo er, hlyti þetta hold að leggjast niður í móður jörð til að rotna og molna þar og rísa ekki upp aftur.

2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

8 Ó, viska Guðs, miskunn hans og náð! Því að sjá, ef holdið risi ekki upp aftur, yrðu andar vorir þegnar þess engils, sem féll úr návist eilífs Guðs og varð djöfullinn og aldrei rís aftur.

9 Og andar vorir hefðu hlotið að verða honum líkir og vér að verða að djöflum, englum djöfulsins, og verða útilokaðir úr návist Guðs vors og hefðum dvalið með föður lyginnar í sömu vansæld og hann sjálfur. Já, með veru þeirri, sem tældi fyrstu foreldra vora, sem umbreytir sér næstum í engil ljóssins og leiðir mannanna börn til leyndra drápsamsæra og alls kyns leyndra myrkraverka.

10 Ó, hve mikil er gæska Guðs vors, sem bjó oss leið til undankomu úr greipum þessarar hræðilegu ófreskju. Já, þessarar ófreskju, dauða og víti, sem ég kalla dauða líkamans samfara dauða andans.

11 Og vegna björgunarleiðar Guðs vors, hins heilaga Ísraels, mun þessi dauði, sem er stundlegur dauði og ég hef talað um, skila aftur sínum dauðu, en sá dauði er gröfin.

12 Og sá dauði, sem ég hef talað um og er andlegur dauði, mun skila aftur sínum dauðu, en sá andlegi dauði er víti. Þess vegna verða dauði og víti að skila aftur sínum dauðu og víti að skila aftur sínum fjötruðu öndum. Og gröfin verður að skila aftur sínum fjötruðu líkómum, og líkamar og andar manna tengjast hvorir öðrum á ný. Og það gjörist fyrir upprisukraft hins heilaga Ísraels.

13 Ó, hversu mikilfengleg er áætlun Guðs vors! Því að annars vegar verður paradís Guðs að skila aftur öndum hinna réttlátu og hins vegar gröfin að skila aftur líkómum hinna réttlátu. Og andinn og líkaminn eru endurreistir til sjálfra sín á ný, og allir menn verða óförgengilegir og ódauðlegir. Og þeir eru lifandi sálir, með þá fullkomnu þekkingu, sem vér höfðum í holdinu að öðru leyti en því, að þekking vor verður alfullkomin.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

- 14 Vér munum þess vegna hafa fullkomna vitneskju um alla sekt vora, óhreinleika vörn og nekt. Og hinir réttlátu munu hafa fullkomna vitneskju um gleði sína og réttlæti sitt og munu íklæddir hreinleika, já, jafnvel möttli réttlætisins.
- 15 Og svo ber við, að þegar allir menn hafa gengið gegnum þennan fyrsta dauða til lífsins og þar með orðið ódauðlegir, verða þeir að koma fram fyrir dómstól hins heilaga Ísraels. Og þá fellur dómurinn, og þeir verða dæmdir eftir hinum heilaga dómi Guðs.
- 16 Og jafn víst og Drottinn lifir, því að Drottinn Guð hefur sagt það, og það er hans eilífa orð, sem ekki mun undir lok líða, þá munu hinir réttlátu halda áfram að vera réttlátir og hinir saurugu halda áfram að vera saurugir, og þess vegna eru hinir saurugu djöfullinn og englar hans, og þeir munu hverfa inn í ævarandi eld, sem þeim er fyrirbúinn. Og kvöl þeirra er eins og díki elds og brennisteins, þar sem logarnir stíga upp alltaf og að eilífu án nokkurs endis.
- 17 Ó, hve mikill og réttvís er Guð vor! Því að hann framkvæmir öll sín orð, og þau hafa gengið út af munni hans og lögmál hans hljóta að verða uppfyllt.
- 18 En sjá. Hinir réttlátu, hinir heilögu hins heilaga Ísraels, þeir sem trúað hafa á hinn heilaga Ísraels, þeir sem borið hafa krossa þessa heims og að engu haft smánina, sem því fylgir, þeir munu erfa Guðs ríki, sem þeim var fyrirbúið frá grundvöllun heimsins og gleði þeirra verður algjör að eilífu.
- 19 Ó, hin mikla miskunn Guðs vors, hins heilaga Ísraels! Því að hann bjargar sínum heilögu frá þessari hræðilegu ófreskju, djöflinum, frá dauðanum og víti og þessu díki elds og brennisteins, sem er óendanleg kvöl.
- 20 Ó, hve mikill er heilagleiki Guðs vors! Því að hann þekkir allt, og ekkert er það til, sem hann ekki veit.
- 21 Og hann kemur í heiminn til að frelsa alla menn, vilji þeir hlýða á rödd hans. Því að sjá, hann ber þjáningar allra manna, já, þjáningar hverrar lifandi veru, bæði karla, kvenna og barna, sem tilheyra fjölskyldu Adams.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.

O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.

And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.

22 Og hann ber þessar þjáningar, til þess að upprisa allra manna verði að veruleika, svo að allir geti staðið frammi fyrir honum á hinum mikla dómsdegi.

23 Og hann býður öllum mönnum að iðrast og láta skírast í sínu nafni, í fullkominni trú á hinn heilaga Ísraels, ella geti þeir eigi frelsast í Guðs ríki.

24 Og vilji þeir ekki iðrast og trúa á nafn hans og vera skírðir í hans nafni og standa stöðugir allt til enda, þá munu þeir fordæmdir, því að Drottinn Guð, hinn heilagi Ísraels, hefur sagt það.

25 Þess vegna hefur hann gefið lögmál, og sé ekkert lögmál gefið, þá er engin refsing, og sé engin refsing, þá er engin fordæming, og sé engin fordæming, þá á miskunn hins heilaga Ísraels tilkall til þeirra vegna friðþægingarinnar, því að þeir eru frelsaðir fyrir hans kraft.

26 Því að friðþægingin fullnægir kröfum um réttvísi hans til handa öllum þeim, sem ekki hafa fengið lögmálið gefið, svo að þeir frelsist frá hinni hræðilegu ófreskju, dauða og víti og djöflinum og díki elds og brennisteins, sem er óendanleg kvöl. Og þeir eru færðir aftur þeim Guði, sem gaf þeim lífsanda, sem er hinn heilagi Ísraels.

27 En vei sé þeim, sem fengið hefur lögmálið, já, sem hefur öll boðorð Drottins eins og vér, og sem brýtur gegn þeim og sóar reynsludögum sínum, því að hörmulegt er hlutskipti hans!

28 Ó, hin slægvitra áætlun hins illa! Ó, hégómagirnd, veikleiki og heimska mannanna! Séu þeir lærðir, telja þeir sig vitra og hlíta ekki ráðum Guðs, því að þeir leggja þau til hliðar og telja sig sjálfa vita. Þess vegna er viska þeirra heimska og gagnar þeim ekkert. Og þeir munu farast.

29 En gott er að vera lærður, ef hlítt er ráðum Guðs.

30 En vei sé hinum ríku, sem ríkir eru að veraldarauði. Því að vegna þess að þeir eru ríkir, fyrirlíta þeir hina snauðu og ofsækja hina hógværu, og hjörtu þeirra tilheyra fjársjóðum þeirra. Þess vegna eru fjársjóðir þeirra guð þeirra. Og sjá, fjársjóðir þeirra munu einnig farast með þeim.

And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.

And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.

Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.

For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.

But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!

O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.

But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.

But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.

31 Og vei sé hinum daufu, sem ekki vilja heyra, því að þeir munu farast.

32 Vei sé hinum blindu, sem ekki vilja sjá, því að þeir munu einnig farast.

33 Vei sé hinum óumskornu í hjarta, því að vitneskja um misgjörðir þeirra mun ljósta þá á efsta degi.

34 Vei sé lygaranum, því að honum mun þrýst niður til heljar.

35 Vei sé morðingjanum, sem myrðir að yfirlögðu ráði, því að hann mun deyja.

36 Vei sé þeim, sem drýgja hór, því að þeim mun þrýst niður til heljar.

37 Já, vei sé skurðgoðadýrkendum, því að djöfull allra djöfla gleðst yfir þeim.

38 Og að lokum, vei sé öllum þeim, sem deyja í syndum sínum, því að þeir munu snúa aftur til Guðs og sjá andlit hans og verða áfram í syndum sínum.

39 Ó, ástkæru bræður mínir, munið hörmung þess að brjóta gegn heilögum Guði og einnig hörmung þess að láta undan tálbeitu hins slægvitra. Hafid hugfast, að það er dauði að vera holdlega sinnaður, en eilíft líf að vera andlega sinnaður.

40 Ó, ástkæru bræður mínir, ljáið orðum mínum eyra. Munið mikilleik hins heilaga Ísraels. Segið ekki, að ég hafi verið harðorður gegn yður, því að ef þér gjörði það, þá smánið þér sannleikann, því að ég hef talað orð skapara yðar. Ég veit, að sannleikans orð eru hörð gegn öllum óhreinleika. En hinir réttlátu hræðast þau eigi, því að þeir elska sannleikann og skelfast ekki.

41 Ó, ástkæru bræður mínir, komið þá til Drottins, hins heilaga. Munið, að vegir hans eru réttlátir. Sjá. Vegurinn, mannum ætlaður, er þröngur, en hann liggur beint fram undan og vörðurinn við hliðið er hinn heilagi Ísraels; en engan þjón setur hann þar. Og engin önnur leið finnst en inn um hliðið, því að ekki er hægt að blekkja hann, því að Drottinn Guð er nafn hans.

And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.

Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.

Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.

Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.

Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.

Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.

Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.

And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.

O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.

O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

42 Og fyrir hverjum, sem á dyrnar knýr, mun hann upp ljúka. En hinir vitru og hinir lærðu og þeir, sem ríkir eru og útblásnir af lærdómi sínum og visku sinni og auði sínum, já, það eru þeir, sem hann fyrirlítur. Og varpi þeir ekki þessum hlutum burt og líti á sjálfa sig sem heimskingja frammi fyrir Guði og komi niður í djúp auðmýktarinnar, mun hann ekki ljúka upp fyrir þeim.

43 En það, sem hinna vitru og forsjálu er, mun hulið þeim að eilífu — já, sú hamingja, sem fyrirbúin er hinum heilögu.

44 Ó, ástkæru bræður mínir, hafið orð mín í huga. Sjá, ég tek af mér klæði mín og hristi þau frammi fyrir yður. Ég bið Guð hjálpræðis míns að líta á mig og skoða mig með sínum alsjáandi augum. Á efsta degi, þegar allir menn verða dæmdir af verkum sínum munuð þér því vita, að Guð Ísraels var vitni að því, að ég hristi misgjörðir yðar af sálu minni og að ég stend hreinn frammi fyrir honum og er laus við blóð yðar.

45 Ó, ástkæru bræður mínir, snúið frá syndum yðar. Hristið af yður hlekki þess, sem vill fjötra yður fasta. Komið til þess Guðs, sem er bjarg hjálpræðis yðar.

46 Búið sálir yðar undir hinn dýrðlega dag, þegar hinir réttlátu njóta réttvísinnar, já, dómsdaginn, svo að þér hörfið ekki undan felmtri slegnir og minnist að fullu hinnar hræðilegu sektar yðar og neyðist til að hrópa: Heilagir, heilagir eru dómar þínir, ó Drottinn Guð almáttugur — en ég þekki sekt mína. Ég braut lögmál þitt, og brot mín eru mín eigin. Og djöfullinn hefur náð svo tókum á mér, að ég er fórnardýr hræðilegrar eymdar hans.

47 En sjá, bræður mínir. Verð ég að vekja yður til hins ægilega raunveruleika um þessa hluti? Mundi ég hrjá sálir yðar, ef hugir yðar væru hreinir? Mundi ég skýra hinn einfalda sannleika fyrir yður ljósum orðum, ef þér væruð lausir við synd?

48 Sjá, væruð þér heilagir, þá mundi ég tala við yður um heilagleika. En þar eð þér eruð ekki heilagir og lítið á mig sem kennara, hlýt ég að verða að fræða yður um afleiðingu syndarinnar.

49 Sjá, sál mín hefur andstyggð á synd, en hjarta mitt finnur unað í réttlæti. Og ég vil lofa hið heilaga nafn Guðs míns.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

- 50 Komið bræður mínir, allir þér, sem þyrstir eruð, komið til vatnsins. Og þér, sem ekkert silfur eigið, komið og kaupið og borðið, já, komið og kaupið vín og mjólk án silfurs og endurgjaldslaust.
- 51 Eyðið ekki silfri fyrir það, sem er einskis virði, né erfiðið fyrir það, sem enga saðningu veitir. Hlýðið af kostgæfni á mig, og hafið þau orð hugföst, sem ég hef talað. Komið til hins heilaga Ísraels, og endurnærast af því, sem hvorki ferst né spillist og látið sál yðar gæða sér á feiti þess.
- 52 Sjá, hjartkæru bræður mínir, munið orð Guðs yðar. Biðjið til hans án afláts á daginn, og færið hans heilaga nafni þakkir að kvöldi. Látið hjörtu yðar fagna.
- 53 Og sjá, hve miklir eru sáttmálar Drottins! Hve mikið er lítillæti hans gagnvart mannanna börnum! Og vegna mikilleika hans, náðar og miskunnar hefur hann heitið oss því, að niðjum vorum verði ekki með öllu tortímt í holdinu, heldur muni hann varðveita þá, og meðal komandi kynslóða verði þeir réttlát grein Ísraelsættar.
- 54 Og bræður mínir, ég vildi tala til yðar lengur, en á degi komanda mun ég segja yður það, sem eftir er orða minna. Amen.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Hearken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

2 Nefí 10

- 1 Og nú ætla ég, Jakob, að ræða við yður aftur, ástkæru bræður mínir, um þessa réttlátu grein, sem ég hef talað um.
- 2 Því að sjá. Fyrirheitin, sem oss hafa verið veitt, eru heit, sem miðast við oss í holdinu. Og enda þótt mér hafi verið sýnt, að mörg barna vorra munu farast í holdinu vegna trúleysis, mun Guð engu að síður verða mörgum miskunnsamur og börn vor verða endurreist, svo að þau megi nálgast það, sem veitir þeim sanna þekkingu á lausnara sínum.
- 3 Þess vegna hlýtur að vera við hæfi, eins og ég hef þegar sagt yður, að Kristur — en í nótt sem leið sagði engillinn, að svo yrði hann nefndur — komi til Gyðinganna, til þeirra, sem eru hinn ranglátari hluti veraldar. Og þeir munu krossfesta hann — því að svo þóknaðist Guði vorum. En engin önnur þjóð fyrirfinnst á jarðríki, sem krossfesta mundi Guð sinn.
- 4 Því að yrðu hin stórkostlegu kraftaverk unnin meðal annarra þjóða, mundu þær iðrast og gjöra sér ljóst, að hann er Guð þeirra.
- 5 En vegna prestaslægðar og misgjörða munu Jerúsalembúar verða harðsvíraðir gegn honum, og hann verður krossfestur.
- 6 Þess vegna mun tortíming, hungursneyð, drepsóttir og blóðsúthelling koma yfir þá misgjörða þeirra vegna. Og þeim, sem ekki tortímast, mun tvístrað meðal allra þjóða.
- 7 En sjá. Svo segir Drottinn Guð: Þegar sá dagur rennur upp, að þeir trúa á mig, að ég er Kristur, þá hef ég gjört sáttmála við feður þeirra um, að þeir skuli hér á jörðu endurreistir í holdinu og hverfa aftur til erfðalanda sinna.
- 8 En svo mun bera við, að hinni langvarandi tvístrun þeirra lýkur og þeim mun safnað saman af eylöndum sjávar og úr öllum heimshornum. Og fyrir að flytja þá til erfðalanda sinna verða þjóðir Þjóðanna miklar í augum mínum, segir Guð.

2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

- 9 Já, konungar Þjóðanna verða fóstrar þeirra og drottningar þeirra fóstrur. Þess vegna hefur Drottinn gefið Þjóðunum mikil fyrirheit, því að svo hefur hann mælt, og hver fær þá rengt það?
- 10 En sjá, sagði Guð, þetta land verður erfðaland yðar og Þjóðirnar munu blessaðar í landinu.
- 11 Og þetta land verður land lýðfrelsis fyrir Þjóðirnar, og enginn konungur mun ríkja yfir landinu eða rísa upp meðal Þjóðanna.
- 12 Og ég mun styrkja þetta land gegn öllum öðrum þjóðum.
- 13 Og sá, sem berst gegn Síon, mun farast segir Guð.
- 14 Því að hver sá, sem teflir fram konungi á móti mér, mun farast, því að ég, Drottinn, konungur himinsins, er konungur þeirra, og ég verð þeim að eilífu ljós, sem orð mín heyra.
- 15 Þess vegna verð ég að tortíma leyndum myrkraverkum, morðum og viðurstygð til að fullnægja sáttmálunum, sem ég gjörði við mannanna börn um það, sem ég mun gjöra fyrir þau í holdinu.
- 16 Af þessum sökum mun sá farast, sem berst gegn Síon, hvort sem hann er Gyðingur eða ekki, ánaudugur eða frjáls, karl eða kona, því að það eru þeir sem eru vændiskona allrar jarðarinnar. Því að þeir, sem ekki eru með mér, eru á móti mér, segir Guð vor.
- 17 Því að ég mun standa við heit þau, sem ég hef gefið mannanna börnum, um það, sem ég gjöri fyrir þau í holdinu —
- 18 Ástkæru bræður mínir. Þess vegna fórust Guði vorum þannig orð: Ég mun láta Þjóðirnar þrengja að niðjum yðar. Engu að síður mun ég milda hjörtu Þjóðanna, svo að þær verði sem feður þeirra, og þess vegna munu Þjóðirnar verða blessaðar og teljast meðal Ísraelsættar.
- 19 Þess vegna mun ég að eilífu helga þetta land niðjum þínum og þeim, sem til þeirra teljast, og gjöra það að erfðalandi þeirra, því að þetta er valkostaland, segir Guð við mig, öllum löndum fremra, og því vil ég, að allir, sem þar dveljast, tilbiðji mig, segir Guð.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.

For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.

- 20 Og ástkæru bræður mínir, þegar við nú sjáum, að hinn miskunnsami Guð vor hefur veitt oss svo mikla þekkingu um þessa hluti, þá skulum vér minnst hans, leggja niður syndir vorar og lyfta höfðum vorum, því að oss er ekki vísað frá. Þótt vér höfum verið flæmdir burt úr erfðalandi voru, höfum vér verið leiddir til betra lands, því að Drottinn hefur gjört hafið að götu vorri, og vér erum á eylandi sjávar.
- 21 En mikil eru fyrirheit Drottins til þeirra, sem á eylöndum sjávar eru. Og þar eð talað er um eylönd, hlýtur að vera um fleiri að ræða en þetta eina, og bræður vorir byggja þau einnig.
- 22 Því að sjá. Drottinn Guð hefur öðru hverju leitt fólk burt frá húsi Ísraels að eigin hyggju og vilja. Og sjá. Drottinn man alla þá, sem klofnir hafa verið frá, og því man hann einnig eftir oss.
- 23 Herðið þess vegna upp hugann og minnst þess, að þér hafið frelsi til að breyta sjálfstætt, til að velja leiðina til ævarandi dauða eða leiðina til eilífs lífs.
- 24 Þess vegna, ástkæru bræður mínir, skuluð þér semja yður að vilja Guðs, en ekki að vilja djöfulsins og holdsins. Og þegar þér hafið samið yður að háttum Guðs, skuluð þér minnst þess, að það er einungis í og fyrir Guðs náð, sem þér frelsist.
- 25 Og megi Guð því reisa yður frá dauðum í krafti upprisunnar og einnig frá ævarandi dauða í krafti friðþægingarinnar, til að þér fáið inngöngu í hið eilífa ríki Guðs og megið færa honum lof fyrir guðlega náð. Amen.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

2 Nefí 11

- 1 Og Jakob ræddi reyndar margt fleira við fólk mitt á þessum tíma. Engu að síður hef ég einungis látið færa þetta í letur, því að mér nægir það, sem ég hef skráð.
- 2 Og nú ætla ég, Nefí, að rita meira af orðum Jesaja, því að sál mín hefur unun af orðum hans. Því að orð hans skírskota til fólks míns, og vil ég flytja þau áfram til allra barna minna, því að sannlega sá hann lausnara minn, á sama hátt og ég hef séð hann.
- 3 Og bróðir minn, Jakob, hefur einnig séð hann á sama hátt og ég hef séð hann. Ég mun því flytja orð þeirra áfram til barna minna til að sanna þeim, að orð mín eru sönn. Þess vegna hefur Guð sagt: Með orðum þriggja munu orð mín staðfest. Engu að síður sendir Guð fleiri votta, og hann sannar öll sín orð.
- 4 Sjá. Sál mín hefur unun af að sanna þjóð minni sannleikann um komu Krists, því að í þeim tilgangi var lögmál Móse gefið, og allt, sem Guð hefur gefið mannum frá upphafi veraldar, er táknrænt um hann.
- 5 Og sál mín hefur einnig unun af sáttmálunum, sem Drottinn gjörði við feður okkar. Já, sál mín finnur unað í náð hans og réttvísi og krafti hans og miskunn, sem birtist í hinni miklu eilífðaráætlun um frelsun frá dauða.
- 6 Og sál mín hefur unun af að sanna fyrir fólki mínu, að án komu Krists hljóta allir menn að farast.
- 7 Því að ef Kristur væri ekki til, þá væri Guð ekki heldur til. Og væri Guð ekki til, værum við ekki til, því að engin sköpun hefði átt sér stað. En Guð er til, og hann er Kristur, og hann kemur í fyllingu síns eigin tíma.
- 8 Og nú ætla ég að færa nokkur orða Jesaja í letur, svo að hver sá af fólki mínu, sem þau sér, megi upplyftast í hjarta og fyllast fögnuði vegna alls mannkyns. Og hér eru orðin, og þau gilda um ykkur og alla menn.

2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficeth me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

2 Nefí 12

- 1 Orðið, sem Jesaja Amozsyni vitraðist um Júða og Jerúsalem:
- 2 Og það skal verða á hinum síðustu dögum, þegar fjall það, er hús Drottins stendur á, mun grundvallað verða á fjallstindum og gnæfa upp yfir hæðirnar, og þangað munu allar þjóðir streyma.
- 3 Og margar þjóðir munu búast til ferðar og segja: Komið, förum upp á fjall Drottins, til húss Guðs Jakobs, og hann mun kenna oss sína vegu, og vér munum ganga á hans stigum, því að frá Sion mun kenning út ganga og orð Drottins frá Jerúsalem.
- 4 Og hann mun dæma meðal þjóðanna og hirta marga. Og þjóðirnar munu smíða plóggjárn úr sverðum sínum og sniðla úr spjótum sínum. Engin þjóð skal sverð reiða að annarri þjóð, og ekki skulu þær temja sér hernað framár.
- 5 Ættmenn Jakobs, komið, göngum í ljósi Drottins. Komið, því að þér hafið allir villst af réttri leið, hver og einn inn á sína ranglátu vegi.
- 6 Ó Drottinn, þess vegna hefur þú hafnað þjóð þinni, ættmönnum Jakobs, að þeir eru uppfullir af austurlenskri hjátrú, og hlýða á spásagnarmenn eins og Filistar og gleðja sig við börn ókunnugra.
- 7 Og land þeirra er fullt af silfri og gulli, og fjársjóðir þeirra eru óþrjótandi. Og land þeirra er einnig fullt af hestum, og vagnar þeirra eru óteljandi.
- 8 Land þeirra er einnig fullt af falsguðum. Þeir falla fram fyrir eigin handaverkum, fram fyrir því, sem fingur þeirra hafa gjört.
- 9 Hvorki beygir hinn smái sig né lægir hinn mikilsvirti sig, og því skaltu ekki fyrirgefa þeim.
- 10 Og þér hinir ranglátu, gangið inn í bergið og felið yður í jörðu, því að ótti við Drottin og ljómi hátignar hans mun ljósta yður.
- 11 En svo mun við bera, að drembilegt tillit mannsins skal lægjast, og hroki mannsins beygjast, og Drottinn einn skal á þeim degi háleitur verða.

2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks—nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory of his majesty shall smite thee.

And it shall come to pass that the lofty looks of man shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bowed down, and the Lord alone shall be exalted in that day.

- 12 Því að dagur Drottins hersveitanna rennur brátt upp yfir öllum þjóðum, já, yfir hverjum einstökum, já, yfir hinum dramblátu og hrokafullu og yfir hverjum þeim, sem hátt hreykir sér, og hann mun niðurlægður verða.
- 13 Já, dagur Drottins mun renna upp yfir öllum sedrustrjám Líbanons, því að þau hreykja sér hátt, og yfir öllum eikum í Basan —
- 14 Og yfir öll há fjöll og allar hæðir og allar þjóðir, sem hátt gnæfa, og yfir sérhvern lýð —
- 15 Og yfir alla háreista turna og alla ókleifa múra —
- 16 Og yfir öll skip sjávar og yfir alla knerri Tarsis og allt ginnandi glys.
- 17 Og dramblæti mannsins skal lægt og hroki mannsins beygður, og Drottinn einn skal á þeim degi háleitur verða.
- 18 Og með öllu er úti um falsguðina.
- 19 Og menn munu smjúga inn í bjarghella og jarðholur, því að óttinn við Drottin mun koma yfir þá, og ljómi hátignar hans mun ljósta þá, þegar hann rís upp til að skekja jörðina í ógn.
- 20 Á þeim degi mun maðurinn varpa fyrir moldvörpur og leðurblökur silfur- og gullgoðum sínum, er hann hefur gjört sér til að dýrka —
- 21 En skreiðast sjálfir inn í klettagjár og upp á nakta kletta, því að óttinn við Drottin mun koma yfir þá og ljómi hátignar hans ljósta þá, þegar hann rís upp til að skekja jörðina í ógn.
- 22 Hættið að treysta á manninn, sem hefur andardráttinn í nösum sér, því að hvers virði er hann?
- For the day of the Lord of Hosts soon cometh upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the proud and lofty, and upon every one who is lifted up, and he shall be brought low.
- Yea, and the day of the Lord shall come upon all the cedars of Lebanon, for they are high and lifted up; and upon all the oaks of Bashan;
- And upon all the high mountains, and upon all the hills, and upon all the nations which are lifted up, and upon every people;
- And upon every high tower, and upon every fenced wall;
- And upon all the ships of the sea, and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.
- And the loftiness of man shall be bowed down, and the haughtiness of men shall be made low; and the Lord alone shall be exalted in that day.
- And the idols he shall utterly abolish.
- And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for the fear of the Lord shall come upon them and the glory of his majesty shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.
- In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which he hath made for himself to worship, to the moles and to the bats;
- To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall come upon them and the majesty of his glory shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.
- Cease ye from man, whose breath is in his nostrils; for wherein is he to be accounted of?

2 Nefí 13

- 1 Því að sjá. Herrann, Drottinn hersveitanna sviptir Jerúsalem og Júda hverri stoð og stytta, allri stoð brauðs og allri stoð vatns —
- 2 Öllum hetjum og hermönnum, dómendum og spámönnum, hyggindamönnum og öldungum —
- 3 Höfuðsmönnum, virðingarmönnum, ráðgjöfum, töframönnum og mælskumönnum.
- 4 Og ég mun fá þeim ungmenni fyrir höfðingja, og smábörn skulu drottna yfir þeim.
- 5 Og á meðal fólksins skal maður að manni þrengja. Ungmennið mun hreykja sér upp á móti hinum aldna og skrílmennið upp á móti tignarmanninum.
- 6 Þegar einhver þrífur í bróður sinn í húsi föður síns og segir: Þú ert vel í stakk búinn, ver þú stjórnandi vor, og lát ekki þetta hrun verða af þinni hendi —
- 7 Á þeim degi mun hann sverja og segja: Ég vil ekki gjörast lækni, því að í húsi mínu er hvorki brauð né klæði. Gjörið mig ekki að þjóðstjóra.
- 8 Því að Jerúsalem er eytt og Júda er fallin, af því að tungur þeirra og athæfi var gegn Drottni til að storka dýrðaraugum hans.
- 9 Andlitssvipur þeirra vitnar gegn þeim og sýnir, að syndir þeirra eru eins og syndir Sódómu, og þeir fá ekki leynt þeim. Vei sálum þeirra, því að þeir hafa bakað sjálfum sér ógæfu!
- 10 Seg hinum réttlátu, að þeim muni vegna vel, því að þeir njóta ávaxtar verka sinna.
- 11 Vei hinum ranglátu, því að þeir munu farast, þar sem þeim mun goldið eftir verkum sínum!
- 12 Og, þjóð mín, börn eru harðstjórar hennar og konur drottna yfir henni. Ó, þjóð mín, leiðtogar þínir leiða þig afvega og villa fyrir þér veginn.
- 13 Drottinn stendur upp til að flytja málið, og hann mun dæma þjóðirnar.
- 14 Drottinn gengur fram til dóms gegn öldungum lýðs síns og höfðingjum; því að þér hafið etið upp víngarðinn og ránsfengurinn frá hinum fátæku er í húsnum yðar.

2 Nephi 13

For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—

The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;

The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.

And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.

And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.

When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—

In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.

For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.

The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!

Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.

Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!

And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.

The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

The Lord will enter into judgment with the ancients of his people and the princes thereof; for ye have eaten up the vineyard and the spoil of the poor in your houses.

15 Hvað ætlist þér fyrir? Þér berjið lýð minn til óbóta
og merjið sundur andlit hinna snauðu, segir
Drottinn, Guð hersveitanna.

16 Auk þess segir Drottinn: Sökum þess að dætur
Síonar eru drembilátar og ganga hnakkakertar, gjóta
út undan sér augunum og tifa í göngunni og láta
glamra í ökkklaspennunum —

17 Þá mun Drottinn gjöra hvirfil dætra Síonar
kláðugan, og Drottinn mun gjöra bera blygðun
þeirra.

18 Á þeim degi mun Drottinn nema burt ljómann,
sem blikar af glingrandi skarti þeirra, hárnætur
þeirra og kringlóttum höfuðdjásnum, sem minna á
tungl —

19 Keðjurnar, armhringina og andlitsskýlurnar —
20 Motrana, ökkklafestarnar, höfuðböndin,
ilmbaukana og eyrnahringana —
21 Fingurgullin og nefhringana —
22 Glitklæðin, möttlana, sjölin og hárnálarnar —

23 Speglna, líndúkana, vefjarhettina og blæjurnar.

24 Og svo ber við: Koma skal ódaunn fyrir ilm,
reiptagl fyrir belti, skalli fyrir vel kembt hár,
aðstrengdur hærusekkur í stað skrautskikkju og
brennimerki í stað fegurðar.

25 Og menn þínir munu falla fyrir sverði og kappar
þínir í orrustu.

26 Og hlið hennar munu kveina og harma, og hún
sjálf verða einmana og sitja á jörðunni.

What mean ye? Ye beat my people to pieces, and
grind the faces of the poor, saith the Lord God of
Hosts.

Moreover, the Lord saith: Because the daughters
of Zion are haughty, and walk with stretched-forth
necks and wanton eyes, walking and mincing as they
go, and making a tinkling with their feet—

Therefore the Lord will smite with a scab the
crown of the head of the daughters of Zion, and the
Lord will discover their secret parts.

In that day the Lord will take away the bravery of
their tinkling ornaments, and caul, and round tires
like the moon;

The chains and the bracelets, and the mufflers;

The bonnets, and the ornaments of the legs, and
the headbands, and the tablets, and the ear-rings;

The rings, and nose jewels;

The changeable suits of apparel, and the mantles,
and the wimples, and the crisping-pins;

The glasses, and the fine linen, and hoods, and the
veils.

And it shall come to pass, instead of sweet smell
there shall be stink; and instead of a girdle, a rent;
and instead of well set hair, baldness; and instead of
a stomacher, a girding of sackcloth; burning instead
of beauty.

Thy men shall fall by the sword and thy mighty in
the war.

And her gates shall lament and mourn; and she
shall be desolate, and shall sit upon the ground.

2 Nefí 14

- 1 Og á þeim degi munu sjö konur þrifa í sama manninn og segja: Vér skulum sjálfar fæða oss og klæða, leyfðu oss aðeins að nefnast eftir þínu nafni og nem burt smán vora.
- 2 Á þeim degi mun kvistur Drottins fagur og dýrðlegur verða og ávöxtur landsins ágætur og við hæfi þeirra af Ísrael, sem undan hafa komist.
- 3 Og svo mun bera við, að þeir, sem af lifa í Síon og eftir verða í Jerúsalem, skulu kallast heilagir, allir þeir, sem skráðir eru meðal hinna lifandi í Jerúsalem —
- 4 Þá er Drottinn hefur afmáð óhreinindi dætra Síonar og hreinsað blóð Jerúsalemborgar af henni miðri með refsidómsanda og brennandi hreinsunaranda.
- 5 Og yfir hverju bóli á Síonfjalli og samkomunum þar mun Drottinn skapa ský og reyk um daga og skínandi eldsloga um nætur, því að yfir allri dýrð Síonar skal verndarhlíf vera.
- 6 Og laufskáli skal vera til hlífðar fyrir hitanum á daginn og til athvarfs og skjóls fyrir stormum og steypiregni.

2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

2 Nefí 15

- 1 Og þá mun ég kveða kvæði um ástvin minn, ástarkvæði um víngarð hans. Ástvinur minn átti víngarð á frjósamri hæð.
- 2 Og hann girti hann af og tíndi grjótið úr honum. Og hann gróðursetti gæðavínvið í honum, reisti turn í honum miðjum og bjó þar einnig út vínlagarþró. Og hann vonaði, að garðurinn mundi bera vínber, en hann bar muðlinga.
- 3 Og dæmið nú, þér Jerúsalembúar og Júdamenn, milli mín og víngarðs míns.
- 4 Hvað varð meira að gjört við víngarð minn en ég hafði gjört? Hví bar hann muðlinga, þegar ég vonaði, að hann mundi bera vínber?
- 5 En nú vil ég kunngjöra yður, hvað ég ætla að gjöra við víngarð minn. Ég ætla að rífa þyrnigerðið, svo að hann verði etinn upp, og brjóta niður múrvegginn, svo að hann verði troðinn niður —
- 6 Og ég vil gjöra hann að auðn. Hann skal ekki verða sniðlaður og ekki stunginn upp. Þar skulu vaxa þyrnar og þistlar, og skýjunum vil ég bjóða, að þau láti engu regni yfir hann rigna.
- 7 Því að víngarður Drottins hersveitanna er hús Ísraels og Júdamenn ástkær planta hans, og hann vænti réttvísi, og sjá, kúgun; réttlætis, en sjá, neyðarkvein.
- 8 Vei þeim, sem bæta húsi við hús, uns ekkert landrými er eftir, svo að þeim verði skipað einum á jörðina miðja!
- 9 Drottinn hersveitanna mælir í eyra mér: Í sannleika skulu mörg hús verða að auðn, miklar og fagrar borgir verða mannlausar.
- 10 Já, tíu ekrur í víngarði skulu gefa af sér eina skjólu og ein tunna sæðis eina skeppu.
- 11 Vei þeim, sem rísa árla morguns til að sækjast eftir áfengum drykk og sitja fram á nótt eldrauðir af víni!
- 12 Gígjur, hörpur, bumbur og hljóðpípur kveða við, og vínið flóir við samdrykkjur þeirra, en hvorki gefa þeir gjörðum Drottins gaum, né sjá þeir handaverk hans.

2 Nephi 15

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briars and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

Wo unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink, that continue until night, and wine inflame them!

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine are in their feasts; but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.

13 Þess vegna hefur lýður minn ratað í ánaud, þar sem hann skortir þekkingu, og tignarmennirnir kveljast af hungri, og svallararnir vanmegnast af þorsta.

14 Af þeim sökum hefur hel vaxið ásmegin, og hún glennir ginið sem mest hún má. Og skrautmenni landsins og svallarar, hávaðamennirnir og gleðimennirnir steypast þangað niður.

15 Og hinum smáa verður komið á kné, hinn hái verður lítillækkaður og augu dramblátra verða niðurlút.

16 En Drottinn hersveitanna mun upphefjast í dóminum, og hinn heilagi Guð mun helgast í réttlæti.

17 Og lömb munu ganga á beit að vild sinni, og hinar auðu lendur ríkismanna munu ókunnir erja.

18 Vei þeim, sem draga með sér misgjörðir í böndum hégómans og syndir eins og í aktaugum!

19 Þeim, sem segja: Flýti hann sér og hraði verki sínu, svo að vér megum sjá það. Komi nú ráðgjörð hins heilaga Ísraels fram og rætist, svo að vér megum þekkja hana.

20 Vei þeim, sem kalla hið illa gott og hið góða illt, sem gjöra myrkur að ljósi og ljós að myrkri, sem gjöra beiskt að sætu og sætt að beisku!

21 Vei þeim, sem vitrir eru í augum sjálfra sín og hyggjast að eigin álit!

22 Vei þeim, sem kappar eru í víndrykkju og öflugar hetjur í því að byrja áfengan drykk!

23 Sem réttlæta hinn rangláta fyrir mútur og svipta hinn réttláta rétti sínum.

24 Eins og eldsloginn eyðir stráinu og heyið hnígur í bálið, skal því rót þeirra fúna og blóm þeirra feykjast sem ryk, af því að þeir hafa hafnað lögmáli Drottins hersveitanna og fyrirlitið orð hins heilaga Ísraels.

25 Þess vegna magnaðist reiði Drottins gegn lýð sínum, og hann rétti út hönd sína móti honum og laust hann. Og fjöllin skulfu og líkin lágu sundurtætt á miðjum strætum. Allt fyrir það linnir ekki reiði hans, heldur er hönd hans enn þá útrétt.

Therefore, my people are gone into captivity, because they have no knowledge; and their honorable men are famished, and their multitude dried up with thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure; and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work, that we may see it; and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil, that put darkness for light, and light for darkness, that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, their root shall be rottenness, and their blossoms shall go up as dust; because they have cast away the law of the Lord of Hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them; and the hills did tremble, and their carcasses were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

- 26 Og hann reisir hermerki fyrir fjarlægjar þjóðir og blístrar á þær frá enda veraldar. Og sjá, þær koma fljótar og fráar. Enginn er þar móður, og engum skrikar fótur
- 27 Enginn blundar né tekur á sig náðir. Engum þeirra losnar belti frá lendum, og ekki slitnar skóþvengur nokkurs þeirra —
- 28 Örvar þeirra skulu hvassar og allir bogar þeirra bentir. Og hófarnir á hestum þeirra eru sem tinna, vagnhjól þeirra sem vindbylur og öskur þeirra sem ljónsöskur.
- 29 Þeir munu öskra sem ung ljón. Já, þeir grenja, grípa herfangið og hafa það á burt, og enginn fær bjargað.
- 30 Á þeim degi munu þeir koma grenjandi á móti þeim eins og ólgandi brim. Og líti þeir yfir landið, þá sjá. Þar er myrkur og sorg og dagsbirtan er myrkvuð á himnunum.

And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth; and behold, they shall come with speed swiftly; none shall be weary nor stumble among them.

None shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken;

Whose arrows shall be sharp, and all their bows bent, and their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring like a lion.

They shall roar like young lions; yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry away safe, and none shall deliver.

And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea; and if they look unto the land, behold, darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.

2 Nefí 16

- 1 Árið, sem Ússía konungur andaðist, sá ég einnig Drottin sitja á veldisstóli, og hann var hár og gnæfandi, og slóði skikkju hans fyllti helgidóminn.
- 2 Yfir honum stóðu serafarnir og hafði hver þeirra sex vængi; með tveimur huldu þeir ásjónur sínar, með tveimur huldu þeir fætur sína, en með tveimur flugu þeir.
- 3 Og þeir kölluðu hver til annars og sögðu: Heilagur, heilagur, heilagur er Drottinn hersveitanna. Öll jörðin er full af hans dýrð.
- 4 Og við raust þeirra skulfu dyrastafirnin, og húsið varð fullt af reyk.
- 5 Þá sagði ég: Vei mér! Það er úti um mig, því að ég er maður með óhreinar varir og bý meðal fólks með óhreinar varir, því að augu mín hafa séð konunginn, Drottin hersveitanna.
- 6 Einn serafanna flaug þá til mín og hélt á glóandi koli, sem hann hafði tekið af altarinu með tång -
- 7 Og hann lagði það að vörum mér og sagði: Sjá, þetta hefur snortið varir þínar, misgjörð þín er burtu tekin og synd þín afplánuð.
- 8 Og ég heyrði einnig rödd Drottins, og hann sagði: Hvern á ég að senda? Hver vill vera erindreki vor? Þá sagði ég: Hér er ég, send þú mig.
- 9 Og hann sagði: Far og seg þessu fólki: Hlýðið gaumgæfilega, en það skildi þó ekki. Horfið á vandlega, en það varð einskis vísara.
- 10 Gjör þú hjarta þessa fólks tilfinningalaust, sljóvga heyrn þess og ljúk aftur augum þess, nema það sjái með augum sínum, heyri með eyrum sínum og skilji með hjarta sínu og snúist og læknist.
- 11 Þá spurði ég: Hversu lengi, Drottinn? Hann svaraði: Þar til borgirnar standa í eyði óbyggðar og húsin mannlaus og landið verður gjöreytt —
- 12 Og Drottinn hefur rekið fólkið langt í burtu, því að eyðistaðirnir skulu margir í miðju landinu.

2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

And the Lord have removed men far away, for there shall be a great forsaking in the midst of the land.

13 En samt mun tíundi hluti þeirra eftir, og þeir munu snúa aftur, og af þeim verður etið eins og af linditrénu og eikinni, sem halda merg sínum óskertum, þegar þau fella lauf. Þannig mun og hið heilaga sæði verða mergur þeirra.

But yet there shall be a tenth, and they shall return, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak whose substance is in them when they cast their leaves; so the holy seed shall be the substance thereof.

2 Nefí 17

- 1 Og svo bar við á dögum Akasar konungs, sonar Jótams, sonar Ússía konungs í Júda, að Resín Sýrlandskonungur og Peka sonur Remalja, konungur í Ísrael, fóru upp til Jerúsalem til að herja á hana, en fengu ekki á henni sigrast.
- 2 Og fregnin barst húsi Davíðs: Sýrland hefur gjört bandalag við Efraím. Skalf þá hjarta hans og hjarta þjóðar hans eins og skógartré skjálfa fyrir vindi.
- 3 Og þá sagði Drottinn við Jesaja: Gakk þú og Sear-Jasúb sonur þinn fram til móts við Akas að enda vatnstokksins úr efri tjörninni við veginn út á bleikivöllinn —
- 4 Og seg við hann: Gæt þín og haf kyrrt um þig. Óttast þú eigi og lát eigi hugfallast fyrir þessum tveim rjúkandi brandabrotum, fyrir brennandi reiði þeirra Resíns og Sýrlendinganna og sonar Remalja.
- 5 Þótt Sýrland, Efraím og sonur Remalja hafi bruggað þér launráð og sagt:
- 6 Vér skulum fara herferð á hendur Júda og skjóta henni skelk í bringu, taka landið herskildi og setja son Tabels þar til konungs.
- 7 Þá segir Drottinn Guð: Það skal eigi takast, og það skal eigi verða.
- 8 Því að Damaskus er höfuð Sýrlands og Resín höfuð Damaskusborgar — og innan sextíu og fimm ára mun Efraím brostin og eigi vera þjóð upp frá því.
- 9 Og Samaría er höfuð Efraíms og sonur Remalja höfuð Samariú. Ef þér trúið eigi, munuð þér eigi fá staðist.
- 10 Og enn talaði Drottinn við Akas og sagði:
- 11 Bið þér tákns frá Drottni, Guði þínum, hvort sem þú vilt heldur beiðast þess neðan úr undirheimum eða ofan frá hæðum.
- 12 En Akas sagði: Ég vil einskis biðja og eigi freista Drottins.
- 13 Og hann svaraði: Heyrið nú, þér niðjar Davíðs, nægir yður það eigi að þreyta menn, ætlið þér einnig að þreyta Guð minn?

2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

14 Þess vegna mun Drottinn gefa yður tákni sjálfur:
Sjá, yngismær verður þunguð og fæðir son og lætur
hann heita Immanúel.

15 Á smjöri og hunangi skal hann nærast, svo að
hann öðlist vit til að hafna hinu illa og velja hið góða.

16 Því að áður en barnið hefur vit á að hafna hinu illa
og velja hið góða, mun landið, sem þú hefur
andstyggð á, yfirgefið af báðum konungum sínum.

17 Drottinn mun láta yfir þig og yfir þjóð þína og yfir
hús föður þíns þá daga koma, að ekki hafa slíkir yfir
liðið, síðan Efraím skildist frá Júða, Assýríukonungi.

18 Og á þeim degi mun svo við bera, að Drottinn
blístrar á flugurnar, sem eru í ysta útjaðri
Egyptalands, og á býflugurnar, sem eru í Assúrlandi.

19 Og þær munu allar koma og setjast í óbyggð
dalverpin, í bergskorurnar, í alla þyrnirunna og á allt
kjarrið.

20 Og á sama degi mun Drottinn með rakhnífi,
leigðum fyrir handan fljót, hjá Assýríukonungi, raka
höfuð og fótleggi, og skegg mun hann einnig nema
burt.

21 Og á þeim degi mun maður fóðra kvígu og tvær
ær —

22 Og svo mun við bera, að vegna þess hve vel þær
mjólka, mun hann nærast á smjöri, því að á smjöri
og hunangi mun hver lifa, sem eftir verður í landinu.

23 Og á þeim degi mun svo fara, að alls staðar, þar
sem áður stóðu þúsund vínviðir, þúsund sikla virði,
þar skulu vaxa þyrnar og þistlar.

24 Þangað munu menn sækja með örvar og boga, því
að landið skal ekki annað vera en þyrnar og þistlar.

25 Og ekkert fellanna, sem nú eru stungin upp með
grefi, þarf að óttast þyrna og þistla, heldur mun
nautpeningi hleypt þangað og smávaxinn
kvikfénaður látinn traðka þar um.

Therefore, the Lord himself shall give you a sign—
Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son,
and shall call his name Immanuel.

Butter and honey shall he eat, that he may know to
refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil
and choose the good, the land that thou abhorrest
shall be forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy peo-
ple, and upon thy father's house, days that have not
come from the day that Ephraim departed from
Judah, the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord
shall hiss for the fly that is in the uttermost part of
Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in
the desolate valleys, and in the holes of the rocks,
and upon all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor
that is hired, by them beyond the river, by the king of
Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall
also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall
nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of
milk they shall give he shall eat butter; for butter and
honey shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place
shall be, where there were a thousand vines at a
thousand silverlings, which shall be for briers and
thorns.

With arrows and with bows shall men come
thither, because all the land shall become briers and
thorns.

And all hills that shall be digged with the mattock,
there shall not come thither the fear of briers and
thorns; but it shall be for the sending forth of oxen,
and the treading of lesser cattle.

2 Nefí 18

- 1 Enn fremur sagði orð Drottins við mig: Tak þér stórt spjald og rita á það með karlmanns griffli um Maher-sjalal Kas-bas.
- 2 Og ég tók mér skilríka votta, prestinn Úría og Sakaría son Jeberekía.
- 3 Og ég nágaðist spákonuna, og hún varð þunguð og ól son. Þá sagði Drottinn við mig: Lát þú hann heita Maher-sjalal Kas-bas.
- 4 Því að sjá, áður en sveinninn lærir að kalla, faðir minn og móðir mín, skal auður Damaskus og herfang Samaría verða flutt burt fram fyrir Assýríukonung.
- 5 Og Drottinn talaði enn við mig og sagði:
- 6 Svo sem þessi lýður fyrirliður hin straumhægu Sílóavötn og fagnar með Resín og syni Remalja —
- 7 Sjá, fyrir því mun Drottinn láta yfir þá koma hin stríðu og miklu vötn fljótsins, jafnvel yfir Assýríukonung og alla hans dýrð, og skal það bólgnu yfir alla farvegu sína og flóa yfir alla bakka.
- 8 Og það skal brjótast inn í Júda, flæða þar yfir og geysast áfram, þar til manni tekur undir höku. Og útbreiddir vængir þess munu teygja sig yfir land þitt eins og það er vítt til, ó Immanuel!
- 9 Sameinist, ó, þér lýðir, og þér verðið malaðir mélinu smærra. Hlustið á, allar fjarlægjar landsálfur. Herklæðist. Þér verðið malaðir mélinu smærra. Herklæðist. Þér verðið malaðir mélinu smærra.
- 10 Berið saman ráð yðar, þau skulu að engu verða. Mælið málum yðar, þau skulu engan framgang fá, því að Guð er með oss.
- 11 Því að þannig mælti Drottinn við mig, þá er hann hélt mér styrkri hendi og bauð mér að ganga ekki sama veg og þetta fólk gengur, og sagði:
- 12 Kallið ekki samsæri allt sem þetta fólk kallar samsæri. Óttist hvorki það, sem það óttast né skelfist.
- 13 Drottin hersveitanna, hann skuluð þér telja heilagan, hann sé yðar ótti, hann sé yðar skelfing.

2 Nephi 18

Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.

And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.

And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.

For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.

The Lord spake also unto me again, saying:

Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;

Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.

And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.

Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.

Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.

For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:

Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

- 14 Og hann skal vera helgidómur, en um leið ásteytingarsteinn og hrösunarhella fyrir báðar ættþjóðir Ísraels og gildra og snara fyrir íbúa Jerúsalem.
- 15 Og margir þeirra munu hrasa, falla og meiðast, festast í snörunni og verða veiddir.
- 16 Bind þú saman vitnisburðinn og innsigla lögmálið meðal lærisveina þinna.
- 17 Og ég mun þjóna Drottni, sem byrgir nú auglit sitt fyrir Jakobsniðjum, og ég mun leita hans.
- 18 Sjá. Ég og börnin, sem Drottinn hefur gefið mér, vér erum sem tákn og jarteinir í Ísrael frá Drottni hersveitanna, sem dvelur á Síonfjalli.
- 19 Og er þeir segja við yður: Leitið fréttu hjá særingaröndum og spásagnaröndum, sem hvískra og umla — á þá fólk ekki að leita til Guðs síns, til að hinir lifandi hafi fregnir af hinum dauðu?
- 20 Til lögmálsins og vitnisburðarins. Og ef þeir tala ekki samkvæmt þessu orði, þá er það vegna þess, að þeir hafa ekki ljósið í sér.
- 21 Og þetta mun yfir þá ganga hrjáða og hungraða. En svo mun við bera, að þegar þá hungrar, munu þeir fyllast bræði og formæla konungi sínum og Guði sínum og horfa hærra.
- 22 Og þeir munu líta til jarðar og sjá þar mæðu, myrkur og angistarsorta og hrekjast út í niðdimmuna.

And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.

And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.

Bind up the testimony, seal the law among my disciples.

And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.

Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.

And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?

To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.

And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.

And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.

2 Nefí 19

- 1 Engu að síður mun sortinn ekki vera slíkur, sem hann var á tímum hirtingar hennar, þegar hann þrengdi fyrst lítilla að Sebúlonslandi og Naftalílandi, en þrengdi síðan alvarlega meðfram Rauðahafinu handan Jórdanar í Galíleu þjóðanna.
- 2 Sú þjóð, sem í myrkri gekk, hefur séð mikið ljós. Yfir þá, sem búa í skuggalandi dauðans, hefur ljós skinið.
- 3 Þú hefur margfaldað þjóðina og aukið gleðina — menn gleðjast fyrir þínu augliti, eins og þegar menn gleðjast á kornskurðartímanum og eins og menn kætast, þegar herfangi er skipt.
- 4 Því að þú hefur sundur brotið ok byrðar hans, stafinn, sem reið að herðum hans, barefli kúgarans.
- 5 Því að hverri orrustu hermansins fylgir ærandi háreysti, blóði stokkin klæði. En þessari hríð mun fylgja eldhaf og eldsmatur.
- 6 Því að barn er oss fætt, sonur er oss gefinn, og á herðum hans skal höfðingjadómurinn hvíla. Og hann mun kallaður: Hinn dásamlegi, ráðgjafi, voldugur Guð, ævarandi faðir, friðarhöfðingi.
- 7 Höfðingjadómurinn og friðurinn mun eflast endalaust á háseti Davíðs og í konungsríki hans til þess að reisa það og efla með dómi og réttvísi héðan í frá og að eilífu. Eldmóður Drottins hersveitanna mun þessu til vegar koma.
- 8 Drottinn hefur sent orð sitt til Jakobs, og það stafar ljósi á Ísrael.
- 9 Og öll þjóðin skal verða þess áskynja, bæði Efraím og Samariúbúar, sem af metnaði og stærilæti hjartans segja:
- 10 Tígulsteinarnir eru hrundir, en vér skulum byggja upp aftur af höggnu grjóti. Mórberjatrén hafa verið felld, en vér skulum setja sedrustré í staðinn.
- 11 Þess vegna mun Drottinn efla mótstöðumenn Resíns og sameina fjandmenn hans —
- 12 Sýrlendingar munu koma að framan og Filistar að aftan, og þeir munu svelgja Ísrael með gapandi gini. Þrátt fyrir allt þetta linnir ekki reiði hans, heldur er hönd hans enn þá útrétt.
- 13 Því að þjóðin snýr sér hvorki til hans, sem laust hana, né heldur leitar hún Drottins hersveitanna.

2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of Hosts.

- 14 Þess vegna mun Drottinn höggva höfuð og hala af Ísrael, kvistinn og sefstráið á sama degi.
- 15 Öldungurinn, hann er höfuðið, en spámaðurinn, sem lygar kennir, hann er halinn.
- 16 Því að leiðtogar þessa fólks leiða það afvega, og þeir, sem láta leiða sig, tortímast.
- 17 Þess vegna hefur Drottinn enga gleði af æskumönnum þess og enga miskunn sýna munaðarleysingjum þess og ekkjum. Því að allir eru þeir hræsningar og illvirkjar, og hver munnur mælir heimsku. Þrátt fyrir allt þetta linnir ekki reiði hans, heldur er hönd hans enn þá útrétt.
- 18 Því að hið rangláta athæfi brennur eins og eldur, eyðir þyrnum og þistlum og kveikir í þykkum skógarrunnum, svo að þeir hvirflast upp í reykjarmekki.
- 19 Vegna heilagrar reiði Drottins hersveitanna er landið myrkri hulið, og fólkið verður sem eldsmatur. Enginn maður mun þyrma bróður sínum.
- 20 Hann rífur í sig til hægri handar og er þó hungraður. Hann etur til vinstri handar og verður þó eigi saddur. Hver etur holdið af sínum eigin armlegg.
- 21 Manasse, Efraím; og Efraím, Manasse; báðir verða þeir andsnúnir Júða. Þrátt fyrir allt þetta linnir ekki reiði hans, heldur er hönd hans enn þá útrétt.

Therefore will the Lord cut off from Israel head and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows; for every one of them is a hypocrite and an evildoer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall devour the briers and thorns, and shall kindle in the thickets of the forests, and they shall mount up like the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hungry; and he shall eat on the left hand and they shall not be satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh; they together shall be against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

2 Nefí 20

- 1 Vei þeim, sem fella rangláta úrskurði og færa í letur skaðsemdarákvæði, sem þeir hafa boðið —
- 2 Til þess að halla rétti fátækra og ræna lögum hina nauðstöddu á meðal fólks míns, til þess að ekkjurnar verði þeim að herfangi og þeir fái féflétt munaðarleysingjana!
- 3 Hvað ætlið þér að gjöra á degi vitjunarinnar og þegar eyðingin kemur úr fjarska? Á náðir hvers ætlið þér þá að flýja? Og hvað verður þá um tign yðar?
- 4 Án mín munu þeir falla á kné meðal hinna fjötruðu eða hníga meðal hinna vegnu. Þrátt fyrir allt þetta linnir ekki reiði hans, heldur er hönd hans enn þá útrétt.
- 5 Ó Assúr, vöndur reiði minnar. Stafurinn í höndum þeirra táknar reiði þeirra.
- 6 Ég sendi hann mót hræsnisfullri þjóð. Ég býð honum að fara á móti lýðnum, sem heilög reiði mín nær til, til þess að ræna og rupla og troða hann fótum sem saur á strætum.
- 7 En samt sem áður er ætlun hans ekki þessi né hugsar hann svo. En í hjarta sínu girnist hann að tortíma og uppræta margar þjóðir.
- 8 Því að hann segir: Eru ekki höfðingjar mínir allir saman konungar?
- 9 Er ekki Kalne eins og Karkemis, Hamat eins og Arpad? Samaría eins og Damaskus?
- 10 Á sama hátt og hönd mín lagði grunn að konungsríkjum skurðgoðanna, og voru þó líkneskjur þeirra fremri líkneskjum Jerúsalem og Samaríu —
- 11 Á ég þá ekki að fara eins með Jerúsalem og skurðgoð hennar eins og ég fór með Samaríu og átrúnaðargoð hennar?
- 12 Því mun svo verða, að þegar Drottinn hefur lokið öllu starfi sínu á Síonfjalli og í Jerúsalem, þá mun ég vitja ávaxtarins af ofmetnaðinum í hjarta Assýríukonungs og hins hrokafulla drembilætis augna hans.

2 Nephi 20

Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;

To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!

And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?

Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.

I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.

Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.

For he saith: Are not my princes altogether kings?

Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?

As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;

Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?

Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.

- 13 Því að hann segir: Með styrk handar minnar og með visku minni hef ég þessu til leiðar komið, því að ég er hyggindamaður. Og ég hef fært úr stað landamæri þjóðanna, rænt fjárhlutum þeirra, og líkt og valdsmaður hef ég lækkað rostann í íbúunum —
- 14 Og hönd mín náði í fjárafla þjóðanna sem fuglshreiður væri. Og eins og menn safna eggjum, sem fuglinn er floginn af, svo hef ég safnað um allar jarðir, og enginn hefur blakað vængjum, lokið upp nefinu eða tíst.
- 15 Hvort má öxin hreykja sér gegn þeim, sem heggur með henni, eða sögin miklast gegn þeim, sem sagar með henni? Allt eins og sprotinn ætlaði að sveifla þeim, er reiðir hann, eða stafurinn færast á loft eins og hann væri ekki af tré!
- 16 Þess vegna mun Herrann, Drottinn hersveitanna, senda megurð meðal hinna holdugu, og undir dýrð mannsins mun hann kveikja eld, er blossar upp sem brennandi bál.
- 17 Og ljós Ísraels mun verða sem eldur og hans heilagi sem logi, og sá logi skal brenna og eyða þyrnum hans og þistlum á einum degi —
- 18 Hann mun afmá að fullu og öllu dýrð skóga hans og frjósamra akra, bæði sál og líkama. Þeir munu verða eins og fánaberi, sem líður út af.
- 19 Og leifarnar af skógartrjám hans munu verða svo óverulegar, að barn mun geta bókfært þær.
- 20 Og á þeim degi mun svo bera við, að leifarnar af Ísrael og þeir af Jakobs húsi, sem af komast, munu eigi frammar reiða sig á þann, sem sló þá, heldur munu þeir í sannleika reiða sig á Drottin, hinn heilaga Ísraels.
- 21 Þeir sem eftir lifa munu aftur hverfa, já, leifarnar af Jakob, til hins máttuga Guðs.
- 22 Því að þótt fólksfjöldi þinn, Ísrael, væri sem sandkorn sjávarins, skulu þó aðeins leifar hans aftur hverfa. Hin fastráðna eyðing mun flæða yfir í réttlæti.
- 23 Því að eyðingu og hana fastráðna mun Drottinn, Guð hersveitanna, framkvæma á landinu öllu.
- 24 Þess vegna segir Drottinn, Guð hersveitanna, svo: Þú þjóð mín, sem dvelur í Síon, óttast þú eigi Assúr. Hann mun slá þig með sprota og reiða að þér staf sinn, eins og Egyptar gjörðu.

For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;

And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.

Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!

Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.

And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briars in one day;

And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.

And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.

And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.

The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.

For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.

Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

25 Því að eftir aðeins skamma hríð enn mun reiði mín þverra og heift minni lokið með tortímingu þeirra.

26 Og Drottinn hersveitanna reiðir svipuna að þeim, eins og þegar hann laust Midíansmenn hjá Óreb-kletti, og á sama hátt og stafur hans var útréttur yfir hafið mun hann færa hann á loft eins og gegn Egyptum forðum.

27 Og á þeim degi mun svo við bera, að byrði sú, er hann hefur á þig lagt, fellur af herðum þér og ok hans af hálsi þínum, og okinu skal eytt vegna smurningarinnar.

28 Hann kemur til Ajat og fer um Mígron og lætur eftir fang sitt í Mikmas.

29 Þeir fara yfir skarðið. Þeir hafa náttból í Geba. Ramat skelfist. Gíbea Sáls leggur á flóttu.

30 Hef upp raust þína, ó dóttir Gallím. Lát hana berast allt til Lejsa, ó, vesalings Anatót.

31 Madmena flýr, íbúar Gebím safnast saman til flóttu.

32 Pennan sama dag áir hann samt í Nób. Hann réttir út hönd sína móti fjalli dóttur Síonar, hæð Jerúsalem.

33 Sjá, Herrann, Drottinn hersveitanna, mun sníða greinina af vofeiflega. Og hinir hátt settu munu höggvir niður og hinir hrokafullu lítillækkaðir.

34 Hann ryður skógarþykkið með eggjárni, og Líbanon fellur fyrir hinum völduga.

For yet a very little while, and the indignation shall cease, and mine anger in their destruction.

And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for him according to the slaughter of Midian at the rock of Oreb; and as his rod was upon the sea so shall he lift it up after the manner of Egypt.

And it shall come to pass in that day that his burden shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke from off thy neck, and the yoke shall be destroyed because of the anointing.

He is come to Aiath, he is passed to Migron; at Michmash he hath laid up his carriages.

They are gone over the passage; they have taken up their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah of Saul is fled.

Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to be heard unto Laish, O poor Anathoth.

Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim gather themselves to flee.

As yet shall he remain at Nob that day; he shall shake his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem.

Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the bough with terror; and the high ones of stature shall be hewn down; and the haughty shall be humbled.

And he shall cut down the thickets of the forests with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

2 Nefí 21

- 1 En kvistur mun fram spretta af stofni Ísaí og angí upp vaxa af rótum hans.
- 2 Yfir honum mun hvíla andi Drottins, andi vísdoms og skilnings, andi ráðspeki og kraftar, andi þekkingar og ótta Drottins —
- 3 Sem mun skerpa skilning hans í Drottins ótta. Hann mun ekki dæma eftir því, sem augu hans sjá, og ekki skera úr málum eftir því, sem eyru hans heyra.
- 4 En með réttlæti mun hann dæma hina fátæku og skera með sannsýni úr málum hinna hógværu á jörðunni. Hann mun ljósta jörðina með sprota munns síns og deyða hina ranglátu með anda vara sinna.
- 5 Réttlæti verður beltið um lendar hans og trúfesti beltið um mjaðmir hans.
- 6 Þá mun úlfurinn una hjá lambinu og pardusdýrið liggja hjá kiðlingnum, kálfar, ung ljón og alifé ganga saman og ungt barn gætir þeirra.
- 7 Og kýr og birna verða á beit saman, kálfar og húnar liggja hvorir hjá öðrum og ljónið mun hey eta sem naut.
- 8 Brjóstmylkingurinn mun leika sér við holu nöðrunnar og barnið, nývanið af brjósti, stinga hendi sinni inn í bæli hornormsins.
- 9 Hvergi á mínu heilaga fjalli mun illt framið né nokkru tortímt, því að jörðin verður full af þekkingu á Drottni, á sama hátt og djúp sjávar er vötnum hulið.
- 10 Á þeim degi mun rôtarkvistur Ísaí standa sem merki fyrir lýðinn, og til þess munu Þjóðirnar leita, og hvíld hans verður dýrðleg.
- 11 Og svo ber við, að á þeim degi mun Drottinn útrétta hönd sína öðru sinni til þess að endurheimta þær leifar fólks síns, sem eftir eru í Assýríu, Norður-Egyptalandi, Suður-Egyptalandi, Blálandi, Elam, Sínear, Hamat og á eyjum sjávar.

2 Nephi 21

- And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.
- And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;
- And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.
- But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.
- And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.
- The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and fatling together; and a little child shall lead them.
- And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.
- And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.
- They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.
- And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.
- And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

- 12 Og hann mun reisa merki fyrir þjóðirnar, heimta saman hina brottreknu úr Ísrael og safna saman hinum tvístruðu úr Júda, úr fjórum höfuðáttum heims.
- 13 Þá mun öfund Efraíms einnig hverfa og fjandskapur Júda líða undir lok. Efraím mun ekki öfundast við Júda og Júda ekki fjandskapast við Efraím.
- 14 Þeir munu steypa sér niður á herðum Filista gegn vestri og í sameiningu ræna austbyggja. Edóm og Móab munu þeir hremma og Ammónítar verða þeim lýðskyldir.
- 15 Og Drottinn mun þurrka upp voga Egyptahafs og bregða hendi sinni yfir fljótið í stríðum stormi og skipta því í sjö kvíslir, svo að yfir má ganga þurrum fótum.
- 16 Og það skal verða brautarvegur fyrir þær leifar fólks hans, sem enn er eftir í Assýríu, eins og var fyrir Ísrael, þá er hann fór frá Egyptalandi.

And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.

The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.

But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.

And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.

And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

2 Nefí 22

- 1 Á þeim degi skaltu segja: Ég vegsama þig, ó Drottinn, því að þótt þú værir mér reiður, þá er þó horfin reiði þín, og þú huggaðir mig.
- 2 Sjá, Guð er hjálpræði mitt: Ég er öruggur og hræðist hvergi, því að Drottinn ЈЕHÓVA er styrkur minn og lofsöngur. Hann er einnig orðinn mér hjálpræði.
- 3 Og þér munuð með fögnuði vatni ausa úr lindum hjálpræðisins.
- 4 Og á þeim degi munuð þér segja: Lofið Drottin, ákallið nafn hans, gjörið máttarverk hans kunn meðal þjóðanna, hafið í minnum að nafn hans er upp hafið.
- 5 Lofsyngið Drottin, því að dásemdarverk hefur hann gjört. Þetta er kunnugt um alla jörðina.
- 6 Lát óma gleðihljóm og við kveða fagnaðarhróp, þú sem býrð á Síon, því að mikill er hinn heilagi Ísraels meðal þín.

2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise thee; though thou wast angry with me thine anger is turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid; for the Lord ЈЕHОВAH is my strength and my song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things; this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.

2 Nefí 23

- 1 Spádómur um Babýlon, er vitraðist Jesaja Amozsyni.
- 2 Reisið merki á fjallinu háa. Kallið hárrí röddu til þeirra. Takið í hönd þeirra, svo að þeir fari inn um hlið hinna eðalbornu.
- 3 Ég hef gefið vígðum liðsmönnum mínum fyrirmæli og kallað á kappa mína, því að reiði mín nær ekki til þeirra, sem finna fögnuð í hátign minni.
- 4 Heyr þysinn á fjöllum eins og af mannmergð. Heyr gnýinn af hinum samansöfnuðu þjóðum. Drottinn hersveitanna er að kanna orrustuliðið.
- 5 Þeir koma frá fjarlægum landi, frá himins enda, já, Drottinn og vopn réttmætrar reiði hans til að tortíma gjörvallri jörðinni.
- 6 Kveinið, því að dagur Drottins er nálægur. Hann kemur sem tortíming frá hinum almáttuga.
- 7 Þess vegna verða allar hendur lé magna og sérhvert mannhjarta bráðnar —
- 8 Þeir skelfast, harmkvæli og þrautir gagntaka þá, angistarfullir stara þeir hver á annan og andlit þeirra verða sem eldslogi.
- 9 Sjá, dagur Drottins kemur, grimmilegur, með heilagri og brennandi reiði til að gjöra jörðina að auðn og afmá syndarana af henni.
- 10 Því að stjörnur himinsins og stjörnumerkin láta eigi ljós sitt skína. Sólin er myrk í risu sinni og tunglið ber eigi birtu sína.
- 11 Og ég mun hegna jarðríki fyrir illsku sína og hinum ranglátu fyrir misgjörðir sínar. Ég mun lækka rostann í hinum dramblátu og lægja hroka hinna skelfilegu.
- 12 Ég mun gjöra manninn dýrmætari en skíragull, jafnvel torgætari en Ofírgull.
- 13 Og á degi hans heilögu reiði mun ég skaka himininn, og jörðin skal hrærast úr stað sínum fyrir brennandi reiði Drottins hersveitanna.
- 14 Eins og fældar skógargeitur og eins og hjörð án hirðis skal hver maður leita aftur til þjóðar sinnar og hver flýja heim í land sitt.

2 Nephi 23

The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.

Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.

I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.

The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.

They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.

Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.

Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;

And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.

Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.

For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.

And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogancy of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.

I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.

Therefore, I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up; and they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.

- 15 Og hver sá, sem dramblátur reynist, mun lagður í gegn, og hver sá, sem leggur hinum ranglátu lið, mun falla fyrir sverði.
- 16 Og ungbörnum þeirra mun verða slegið við stein fyrir augum þeirra, hús þeirra verða rænd og konur þeirra smánaðar.
- 17 Sjá, ég æsi upp Medíumenn gegn þeim, sem meta eigi silfur og gull, né hafa yndi af því.
- 18 Bogar þeirra munu og tæta unga menn í sundur; og þeir þyrma ekki lífsafkvæmum. Þeir líta ekki miskunnaraugum til barna.
- 19 Svo skal fara fyrir Babýlon, þessari þrýði konungsríkjanna og drembidjásni Kaldverja, sem þá er Guð umturnaði Sódómu og Gómorru.
- 20 Hún skal aldrei framar verða byggð mönnum. Kynslóð eftir kynslóð skal þar enginn búa. Enginn Arabi skal reisa þar tjöld sín né nokkrir hjarðmenn bæla þar fénað sinn.
- 21 En villidýr eyðimerkurinnar skulu liggja þar og hús þeirra fyllast af ömurlegum skepnum. Og uglur munu dveljast þar og skógartröll stíga þar dans.
- 22 Og villidýr eyjanna munu ýlfra í yfirgefnum húsum þeirra og drekar í lystihöllum. Og tími hennar nálgast og dagar hennar munu eigi undan dragast. Því að ég mun tortíma henni fljótt. Já, ég mun sýna lýð mínum miskunn, en hinir ranglátu munu farast.

Every one that is proud shall be thrust through; yea, and every one that is joined to the wicked shall fall by the sword.

Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled and their wives ravished.

Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver and gold, nor shall they delight in it.

Their bows shall also dash the young men to pieces; and they shall have no pity on the fruit of the womb; their eyes shall not spare children.

And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of the Chaldees' excellency, shall be as when God overthrew Sodom and Gomorrah.

It shall never be inhabited, neither shall it be dwelt in from generation to generation: neither shall the Arabian pitch tent there; neither shall the shepherds make their fold there.

But wild beasts of the desert shall lie there; and their houses shall be full of doleful creatures; and owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.

And the wild beasts of the islands shall cry in their desolate houses, and dragons in their pleasant palaces; and her time is near to come, and her day shall not be prolonged. For I will destroy her speedily; yea, for I will be merciful unto my people, but the wicked shall perish.

2 Nefí 24

- 1 Því að Drottinn mun miskunna Jakob og enn útvelja Ísrael og gefa þeim bólfestu í landi þeirra sjálfra. Og útlendir menn munu sameinast þeim og gjöra félagsskap við hús Jakobs.
- 2 Og þjóðirnar munu taka þá og flytja þá til átt Haga þeirra, já, langt að, alla leið frá endimörkum jarðar. Og þeir munu hverfa aftur til sinna fyrirheitnu landa. Og Ísraelsniðjar munu eignast þá, og land Drottins verður land þræla og ambátta. Og þau munu hertaka hertakendur sína og drottna yfir kúgurum sínum
- 3 Og svo mun við bera á þeim degi, að Drottinn veitir þér hvíld frá þrautum þínum og ótta og af hinni hörðu ánaud, sem á þig var lögð.
- 4 Og á þeim degi mun svo við bera, að þú rifjar upp þetta orðtak gegn Babýloníu-konungi og segir: Er nú allur máttur úr harðstjóranum og hin gullna borg liðin undir lok?
- 5 Drottinn hefur sundurbrotið staf hinna ranglátu, sprota yfirdrottmaranna.
- 6 Sá, sem laust þjóðflokkana í bræði högg á högg ofan og kúgaði þjóðirnar í reiði, er ofsóttur, og enginn hindrar það.
- 7 Öll jörðin nýtur nú hvíldar og friðar, fagnaðarópin kveða við.
- 8 Jafnvel kýprustrén gleðjast yfir þér og einnig sedrustrén í Líbanon og segja: Fyrst þú ert lagstur lágt, mun enginn upp rísa til þess að fella oss.
- 9 Niðri hjá helju er allt í uppnámi þín vegna til þess að taka á móti þér. Vegna þín rekur hún hina dauðu á fætur, alla foringja jarðarinnar. Hún lætur alla þjóðkonunga standa upp af hásætum sínum.
- 10 Þeir taka allir til máls og segja við þig: Ert þú þá einnig orðinn máttvana sem vér? Ert þú orðinn jafningi vor?
- 11 Viðhafnaður þinn er lagður til grafar, og gígjuhljómur þinn hljóðnar. Ormar eru breiddir undir þig, og ábreiða þín er maðkar.
- 12 En hví hefur þú hrapað af himninum, þú, Lúsífer, sonur morgunroðans? Ert þú að velli lagður, þú, sem undirokaðir þjóðirnar?

2 Nephi 24

For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.

And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.

And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!

The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.

He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.

The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.

Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.

Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.

All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?

Thy pomp is brought down to the grave; the noise of thy viols is not heard; the worm is spread under thee, and the worms cover thee.

How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! Art thou cut down to the ground, which did weaken the nations!

13 Þú, sem sagðir í hjarta þínu: Ég vil upp stíga til himins, ofar stjörnum Guðs vil ég reisa veldisstól minn. Á þingfjallinu vil ég setjast að, yst í norðri —

14 Ég vil upp stíga ofar skýjaborgum, gjörast líkur hinum hæsta.

15 Til heljar verður þér samt niður varpað, í neðstu fylgsni grafarinnar.

16 Þeim, sem sjá þig, verður starsýnt á þig, þeir munu virða þig fyrir sér og segja: Er þetta maðurinn, sem skók jörðina og skelfdi konungsríkin?

17 Og gjörði jarðkringluna að eyðimörk, tortímdi borgum hennar og gaf eigi bandingjum sínum heimfararleyfi?

18 Allir konungar þjóðanna, já þeir allir, liggja í mekt sinni, hver í sínu húsi.

19 En þér er fleygt úr gröf þinni eins og auvirðilegum kvisti; eins og leifum þeirra, sem ráðnir eru af dögum, gegnumreknar af sverði, og hafna niðri á grjóti hyldýpisins, eins og fótumtroðið hræ.

20 Þú munt eigi sameinast þeim í gröfinni, því að landi þínu hefur þú tortímt og myrt þjóð þína. Afsprengi illvirkja mun aldrei rómað.

21 Búið börn hans undir slátrun sakir misgjörða feðranna, svo að þau fái eigi risið á legg, lagt undir sig jörðina, né fylli jarðkringluna borgum.

22 Því að ég mun rísa upp gegn þeim, segir Drottinn hersveitanna, og afmá nafn og leifar Babýlonborgar, ætt og afkomendur, segir Drottinn.

23 Ég mun fá hana stjörnuhegrum og breyta henni í vatnsmýri. Ég mun sópa henni burt með sópi tortímingar, segir Drottinn hersveitanna.

24 Drottinn hersveitanna hefir svarið og sagt: Það, sem ég hef fyrirhugað, skal sannlega verða, og það, sem ég hefi áformað, skal framgang fá —

25 Ég mun flytja Assúr til lands míns og fótumtroða hann á fjöllum mínum. Þá skal oki hans af þeim létt og byrði hans tekin af herðum þeirra.

26 Þetta er sú ráðstöfun, sem áformuð er um alla jörðina, og þetta er sú hönd, sem út er rétt gegn öllum þjóðum

For thou hast said in thy heart: I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God; I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north;

I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.

Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.

They that see thee shall narrowly look upon thee, and shall consider thee, and shall say: Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms?

And made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof, and opened not the house of his prisoners?

All the kings of the nations, yea, all of them, lie in glory, every one of them in his own house.

But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and the remnant of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.

Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land and slain thy people; the seed of evil-doers shall never be renowned.

Prepare slaughter for his children for the iniquities of their fathers, that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.

For I will rise up against them, saith the Lord of Hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.

I will also make it a possession for the bittern, and pools of water; and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of Hosts.

The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I have thought, so shall it come to pass; and as I have purposed, so shall it stand—

That I will bring the Assyrian in my land, and upon my mountains tread him under foot; then shall his yoke depart from off them, and his burden depart from off their shoulders.

This is the purpose that is purposed upon the whole earth; and this is the hand that is stretched out upon all nations.

- 27 Því að svo hefur Drottinn hersveitanna ályktað, og hver fær ónýtt það? Það er hans hönd, sem út er rétt, og hver fær kippt henni aftur?
- 28 Þessi spádómur var birtur, árið sem Akas konungur andaðist.
- 29 Þú skalt eigi gleðjast, gjörvöll Filistea, þótt stafurinn, sem sló þig, sé í sundur brotinn. Því upp af rót höggormsins mun naðra koma, og ávöxtur hennar mun verða logandi flugdreki.
- 30 Frumburðir hinna fátæku skulu hafa viðurværi og þurfamennirnir hvílast óhultir, en rót þína vil ég með hungri deyða og leifar þínar verða drepnar.
- 31 Kveina þú, hlið! Hljóða þú, borg! Þú, gjörvöll Filistea ert í upplausn, því að mökkur kemur úr norðurátt, og enginn verður einn á sínum vitjunartíma.
- 32 Og hverju munu þá sendimenn þjóðanna svara? Að Drottinn hafi grundvallað Síon, og að hinir fátæku meðal þjóðar hans skuli þar sér trausts leita.
- For the Lord of Hosts hath purposed, and who shall disannul? And his hand is stretched out, and who shall turn it back?
- In the year that king Ahaz died was this burden.
- Rejoice not thou, whole Palestina, because the rod of him that smote thee is broken; for out of the serpent's root shall come forth a cockatrice, and his fruit shall be a fiery flying serpent.
- And the firstborn of the poor shall feed, and the needy shall lie down in safety; and I will kill thy root with famine, and he shall slay thy remnant.
- Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina, art dissolved; for there shall come from the north a smoke, and none shall be alone in his appointed times.
- What shall then answer the messengers of the nations? That the Lord hath founded Zion, and the poor of his people shall trust in it.

2 Nefí 25

- 1 Nú hyggst ég, Nefí, ræða nokkuð þau orð, sem ég hef fært í letur og fram eru gengin af munni Jesaja. Því að sjá. Margt af því, sem Jesaja sagði, var ýmsum meðal þjóðar minnar torskilið, því að hún er alls ófróð um spádómshætti meðal Gyðinga.
- 2 Því að margt er það, sem ég, Nefí, hef ekki kennt þeim um hætti Gyðinga, því að verk þeirra voru mykraverk og athafnir þeirra viðurstygð.
- 3 Þess vegna rita ég til þjóðar minnar og allra þeirra, er síðar munu móttaka það, sem ég færi í letur, svo að þeir fái þekkt dóma Guðs og viti, að þeir falla yfir allar þjóðir, samkvæmt því orði, sem hann hefur talað.
- 4 Hlýð þú því á þjóð mín, þú sem ert af húsi Ísraels, og ljá þú orðum mínum eyra. Enda þótt merking orða Jesaja liggi ekki ljós fyrir yður, liggur hún engu að síður ljós öllum þeim, sem fylltir eru anda spádóms. En ég flyt yður spádóm samkvæmt andanum, sem í mér býr. Þess vegna mun ég spá af þeirri hreinskilni, sem í mér hefur verið, frá því að ég yfirgaf Jerúsalem með föður mínum. Því að sjá. Sál mín hefur unun af því að vera hreinskilin við þjóð mína, svo að hún megi læra.
- 5 Já, og sál mín hefur unun af orðum Jesaja, því að sjálfur kem ég frá Jerúsalem, og augu mín hafa séð það, sem Gyðinga snertir, og ég veit, að Gyðingar skilja spámennina. Og engin þjóð er til, sem hefur sama skilning á því, sem mælt var til Gyðinga, og þeir sjálfir hafa, nema ef vera skyldu þeir, sem uppræddir eru að hætti Gyðinga.
- 6 En sjá. Ég Nefí, hef ekki upprætt börn mín að hætti Gyðinga. En sjá, sjálfur hef ég búið í Jerúsalem og er því kunnur svæðunum, sem að henni liggja. Og ég hef vakið athygli barna minna á dómum Guðs, sem fallið hafa meðal Gyðinga, yfir börn mín, samkvæmt öllu því, sem Jesaja hefur mælt, og ég færi þá ekki í letur.

2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

- 7 En sjá. Ég held mínum eigin spádómi áfram af þeirri hreinskilni, sem ég veit, að engan leiðir afvega. Engu að síður munu menn vita með vissu, að spádómar Jesaja munu rætast á þeim dögum, sem þeir koma fram.
- 8 Þeir hafa þess vegna gildi fyrir mannanna börn, og til þeirra, sem telja, að svo sé ekki, vil ég beina orðum mínum sérstaklega. Ég takmarka orð mín við þjóð mína, því að ég veit, að þau munu verða henni mikils virði á síðustu dögum, því að þá mun hún skilja þau. Þess vegna rita ég þau í þeirra þágu.
- 9 Og eins og einni kynslóð hefur verið tortímt meðal Gyðinga vegna misgjörða, þannig hefur þeim verið tortímt kynslóð fram af kynslóð vegna misgjörða sinna. Og aldrei hefur nokkurri kynslóð verið tortímt, án þess að spámenn Drottins segðu fyrir um það.
- 10 Þess vegna hafði þeim verið sagt frá tortímingunni, sem yfir þá mundi dynja, strax eftir að faðir minn yfirgaf Jerúsalem. Þrátt fyrir það hertu þeir hjörta sín, og samkvæmt spádómi mínum var þeim tortímt, að undanskildum þeim, sem fluttir voru í ánaud til Babilon.
- 11 Og þetta segi ég nú vegna andans, sem í mér býr. En þótt þeir hafi verið fluttir í burtu, munu þeir snúa aftur og land Jerúsalem verða þeirra eign. Þess vegna verður þeim enn á ný skilað til erfðalanda sinna.
- 12 En sjá. Hernaður og ófriðartíðindi verða meðal þeirra. Og þegar sá dagur kemur, að hinn eingetni föðurins, já, föður himins og jarðar, opinberar sig þeim í holdinu, sjá, þá munu þeir afneita honum, sakir misgjörða sinna, hjartahörku og dramblætis.
- 13 Sjá. Þeir munu krossfesta hann, og þegar hann hefur legið í gröfnni í þrjá daga, mun hann rísa aftur upp frá dauðum með lækningarmátt í vængjum sínum. Og allir, sem á nafn hans trúa, munu frelsaðir í Guðs ríki. Þess vegna hefur sál mín unun af að spá um hann, því að ég hef séð hans dag, og hjarta mitt vegsamar hans heilaga nafn.
- But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.
- Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.
- And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.
- Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.
- And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.
- But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.
- Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

- 14 Og sjá. Svo mun bera við, að þegar Messías hefur risið upp frá dauðum og opinberað sig þjóð sinni, öllum þeim, sem á nafn hans trúa, sjá, þá mun Jerúsalem enn á ný verða tortímt. Því að vei sé þeim, sem berjast gegn Guði og þeim, sem kirkju hans tilheyra.
- 15 Þess vegna mun Gyðingunum tvístrað meðal allra þjóða, já, og Babýlon mun einnig tortímt, og aðrar þjóðir munu því tvístra Gyðingunum.
- 16 Og eftir að þeim hefur verið tvístrað og Drottinn Guð hefur látið aðrar þjóðir hirta þá í marga ætliði, já, kynslóð fram af kynslóð, þar til þeir gangast undir trú á Krist, son Guðs, og algjöra friðþægingu hans, sem nær til alls mannkyns — og þegar sá dagur rennur upp, að þeir trú á Krist og tilbiðja föðurinn í hans nafni með hreinum hjörtum og flekklausum höndum og vænta ekki lengur komu annars Messíasar, þá, á þeim tíma, mun sá dagur koma, að óhjákvæmilegt hlýtur að vera, að þeir trúi þessum hlutum.
- 17 Og Drottinn mun rétta fram hönd sína í annað sinn til að endurreisa fólk sitt frá glötun og falli. Og hann mun því halda áfram að vinna dásemdarverk og undur meðal mannanna barna.
- 18 Hann mun þess vegna færa þeim orð sín, og þau orð munu dæma þá á efsta degi, því að þau munu gefin þeim í þeim tilgangi að sannfæra þá um hinn sanna Messías, sem þeir afneituðu, til þess að sannfæra þá um, að óþarft sé að vænta komu Messíasar lengur, því að enginn muni koma, nema þá falskur Messías, sem blekkja mundi fólkið. Spámennirnir minnst aðeins á einn Messías, og það er sá Messías, sem Gyðingar munu afneita.
- 19 Því að samkvæmt orðum spámanna mun Messías koma sex hundruð árum eftir að faðir minn yfirgaf Jerúsalem. Og samkvæmt orðum spámanna og einnig orðum engils Guðs mun nafn hans verða Jesús Kristur, Guðssonurinn.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

20 Og nú hef ég, bræður mínir, talað í hreinskilni, svo að ekki verði misskilið. En svo sannarlega sem Drottinn Guð lifir, sá hinn sami, er leiddi Ísrael út úr Egyptalandi og gaf Móse vald til að lækna þjóðirnar, sem bitnar höfðu verið af eitruðum höggormum, ef þær vildu líta til höggormsins, sem hann lét reisa frammi fyrir þeim, sá sem gaf Móse þar á ofan vald til að ljósta klettinn, þannig að fram sprytti vatn, já, sjá, þá segi ég yður, svo sannarlega sem þessir hlutir eru sannir og svo sannarlega sem Drottinn lifir, er ekkert annað nafn gefið undir himninum, sem frelsað getur manninn, en nafn Jesú Krists, sem ég hef talað um.

21 Af þessari ástæðu hefur Drottinn Guð lofað mér, að það, sem ég færi í letur, verði geymt og varðveitt og afhent niðjum mínum mann fram af manni, svo að efnt verði það heit við Jósef, að niðjar hans skyldu aldrei farast svo lengi sem jörðin stæði.

22 Þess vegna mun þetta berast mann fram af manni svo lengi sem jörðin stendur. Það mun berast samkvæmt vilja og hyggju Guðs, og þær þjóðir, sem eignast það, munu eftir því dæmdar verða samkvæmt þeim orðum, sem rituð eru.

23 Því að vér ritum af kappi til að hvetja börn vor og einnig bræður vora til að trú á Krist og sættast við Guð, því að vér vitum, að vér frelsumst fyrir náð, að afloknu öllu, sem vér getum gjört.

24 En þó að vér trúum á Krist, höldum vér lögmál Móse engu að síður og væntum staðföst komu Krists, þar til lögmálið er fullkomnað.

25 Því að í þeim tilgangi var lögmálið gefið. Lögmálið er þess vegna orðið oss lífvana, en vér erum lifandi gjörð í Kristi trúar vorrar vegna, en lögmálið höldum vér samt vegna boðordanna.

26 Og vér tölum um Krist, vér fögnum í Kristi, vér prédikum um Krist, vér spáum um Krist og vér færum spádóma vora í letur, svo að börn vor viti, til hvaða uppsprettu þau mega leita til fyrirgefningar synda sinna.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

27 Og vér tölum um lögmálið, til þess að börn vor megi vita, hve lífvana lögmálið er, og geti, með því að átta sig á lífleysi lögmálsins, horft fram til þess lífs, sem er í Kristi, og vitað, í hvaða tilgangi lögmálið var gefið. Og til þess að þau herði ekki hjörtu sín gegn honum, eftir að lögmálið hefur fullkomnast í Kristi og verið að engu gjört.

28 Og sjá nú, þjóð mín. Þér eruð þrjóskufullt fólk, og þess vegna hef ég talað til yðar af hreinskilni, svo að ekki verði misskilið. En orðin, sem ég hef mælt, munu standa sem vitnisburður gegn yður, því að þau nægja til að fræða hvern sem vera skal um hina réttu leið, því að rétta leiðin er sú að trúá Krist og afneita honum ekki. En með því að afneita honum afneitið þér einnig spámönnunum og lögmálinu.

29 Og sjá. Nú segi ég yður, að rétta leiðin er sú að trúá Krist og afneita honum ekki, og Kristur er hinn heilagi Ísraels. Og því verðið þér að lúta honum og tilbiðja hann af öllum mætti yðar, huga og styrk, og af allri sálu yðar. Og ef þér gjörið það, verður yður alls ekki vísað burtu.

30 Og ráðlegast er yður að halda yður við framkvæmdir og helgiathafnir Drottins, þar til lögmálinu, sem Móse var gefið, er fullnægt.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

2 Nefí 26

- 1 Og eftir upprisu Krists frá dauðum mun hann sýna sig fyrir yður, börn mín og elskuðu bræður, og orðin, sem hann mælir við yður, verða lögmálið, sem þér skuluð framfylgja.
- 2 Því að sjá. Ég segi yður, að ég hef séð, að margar kynslóðir munu líða hjá og miklar styrjaldir og mikið sundurlyndi verða meðal þjóðar minnar.
- 3 Og eftir komu Messíasar munu þjóð minni gefin tákni um fæðingu hans og einnig um dauða hans og upprisu. Og mikill og skelfilegur verður sá dagur hinum ranglátu, því að þeir munu farast. Og þeir farast, vegna þess að þeir vísa burtu spámönnunum og hinum heilögu, grýta þá og drepa. Þess vegna mun blóðugt hróp hinna heilögu stíga gegn þeim neðan frá jörðunni og upp til Guðs.
- 4 Þegar sá dagur rennur upp, mun hann þess vegna brenna upp þá, sem dramblátir eru og ranglæti fremja, segir Drottinn hersveitanna, því að þeir verða sem hálmleggir.
- 5 Og djúp jarðar mun gleypa þá, sem ráða spámennina og hina heilögu af dögum, segir Drottinn hersveitanna. Og fjöll munu steypast yfir þá og hvirfilvindar feykja þeim burtu, byggingar munu hrynja yfir þá, brytja þá í spað og mala þá mélinu smærra.
- 6 Og þrumur, eldingar, jarðskjálftar og hvers konar tortíming mun yfir þá dynja, því að reiði Guðs mun blossa upp gegn þeim, en þeir verða sem hálmleggir, og dagurinn, sem upp rennur, brennir þá til ösku, segir Drottinn hersveitanna.
- 7 Ó, hve nístandi er sársauki og angist sálar minnar vegna dauða og glötunar þjóðar minnar! Því að ég, Nefí, hef litið það, og það hefur nærri gengið af mér dauðum frammi fyrir Drottni. En samt verð ég að hrópa til Guðs míns: Vegir þínir eru réttvísir!
- 8 En sjá. Hinir réttlátu, sem hlýða á orð spámannanna, en tortíma þeim ekki, heldur vænta með staðfestu Krists og tákna, sem gefin eru, þrátt fyrir ofsóknir — sjá! Það eru þeir, sem farast ekki.

2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

9 Heldur mun sonur réttlætisins birtast þeim og hann mun lækna þá, og þeir munu lifa með honum í friði, þar til þrjár kynslóðir eru liðnar undir lok og margir af fjórðu kynslóðinni hafa lokið æviskeiði sínu í réttlæti.

10 Og að þessum atburðum liðnum mun skjót tortíming dynja yfir þjóð mína. Því að þrátt fyrir sársaukann, sem það hefur valdið sálu minni, hef ég séð það. Því veit ég, að þetta mun gjörast. Og þeir munu selja sjálfa sig fyrir ekkert, því að endurgjaldið, sem þeir uppskera fyrir dramb sitt og heimsku, er tortíming. Því að þeir láta undan djöflinum og velja myrkraverk fram yfir verk ljóssins, og þar af leiðandi hljóta þeir að fara niður til heljar.

11 Því að andi Drottins mun ekki ætíð takast á við manninn. Og þegar andinn hættir að takast á við manninn, dynur yfir skjót tortíming, og þetta fyllir sál mína trega.

12 Og á sama hátt og ég talaði um að sannfæra yrði Gyðinga um, að Jesús sé sjálfur Kristus, þá hljóta Þjóðirnar og að sannfærast um að Jesús sé Kristus, hinn eilífi Guð —

13 Og að hann opinberar sig öllum þeim, sem á hann trú, fyrir kraft heilags anda, já, hverri þjóð, kynkvísl, tungu og lýð og vinnur mikil kraftaverk, tákn og undur meðal mannanna barna í samræmi við trú þeirra.

14 En sjá. Ég spái fyrir yður um hina síðustu daga, þá daga, þegar Drottinn Guð mun láta mannanna börnum þetta í té.

15 Eftir að niðjum mínum og niðjum bræðra minna hefur hnignað í vantrú og Þjóðirnar hafa lostið þá, já, eftir að Drottinn Guð hefur slegið upp búðum umhverfis þá, gjört umsátur um þá og reist hervirki gegn þeim, þegar þeir hafa verið lítillækkaðir í duftið, já jafnvel felldir með öllu, þá skulu orð hinna réttlátu rituð og bænir hinna trúuðu samt heyrast og þeir í minnum hafðir, sem hnignað hefur í vantrú.

But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;

And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.

But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.

After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

16 Því að hinir tortímdu munu tala til þeirra upp úr jörðunni, mál þeirra berst hljóðlega upp úr duftinu og rödd þeirra hefur kunnuglegan anda, því að Drottinn Guð mun gefa honum kraft til að hvísla um þá, eins og það bærisk upp úr jörðunni. Og tal þeirra mun berast sem hvísl úr duftinu.

17 Því að Drottinn Guð mælti svo: Þeir munu færa í letur það, sem meðal þeirra gjörisk, og það mun ritað og innsiglað verða í bók, en þeir, sem hnignað hefur í vantrú, hafa ekki aðgang að því, því að þeir reyna að tortíma því, sem frá Guði er komið.

18 Þess vegna hefur hinum tortímdu verið tortímt skjótt, og fjöldi hinna skelfilegu meðal þeirra verður sem hismið, er að engu verður. Já, þannig fórust Drottinn Guði orð: Það verður á augabragði, skyndilega.

19 Og svo mun bera við, að hönd Þjóðanna mun ljósta þá, sem hnignað hefur í vantrú.

20 Og Þjóðirnar hreykja sér og miklast í eigin augum, og þær hafa hrasað vegna þess, hve stór hrösunarhellan er. Þeir hafa reist margar kirkjur, en samt afneita þeir valdi Guðs og kraftaverkum, en prédika þess í stað eigin visku og eigin fróðleik til að hagnast á því og ganga á rétt hinna fátæku.

21 Og margar kirkjur hafa risið af grunni, sem eru valdar að öfund, illdeilum og óvild.

22 Og einnig er um að ræða leynisamtök, eins og á löngu liðnum tímum, samkvæmt samsæri djöfulsins, því að hann er höfundur alls þessa. Já, höfundur morða og myrkraverka. Og hann teymir þá í hálsbandi úr reyr, þar til hann fjötrar þá að eilífu fasta í órjúfanlega hlekki sína.

23 Því að sjá. Ég segi yður, ástkæru bræður mínir, að Drottinn Guð vinnur ekki verk sín í myrkri.

24 Hann gjörir aðeins það, sem heiminum er til góðs, því að svo elskar hann heiminn, að hann gefur sitt eigið líf til að draga alla menn til sín. Hann hefur því boðið öllum hlut í hjálpraði sínu.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

25 Sjá, hrópar hann til nokkurs og segir: Vík frá mér? Nei, segi ég yður, heldur segir hann: Komið til mín frá ystu mörkum jarðar. Kaupið mjólk og hunang án silfurs og endurgjaldslaust.

26 Sjá, hefur hann boðið nokkrum að hverfa úr samkunduhúsunum eða bænahúsunum? Sjá, ég segi við yður, nei.

27 Hefur hann meinað nokkrum hlutdeild í hjálpræði sínu? Sjá, ég segi við yður nei, heldur hefur hann gjört hjálpræðið frjálst öllum mönnum, og hann hefur boðið fólki sínu að leiða alla menn til iðrunar.

28 Sjá, hefur Drottinn meinað nokkrum manni að njóta gæsku sinnar? Sjá, ég segi yður nei, heldur hafa allir menn sama rétt, og enginn er útilokaður.

29 Og hann býður, að prestaslægð eigi ekki að þekkjast, því að sjá, prestaslægð er það nefnt, þegar menn prédika og gjöra sjálfa sig að leiðarljósi fyrir heiminn, til að hagnast á því og hljóta lof heimsins. En þeir bera ekki velferð Síonar fyrir brjósti.

30 Sjá, þetta hefur Drottinn bannað. Þess vegna hefur Drottinn Guð gefið boðorð um, að allir menn skuli eiga kærleik, og sá kærleikur er að elska. Og án kærleikans eru þeir ekki neitt. Ef þeir þess vegna eiga kærleik, munu þeir ekki leyfa verkamanninum í Síon að farast.

31 En verkamaðurinn í Síon skal vinna fyrir Síon, því að vinni þeir fyrir fjármunum, munu þeir farast.

32 Og ítrekað skal, að Drottinn Guð hefur boðið svo, að menn skuli ekki morð fremja; að þeir skuli ekki ljúga; að þeir skuli ekki stela; að þeir skuli ekki leggja nafn Drottins Guðs síns við hégóma; að þeir skuli ekki ala öfund; að þeir skuli ekki bera óvildarhug; að þeir skuli ekki standa í illdeilum hver við annan; að þeir skuli ekki drýgja hór. Ekkert af þessu skuli þeir gjöra, því að sá, sem það gjörir, mun farast.

Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.

Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.

Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.

Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.

He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold, priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.

Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love. And except they should have charity they were nothing. Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer in Zion to perish.

But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money they shall perish.

And again, the Lord God hath commanded that men should not murder; that they should not lie; that they should not steal; that they should not take the name of the Lord their God in vain; that they should not envy; that they should not have malice; that they should not contend one with another; that they should not commit whoredoms; and that they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

33 Því að engin þessara misgjörða er frá Drottni komin, því að hans verk gjöra gott meðal manna barna, og hann tekur sér ekkert fyrir hendur nema það, sem auðskilið er manna börnum. Hann býður þeim öllum sem einum að koma til sín og verða gæsku sinnar aðnjótandi. Hann neitar engum að koma til sín, hvorki svörtum né hvítum, ánaudugum né frjálsum, karli né konu. Og hann minnst heiðingjanna, og allir eru jafnir fyrir Guði, jafnt Gyðingar og Þjóðirnar.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

2 Nefí 27

- 1 En sjá. Á síðustu dögum eða á dögum Þjóðanna — já, sjá, þá munu allar þjóðir Þjóðanna, sem og Gyðingar, bæði þeir, sem setjast munu að í þessu landi, og þeir, sem verða í öðrum löndum, já, jafnvel öllum löndum jarðar, verða drukknir af misgjörðum og alls kyns viðurstyggð —
- 2 Og þegar sá dagur kemur, mun Drottinn hersveitanna vitja þeirra með þrumum, jarðskjálftum, miklum gný, stórviðri og fellibyljum og með gjöreyðandi eldsloga.
- 3 Og allar þjóðir, sem berjast gegn Síon eða valda henni óþægindum, munu verða sem draumsýn um nótt. Já, líkt mun fara fyrir þeim og svöngum manni, sem dreymir. Sjá, hann nærir, en þegar hann vaknar, er sál hans tóm. Eða líkt og þyrstum manni, sem dreymir. Sjá, hann drekkur, en þegar hann vaknar, er hann örmagna, og sál hans þyrstir. Já, þannig mun fara fyrir mergð allra þeirra þjóða, sem berjast gegn Síonfjalli.
- 4 Því að sjá. Allir þér, sem misgjörðir fremjið, staldrið við og undrist, því að þér munuð hljóða og hrópa. Já, þér verðið drukknir, en þó ekki af víni, þér reikið í spori, en þó ekki af áfengum drykk.
- 5 Því að sjá. Drottinn hefur látið djúpan svefnhöfga yfir yður falla. Því að sjá. Þér hafið lokað augum yðar og afneitað spámönnunum, og vegna misgjörða yðar hefur hann dregið hulu yfir stjórnendur yðar og sjáendur.
- 6 Og svo ber við, að Drottinn Guð mun flytja yður orð bókar, og það munu reynast orð þeirra, sem legið hafa í dvala.
- 7 Og sjá. Þessi bók mun reynast innsigluð, og í henni verður opinberun frá Guði frá upphafi veraldar til endaloka hennar.
- 8 Og vegna þess, sem innsiglað er, mun innsiglaði hlutinn ekki látinn í té, á tímum ranglætis og viðurstyggðar manna. Þess vegna mun bókinni haldið frá þeim.
- 9 En bókinni mun komið í hendur manns, og hann mun koma orðum bókarinnar til skila, en það eru orð þeirra, sem hvílt hafa í duftinu. Og hann mun flytja öðrum þessi orð —

2 Nephi 27

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;

- 10 En innsigliðu orðin mun hann ekki afhenda, og hann mun heldur ekki afhenda bókina sjálfa. Því að bókinn verður innsiglið með krafti Guðs, og hin innsiglaða opinberun mun geymd í bókinni, þar til Drottinn hentar, að þau komi fram. Því að sjá. Orðin opinbera allt, alveg frá upphafi jarðar til endaloka hennar.
- 11 Og sá dagur mun upp renna, að orðin úr innsigliðu bókinni munu lesin af húspökum. Og þau munu lesin með krafti Krists. Og allt mun opinberað manna börnum, sem nokkurn tíma hefur verið meðal þeirra, sem og allt, er verða mun, allt til enda veraldar.
- 12 Á þeim degi, sem bókinn verður látin í hendur mannsins, sem ég hef talað um, verður hún falin augum heimsins, til þess að engin augu skuli líta hana að undanskildum þrem vitnum, sem munu sjá hana fyrir kraft Guðs, auk þess, sem fær bókina í hendur. Og þeir munu vitna um sannleik bókarinnar og þess, sem í henni stendur.
- 13 Og engir aðrir munu sjá hana nema fáeinir að vilja Guðs, til að bera orðum hans til manna barna vitni, því að Drottinn Guð hefur sagt, að orð hinna trúföstu muni tala eins og þau kæmu frá hinum látnu.
- 14 Þess vegna mun Drottinn Guð halda áfram að leiða orð bókarinnar fram í ljósið. Og fyrir munn jafnmargra vitna og honum sjálfum gott þykir mun hann staðfesta orð sitt. Og vei sé þeim, er hafnar orði Guðs!
- 15 En sjá, svo ber við, að Drottinn Guð segir við þann, sem hann afhendir bókina: Tak orðin, sem ekki eru innsiglið, og lát þau í hendur annars manns, svo að hann geti sýnt þau hinum lærða og sagt: Ég bið þig um að lesa þetta. Og hinn lærði mun segja: Færðu mér bókina hingað, og þá mun ég lesa þau.
- 16 En það er fyrir dýrð heimsins og í eigin hagsmunaskyni, sem þeir munu segja þetta, en ekki Guði til dýrðar.
- 17 En maðurinn mun segja: Ég get ekki komið með bókina, því að hún er innsiglið.
- 18 Þá mun hinn lærði segja: Ég get ekki lesið hana.

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

- 19 Þess vegna ber svo við, að Drottinn Guð færir bókina og orðin, sem í henni standa, í hendur þess, sem ólærður er. Og hinn ólærði mun segja: Ég er ekki lærður.
- 20 Þá mun Drottinn Guð segja við hann: Það er ekki hinna lærðu að lesa þau, því að þeir hafa hafnað þeim. Ég er fær um að leysa verk mitt af hendi. Þess vegna skalt þú lesa orðin, sem ég gef þér.
- 21 Snertu ekki það, sem innsiglað er, því að ég mun leiða það í ljós, þegar mér hentar, því að ég mun sýna mannanna börnum, að ég er fær um að leysa verk mitt af hendi.
- 22 Þegar þú hefur því lesið orðin, eins og ég hef boðið þér, og náð í vitnin, sem ég lofaði þér, þá skalt þú innsigla bókina aftur og fela mér hana, svo að ég megi varðveita orðin, sem þú hefur ekki lesið, þar til ég í visku minni tel tímabært að opinbera mannanna börnum alla hluti.
- 23 Því að sjá. Ég er Guð, og ég er Guð kraftaverka. Og ég mun sýna heiminum, að ég er hinn sami í gær og í dag og að eilífu, og ég vinn aðeins meðal mannanna barna í samræmi við trú þeirra.
- 24 Og enn ber svo við, að Drottinn mun segja þeim, sem lesa mun orðin, er honum verða fengin:
- 25 Því að þessi lýður nálgast mig með munni sínum og heiðrar mig með vörum sínum, en er víðs fjarri mér í hjarta sínu, og ótti þeirra fyrir mér lærist af mannasetningum —
- 26 Þess vegna mun ég enn fara undursamlega með þennan lýð, já, vinna dásemdarkerk og undur, því að speki spekinganna og hinna lærðu skal komast í þrot, og hyggindi hyggindamanna fara í felur.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.

- 27 Og vei sé þeim, sem leggjast djúpt til að dylja áform sín fyrir Drottni! Þeir vinna verk sín í myrkrinu, og þeir segja: Hver sér oss og hver veit af oss? Og þeir segja enn fremur: Rangfærsla yðar mun vissulega metin sem leir leirkerasmiðsins. En sjá, segir Drottinn hersveitanna, ég mun sýna þeim fram á, að öll verk þeirra eru mér kunn. Því að mun verkið segja um meistarann: Hann gjörði mig ekki? Eða mun smíðin segja um smíðinn: Hann kann ekki neitt?
- 28 En sjá, segir Drottinn hersveitanna, ég mun sýna mannanna börnum, að eftir skamma hríð mun Líbanon breytt í frjósama grund og hin frjósama grund verða metin sem skóglendi.
- 29 Og á þeim degi munu hinir dauðu heyra orð bókarinnar og augu blindra sjá út úr móðu og myrkri.
- 30 Og hinir hógværu munu einnig eflast, og þeir munu gleðjast í Drottni, og hinir fátæku meðal manna munu fagna í hinum heilaga Ísraels.
- 31 Því að svo sannarlega sem Drottinn lifir, skulu þeir sjá hinn skelfilega að engu gjörðan, spottarann undir lok liðinn og alla þá upprætta, er misgjörðir iðka —
- 32 Einnig þá, sem sakfella mann fyrir orð eitt og leggja snöru fyrir þann, sem vandar um við hliðið, og snúa hinum réttvísa frá fyrir enga sök.
- 33 Drottinn, sem frelsaði Abraham, segir þess vegna um ætt Jakobs: Nú þarf Jakob hvorki að blygðast sín né ásjóna hans að blikna.
- 34 En þegar hann sér börn sín, verk handa minna, umhverfis sig, munu þeir helga nafn mitt, og helga hinn heilaga Jakobs og óttast Guð Ísraels.
- 35 Og hinir andlega villtu munu einnig skilning öðlast og þeir, sem andmæltu, kenningu læra.

And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? And they also say: Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. But behold, I will show unto them, saith the Lord of Hosts, that I know all their works. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.

And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;

And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.

But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.

2 Nefí 28

- 1 Og sjá nú, bræður mínir. Ég hef talað til yðar eins og andinn hefur hvatt mig til. Þess vegna veit ég, að það hlýtur vissulega að koma fram.
- 2 Og það, sem ritað verður úr bókinni, mun hafa mikið gildi fyrir mannanna börn og sér í lagi fyrir niðja vora, sem eru leifar Ísraelsættar.
- 3 Því að þann dag mun svo fara um þær kirkjur, sem reistar eru, en ekki fyrir Drottin, að ein segir við aðra: Sjá, ég tilheyri Drottni. Og hinar munu segja: Ég, ég tilheyri Drottni. Og þetta mun hver og einn segja, sem reisir kirkju, en ekki fyrir Drottin —
- 4 Og þeir munu deila hver við annan, og prestar þeirra munu deila hver við annan. Og þeir munu kenna að sínum eigin lærdómi, en afneita heilögum anda, sem orðin gefur.
- 5 Og þeir afneita krafti Guðs, hins heilaga Ísraels, og segja við fólk: Hlustið á oss og heyrið setning vora. Því að sjá. Í dag er enginn Guð til, því að Drottinn og lausnarinn hefur lokið verki sínu, og hann hefur gefið mönnunum vald sitt —
- 6 Sjá. Hlýðið á setning mína. Segi þeir, að kraftaverk sé unnið af hendi Drottins, þá trúið því ekki, því að í dag er hann ekki Guð kraftaverka. Hann hefur lokið verki sínu.
- 7 Já, margir munu segja: Etið, drekkið og verið kát, því á morgun deyjum vér. Og oss mun farnast vel.
- 8 Og enn munu margir segja: Etið, drekkið og verið kát. En óttist samt Guð — hann mun réttlæta, þótt menn syndgi lítils háttar. Já, ljúgið örlítið, færið yður í nyt orð annarra og grafið náunga yðar gröf. Það kemur ekki að nokkurri sök. Gjörið allt þetta, því að á morgun deyjum vér. Og verðum vér sek fundin, mun Guð láta nokkur svipuhögg á oss dýnja, en að lokum munum vér hólpin í Guðs ríki.
- 9 Já, þeir verða margir, sem þannig munu kenna falskar, hégómlegar og fávísar kenningar, og verða hrokafullir í hjarta og leggjast lágt til að dylja ráð sín fyrir Guði. Og verk þeirra verða unnin í myrkri.

2 Nephi 28

And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.

And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.

For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—

And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.

And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Harken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;

Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.

Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.

And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.

Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

- 10 Og blóð hinna heilögu mun hrópa gegn þeim úr jörðunni.
- 11 Já, þeir hafa allir vikið af vegi: Þeir eru orðnir spilltir.
- 12 Vegna hroka, vegna falskennara og falskenninga, eru kirkjur þeirra orðnar spilltar, og kirkjur þeirra hreykja sér upp, já þær hreykja sér hátt í hroka sínum.
- 13 Þeir ræna hina fátæku vegna glæstra helgidóma sinna. Þeir ræna hina fátæku vegna skartklæða sinna, og þeir ofsækja þá hógværu og af hjarta lítillátu, vegna þess hve hrokafullir þeir eru.
- 14 Þeir ganga hnakkakertir og bera höfuðið hátt. Já, og vegna hroka, ranglætis, viðurstyggðar og hórdóms hafa þeir allir lent á villigötum, nema fáeinir, sem eru auðmjúkir fylgjendur Krists. En þeir eru engu að síður oft leiddir í villu, vegna þess að þeim eru kenndar mannasetningar.
- 15 Ó, hinir vitru, lærðu og ríku, sem eru hrokafullir í hjarta, og allir þeir, sem boða falskar kenningar, og allir þeir, sem drýgja hór og rangsnúa réttum vegi Drottins, vei, vei, vei sé þeim, segir Drottinn Guð almáttugur, því að þeim mun steipt niður til heljar.
- 16 Vei sé þeim, sem snúa hinum réttvísu frá fyrir enga sök og smána það, sem gott er, og segja það einskis virði. Því að sá dagur kemur, að Drottinn Guð vitjar skyndilega jarðarbúa. Og á þeim degi, þegar misgjörðir þeirra ná hámarki sínu, munu þeir farast.
- 17 En sjá. Ef íbúar jarðar iðrast ranglætis síns og viðurstyggðar, mun þeim ekki tortímt, segir Drottinn hersveitanna.
- 18 En sjá. Hin mikla og viðurstyggilega kirkja, vændiskona allrar jarðarinnar, mun hrynja til grunna, og mikið hlýtur fall hennar að verða.
- 19 Því að ríki djöfulsins hlýtur að leika á reiðiskjálfi og þeir, sem því tilheyra, að vakna til iðrunar, ella smeygir djöfullinn ævarandi hlekkjum sínum á þá, og þeir eru reittir til reiði og farast —
- 20 Því að sjá. Á þeim degi mun hann ólmast í hjörtum mannanna barna og reita þau til reiði gegn því, sem gott er.

And the blood of the saints shall cry from the ground against them.

Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.

Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.

They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.

They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.

O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!

Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.

But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.

But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.

For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;

For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

- 21 Og aðra mun hann hvetja til værdar og andvaraleysisdvala holdlegs öryggis, svo að þeir segi: Allt er eins og vera ber í Síon. Já, Síon dafnar, og allt er gott — Og þannig svíkt djöfullinn að sálum þeirra og leiðir þá lævislega niður til heljar.
- 22 Og sjá. Enn aðra dregur hann burt með skjalli og segir þeim, að ekkert víti sé til. Og hann segir þeim: Ég er ekki djöfullinn, því að enginn djöfull er til — Og þannig hvíslar hann í eyru þeirra, þar til hann smeygir skelfingarhlekkjum sínum á þá, sem enginn losnar úr aftur.
- 23 Já, dauðinn og hel munu þrífa þá til sín. Og dauðinn, hel og djöfullinn og allir, sem í klóm þeirra lenda, verða að standa frammi fyrir háseti Guðs og verða dæmdir af verkum sínum, og þaðan verða þeir að fara á þann stað, sem þeim hefur verið fyrirbúinn, í sjálft díki elds og brennisteins, sem er óendanleg kvöl.
- 24 Vei sé þess vegna þeim, sem lifir grandvaralaus í Síon!
- 25 Vei sé þeim, sem hrópar: Allt er eins og vera ber!
- 26 Já, vei sé þeim, sem hlustar á mannasetningar, en afneitar krafti Guðs og gjöf heilags anda!
- 27 Já, vei sé þeim, sem segir: Vér höfum þegar meðtekið, vér þörfnumst einskis meira!
- 28 Og vei sé loks öllum þeim, sem nötra af reiði vegna sannleika Guðs! Því að sjá. Sá, sem byggir á bjargi, tekur á móti honum með gleði, en sá, sem byggir á sandi, nötrar af ótta við að falla.
- 29 Vei sé þeim, sem segja munu: Vér höfum þegar tekið við orði Guðs og þörfnumst ekki orðs Guðs frekar, því að vér höfum nóg!
- 30 Því að sjá. Svo segir Drottinn Guð: Ég mun gefa mannanna börnum orð á orð ofan og setning á setning ofan, örlítið hér, örlítið þar. Og blessaðir eru þeir, sem hlusta á setningar mínar og ljá ráðum mínum eyra, því að þeir munu öðlast visku. Því að þeim, sem tekur á móti, mun ég meira gefa, en frá þeim, sem segjast hafa nóg, mun tekið verða, jafnvel það sem þeir hafa.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!

Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!

For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.

31 Bölvun hvílir yfir þeim, sem leggur traust sitt á manninn og gjörir holdið að armlegg sínum eða hlustar á mannasetningar, nema að setningar þeirra séu gefnar með krafti heilags anda.

32 Vei sé Þjóðunum, segir Drottinn Guð hersveitanna! Því að þrátt fyrir það, að ég rétti fram arm minn til þeirra lengra og lengra með degi hverjum, munu þeir samt afneita mér. En ég mun engu að síður reynast þeim miskunnsamur, segir Drottinn Guð, vilji þeir iðrast og koma til mín, því að armur minn er útréttur allan liðlangan daginn, segir Drottinn Guð hersveitanna.

Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

2 Nefí 29

- 1 En sjá, mannmargt verður á þeim degi, þegar ég held áfram að vinna dásemdarverk meðal þeirra, til að minnast sáttmálanna, sem ég hef gjört við mannanna börn, og rétta fram hönd mína öðru sinni til að endurheimta þjóð mína, sem er af Ísraelsætt —
- 2 Einnig til að minnast fyrirheitanna, sem ég gaf þér, Nefí, og einnig föður þínum um að muna niðja yðar og að orð niðja yðar muni ganga fram af munni mínum til niðja yðar. Og orðin munu berast til endimarka jarðarinnar og verða sem gunnfáni þjóðar minnar, sem er af Ísraelsætt —
- 3 Og vegna þess að orð mín berast áfram, munu margir meðal Þjóðanna segja: Biblía! Biblía! Vér höfum Biblíu og ekki verður við Biblíuna bætt.
- 4 En Drottinn Guð mælir svo: Ó, heimskingjar, Biblíuna munu þeir hafa, og hún mun koma frá Gyðingunum, hinni fornu sáttmálsþjóð minni. Og hvaða þakkir færa þeir Gyðingunum fyrir Biblíuna, sem þeir fá frá þeim? Já, hvað eiga Þjóðirnar við? Muna þeir sársauka, erfiði og þjáningar Gyðinganna og elju þeirra gagnvart mér við að færa Þjóðunum hjálpræði?
- 5 Ó, þér Þjóðir, hafið þér munað eftir Gyðingunum, hinni fornu sáttmálsþjóð minni? Nei, en þér hafið formælt þeim, fyrirliði þá og ekkert reynt til að endurreisa þá. En sjá. Ég mun láta allt þetta koma yfir yðar eigið höfuð, því að ég, Drottinn, hef ekki gleymt þjóð minni.
- 6 Þér heimskingjar, sem segja munuð: Biblía, vér höfum Biblíu og þurfum ekki á frekari Biblíu að halda. Hefðuð þér eignast Biblíu, nema vegna Gyðinganna?
- 7 Vitið þér ei, að fleiri en ein þjóð er til? Vitið þér ei, að ég, Drottinn Guð yðar, hef skapað alla menn og man eftir þeim, sem eru á eyjum sjávar, og að ég stjórna á himnum uppi og á jörðu niðri. Og ég læt orð mín berast til mannanna barna, já, til allra þjóða á jörðunni.

2 Nephi 29

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children of men, yea, even upon all the nations of the earth?

8 Hvers vegna möglist þér yfir því að taka við fleiri orðum frá mér? Vitið þér ei, að vitnisburður tveggja þjóða vitnar fyrir yður um það, að ég er Guð, að ég man eina þjóð jafn vel og aðra? Þess vegna mæli ég sömu orðin við eina þjóð og við aðra. Og þegar þessar tvær þjóðir renna saman í eina heild, munu vitnisburðir þjóðanna tveggja einnig renna saman í eina heild.

9 Og þetta gjöri ég til að geta sannað mörgum, að ég er hinn sami í gær og í dag og að eilífu, að ég mæli fram orð mín að vild minni. Og þó að ég hafi mælt fram eitt orð, þurfið þér ekki að álykta, að ég geti ekki sagt annað, því að verki mínu er enn ekki lokið og svo mun heldur ekki verða, þegar maðurinn líður undir lok, né heldur þaðan í frá og að eilífu.

10 Og þó að þér hafið Biblíuna, þurfið þér ekki að ætla, að hún innihaldi öll orð mín né heldur, að ég hafi ekki látið rita meira.

11 Því að ég býð öllum mönnum, bæði í austri og vestri, norðri og suðri og á eyjum sjávar, að færa þau orð í letur, sem ég tala til þeirra, því að af bókum þeim, sem skráðar verða, mun ég dæma heiminn, sérhvern mann af verkum sínum, samkvæmt því sem ritið er.

12 Því að sjá. Ég mun tala til Gyðinganna, og þeir munu færa það í letur. Og ég mun einnig tala til Nefítanna, og þeir munu færa það í letur. Og ég mun einnig tala til annarra ættkvísla Ísraels, sem ég hef leitt burtu, og þær munu færa það í letur. Og ég mun auk þess tala til allra þjóða jarðar, og þær munu færa það í letur.

13 Og svo mun bera við, að Gyðingarnir fá orð Nefítanna og Nefítarnir orð Gyðinganna. Og Nefítarnir og Gyðingarnir munu fá orð hinna týndu ættkvísla Ísraels. Og hinar týndu ættkvíslir Ísraels munu fá orð Nefítanna og Gyðinganna.

Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word? Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

14 Og svo mun bera við að þjóð minni, sem er af Ísraelsætt, mun safnað heim til eignalands síns. Og orði mínu mun einnig safnað í eina heild. Og ég mun sýna þeim, sem berjast gegn orði mínu og gegn þjóð minni, sem er af Ísraelsætt, að ég er Guð og að ég gjörði sáttmála við Abraham um að muna niðja hans að eilífu.

And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

2 Nefí 30

- 1 Og sjá nú, ástkæru bræður mínir. Ég vil tala til yðar, því að ég, Nefí, vil ekki, að þér teljið yður réttlátari en Þjóðirnar verða. Því að sjá. Ef þér haldið ekki boðorð Guðs, munuð þér allir farast á sama hátt. Og vegna orðanna, sem töluð hafa verið, þurfið þér ekki að ætla, að Þjóðunum verði algjörlega tortímt.
- 2 Því að sjá. Ég segi yður, að allir þeir meðal Þjóðanna, sem iðrast vilja, tilheyra sáttmálsþjóð Drottins. Og öllum þeim Gyðingum, sem ekki vilja iðrast, verður vísað frá, því að Drottinn gjörir aðeins sáttmála við þá, sem iðrast og trúá á son hans, sem er hinn heilagi Ísraels.
- 3 Og nú vil ég spá nokkuð fleira varðandi Gyðingana og Þjóðirnar, því að þegar bókin, sem ég hef talað um, mun koma fram og verða skrifuð fyrir Þjóðirnar og innsigliuð Drottni aftur, þá munu margir trúá hinum skráðu orðum, og þeir munu flytja þau til leifanna af niðjum vorum.
- 4 Og þá munu leifar niðja vorra vita um tilvist vora, hvernig vér komum frá Jerúsalem, og að þeir eru af Gyðingum komnir.
- 5 Og fagnaðarerindi Jesú Krists mun boðað meðal þeirra, og þeir munu endurreistir til þekkingar á feðrum sínum og einnig þeirrar þekkingar á Jesú Kristi, sem feður þeirra höfðu.
- 6 Og þá munu þeir fagna, því að þeim mun ljóst, að þetta er blessun þeim til handa frá Guði. Og myrkuhulan mun falla frá augum þeirra. Og innan margra ættliða munu þeir orðnir hreinir og aðlaðandi.
- 7 Og svo ber við, að hinir tvístruðu Gyðingar munu einnig fara að trúá á Krist og fara að safnast til landsins, og allir þeir, er trúá á Krist, munu einnig verða aðlaðandi fólk.
- 8 Og svo ber við, að Drottinn Guð mun hefja verk sitt meðal allra þjóða, kynkvísla, tungna og lýða til þess að endurreisa þjóð sína á jörðunni.

2 Nephi 30

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightful people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightful people.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

- 9 Og með réttlæti mun Drottinn Guð dæma hina fátæku og skera með sannsýni úr málum hinna hógværu á jörðunni. Hann mun ljósta jörðina með sprota munns síns og deyða hina ranglátu með anda vara sinna.
- 10 Því að sá tími nálgast óðfluga, að Drottinn mun aðskilja mennina og tortíma hinum ranglátu. Og hann mun halda hlífiskildi yfir lýð sínum, jafnvel þótt hann verði að tortíma hinum ranglátu með eldi.
- 11 Réttlæti verður beltið um lendar hans og trúfesti beltið um mjaðmir hans.
- 12 Þá mun úlfurinn una hjá lambinu og pardusdýrið liggja hjá kiðlingnum, kálfar, ung ljón og alifé ganga saman og ungt barn gætir þeirra.
- 13 Og kýr og birna verða á beit saman, kálfar og húnar liggja hvorir hjá öðrum og ljónið mun hey eta sem naut.
- 14 Brjóstmylkingurinn mun leika sér við holu nöðrunnar og barnið, nývanið af brjósti, stinga hendi sinni inn í bæli hornormsins.
- 15 Hvergi á mínu heilaga fjalli mun illt framið né nokkru tortímt, því að jörðin verður full af þekkingu á Drottni á sama hátt og djúp sjávar er vötnum hulið.
- 16 Þess vegna munu verk allra þjóða verða gjörð heyrinkunn, já, allir hlutir munu kunnngjörðir mannanna börnum.
- 17 Ekkert verður á huldu, allt mun opinberað, öll myrkraverk munu leidd fram í ljósið, öllu, sem innsiglað er á jörðu, mun upp lokið verða.
- 18 Og þess vegna mun allt, sem opinberað hefur verið fyrir mannanna börnum, verða á þeim degi opinberað. Og frá þeim degi mun Satan ekkert vald hafa yfir hjörtum mannanna barna um langt skeið. Og nú, ástkæru bræður mínir, læt ég máli mínu lokið.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

2 Nefí 31

- 1 Og nú læt ég, Nefí, spádómum mínum fyrir yður lokið, ástkæru bræður mínir. Og ég get ekki fært nema lítið eitt í letur af því, sem ég veit, að hlýtur óhjákvæmilega að koma fram. Eins get ég aðeins fært fá orð bróður míns, Jakobs, í letur.
- 2 Þess vegna læt ég það nægja, sem ég hef ritað, að viðbættum nokkrum orðum, sem ég vil segja um kenningar Krists. Ég mun þess vegna tala greinilega við yður í samræmi við skilmerkilega spádóma mína.
- 3 Því að sál mín hefur unun af hreinskilni, því að eftir hennar leiðum vinnur Drottinn Guð meðal mannanna barna. Því að Drottinn Guð veitir skilningnum ljós, því að hann talar við menn á þeirri tungu, sem þeir skilja.
- 4 Þess vegna vil ég, að þér hafði hugfast, að ég hef sagt yður frá spámanninum, sem Drottinn sýndi mér, að skíra mun Guðslambið, sem bera ætti burtu synd heimsins.
- 5 Og ef Guðslambið, sem er heilagt, þarf á því að halda að láta skírast í vatni til að fullnægja öllu réttlæti, ó hversu miklu meiri þörf höfum vér þá, sem vanhelgir erum, til að láta skírast, já, einnig í vatni!
- 6 Og nú spyr ég yður, ástkæru bræður, á hvern hátt fullnægði Guðslambið öllu réttlæti með því að láta skírast í vatni?
- 7 Vitið þér ei, að hann var heilagur? En þótt hann væri heilagur, sýndi hann mannanna börnum, að í holdinu auðmýkti hann sig fyrir föðurnum og vitnaði fyrir föðurnum að hann vildi hlýða honum og halda boðorð hans.
- 8 Og vegna þessa kom heilagur andi yfir hann í líki dúfu, eftir að hann hafði látið skírast í vatni.
- 9 Og enn á ný sýnir það mannanna börnum, að vegurinn er krappur og hliðið þröngt, sem þeim er ætlað að fara inn um, þar eð hann hefur sýnt þeim fordæmi.

2 Nephi 31

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficient me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

- 10 Og hann sagði við mannanna börn: Fylgið mér. En ástkæru bræður, getum við fylgt Kristi, nema við séum fúsir til að halda boðorð föðurins?
- 11 Og faðirinn sagði: Iðrist, iðrist þér og látið skírast í nafni míns elskaða sonar.
- 12 Og rödd sonarins barst mér einnig og sagði: Þeim, sem lætur skírast í mínu nafni, mun faðirinn gefa heilagan anda eins og mér. Fylgið mér þess vegna og gjörið það, sem þér hafið séð mig gjöra.
- 13 Þess vegna veit ég, ástkæru bræður mínir, að ef þér fylgið syninum af hjartans einlægni og án þess að hræsna fyrir Guði eða hafa blekkingar í frammi, heldur með sönnum ásetningi, með því að iðrast synda yðar og vitna fyrir föðurnum, að þér eruð fúsir til að taka á yður nafn Krists með skírn — já, með því að fylgja Drottni yðar og frelsara niður í vatnið eins og orð hans mæla fyrir, sjá, þá munuð þér meðtaka heilagan anda. Já, þá kemur skírn eldsins og heilags anda. Og þá getið þér talað með tungu engla og lofsungið hinum heilaga Ísraels.
- 14 En sjá, ástkæru bræður mínir. Þannig kom rödd sonarins til mín og sagði: Þegar þér hafið iðrast synda yðar og vitnað fyrir föðurnum, að þér séuð fúsir að halda boðorð mín með því að láta skírast í vatni og hafið tekið á móti skírn eldsins og heilags anda og getið talað nýja tungu, já, jafnvel tungu engla, og afneitið mér síðan, þá hefði verið betra fyrir yður að hafa ekki þekkt mig.
- 15 Og ég heyrði rödd föðurins segja: Já, orð míns elskaða sonar eru rétt og sönn. Sá, sem stöðugur stendur allt til enda, mun frelsast.
- 16 Og af þessu veit ég, ástkæru bræður mínir, að fylgi maðurinn ekki staðfastlega fordæmi sonar hins lifanda Guðs allt til enda, getur hann ekki frelsast.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

17 Þess vegna skuluð þér gjöra það, sem ég hef sagt yður, að ég hafi séð Drottin yðar og lausnara gjöra. Því að í þeim tilgangi hefur mér verið sýnt það, til að þér megið þekkja hliðið, sem yður er ætlað að fara inn um. Því að hliðið, sem yður er ætlað að fara inn um, er iðrun og skírn í vatni. Og þá kemur að fyrirgefningu synda yðar með eldi og heilögum anda.

18 Og þá eruð þér á hinum krappa og þrönga vegi, sem liggur til eilífs lífs. Já, þér eruð komnir inn fyrir hliðið. Þér hafið hlýtt boðorðum föðurins og sonarins, og þér hafið tekið á móti heilögum anda, sem vitnar um föðurinn og soninn til uppfyllingar fyrirheitinu, sem hann gaf og sagði, að yður mundi veitast, ef þér gengjuð inn á þennan veg.

19 Og nú, ástkæru bræður mínir, vil ég spyrja, hvort allt sé fengið, þegar þér hafið komist inn á þennan krappa og þrönga veg? Sjá, þá svara ég neitandi. Því að svo langt hafið þér aðeins náð fyrir orð Krists og óbifanlega trú á hann og með því að treysta í einu og öllu á verðleika hans, sem máttinn hefur til að frelsa.

20 Þess vegna verðið þér að sækja fram, staðfastir í Kristi, í fullkomnu vonarljósi og ást til Guðs og allra manna. Ef þér þess vegna sækið fram, endurnærðir af orði Krists og standið stöðugir allt til enda, sjá, þannig fórust föðurnum orð: Þér munuð öðlast eilíft líf.

21 Og sjá nú, ástkæru bræður mínir. Þetta er vegurinn, og enginn annar vegur er til og ekkert annað nafn gefið undir himninum, sem frelsað getur manninn í Guðs ríki. Og sjá nú. Þetta er kenning Krists, og hin eina sanna kenning föðurins og sonarins og hins heilaga anda, sem eru einn Guð, óendanlega. Amen.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

2 Nefí 32

- 1 Og sjá, ástkæru bræður mínir. Ég gjöri ráð fyrir, að þér hugleiðið í hjörtum yðar, hvað yður ber að gjöra, þegar þér eruð komnir inn á þennan veg. En sjá, hvers vegna hugleiðið þér þetta í hjörtum yðar?
- 2 Minnst þér ekki þess, sem ég sagði yður, að eftir að þér hafði meðtekið heilagan anda, munuð þér færir um að tala með tungu engla? Og hvernig gætuð þér talað með tungu engla, nema fyrir heilagan anda?
- 3 Englar tala með krafti heilags anda, og þess vegna hafa þeir orð Krists að mæla. Og þess vegna bauð ég yður að endurnærast af orðum Krists. Því að sjá. Orð Krists munu segja yður að fullu, hvað yður ber að gjöra.
- 4 Þegar ég hef mælt þessi orð og þér fáið eigi skilið þau, þá er það vegna þess, að þér spyrjið ekki og knýið ekki á. Og þess vegna eruð þér ekki leiddir inn í ljósið, heldur hljótið að farast í myrkri.
- 5 Því að sjá. Ég segi yður enn á ný, að ef þér viljið fara inn um hliðið og taka við heilögum anda, þá mun hann sýna yður allt, sem yður ber að gjöra.
- 6 Sjá. Þetta er kenning Krists, og engin önnur kenning mun látin í té, fyrr en hann hefur opinberað sig yður í holdinu. Og þegar hann opinberar sig yður í holdinu, skuluð þér gæta þess að gjöra það, sem hann segir yður að gjöra.
- 7 Og nú get ég, Nefí, ekki talað lengur. Andinn bindur enda á mál mitt, og ég er eftir skilinn til að harma vantrú, ranglæti, fáfræði og þrjósku manna. Því að þeir vilja ekki leita þekkingar né skilja þekkingarauð, þegar þeim veitist hann af hreinskilni, jafn skýrt og orð leyfa.
- 8 Og nú, ástkæru bræður mínir, finn ég, að þér íhugið enn í hjörtum yðar, og það hryggir mig að þurfa að hafa orð á þessu. Því að ef þér hlustið á andann, sem kennir manningnum að biðja, þá munuð þér vita, að þér verðið að biðja, því að hinn illi andi kennir ekki manningnum að biðja, heldur kennir honum að hann skuli ekki biðja.

2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray, ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

9 En sjá. Ég segi yður, að þér verðið að biðja án afláts og megið aldrei láta hugfallast, og þér megið ekkert gjöra fyrir Drottin án þess fyrst að biðja föðurinn í nafni Krists um að helga verk yðar, svo að þau verði sálu yðar til velferðar.

But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.

2 Nefí 33

- 1 Ég Nefí, megna ekki að færa allt það í letur, sem kennt hefur verið meðal þjóðar minnar. Ég er eigi jafn máttugur í riti og í tali, því að þegar maðurinn talar með krafti heilags anda, kemur kraftur heilags anda því til skila í hjörtum mannanna barna.
- 2 En sjá. Þeir eru margir, sem herða hjörtu sín gegn hinum heilaga anda, svo að hann kemst ekki að í þeim. Þess vegna kasta þeir mörgu til hliðar, sem ritað er, og meta það einskis.
- 3 En það, sem ég, Nefí, hef ritað hef ég ritað og tel það mikils virði, sérstaklega þjóð minni. Því að ég bið stöðugt fyrir þeim á daginn, og augu mín væta kodda minn um nætur þeirra vegna. Og ég ákalla Guð minn í trú og veit, að hann heyrir hróp mín.
- 4 Og ég veit, að Drottinn Guð mun helga bænir mínar þjóð minni til góðs. Og orðin, sem ég hef skráð í veikleika, mun hann máttug gjöra þeim til handa, því að þau hvetja þá til að breyta vel, og þau fræða þá um feður þeirra, og þau fjalla um Jesú og hvetja þá til að trú á hann og standa stöðugir allt til enda, sem er hið eilífa líf.
- 5 Og þau tala af hörku gegn synd samkvæmt þeirri hreinskilni, sem í sannleikanum býr. Þess vegna mun enginn maður reiðast þeim orðum, sem ég hef ritað, nema hann sé undir áhrifum anda djöfulsins.
- 6 Ég miklast í hreinskilni og miklast í sannleika og miklast í Jesú mínum, því að hann hefur leyst sál mína undan víti.
- 7 Og ég ber kærleika til þjóðar minnar og hef mikla trú á Kristi, að ég muni hitta margar flekklausar sálir við dómstól hans.
- 8 Ég ber kærleika til Gyðinga — ég segi Gyðinga, því að ég á við þá, sem ég er kominn frá.
- 9 Ég ber einnig kærleika til Þjóðanna. En sjá. Ég hef aðeins von um þann, sem sættist við Krist og heldur inn um þrönga hliðið og gengur hinn krappa veg, sem liggur til lífsins og heldur sér á þeirri braut, þar til reynsludagurinn er á enda runninn.

2 Nephi 33

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

- 10 Ástkæru bræður mínir, einnig Gyðingar og allir þér um gjörvalla jörðina. Hlýðið nú á þessi orð og trúið á Krist. Og ef þér trúið ekki á þessi orð, þá trúið á Krist. Og ef þér trúið á Krist, þá munuð þér trúá á þessi orð, því að þau eru orð Krists; og hann hefur látið mér þau í té, og þau kenna öllum mönnum að þeim beri að gjöra gott.
- 11 Og séu þau ekki orð Krists, þá skuluð þér dæma, því að Kristur mun sýna yður, með mætti og mikilli dýrð, á hinum efsta degi, að þau eru hans orð. Og þér og ég munum standa augliti til auglitis frammi fyrir dómgrindum hans. Og þér munuð fá að vita, að hann bauð mér að færa þau í letur, þrátt fyrir veikleika minn.
- 12 Og ég bið föðurinn í nafni Krists, að margir af oss, helst allir, verði hólpnir í ríki hans á hinum mikla, efsta degi.
- 13 Og nú, ástkæru bræður mínir, allir þér, sem eruð af Ísraelsætt, sem og allir þér til endimarka jarðarinnar. Ég tala til yðar eins og rödd þess, sem hrópar úr duftinu. Heill sé yður, þar til þessi mikli dagur rennur upp.
- 14 Og þér, sem ekki viljið njóta gæsku Guðs eða virða orð Gyðinganna né heldur mín orð eða orðin, sem berast munu af vörum Guðslambinsins. Sjá, yður kveð ég ævarandi kveðju, því að þau orð munu dæma yður á efsta degi.
- 15 Því að það, sem ég innsigla á jörðu, mun fram borið gegn yður við dómgrindurnar. Því að svo hefur Drottinn boðið mér, og mitt er að hlýða. Amen.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

Bók Jakobs

Bróður Nefís

Orðin sem hann prédikaði fyrir bræðrum sínum. Hann lætur mann nokkurn, sem leitast við að kollvarpa kenningum Krists, verða sér til minnkunar. Nokkur orð um sögu Nefíþjóðarinnar.

Jakob 1

- 1 Því að sjá. Svo bar við, að fimmtíu og fimm ár voru liðin frá því að Lehi yfirgaf Jerúsalem. Þess vegna gaf Nefí mér, Jakob, fyrirmæli varðandi litlu töflurnar, sem þetta er letrað á.
- 2 Og hann gaf mér, Jakob, fyrirmæli um að rita á þessar töflur nokkur þeirra atriða, sem ég teldi dýrmætust, en ég skyldi aðeins drepa léttilega á sögu þeirrar þjóðar, sem kallast Nefíþjóðin.
- 3 Því að hann sagði sögu þjóðar sinnar verða letraða á hinar töflur sínar, en þessar töflur skyldi ég varðveita og afhenda niðjum mínum, mann fram af manni.
- 4 Og væri um að ræða heilagar prédikanir, mikilvægar opinberanir eða spádóma, skyldi ég letra aðalatriði þeirra á þessar töflur og gjöra þeim eins náin skil og hægt væri, vegna Krists og vegna þjóðar okkar.
- 5 Því að vegna trúar og mikillar umhyggju hafði okkur í raun verið kunngjört, hvað fyrir þjóð okkar kæmi.
- 6 Og við hlutum einnig margar opinberanir og mikinn spádómsanda, og því vissum við um Krist og ríki hans, sem koma mundi.
- 7 Þess vegna hvöttum við þjóð okkar ötullega að koma til Krists og njóta gæsku Guðs, svo að hún gæti gengið inn til hvíldar hans og hann strengdi þess ekki heit í heilagri reiði sinni, að þeim leyfðist ekki inn að ganga, eins og gjörðist á dögum ögrunar og freistinga, meðan börn Ísraels voru úti í eyðimörkinni.

The Book of Jacob

the Brother of Nephi

The words of his preaching unto his brethren. He confoundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.

Jacob 1

For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

- 8 Af þessum sökum vonum við til Guðs, að okkur megi takast að telja alla menn á að rísa hvorki gegn Guði né reita hann til reiði, heldur að allir menn vildu trúa á Krist og íhuga dauða hans og þola kross hans og bera smán heimsins. Ég, Jakob, tek þess vegna á mig að uppfylla fyrirmæli bróður míns, Nefís.
- 9 Nú tók Nefí að eldast, og hann sá, að brátt hlyti hann að deyja. Þess vegna smurði hann mann til konungs og stjórnanda þjóðar sinnar að stjórnarhætti konunganna.
- 10 Fólkið hafði unnað Nefí heitt, enda hafði hann verið mikill verndari þess og sveiflað sverði Labans því til varnar og unnið alla sína ævidaga að velferð þess —
- 11 Og þjóðin vildi varðveita minninguna um nafn hans og kallaði því þann, sem ríkja skyldi í hans stað, Nefí annan, Nefí þriðja og svo framvegis í samræmi við stjórnartíð konunganna. Og þetta kallaði þjóðin þá, hvert svo sem nafn þeirra var.
- 12 Og svo bar við, að Nefí lést.
- 13 Þeir, sem ekki voru Lamanítar, voru Nefítar, en reyndar voru þeir kallaðir Nefítar, Jakobítar, Jósefítar, Sóramítar, Lamanítar, Lemúelítar og Ísmaelítar.
- 14 En hér á eftir mun ég, Jakob, ekki aðgreina þá með þessum nöfnum, heldur mun ég kalla þá Lamaníta, sem leitast við að tortíma Nefíþjóðinni, en þá, sem vinveittir eru Nefí, mun ég kalla Nefíta eða fólk Nefís að stjórnarhætti konunganna.
- 15 En nú bar svo við, að í stjórnartíð annars konungsins tók Nefíþjóðin að gjörast harðúðug í hjarta og iðka ranglátt athæfi, eins og Davíð og Salómon sonur hans forðum, þegar þeir girntust margar eiginkonur og hjákonur.
- 16 Já, menn tóku einnig að sækjast eftir gulli og silfri í miklum mæli og hófu að hreykja sér hátt.
- 17 Þess vegna lét ég, Jakob, þeim þessi orð í té, eins og ég kenndi þau í musterinu, eftir að Drottinn hafði fyrst falið mér það.
- 18 Því að af hendi Nefís höfðum við, ég, Jakob, og bróðir minn, Jósef, verið vígðir til prests og kennara þessarar þjóðar.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

19 Og við efdum embætti okkar fyrir Drottin, bárum á því ábyrgð og svöruðum sjálfir til saka fyrir syndir þjóðarinnar, ef við kenndum henni ekki orð Guðs af fullri kostgæfni. Ef við þess vegna legðum okkur fram af öllum mætti, mundi blóð þeirra ekki falla á klæði okkar, en að öðrum kosti mundi blóð þeirra falla á klæði okkar, og við yrðum ekki flekklausir á efsta degi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

Jakob 2

- 1 Orðin sem Jakob, bróðir Nefís, mælti til Nefíþjóðarinnar að Nefí látnum:
- 2 Ástkæru bræður mínir. Samkvæmt þeirri ábyrgð, sem ég, Jakob ber gagnvart Guði um að efla embætti mitt af alvöru og hreinsa klæði mín af syndum yðar, geng ég nú á þessum degi inn í musterið til þess að boða yður orð Guðs.
- 3 Og sjálfir vitið þér, að ég hef fram að þessu þjónað dyggilega í köllun minni. En á þessum degi íþyngir mér heitari þrá og meiri áhyggjur af sálarvelferð yðar en verið hefur fram að þessu.
- 4 Því að sjá. Fram að þessu hafið þér hlýðnast orðum Guðs, sem ég hef fært yður.
- 5 En sjá. Hlýðið á mig og vitið, að með hjálp almáttugs skapara himins og jarðar get ég greint yður frá hugsunum yðar, að þér eruð nú farnir að lifa í synd, en sú synd er mér hrein viðurstyggð, já, og viðurstyggð fyrir Guði.
- 6 Já, og það hryggir sál mína og veldur mér blygðun frammi fyrir skapara mínum að þurfa að bera yður vitni um ranglætið í hjörtum yðar.
- 7 Og það hryggir mig einnig að þurfa að tala svo djarflega til yðar frammi fyrir eiginkonum yðar og börnum, sem flest hafa mjög viðkvæmar, hreinar og ljúfar tilfinningar til Guðs, sem Guði er einmitt mjög þóknanlegt —
- 8 Og ég býst við, að þau séu hingað komin til að heyra hið velþóknanlega orð Guðs, já, orðið, sem lækna hrjáða sál.
- 9 Þess vegna íþyngir það sálu minni að vera til þess knúinn vegna strangra fyrirmæla, sem ég hef fengið frá Guði, að ávíta yður vegna glæpa yðar og dýpka sár þeirra, sem þegar eru særðir, í stað þess að hugga og lækna sár þeirra. Og í stað þess að endurnæra sig af velþóknanlegu orði Guðs munu þeir, sem ekki hafa verið særðir, mæta rýtingum á lofti, sem ætlað er að reka sálir þeirra í gegn og særa viðkvæma hugi þeirra.

Jacob 2

The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:

Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.

And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.

For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.

But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.

Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.

And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

- 10 En ég verð að fara að ströngustu fyrirmælum Guðs, hversu erfitt sem það er, og segja yður undir nístandi augliti hins almáttuga Guðs frá ranglæti yðar og viðurstygð í viðurvist hinna hjartahreinu og hjartasærðu.
- 11 Þess vegna verð ég að segja yður sannleikann, eins og hann birtist í einfaldleika Guðs orðs. Því að sjá. Þegar ég spurði Drottin, barst orðið til mín og sagði: Jakob, far þú í musterið á degi komanda og boða þessari þjóð orðið, sem ég færi þér.
- 12 Og sjáið nú, bræður mínir. Þetta er orðið, sem ég boða yður: Margir yðar eru farnir að sækjast eftir gulli, silfri og alls konar dýrmætum málmum, sem gnægð er af í þessu landi, sem er hið fyrirheitna land yðar og niðja yðar.
- 13 Og hönd forsjónarinnar hefur brosað við yður í mikilli vinsemd, svo að þér hafið komist yfir margs kyns auðæfi. Og vegna þess, að sumir yðar hafa komist yfir meira en bræður yðar, hreykið þér yður hátt, gangið um hnakkakertir og berið höfuðið hátt, vegna dýrindis klæða yðar. Og þér ofsækið bræður yðar, vegna þess að þér teljið yður vera betri en þá.
- 14 En bræður mínir, kemur yður í hug, að Guð réttlæti yður í þessu? Sjá, ég segi yður nei. Hann fordæmir yður, og haldið þér slíku áfram, mun dómur hans brátt falla yfir yður.
- 15 Ó, að hann vildi sýna yður, að hann sér í gegnum yður og getur með auglitinu einu saman fellt yður í duftið!
- 16 Ó, að hann losaði yður undan þessari misgjörð og viðurstygð! Ó, að þér vilduð einungis hlýða á fyrirmæli hans, en létuð ekki hrokann í hjörtum yðar tortíma sálum yðar!
- 17 Hugsið um bræður yðar á sama hátt og um yður sjálfa, og verið vinsamlegir við alla, og verið ekki fastheldnir á eigur yðar, svo að þeir geti auðgast jafnt og þér.
- 18 En leitið fyrst Guðs ríkis, áður en þér leitið auðæfanna.

But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.

- 19 Og þegar þér hafið öðlast von í Kristi, þá munuð þér öðlast auðæfi, ef þér leitið þeirra. Og þér munuð leita þeirra með þeim ásetningi að gjöra gott, til að klæða hina klæðlausu, fæða hina hungruðu, frelsa hina ánaðugu og líkna hinum sjúku og aðþrengdu.
- 20 Og nú hef ég rætt við yður, bræður mínir, um hroka. Og þeir yðar, sem hafið þrengt að náunga yðar og ofsótt hann vegna hrokans í hjörtum yðar, yfir því, sem Guð hefur gefið yður, hvað segið þér við því?
- 21 Haldið þér ekki, að slík breytni sé viðurstygileg þeim, sem skapað hefur allt hold? Í augum hans er hver vera jafn dýrmæt annarri, og allt hold er af moldu komið. Og einmitt í þeim tilgangi hefur hann skapað þá, að þeir haldi boðorð hans og hefji hann að eilífu til dýrðar.
- 22 En nú læt ég af að tala við yður um þennan hroka, og þyrfti ég ekki að tala við yður um enn þyngri glæp, mundi hjarta mitt gleðjast ákaft yfir yður.
- 23 En orð Guðs þjakar mig vegna hinna grófari glæpa yðar. Því að sjá, svo segir Drottinn: Misgjörðir vaxa hjá þessum lýð. Hann skilur ekki ritningarnar, því að hann reynir að afsaka hórdóm sinn með því, sem skrifað var um Davíð og Salómon, son hans.
- 24 Sjá, vissulega áttu Davíð og Salómon margar eiginkonur og hjákonur, en það var mér viðurstyggð, segir Drottinn.
- 25 Þess vegna hef ég leitt þetta fólk burt úr landi Jerúsalem með krafti míns eigin armleggs, segir Drottinn, til þess að ég gæti vakið mér upp réttláta grein af ávexti lenda Jósefs.
- 26 Þess vegna mun ég, Drottinn Guð, ekki leyfa, að þetta fólk hagi sér eins og þeir til forna.
- 27 Þess vegna skuluð þér hlusta á mig, bræður mínir, og hlýða á orð Drottins: Því að enginn karlmaður á meðal yðar skal eiga fleiri en eina eiginkonu, og hjákonu skal hann enga eiga —
- 28 Því að ég, Drottinn Guð, hef velþóknun á skírlífi kvenna, en hórdómur er mér viðurstyggð. Svo segir Drottinn hersveitanna.

And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

For I, the Lord God, delight in the chastity of women. And whoredoms are an abomination before me; thus saith the Lord of Hosts.

- 29 Þess vegna skal þessi þjóð halda boðorð mín, segir Drottinn hersveitanna, ella mun bölvun hvíla yfir landinu þeirra vegna.
- 30 Því að vilji ég afla mér niðja, segir Drottinn hersveitanna, þá mun ég gefa fólki mínu fyrirmæli. Að öðru leyti skal það hlýða á þetta.
- 31 Því að sjá. Ég, Drottinn, hef séð sorg og heyrð kveinstafi dætra þjóðar minnar í landi Jerúsalem, já, um öll lönd þjóðar minnar, vegna ranglætis og viðurstygðar eiginmanna þeirra.
- 32 Og ég mun ekki leyfa, segir Drottinn hersveitanna, að hróp hinna fögru dætra þessarar þjóðar, sem ég hef leitt burt úr landi Jerúsalem, þurfi að berast upp til mín gegn karlmönnum þjóðar minnar, segir Drottinn hersveitanna.
- 33 Því að þeir skulu ekki leiða dætur þjóðar minnar burt ánauðugar, vegna þess hve blíðar þær eru í lund, án þess að ég láti þunga bölvun yfir þá koma, já, jafnvel tortímingu. Því að þeir skulu ekki hór drýgja, eins og menn til forna, segir Drottinn hersveitanna.
- 34 Og sjáið nú, bræður mínir. Þér vitið, að föður okkar, Lehi, voru gefin þessi fyrirmæli. Þess vegna hefur yður verið kunnugt um þau áður. Og þér hafið leitt yfir yður mikinn dóm, því að þér hafið gjört það, sem þér hefðuð ekki átt að gjöra.
- 35 Sjá. Misgjörðir yðar eru enn stærri en bræðra vorra, Lamanítanna. Þér hafið sært hjörtu blíðlyndra eiginkvenna yðar og glatað trúnaðartrausti barna yðar vegna þess slæma fordæmis, sem þér hafið sýnt þeim. Og andvörp hjartna þeirra stíga upp til Guðs og tala gegn yður. Og vegna strangleika Guðs orðs, sem berst niður gegn yður, dóu mörg hjörtu, níst djúpum sárum.

Wherefore, this people shall keep my commandments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed unto me, I will command my people; otherwise they shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and heard the mourning of the daughters of my people in the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my people, because of the wickedness and abominations of their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the cries of the fair daughters of this people, which I have led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

For they shall not lead away captive the daughters of my people because of their tenderness, save I shall visit them with a sore curse, even unto destruction; for they shall not commit whoredoms, like unto them of old, saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these commandments were given to our father, Lehi; wherefore, ye have known them before; and ye have come unto great condemnation; for ye have done these things which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts of your tender wives, and lost the confidence of your children, because of your bad examples before them; and the sobbings of their hearts ascend up to God against you. And because of the strictness of the word of God, which cometh down against you, many hearts died, pierced with deep wounds.

Jakob 3

- 1 En sjá, ég, Jakob, vil ávarpa yður, hina hjartahreinu. Lítið til Guðs með staðföstum huga, biðjið til hans í sterkri trú og hann mun ljá yður huggun í þrengingum yðar, tala máli yðar og láta réttvísina koma yfir þá, sem leitast við að tortíma yður.
- 2 Ó lyftið höfðum yðar, allir þér, sem hjartahreindir eruð, og takið við hugljúfu orði Drottins og endurnærst af elsku hans, því að það getið þér að eilífu, sé hugur yðar staðfastur.
- 3 En vei, vei yður, sem ekki eruð hjartahreindir, sem á þessum degi eruð saurugir frammi fyrir Guði. Því að yðar vegna leggst bölvun yfir landið. Og ef þér iðrist eigi, munu Lamanítarnir, sem ekki eru eins saurugir og þér, þótt á þeim hvíli þung bölvun, kvelja yður allt til tortímingar.
- 4 Og iðrist þér eigi, nálgast sá tími óðfluga, að þeir nái eignarhaldi á erfðalandi yðar, og Drottinn Guð mun leiða burtu hina réttlátu meðal yðar.
- 5 Sjá! Bræður yðar Lamanítar, sem þér fyrirlítið vegna óhreininda þeirra og bölvunarinnar, sem lagðist á hörund þeirra, eru réttlátari en þér, því að þeir hafa ekki gleymt boðorðinu, sem Drottinn gaf föður vorum — að eiga aðeins eina eiginkonu og enga hjákonu og engan hór drýgja sín á meðal.
- 6 Og þeir gæta þess að halda þetta boðorð. Og vegna þess að þeir gæta þess að halda boðorðið, mun Drottinn Guð ekki tortíma þeim, heldur sýna þeim miskunn. Og sá dagur kemur, að þeir verða blessunarríkt fólk.
- 7 Sjá. Eiginmenn meðal þeirra elska eiginkonur sínar, og eiginkonur meðal þeirra elska eiginmenn sína, og eiginmenn og eiginkonur elska börn sín. Og vantrú þeirra og hatur á yður stafar af misgjörðum fedra þeirra. Hversu miklu betri skylduð þér því vera en þeir í augum hins mikla skapara yðar?
- 8 Ó, bræður mínir. Ef þér iðrist ekki synda yðar, óttast ég, að hörund þeirra verði ljósara en yðar, þegar þér verðið leiddir saman fram fyrir háseti Drottins.

Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

9 Þess vegna gef ég yður boð, sem er Guðs orð, um að hæða þá ekki framar, vegna þess að hörund þeirra er þeldökkt, né heldur hæða þá vegna óhreininda þeirra. Heldur skuluð þér minnst yðar eigin óhreininda, og þess, að óhreinindi þeirra eru frá feðrum þeirra komin.

10 Minnst þess vegna barna yðar, og hvernig þér hafið hryggt hjörtu þeirra með því fordæmi, sem þér hafið sýnt þeim. Og þér megið einnig minnst þess, að með yðar eigin sora kunnið þér að leiða börn yðar til tortímingar, og syndir þeirra kunna að hlaðast á yðar eigin höfuð á efsta degi.

11 Ó, bræður mínir, hlýðið á orð mín. Vekið þá hæfni, sem sálir yðar búa yfir. Hristið yður, svo að þér vaknið af dauðadáinu! Leysið yður undan kvölum vítis, svo að þér verðið ekki englar djöfulsins og yður verði ekki varpað út í það diki elds og brennisteins, sem er hinn annar dauði.

12 Og ég, Jakob, sagði margt fleira við Nefíþjóðina og varaði hana við saurlífi, losta og hvers kyns synd og fræddi hana um hræðilegar afleiðingar þess.

13 Og á þessar töflur er ekki unnt að letra einn hundraðasta hluta af því, sem þessi þjóð hafðist að, sem nú var orðin fjölmenn. En margt af því, sem fólkið tók sér fyrir hendur, er letrað á stærri töflurnar ásamt frásögnum af styrjöldum þeirra, ágreiningsmálum og stjórnartíð konunga þeirra.

14 Og þessar töflur eru kallaðar töflur Jakobs, og þær gjörði Nefí með eigin hendi. Og ég læt þessum orðum lokið.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.

Jakob 4

- 1 En sjá. Nú bar svo við, að ég, Jakob, hafði þjónað þjóð minni mikið með orðum, (en ég get ekki fært nema lítið af orðum mínum í letur, vegna þess hve erfitt er að letra orð okkar á töflurnar) og vér vitum, að það, sem letrað er á töflurnar, hlýtur að haldast —
- 2 Hins vegar hlýtur það, sem vér leturum á eitthvað annað en töflur, að eyðast og mást út, en vér getum letrað nokkur orð á töflur, sem veita munu börnum vorum og ástkærum bræðrum örlitla þekkingu á oss eða feðrum sínum —
- 3 En yfir þessu gleðjumst vér, og vér vinnum ötullega að því að letra þessi orð á töflurnar í von um, að ástkærir bræður vorir og börn muni taka við þeim með þakklátu hjarta og skoða þær til að fræðast í gleði, en hvorki sorg né fyrirlitningu, um fyrstu foreldra sína.
- 4 Og í þeim tilgangi höfum vér fært þetta í letur, að þeir megi vita, að vér þekktum til Krists og lifðum í von um dýrð hans mörg hundruð árum fyrir komu hans. Og vér lifðum ekki einir í von um dýrð hans, heldur einnig allir hinir heilögu spámenn, sem á undan oss komu.
- 5 Sjá, þeir trúðu á Krist og tilbáðu föðurinn í hans nafni, og vér tilbiðjum einnig föðurinn í hans nafni. Og í þeim tilgangi höldum vér lögmál Móse, að það beini sálum vorum til hans. Og af þeim sökum er það helgað oss til réttlætis á sama hátt og það var talið Abraham til réttlætis í eyðimörkinni að hlýðnast boði Guðs um að fórna syni sínum, Ísak, sem er í líkingu við Guð og hans eingetna son.
- 6 Þess vegna kynnum vér oss spámennina og vér höfum margar opinberanir og spásagnaranda. Og með öllum þeim vitnisburði öðlumst vér von, og trú vor verður óhagganleg, slík, að vér getum vissulega skipað fyrir í nafni Jesú, og sjálf trén hlýða oss, eða fjöllin, eða öldur sjávar.
- 7 Samt sýnir Drottinn Guð oss veikleika vorn, til að vér megum vita, að það er fyrir náð hans og mikið lítillæti gagnvart mannanna börnum, að vér höfum kraft til að gjöra slíkt.

Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith cometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

- 8 Sjá. Mikil og undursamleg eru verk Drottins. Hve ókannanleg eru ekki djúp leyndardóma hans, og útilokað er, að maðurinn finni allar leiðir hans. Enginn maður þekkir leiðir hans, nema þær séu opinberaðar honum. Þess vegna bræður, skuluð þér ekki forsmá opinberanir Guðs.
- 9 Því að sjá. Með krafti orðs hans varð maðurinn til á yfirborði jarðar, þeirrar jarðar, sem sköpuð var með krafti orðs hans. Og ef Guð gat mælt þannig, að heimurinn varð til, og mælt þannig, að maðurinn varð til, hví skyldi hann þá ekki eins geta skipað jörðunni og sköpunarverki sínu á yfirborði hennar, sem honum þóknast og að eigin vild?
- 10 Bræður, leitist þess vegna ekki við að gefa Drottni ráð, heldur leitið ráða hans. Því að sjá. Þér vitið sjálfir, að hann stjórnar öllum verkum sínum af vísku, réttvísi og mikilli miskunn.
- 11 Ástkæru bræður, leitið þess vegna sátta hans fyrir friðþægingu Krists, hans eingetna sonar, og þá verður upprisan yðar, samkvæmt þeim krafti upprisunnar, sem býr í Kristi, og þér verðið kynntir fyrir Guði, sem frumgróði Krists, þar eð þér eigið trú og hafið góða von um að vegsamast í honum, áður en hann birtist í holdinu.
- 12 Og þér skuluð ekki undrast, mínir elskuðu, að ég segi yður þetta. Því að hvers vegna skyldi ekki talað um friðþægingu Krists til að gjörkynnast honum og þar með öðlast vitneskju um upprisuna og þá veröld, sem í vændum er?
- 13 Sjá, bræður mínir. Látum þann, sem spáir, spá þannig, að menn skilji, því að andinn segir sannleikann, en lýgur ekki. Þess vegna talar andinn um hlutina eins og þeir í raun eru og eins og þeir í raun munu verða. Þess vegna eru oss sýndir þessir hlutir greinilega, að það verði sálum vorum til hjálpræðis. En sjá. Vér erum ekki einir til vitnis um þetta, því að Guð talaði einnig um það við hina fornu spámenn.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

14 En sjá. Gyðingar voru þrjóskufull þjóð, og þeir fyrirlitu einföld og afdráttarlaus orð, réðu spámennina af dögum og sóttust eftir því, sem þeir skildu ekki. Og vegna blindu sinnar, blindu sem hlaust af því að horfa yfir markið, hljóta þeir að falla, því að Guð hefur samkvæmt þeirra eigin vilja tekið frá þeim hinn skýra einfaldleik sinn og látið þeim í té margt, sem þeir fá eigi skilið. Og að ósk þeirra gjörði Drottinn þetta, svo að þeir megi hrasa.

15 Og nú leiðir andinn mig, Jakob, til að spá. Því að ég verð þess var fyrir áhrif andans, sem í mér starfar, að með hrösun sinni munu Gyðingar hafna bjarginu, sem þeir gætu byggt á og gert að traustri undirstöðu.

16 En sjá. Þetta bjarg mun samkvæmt ritningunum verða hinn mikli, hinn síðasti og hinn eini trausti grundvöllur, sem Gyðingar geta byggt á.

17 Og hvernig má það vera, mínir elskuðu, að þeir geti nokkru sinni byggt á hinum trausta grundvelli eftir að hafa afneitað honum, þannig að hann verði meginhyrningarsteinn þeirra?

18 Sjá, ástkæru bræður mínir. Pennan leyndardóm mun ég afhjúpa fyrir yður, ef ég hvika ekki á einhvern hátt frá staðfestu minni í andanum og hrasa ekki vegna ofurkvíðans, sem ég ber í brjósti yðar vegna.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.

Jakob 5

- 1 Sjá, minnst þér ekki, bræður mínir, að hafa lesið orð Senosar spámanns, sem hann beindi til Ísraelsættar, og mælti:
- 2 Ó þér, Ísraelsætt, hlustið og heyrið orð mín, spámanns Drottins.
- 3 Því að sjá. Svo mælir Drottinn: Ó Ísraelsætt, yður mun ég líkja við hreinræktað olífutré, sem maður nokkur tók og hlúði að í víngarði sínum. Og tréð óx, varð gamalt og tók að fúna.
- 4 Og svo bar við, að eigandi víngarðsins kom þar að og sá, að olífutré hans var farið að fúna. Og hann sagði: Ég mun sniðla það, stinga upp umhverfis það og gefa því næringu, svo að nýjar, fingerðar greinar fái spröttið út úr því og það deyi ekki.
- 5 Og svo bar við, að hann sniðlaði það, stakk upp umhverfis það og gaf því næringu, orðum sínum samkvæmt.
- 6 Og svo bar við, að mörgum dögum síðar fór það að skjóta út nokkrum ungum og fingerðum greinum. En sjá. Aðalkróna þess tók að visna.
- 7 Og svo bar við, að eigandi víngarðsins sá það og sagði við þjón sinn: Mér fellur þungt að missa þetta tré, en far því og ná í greinar af villtu olífutré og fær mér þær hingað, og við skulum taka þessar aðalgreinar, sem farnar eru að visna og kasta þeim á eldinn, svo að þær brenni.
- 8 Og sjá, sagði herra víngarðsins. Ég ætla að taka brott margar af þessum ungu og fingerðu greinum og gróðursetja þær, þar sem mér hentar. Og fari svo, að rætur þessa trés deyi, skiptir það ekki máli, því að ég get varðveitt ávexti þess fyrir sjálfan mig. Þess vegna mun ég taka þessar ungu og fingerðu greinar og gróðursetja þær, þar sem mér hentar.
- 9 Þú skalt taka greinarnar af villta olífutrénu og græða þær á í staðinn fyrir hinar, en þeim, sem ég hef brotið af, mun ég kasta á eldinn og brenna, svo að þær verði ekki til trafala í víngarði mínum.

Jacob 5

Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:

Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.

For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.

And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.

And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.

And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.

And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.

And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.

Take thou the branches of the wild olive tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.

- 10 Og svo bar við, að þjónn herra víngarðsins fór að orðum herra síns og græddi á greinar hins villta olífutrés.
- 11 Og herra víngarðsins sá um, að stungið væri upp umhverfis tréð, að það væri sniðlað og því gefin næring, og hann sagði við þjón sinn: Mér fellur þungt að missa þetta tré. Ég hef gjört þetta til þess, að mér megi ef til vill takast að varðveita rætur þess þannig, að þær deyri ekki og ég geti varðveitt þær fyrir sjálfan mig.
- 12 Far því leiðar þinnar, vak yfir trénu og gef því næringu, orðum mínum samkvæmt.
- 13 Og þessar greinar mun ég setja neðst í víngarð minn eins og mér hentar, en það skiptir þig engu. Og það gjöri ég til að geta varðveitt hinar náttúrlegu greinar trésins fyrir sjálfan mig og einnig til þess, að ég geti geymt mér ávexti þess til síðari tíma, því að mér félli þungt, að þurfa að sjá af þessu tré og ávöxtum þess.
- 14 Og svo bar við, að herra víngarðsins hélt sína leið og fól hinar náttúrlegu greinar hreinræktaða olífutrésins, sumar hér og aðrar þar, neðst í víngarði sínum, að eigin vild og vilja.
- 15 Og svo bar við, að langur tími leið, og herra víngarðsins sagði við þjón sinn: Kom, við skulum halda niður í víngarðinn til að vinna þar.
- 16 Og svo bar við, að herra víngarðsins hélt niður í víngarðinn ásamt þjóni sínum til að starfa. Og svo bar við, að þjónninn sagði við húsbónda sinn: Sjá, lít á þetta, lít á tréð!
- 17 Og svo bar við, að herra víngarðsins leit í kringum sig og sá tréð, sem villtu olífugreinarnar höfðu verið græddar á, og það hafði vaxið og var farið að bera ávöxt. Og hann sá, að það var gott tré og ávextir þess voru eins og náttúrlegir ávextir.

And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive tree.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

- 18 Og hann sagði við þjóninn: Sjá, greinarnar af villta trénu hafa sogið í sig safann úr rótunum, þannig að ræturnar hafa gefið frá sér mikinn kraft. Og vegna hins mikla krafts, sem í rótunum býr, hafa villtu greinarnar borið ræktaðan ávöxt. Hefðum við ekki grætt þessar greinar á, hefði tréd visnað. Og sjá. Ég mun geyma mér mikið af ávöxtunum, sem tréd hefur gefið af sér. Og ég mun safna ávöxtunum og geyma mér þá til síðari tíma.
- 19 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði við þjóninn: Kom, förum neðst í víngarðinn og athugum, hvort náttúrulegu greinarnar af trénu hafa ekki einnig borið mikinn ávöxt, svo að ég geti einnig safnað mér ávöxtum þeirra og geymt til síðari tíma.
- 20 Og svo bar við, að þeir fóru þangað, sem húsbóndinn hafði falið náttúrulegu greinarnar af trénu, og hann sagði við þjóninn: Lít á þessar greinar. Og hann sá, að hin fyrsta hafði borið mikinn ávöxt, og hann sá einnig, að hann var góður. Og hann sagði við þjóninn: Tak af ávextinum og geym til síðari tíma, svo að ég geti varðveitt hann fyrir sjálfan mig. Því að sjá, sagði hann, allan þennan tíma hef ég nært það, og það hefur borið mikinn ávöxt.
- 21 Og svo bar við, að þjóninn spurði húsbónda sinn: Hvers vegna komstu hingað til að gróðursetja þetta tré eða þessa grein af trénu? Því að sjá. Þetta var ófrjósamasti bletturinn í öllum víngarði þínum.
- 22 En herra víngarðsins sagði við hann: Gef mér ekki ráð. Ég vissi, að þetta var ófrjósamur jarðarskiki. Þess vegna sagði ég við þig: Ég hef nært það allan þennan tíma, og þú sérð, að það hefur borið mikinn ávöxt.
- 23 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði við þjóninn: Lít hingað. Sjá, ég hef einnig gróðursett aðra grein af trénu, og þú veist, að þessi jarðarskiki var enn ófrjósamari en sá fyrri. En lít á tréd! Ég hef nært það allan þennan tíma og það hefur borið mikinn ávöxt. Þess vegna skaltu safna honum saman og geyma hann til síðari tíma, svo að ég geti varðveitt hann sjálfum mér til handa.

And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.

And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.

And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.

- 24 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði aftur við þjón sinn: Lít hingað og sjá einnig enn eina grein, sem ég hef gróðursett. Sjá, ég hef einnig nært hana, og hún hefur borið ávöxt.
- 25 Og hann sagði við þjóninn: Lít hingað og sjá þá síðustu. Sjá, hana gróðursetti ég á gróðursælum stað, og ég hef nært hana allan þennan tíma, en einungis hluti af trénu hefur borið ræktaðan ávöxt, en hinn hluti trésins hefur borið villtan ávöxt. Sjá, samt hef ég nært þetta tré eins og hin.
- 26 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði við þjóninn: Brjót af greinarnar, sem ekki hafa borið góðan ávöxt, og kasta þeim á eldinn.
- 27 En sjá, þjónninn sagði við hann: Við skulum sniðla tréð og stinga upp umhverfis það og gefa því næringu örlítið lengur, ef hugsast gæti, að það bæri þér góðan ávöxt, sem þú getur safnað og varðveitt til síðari tíma.
- 28 Og svo bar við, að herra víngarðsins og þjónn herra víngarðsins veittu öllum ávexti víngarðsins næringu.
- 29 Og svo bar við, er langur tími var liðinn, að herra víngarðsins sagði við þjón sinn: Kom, við skulum fara aftur niður í víngarðinn til starfa, því að sjá. Stundin nálgast, og endalokin verða fyrr en varir, og þess vegna verð ég að safna mér ávöxtunum til síðari tíma.
- 30 Og svo bar við, að herra víngarðsins og þjónninn fóru niður í víngarðinn og komu að trénu, sem náttúrlegu greinarnar höfðu verið brotnar af, en villtu greinarnar græddar á. Og sjá, ávextir af öllum gerðum sveigðu greinar trésins.
- 31 Og svo bar við, að herra víngarðsins bragðaði á ávöxtunum, á hverri tegundinni eftir aðra. Og herra víngarðsins mælti: Sjá, allan þennan tíma höfum við nært þetta tré, og ég hef safnað mér miklu af ávöxtum til síðari tíma.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.
- And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.
- But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.
- And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

32 En sjá. Að þessu sinni hefur það borið mikinn ávöxt, en enginn þeirra er góður. Og sjá, hér eru alls konar slæmir ávextir, sem gjöra mér ekkert gagn, þrátt fyrir allt erfiði okkar. Og nú fellur mér þungt, að ég skuli missa þetta tré.

33 Og herra víngarðsins sagði við þjón sinn: Hvernig eigum við að fara að með tréð, til að ég geti að nýju varðveitt mér hina góðu ávexti þess?

34 Og þjónninn sagði við húsbónda sinn: Sjá. Vegna þess að þú græddir greinarnar af villta olífufrénu á, hafa þær nært ræturnar þannig, að þær hafa haldið lífi og ekki visnað. Á því sérðu, að þær eru enn góðar.

35 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði við þjón sinn: Tréð kemur mér að engu haldi, og rætur þess gagna mér ekki, meðan þær gefa af sér slæma ávexti.

36 Þó veit ég, að ræturnar eru góðar, og í eigin tilgangi hef ég varðveitt þær. Og vegna þess hve sterkar þær eru, hafa þær fram að þessu orðið til þess, að villtu greinarnar hafa borið góðan ávöxt.

37 En sjá. Villtu greinarnar hafa vaxið og orðið rótunum yfirsterkari, og vegna þess að greinarnar hafa orðið rótunum sterkari, hefur það borið mikinn og slæman ávöxt. Og þar eð það hefur borið mikinn og slæman ávöxt, getur þú séð, að það er farið að visna. Og gjörum við ekkert til að varðveita það, mun það brátt verða fullþroska og því kastað á eldinn.

38 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði við þjón sinn: Við skulum fara neðst í víngarðinn og athuga, hvort náttúrlegu greinarnar hafa einnig borið slæman ávöxt.

39 Og svo bar við, að þeir fóru neðst í víngarðinn. Og svo bar við, að þeir sáu, að ávextirnir á náttúrlegu greinunum voru einnig orðnir spilltir. Já, á hinni fyrstu, annarri og hinni síðustu voru allir orðnir spilltir.

40 Og villtir ávextir á þeirri seinustu höfðu náð yfirtökum á þeim hluta trésins, sem bar góðan ávöxt, jafnvel svo að greinin hafði visnað og dáíð.

41 Og svo bar við, að herra víngarðsins grét og sagði við þjóninn: Hvað hefði ég meira getað gjört fyrir víngarð minn?

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

- 42 Sjá. Ég vissi, að allir ávextir vínekrunnar, að þessum undanskildum, voru orðnir spilltir. Og nú eru þessir, sem eitt sinn gáfu af sér góðan ávöxt, einnig orðnir spilltir og öll tré í víngarði mínum til einskis annars nýt, nema ef vera skyldi að verða höggvin niður og á eld kastað.
- 43 Og sjá. Þetta seinasta tré, sem greinarnar hafa visnað á, gróðursetti ég á gróðursælum stað. Já, á þeim hluta, sem var úrvalsgóður, betri en allir aðrir í garði mínum.
- 44 Og þú sást, að ég hjó einnig niður það, sem til trafala var á þessum bletti til þess að geta gróðursett þetta tré í staðinn.
- 45 Og þú sást, að hluti þess bar góðan ávöxt, en hluti þess villtan ávöxt. Og vegna þess að ég braut ekki greinarnar af og kastaði þeim á eldinn, hafa þær borið góðu greinina ofurliði, svo að hún hefur visnað.
- 46 Og sjá nú. Þrátt fyrir þá umhyggju, sem við höfum sýnt víngarði mínum, hafa trén í honum spillst, þannig að þau bera engan góðan ávöxt. Og ég hafði vonast til að varðveita þau og geyma mér ávexti þeirra til síðari tíma. En sjá. Þau hafa orðið eins og villta olífutréð og eru til einskis nýt, nema niðurrhöggs og að verða á eld kastað. Og mér fellur þungt að missa þau.
- 47 En hvað meira hefði ég getað gjört í víngarði mínum? Hefur hönd mín slakað á, þannig að ég hafi ekki nært það? Nei, ég hef nært það, stungið upp umhverfis það, sniðlað það, séð því fyrir áburði og haldið hendi minni útréttri svo til allan liðlangan daginn, en nú dregur að endalokum. Og mér fellur þungt að verða að höggva niður öll trén í víngarði mínum og kasta þeim á eldinn, svo að þau brenni upp. Hver hefur spillt víngarði mínum?
- 48 Og svo bar við, að þjónninn sagði við húsbónda sinn: Er það ekki gnæfandinn í víngarði þínum — hafa ekki greinarnar borið hinar góðu rætur ofurliði? Og þar eð greinarnar hafa orðið rótunum yfirsterkari, uxu þær hraðar en styrkur rötanna leyfði og styrktust sjálfar. Sjá, ég spyr, er þetta ekki orsök þess að trén í víngarði þínum hafa spillst?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?

49 Og svo bar við, að herra víngarðsins sagði við þjóninn: Við skulum fara og höggva niður trén í víngarðinum og kasta þeim á eldinn, til að þau verði ekki til trafala í víngarði mínum, því að ég hef reynt allt. Hvað hefði ég getað gjört frekar fyrir víngarð minn?

50 En sjá, þjónninn sagði við herra víngarðsins: Hlífðu honum örlítið lengur.

51 Og herrann sagði: Já, ég skal hlífa honum örlítið lengur, því að mér fellur þungt að missa trén í víngarði mínum.

52 Þess vegna skulum við taka greinarnar af trjánum, sem ég gróðursetti neðst í víngarði mínum, og græða þær á tréð, sem þær eru af komnar. Og við skulum tína þær greinar af trénu, sem bitrastan ávöxt bera, en græða á náttúrlegu greinar trésins í þeirra stað.

53 Og þetta mun ég gjöra, til að tréð deyi ekki og mér megi ef til vill takast að varðveita rætur þess fyrir sjálfan mig, í eigin tilgangi.

54 Og sjá. Rætur hinna náttúrlegu greina trésins, sem ég gróðursetti þar sem mér hentaði, eru enn þá lifandi. Og til að ég megi einnig varðveita þær í eigin tilgangi, mun ég taka greinarnar af þessu tré og græða við þær. Já, ég mun græða við þær greinarnar af móðurtré þeirra, til að ég geti varðveitt rætur þeirra einnig, sjálfum mér til handa, svo að þær beri góðan ávöxt handa mér, þegar þær verða nægilega sterkar, og ávextir víngarðs míns megi enn verða mér til dýrðar.

55 Og svo bar við, að þeir tóku greinar af náttúrlega trénu, sem var orðið villt, og græddu á náttúrlegu trén, sem einnig voru villt orðin.

56 Og þeir tóku einnig greinar af náttúrlegu trjánum, sem voru orðin villt, og græddu aftur á móðurtré sín.

57 Og herra víngarðsins sagði við þjóninn: Höggðu ekki villtu greinarnar af trjánum nema þær bitrustu, og þú skalt græða á þau samkvæmt mínum fyrirmælum.

58 Við munum á ný færa trjám víngarðsins næringu og snyrta greinar þeirra. Og við skulum taka þær greinar af trjánum, sem eru fullvaxta og hljóta að visna og kasta þeim á eldinn.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.

Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.

And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.

And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.

And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

- 59 Og þetta gjöri ég, til þess að rætur þeirra megi öðlast styrk á ný vegna gæða sinna og til að hið góða verði hinu illa yfirsterkara, vegna þess að skipt var um greinar.
- 60 Og vegna þess að ég hef varðveitt náttúrlegu greinarnar og rætur þeirra og hef grætt náttúrlegu greinarnar aftur á móðurtréð og varðveitt rætur móðurtrésins, þá geta trén í víngarði mínum ef til vill aftur borið góðan ávöxt, svo að ég megi enn á ný gleðjast yfir ávöxtum víngarðs míns og fái ef til vill fagnað ákaft yfir því að hafa varðveitt rætur og greinar frumgróðans —
- 61 Far því og kalla á þjóna, til að við getum unnið ötullega og af öllum mætti í víngarðinum til að greiða veginn fyrir náttúrlegum ávexti, sem er góður og öllum öðrum ávöxtum dýrmætari.
- 62 Þess vegna skulum við vinna og leggja fram alla krafta okkar í síðasta sinn. Því að sjá. Endalokin nálgast, og þetta er í síðasta sinn, sem ég sniðla víngarð minn.
- 63 Græðið greinarnar á. Byrjið á þeim síðustu, svo að þær verði fyrstar og hinar fyrstu verði síðastar, og stingið upp umhverfis trén, bæði gömul og ung, hin fyrstu og hin síðustu, og hin síðustu og hin fyrstu, svo að öll verði þau nærð enn einu sinni, í síðasta sinn.
- 64 Stingið þess vegna upp umhverfis þau, sniðlið þau og berið enn á þau áburð, í síðasta sinn, því að endalokin nálgast. Og fari svo, að seinustu græðlingarnir vaxi og gefi af sér náttúrlegan ávöxt, þá skuluð þið greiða þeim veg til vaxtar.
- 65 Og þegar þeir eru teknir að vaxa, skuluð þið hreinsa burt greinarnar, sem bera bitran ávöxt, í samræmi við stærð og styrk hinna góðu. En þið skuluð ekki hreinsa burt allar vondu greinarnar í einu, ef rætur þeirra skyldu reynast of kröftugar fyrir græðlingana og græðlingarnir deyi þess vegna og ég glati trjánum í víngarði mínum.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

66 Og vegna þess að mig tekur sárt að glata trjánúm í víngarði mínum, skuluð þið hreinsa burt slæmu greinarnar, eftir því sem þær góðu vaxa, svo að styrkleiki rótanna og krónunnar haldist í hendur, þar til hinar góðu verða hinum illu yfirsterkari og tímabært er að höggva hinar illu af og kasta þeim á eldinn, til að þær verði ekki til trafala í víngarði mínum. Og þannig mun ég sópa hinu illa burtu úr víngarði mínum.

67 En greinarnar af náttúrlega trénu mun ég græða aftur á hið náttúrlega tré —

68 Og greinar af náttúrlega trénu mun ég græða á náttúrlegu greinar trésins. Og á þennan hátt mun ég leiða þær saman aftur til að þær gefi af sér eðlilegan ávöxt og verði eitt.

69 En illu greinunum mun út kastað, já, jafnvel langt út fyrir víngarð minn. Því að sjá, ég mun aðeins sniðla víngarð minn í þetta eina skipti.

70 Og svo bar við, að herra víngarðsins sendi þjón sinn. Og þjónninn fór og gjörði eins og húsbóndinn hafði boðið honum og kom með aðra þjóna, en þeir voru fáliðaðir.

71 Og herra víngarðsins sagði við þá: Farið út í víngarðinn og vinnið þar af öllum mætti. Því að sjá. Þetta er í síðasta sinn, sem ég nærí víngarð minn, því að endalokin eru í nánd og tíminn nálgast óðfluga. Og ef þið vinnið með mér af öllum mætti, munuð þið njóta ávaxtanna, sem ég geymi mér fyrir þann tíma, sem brátt fer í hönd.

72 Og svo bar við, að þjónarnir lögðu af stað og unnu af öllum mætti. Og herra víngarðsins vann einnig með þeim, og þeir hlýddu fyrir mælum víngarðsherrans í einu og öllu.

73 Og náttúrlegir ávextir tóku að vaxa aftur í víngarðinum, og náttúrlegar greinar hófu að vaxa á ný og dafna framúrskarandi vel. Og byrjað var að rífa villtu greinarnar af og kasta þeim burtu, en jafnvægi var látið haldast á milli rótanna og krónunnar, allt eftir styrk þeirra.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

And it came to pass that the servants did go and labor with their mights; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

74 Og þannig erfiðuðu þeir af kappi að boði herra víngarðsins, þar til lokið var við að kasta hinu illa út úr víngarðinum, en herrann hélt eftir, sjálfum sér til handa, þeim trjám, sem báru orðið náttúrlegan ávöxt. Og þau urðu sem eitt, og ávextirnir urðu jafnir. Herra víngarðsins hafði tekist að varðveita hinn náttúrlega ávöxt sjálfum sér til handa, sem var honum hinn dýrmætasti allt frá upphafi.

75 Og svo bar við, að þegar herra víngarðsins sá, að ávöxtur hans var góður og víngarður hans ekki lengur spilltur, kallaði hann saman þjóna sína og sagði við þá: Sjá, við höfum nært víngarð minn í síðasta sinn. Og þið sjáið, að ég hef náð fram vilja mínum, ég hef varðveitt hinn náttúrlega ávöxt, og hann er jafn góður og hann var í upphafi. Og blessaðir eruð þið, því að vegna þess að þið hafið unnið af kostgæfni með mér í víngarði mínum og hlýtt fyrir mælum mínum og hafið fært mér aftur hinn náttúrlega ávöxt, þannig að víngarður minn er ekki spilltur lengur og hinu illa hefur verið kastað burt, sjá, þá skuluð þið njóta gleði með mér yfir ávöxtum víngarðs míns.

76 Því að sjá. Lengi mun ég safna ávöxtum víngarðs míns og varðveita þá fyrir þann tíma, sem nálgast óðfluga. Og í síðasta sinn hef ég nært víngarð minn, sniðlað hann, stungið upp umhverfis trén og borið áburð á. Þess vegna mun ég geyma mér ávextina lengi, samkvæmt því sem ég hef sagt.

77 Og þegar sá tími kemur, að vondur ávöxtur kemur aftur inn í víngarð minn, þá mun ég láta safna hinu góða og hinu illa saman, og hið góða mun ég varðveita sjálfum mér til handa, en hinu illa mun ég kasta burt á sinn stað. Og þá er tíminn kominn og endalokin, og víngarð minn mun ég láta brenna í eldi.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and duned it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

And when the time cometh that evil fruit shall again come into my vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard will I cause to be burned with fire.

Jakob 6

- 1 Og sjáið nú, bræður mínir. Ég sagði yður, að ég ætlaði að spá, og sjá. Þetta er spádómur minn — að það, sem spámaðurinn Senos sagði um Ísraelsætt, þegar hann líkti henni við hreinræktað olífutré, hlýtur óhjákvæmilega að koma fram.
- 2 Og sá dagur, er hann réttir út hönd sína öðru sinni til að endurheimta þjóð sína, er einmitt dagurinn, já, hið síðasta sinn, sem þjónar Drottins ganga fram í krafti hans til að næra víngarð hans og sniðla. Og eftir það eru endalokin nærri.
- 3 Og hve blessaðir eru þeir, sem unnið hafa ötullega í víngarði hans! En hve bölvaðir eru þeir, sem vísað verður burtu þangað, sem þeir eiga heima! Og heimurinn mun brenndur með eldi.
- 4 Og mikil er miskunn Guðs við oss, því að hann man Ísraelsætt, jafnt rætur sem greinar. Og hann réttir fram hendur sínar til þeirra allan liðlangan daginn. En þeir eru þrjóskufullt og þrætugjarnt fólk, en allir þeir, sem ekki herða hjörtu sín, munu hólpnir verða í Guðs ríki.
- 5 Þess vegna grátbæni ég yður, ástkæru bræður, í fyllstu alvöru, að iðrast og halda yður fast að Guði í fullri einlægni, á sama hátt og hann heldur sér fast að yður, og herða ekki hjörtu yðar á meðan náðararmur hans er útréttur í dagsins ljósi.
- 6 Já, ef þér viljið heyra rödd hans nú í dag, þá skuluð þér ekki herða hjörtu yðar, því að hvers vegna skylduð þér vilja deyja?
- 7 Því að sjá. Viljið þér bera slæman ávöxt, svo að þér verðið höggðir niður og yður kastað á eldinn, eftir að hið góða orð Guðs hefur nært yður allan liðlangan daginn?
- 8 Sjá. Ætlið þér að afneita orðum spámanna, og ætlið þér að afneita öllum orðum, sem sögð hafa verið um Krist, eftir að svo margir hafa um hann talað, og afneita hinu góða orði Krists, krafti Guðs og gjöf heilags anda? Ætlið þér að kæfa hinn heilaga anda og hafa að háði hina miklu endurlausnaráætlun, sem gjörð hefur verið í yðar þágu?

Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

9 Vitið þér ei, að ef þér farið þannig að, mun endurlausnar- og upprisukrafturinn, sem býr í Kristi, verða til þess, að þér standið sneyptir og nístandi sakbitnir frammi fyrir dómgrindum Guðs?

10 Og í krafti réttvísinnar, því að réttvísinni er ekki hægt að afneita, verðið þér að hverfa ofan í díki elds og brennisteins, þar sem óslökkvandi eldar loga og reykurinn stígur upp alltaf og að eilífu, og þetta díki elds og brennisteins er óendanleg kvöl.

11 Ó, iðrist þá heldur, ástkæru bræður mínir, og gangið inn um mjóa hliðið og haldið áfram eftir hinum þrönga vegi, þar til þér öðlist eilíft líf.

12 Ó, verið vitrir. Hvað meira get ég sagt?

13 Að lokum vil ég kveðja yður, þar til vér hittumst aftur frammi fyrir ljúfum dómgrindum Guðs, dómgrindum sem fylla hina ranglátu nístandi kvíða og skelfingu. Amen.

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

Jakob 7

- 1 Og nokkrum árum síðar bar svo við, að maður nokkur að nafni Serem kom fram meðal Nefíþjóðarinnar.
- 2 Og svo bar við, að hann tók að prédika meðal þjóðarinnar og lýsa því yfir, að enginn Kristur kæmi. Og hann prédikaði margt, sem kitlaði hégómagirnd fólksins. Og það gjörði hann, svo að hann gæti kollvarpað kenningunni um Krist.
- 3 Og hann vann kappsamlega að því að afvegaleiða fólkið, og leiddi því marga afvega, og þar eð hann vissi, að ég, Jakob, trúði á Krist, sem koma mundi, leitaði hann tækifæra til að komast að mér.
- 4 Og hann var maður lærður, með fullt vald á tungu þjóðarinnar. Þess vegna gat hann skjallað þá óspart og beitt mikilli mælsku í samræmi við vald djöfulsins.
- 5 Og hann vonaðist til að geta haggð trú minni, þrátt fyrir margar opinberanir og margt, sem mér hafði vitrast um þetta. Því að ég hafði í raun og veru séð engla, og þeir höfðu þjónað mér. Sömuleiðis hafði ég heyrt rödd Drottins, sem talaði til mín öðru hverju berum orðum. Þess vegna varð mér ekki haggð.
- 6 Og svo bar við, að hann kom til mín og mælti til mín á þennan hátt: Bróðir Jakob, ég hef leitað mjög tækifæris til að ræða við þig, því að ég hef heyrt, og veit reyndar, að þú ferð víða og boðar það, sem þú kallar fagnaðarerindi eða kenningu Krists.
- 7 Og þú hefur afvegaleitt marga meðal þessarar þjóðar, svo að þeir rangsnúa réttum vegum Guðs og halda ekki lögmál Móse, sem er hin rétta leið. Og þeir hafa snúið lögmáli Móse upp í dyrkun á veru, sem þú segir muni koma eftir mörg hundruð ár. En sjá, ég, Serem, segi þér hér með, að þetta er guðlast, því að enginn maður veit um slíkt, því að hann getur ekki sagt fyrir um óorðna hluti. Og þannig lagðist Serem gegn mér.
- 8 En sjá. Drottinn Guð úthellti anda sínum yfir sálu mína, þannig að ég lét hvert orð hans verða honum til smánar.

Jacob 7

And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.

And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.

And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.

And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.

And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.

And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.

And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.

But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

- 9 Og ég spurði hann: Afneitar þú þeim Kristi, sem koma mun? Og hann svaraði: Ef Kristur væri til, mundi ég ekki afneita honum, en ég veit, að enginn Kristur er til, eða hefur verið til, né mun heldur nokkru sinni verða til.
- 10 Og ég spurði hann: Trúir þú ritningunum? Og hann svaraði já.
- 11 Og ég sagði við hann: Þá hefur þú ekki skilið þær, að þær bera Kristi sannarlega vitni. Sjá, ég segi þér, að enginn spámanna hefur skrifað neitt eða spáð neinu án þess að tala um þennan Krist.
- 12 Og þetta er ekki allt — mér hefur verið opinberað það, því að ég hef heyrt það og séð. Og mér hefur einnig opinberast það fyrir kraft heilags anda. Þess vegna veit ég, að allt mannkyn hlyti að glatast, ef engin friðþæging ætti sér stað.
- 13 Og svo bar við, að hann sagði við mig: Sýn mér þá tákni um kraft heilags anda, úr því að þú veist svo mikið í krafti hans.
- 14 Og ég sagði við hann: Hver er ég, að ég ætti að freista Guðs til að sýna þér tákni um það, sem þú veist, að er satt? Samt vilt þú afneita því, vegna þess að þú ert undir áhrifum djöfulsins. Verði þó ekki minn vilji. En ljósti Guð þig, skal það verða þér tákni um, að hann hefur vald bæði á himni og jörðu og einnig um það, að Kristur mun koma. Og verði þinn vilji, ó Drottinn, en ekki minn.
- 15 En svo bar við, að þegar ég, Jakob, hafði mælt þessi orð, yfirþyrmdi kraftur Drottins hann svo, að hann féll til jarðar. Og svo bar við, að honum var hjúknað í marga daga.
- 16 Og svo bar við, að hann sagði við fólkið: Á degi komanda skuluð þið safnast saman, því að ég á að deyja. Mig langar þess vegna að tala við fólkið, áður en ég dey.
- 17 Og svo bar við, að daginn eftir safnaðist múgur og margmenni saman, og hann talaði til þeirra af hreinskilni og afneitaði því, sem hann hafði kennt þeim, en viðurkenndi Krist, kraft heilags anda og þjónustu engla.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, insomuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; wherefore, I desire to speak unto the people before I shall die.

And it came to pass that on the morrow the multitude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.

- 18 Og hann sagði þeim hreinskilnislega, að hann hefði látið blekkjast af krafti djöfulsins. Og hann talaði um helvíti og eilífðina og eilífa hegningu.
- 19 Og hann sagði: Ég óttast að hafa drýgt hina ófyrirgefanlegu synd, því að ég hef logið að Guði. Því að ég afneitaði Kristi og sagðist trúa ritningunum og sannlega vitna þær um hann. Og vegna þess að ég hef logið þannig að Guði, óttast ég stórlega, að mál mitt sé skelfilegt, en ég gjöri játningu fyrir Guði.
- 20 Og svo bar við, að jafnskjótt og hann hafði mælt þessi orð, mátti hann ekki frammar mæla, og hann gaf upp andann.
- 21 Og þegar fjöldinn varð vitni að því, að hann mælti þetta um það bil, sem hann var að gefa upp andann, urðu þeir furðu lostnir, svo mjög, að kraftur Guðs kom yfir þá, og svo þyrmdi yfir þá, að þeir féllu til jarðar.
- 22 En þetta var mér, Jakob, þóknanlegt, því að ég hafði beðið föður minn á himnum um það, og hann hafði heyrt hróp mitt og svarað bænum mínum.
- 23 Og svo bar við, að friður og elska Guðs var aftur meðal fólksins, og það tók að kanna ritningarnar, en hlýddi ekki lengur orðum þessa rangláta manns.
- 24 Og svo bar við, að til margra ráða var gripið til að endurheimta Lamaníta og færa þeim aftur þekkingu á sannleikanum, en allt var unnið fyrir gýg, því að þeir höfðu yndi af styrjöldum og blóðsúthellingum, fylltir eilífu hatri á okkur bræðrum sínum. Og þeir leituðust stöðugt við að tortíma okkur með vopnavaldi sínu.
- 25 Þess vegna leitaðist Nefiþjóðin við að styrkja sig gegn þeim með vopnum sínum og öllum sínum mætti og treysti á Guð, bjarg hjálpræðis síns. Og þess vegna hefur hún hingað til hrósað sigri yfir óvinum sínum.

And he spake plainly unto them, that he had been deceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

And he said: I fear lest I have committed the unpardonable sin, for I have lied unto God; for I denied the Christ, and said that I believed the scriptures; and they truly testify of him. And because I have thus lied unto God I greatly fear lest my case shall be awful; but I confess unto God.

And it came to pass that when he had said these words he could say no more, and he gave up the ghost.

And when the multitude had witnessed that he spake these things as he was about to give up the ghost, they were astonished exceedingly; insomuch that the power of God came down upon them, and they were overcome that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I had requested it of my Father who was in heaven; for he had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God was restored again among the people; and they searched the scriptures, and hearkened no more to the words of this wicked man.

And it came to pass that many means were devised to reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of the truth; but it all was vain, for they delighted in wars and bloodshed, and they had an eternal hatred against us, their brethren. And they sought by the power of their arms to destroy us continually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against them with their arms, and with all their might, trusting in the God and rock of their salvation; wherefore, they became as yet, conquerors of their enemies.

26 Og svo bar við, að ég, Jakob, tók að eldast, og vegna þess að heimildirnar um þessa þjóð eru skráðar á hinar töflur Nefís, læt ég þessari frásögn lokið með því að lýsa því yfir að ég hef letrað þetta eftir minni bestu vitund og segja, að tíminn leið og líf vort leið, rétt eins og í draumi, þar eð vér vorum einmana og alvörugefið fólk, ferðalangar, burtreknir úr Jerúsalem, fæddir í andstreymi í óbyggðum og fyrirlitnir af bræðrum okkar, sem ollu styrjöldum og deilum. Þess vegna lifðum við í sorg daga okkar á enda.

27 Og ég, Jakob, sá, að brátt yrði ég að hverfa niður í gröf mína. Þess vegna sagði ég við son minn, Enos: Tak þessar töflur. Og ég sagði honum frá þeim fyrirmælum, sem Nefí, bróðir minn, hafði gefið mér, og hann lofaði að hlýðnast þeim. Og hér lýk ég letrun minni á þessar töflur, sem verið hefur umfangslítill. Og ég kveð lesandann í von um, að margir bræðra minna fái lesið orð mín. Bræður, í Guðsfríði.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and the record of this people being kept on the other plates of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring that I have written according to the best of my knowledge, by saying that the time passed away with us, and also our lives passed away like as it were unto us a dream, we being a lonesome and a solemn people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a wilderness, and hated of our brethren, which caused wars and contentions; wherefore, we did mourn out our days.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

Bók Enosar

- 1 Sjá, þetta bar við: Ég, Enos, sem vissi, að faðir minn var réttvís maður, því að hann kenndi mér á tungu sinni og fræddi mig einnig um umhyggju og áminningar Drottins — og blessað sé nafn Guðs míns fyrir það —
- 2 Ég mun segja ykkur frá baráttu minni frammi fyrir Guði, áður en ég öðlaðist fyrirgefningu synda minna.
- 3 Sjá. Ég hélt til skógar á dýraveiðar. Og orð föður míns um eilíft líf og gleði heilagra, sem ég hafði oft heyrt, smugu djúpt inn í hjarta mér.
- 4 Sál mína hungraði, og ég kraup niður frammi fyrir skapara mínum og ákallaði hann í máttugri og auðmjúkri bæn fyrir sálu minni, og allan liðlangan daginn ákallaði ég hann. Já, og þegar kvöldi tók, hrópaði ég enn hátt, svo að rödd mín næði himnum.
- 5 Og rödd kom til mín og sagði: Enos, syndir þínar eru fyrirgefna, og þú munt blessaður verða.
- 6 Og ég, Enos, vissi, að Guð gat ekki farið með lygi, og því var sekt minni sópað burtu.
- 7 Og ég spurði: Drottinn, hvernig má það vera?
- 8 Og hann svaraði mér: Vegna trúar þinnar á Krist, sem þú hefur aldrei fyrr heyrt eða séð. Og mörg ár munu líða, þar til hann opinberar sig í holdinu. Far því nú, trú þín hefur gjört þig heilan.
- 9 Nú bar svo við, að þegar ég hafði hlýtt á þessi orð, vaknaði hjá mér heit þrá eftir velfarnaði bræðra minna, Nefíta. Því opnaði ég alla sál mína í bæn til Guðs fyrir þeim.
- 10 Og á meðan ég átti í þessu andans stríði, sjá, þá kom rödd Drottins aftur í huga minn og sagði: Ég mun vitja bræðra þinna í samræmi við kostgæfni þeirra við að halda boðorð mín. Ég hef gefið þeim þetta land, og það er heilagt land. Og ég legg ekki bölvun yfir það fyrir aðrar sakir en misgjörðir. Þess vegna mun ég vitja bræðra þinna á þann hátt, sem ég hef skýrt frá, og brot þeirra mun ég láta yfir þá sjálfa koma með harmi.

The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.

- 11 Og þegar ég, Enos, hafði heyrt þessi orð, varð trú mín á Drottin óhagganleg. Og ég bað til hans í langri og strangri baráttu fyrir bræðrum mínum, Lamanítum.
- 12 Og svo bar við, að þegar ég hafði bedið heitt og lagt mig allan fram, sagði Drottinn við mig: Ég mun uppfylla óskir þínar, vegna trúar þinnar.
- 13 Og sjá nú. Þetta var það, sem ég bað hann um: Ef þjóð mín, Nefítar, drýgðu lögmálsbrot, eða þeim yrði tortímt af einhverjum ástæðum, en Lamanítum yrði ekki tortímt, þá skyldi Drottinn Guð varðveita heimildir um þjóð mína, Nefíta, jafnvel þótt hann yrði að beita til þess krafti síns heilaga arms og koma þeim í hendur Lamaníta einhvern tíma á ókomnum tímum, til þess að þeir yrðu ef til vill leiddir til sálhjálpunar —
- 14 Því að eins og á stóð var barátta okkar fyrir því að leiða þá aftur til hinnar sönnu trúar árangurslaus. Og þeir strengdu þess heit í reiði sinni að tortíma heimildum okkar, okkur sjálfum og öllum erfikenningum fedra okkar, gæfist þess nokkur kostur.
- 15 Og vegna þess að ég vissi, að það var á færi Drottins Guðs að varðveita heimildir okkar, ákallaði ég hann án afláts, því að hann hafði sagt við mig: Hvað sem þú biður um í trú og trúir, að þú hljóttir, í nafni Jesú Krists, það munt þú hljóta.
- 16 Og trúna hafði ég, og ég ákallaði Guð og bað hann um að varðveita heimildirnar. Og hann gjörði við mig sáttmála um að hann mundi koma þeim til Lamaníta þegar honum hentaði.
- 17 Og ég, Enos, vissi, að þetta yrði í samræmi við þann sáttmála, sem hann hafði gjört, og því gat sál mín hvílst.
- 18 Og Drottinn sagði við mig: Feður þínir báðu mig einnig um þetta, og það mun veitast þeim í samræmi við trú þeirra, því að trú þeirra var eins og trú þín.
- 19 Og nú bar svo við, að ég, Enos, ferðaðist um meðal Nefíþjóðarinnar og spáði um óorðna hluti og bar vitni um það, sem ég hafði heyrt og séð.

And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.

And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.

20 Og ég staðfesti hér, að Nefíþjóðin reyndi ötullega að leiða Lamaníta aftur til hinnar sönnu trúar á Guð, en erfiði okkar var til einskis. Hatur þeirra var óhagganlegt, og þeir létu stjórnast af illu eðli sínu og urðu að villtri, grimmri og blóðþyrstri þjóð, sem dýrkaði skurðgoð, var sóðaleg, nærðist á villibráð, bjó í tjöldum og ferðaðist um í óbyggðunum með skinnræmur um lendar sér og með rakað höfuð. Og þeim var lagið að fara með boga, sveðju og öxi. Og margir þeirra lögðu sér einungis til munns hrátt kjöt. Og þeir leituðust sífellt við að tortíma okkur.

21 Og svo bar við, að Nefíþjóðin yrkti jörðina, ræktaði alls konar korntegundir og ávexti, ól upp hjarðir af sauðfé og hjarðir af alls konar öðrum dýrum, geitum, villigeitum og fjölmörgum hestum.

22 Og meðal okkar var mikill fjöldi spámanna. Og þjóðin var þrjósukufull og treg til að skilja.

23 Og ekkert dugði nema harka á hörku ofan, prédikanir, spádómar um styrjaldir, deilur og tortímingu, stöðugar áminningar um dauðann, óendanleika eilífðarinnar og dóma og vald Guðs. Og allt þetta ýtti við þeim án afláts og hélt þeim í ótta við Drottin. Og ég fullyrði, að ekkert minna en þetta, ásamt afdráttarlausu orðalagi, varnaði þeim frá því að nálgast ódfluga tortímingu. Og þannig eru skrif mín um þá.

24 Og ég sá styrjaldir á milli Nefíta og Lamaníta á ævidögum mínum.

25 Og svo bar við, að ég tók að eldast, og eitt hundrað sjötíu og níu ár voru liðin, frá því að faðir okkar, Lehi, yfirgaf Jerúsalem.

26 Og ég sá, að brátt mundi ég hverfa niður í gröf mína eftir að hafa fyrir kraft Guðs prédikað og spáð fyrir þessari þjóð og boðað orðið samkvæmt þeim sannleik, sem í Kristi er. Og ég hef boðað það alla mína ævidaga, og það hefur veitt mér meiri fögnuð en nokkuð annað í heiminum.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things—stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

27 Og brátt mun ég hverfa til hvíldarstaðar míns, sem er hjá lausnara mínum, því að ég veit, að í honum finn ég hvíld. Og ég fagna þeim degi, þegar dauðlegur líkami minn íklæðist ódauðleika og mun standa frammi fyrir honum. Þá mun ég með fögnuði líta ásjónu hans, og hann mun segja við mig: Kom til mín, þú hinn blessaði, þér er fyrirbúinn staður í hífýlum föður míns. Amen.

And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

Bók Jaroms

- 1 Sjá, ég Jarom, letra nú fáein orð, að fyrirmælum föður míns, Enosar, til að sögu ættar okkar sé haldið til haga.
- 2 Og þar eð þessar töflur eru smáar umfangs og áletrunin í þeim tilgangi gjörð að verða bræðrum okkar Lamanítum að gagni, verð ég að vera stuttur. Og ég mun ekki færa neitt í letur um spádóma mína eða opinberanir, því hverju gæti ég bætt við það, sem feður mínir hafa þegar ritað? Því að hafa þeir ekki opinberað sáluhjálparáætlunina? Jú, ég segi yður, að svo er, og það nægir mér.
- 3 Sjá. Mikið verk þarf að vinna meðal þessarar þjóðar, vegna þess að hún er hörð í hjarta, eyru hennar heyra ekki, hugur hennar er blindur og lund hennar þrjósk. Engu að síður er Guð henni afar miskunnsamur og hefur enn ekki máð hana af yfirborði landsins.
- 4 Og margir eru meðal okkar, sem fá margar opinberanir, því ekki eru þeir allir þrjóskufullir. Og allir þeir, sem ekki þrjóskast, heldur eiga trú, eiga samfélag við hinn heilaga anda, sem opinberar mannanna börnum í samræmi við trú þeirra.
- 5 Og sjá. Tvö hundruð ár voru nú liðin, og Nefíþjóðin var orðin öflug í landinu. Hún gætti þess að halda lög Móse og helgaði Drottin hvíldardaginn. Og þeir vanheltu ekkert, né guðlöstuðu þeir. Og lög landsins voru afar ströng.
- 6 Og þeir voru dreifdir um mest allt landið og Lamanítar sömuleiðis. Og þeir voru miklu fjölmennari en Nefítar. Og þeir höfðu dálæti á morðum og drukku blóð úr dýrum.
- 7 Og svo bar við, að þeir réðust oft gegn okkur Nefítum. En konungar okkar og leiðtogar voru voldugir menn í trú sinni á Drottin, og þeir leiddu þjóðina á vegum Drottins. Þess vegna stóðumst við Lamanítana, rákum þá af landi okkar og tókum að víggirða borgir okkar eða allt okkar erfðaland.

The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

- 8 Og okkur fjölgaði mjög, og við dreifðumst um landið og auðguðumst mikið að gulli, silfri, dýrmætum munum, hagleiksgripum úr tré, byggingum og tækjum, sem og járn, kopar, látúni og stáli og unnum alls kyns jarðyrkjuverkfæri og stríðsvopn — já, oddhvasar örvar og örvamæla, skotspjót og kastspjót og allt, sem stríði tilheyrði.
- 9 Og þar eð við vorum þannig vel undir það búinir að mæta Lamanítum, vegnaði þeim ekki vel gegn okkur. En orð Drottins sannaðist, sem hann mælti til fedra okkar og sagði: Svo sem þér haldið boðorð mín, svo mun yður vegna vel í landinu.
- 10 Og svo bar við, að spámenn Drottins advöruðu Nefíþjóðina samkvæmt Guðs orði og sögðu, að héldi hún ekki boðorðin, heldur gjörðist lögmálsbrjótur, yrði hún afmáð af yfirborði landsins.
- 11 Þess vegna lögðu spámennirnir, prestarnir og kennararnir sig ötullega fram við að áminna þjóðina með miklu langlundargeði um dugnað og staðfestu og kenndu lögmál Móse og skýrðu tilgang þess. Og þeir töldu hana á að vænta Messíasar og trú á komu hans eins og hann væri þá þegar kominn. Og þannig kenndu þeir henni.
- 12 Og svo bar við, að með þessu tókst þeim að varna því, að þeim yrði tortímt í landinu, því að orð þeirra snertu hjörtu fólksins og vöktu það stöðugt til iðrunar.
- 13 Og svo bar við, að tvö hundruð þrjátíu og átta ár voru liðin og mestur hluti þess tíma leið við styrjaldir, illdeilur og ósamkomulag.
- 14 Og ég, Jarom, rita ekki meira, því að töflurnar eru smáar umfangs. En sjá, bræður mínir. Þér getið leitað til hinna taflna Nefís, því að sjá, þar eru letraðar heimildir um styrjaldir okkar í samræmi við rit konunganna eða þau rit, sem þeir létu færa í letur.
- 15 Og þessar töflur sel ég í hendur syni mínum, Omní, svo að þær megi varðveitast samkvæmt fyrirmælum fedra minna.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

And I deliver these plates into the hands of my son Omní, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

Bók Omnís

- 1 Sjá. Svo bar við, að samkvæmt fyrirmælum föður míns, Jaroms, féll það í minn hlut, Omnís, að letrara nokkuð á þessar töflur til þess að varðveita sögu ættar okkar —
- 2 Þess vegna vil ég láta ykkur vita, að á ævidögum mínum barðist ég mikið með sverði til varnar því, að þjóð mín, Nefítar, félli í hendur óvina sinna, Lamaníta. En sjá. Sjálfur er ég ranglátur maður og hef ekki haldið reglur og boð Drottins á þann hátt, sem mér bar.
- 3 Og svo bar við, að tvö hundruð sjötíu og sex ár voru liðin, og friður ríkti oft, en við áttum einnig oft í alvarlegum styrjöldum og blóðsúthellingum. Já, og loks voru tvö hundruð áttatíu og tvö ár liðin, og ég varðveitti þessar töflur samkvæmt fyrirmælum fedra minna, og fól þær í umsjá sonar míns, Amaron, og ég læt hér staðar numið.
- 4 Og það sem ég, Amaron, rita, sem fátt eitt er, rita ég í bók föður míns.
- 5 Sjá, svo bar við, að þrjú hundruð og tuttugu ár voru liðin, og hinum ranglátari meðal Nefíta var tortímt.
- 6 Og Drottinn vildi ekki una því, eftir að hafa leitt þá brott úr landi Jerúsalem, varðveitt þá og verndað frá því að falla í hendur óvinanna, já, hann vildi ekki una því, að orðin, sem hann mælti til fedra okkar, sönnuðust ekki, þegar hann sagði: Svo sem þér haldið ekki boðorð mín, svo mun yður ekki vegna vel í landinu.
- 7 Þess vegna lét Drottinn mikinn dóm yfir þá falla, en þó hlífði hann hinum réttlátu, svo að þeir færust ekki, og leysti þá úr höndum óvina sinna.
- 8 Og svo bar við, að ég afhenti bróður mínum, Kemís, töflurnar.

The Book of Omni

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

- 9 Það fáa, sem ég, Kemís, letra, rita ég í sömu bók og bróðir minn, því að sjá. Ég sá, að það síðasta, sem hann letraði, ritaði hann með eigin hendi. Og hann skráði það sama dag og hann afhenti mér töflurnar, og á þennan hátt höldum við heimildaskrár, því að það er samkvæmt fyrirmælum feðra okkar. Og ég gjöri hér endi á.
- 10 Sjá, ég Abínadom, er sonur Kemísar. Sjá, svo bar við, að ég varð vitni að miklum styrjöldum og illdeilum milli þjóðar minnar, Nefíta, og Lamaníta. Og með eigin sverði hef ég fellt marga Lamaníta til varnar bræðrum mínum.
- 11 Og sjá. Heimildirnar um þetta fólk eru letraðar á töflurnar sem konungarnir hafa varðveitt kynslóð fram af kynslóð. Og mér er ekki kunnugt um aðrar opinberanir en þær, sem færðar hafa verið í letur, og heldur ekki spádóma. Þess vegna nægir það, sem ritað hefur verið, og ég læt staðar numið.
- 12 Sjá, ég er Amalekí, sonur Abínadoms. Sjá, ég mun ræða örlítið við yður um Mósía, sem gjörður var konungur yfir landi Sarahemla. Því að sjá. Drottinn hafði gefið honum viðvörun um að flyja úr landi Nefís út í óbyggðirnar og með honum skyldu allir fara, sem vildu hlusta á rödd Drottins —
- 13 Og svo bar við, að hann gjörði eins og Drottinn bauð honum. Og allir, sem vildu hlusta á rödd Drottins héldu burtu úr landinu og út í óbyggðirnar. Og þeir höfðu margar prédikanir og spádóma sér að leiðarljósi. Og orð Guðs var þeim stöðug áminning, og í krafti arms hans voru þeir leiddir gegnum óbyggðirnar, þar til þeir komu til lands, sem nefnt er Sarahemlaland.
- 14 Og þeir fundu þar þjóð, sem nefndist Sarahemlaþjóðin. Og nú greip um sig mikill fögnuður meðal Sarahemlaþjóðarinnar, og Sarahemla fylltist einnig fögnuði yfir því, að Drottinn hafði sent fólk Mósía með látúnstöflurnar, sem geymdu heimildaskrá Gyðinga.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

- 15 Sjá. Svo bar við, að Mósía komst að raun um, að Sarahemlaþjóðin hafði komið frá Jerúsalem á sama tíma og Sedekía, konungur í Júda, var fluttur í ánaud til Babel.
- 16 Og þeir ferðuðust um óbyggðirnar, og hönd Drottins leiddi þá yfir vötnin miklu inn í landið, þar sem Mósía fann þá. Og þar höfðu þeir dvalið frá þeim tíma og til þessa.
- 17 Og þegar Mósía fann þá, voru þeir orðnir mjög fjölmennir. Engu að síður höfðu þeir háð margar styrjaldir, oft staðið í alvarlegum illdeilum og fallið fyrir sverði. Og tunga þeirra hafði spillst, þeir höfðu engar heimildaskrár með sér og þeir afneituðu tilveru skapara síns. Og hvorki Mósía né fólk hans gat skilið þá.
- 18 En svo bar við, að Mósía lét kenna þeim sína tungu. En þá varð það, að eftir að þeim hafði verið kennd tunga Mósía, rakti Sarahemla ættartölu fedra sinna eftir minni, og hún er færð í letur, en ekki á þessum töflum.
- 19 Og svo bar við, að þjóð Sarahemla og þjóð Mósía sameinuðust, og Mósía var útnefndur konungur þeirra.
- 20 Og svo bar við, að á dögum Mósía var honum færður stór áletraður steinn, og hann þýddi áletranirnar fyrir náð og kraft Guðs.
- 21 Og þær sögðu frá manni nokkrum, Kóríantumr, að nafni, og frá eyðingu þjóðar hans. Og Sarahemlaþjóðin hafði fundið Kóríantumr, og hann dvaldist með þeim um níu tunglmánaða skeið.
- 22 Nokkur orð voru einnig sögð um feður hans. Þeir fyrstu komu úr turninum á þeim tíma, sem Drottinn ruglaði tungumáli fólksins. Og þungur en réttvís dómur féll yfir þá, og bein þeirra liggja dreifð um landið norðanvert.
- 23 Sjá, ég Amalekí, fæddist á dögum Mósía, og ég lifði það að sjá dauða hans, og Benjamín, sonur hans, ríkti í hans stað.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.

And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.

And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.

But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.

And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.

And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.

And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.

It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.

Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

- 24 Og sjá. Á dögum Benjamíns konungs hef ég séð alvarleg stríð með miklum blóðsúthellingum á milli Nefíta og Lamaníta. En sjá. Nefítar gjörðust miklu yfirsterkari þeim, já svo mjög, að Benjamín konungi tókst að reka þá út úr Sarahemlalandi.
- 25 Og svo bar við, að ég tók að eldast. Og þar sem ég á enga afkomendur en veit, að Benjamín konungur er réttvís maður fyrir Drottni, mun ég afhenda honum þessar töflur og hvet um leið alla menn til að koma til Guðs, hins heilaga Ísraels, og trú á spádóma, opinberanir, þjónustu engla, tungutalsgáfu og gáfu til að túlka tungumál og á allt, sem gott er, því að ekkert er gott, nema það komi frá Drottni, og það, sem illt er, kemur frá djöflinum.
- 26 Og nú, ástkæru bræður. Ég vildi að þér kæmuð til Krists, sem er hinn heilagi Ísraels, og tækjuð við hjálpræði hans og endurlausnarkrafti. Já, komið til hans og leggið fram sálir yðar óskiptar sem fórn til hans og haldið áfram að fasta og biðja og standið stöðugir allt til enda. Og svo sannarlega sem Drottinn lifir, munuð þér hólpnir verða.
- 27 Og nú vildi ég víkja nokkrum orðum að takmörkuðum hópi, sem hélt út í óbyggðirnar til að hverfa aftur til lands Nefís, því að þeir voru margir, sem höfðu hug á að ná haldi á erfðalandi sínu.
- 28 Af þeirri ástæðu héldu þeir út í óbyggðirnar. Og þar eð foringi þeirra var sterkur, völdugur og þrjóskur í lund, olli hann illdeilum meðal þeirra. Og þeir féllu allir í óbyggðunum utan fimmtíu, sem hurfu aftur til Sarahemlalands.
- 29 Og svo bar við, að þeir tóku þó nokkurn fjölda annarra manna með sér og lögðu aftur leið sína út í óbyggðirnar.
- 30 Og ég, Amaleki, átti bróður, sem einnig fór með þeim, en síðan hef ég ekkert til þeirra spurt. Og nú er ég næstum kominn á grafarbakkann, og þessar töflur eru útfylltar. Og ég lýk máli mínu.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, insomuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiffnecked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.

Orð Mormóns

- 1 En nú hef ég, Mormón, sem ætla að fara að láta heimildirnar, sem ég hef verið að gjöra, í hendur sonar míns Morónís, sjá, ég hef orðið vitni að nær algjörri tortímingu þjóðar minnar, Nefíta.
- 2 Og það er mörg hundruð árum eftir komu Krists, að ég læt þessar heimildaskrár í hendur sonar míns. En mér býður í grun, að hann verði vitni að algjörri tortímingu þjóðar minnar. En megi Guð gefa, að hann lifi þá, svo að hann geti fest eitthvað í letur um þjóð sína og eitthvað um Krist, til að það megi ef til vill einhvern tíma koma þeim að gagni.
- 3 Og nú ætla ég að tala örlítið um það, sem ég hef ritað, því að þegar ég hafði gjört útdrátt úr töflum Nefís, alveg fram á stjórnartíð þess Benjamíns konungs, sem Amalekí talaði um, gjörði ég leit meðal heimildanna, sem ég hafði fengið í hendur, og fann þessar töflur, sem á var þessi stutta frásögn um spámenn, frá Jakob og fram á stjórnarár umrædds Benjamíns konungs, sem og mörg af orðum Nefís.
- 4 Og það, sem á þessum töflum er, gleður mig vegna spádómanna um komu Krists og vegna þess, að feður mínir vissu, að margir þeirra hafa þegar ræst. Og ég veit einnig, að það, sem hefur verið spáð fyrir okkur fram til þessa dags, hefur ræst, og allt, sem nær fram yfir þennan dag, hlýtur einnig óhjákvæmilega að gjörast —
- 5 Því kaus ég að ljúka heimildaskrá minni á þessum atriðum, en það, sem eftir er skrárinnar mun ég sækja í töflur Nefís. En ég get ekki fært í letur einn hundraðasta hluta af því, sem á daga þjóðar minnar hefur drifið.
- 6 En sjá. Ég mun taka þessar töflur, sem geyma þessa spádóma og opinberanir, og láta þær með öðrum heimildum mínum, því að þær eru mér dýrmætar og ég veit, að þær verða bræðrum mínum dýrmætar.
- 7 Og þetta gjöri ég í viturlegum tilgangi, því að svo hvíslar andi Drottins, sem í mér býr. Og ekki veit ég alla hluti, en Drottinn veit allt, sem koma mun. Og hann starfar í mér, svo að ég gjöri vilja hans.

The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

- 8 Og bænir mínar til Guðs eru fyrirbænir fyrir bræðrum mínum, um að þeir megi að nýju öðlast þekkingu á Guði, já, og endurlausn Krists, og verða á ný geðfellt fólk.
- 9 Og nú vil ég, Mormón, leggja lokahönd á heimildaskrá mína, sem ég hef unnið upp úr töflum Nefís. Og það gjöri ég samkvæmt þeirri þekkingu og þeim skilningi, sem Guð hefur veitt mér.
- 10 Það varð því svo, að eftir að Amalekí hafði látið þessar töflur í hendur Benjamíns konungs, tók hann þær og setti með hinum töflunum, sem hafa að geyma þær heimildir, sem konungarnir höfðu látið ganga frá kynslóð til kynslóðar, allt fram á daga Benjamíns konungs.
- 11 Og frá Benjamín konungi gengu þær frá kynslóð til kynslóðar, þar til þær komust í mínar hendur. Og ég, Mormón, bið til Guðs, að þær megi varðveitast hér eftir sem hingað til. Og ég veit, að þær munu varðveitast, því að á þær eru rituð mikilsverð atriði, sem þjóð mín og bræður þeirra verða dæmd eftir á hinum mikla og efsta degi, samkvæmt orði Guðs, sem skrifað stendur.
- 12 Og víkjum nú að þessum Benjamín konungi — nokkur innbyrðis ágreiningur var meðal þjóðar hans.
- 13 Og svo bar einnig við, að herir Lamaníta komu úr landi Nefís til að berjast gegn þjóð hans. En sjá. Benjamín konungur safnaði herjum sínum og veitti þeim viðnám. Og hann barðist í krafti síns eigin arms, vopnaður sverði Labans.
- 14 Og með styrk frá Drottni börðust þeir við óvini sína, þar til þeir höfðu lagt margar þúsundir Lamaníta að velli. Og svo bar við, að þeir börðust við Lamaníta, þar til þeir höfðu rekið þá af öllu erfðalandi sínu.
- 15 Og svo bar við, að eftir að fram höfðu komið svikarar sem þóttust vera Kristur, og vörum þeirra hafði verið lokað og þeim refsað í samræmi við glæpi sína —

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;

16 Og eftir að fram höfðu komið falsspámenn, falsprédikarar og falskennimenn meðal þjóðarinnar og þeim hafði öllum verið refsað í samræmi við glæpi sína og eftir að miklar illdeilur höfðu orðið og margir hurfu á brott til Lamaníta, sjá, þá bar svo við, að Benjamín konungi tókst með aðstoð heilagra spámanna, sem voru meðal fólks hans —

17 Því að sjá. Benjamín konungur var heilagur maður, og hann ríkti yfir fólki sínu í réttlæti, margir heilagir menn voru í landinu, og þeir mæltu Guðs orð með krafti og valdi, og þeir voru mjög hvassyrtingir vegna þrjósku fólksins —

18 Með hjálp þessara manna, og með því að leggja fram alla sína lífs- og sálarkrafta, og einnig með hjálp spámannanna, tókst Benjamín konungi því að koma aftur á friði í landinu.

And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—

For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—

Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

Bók Mósía

Mósía 1

- 1 En nú dró ekki frekar til sundurlyndis í landi Sarahemla meðal þegna Benjamíns konungs, svo að órofinn friður ríkti það sem eftir var ævidaga hans.
- 2 Og svo bar við, að hann eignaðist þrjá sonu, og hann nefndi þá Mósía, Helórum og Helaman. Og hann lét kenna þeim tungu feðra sinna, til að þeir yrðu skilningsríkir menn og mættu þekkja spádómana, sem feður þeirra höfðu mælt af munni fram og hönd Drottins færði þeim.
- 3 Og hann fræddi þá einnig um heimildirnar, sem letraðar voru á látúnstöflurnar og sagði: Synir mínir, ég vildi, að þið hefðuð hugfast, að án þessara tafna, sem geyma þessar heimildir og þessi boðorð, hlytum við að hafa þjáðst í vanþekkingu allt fram á þessa stund, þar eð við hefðum ekki þekkt leyndardóma Guðs.
- 4 Því útilokað er, að faðir okkar, Lehi, hefði getað munað allt þetta og kennt börnum sínum, án þessara tafna. En honum hafði verið kennd tunga Egypta og því gat hann lesið áletranirnar og kennt þær börnum sínum, svo að þau gætu þar með kennt þær sínum börnum og þannig uppfyllt boð Guðs, allt fram til þessa dags.
- 5 Og ég segi ykkur, synir mínir, að án þessara hluta, sem hönd Guðs hefur geymt og varðveitt, til þess að við getum lesið og skilið leyndardóma hans og haft boðorð hans stöðugt fyrir augum, hefði jafnvel feðrum okkar hnignað í vantrú, og við hefðum orðið eins og bræður okkar, Lamanítar, sem ekkert vita um þessa hluti og trúá þeim jafnvel ekki, þegar þeim eru kenndir þeir, vegna arfsagna feðra þeirra, sem alrangar eru.

The Book of Mosiah

Mosiah 1

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

6 Ó, synir mínir. Ég vildi, að þið hefðuð hugfast, að þessi orð eru sönn og einnig það, að þessar heimildaskrár eru sannar. Og sjá. Svo er og um töflur Nefís, sem á eru heimildir og orð fedra okkar frá því að þeir yfirgáfu Jerúsalem til líðandi stundar, og þær eru sannar. Og við megum vita, að þeim er treystandi, því að við höfum þær fyrir augum.

7 Og nú vildi ég, synir mínir, að þið könnuðuð þær af kostgæfni og nytuð góðs af. Og ég vildi, að þið hélduð boðorð Guðs, svo að ykkur megi vegna vel í landinu, samkvæmt þeim fyrirheitum, sem Drottinn gaf feðrum okkar.

8 Og margt fleira kenndi Benjamín konungur sonum sínum, sem ekki er skráð í þessari bók.

9 Og svo bar við, að þegar Benjamín konungur hafði lokið við að kenna sonum sínum, tók hann að eldast og sá, að brátt gengi hann veg allrar veraldar. Hann taldi því ráðlegt að veita einum sona sinna konungdóminn.

10 Þess vegna lét hann leiða Mósía fyrir sig. Og þetta eru orðin, sem hann mælti við hann, þegar hann sagði: Sonur minn. Ég vil, að þú látir það boð út ganga um allt þetta land og meðal allrar þessarar þjóðar, eða fólksins í Sarahemla og fólks Mósía, sem í landinu dvelst, að safnast saman, því að á degi komanda mun ég af eigin munni gefa þjóð minni þá yfirlýsingu, að þú sért konungur og stjórnandi þessarar þjóðar, sem Drottinn, Guð okkar, hefur falið okkur.

11 Og enn fremur mun ég gefa þessari þjóð nafn til að auðkenna hana á þann hátt frá öllum öðrum þjóðum, sem Drottinn Guð hefur leitt úr landi Jerúsalem. Og þetta gjöri ég, vegna þess að hún hefur haldið boðorð Drottins af kostgæfni.

12 Og ég gef þeim nafn, sem aldrei verður þurrkað út, nema með lögmálsbroti.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

- 13 Já, og enn fremur segi ég þér, að gjörist þessi mikla forréttindaþjóð Drottins lögmálsbrjótur og verði ranglát eða saurlíf, mun Drottinn sleppa af henni hendi, svo að hún verði máttvana eins og bræður hennar, og hann mun ekki varðveita hana lengur með óviðjafnanlegum og undursamlegum krafti sínum, eins og hann hefur fram til þessa varðveitt feður okkar.
- 14 Því að ég segi þér, að hefði hann ekki rétt út arm sinn til að varðveita feður okkar, hlytu þeir að hafa fallið í hendur Lamaníta og orðið fórnarlömb haturs þeirra.
- 15 Og svo bar við, að þegar Benjamín konungur hafði lokið máli sínu við son sinn, fól hann honum á hendur öll málefni ríkis síns.
- 16 Og hann fól honum enn fremur heimildaskrárnar, sem letraðar eru á látúnstöflurnar, auk þess töflur Nefís og einnig sverð Labans og hnöttinn eða leiðarvísinn, sem leiddi feður okkar í óbyggðunum, og var þannig gjörður af Drottins hendi, að þeir yrðu leiddir, hver og einn í samræmi við þá athygli og ástundun, sem þeir sýndu Drottni.
- 17 Þess vegna vegnaði þeim ekki vel, þegar þeir voru ótrúir, og þeim miðaði ekki áfram, heldur hröktust til baka og kölluðu vanþóknun Guðs yfir sig. Þess vegna dundi hungursneyð og sárar þrengingar yfir þá til að vekja þá til minningar um skyldur sínar.
- 18 Og nú bar svo við, að Mósía fór og gjörði sem faðir hans hafði mælt fyrir og bauð öllum íbúum Sarahemla að safnast saman og halda til musterisins og hlýða á þau orð, sem faðir hans vildi beina til þeirra.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.

And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.

Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.

And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

Mósía 2

- 1 Og svo bar við, að þegar Mósía hafði gjört það, sem faðir hans hafði fyrir hann lagt, og látið boð út ganga um allt landið, tók fólkið að safnast saman hvaðanæva að úr landinu til að halda til musterisins og hlýða á orðin, sem Benjamín konungur hugðist mæla.
- 2 Og það var mikill fjöldi, já, svo mikill, að ekki var hægt að kasta á hann tölu, því að fólkinu hafði fjölgað afar mikið og var orðið öflugt í landinu.
- 3 Og lýðurinn tók einnig frumburði hjarða sinna til að geta fært fórnir og brennifórnir samkvæmt lögmáli Móse —
- 4 Og einnig til að færa Drottni Guði sínum þakkir, sem hafði leitt þá úr landi Jerúsalem, bjargað þeim úr höndum óvina sinna, tilnefnt réttvísa menn sem kennara þeirra og einnig skipað réttvísan mann konung þeirra, sem komið hafði á friði í Sarahemlalandi og kennt þeim að halda boðorð Guðs, svo að þeir mættu þannig fyllast fögnuði og elsku til Guðs og allra manna.
- 5 Og svo bar við, að þegar þeir komu til musterisins, tjölduðu þeir umhverfis það, hver og einn eftir fjölskyldustærð sinni, sem í var eiginkona hans, synir hans og dætur, synir þeirra og dætur, frá þeim elsta til hins yngsta, og hver fjölskylda var aðskilin frá hinum.
- 6 Og þeir tjölduðu umhverfis musterið, og hver maður sneri tjaldi sínu að musterinu til að geta dvalist í tjöldunum og hlýtt á orðin, sem Benjamín konungur hugðist mæla til þeirra —
- 7 Vegna þess að fjöldinn var svo mikill, að Benjamín konungur gat ekki kennt þeim öllum innan veggja musterisins, lét hann reisa turn, til að þegnar hans gætu heyrt orðin, sem hann hugðist mæla til þeirra.

Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

8 Og svo bar við, að hann hóf að tala til þjóðar sinnar úr turninum, en vegna þess hve mannföldinn var mikill, gátu ekki allir heyrt orð hans. Þess vegna lét hann færa orðin, sem hann mælti, í letur og senda þau út á meðal þeirra, sem rödd hans náði ekki til, svo að þeim bærust einnig orð hans.

9 Og þetta eru orðin, sem hann mælti og lét færa í letur, og hann sagði: Bræður mínir, þér allir, sem safnast hafið saman, þér, sem getið heyrt orðin, sem ég ætla að mæla til yðar í dag. Ég hef ekki boðað yður hingað, til þess að þér takið létt á þeim orðum, sem ég læt frá mér fara, heldur til að þér hlustið á mig og ljúkið upp eyrum yðar, svo að þér megið heyra, og hjörtum yðar, svo að þér megið skilja, og hugum yðar, svo að leyndardómar Guðs megi afhjúpast augliti yðar.

10 Ég hef ekki boðað yður hingað, til að þér óttist mig eða haldið mig annað og meira af sjálfum mér en dauðlegan mann.

11 Ég er haldinn alls kyns veikleika á sálu og líkama eins og þér sjálfir. Engu að síður hefur þessi þjóð valið mig og faðir minn vígt mig og hönd Drottins umborið mig sem stjórnanda og konung þessarar þjóðar. Og ég hef notið verndar og varðveislu hins óviðjafnanlega kraftar hans til að þjóna yður af öllum þeim mætti, huga og styrk, sem Drottinn hefur léð mér.

12 Ég segi yður, að mér hefur leyft að eyða ævidögum mínum í þjónustu við yður, allt til líðandi stundar. Og ég hef hvorki sóst eftir gulli, silfri né ríkidæmi af neinu tagi frá yður.

13 Ekki hef ég heldur leyft, að þér væruð byrgðir inni í dýflissum, né að þér gjörðuð hver annan að þrælum, né heldur að þér myrtuð, rænduð, stæluð eða drýgðuð hór. Ekki hef ég heldur leyft að þér hegðuð yður ranglátlega á nokkurn hátt, heldur hef ég kennt yður að halda öll boðorð Drottins, sem hann hefur gefið yður —

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—

- 14 Og sjálfur hef ég einnig erfiðað eigin höndum til að þjóna yður, svo að yður yrði ekki íþyngt um of með sköttum og ekkert skyldi yfir yður koma, sem þungbært væri — og um allt, sem ég hef sagt, berið þér sjálfir vitni í dag.
- 15 Samt hef ég, bræður mínir, ekki gjört þetta til að miklast. Og ég segi það heldur ekki til þess að áfella yður, heldur segi ég það til að þér vitið, að ég get staðið með hreina samvisku frammi fyrir Guði í dag.
- 16 Sjá, ég segi yður, að enda þótt ég segðist hafa eytt ævidögum mínum í þjónustu yðar, hef ég enga löngun til að miklast, því að ég hef aðeins verið í þjónustu Guðs.
- 17 Og sjá. Ég segi yður þetta, til þess að þér megið nema visku og komist að raun um, að þegar þér eruð í þjónustu meðbræðra yðar, eruð þér aðeins í þjónustu Guðs yðar.
- 18 Sjá. Þér hafið nefnt mig konung yðar, og ef ég, sem þér nefnið konung yðar, erfiða í þjónustu yðar, ættuð þér þá ekki að starfa í þjónustu hver annars?
- 19 Og sjá enn fremur. Eigi ég, sem þér nefnið konung yðar og sem eytt hefur dögum sínum í þjónustu yðar og þá verið í þjónustu Guðs, einhverjar þakkir skildar af yður, ó, hvílíkar þakkir ættuð þér þá að færa himneskum konungi yðar!
- 20 Ég segi yður, bræður mínir, að enda þótt þér beinduð öllu því þakklæti og lofi, sem öll sála yðar orkar að rúma, til þess Guðs, sem skóp yður og hefur verndað yður og varðveitt, gjört yður kleift að fagna og leyft yður að lifa í friði hver með öðrum —
- 21 Ég segi yður, að enda þótt þér þjónuðuð honum, sem í upphafi skóp yður og varðveitir yður dag frá degi með því að ljá yður anda, til að þér getið lifað, hreyfst og gjört yðar eigin vilja og sem styður yður einnig frá einu andartaki til þess næsta — sannlega segi ég yður, að enda þótt þér þjónuðuð honum af allri sálu yðar, væruð þér samt óarðbærir þjónar.

And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.

And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

- 22 Og sjá. Allt, sem hann krefst af yður, er, að þér haldið boðorð hans. Og hann hefur lofað yður, að haldið þér boðorð hans, muni yður vegna vel í landinu. Og hann hvikar aldrei frá því, sem hann hefur sagt. Þess vegna mun hann blessa yður og veita yður velgengi, ef þér haldið boðorð hans.
- 23 Og í fyrsta lagi hefur hann skapað yður og gætt yður lífi, og fyrir það standið þér í þakkarskuld við hann.
- 24 Og í öðru lagi krefst hann þess, að þér gjörrið eins og hann hefur boðið yður, og fyrir að gjöra svo blessar hann yður samstundis, og því hefur hann endurgoldið yður. En þér eruð enn í þakkarskuld við hann, þér eruð það og munuð verða alltaf og að eilífu. Og yfir hverju gætuð þér þá miklast?
- 25 Og nú spyr ég: Getið þér talið sjálfum yður nokkuð til gildis? Ég svara yður nei. Þér getið ekki sagt, að þér séuð svo mikið sem duft jarðar. Samt voruð þér sköpuð úr dufti jarðar, en sjá. Það tilheyrði honum, sem skóp yður.
- 26 Og ég, já ég, sem þér kallið konung yðar, er engu betri en þér sjálfir, því að ég er einnig af dufti kominn. Og þér sjáið, að ég er orðinn gamall og að því kominn að afhenda móður jörð aftur þessa jarðnesku umgjörð.
- 27 Og þar eð ég sagðist hafa þjónað yður og gengið með hreinni samvisku frammi fyrir Guði, hef ég samt á þessari stundu látið kalla yður saman, svo að ég verði saklaus fundinn og óflekkaður af blóði yðar, þegar ég stend frammi fyrir Guði, til að verða dæmdur með tilliti til þeirra fyrirmæla, sem hann hefur gefið mér varðandi yður.
- 28 Ég segi yður, að ég hef látið yður koma saman til að geta hreinsað klæði mín af blóði yðar á þessum tímamótum, þegar ég er að því kominn að hverfa niður í gróf mína, svo að ég megi leggjast niður í friði og ódauðlegur andi minn sameinast kórum himna í lofsöng til réttviss Guðs.
- 29 Og ég segi yður auk þess, að ég hef látið kalla yður saman til að lýsa yfir því, að ég geti ekki verið kennari yðar eða konungur lengur —

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

30 Því að jafnvel nú, meðan ég reyni að tala við yður, hrikir stórlega í allri umgjörð minni, en Drottinn Guð styður mig og leyfir mér að ávarpa yður og hefur falið mér að tilkynna yður á þessum degi, að sonur minn, Mósía, sé konungur yðar og stjórnandi.

31 Og nú vil ég, bræður mínir, að þér breytið áfram eins og þér hafið gjört hingað til. Á sama hátt og þér hafið haldið boð mín og einnig boð föður míns, og yður hefur vegnað vel og þér verið verndaðir frá því að falla í hendur óvina yðar, þá mun yður vegna vel í landinu og óvinir yðar ekkert vald hafa yfir yður, ef þér haldið boð sonar míns eða boð Guðs, sem hann mun færa yður.

32 En, ó, þjóð mín. Varist að ágreiningur vakni yðar á meðal og að ykkur þóknist að hlýðnast hinum illa anda, sem faðir minn, Mósía, talaði um.

33 Því að sjá. Ógæfu er lýst á hendur hverjum þeim, sem þóknast að hlýða þeim anda. Því að leggi hann eyrun við og þóknist að hlýða honum og haldist og deyi í synd sinni, mun sá hinn sami leiða fordæmingu yfir sálu sína, því að laun hans verða ævarandi refsing, þar eð hann hefur brotið á móti lögmáli Guðs gegn betri vitund.

34 Og ég segi yður, að enginn er sá yðar á meðal, nema ef vera skyldi ung börn yðar, sem ekki hefur notið kennslu um þessi mál og veit ekki, að þér standið í eilífri þakkarskuld við himneskan föður yðar og að yður ber að skila honum aftur öllu, sem þér hafið og eruð. Og einnig hafið þér verið frædd um heimildirnar, sem geyma spádóma þá, er heilagir spámenn hafa mælt af munni fram, allt fram að þeim tíma, er faðir vor, Lehi, yfirgaf Jerúsalem —

35 Og einnig um allt, sem feður vorir hafa mælt af munni fram til þessa. Og sjá. Einnig þeir höfðu það að mæla, sem Drottinn bauð þeim. Þess vegna eru þær réttar og sannar.

36 Og nú segi ég yður, bræður mínir, að ef þér, eftir að hafa öðlast vitneskju um þessi mál og notið tilsagnar um þau, brytuð eða gengjuð gegn því, sem sagt hefur verið, þá dragið þér yður frá anda Drottins, þannig að hann hefur ekkert svigrúm í yður til að leiða yður á vegum viskunnar, yður til blessunar, velmegunar og varðveislu —

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

- 37 Ég segi yður, að sá maður, sem þetta gjörir, er í beinni andstöðu við Guð. Vegna þess að honum þóknast að hlýða hinum illa anda og verður óvinur alls réttlætis, einmitt þess vegna á Drottinn ekkert rúm í honum, því að hann dvelur ekki í vanhelgum musturum.
- 38 Ef sá maður iðrast þess vegna ekki, heldur lifir og deyr sem óvinur Guðs, vekja kröfur guðlegrar réttvísi lifandi kennd um eigin sekt í ódauðlegri sál hans og verða þess valdandi, að hann hörfar úr návist Drottins, og brjóst hans fyllist sektarkennd, sársauka og angist, líkast óslökkvandi eldi, sem teygir eldtungur sínar hærra og hærra að eilífu.
- 39 Og nú segi ég yður, að miskunnsemin á engar kröfur til þessa manns. Þess vegna verður það endanlegur dómur hans að þola óendanlega kvöl.
- 40 Ó, allir þér, aldnir menn sem ungir, og einnig þér, ungu börn, sem orð mín skiljið, því að ég hef talað greinilega til yðar, svo að þér fengjuð skilið. Ég bið þess, að þér vaknið til minningar um hið hræðilega ástand þeirra, sem brotið hafa gegn lögmálinu.
- 41 Og enn fremur langar mig til, að þér hugleiðið blessun og hamingju þeirra, sem halda boðorð Guðs. Því að sjá. Þeir njóta blessunar í öllu, jafnt stundlegu sem andlegu. Og ef þeir haldast staðfastir allt til enda, er tekið á móti þeim á himni, og þeir fá dvalið með Guði í óendanlegri sælu. Ó, munið og hafið hugfast, að þetta er sannleikur, því að Drottinn Guð hefur talað það.

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

Mósía 3

- 1 Og enn bið ég um eftirtekt yðar, bræður mínir, því að ýmislegt fleira vil ég segja við yður. Því að sjá. Ég þarf að segja yður frá því, sem koma mun.
- 2 Og það, sem ég hyggst segja við yður, hefur engill Guðs kunngjört mér, og hann sagði við mig: Vakna þú! Og ég vaknaði, og sjá. Hann stóð frammi fyrir mér.
- 3 Og hann sagði við mig: Vakna og hlýð á orðin, sem ég mun mæla til þín. Því að sjá. Ég er kominn til að boða þér mikil gleði- og fagnaðartíðindi.
- 4 Því að Drottinn hefur heyrt bænir þínar, dæmt um réttlæti þitt og sent mig til að tilkynna þér, að þú getir fagnað og tilkynnt þjóð þinni, að hún geti einnig fyllst gleði.
- 5 Því að sjá. Sá tími kemur og er ekki langt undan, að Drottinn alvaldur, sem ríkjum ræður, sem var og er frá allri eilífð til allrar eilífðar, mun í veldi stíga niður af himni, dveljast í musteri úr leir meðal mannanna barna, ferðast um meðal þeirra og gjöra máttug kraftaverk, svo sem að gjöra sjúka heila, reisa látna upp frá dauðum, veita lömuðum mátt, blindum sýn, daufum heyrn og lækna hvers kyns sjúkdóma.
- 6 Og hann mun stökkva brott djöflum eða illum öndum, sem dveljast í hjörtum mannanna barna.
- 7 Og sjá, hann mun líða freistingar, líkamlegan sársauka, hungur, þorsta og þreytu, meir en maðurinn fær þolað, nema fjörtjón hljótist af. Því að sjá. Blóð drýpur úr hverri svitaholu, svo mikil verður angst hans vegna ranglætis og viðurstyggðar þjóðar hans.
- 8 Og hann skal kallast Jesús Kristur, sonur Guðs, faðir himins og jarðar, skapari alls frá öndverðu, og móðir hans mun kölluð verða María.
- 9 Og sjá. Hann mun vitja sinna eigin, til að trúin á nafn hans færi mannanna börnum sáluhjálp. En jafnvel eftir allt þetta munu þeir líta á hann sem mann og segja hann haldinn illum anda, og þeir munu húðstrýkja hann og krossfesta.

Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

- 10 Og á þriðja degi mun hann rísa upp frá dauðum. Og sjá, hann mun standa og dæma heiminn. Og sjá, allt er þetta gjört til að réttlátur dómur falli yfir mannanna börn.
- 11 Því að sjá. Blóð hans friðþægir einnig fyrir syndir þeirra, sem fallið hafa vegna lögmálsbrots Adams, en dáið hafa án þess að þekkja vilja Guðs varðandi þá, eða sem syndgað hafa óafvitandi.
- 12 En vei, vei sé þeim, sem veit, að hann rís gegn Guði! Því að hjálpræðið nær ekki til neins þeirra, nema fyrir iðrun og trú á Drottin Jesú Krist.
- 13 Og Drottinn Guð hefur sent heilaga spámenn sína meðal allra mannanna barna til að flytja þessi boð öllum kynkvíslum, þjóðum og tungum, að þar með geti hver sá, sem trúir að Kristur komi, fengið fyrirgefningu synda sinna og glaðst ákaft, rétt eins og hann væri þegar kominn þeirra á meðal.
- 14 Þó sá Drottinn Guð, að þjóð hans var þrjóskufull þjóð og því setti hann þeim lögmál, já, lögmál Móse.
- 15 Og hann sýndi þeim mörg tákni og undur, fyrirboða og líkingar um komu sína. Og heilagir spámenn töluðu einnig til þeirra um komu hans, en samt hertu þeir hjörtu sín og skildu ekki, að lögmál Móse var gagnslaust án friðþægingarblóðs hans.
- 16 Og jafnvel þótt ungum börnum væri mögulegt að syndga gætu þau ekki frelsast. En ég fullvissa yður um, að blessun er yfir þeim, því að sjá. Hراسi þau fyrir Adam eða eðli sitt, friðþægir blóð Krists fyrir syndir þeirra.
- 17 Og auk þess segi ég yður, að ekkert annað nafn verður gefið og engin önnur leið eða aðferð, sem fært geti mannanna börnum sáluhjálpi, nema í og fyrir nafn Krists, Drottins almáttugs.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebelleth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

- 18 Því að sjá. Hann dæmir og dómur hans er réttvís, og barnið, sem deyr í frumbersku, ferst ekki. En menn drekka sálu sinni fordæmingu, nema þeir auðmýki sig og verði sem lítil börn og trúi því, að sáluhjálp var og er og mun verða í og fyrir friðþægingarblóð Krists, Drottins almáttugs.
- 19 Því að hinn náttúrlegi maður er óvinur Guðs og hefur verið það frá falli Adams og mun verða það alltaf og að eilífu, nema hann láti undan umtölum hins heilaga anda, losi sig úr viðjum hins náttúrlega manns og verði heilagur fyrir friðþægingu Krists, sjálfs Drottins, og verði sem barn, undirgefinn, hógvær, auðmjúkur, þolinmóður, elskuríkur og reiðubúinn að axla allt, sem Drottinn þóknast á hann að leggja, á sama hátt og barn, sem beygir sig fyrir föður sínum.
- 20 Og ég segi yður enn fremur, að sá tími mun koma, er þekkingin á frelsara mun breiðast út til allra þjóða, kynkvísla, tungna og lýða.
- 21 Og sjá. Þegar sá tími kemur, mun enginn ámælislaus fyrir augliti Guðs, að litlum börnum undanskildum, nema aðeins fyrir iðrun og trú á nafn Drottins Guðs almáttugs.
- 22 Og jafnvel nú, þegar þú átt að hafa frætt þjóð þína um það, sem Drottinn Guð þinn bauð þér, munu þeir ekki ámælislausir í augum Guðs, nema í samræmi við orðin, sem ég hef talað til yðar.
- 23 Og nú hef ég mælt þau orð, sem Drottinn Guð bauð mér að mæla.
- 24 Og svo segir Drottinn: Og þau munu standa sem leiftrandi vitnisburður gegn þessari þjóð á degi dómsins, og samkvæmt þeim mun hún dæmd, hver maður af verkum sínum, hvort sem þau eru góð eða ill.
- 25 Og séu þau ill, mun fyrir þeim liggja að vakna til skelfilegrar meðvitundar um eigin sekt og viðurstyggð og hrökklast fyrir þær sakir úr návist Drottins út í vansæld og óendanlega kvöl, sem enga undankomuleið veitir. Þess vegna hafa þeir leitt fordæmingu yfir sálir sínar.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

- 26 Og þeir hafa þess vegna bergt af bikar hinnar heilögu reiði Guðs, sem réttvísinn gat ekki fremur neitað þeim um en hún gat neitað Adam um að falla sökum þess að hann át hinn forboðna ávöxt. Þannig á miskunnsemin aldrei frammar kröfur til þeirra að eilífu.
- 27 Og kvöl þeirra er sem díki elds og brennisteins, en logar þess eru óslökkvandi, og reykur þess stígur upp alltaf og að eilífu. Og þetta hefur Drottinn boðið mér. Amen.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.

Mósía 4

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Benjamín konungur hafði lokið við að mæla orðin, sem engill Drottins hafði fært honum, leit hann yfir mannfjöldann, og sjá. Hann hafði fallið til jarðar, því að ótti við Drottin hafði gagntekið fólkið.
- 2 Og þeir höfðu séð sjálfa sig í viðjum holdsins, jafnvel lítilfjörlegri en duft jarðar. Og þeir hrópuðu allir einum rómi og sögðu: Ó, miskunna oss og beit þannig friðþægingarblóði Krists, að vér megum hljóta fyrirgefningu synda vorra og hjörtu vor megi hreinsast. Því að vér trúum á Jesú Krist, son Guðs, skapara himins og jarðar og allra hluta, hann, sem stíga mun niður og dvelja meðal mannanna barna.
- 3 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu mælt þessi orð, kom andi Drottins yfir þá, og þeir fylltust fögnuði yfir að hafa fengið fyrirgefningu synda sinna og frið við samvisku sína vegna mikillar trúar sinnar á Jesú Krist, sem koma mundi samkvæmt orðum þeim, sem Benjamín konungur hafði talað til þeirra.
- 4 Og Benjamín konungur lauk aftur upp munni sínum, ávarpaði fólkið og sagði: Vinir mínir og bræður, ættfolk mitt og þjóð mín. Mig langar að biðja aftur um athygli yðar, til að þér megið heyra og skilja þau orð, sem ég á ósögð við yður.
- 5 Því að sjá. Hafi vitneskja yðar á þessari stundu um gæsku Guðs vakið yður til meðvitundar um lítulleik yðar og um óverðugt og fallið ástand yðar —
- 6 Ég segi yður, ef þér hafið öðlast vitneskju um gæsku Guðs og dæmalausan kraft, visku hans, þolinmæði og umburðarlyndi gagnvart mannanna börnum og jafnframt um friðþæginguna, sem fyrirbúin var frá grundvöllun veraldar, til þess að hjálpræðið næði til hvers manns, sem leggur traust sitt á Drottin, heldur boðorð hans af staðfestu og stendur stöðugur í trú sinni, þar til lífi hans lýkur, ég á við líf hins dauðlega líkama —

Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—

- 7 Ég segi, að þetta er sá maður, sem öðlast mun sáluhjálp fyrir friðþæginguna, sem frá grundvöllum veraldar var fyrirbúin öllu mannkyni, sem verið hefur til frá falli Adams, eða öllum þeim, sem eru eða verða til allt til enda veraldar.
- 8 Og á þennan hátt fæst sáluhjálpin. Og engin önnur sáluhjálp er til en sú, sem um hefur verið rætt, né eru aðrir skilmálar til fyrir frelsun mannsins en þeir, sem ég hef sagt yður frá.
- 9 Trúið á Guð, trúið, að hann sé til og hafi skapað allt, bæði á himni og á jörðu. Trúið, að hans sé öll viska og allt vald, jafnt á himni sem á jörðu. Trúið, að maðurinn geti ekki haft skilning á öllu, sem Drottinn skilur.
- 10 Og trúið því enn fremur, að yður sé nauðsyn að iðrast synda yðar, láta af þeim og sýna auðmýkt fyrir Guði og biðja hann af einlægu hjarta um fyrirgefningu. Og ef þér trúið öllu þessu, sýnið það þá í verki.
- 11 Og enn segi ég yður, eins og ég hef sagt áður, að á sama hátt og þér hafið kynnst dýrð Guðs, eða ef þér hafið þekkt gæsku hans, fundið elsku hans, fengið fyrirgefningu synda yðar og gladdst ákaft yfir því í sálum yðar, þannig vil ég einnig, að þér munið og varðveitið ætíð í hug yðar mikilleik Guðs og smæð yðar, gæsku hans og langlundargeð í yðar garð, alls óverðugra, og sýnið auðmýkt, já, dýpstu auðmýkt, ákallið nafn Drottins daglega og standið stöðugir í trúnni á það, sem koma mun og mælt var fram af engils munni.
- 12 Og sjá. Ég segi yður, að ef þér gjörið þetta, munuð þér ætíð fagna og fyllast Guðselsku, og ætíð njóta fyrirgefningar syndanna og vaxa í þekkingu á dýrð hans, sem skóp yður, eða í þekkingu á því, sem rétt er og satt.
- 13 Og þér munuð ekki hafa hug á að gjöra hver öðrum mein, heldur lifa í friði og láta hvern mann njóta þess, sem honum ber.

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

- 14 Og þér munuð ekki leyfa, að börn yðar gangi hungruð og nakin, né munuð þér heldur leyfa þeim að brjóta lögmál Guðs, takast á og munnhöggvast hvert við annað og þjóna djöflinum, sem er herra syndarinnar eða hinn illi andi, sem feður vorir hafa talað um, hann sem er óvinur alls réttlætis.
- 15 Heldur munuð þér kenna þeim að ganga á vegi sannleika og hófsemi. Þér munuð kenna þeim að elska hvert annað og þjóna hvert öðru.
- 16 Og þér munuð einnig sjálfir liðsinna þeim, sem þurfa á liði yðar að halda. Þér munuð gefa hinum þurfandi af eigum yðar, og þér munuð ekki láta beiningamanninn leita árangurslaust til yðar eða vísa honum frá til að farast.
- 17 Ef til vill segið þér: Maðurinn hefur sjálfur leitt vansæld sína yfir sig, því mun ég halda að mér höndum og hvorki gefa honum af mat mínum né eigum til að forða honum frá þjáningu, því að refsing hans er réttmæt —
- 18 En ég segi yður: Ó maður, hver sem þetta gjörir, hefur gilda ástæðu til að iðrast. Og iðrist hann ekki þess, sem hann hefur gjört, ferst hann að eilífu og á engan hlut í Guðs ríki.
- 19 Því að sjá. Erum vér ekki öll beiningamenn? Erum vér ekki öll háð sömu verunni, sjálfum Guði, hvað allar eigur vorar snertir, bæði mat, klæðnað, gull, silfur og allan auð vorn, hvers kyns sem hann er?
- 20 Og sjá. Jafnvel nú á þessari stundu hafið þér ákallað nafn hans og beðið um fyrirgefningu synda yðar. Og hefur hann látið bænir yðar verða til einskis? Nei, hann hefur úthellt anda sínum yfir yður og látið hjörtu yðar fyllast gleði og varir yðar verða hljóðar og vanmegnugar að tjá sig, svo mikil var gleði yðar.
- 21 Og ef Guð, sem hefur skapað yður og þér eigið líf yðar undir og allt, sem þér eigið og eruð, ef hann veitir yður allt, sem þér biðjið um og rétt er og sem þér biðjið um í trú og trausti þess, að yður veitist, ó, hversu miklu fremur ættuð þér þá ekki að veita hver öðrum af eigum yðar.

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

- 22 Og ef þér dæmið manninn, sem biður yður um aðstoð, svo að hann farist ekki, og fordæmið hann, hversu miklu réttvísari verður ekki yðar eigin fordæming fyrir að halda í eigu yðar, sem ekki tilheyrir yður, heldur Guði, sem einnig á líf yðar. Og þrátt fyrir þetta færið þér engar bænir fram, né iðrist þér þess, sem þér hafið gjört.
- 23 Ég segi yður: Vei sé þeim manni, því að eigu hans munu farast með honum. Og þetta segi ég við þá, sem auðugir eru að þessa heims gæðum.
- 24 Hins vegar segi ég við þá fátæku, þá yðar, sem lítið hafa, en samt nóg dag frá degi. Ég á þar við alla, sem neita beiningamanninum vegna vanefna. Ég vildi, að þér segðuð í hjörtum yðar: Ég gef ekki vegna þess, að ég á ekkert til, en ætti ég eitthvað til, þá mundi ég gefa.
- 25 Og ef þér segið þetta í hjörtum yðar, eruð þér án sektar, en ella eruð þér fordæmdir, og fordæming yðar er réttvís, því að þér girnist það, sem þér enn ekki eigið.
- 26 En vegna þess, sem ég hef sagt yður — það er að segja vegna fyrirgefningar synda yðar dag frá degi, svo að þér megið ganga fram fyrir Guð án sektar — vildi ég, að þér gæfuð fátækum af eignum yðar, hver maður í samræmi við það, sem hann hefur, eins og til dæmis að gefa hungruðum mat, klæðlausum klæði, vitja sjúkra og liðsinna þeim, bæði andlega og stundlega, í samræmi við þarfir þeirra.
- 27 Og sjáið um, að allt þetta sé gjört með visku og reglu, því að ekki er ætlast til að maðurinn hlaupi hraðar en styrkur hans leyfir. Hins vegar er honum ráðlegast að starfa af kappi og vinna þannig til verðlaunanna. Þess vegna skal allt gjörast með reglu.
- 28 Og ég vil að þér munið, að hver yðar á meðal, sem fær lánað hjá nágranna sínum, eigi að skila því, sem hann fær lánað, eins og hann semur um, ella drýgið þér synd og komið ef til vill nágranna yðar einnig til að syndga.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

29 Og að lokum: Ekki er mér mögulegt að benda á allt, sem getur leitt yður í synd. Leiðirnar og aðferðirnar eru svo margvíslegar og svo margar, að ég get ekki komið á þær tölu.

30 En það get ég sagt yður, að ef þér gætið yðar eigi, hugsana yðar, orða yðar og gjörða, og virðið ekki boðorð Guðs og haldið ekki áfram í trú á það, sem þér hafið heyrt um komu Drottins vors, allt til enda yðar ævidaga, þá hljótið þér að farast. Ó, þú maður, haf það hugfast, og þú munt eigi farast.

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

Mósía 5

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Benjamín konungur hafði þannig talað til þjóðar sinnar, sendi hann út á meðal þeirra, því að hann þráði að vita, hvort þeir tryðu þeim orðum, sem hann hafði mælt til þeirra.
- 2 Og allir hrópuðu einum rómi og sögðu: Já, við trúum öllum þeim orðum, sem þú hefur til okkar mælt. Og við vitum einnig, að þau eru áreiðanleg og sönn, því að andi Drottins almáttugs hefur valdið svo mikilli breytingu á okkur, eða í hjörtum okkar, að við hneigjumst ekki lengur til illra verka, heldur stöðugt til góðra verka.
- 3 Og sjálfir höfum við einnig mikla yfirsýn yfir það, sem koma mun, fyrir óendanlega gæsku Guðs og opinberun anda hans. Og reyndist það ráðlegt, gætum við spáð fyrir um alla hluti.
- 4 Og trú okkar á það, sem konungur okkar hefur talað til okkar, hefur fært okkur þessa miklu þekkingu, en hennar vegna fögnum við í svo heitri gleði.
- 5 Og við erum fúsir að gjöra sáttmála við Guð okkar um að gjöra hans vilja og hlýða öllum þeim boðorðum, sem hann gefur okkur, alla okkar ókomnu ævidaga, til þess að við köllum ekki yfir okkur óendanlega kvöl, eins og engillinn sagði, eða til þess að við bergjum ekki af bikar hinnar heilögu reiði Drottins.
- 6 Og þetta eru orðin, sem Benjamín konungur vildi heyra frá þeim, og því sagði hann við þá: Þér hafið mælt þau orð, sem ég vildi heyra, og sáttmálinn, sem þér hafið gjört, er réttlátur sáttmáli.
- 7 Og vegna sáttmálans, sem þér hafið gjört, skuluð þér nefnast börn Krists, synir hans og dætur hans. Því að sjá. Á þessum degi hefur hann getið yður andlega, því að þér segið, að hjörtu yðar hafi breyst fyrir trú á nafn hans. Þess vegna eruð þér af honum fædd og eruð orðin synir hans og dætur hans.

Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

- 8 Og í þessu nafni er yður gefið frelsi, og ekkert annað nafn er til, sem gjörir yður frjáls. Og ekkert annað nafn er til, sem sáluhjálp veitir. Þess vegna vil ég, að þér takið á yður nafn Krists, allir þér, sem gjört hafið sáttmála við Guð um að vera hlýðin til enda ævidaga yðar.
- 9 Og svo mun við bera, að hver sá, sem þetta gjörir, mun fundinn verða Guði til hægri handar, því að hann mun þekkja nafnið, sem honum er gefið, því að hann mun kallaður verða í nafni Krists.
- 10 Og nú mun svo við bera, að hver sá, sem tekur ekki á sig nafn Krists, hlýtur að verða kallaður með einhverju öðru nafni, því mun hann að finna Guði til vinstri handar.
- 11 Og ég vildi, að þér hefðuð það einnig hugfast, að þetta er nafnið, sem ég sagðist mundu gefa yður og aldrei verður burtu máð, nema með lögmálsbroti. Forðist því lögmálsbrot, til að nafnið verði ekki burtu máð úr hjörtum yðar.
- 12 Og ég segi yður. Ég vildi, að þér hefðuð hugfast að varðveita ætíð nafnið í hjörtum yðar, svo að yður verði ekki að finna Guði til vinstri handar, heldur þekkið þér röddina, sem mun kalla yður, og einnig það nafn, sem hann gefur yður —
- 13 Því að hvernig á maður að þekkja húsbónda, sem hann hefur ekki þjónað, sem er honum ókunnugur og hugsunum hans og hjartans ásetningi fjarlægur?
- 14 Og sömuleiðis, tekur maðurinn asna, sem nágranni hans á og hefur hjá sér? Nei, segi ég yður. Hann mun ekki einu sinni leyfa honum beit með hjörð sinni, heldur reka hann burtu og kasta honum út. Ég segi yður, að þannig fer einnig fyrir yður, ef þér þekkið ekki það nafn, sem þér eruð kölluð með.
- 15 Þess vegna vil ég, að þér séuð staðföst og óbifanleg og rík af góðum verkum, til þess að Kristur, Drottinn Guð alvaldur, geti innsiglað sér yður, svo að þér megið komast til himins og öðlast ævarandi sáluhjálp og eilíft líf fyrir visku, kraft, réttvísi og miskunn hans, sem allt hefur skapað á himni og á jörðu, og er Guð ofar öllu. Amen.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.

Mósía 6

- 1 Og nú, þegar Benjamín konungur hafði lokið að tala til þjóðarinnar, taldi hann ráðlegast að skrá nöfn allra, sem gjört höfðu sáttmála við Guð um að halda boðorð hans.
- 2 Og svo bar við, að hver einasta sál, að smábörnum undanskildum, hafði gjört sáttmálann og tekið á sig nafn Krists.
- 3 Og enn bar svo við, að þegar Benjamín konungur hafði lokið öllu þessu, hafði vígt son sinn Mósía til stjórnanda og konungs yfir þjóð sinni og falið honum alla umsjón ríkisins, útnefnt presta til að kenna fólkinu, svo að það gæti þar með heyrt og þekkt boðorð Guðs og haft í minnum eiddinn, sem það sór, sendi hann mannfjöldann burtu, og allir sneru aftur til eigin híbýla, hver og einn með fjölskyldu sinni.
- 4 Og Mósía tók við völdum í stað föður síns. Og hann tók við stjórn á þritugasta aldursári sínu, og þá voru liðin samtals um fjögur hundruð sjötíu og sex ár, frá því að Lehi yfirgaf Jerúsalem.
- 5 Og Benjamín konungur lifði enn í þrjú ár, en þá dó hann.
- 6 Og svo bar við, að Mósía konungur gekk á vegum Drottins og virti ákvæði hans og reglur og hélt að öllu leyti þau boð, sem hann gaf honum.
- 7 Og Mósía konungur lét þegna sína yrkja jörðina. Og sjálfur yrkti hann jörðina til að verða ekki þegnum sínum til byrði og fór í einu og öllu að dæmi föður síns. Og enginn ágreiningur kom upp meðal þegna hans um þriggja ára bil.

Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

Mósía 7

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Mósía konungur hafði óslitið notið friðar um þriggja ára bil, fýsti hann að vita um fólkið, sem fór til dvalar í Lehí-Nefílandi eða í Lehí-Nefíborg, því að þjóð hans hafði ekkert af því spurt, frá þeim tíma, er það hvarf úr landi Sarahemla, og því þreytti það hann með nauði sínu.
- 2 Og svo bar við, að Mósía konungur leyfði sextán af hraustumnum þeirra að halda til Lehí-Nefílands, til að spyrjast fyrir um bræður sína.
- 3 Og svo bar við, að daginn eftir lögðu þeir af stað og tóku með sér Ammon nokkurn, þar eð hann var sterkur maður og kraftmikill og ættaður frá Sarahemla. Hann var einnig fyrirliði þeirra.
- 4 En nú vissu þeir ekki, hvaða leið skyldi halda í óbyggðunum til Lehí-Nefílands. Þess vegna reikuðu þeir um óbyggðirnar í marga daga, já, í fjörutíu daga.
- 5 Og þegar þeir höfðu reikað í fjörutíu daga, komu þeir að hæð, sem er norður af Sílomslandi, og þar reistu þeir tjöld sín.
- 6 Og Ammon tók þrjá bræður sína með sér, og nöfn þeirra voru Amalekí, Helem og Hem, og þeir héldu niður til Nefílands.
- 7 Og sjá. Þeir hittu fyrir konunginn í Nefí- og Sílomslandi, og varðmenn konungs umkringdu þá, tóku þá og bundu og settu þá í fangelsi.
- 8 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu setið í fangelsi í tvo daga, voru þeir aftur færðir fyrir konung og bönd þeirra leyst. Og þeir stóðu frammi fyrir konungi og þeim leyfðist, eða réttara sagt var skipað, að svara spurningunum, sem hann legði fyrir þá.
- 9 Og hann sagði við þá: Sjá, ég er Limí, sonur Nóa, sem var sonur Seniffs, sem kom frá Sarahemlandi til að eignast þetta land, sem var land fedra þeirra og sem gjörður var konungur með rödd þjóðarinnar.

Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

- 10 Og nú langar mig til að vita ástæðuna til þess, að þið gjörðust svo djarfir að nálgast múra þessarar borgar, þegar ég var sjálfur utan hliðsins með varðmönnum mínum.
- 11 Og til þess að mér gefist tækifæri til að leggja fyrir ykkur spurningar, hef ég leyft ykkur að njóta verndar, ella hefði ég látið varðmenn mína taka ykkur af lífi. Ykkur leyfist að tala.
- 12 Og þegar Ammon sá, að honum leyfðist nú að tala, gekk hann fram og laut konungi, og er hann stóð upp á ný sagði hann: Ó konungur, ég er Guði mjög þakklátur þennan dag fyrir að halda enn lífi og leyfast að tala, og ég mun leitast við að tala einarðlega —
- 13 Því að ég er þess fullviss, að hefðir þú þekkt mig, hefðir þú ekki leyft, að ég væri í þessum böndum. Því að ég er Ammon og er ættaður frá Sarahemla, og ég er kominn frá Sarahemlalandi til að spyrjast fyrir um bræður okkar, sem Seniff hafði með sér burtu úr landinu.
- 14 Og nú bar svo við, að þegar Limí heyrði orð Ammons, varð hann fjarska glaður og sagði: Nú veit ég fyrir víst, að bræður mínir, sem voru í Sarahemlalandi, eru enn á lífi. Og nú vil ég fagna. Og á morgun mun ég einnig láta þjóð mína fagna.
- 15 Því að sjá. Við erum í ánaud hjá Lamanítum og skattlagðir þungbærum skatti. Og sjá. Nú munu bræður okkar leysa okkur úr ánaud eða úr höndum Lamaníta, og við gerumst þeirra þrælar, því að betra er að vera þræll Nefíta en gjalda konungi Lamaníta skatt.
- 16 Og nú bauð Limí konungur varðmönnum sínum að leysa Ammon og bræður hans úr böndum, og hann lét þá fara til hæðarinnar norður af Sílom og koma með bræður sína inn í borgina, til að þeir gætu etið, drukkið og hvílt sig eftir erfiði ferðalagsins, því að þeir höfðu orðið að þola margt. Þeir höfðu þolað hungur, þorsta og þreytu.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

- 17 Og nú bar svo við, að á degi komanda lét Limí konungur boð út ganga til allrar þjóðar sinnar, að hún skyldi safnast saman við musterið og hlýða á orðin, sem hann ætlaði að mæla til þeirra.
- 18 Og svo bar við, að þegar hún hafði safnast saman, talaði hann til fólksins á þennan hátt og sagði: Ó, þjóð mín, lyftið höfði og látið huggast. Því að sjá. Sú stund er upp runnin, eða ekki langt undan, að vér losnum undan kúgun óvina vorra, þrátt fyrir hina miklu baráttu vora, sem reynst hefur árangurslaus, treysti ég því samt, að enn sé árangursrík barátta framundan.
- 19 Lyftið því höfði, fagnið og treystið Guði, þeim Guði, sem var Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs, og er einnig sá Guð, sem leiddi börn Ísraels út úr Egyptalandi og lét þau ganga þurrum fótum yfir Rauðahafið og gaf þeim manna að eta, til að þau færust ekki í óbyggðunum. Og margt fleira gjörði hann fyrir þau.
- 20 Og enn fremur hefur sá sami Guð leitt feður vora út úr landi Jerúsalem og verndað og varðveitt þjóð sína, allt til líðandi stundar. Og sjá. Það er vegna misgjörða vorra og viðurstyggðar, að hann hefur hneppt oss í ánaud.
- 21 Og á þessum degi eruð þér öll vitni þess, að Seniff, sem gjörður var konungur þessarar þjóðar, var svo yfir sig ákafur að komast yfir land fedra sinna, að hann lét blekkjast af kænsku og klókindum Lamans konungs, sem gjörði samning við Seniff konung og lét honum í hendur hluta af landinu til eignar, og það meira að segja Lehi-Nefi-borg og Sílomsborg og landið umhverfis þær —
- 22 Og allt þetta gjörði hann í þeim eina tilgangi að gjöra þetta fólk undirgefið eða ánaudugt. Og sjá. Sem stendur gjöldum vér konungi Lamaníta skatt, sem nemur helmingi af maís vorum og byggi og jafnvel öllum vorum kornmat, hverju nafni sem hann nefnist, og helmingi af viðkomu búpenings vors. Já, konungur Lamaníta krefst helmings allra eigna vorra eða lífs vors ella.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being overzealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

- 23 Og er slíkt ekki þungbært? Og er þessi þrenging vor ekki mikil? Sjá nú, hve mikla ástæðu vér höfum til að harma.
- 24 Jú, ég segi yður, að vér höfum gildar ástæður til að harma. Því að sjáið, hve margir bræðra vorra hafa verið drepnir og blóði þeirra úthellt til einskis, og allt vegna misgjörða.
- 25 Því að hefði þessi þjóð ekki gerst brotleg, hefði Drottinn ekki leyft, að svo mikið illt kæmi yfir hana. En sjá. Hún vildi ekki hlýða orðum hans, og deilur risu með þeim, svo miklar, að blóðsúthellingar urðu meðal þeirra.
- 26 Og spámann Drottins hafa þeir drepið. Já, mann, útvalinn af Guði, sem greindi þeim frá þeirra eigin ranglæti og viðurstyggð og spáði fyrir um margt, sem verða mun, já, jafnvel um komu Krists.
- 27 Og vegna þess að hann sagði þeim, að Kristur væri Guð, faðir alls, og sagði, að hann tæki á sig manns mynd og það yrði sú mynd, sem maðurinn var skapaður í frá upphafi, eða með öðrum orðum sagði, að maðurinn væri skapaður í Guðs mynd og Guð mundi stíga niður meðal mannanna barna, klæðast holdi og blóði og fram ganga á yfirborði jarðar —
- 28 Og vegna þess að hann sagði þetta, tóku þeir hann af lífi. Og margt fleira gjörðu þeir til að kalla yfir sig heilaga reiði Guðs. Hver getur því undrast, þótt þeir séu í ánaud og að sárar þrengingar hafi lostið þá?
- 29 Því að sjá. Drottinn hefur sagt: Ég mun ekki liðsinna þjóð minni á degi lögmálsbrota sinna, heldur mun ég loka henni leið til velmegunar. Og breytni þeirra verður þeim hrösunarhella.
- 30 Og enn sagði hann: Sáí þjóð mín sora, mun hún uppskera hismi hans í hvirfilvindi, og áhrif þess eru eitruð.
- 31 Og enn sagði hann: Sáí þjóð mín sora, mun hún uppskera austanvindinn, sem færir með sér tafarlausa tortímingu.
- 32 Og sjá. Fyrirheit Drottins hefur ræst, og þér eruð slegnir og að yður þrengt.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

And because he said unto them that Christ was the God, the Father of all things, and said that he should take upon him the image of man, and it should be the image after which man was created in the beginning; or in other words, he said that man was created after the image of God, and that God should come down among the children of men, and take upon him flesh and blood, and go forth upon the face of the earth—

And now, because he said this, they did put him to death; and many more things did they do which brought down the wrath of God upon them. Therefore, who wondereth that they are in bondage, and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor my people in the day of their transgression; but I will hedge up their ways that they prosper not; and their doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the chaff thereof in the whirlwind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the east wind, which bringeth immediate destruction.

And now, behold, the promise of the Lord is fulfilled, and ye are smitten and afflicted.

33 En ef þér snúið yður til Drottins með einlægum ásetningi, leggið traust yðar á hann og þjónið honum af allri þeirri kostgæfni, sem hugur yðar býr yfir, ef þér gjörðið þetta, þá mun hann að eigin vilja og hyggju leysa yður úr ánaud.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of heart, and put your trust in him, and serve him with all diligence of mind, if ye do this, he will, according to his own will and pleasure, deliver you out of bondage.

Mósía 8

- 1 Og svo bar við, að þegar Limí konungur hafði lokið máli sínu til þjóðar sinnar, en hann sagði margt við hana, þó að ég hafi aðeins letrað fátt eitt í þessa bók, þá sagði hann þjóð sinni allt um bræður hennar í Sarahemlandi.
- 2 Hann lét Ammon rísa á fætur frammi fyrir mannföldanum og greina frá öllu, sem borið hafði fyrir bræður þeirra, frá því að Seniff yfirgaf landið, allt til þess tíma, er hann yfirgaf landið sjálfur.
- 3 Hann sagði þeim einnig frá síðustu orðunum, sem Benjamín konungur hafði kennt þeim og skýrði þau fyrir þjóð Limís konungs, til þess að hún gæti skilið hvert orð, sem hann sagði.
- 4 Og svo bar við, að þegar hann hafði lokið öllu þessu, sendi Limí konungur fjöldann burtu og lét hann snúa aftur, hvern og einn til sinna heimkynna.
- 5 Og svo bar við, að hann lét færa Ammon töflurnar, sem höfðu að geyma heimildirnar um þjóð hans, frá því að hún yfirgaf Sarahemland, svo að hann gæti lesið þær.
- 6 Og jafnskjótt og Ammon hafði lokið lestri heimildanna, spurði konungur hann, hvort hann gæti útlagt tungur, en Ammon kvaðst ekki geta það.
- 7 Og konungur sagði við hann: Vegna þess hversu þungt mér féllu þrengingar þjóðar minnar, lét ég fjörutíu og þrjá af mönnum mínum fara út í óbyggðirnar til að leita Sarahemlands, svo að við gætum beðið bræður okkar um að leysa okkur úr ánaud.
- 8 Og dögum saman voru þeir villtir í óbyggðunum, en þótt þeir leituðu ötullega, fundu þeir ekki Sarahemland, heldur sneru aftur til þessa lands, eftir að hafa ferðast um land margra vatna og uppgötvað land, sem þakið var beinum manna og dýra og einnig rústum alls kyns bygginga, já, fundið land, sem byggt hafði verið jafn fjölmennri þjóð og herskarar Ísraels.

Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

- 9 Og til vitnis um, að það, sem þeir sögðu, væri satt, höfðu þeir með sér tuttugu og fjórar þéttaletraðar töflur, og þær eru úr skíra gulli.
- 10 Og sjá. Þeir höfðu einnig með sér stórar brynjur úr látúni og kopar, alveg óskemmdar.
- 11 Og auk þess komu þeir með sverð, meðalkaflar þeirra hafa eyðilagst og blöð þeirra eru tærð af ryði. En enginn í landinu getur lagt út tungumálið eða áletranirnar, sem eru á töflunum. Þess vegna spurði ég þig: Getur þú útlagt tungur?
- 12 Og ég spyr þig enn: Þekkir þú einhvern, sem getur útlagt tungur? Því að mig langar til þess, að þessar heimildir verði þýddar á tungu okkar, því að þær geta ef til vill frætt okkur um leifar þessarar þjóðar, sem tortímt var, eða hvaðan þessar töflur eru komnar. Eða ef til vill geta þær frætt okkur um fólkið sjálft, sem tortímt hefur verið. Og mig langar til að vita, hvers vegna því hefur verið tortímt.
- 13 Og Ammon sagði nú við hann: Ég get sagt þér með vissu, ó konungur, að til er maður, sem getur útlagt heimildirnar, því að hann hefur það, sem hann getur litið í og gjörir honum kleift að útleggja allar fornar heimildir, en það er gjöf frá Guði. Og þeir nefnast útleggjarar, en enginn maður fær litið í þá, nema honum sé svo boðið, því að ella gæti hann séð það, sem hann ætti ekki að sjá og farist. En hver sá, sem fær fyrirmæli um að líta í þá, kallast sjáandi.
- 14 Og sjá. Konungur þjóðarinnar í Sarahemlalandi er maðurinn, sem fyrirmæli hefur um að gjöra þetta og fengið hefur þessa miklu gjöf frá Guði.
- 15 Og konungur sagði, að sjáandi væri meiri en spámaður.
- 16 Og Ammon sagði sjáanda einnig vera opinberara og spámann og stærri gjöf gæti engum manni hlotnast, nema hann hljóti vald Guðs, sem enginn maður hlýtur. Þó getur Guð veitt mannum mikið vald.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

17 En sjáandi getur vitað jafnt um orðna hluti sem óorðna, og með sjáendum mun allt opinberast eða réttara sagt hið leynda opinberast, hið hulda kemur fram í ljósið og hið óþekkta munu þeir kunngjóra, og auk þess munu þeir kunngjóra það, sem annars mundi ekki kunnugt verða.

18 Þannig hefur Guð gjört mannum mögulegt að gjöra máttug kraftaverk fyrir trú og verða þannig meðbræðrum sínum að miklu liði.

19 Og þegar Ammon hafði lokið við að mæla þessi orð, gladdist konungur ákaft, færði Guði þakkir sínar og sagði: Mikill leyndardómur er vafalaust geymdur á þessum töflum, og þessir útleggjarar hafa vafalaust verið gjörðir til að ljúka upp öllum slíkum leyndardómum fyrir mannanna börnum.

20 Ó, hve dásamleg eru verk Drottins og mikið umburðarlyndi hans gagnvart sínu fólki. Já, og hve blindur og lokaður er skilningur mannanna barna, því að þau vilja hvorki leita spekinnar né láta hana stjórna sér!

21 Já, þau eru eins og villihjörð, sem flýr undan hirðinum, tvístruð og hrakin burt og rifin á hol af óargadýrum skógarins.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

HEIMILDASKRÁ SENIFFS — Frásögn affólki bans, frá því að það yfirgaf Sarahemlaland til þess tíma, er það var frelsað undan Lamanítum.

Mósía 9

- 1 Ég, Seniff, sem fékk tilsögn á allri tungu Nefíta og þekkti Nefíland, eða fyrsta erfðaland feðra okkar, var sendur sem njósnari meðal Lamaníta til að njósna um herstyrk þeirra, svo að herir okkar gætu komist að þeim og tortímt þeim, en þegar ég sá það, sem gott var í fari þeirra, óskaði ég þess, að þeim yrði ekki tortímt.
- 2 Mér varð þess vegna sundurorða við bræður mína í óbyggðunum, því að ég vildi láta stjórnanda okkar gjöra sáttmála við þá, en hann, sem var harður maður og blóðþyrstur, skipaði svo fyrir, að ég skyldi tekinn af lífi. En mér varð bjargað með miklum blóðsúthellingum, því að faðir barðist við föður og bróðir við bróður, þar til mestur hluti hers okkar hafði tortímt í óbyggðunum, en við, sem af komumst, snerum aftur til Sarahemlalands til að segja eiginkonum þeirra og börnum söguna.
- 3 Þar eð mér var mikið í mun að ná erfðalandi feðra okkar, safnaði ég saman öllum, sem vildu fara og eign sér landið, og lagði aftur upp í ferð út í óbyggðirnar til landsins. En hungursneyð og sárar þrengingar dundu yfir okkur, því að við vorum seinir til að minnast Drottins, Guðs okkar.
- 4 Eftir margra daga ferð í óbyggðunum reistum við engu að síður tjöld okkar nálægt landi feðra okkar, á þeim stað, þar sem bræður okkar voru ráðnir af dögum.
- 5 Og svo bar við, að ég fór með fjórum mönnum mínum aftur inn í borgina til konungsins til að komast að, hver afstaða hans væri og hvort ég gæti haldið innreið mína með fólki mínu og eignast landið friðsamlega.
- 6 Og ég hélt til konungs, og hann gjörði sáttmála við mig, um að ég mætti slá eign minni á Lehi-Nefíland og Sílomsland.

THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people, from the time they left the land of Zarahemla until the time that they were delivered out of the hands of the Lamanites.

Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come upon them and destroy them—but when I saw that which was good among them I was desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the wilderness, for I would that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere and a blood-thirsty man commanded that I should be slain; but I was rescued by the shedding of much blood; for father fought against father, and brother against brother, until the greater number of our army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected as many as were desirous to go up to possess the land, and started again on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched our tents in the place where our brethren were slain, which was near to the land of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of my men into the city, in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and that I might know if I might go in with my people and possess the land in peace.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.

- 7 Og hann mælti einnig svo fyrir, að hans fólk skyldi hverfa úr landinu, en ég og mitt fólk héldum inn í landið til að slá eign okkar á það.
- 8 Og við tókum að reisa byggingar og lagfæra múra borgarinnar — já, múra Lehi-Nefíborgar og Sílomsborgar.
- 9 Og við tókum að yrkja jörðina, já, og sá alls konar frætegundum, maís, hveiti, byggi, neas og seum og alls kyns ávaxtafræjum. Og okkur tók að fjölga og vegna vel í landinu.
- 10 En Laman konungur gaf okkur landið eftir til eignar aðeins til að hneppa fólk mitt í ánauð með slægð og undirferli.
- 11 Þess vegna bar svo við, að þegar við höfðum dvalið í landinu um tólf ára skeið, tók Laman konungur að ókyrrast yfir því, að mitt fólk gæti orðið svo máttugt í landinu, að þeir gætu ekki borið það ofurliði og hneppt það í ánauð.
- 12 Nú voru þeir latir og dýrkuðu skurðgoð. Þess vegna vildu þeir hneppa okkur í ánauð, svo að þeir gætu belgt sig út á því, sem hendur okkar framleiddu, já, svo að þeir gætu gjört sér hátíð úr hjörðunum á völlum okkar.
- 13 Þess vegna bar svo við, að Laman konungur tók að etja þjóð sinni til deilna við þjóð mína, og hófust því illdeilur og styrjaldir í landinu.
- 14 Og á þrettánda valdaári mínu í Nefílandi, þegar fólk mitt var að brynna hjörðum sínum, fódra þær og rækta landið í suðurhluta Sílomslands, komu fjölmennar hersveitir Lamaníta að þeim, tóku að drepa þá og flytja á brott hjarðir þeirra og kornið af ökrum þeirra.
- 15 Já, og svo bar við, að allir, sem ekki náðust, flúðu alla leið til Nefíborgar og báðu mig verndar.
- 16 Og svo bar við, að ég vopnaði þá bogum, örvum, sverðum, svedjum, kylfum, slöngum og öllum þeim vopnum, sem við gátum upphugsað, og ég gekk til orrustu gegn Lamanítum ásamt fólki mínu.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

17 Já, með Drottins styrk gengum við til orrustu gegn Lamanítum, því að ég og fólk mitt ákölluðum Drottin ákaft og báðum hann að leysa okkur úr höndum óvina okkar, því að við minntumst lausnar feðra okkar.

18 Og Guð heyrði ákall okkar og svaraði bænum okkar. Og við gengum fram í hans mætti, já, við gengum fram gegn Lamanítum, og á einum degi og einni nóttu felldum við þrjú þúsund fjörutíu og þrjá. Og við héldum áfram að ráða þá af dögum, þar til okkur hafði tekist að hrekja þá úr landi okkar.

19 Og sjálfur hjálpaði ég til með eigin höndum að grafa hina dauðu þeirra. Og sjá. Okkur til mikils harms og sorgar höfðu tvö hundruð sjötíu og níu af bræðrum okkar fallið.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

Mósía 10

- 1 Og svo bar við, að við tókum aftur að koma skipulagi á ríkið og áttum aftur landið í friði. Og ég lét gjöra allar tegundir hervopna, svo að ég gæti haft vopn tiltæk fyrir fólk mitt, ef Lamanítar herjuðu á ný gegn fólkmi mínu.
- 2 Og ég setti varðmenn umhverfis landið, til að Lamanítar kæmu ekki aftur okkur að óvörum og tortímdu okkur. Þannig hélt ég vörð um fólk mitt og hjarðir mínar og forðaði þeim frá því að falla í hendur óvina okkar.
- 3 Og svo bar við, að eignahald okkar á landi feðra okkar hélst í mörg ár, já, í tuttugu og tvö ár.
- 4 Og ég lét mennina yrkja jörðina og rækta alls kyns korntegundir og allar tegundir ávaxta.
- 5 Og ég lét konurnar spinna og starfa, vinna og framleiða alls konar línúka, já, hvers kyns klæði til að hylja nekt okkar. Og á þennan hátt vegnaði okkur vel í landinu — þannig nutum við órofinn friðar í landinu um tuttugu og tveggja ára bil.
- 6 Og svo bar við, að Laman konungur féll frá, en sonur hans tók við völdum eftir hann. Og hann hóf að etja þjóð sinni gegn þjóð minni. Þeir hófu því undirbúning að stríði og atlögu gegn þjóð minni.
- 7 En ég hafði sent njósnara mína um allt Semlonsland til að komast að viðbúnaði þeirra og vera á verði gegn þeim, svo að þeir kæmust ekki að þjóð minni og tortímdu henni.
- 8 Og svo bar við, að þeir komu inn í Sílomsland norðanvert með fjölda herdeilda, menn vopnaða bogum, örvum, sverðum, svedjum, steinum og slöngum. Og þeir höfðu látið raka höfuð sín, svo að þau voru ber, og þeir voru girtir leðurbeltum um lendar sér.

Mosiah 10

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land— thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

- 9 Og svo bar við, að ég lét fela konur og börn þjóðar minnar í óbyggðunum, og ég lét einnig alla gamla menn, sem vopnfærir voru, og alla unga menn, sem vopnfærir voru, safnast saman til bardaga gegn Lamanítum. Og ég raðaði þeim í fylkingar, hverjum manni eftir aldri sínum.
- 10 Og svo bar við, að við lögðum til orrustu gegn Lamanítum. Og ég, já, á gamalsaldri, lagði til orrustu gegn Lamanítum. Og svo bar við, að við lögðum til orrustu í styrk Drottins.
- 11 En Lamanítar, sem ekkert vissu um Drottin né styrk hans, treystu þess vegna á eigin mátt. Þeir voru samt kraftmiklir, ef lítið er til mannlegs máttar.
- 12 Þeir voru villtir, grimmir og blóðþyrstir og trúðu arfsögnum fedra sinna, sem eru þessar — Þeir trúá því, að þeir hafi verið reknir úr landi Jerúsalem vegna misgjörða fedra sinna og að bræður þeirra hafi beitt þá órétti í óbyggðunum og þeir hafi einnig verið órétti beittir á leiðinni yfir hafið —
- 13 Og enn fremur trúá þeir, að þeir hafi verið órétti beittir í fyrsta erfðalandi sínu, eftir að þeir voru komnir yfir hafið, og allt var þetta vegna þess, að Nefí hafði haldið boð Drottins af meiri trúmennsku en þeir og þannig hlotið hylli hans, því að Drottinn heyrði bænir hans og svaraði þeim, og hann tók að sér stjórn ferðarinnar í óbyggðunum.
- 14 Og bræður hans reiddust honum, vegna þess að þeir skildu ekki gjörðir Drottins. Og þeir reiddust honum einnig úti á vötnunum, vegna þess að þeir hertu hjörtu sín gegn Drottni.
- 15 Og enn fremur reiddust þeir honum, þegar þeir voru komnir til fyrirheitna landsins, vegna þess að þeir töldu hann hafa tekið stjórnina úr þeirra höndum, og þeir reyndu að ráða hann af dögum.
- 16 Og enn fremur reiddust þeir honum, vegna þess að hann lagði af stað út í óbyggðirnar að boði Drottins og tók með sér heimildaskrárnar, sem letraðar voru á látunstöflurnar, því að þeir sögðu hann hafa rænt þeim.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraven on the plates of brass, for they said that he robbed them.

17 Og þannig kenndu þeir börnum sínum að hata þá, myrða þá, ræna þá og rupla og gjöra allt, sem hægt væri til að tortíma þeim. Þess vegna bera þeir eilíft hatur til barna Nefís.

18 Og einmitt í þeim tilgangi hefur Laman blekkst mig með kænsku sinni, lygum, undirferli og fögrum lofordum, að ég kæmi til þessa lands með fólk mitt, til þess að þeir gætu tortímt því. Já, við höfum þjáðst í landinu árum saman.

19 Og nú, þegar ég, Seniff, hafði sagt fólki mínu allt þetta um Lamaníta, hvatti ég það til að berjast af öllum mætti og setja traust sitt á Drottin. Þess vegna börðumst við í návígi við þá.

20 Og svo bar við, að við rákum þá aftur út úr landi okkar, og við felldum þá, og mannfalið varð svo mikið, að við gátum ekki komið tölu á hina föllnu.

21 Og svo bar við, að við snerum aftur til okkar eigin lands, og fólk mitt tók á ný að hugsa um hjarðir sínar og yrkja land sitt.

22 Og ég, sem nú var aldraður orðinn, fékk einum sona minna konungdóminn í hendur. Því ætla ég ekki að segja meira, en megi Drottinn blessa fólk mitt. Amen.

And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.

For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.

And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.

And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.

And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.

And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.

Mósía 11

- 1 Og nú bar svo við, að Seniff afhenti Nóa, einum sona sinna, konungdóminn. Þess vegna tók Nóa við ríkjum eftir hann, en hann fylgdi ekki í fótspor föður síns.
- 2 Því að sjá. Hann hélt ekki boðorð Guðs, heldur fór eftir óskum síns eigin hjarta. Og hann átti margar konur og hjákonur. Og hann varð valdur að því, að fólk hans syndgaði og gjörði það, sem viðurstygilegt var í augum Drottins. Já, og það drýgði hór og stundaði alls konar ranglátt athæfi.
- 3 Og hann lagði á skatt, sem nam fimmta hluta af öllu, sem þeir áttu, fimmta hluta af öllu gulli þeirra og silfri, fimmta hluta af öllu siffi þeirra og kopar, látúni og járn, fimmta hluta af alikálfum þeirra og einnig fimmta hluta af öllu korni þeirra.
- 4 Og allt þetta tók hann sjálfum sér, konum sínum og hjákonum til framfæris, og einnig prestum sínum, konum þeirra og hjákonum. Og þannig breytti hann málum ríkisins.
- 5 Því að hann setti alla prestana af, sem faðir hans hafði vígt og vígði nýja í þeirra stað, presta, sem hreyktu sér hátt í hroka hjarta síns.
- 6 Já, og þeim var framfleytt þannig í leti sinni, falsguðadýrkun sinni og í hórdómi sínum, með sköttunum, sem Nóa konungur hafði lagt á þjóð sína. Þannig lagði fólkid afar hart að sér til að standa undir misgjörðunum.
- 7 Já, og fólkid gjörðist einnig falsguðadýrkendur vegna þess, að það lét blekkjast af hégómlegum skjallyrðum konungs og prestanna, því að þeir skjölluðu fólkid vissulega.
- 8 Og svo bar við, að Nóa konungur reisti margar glæsilegar og rúmgóðar byggingar. Og hann skreytti þær fögru viðarverki og alls konar dýrmætum hlutum úr gulli, silfri, járn, látúni, siffi og kopar —
- 9 Og hann reisti sér einnig rúmgóða höll og hásæti í henni miðri, sem allt var úr fögrum viði og skreytt gulli, silfri og dýrmætum hlutum.

Mosiah 11

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

- 10 Og hann lét einnig handverksmenn sína vinna alls konar fögur verk innan veggja musterisins, úr fögrum viði, kopar og látúni.
- 11 Og sætin, sem ætluð voru æðstu prestunum og voru ofar öllum öðrum sætum, lét hann skreyta skíru gulli. Og hann lét gjöra brjóstvörn fyrir framan þau, svo að þeir gætu látið líkama sína og arma hvíla á henni, meðan þeir mæltu lygar og hégómleg orð til þjóðarinnar.
- 12 Og svo bar við, að hann lét reisa turn nálægt musterinu, já, ákaflega háan turn, svo háan, að hann gat staðið efst á honum og séð yfir Sílomsland og einnig Semlonsland, sem Lamanítar áttu. Og hann gat jafnvel séð yfir allt landið umhverfis.
- 13 Og svo bar við, að hann lét reisa margar byggingar í Sílomslandi. Og hann lét reisa stóran turn á hæðinni norður af Sílomslandi, sem verið hafði griðastaður fyrir börn Nefis á þeim tíma, er þau flúðu land. Og þannig fór hann með auðæfin, sem hann fékk af skattlagningu á þjóð sína.
- 14 Og svo bar við, að hann lét auðæfin ná tókum á hjarta sínu. Og hann varði tímanum í gjálfi með konum sínum og hjákonum. Og prestar hans höfðust líkt að og vörðu tímanum með skækjum.
- 15 Og svo bar við, að hann kom upp vínekrum hingað og þangað um landið, og hann lét gjöra vínpressur og búa til vín í miklum mæli. Og þess vegna varð hann víndrykkjumaður og þjóð hans einnig.
- 16 Og svo bar við, að Lamanítar tóku að sækja að þjóð hans, að fáeinum í senn, og drepa þá á ökrum þeirra og á meðan þeir gættu hjarða sinna.
- 17 Og Nóa konungur sendi varðmenn sína um landið til að bægja þeim frá, en hann sendi ekki nógu marga og Lamanítar komu að þeim, drápu þá og ráku margar hjarðir þeirra úr landinu. Á þennan hátt tóku Lamanítar að tortíma þeim og sýna þeim hatursitt.
- 18 Og svo bar við, að Nóa konungur sendi heri sína gegn þeim, og þeir hröktu þá til baka eða gjörðu þá afturreka um hríð og sneru því til baka fagnandi yfir ránsfeng sínum.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breast-work to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

- 19 Og vegna þessa mikla sigurs mikluðust þeir í hroka sínum. Þeir gumuðu af eigin styrk og sögðu, að fimmtíu þeirra gætu staðið gegn þúsundum Lamaníta. Og þeir hreyktu sér þannig og glöddust yfir blóði og úthellingu blóðs bræðra sinna og það vegna ranglætis konungs síns og presta sinna.
- 20 Og svo bar við, að á meðal þeirra var maður að nafni Abinadí, sem fór um meðal þeirra, tók að spá og sagði: Sjá, svo segir Drottinn, og þetta bauð hann mér og sagði: Gakk þú fram, og seg þú þessum lýð, svo segir Drottinn — Vei sé þessum lýð, því að ég hef séð viðurstyggð hans, ranglæti hans og hórdóm. Og iðrist hann ekki, mun ég vitja hans í reiði minni.
- 21 Og gjöri hann eigi iðrun og snúi sér til Drottins Guðs síns, sjá, þá mun ég selja hann í hendur óvinum sínum. Já, og hann mun hnepptur í ánauð og verða að þola þrengingar af hendi óvina sinna.
- 22 Og svo ber við, að þeir skulu vita, að ég er Drottinn Guð þeirra og að ég er vandlátur Guð, sem vitja misgjörða fólks míns.
- 23 Og svo ber við, að ef þessi þjóð iðrast eigi og snýr til Drottins Guðs síns, mun hún hneppt í ánauð. Og enginn mun bjarga henni nema Drottinn, hinn almáttugi Guð.
- 24 Já, og svo ber við, að þegar hún ákallar mig, þá verð ég tregur til að heyra hróp hennar. Já, ég mun leyfa óvinum hennar að ljósta hana.
- 25 Og iðrist hún ekki í sekk og ösku og ákalli Drottin Guð sinn hástöfum, mun ég ekki heyra bænir hennar, né heldur bjarga henni úr þrengingum sínum, og svo segir Drottinn, og þetta bauð hann mér.
- 26 Nú bar svo við, að þegar Abinadí hafði mælt þessi orð til þeirra, reiddust þeir honum og sátu um líf hans, en Drottinn bjargaði honum úr höndum þeirra.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.

27 Þegar Nóa konungur heyrði nú orðin, sem Abinadí hafði mælt til fólksins, reiddist hann einnig, og hann sagði: Hver er Abinadí, að hann dæmi mig og þjóð mína, eða hver er Drottinn, að hann leggi svo miklar þrengingar á þjóð mína?

28 Ég skipa ykkur að færa Abinadí hingað, svo að ég geti drepið hann, því að hann hefur sagt þetta til að reita þjóð mína til reiði, einn gegn öðrum, og valda deilum meðal þjóðar minnar. Þess vegna mun ég drepa hann.

29 En augu fólksins voru blinduð. Því herti það hjörtu sín gegn orðum Abinadís og leitaðist upp frá því við að ná honum. Og Nóa konungur herti hjarta sitt gegn orði Drottins og iðraðist ekki illverka sinna.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

Mósía 12

- 1 Og svo bar við, að eftir tveggja ára bil kom Abinadí til þeirra í dularklæðum, svo að þeir þekktu hann ekki, tók að spá meðal þeirra og sagði: Svo hefur Drottinn boðið mér og sagt — Abinadí, far þú og spá fyrir þessu fólki mínu, því að það hefur hert hjörtu sín gegn orðum mínum. Það hefur ekki iðrast illverka sinna. Þess vegna mun ég vitja þess í reiði minni, já, í brennandi reiði minni mun ég vitja þess í misgjörðum þess og viðurstygð.
- 2 Já, vei sé þessari kynslóð! Og Drottinn sagði við mig: Rétt þú fram hönd þína, spá og seg þú: Svo segir Drottinn, að þessi kynslóð verði hneppt í ánauð vegna misgjörða sinna og lostin kinnhesti. Já, og mennirnir munu hrekja hana og drepa. Og hræfuglar loftsins, hundarnir, já, og villidýrin munu rífa í sig hold þeirra.
- 3 Og svo ber við, að líf Nóa konungs mun metið sem klæði í brennheitum ofni, því að hann skal vita, að ég er Drottinn.
- 4 Og svo ber við, að ég læt sárar þrengingar dynja yfir þessa þjóð mína, já, hungursneyð og drepsóttir. Og ég mun láta þá kveina allan liðlangan daginn.
- 5 Já, og ég mun láta rígbinda byrðarnar á bak þeim og láta reka þá áfram eins og skynlausar skepnur.
- 6 Og svo ber við, að ég mun senda þeim haglé, og það mun dynja á þeim. Og austanvindurinn mun einnig skella á þeim, og skordýr verða að plágu í landi þeirra og eta korn þeirra upp til agna.
- 7 Og miklar drepsóttir munu herja á þá — og allt þetta mun ég gjöra vegna misgjörða þeirra og viðurstygðar.
- 8 Og svo ber við, að ef þeir iðrast ekki, mun ég gjörsamlega tortíma þeim af yfirborði jarðar, en samt munu þeir skilja eftir sig heimildir, og þær munu ég varðveita fyrir aðrar þjóðir, sem fá munu landið til eignar. Já, ég mun gjöra þetta til að upplýsa aðra um viðurstygð þessarar þjóðar. Og margt var það, sem Abinadí spáði gegn þessari þjóð.

Mosiah 12

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying — Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence— and all this will I do because of their iniquities and abominations.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

- 9 Og svo bar við, að þeir reiddust honum og tóku hann fastan og báru hann í böndum fyrir konung, og sögðu við konung: Sjá, við höfum fært mann fyrir þig, sem spáð hefur, að illa fari fyrir þjóð þinni og segir, að Guð muni tortíma henni.
- 10 Og hann spáir líka, að illa fari fyrir lífi þínu og segir, að líf þitt verði sem klæði í logandi eldstó.
- 11 Og hann segir enn fremur, að þú verðir sem strá, meira að segja sem skrælnað strá akursins, sem skepnur æða yfir og troða undir fótum sér.
- 12 Og enn fremur segir hann, að þú verðir sem þistilblóm, sem fullþroska berst með vindinum eftir yfirborði landsins, þegar hann blæs. Og hann lætur sem Drottinn hafi sagt þetta. Og hann segir, að allt muni þetta yfir þig koma, ef þú iðrast ekki, og það vegna misgjörða þinna.
- 13 Og, ó konungur. Hvaða misgjörðir hefur þú framið eða hvaða syndir hefur fólk þitt drýgt, sem eru svo stórar, að við séum fordæmdir af Guði eða dæmdir af þessum manni?
- 14 Og sjá nú, ó konungur. Sekt okkar er engin, og þú, ó konungur, hefur ekki syndgað. Þess vegna hefur þessi maður farið með lygar um þig og spáð til ónýtis.
- 15 Og sjá. Við erum sterkir og verðum hvorki hnepptir í ánaud né teknir til fanga af óvinum okkar. Já, og þér hefur vegnað vel í landinu, og þér mun halda áfram að vegna vel.
- 16 Sjá, hér er þessi maður. Við látum hann í þínar hendur. Þú mátt gjöra við hann eins og þér gott þykir.
- 17 Og svo bar við, að Nóa konungur lét varpa Abinadí í fangelsi. Og hann skipaði prestunum að safnast saman, til að hann gæti ráðgast við þá, hvað gjöra skyldi við hann.
- 18 Og svo bar við, að þeir sögðu við konung: Færið hann hingað, svo að við getum lagt spurningar fyrir hann. Og konungur mælti svo fyrir, að hann skyldi færður fyrir þá.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

19 Og þeir hófu að leggja fyrir hann spurningar, þannig að hann kæmist í mótsögn við sjálfan sig og þeir fengju átyllu til að ákæra hann, en hann svaraði þeim djarflega og stóðst allar spurningar þeirra. Já, þeim til undrunar, því að hann stóðst spurningaflóð þeirra, og hnekkti orðum þeirra.

20 Og svo bar við, að einn þeirra sagði við hann: Hvað þýða orðin, sem letruð hafa verið og sem feður okkar hafa kennt og eru á þessa leið:

21 Hversu yndislegir eru á fjöllunum fætur fagnaðarboðans, sem friðinn kunngjörir, gleðitíðindin flytur, hjálpræðið boðar og segir við Síon: Guð þinn er sestur að völdum —

22 Varðmenn þínir munu hefja upp raust sína. Einum rómi munu þeir syngja, því að með eigin augum munu þeir sjá, þegar Drottinn endurleiðir Síon —

23 Hefjið gleðisöng, syngið saman, þér eyðirústir Jerúsalem, því að Drottinn hefur huggað lýð sinn. Hann hefur leyst Jerúsalem —

24 Drottinn hefur gjört beran heilagan armlegg sinn í augskýrn allra þjóða, og öll endimörk jarðar skulu sjá hjálpræði Guðs vors?

25 Og nú sagði Abinadí við þá: Eruð þið prestar og þykist kenna þessu fólki og skilja spádómsandann, en samt viljið þið fá að vita hjá mér, hvað þetta þýðir?

26 Ég segi við ykkur: Vei sé ykkur fyrir að rangsnúa réttum vegum Drottins, því að ef þið skiljið, hvað þetta merkir, hafið þið ekki kennt það. Þess vegna hafið þið rangsnúið vegum Guðs.

27 Þið hafið ekki lagt ykkur fram um að skilja með hjartanu, og því hafið þið ekki verið vitrir. Hvað hafið þið því kennt þessu fólki?

28 Og þeir sögðu: Við kennum lögmál Móse.

29 Og enn sagði hann við þá: Ef þið kennið lögmál Móse, hvers vegna haldið þið það þá ekki? Hvers vegna drýgið þið hór og eyðið orku ykkar í skækjur og komið þessu fólki til að syndga, þannig að Drottinn sjái ástæðu til að senda mig til að spá gegn þessari þjóð? Já, jafnvel, að margt illt hendi hana?

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?

- 30 Vitið þið ekki, að ég tala sannleikann? Jú, þið vitið, að ég segi sannleikann, og þið ættuð að skjálfa frammi fyrir Guði.
- 31 Og svo ber við, að þið verðið lostnir sakir misgjörða ykkar, því að þið segist kenna lögmál Móse. En hvað vitið þið um lögmál Móse? Kemur hjálpræði fyrir lögmál Móse? Hverju svarið þið?
- 32 Og þeir svöruðu og sögðu hjálpræðið koma fyrir lögmál Móse.
- 33 En nú sagði Abinadí við þá: Ég veit, að þið frelsist, ef þið haldið boðorð Drottins. Já, ef þið haldið boðorðin, sem Drottinn gaf Móse á Sínaífalli, er segja:
- 34 Ég er Drottinn Guð þinn, sem leiddi þig út úr Egyptalandi, út úr þrælahúsinu.
- 35 Þú skalt engan Guð hafa annan en mig.
- 36 Þú skalt engar líkneskjur gjöra þér, né nokkrar myndir af því, sem er á himnum uppi eður því, sem er á jörðu niðri.
- 37 Nú sagði Abinadí við þá: Hafið þið gjört allt þetta? Ég segi ykkur: Nei, þið hafið ekki gjört það. Og hafið þið kennt þessu fólki, að það ætti að gjöra allt þetta? Ég segi ykkur: Nei, það hafið þið ekki gjört.

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?

And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not.

Mósía 13

- 1 Og þegar konungur hafði heyrð þessi orð, sagði hann við presta sína: Takið þennan náunga á burt og drepið hann, því að hverju skiptir hann okkur, þar sem hann er vitskertur.
- 2 Og þeir gengu fram og reyndu að leggja á hann hendur, en hann sá við þeim og sagði við þá:
- 3 Snertið mig ekki, því að Guð mun ljósta ykkur, ef þið leggið á mig hendur, því að ég hef ekki komið til skila þeim boðum, sem hann fól mér að bera, og ég hef heldur ekki svarað því, sem þið báðuð mig um að svara. Því mun Guð ekki leyfa, að mér verði tortímt nú.
- 4 En ég verð að uppfylla fyrirmælin, sem Guð hefur gefið mér, og þið eruð mér reiðir, vegna þess að ég hef sagt ykkur sannleikann. Og vegna þess að ég hef talað orð Guðs, hafið þið dæmt mig vitskertan.
- 5 Nú bar svo við, að þegar Abinadí hafði mælt þessi orð, þorðu menn Nóa konungs ekki að leggja á hann hendur, því að andi Drottins var yfir honum, og andlit hans ljómaði og geislaði eins og andlit Móse á Sínaifjalli, á meðan hann talaði við Drottin.
- 6 Og hann talaði með krafti og valdi Guðs, hélt máli sínu áfram og mælti:
- 7 Ykkur er ljóst, að það er ekki á ykkar valdi að drepa mig, þess vegna lýk ég erindi mínu. Já, ég finn að það nístir ykkur í hjartastað að heyra sannleikann um misgjörðir ykkar.
- 8 Já, og orð mín fylla ykkur furðu, undrun og reiði.
- 9 En ég lýk erindi mínu, og þá skiptir litlu, hvað um mig verður, svo framarlega sem ég er hólpinn.
- 10 En það skal ég segja ykkur, að það, sem þið gerið við mig eftir þetta, verður sem forboði og skuggi þess, sem koma mun.
- 11 Og nú mun ég lesa fyrir ykkur önnur boðorð Guðs, því að ég finn, að þau eru ekki grept í hjörtu ykkar. Og ég skynja, að þið hafið numið og kennt misgjörðir mestan hluta ævi ykkar.

Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

12 Og minnst nú þess, sem ég sagði við ykkur: Þú skalt engar líkneskjur gjöra þér né nokkrar myndir af því, sem er á himnum uppi, eður því, sem er á jörðu niðri, eður því, sem er í vötnunum undir jörðunni.

13 Og enn fremur: Þú skalt hvorki lúta þeim né þjóna þeim, því að ég, Drottinn Guð þinn, er vandlátur Guð, sem vitjar misgjörða fedranna á börnunum, já, í þriðja eða fjórða lið þeirra, sem forsmá mig —

14 En ég auðsýni miskunn þúsundum þeirra, sem elska mig og varðveita boðorð mín.

15 Þú skalt ekki leggja nafn Drottins Guðs þíns við hégóma, því að eigi er sá saklaus fyrir Drottni, sem leggur nafn hans við hégóma.

16 Minnstu þess að halda hvíldardaginn heilagan.

17 Sex daga skalt þú erfiða og vinna allt þitt verk —

18 En sjöunda daginn, hvíldardag Drottins Guðs þíns, skalt þú ekkert verk vinna, hvorki þú, sonur þinn né dóttir þín, þræll þinn eða ambátt þín, né skepnur þínar eða nokkur útlendingur, sem hjá þér er innan borgarhliða þinna —

19 Því að á sex dögum gjörði Drottinn himin og jörð, hafð og allt, sem í og á þeim er. Þess vegna blessaði Drottinn hvíldardaginn og helgaði hann.

20 Heiðra föður þinn og móður þína, svo að þú verðir langlífur í því landi, sem Drottinn Guð þinn gefur þér.

21 Þú skalt ekki morð fremja.

22 Þú skalt ekki drýgja hór. Þú skalt ekki stela.

23 Þú skalt ekki bera ljúgvitni gegn náunga þínum.

24 Þú skalt ekki girnast hús náunga þíns. Þú skalt ekki girnast konu náunga þíns, ekki þræl hans eða ambátt, ekki uxa hans eða asna, né nokkuð það, sem náungi þinn á.

25 Og svo bar við, að eftir að Abinadí hafði mælt þessi orð, sagði hann við þá: Hafð þið kennt þessu fólki, að það verði að gæta alls þessa til að halda boðorðin?

26 Ég segi við ykkur: Nei, því að Drottinn hefði ekki sent mig til að spá illa fyrir þessu fólki, ef þið hefðuð gjört það.

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

- 27 Og nú hafið þið sagt, að sálhjálp fáiist fyrir lögmál Móse. Ég segi ykkur, að enn er ykkur ráðlegast að halda lögmál Móse. En ég segi ykkur, að sá tími mun koma, að ekki verður lengur ráðlegast að halda lögmál Móse.
- 28 Og ég segi ykkur enn fremur, að lögmálið eitt færir ekki hjálpræði, og að án friðþægingarinnar, sem Guð mun sjálfur færa fyrir syndir og misgjörðir fólks síns, hlyti það óhjákvæmilega að farast, hvað sem lögmáli Móse líður.
- 29 Og ég segi ykkur, að brýnt var að færa börnum Ísraels lögmál, já, meira að segja mjög strangt lögmál, því að fólkið var þrjóskufullt, fljótt til misgjörða, en tregt til að minnast Drottins Guðs síns —
- 30 Þess vegna var þeim gefið lögmál, já, lögmál framkvæmda og helgiathafna, lögmál, sem framfylgt skyldi stranglega dag frá degi til að minna þá á Guð og skyldur þeirra gagnvart honum.
- 31 En sjá. Ég segi ykkur, að allt var þetta forboði þess, sem koma mun.
- 32 Og skildu þeir nú lögmálið? Nei, segi ég ykkur, þeir skildu ekki allir lögmálið. Og það var vegna hörkunnar í hjörtum þeirra, því að þeir skildu ekki, að enginn maður yrði hólpinn, nema fyrir endurlausn Guðs.
- 33 Því að sjá. Spáði ekki Móse fyrir þeim um komu Messíasar og að Guð mundi endurleysa fólk sitt? Jú, og hafa ekki jafnvel allir spámenn, sem nokkru hafa spáð frá upphafi veraldar, fjallað meira og minna um þetta?
- 34 Hafa þeir ekki sagt, að Guð mundi sjálfur stíga niður meðal mannanna barna, taka á sig mannsmynd og fram ganga á yfirborði jarðar í miklu veldi?
- 35 Já, og hafa þeir ekki einnig sagt, að hann mundi gera upprisu dauðra að veruleika, og verða sjálfur kúgaður og að honum þrengt?

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?

Yea, and have they not said also that he should bring to pass the resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed and afflicted?

Mósía 14

- 1 Já, segir ekki Jesaja: Hver trúði því, sem oss var boðað, og hverjum varð armleggur Drottins opinber?
- 2 Hann vex upp eins og viðarteinungur fyrir augliti hans og sem rótarkvistur úr þurri jörð. Hann er hvorki fagur né glæsilegur, svo að oss gefi á að líta, né álitlegur, svo að oss finnist til um hann.
- 3 Hann er fyrirlitinn og menn forðast hann, harmkvælamaður og kunnugur þjáningum, líkur manni, er menn byrgja fyrir andlit sín, fyrirlitinn, og vér mátum hann einskis.
- 4 En vorar þjáningar voru það, sem hann bar, og vor harmkvæli, er hann á sig lagði. Vér álitum honum refsað, hann sleginn af Guði og að honum þrengt.
- 5 En hann var særður vegna vorra brota og kraminn vegna vorra misgjörða. Hegningin, sem vér höfðum til unnið, kom niður á honum, og fyrir hans benjar erum vér heilbrigðir.
- 6 Vér fórum allir villir vegar sem sauðir, stefndum hver sína leið, en Drottinn lét misgjörðir vor allra koma niður á honum.
- 7 Hann var hrjáður og aðþrengdur, en lauk samt eigi upp munni sínum. Hann er færður sem lamb til slátrunar, og eins og sauður þegir fyrir þeim, er klippa hann, lauk hann eigi upp munni sínum.
- 8 Með þrengingu og dómi var hann burt numinn, og hverjir munu lýsa sig afkomendur hans? Því að hann var hrifinn burt úr landi lifenda. Fyrir sakir syndar lýðs míns var hann lostinn til dauða.
- 9 Og menn tóku honum gröf meðal illræðismana, legstað með hinum ríku, því hann hafði eigi ranglæti framið og svik voru ekki í munni hans.
- 10 En Drottinn þóknaðist að kremja hann með harmkvælum. Þegar þú gjörir sál hans að syndafórn, skal hann fá að líta afsprenge sitt og lifa langa ævi. Og áform Drottins skal fá framgang í hans höndum.
- 11 Hann mun sjá hörmungar sálar sinnar og vel við una. Með þekkingu sinni mun hinn réttláti þjónn minn réttlæta marga, því hann mun bera misgjörðir þeirra.

Mosiah 14

Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?

For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.

He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.

Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.

But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.

All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.

He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.

He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.

And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.

Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.

He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.

12 Þess vegna mun ég gefa honum mikinn hlut, og herfanginu mun hann deila með hinum öflugum. Því að hann hefur úthellt sálu sinni allt til dauða, og var talinn með illræðismönnum, hann bar syndir margra og annast meðalgöngu fyrir hina brotlegu.

Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bore the sins of many, and made intercession for the transgressors.

Mósía 15

- 1 Og nú sagði Abinadí við þá: Ég vil, að þið skiljið, að Guð mun sjálfur stíga niður meðal mannanna barna og endurleysa fólk sitt.
- 2 Og vegna þess að hann tekur sér bólfestu í holdinu, verður hann nefndur sonur Guðs, og vegna þess að hann lét holdið lúta vilja föðurins, er hann bæði faðirinn og sonurinn —
- 3 Faðirinn, vegna þess að hann var getinn með krafti Guðs, og sonurinn vegna holdsins. Þannig varð hann faðirinn og sonurinn —
- 4 Og þeir eru einn Guð, já, sjálfur eilífur faðir himins og jarðar.
- 5 Þegar holdið lýtur andanum þannig eða sonurinn föðurnum og þeir eru einn Guð, verður hann fyrir freistingum, en fellur ekki fyrir þeim, heldur lætur fólk sitt hæða sig, húðstrýkja, vísa sér burtu og afneita.
- 6 Og þegar allt þetta er um garð gengið, eftir að hafa gert mörg stórkostleg kraftaverk meðal mannanna barna, mun hann leiddur, já, eins og Jesaja sagði, eins og sauður þegir fyrir þeim, er klippir hann, lauk hann eigi upp munni sínum.
- 7 Já, jafnvel þannig mun hann leiddur, krossfestur og deyddur, holdið verður jafnvel að lúta dauðanum, vilji sonarins innbyrðist í vilja föðurins.
- 8 Og þannig rýfur Guð helsi dauðans, vinnur sigur á dauðanum og gefur syninum vald til að annast meðalgöngu fyrir mannanna börn —
- 9 Hann stígur upp til himins, með hjartans miskunnsemi og gagntekinn samúð með mannanna börnum, stendur milli þeirra og réttvísinnar, því að hann hefur rofið helsi dauðans, tekið á sig misgjörðir þeirra og afbrot og þar með endurleyst þau og fullnægt kröfum réttvísinnar.
- 10 Og nú spyr ég ykkur, hverjir munu lýsa sig afkomendur hans? Sjá. Ég segi ykkur, að hann mun sjá niðja sína, þegar sál hans hefur verið færð að fórn fyrir synd. Og hvað segið þið nú? Hverjir verða niðjar hans?

Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

- 11 Sjá. Ég segi ykkur, að það verður hver sá, sem hefur heyrt orð spámanna, já, allra hinna heilögu spámanna, sem spáð hafa um komu Drottins — Ég segi ykkur, að það verða allir, sem hlustað hafa á orð þeirra og trúá, að Drottinn muni frelsa fólk sitt og bíða þess dags til að fá fyrirgefningu synna sinna. Ég segi ykkur, að þeir eru afsprengi hans, og þeir eru erfingjar Guðs ríkis.
- 12 Því að það eru þeirra syndir, sem hann hefur borið, og fyrir þá hefur hann dáíð til að endurleysa þá frá syndum sínum. Og eru þeir því ekki afsprengi hans?
- 13 Já, og eru spámenirnir það ekki, hver og einn, sem lokið hefur upp munni sínum til að spá og ekki hefur brotið lögmálið, ég á við alla hina heilögu spámen, allt frá upphafi veraldar? Ég segi ykkur, að þeir eru afsprengi hans.
- 14 Og það eru þeir, sem hafa boðað frið og fært fagnaðartíðindi um hið góða, fært boðskapinn um hjálpræðið og sagt við Síon: Guð þinn ræður ríkjum!
- 15 Ó hve yndislegir eru á fjöllumum fætur þeirra!
- 16 Og enn fremur, hversu yndislegir eru á fjöllumum fætur þeirra, sem enn flytja frið!
- 17 Og enn fremur, hversu yndislegir eru á fjöllumum fætur þeirra, sem flytja frið héðan í frá og að eilífu!
- 18 Og sjá. Ég segi ykkur, að þar með er ekki allt talið. Því hversu yndislegir eru á fjöllumum fætur þess, sem gleðitíðindin flytur, sem grundvallar friðinn, já, sjálfs Drottins, sem hefur endurleyst fólk sitt, já, hans, sem veitt hefur fólki sínu sálhjálp —
- 19 Því að ég segi ykkur, að án sálhjalparinnar, sem hann hefur veitt fólki sínu og fyrirbúin var allt frá grundvöllun veraldar, hlyti allt mannkyn að farast.
- 20 En sjá. Helsi dauðans mun rofið og sonurinn ríkjja og hafa vald yfir hinum dauðu. Til þess gjörir hann upprisu dauðra að veruleika.

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

- 21 Og upprisan kemur og það hin fyrsta upprisa, já, upprisa þeirra, sem hafa verið til, eru til og munu verða til, alveg fram að upprisu Krists — því að svo mun hann nefndur.
- 22 Og allir spámennirnir og allir þeir, sem trúað hafa orðum þeirra, eða allir þeir, sem haldið hafa boðorð Guðs, munu upp rísa í hinni fyrstu upprisu. Þess vegna eru þeir hin fyrsta upprisa.
- 23 Og þeir eru upp reistir til að dvelja með Guði, sem endurleysti þá. Á þann hátt eignast þeir eilíft líf fyrir Krist, sem rauf heli dauðans.
- 24 Og það eru þeir, sem eiga hlutdeild í fyrstu upprisunni, Og það eru þeir, sem létu lífið fyrir komu Krists í vanþekkingu sinni, vegna þess að hjálpræðið hafði ekki verið boðað þeim. Og þannig endurreisir Drottinn þá, og þeir eiga aðild að fyrstu upprisunni eða öðlast eilíft líf, því að Drottinn hefur endurleyst þá.
- 25 Og lítil börn eiga einnig eilíft líf.
- 26 En sjá. Óttist og skjálfið frammi fyrir Guði, því að þið hafið ástæðu til að skjálfa, þar eð Drottinn endurleysir engan þann, sem rís gegn honum og deyr í syndum sínum. Og allir, sem farist hafa í syndum sínum frá upphafi veraldar, sem risið hafa gegn Guði af ráðnum hug, sem þekkt hafa boðorð Guðs, en ekki haldið þau, það eru þeir, sem enga aðild eiga að fyrstu upprisunni.
- 27 Hafið þið því ekki ástæðu til að skjálfa? Því að enginn slíkur verður hólpinn og Drottinn hefur engan slíkan endurleyst. Já, Drottinn getur heldur ekki endurleyst slíka, því að hann getur ekki afneitað sjálfum sér, hann getur ekki afneitað réttvísinni, þegar hún krefst réttar síns.
- 28 Og nú segi ég ykkur, að sá tími mun koma, að hjálpræði Drottins mun kunngjört öllum þjóðum, kynkvíslum, tungum og lýðum.
- 29 Já, Drottinn, varðmenn þínir munu hefja upp raust sína. Einum rómi munu þeir syngja, því að með eigin augum munu þeir sjá þegar Drottinn endurleiðir Síon.
- 30 Hefjið gleðisöng, syngið saman, þér eyðirústir Jerúsalem, því að Drottinn hefur huggað lýð sinn, leyst Jerúsalem.

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

31 Drottinn hefur gjört beran heilagan armlegg sinn í
auglýn allra þjóða, og öll endimörk jarðar skulu sjá
hjálpæði Guðs vors.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes
of all the nations; and all the ends of the earth shall
see the salvation of our God.

Mósía 16

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Abinadí hafði mælt þessi orð, rétti hann fram hönd sína og sagði: Sá tími kemur, að allir munu sjá hjálpræði Drottins; að sérhver þjóð, kynkvísl, tunga og lýður munu sjá með eigin augum og viðurkenna fyrir Guði, að dómar hans eru réttvísir.
- 2 Þá mun hinum ranglátu vísað burtu og þeim gefast tilefni til að kvarta, gráta, kveina og gnísta tönnum. Og það er vegna þess, að þeir vildu ekki hlýða rödd Drottins, þess vegna endurleysir Drottinn þá ekki.
- 3 Því að þeir eru holdlegir og djöfullegir, og djöfullinn hefur vald yfir þeim. Já, hinn sami gamli höggormur, er tældi fyrstu foreldra okkar og olli þannig falli þeirra. Og af því leiddi, að allt mannkyn varð holdlegt, munúðarfullt og djöfullegt, lærði að þekkja gott frá illu og gaf sig djöflinum á vald.
- 4 Þannig var allt mannkyn glatað. Og sjá, það hefði verið ævinlega glatað, hefði Guð ekki endurleyst lýð sinn frá hinu glataða og fallna ástandi.
- 5 En munið, að sá, sem heldur fast í holdlegt eðli sitt, og gengur áfram veg syndar og uppreisnar gegn Guði, helst í sínu fallna ástandi, og djöfullinn hefur yfir honum allt vald. Þess vegna er hann líkt staddur og engin endurlausn væri til, þar sem hann er óvinur Guðs, og djöfullinn er einnig óvinur Guðs.
- 6 Og hefði Kristur ekki komið í heiminn, og hér tala ég um það, sem í vændum er, eins og það hefði þegar átt sér stað, væri engin endurlausn til.
- 7 Og hefði Kristur hvorki risið upp frá dauðum né rofið helsi dauðans, svo að gröfin hrósaði engum sigri og dauðinn hefði engan brodd, gæti engin upprisa hafa átt sér stað.
- 8 En upprisan er til, þess vegna hrósar gröfin engum sigri, og Kristur hefur innbyrt brodd dauðans.
- 9 Hann er ljós og líf heimsins, já, óendanlegt ljós, sem aldrei getur myrkvast, já, og einnig óendanlegt líf, svo að dauðinn verður aldrei framar til.

Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.

- 10 Jafnvel hið dauðlega mun íklæðast ódauðleika og það forgengilega íklæðast óforgengileika og skal leitt fram fyrir dómgrindur Guðs, og verða af honum dæmt eftir verkum sínum, hvort heldur þau eru góð eða þau eru ill —
- 11 Séu þau góð, til upprisu óendanlegs lífs og hamingju, en séu þau ill, til upprisu óendanlegrar fordæmingar, þeir verða framseldir djöflinum, sem hefur undirokað þá, en í því er fordæmingin fólgin —
- 12 Þar eð þeir hafa breytt eftir vilja og þrá síns eigin holds, en aldrei leitað til Drottins, meðan faðmur miskunnarinnar stóð þeim opinn, því að faðmur miskunnarinnar var þeim opinn, en þeir tóku ekki við honum, og þeir höfðu verið varaðir við misgjörðum sínum, en vildu samt ekki láta af þeim, og þeim var boðið að gjöra iðrun, en samt vildu þeir ekki iðrast.
- 13 Og ættuð þið þá ekki að skjálfa og iðrast synda ykkar og minnst þess, að einungis í Kristi og fyrir hann getið þið orðið hólpin?
- 14 Ef þið kennið lög málmóse, skuluð þið þess vegna einnig kenna, að það er skuggi þess, sem koma skal —
- 15 Kennið þeim, að endurlausn verður fyrir Krist, Drottin vorn, sem er hinn eilífi faðir sjálfur. Amen.

Even this mortal shall put on immortality, and this corruption shall put on incorruption, and shall be brought to stand before the bar of God, to be judged of him according to their works whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life and happiness; and if they be evil, to the resurrection of endless damnation, being delivered up to the devil, who hath subjected them, which is damnation—

Having gone according to their own carnal wills and desires; having never called upon the Lord while the arms of mercy were extended towards them; for the arms of mercy were extended towards them, and they would not; they being warned of their iniquities and yet they would not depart from them; and they were commanded to repent and yet they would not repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of your sins, and remember that only in and through Christ ye can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach that it is a shadow of those things which are to come—

Teach them that redemption cometh through Christ the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.

Mósía 17

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Abinadí hafði mælt þessi orð, skipaði konungur prestunum að taka hann fastan og láta taka hann af lífi.
- 2 En einn var meðal þeirra, að nafni Alma, sem jafnframt var afkomandi Nefís. Hann var ungur maður og trúði orðunum, sem Abinadí hafði mælt, því að hann vissi um misgjörðirnar, sem Abinadí hafði vitnað um gegn þeim. Þess vegna bað hann konung að vera ekki reiðan Abinadí, heldur leyfa honum að hverfa á brott í friði.
- 3 En konungur reiddist enn meira og lét vísa Alma burtu úr þeirra hópi og sendi þjóna sína á eftir honum til að drepa hann.
- 4 En hann flúði úr auglýni þeirra og faldi sig, svo að þeir fundu hann ekki. Og hann, sem var í felum í marga daga, færði orðin í letur, sem Abinadí hafði mælt.
- 5 Og svo bar við, að konungur lét verði sína umkringja Abinadí og taka hann fastan. Og þeir fjötruðu hann og vörpuðu honum í fangelsi.
- 6 Og þrem dögum síðar, eftir að hafa ráðgast við presta sína, lét hann enn leiða hann fyrir sig.
- 7 Og hann sagði við hann: Abinadí, við höfum fundið sök þér á hendur, og þú verðskuldar að deyja.
- 8 Því að þú hefur sagt, að Guð muni sjálfur stíga niður meðal mannanna barna. Og af þeim sökum munt þú tekinn af lífi, nema þú takir aftur öll ill orð, sem þú hefur haft um mig og þegna mína.
- 9 En Abinadí sagði við hann: Það segi ég þér, að ég vil ekki taka aftur orðin, sem ég hef sagt við þig um þetta fólk, því að þau eru sönn. Og til að þú megir vita, að þau eru sönn, hef ég látið það viðgangast að falla þér í hendur.
- 10 Já, og ég mun þjást allt til dauða án þess að taka aftur orð mín, og þau munu standa sem vitnisburður gegn þér. Og ef þú drepur mig, úthellir þú saklausu blóði, og það mun einnig standa sem vitnisburður gegn þér á efsta degi.

Mosiah 17

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

- 11 Og nú lá við, að Nóa konungur léti hann lausan, því að hann óttaðist orð hans. Hann óttaðist, að dómar Guðs féllu yfir sig.
- 12 En prestarnir hófu upp raust sína gegn honum, tóku að ásaka hann og sögðu: Hann hefur haft konunginn að háði. Þess vegna lét konungur reita sig til reiði gegn honum og framseldi hann, svo að hægt væri að taka hann af lífi.
- 13 Og svo bar við, að þeir tóku hann, fjötruðu hann og húðstrýktu hann með hrísknippum, já, allt til dauða.
- 14 Og þegar logarnir tóku að sviða hann, hrópaði hann til þeirra og sagði:
- 15 Sjá, eins og þið hafið breytt við mig, þá mun það verða, að niðjar ykkar verða valdir að því, að margir munu líða þær kvalir sem ég mun líða, jafnvel kvalafullan dauða á báli, og það fyrir trú sína á hjálpræði Drottins Guðs síns.
- 16 Og svo mun bera við, að alls konar sjúkdómar munu þrengja að ykkur vegna misgjörða ykkar.
- 17 Já, að ykkur verður þrengt úr öllum áttum, og þið verðið hraktir til og frá og ykkur tvístrað, á sama hátt og villihjörð undan grimmum villidýrum.
- 18 Og á þeim degi hundelta óvinir ykkar ykkur og taka ykkur höndum, og þá verðið þið að þola, eins og ég verð að þola, kvalafullan dauða á báli.
- 19 Þannig refsar Guð þeim, sem tortíma fólki hans. Ó Guð, tak þú við sálu minni.
- 20 Að svo mæltu féll Abinadí til jarðar, hann hafði líðið dauða á báli. Já, hann hafði verið tekinn af lífi, vegna þess að hann vildi ekki afneita boðorðum Drottins, og hann hafði innsiglað sannleik orða sinna með dauða sínum.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

Mósía 18

- 1 Og nú bar svo við, að Alma, sem flúið hafði undan þjónum Nóa konungs, iðraðist synda sinna og misgjörða, fór með leynd meðal fólksins og kenndi orð Abinadís —
- 2 Já, um það, sem í vændum væri, og einnig upprisu dauðra og endurlausn mannanna, sem verða mundi fyrir kraft, þjáningar og dauða Krists, upprisu hans og uppstigningu til himins.
- 3 Og öllum, sem hlýða vildu á orð hans, kenndi hann. Og hann kenndi þeim á laun, svo að konungurinn kæmist ekki að því. Og margir trúðu orðum hans.
- 4 Og svo bar við, að allir, sem trúðu honum, héldu til staðar, er nefndur var Mormón og hafði verið nefndur svo eftir konunginum, og var hann við mörk þess lands, þar sem villidýr herjuðu á vissum tímum eða árstíðum.
- 5 Í Mormón var uppspretta með tæru vatni, og Alma leitaði þar hælís, en nálægt vatninu var þykki af smátrjám, þar sem hann faldi sig á daginn fyrir leitarmönnum konungs.
- 6 Og svo bar við, að allir, sem trúðu honum, héldu þangað til að hlýða á orð hans.
- 7 Og svo bar við, að eftir marga daga var töluverður mannföldi samankominn á staðnum Mormón til að hlýða á orð Alma. Já, allir, sem trúðu orðum hans, voru saman komnir til að hlusta á hann. Og hann kenndi þeim og prédikaði fyrir þeim iðrun, endurlausn og trú á Drottin.
- 8 Og svo bar við, að hann sagði við þá: Sjá hér eru Mormónsvötn (því að svo nefndust þau), og þar sem þið þráið að komast í hjörð Guðs og kallast hans lýður og eruð fús að bera hver annars byrðar, svo að þær verði léttar —

Mosiah 18

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

- 9 Já, og eruð fús að syrgja með syrgjendum, já, og hugga þá, sem huggunar þarfnast, og standa sem vitni Guðs, alltaf, í öllu og allsstaðar, hvar sem þið kunnið að vera, já, allt til dauða, svo að Guð megi endurleysa ykkur og þið megið teljast með þeim, sem í fyrstu upprisunni verða, svo að þið megið öðlast eilíft líf —
- 10 Og nú segi ég ykkur, sé þetta hjartans þrá ykkar, hvað hafið þið þá á móti því að láta skírast í nafni Drottins til að vitna fyrir honum, að þið hafið gjört sáttmála við hann um að þjóna honum og halda boðorð hans, svo að hann megi úthella anda sínum enn ríkulegar yfir ykkur?
- 11 Og þegar fólkið hafði heyrt þessi orð, klappaði það saman höndum af gleði og hrópaði: Það er þetta, sem við þráum.
- 12 Og nú bar svo við, að Alma tók Helam, sem var einn hinna fyrstu, sté út í vatnið, stóð þar og hrópaði og sagði: Ó Drottinn, úthell anda þínum yfir þjón þinn, til að hann megi vinna þetta verk með heilagleika hjartans.
- 13 Og við þessi orð kom andi Drottins yfir hann, og hann sagði: Helam, ég skíri þig með valdi Guðs almáttugs til vitnis um, að þú hefur gjört sáttmála um að þjóna honum allt til dauða hins dauðlega líkama þíns. Megi andi Drottins hellast yfir þig, megi hann veita þér eilíft líf fyrir endurlausn Krists, sem hann hefur fyrirbúið allt frá grundvöllun veraldar.
- 14 Og þegar Alma hafði mælt þessi orð voru bæði Alma og Helam greftaðir í vatninu, en risu upp og stigu fagnandi upp úr vatninu, gagnteknir andanum.
- 15 Og Alma sté öðru sinni niður í vatnið og skírði annan á sama hátt og hinn fyrsta, að því undanskildu, að hann lét sjálfan sig ekki hverfa aftur í vatnsins gröf.
- 16 Og á þennan hátt skírði hann hvern þann, sem hélt til Mormónsstaðar, en þeir voru um tvö hundruð og fjórar sálir að tölu. Já, þeir voru skírðir í Mormónsvötnum og fylltust náð Guðs.

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

17 Og þeir voru nefndir kirkja Guðs eða kirkja Krists frá þeirri stundu. Og svo bar við, að hver sá, sem skírður var með krafti og valdi Guðs, bættist við kirkju hans.

18 Og svo bar við, að Alma, sem hafði vald Guðs, vígði presta. Já, hann vígði einn prest fyrir hverja fimmtíu til að prédika fyrir þeim og kenna þeim það, sem snertir Guðs ríki.

19 Og hann bauð þeim, að þeir skyldu ekkert annað kenna en það, sem hann hafði kennt og hinir heilögu spámenn hefðu mælt af munni fram.

20 Já, hann bauð þeim, að þeir skyldu ekkert annað prédika en iðrun og trú á Drottin, sem endurleyst hefði fólk sitt.

21 Og hann bauð þeim, að engar deilur skyldu vera þeirra á milli, heldur skyldu þeir horfa fram á við einhuga, í einni trú, í einni skírni, og hjörtu þeirra skyldu tengd böndum einingar og elsku hver til annars.

22 Og þannig bauð hann þeim að prédika. Og þannig urðu þeir börn Guðs.

23 Og hann bauð þeim að virða hvíldardaginn og halda hann heilagan og einnig að færa Drottin Guði sínum þakkir hvern dag.

24 Og hann bauð þeim einnig, að prestarnir, sem hann hafði vígt, skyldu með eigin höndum vinna fyrir daglegu viðurværi.

25 Og ákveðinn dag í viku hverri skyldu þeir koma saman til að kenna fólkinu og tilbiðja Drottin Guð sinn, og jafnframt skyldu þeir sjálfir koma saman eins oft og þeir gætu því við komið.

26 Og prestarnir skyldu ekki eiga daglegt viðurværi sitt undir fólkinu, heldur skyldu þeir þiggja náð Drottins að launum fyrir erfiði sitt, til að þeir mættu eflast í andanum og þekkja Guð, svo að þeir gætu kennt með krafti og valdi Guðs.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.

And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.

Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.

And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.

And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.

And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.

And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.

And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.

And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.

- 27 Og enn fremur mælti Alma svo fyrir, að fólk kirkjunnar skyldi láta af hendi hluta af eigum sínum, hver og einn samkvæmt því, sem hann ætti til. Ef hann ætti mikið, skyldi hann láta ríkulega af hendi rakna, en af þeim, sem ætti aðeins lítið, skyldi lítills krafist, og þeim, sem ekkert ætti, skyldi gefið.
- 28 Og þannig skyldu þeir af frjálsum vilja og góðum huga til Guðs láta af hendi hluta af eigum sínum til þeirra presta, sem þurfandi væru, já, og til allra þurfandi og nakinna sálna.
- 29 Og þetta sagði hann við þá að boði Guðs, og þeir gengu grandvarir gagnvart Guði og létu af hendi rakna hver til annars, jafnt í stundlegum sem andlegum efnum, í samræmi við þarfir þeirra og nauðsyn.
- 30 Og nú bar svo við, að allt gjörðist þetta í Mormón, já, hjá Mormónsvötnum, í skóginum, sem var nálægt Mormónsvötnum. Já, Mormónsstaður, Mormónsvötn og Mormónsskógur, hve mikil er ekki fegurð þeirra í augum þeirra, sem þar fengu vitneskju um lausnara sinn. Já, hvílík er blessun þeirra, því að þeir munu syngja honum lof að eilífu.
- 31 Og þetta gjörðist á landamærunum, til að konungur fengi ekki vitneskju um það.
- 32 En sjá. Svo bar við, að konungur, sem orðið hafði var við hreyfingu meðal fólksins, sendi þjóna sína til að hafa gát á því. Þess vegna fann konungur þau þann dag, sem þau söfnuðust saman til að hlýða á orð Drottins.
- 33 Og nú sagði konungur, að Alma væri að æsa fólkið til uppreisnar gegn sér, og því sendi hann her sinn til að tortíma þeim.
- 34 En svo bar við, að Alma og öðrum fylgjendum Drottins var gert viðvart um komu hersveita konungs. Þess vegna tóku þeir tjöld sín og fjölskyldur og héldu út í óbyggðirnar.
- 35 Þeir voru um fjögur hundruð og fimmtíu sálir að tölu.

And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and fifty souls.

Mósía 19

- 1 Og svo bar við, að eftir árangurslausa leit að fylgjendum Drottins sneri herlið konungs aftur.
- 2 Og sjá. Fátt var í liði konungs, þar eð fækkað hafði verið í því, og nú fór að bera á sundrungu meðal fólksins, sem eftir var.
- 3 Og minni hlutinn fór að hafa í hótunum við konunginn, og mikil misklið hófst meðal þeirra.
- 4 Og á meðal þeirra var maður að nafni Gídeon, og var hann sterkur maður og óvinveittur konungi. Þess vegna dró hann sverð sitt úr slíðrum og sór í reiði sinni að drepa konunginn.
- 5 Og svo bar við, að hann barðist við konung, en þegar konungur sá, að hann var nær því að yfirbuga hann, flúði hann og hljóp upp á turninn nálægt musterinu.
- 6 En Gídeon elti hann og var rétt kominn upp á turninn til að drepa konung, er konungur leit í kringum sig í átt til Semlonlands, og sjá. Her Lamaníta var kominn inn fyrir landamærin.
- 7 Og konungur hrópaði nú upp í sálarangist sinni og sagði: Hlífðu mér, Gídeon, því að Lamanítar eru komnir að okkur, og þeir munu tortíma okkur. Já, þeir munu tortíma þjóð minni.
- 8 En konungur lét sig fólk sitt ekki jafn miklu varða og sitt eigið líf, en samt hlífði Gídeon lífi hans.
- 9 Og konungur skipaði fólkinu að flýja undan Lamanítum, og sjálfur fór hann fyrstur þeirra, og þeir flúðu út í óbyggðirnar með konur sínar og börn.
- 10 Og svo bar við, að Lamanítar fylgdu þeim eftir, náðu þeim og tóku að drepa þá.
- 11 Nú bar svo við, að konungur skipaði öllum karlmönnum að yfirgefa konur sínar og börn og flýja undan Lamanítum.
- 12 En margir þeirraildu ekki yfirgefa þau, heldur kusu fremur að vera um kyrrt og farast með þeim, en aðrir yfirgáfu konur sínar og börn og flúðu.

Mosiah 19

And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.

And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.

And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.

And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.

And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.

And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.

And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.

And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.

And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.

And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.

Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.

Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

- 13 Og svo bar við, að þeir, sem eftir urðu hjá konum sínum og börnum, létu fagar dætur sínar ganga fram fyrir Lamaníta og biðja sér griða.
- 14 Og svo bar við, að Lamanítar fengu samúð með þeim, því að þeir heilluðust af fegurð kvenna þeirra.
- 15 Þess vegna hlífðu Lamanítar lífi þeirra, tóku þá til fanga, fluttu aftur til Nefílands og fengu þeim aftur land sitt með því skilyrði, að þeir framseldu Lamanítum Nóa konung og létu af hendi eigur sínar, já, helming af öllu, sem þeir ættu til, helming af gulli sínu og silfri og öllum dýrgripum sínum, og á þann hátt skyldu þeir gjalda konungi Lamaníta árlegan skatt.
- 16 Og einn sona konungs var meðal þeirra, sem teknir voru til fanga, og nafn hans var Limí.
- 17 Og Limí þráði, að föður sínum yrði ekki tortímt, enda þótt honum væri ekki ókunnugt um misgjörðir hans, en sjálfur var hann réttvís maður.
- 18 Og svo bar við, að Gídeon sendi menn út í óbyggðirnar á laun til að leita konungs og þeirra, sem með honum voru. Og svo bar við, að þeir hittu mennina í óbyggðunum, alla nema konung og presta hans.
- 19 Þeir höfðu svarið þess eið í hjörtum sínum að hverfa aftur til Nefílands, og ef konur þeirra og börn hefðu verið drepin ásamt þeim, sem höfðu orðið eftir með þeim, skyldu þeir leita hefnda og farast með þeim.
- 20 En konungur skipaði svo fyrir, að þeir skyldu ekki hverfa til baka. Og þeir voru konungi reiðir og létu hann þjást og brenna til bana á báli.
- 21 Og þeir ætluðu einnig að taka prestana fasta og taka þá af lífi, en þeir flúðu undan þeim.
- And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.
- And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.
- Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.
- And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.
- And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.
- And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.
- Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.
- And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.
- And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.

- 22 Og svo bar við, að þeir voru að því komnir að snúa aftur til Nefílands, þegar þeir hittu menn Gídeons. Og menn Gídeons sögðu þeim allt, sem komið hafði fyrir konur þeirra og börn, og að Lamanítar hefðu leyft þeim að eiga landið gegn því að gjalda Lamanítum skatt, sem næmi helmingi af öllu, er þeir ættu til.
- 23 Og þeir sögðu mönnum Gídeons, að þeir hefðu drepit konunginn, en prestar hans hefðu flúið undan þeim lengra út í óbyggðirnar.
- 24 Að fagnaðarfundi þessum loknum bar svo við, að þeir sneru aftur til Nefílands, glaðir yfir því, að konur þeirra og börn höfðu ekki verið drepin. Og þeir sögðu Gídeon, hvað þeir höfðu gjört við konunginn.
- 25 Og svo bar við, að konungur Lamaníta sór þeim eið, að hans menn myndu ekki drepa þá.
- 26 Og einnig Limí, sem var sonur konungsins og sem fólkið hafði lagt konungdóminn á herðar, sór konungi Lamaníta þess eið, að þegnar sínir skyldu gjalda honum skatt, jafnvel helming allra eigna sinna.
- 27 Og svo bar við, að Limí tók að leggja grundvöll að konungdæminu og koma á friði meðal þegna sinna.
- 28 Og konungur Lamaníta setti varðmenn á víð og dreif um landið, til að hann gæti haldið þegnum Limís í landinu og þeir gætu ekki farið út í óbyggðirnar. Og hann sá fyrir varðmönnum sínum með hluta skattpeninganna, sem hann fékk frá Nefítum.
- 29 Og Limí konungur naut óslitins friðar í ríki sínu um tveggja ára bil, þannig að Lamanítar hvorki angruðu þá né reyndu að tortíma þeim.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

Mósía 20

- 1 Á stað einum í Semlon voru dætur Lamaníta vanar að koma saman til að syngja, dansa og skemmta sér.
- 2 Og svo bar við, að dag nokkurn var smáhópur þeirra saman kominn til að syngja og dansa.
- 3 Og prestar Nóa konungs blygðuðust sín fyrir að snúa aftur til Nefíborgar, já, og óttuðust auk þess að fólkið dræpi þá. Þess vegna þorðu þeir ekki að hverfa aftur til eiginkvenna sinna og barna.
- 4 Og meðan þeir dvöldust í óbyggðunum, sáu þeir dætur Lamaníta og lögðust niður og virtu þær fyrir sér —
- 5 Og þegar aðeins fáar þeirra voru saman komnar til að dansa, komu þeir fram úr fylgsnum sínum, tóku þær og báru út í óbyggðirnar, já, tuttugu og fjórar dætur Lamaníta báru þeir út í óbyggðirnar.
- 6 Og svo bar við, að þegar Lamanítar söknuðu dætra sinna, reiddust þeir Limíþjóðinni, því að þeir héldu, að hún væri völd að hvarfi þeirra.
- 7 Þess vegna sendu þeir heri sína fram. Já, jafnvel konungurinn sjálfur fór fyrir fólki sínu. Og þeir héldu til Nefílands til að tortíma fólki Limís.
- 8 En Limí hafði séð þá úr turninum, hann sá meira að segja allan stríðsundirbúning þeirra. Þess vegna safnaði hann mönnum sínum saman og lá í leyni fyrir þeim á ökrunum og í skógunum.
- 9 Og svo bar við, að þegar Lamanítar nálguðust, réðust menn Limís á þá úr fylgsnum sínum og tóku að drepa þá.
- 10 Og svo bar við, að bardaginn varð afar harður, því að þeir börðust eins og ljón um bráð sína.
- 11 Og svo bar við, að Limímenn tóku að reka Lamaníta á undan sér, enda þótt þeir væru helmingi færri en Lamanítar. En þeir börðust fyrir lífi sínu, og fyrir eiginkonum sínum og börnum, því lögðu þeir sig alla fram og börðust eins og drekar.

Mosiah 20

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

- 12 Og svo bar við, að þeir fundu konung Lamaníta meðal fjölda þeirra föllnu. Hann var samt ekki dáinn, heldur hafði hann særst og verið skilinn eftir liggjandi á jörðunni, svo hratt flúðu menn hans.
- 13 Og þeir tóku hann, bjuggu um sár hans og færðu hann fyrir Limí og sögðu: Sjá, hér er konungur Lamaníta, hann hefur hlotið sár og hnigið niður meðal þeirra föllnu, og þeir hafa skilið hann eftir. Sjá, við erum komnir með hann til þín, en nú skulum við drepa hann.
- 14 En Limí sagði við þá: Þið skulið ekki drepa hann, heldur koma með hann hingað, svo að ég geti séð hann. Og þeir komu með hann. Og Limí sagði við hann: Hvaða ástæðu hefur þú til að fara með stríði á hendur þjóð minni? Sjá, þjóð mín hefur ekki rofið eiðinn, sem ég sór þér. Hví skyldir þú þá rjúfa eiðinn, sem þú sórst þjóð minni?
- 15 Og þá sagði konungur. Ég hef rofið eiðinn vegna þess, að menn þínir hafa numið dætur fólks míns á brott. Í reiði minni lét ég þess vegna menn mína fara með stríði á hendur þjóð þinni.
- 16 En Limí, sem ekkert hafði heyrt um þetta mál, sagði: Ég skal gjöra leit meðal fólks míns, og hver sá, sem þetta hefur gjört, skal farast. Hann lét þess vegna gjöra leit meðal þegna sinna.
- 17 Þegar Gídeon, sem var höfuðsmaður konungs, heyrði þetta, gekk hann fram og sagði við konung: Ég bið þig að sýna þolinmæði og láta hvorki leita hjá þessu fólki né gjöra það ábyrgt í þessu máli.
- 18 Því að minnst þú ekki presta föður þíns, sem þegnar þínir reyndu að tortíma? Og eru þeir ekki úti í óbyggðunum? Og eru það ekki þeir, sem stolið hafa dætrum Lamaníta?
- 19 Og sjá. Nú skalt þú segja konungi frá þessu, svo að hann geti friðað menn sína í okkar garð. Því að sjá, þeir eru nú þegar að undirbúa árás gegn okkur, og sjá einnig, hversu fáir við erum.
- 20 En sjá. Þeir koma með fjölmennar hersveitir sínar, og takist konungi ekki að friða þá í okkar garð, hljótum við að farast.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.

And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.

21 Því að hefur ekki spá Abinadí gegn okkur ræst — og það allt vegna þess, að við vildum ekki hlýða á orð Drottins og snúa frá misgjörðum okkar?

22 Og nú skulum við friða konung og standa við eiðinn, sem við sórum honum, því að betra er, að við séum í ánaud, en að við látum líf okkar. Bindum þess vegna endi á þessar miklu blóðsúthellingar.

23 Og nú sagði Limí konungi allt um föður sinn og prestana, sem flúið höfðu út í óbyggðirnar, og eignaði þeim brottnám dætra þeirra.

24 Og svo bar við, að konungur lét stillast í garð fólks hans, og hann sagði við þá: Förum til móts við menn mína, vopnlausir, og ég sver þess eið, að menn mínir munu ekki drepa þitt fólk.

25 Og svo bar við, að þeir fylgdu konunginum og gengu vopnlausir fram til móts við Lamaníta. Og svo bar við, að þeir hittu Lamaníta, og konungur Lamaníta laut þeim og beiddist miskunnar fyrir Limíþjóðina.

26 Og þegar Lamanítar sáu, að Limímenn voru vopnlausir, fundu þeir til samúðar með þeim og létu friðast í þeirra garð og sneru í friði aftur til síns eigin lands með konungi sínum.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which he prophesied against us—and all this because we would not hearken unto the words of the Lord, and turn from our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the oath which we have made unto him; for it is better that we should be in bondage than that we should lose our lives; therefore, let us put a stop to the shedding of so much blood.

And now Limhi told the king all the things concerning his father, and the priests that had fled into the wilderness, and attributed the carrying away of their daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified towards his people; and he said unto them: Let us go forth to meet my people, without arms; and I swear unto you with an oath that my people shall not slay thy people.

And it came to pass that they followed the king, and went forth without arms to meet the Lamanites. And it came to pass that they did meet the Lamanites; and the king of the Lamanites did bow himself down before them, and did plead in behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of Limhi, that they were without arms, they had compassion on them and were pacified towards them, and returned with their king in peace to their own land.

Mósía 21

- 1 Og svo bar við, að Limí og menn hans sneru aftur til Nefíborgar og nutu enn á ný friðar í landinu.
- 2 Og svo bar við, að eftir langa hríð fóru Lamanítar að reiðast Nefítum á ný og koma inn yfir landamærin umhverfis landið.
- 3 En þeir þorðu ekki að drepa þá vegna heitsins, sem konungur þeirra hafði gefið Limí, en þeir tóku að löðruna þá og ráðskast með þá. Og þeir hlóðu þungum klyfjum á bak þeirra og ráku þá áfram eins og skynlausar skepnur —
- 4 Já, allt gjörðist þetta, til þess að orð Drottins mætti rætast.
- 5 Og þrengingar Nefíta voru sárar og engin leið að losna undan þeim, því að Lamanítar höfðu umkringgt þá frá öllum hliðum.
- 6 Og svo bar við, að þegnarnir tóku að bera sig illa við konung vegna þrenginga sinna og tóku að þrá að fara gegn þeim og berjast. Og þeir þrengdu mjög að konungi með kvörtunum sínum, og því leyfði hann þeim að gjöra eins og þá langaði til.
- 7 Og þeir söfnuðust saman á ný, klæddust herklæðum og héldu fram gegn Lamanítum til að reka þá af landi sínu.
- 8 Og svo bar við, að Lamanítar sigruðu þá, gjörðu þá afturreka og drápu marga þeirra.
- 9 Og mikill harmur og miklir kveinstafir upphófust meðal Limíþjóðarinnar, ekkjan syrgði eiginmann sinn, sonurinn og dóttirin föður sinn og bræður bræður sína.
- 10 Nú voru fjölmargar ekkjur í landinu, og grétu þær sárt dag eftir dag, því að mikill ótti við Lamaníta greip þær.
- 11 Og svo bar við, að hinn stöðugi grátur þeirra vakti reiði annarra Limíþegna gegn Lamanítum, og þeir lögðu enn af stað til að berjast, en voru enn gjörðir afturreka eftir mikið mannfall.

Mosiah 21

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

- 12 Já, þeir héldu jafnvel af stað í þriðja sinn, en urðu enn fyrir því sama. Og þeir, sem ekki féllu, sneru aftur til Nefíborgar.
- 13 Og þeir auðmýktu sig í duftið, gengust undir ok ánauðarinnar og sættu sig við að vera barðir og reknir fram og aftur hlaðnir klyfjum, sem óvinunum þóknadist að hlaða á þá.
- 14 Og þeir auðmýktu sig niður í djúp auðmýktar, og þeir ákölluðu Guð hástöfum. Já, þeir ákölluðu Guð sinn allan liðlangan daginn, að hann bjargaði þeim frá þrengingum þeirra.
- 15 En Drottinn var tregur til að heyra hróp þeirra vegna misgjörða þeirra. Engu að síður heyrði Drottinn hróp þeirra og tók að milda hjörtu Lamaníta, svo að þeir léttu á byrðum þeirra. Samt þóknadist Drottni ekki að leysa þá úr ánauð
- 16 Og svo bar við, að smám saman tók þeim að vegna betur í landinu. Þeir tóku að rækta meira korn en áður og koma sér upp hjörðum af búfénaði, svo að hungur skyldi ekki hrjá þá.
- 17 Fjöldi kvennanna var mikill, og voru þær fleiri en karlmennirnir. Þess vegna gaf Limí konungur þau fyrirmæli, að sérhver maður skyldi leggja eitthvað af mörkum til framdráttar ekkjum og börnum þeirra, svo að þau færust ekki úr hungri. Og þetta gjörðu þeir vegna þess, hve margir höfðu verið ráðnir af dögum.
- 18 Limíþjóðin hélt hópinn eftir föngum og stóð vörð um korn sitt og hjarðir —
- 19 En sjálfur vogaði konungur sér ekki út fyrir borgarmúrana, nema taka verði sína með sér, þar sem hann óttaðist, að hann félli með einhverjum hætti Lamanítum í hendur.
- 20 Og hann lét þegna sína hafa gát á nærliggjandi landsvæðum til að geta með einhverjum ráðum náð prestunum, sem flúið höfðu út í óbyggðirnar, stolið dætrum Lamaníta og leitt svo mikla tortímingu yfir þá.

Yea, they went again even the third time, and suffered in the like manner; and those that were not slain returned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust, subjecting themselves to the yoke of bondage, submitting themselves to be smitten, and to be driven to and fro, and burdened, according to the desires of their enemies.

And they did humble themselves even in the depths of humility; and they did cry mightily to God; yea, even all the day long did they cry unto their God that he would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their cries, and began to soften the hearts of the Lamanites that they began to ease their burdens; yet the Lord did not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by degrees in the land, and began to raise grain more abundantly, and flocks, and herds, that they did not suffer with hunger.

Now there was a great number of women, more than there was of men; therefore king Limhi commanded that every man should impart to the support of the widows and their children, that they might not perish with hunger; and this they did because of the greatness of their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as much as it was possible, and secured their grain and their flocks;

And the king himself did not trust his person without the walls of the city, unless he took his guards with him, fearing that he might by some means fall into the hands of the Lamanites.

And he caused that his people should watch the land round about, that by some means they might take those priests that fled into the wilderness, who had stolen the daughters of the Lamanites, and that had caused such a great destruction to come upon them.

- 21 Því að þá langaði að ná þeim til að refsa þeim, þar sem þeir höfðu farið inn í Nefíland að næturlagi og haft á brott með sér korn þeirra og ýmis verðmæti. Þess vegna sátu þeir fyrir þeim í leyni.
- 22 Og svo bar við, að ekki kom til frekari árekstra á milli Lamaníta og Limíþjóðarinnar, allt fram að því að Ammon og bræður hans komu inn í landið.
- 23 Og konungur, sem verið hafði utan borgarhliðsins með vörðum sínum, fann Ammon og bræður hans. Og þar eð hann áleit þá presta Nóa, lét hann handtaka þá, fjötra þá og varpa þeim í fangelsi. Og hefðu þeir verið prestar Nóa, hefði hann látið taka þá af lífi.
- 24 En þegar hann uppgötvaði, að þeir voru það ekki, heldur bræður hans komnir frá Sarahemlalandi, fylltist hann mikilli gleði.
- 25 Og Limí konungur hafði sent smáhóp manna, áður en Ammon kom, til að leita að Sarahemlalandi, en þeir fundu það ekki og villtust í óbyggðunum.
- 26 En engu að síður fundu þeir land, þar sem mannabyggð hafði verið, já, land, sem þakið var uppbornuðum beinum. Já, þeir fundu land, sem byggt hafði verið, en lagt í eyði. Og þar eð þeir töldu þetta Sarahemlaland, sneru þeir aftur til Nefílands og komu að landamærunum, nokkru fyrir komu Ammons.
- 27 Og þeir fluttu með sér heimildaskrá, já, heimildaskrá þeirrar þjóðar, hverrar bein þeir höfðu fundið, og hún var letruð á töflur úr málm.
- 28 Og nú varð Limí aftur gagntekinn gleði við að fregna af vörum Ammons, að Guð hefði veitt Mósía konungi gjöf, sem gjörði honum kleift að útleggja slíkar áletranir. Já, og Ammon gladdist einnig.
- 29 Þó voru Ammon og bræður hans fullir hryggðar, vegna þess hve margir bræðra þeirra höfðu verið drepnir —

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

And now Limhi was again filled with joy on learning from the mouth of Ammon that king Mosiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.

Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;

- 30 Peir voru einnig hryggir vegna þess, að Nóa konungur og prestar hans höfðu orðið þess valdandi, að þjóðin gjörðist sek um margar syndir og misgjörðir gegn Guði. Og þeir hörmuðu einnig fráfall Abinadí og einnig brottför Alma og fylgjenda hans, sem stofnað höfðu kirkju Guðs fyrir styrk og kraft Guðs og trúna á orðin, sem Abinadí hafði mælt.
- 31 Já, þeir hörmuðu brottför þeirra, því að þeir vissu ekki, hvert þeir höfðu flúið. Nú hefðu þeir fúslega viljað ganga í lið með þeim, því að sjálfir höfðu þeir gjört sáttmála við Guð um að þjóna honum og halda boðorð hans.
- 32 Og eftir komu Ammons hafði Limí konungur ásamt mörgum þegna sinna gjört sáttmála við Guð um að þjóna honum og halda boðorð hans.
- 33 Og svo bar við, að Limí konungur og margir þegna hans höfðu hug á að láta skírast, en enginn í landinu hafði vald frá Guði. Og Ammon færðist undan því, þar eð hann áleit sig óverðugan þjón.
- 34 Þess vegna stofnuðu þeir ekki kirkju að svo stöddu, heldur biðu anda Drottins. En þeir þráðu að verða eins og Alma og bræður hans, sem höfðu flúið út í óbyggðirnar.
- 35 Peir þráðu að láta skírast sem sönnun og vitni þess, að þeir væru reiðubúnir að þjóna Guði af öllu hjarta sínu. Engu að síður slógu þeir því á frest, en frásögn um skírni þeirra mun fylgja síðar.
- 36 Og það eina, sem Ammon og fólk hans og Limí konungur og fólk hans hugsaði um nú, var að losna úr greipum Lamaníta og úr ánaud.

And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.

Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.

And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.

They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.

And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.

Mósía 22

- 1 Og nú bar svo við, að Ammon og Limí konungur tóku að ráðgast við fólkið um það, hvernig þeir ættu að losna úr ánauðinni, og þeir söfnuðu jafnvel öllu fólkinu saman. Og þetta gjörðu þeir til að geta heyrt rödd manna um þetta mál.
- 2 Og svo bar við, að þeir fundu enga leið til að losna úr ánauð aðra en þá að taka konur sínar og börn, hjarðir sínar og búpening, sem og tjöld sín, og halda út í óbyggðirnar, því að þar sem fjöldi Lamaníta var svo mikill, var ógjörningur fyrir Limíþjóðina að berjast gegn þeim og ætla sér að losna úr ánauð með sverði.
- 3 Nú bar svo við, að Gídeon gekk fram og staðnæmdist frammi fyrir konungi og sagði við hann: Ó konungur, þú hefur hingað til oft farið að orðum mínum, þegar við höfum átt í útistöðum við bræður okkar, Lamaníta.
- 4 Ó konungur, hafi þér ekki fundist ég gagnslítill þjónn og hafir þú fram að þessu hlustað á orð mín að marki og þau komið þér að haldi, þá langar mig til, að þú hlustir á orð mín á þessari stundu, og ég mun þjóna þér og leysa fólk þetta úr ánauð.
- 5 Og konungur leyfði honum að tala, og Gídeon sagði við hann:
- 6 Mundu eftir leiðinni í gegnum borgarmúrinn að baki borgarinnar. Lamanítar eða verðir Lamaníta gjörast drukknir, þegar kvöld tekur. Þess vegna skulum við láta boð út ganga til allra um að safna saman hjörðum sínum og búpeningi og reka út í óbyggðirnar að næturlagi.
- 7 Og ég mun fara að boði þínu og gjalda Lamanítum seinasta vínskattinn, og þá verða þeir drukknir. Og þegar þeir eru drukknir orðnir og sofnaðir, munum við fara eftir leynigöngunum vinstra megin við herbúðir þeirra.
- 8 Á þennan hátt förum við með konur okkar og börn, hjarðir og búpening út í óbyggðirnar, og við munum fara meðfram Sílomslandi.

Mosiah 22

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

- 9 Og svo bar við, að konungur fór að orðum Gídeons.
- 10 Og Limí konungur lét fólk sitt smala saman hjörðum sínum. Og hann sendi Lamanítum vínskattinn, og einnig sendi hann þeim meira vín að gjöf. Og þeir svolgruðu í sig vínið, sem Limí konungur sendi þeim.
- 11 Og svo bar við, að þegnar Limís konungs héldu út í óbyggðirnar að næturlagi með hjarðir sínar og búfé, og í óbyggðunum fóru þeir krókaleiðir um Sílomsland, en tóku síðan stefnu á land Sarahemla undir forystu Ammons og bræðra hans.
- 12 Og þeir höfðu tekið með sér út í óbyggðirnar allt gull sitt og silfur og þau verðmæti, sem þeir gátu borið, ásamt vistum, og þeir héldu ferð sinni áfram.
- 13 Og eftir marga daga í óbyggðunum komu þeir til Sarahemlalands, sameinuðust fólki Mósía og gjörðust þegnar hans.
- 14 Og svo bar við, að Mósía tók þeim fagnandi, og hann tók einnig við heimildaritum þeirra ásamt heimildunum, sem Limíþjóðin hafði fundið.
- 15 Og nú bar svo við, að þegar Lamanítar uppgötvuðu, að þegnar Limís höfðu farið úr landi að næturlagi, sendu þeir her út í óbyggðirnar á eftir þeim —
- 16 Og þegar þeir höfðu elt þá í tvo daga, gátu þeir ekki lengur fylgt slóð þeirra, og því villtust þeir í óbyggðunum.

And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.

And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.

And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.

And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.

And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.

And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;

And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

Frásögn Alma og barna Drottins, sem menn Nóa konungs ráku út í óbyggðirnar.

Mósía 23

- 1 Alma, sem fengið hafði viðvörðun frá Drottni, um að herir Nóa konungs mundu ráðast á þá, gjörði fólki sínu viðvart. Þeir söfnuðu því saman hjörðum sínum, tóku hluta af korni sínu og héldu út í óbyggðirnar til að komast undan herjum Nóa konungs.
- 2 Og Drottinn gaf þeim styrk, til að menn Nóa konungs næðu þeim ekki og tortímdu þeim.
- 3 Og í átta daga flúðu þeir inn í óbyggðirnar.
- 4 Og þeir komu til lands, sem var fagurt og aðlaðandi, lands hins hreina vatns.
- 5 Og þeir reistu tjöld sín og tóku að yrkja jörðina og reisa byggingar. Já, þeir voru iðjúsamir og lögðu hart að sér.
- 6 Og fólkið vildi, að Alma yrði konungur þess, því að það unni honum.
- 7 En hann sagði við það: Sjá, ekki er ráðlegt, að við höfum konung, því að svo segir Drottinn: Þér skuluð ekki meta eitt hold öðru æðra, og einn maður skal ekki telja sig öðrum æðri. Ég segi ykkur þess vegna, að ekki er ráðlegt, að þið hafið konung.
- 8 Samt væri gott fyrir ykkur að hafa konung, ef þið gætuð alltaf haft réttvísa menn sem konunga ykkar.
- 9 En minnst misgjörða Nóa konungs og presta hans. Og sjálfur festist ég í snöru og gjörði margt, sem var viðurstyggð í augum Drottins, margt, sem ég iðrast sárlega —
- 10 Eftir mikið andstreymi heyrði Drottinn samt kveinstafi mína, svaraði bænum mínum og gjörði mig að verkfæri í höndum sínum til að leiða svo mörg ykkar til þekkingar á sannleika sínum.
- 11 En samt stæri ég mig ekki af þessu, því að ég er ekki þess verður að stæra mig af nokkru sjálfur.

An account of Alma and the people of the Lord, who were driven into the wilderness by the people of King Noah.

Mosiah 23

- Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.
- And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.
- And they fled eight days' journey into the wilderness.
- And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.
- And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.
- And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.
- But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.
- Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.
- But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;
- Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.
- Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

- 12 Og nú segi ég ykkur, að Nóa konungur og prestar hans hafa undirokað ykkur og hneppt ykkur í ánauð, og þeir hafa leitt ykkur til misgjörða. Þess vegna voruð þið bundin fjötrum misgjörðanna.
- 13 En nú þegar kraftur Guðs hefur leyst ykkur úr þessari ánauð, já, úr greipum Nóa konungs og hans manna og einnig úr fjötrum misgjörða, langar mig til að þið haldið fast við það lýðfrelsi, sem gjört hefur ykkur frjáls, og treystið engum manni til að vera konungur ykkar.
- 14 Og jafnframt vil ég, að þið treystið engum til að vera kennari ykkar eða andlegur þjónn, nema hann sé Guðs maður, gangi á hans vegum og haldi boðorð hans.
- 15 Á þennan hátt kenndi Alma fólki sínu, að hver maður skuli elska náunga sinn eins og sjálfan sig, til þess að enginn ágreiningur yrði með þeim.
- 16 Og Alma var æðsti prestur þeirra, þar eð hann stofnsetti kirkju þeirra.
- 17 Og svo bar við, að engum var veitt vald til að prédika, nema hann veitti það frá Guði. Hann vígði þar af leiðandi alla presta þeirra og kennara, og enginn var vígður, sem ekki var réttvís maður.
- 18 Og þeir vöktu yfir fólki sínu og nærðu það á öllu, sem réttlætið snertir.
- 19 Og svo bar við, að þeim tók að vegna afar vel í landinu, og þeir nefndu landið Helam.
- 20 Og svo bar við, að þeim fjölgaði og hagur þeirra í landinu Helam fór mjög batnandi. Og þeir byggðu borg, sem þeir nefndu Helamsborg.
- 21 Engu að síður þóknaðist Drottinn að aga fólk sitt og reyna þolgæði þess og trú.
- 22 En hver, sem setur traust sitt á hann, honum mun lyft upp á efsta degi. Já, það átti einnig við um þetta fólk.
- 23 Því að sjá. Ég mun sýna ykkur, að þeir voru hnepptir í ánauð, og enginn gat leyst þá nema Drottinn Guð þeirra, já, sjálfur Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

- 24 Og svo bar við, að hann leysti þá og sýndi þeim sinn mikla mátt, og mikill var fögnuður þeirra.
- 25 Því að sjá. Svo bar við, að þegar þeir voru í Helamslandi, já, í Helamsborg og voru að yrkja landið umhverfis, sjá, þá var her Lamaníta kominn að mörkum landsins.
- 26 Og nú bar svo við, að bræður Alma flúðu af ökrunum og söfnuðust saman í Helamsborg. Og þeir voru skelfingu lostnir við að sjá Lamanítana.
- 27 En Alma gekk fram og stóð meðal þeirra, taldi í þá kjark og sagði þeim að muna Drottin Guð sinn, og að hann mundi bjarga þeim.
- 28 Þeir bældu þess vegna ótta sinn og tóku að ákalla Drottin og biðja hann að milda hjörtu Lamaníta, til að þeir hlífðu þeim, konum þeirra og börnum.
- 29 Og svo bar við, að Drottinn mildaði hjörtu Lamaníta, og Alma og bræður hans gengu fram og framseldu sig þeim í hendur, og Lamanítar slógu eign sinni á Helamsland.
- 30 Herir Lamaníta, sem elt höfðu þegna Limís konungs, voru villtir í óbyggðunum dögum saman.
- 31 Og sjá. Þeir höfðu fundið presta Nóa konungs á stað, sem þeir nefndu Amúlon, en þeir höfðu tekið sér Amúlonland til eignar og farið að yrkja jörðina.
- 32 En nafnið á leiðtoga þessara presta var Amúlon.
- 33 Og svo bar við, að Amúlon fór bónarveg að Lamanítum, og hann lét einnig eiginkonur þeirra, sem voru dætur Lamaníta, fara bónarveg að bræðrum sínum og biðja eiginmönnum sínum gríða.
- 34 Og Lamanítarnir höfðu samúð með Amúlon og bræðrum hans og tortímdu þeim ekki vegna eiginkvenna þeirra.
- And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.
- For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.
- Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.
- But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.
- Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.
- And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.
- Now the armies of the Lamanites, which had followed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.
- And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had begun to till the ground.
- Now the name of the leader of those priests was Amulon.
- And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.
- And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

- 35 Og Amúlon og bræður hans slógust í lið með Lamanítum og voru á ferð um óbyggðirnar í leit að Nefílandi, þegar þeir fundu Helamsland, sem var í eigu Alma og bræðra hans.
- 36 Og svo bar við, að Lamanítar hétu Alma og bræðrum hans lífi og frelsi, ef þeir vísuðu þeim leiðina til Nefílands.
- 37 En þegar Alma hafði vísað þeim leiðina, sem lá til Nefílands, vildu Lamanítar ekki halda heit sitt, heldur settu þeir varðmenn umhverfis Helamsland til að hafa gát á Alma og bræðrum hans.
- 38 En hinir héldu til Nefílands, og hluti þeirra sneri aftur til Helamslands. Og þeir tóku einnig með sér eiginkonur og börn varðmannanna, sem höfðu verið skildir eftir í landinu.
- 39 Og konungur Lamaníta leyfði, að Amúlon yrði konungur og stjórnandi fólks síns í Helamslandi, þó skyldi hann ekki hafa vald til að gjöra neitt gegn vilja Lamanítakonungs.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

Mósía 24

- 1 Og svo bar við, að Amúlon fann náð fyrir augum konungs Lamaníta. Þess vegna tilnefndi konungur Lamaníta hann og bræður hans sem kennara þegna sinna, já, þeirra, sem áttu heima í Semlonslandi, Sílomslandi og Amúlonslandi.
- 2 Því að Lamanítar höfðu lagt öll þessi lönd undir sig, og þess vegna hafði konungur Lamaníta sett konunga yfir öll þessi lönd.
- 3 Og konungur Lamaníta bar nafnið Laman, og var hann nefndur eftir föður sínum og bar því nafnið Laman konungur. Og hann var konungur yfir fjölda manns.
- 4 Og hann skipaði einhvern af bræðrum Amúlons kennara í sérhverju landi, sem þegnar hans áttu. Og á þennan hátt varð tungumál Nefís kennt meðal allra Lamaníta.
- 5 Og þetta fólk var vinsamlegt hvað við annað. Þó þekkti það ekki Guð, og bræður Amúlons kenndu því heldur ekkert um Drottin Guð, hvorki lögmál Móse né orð Abinadís —
- 6 En þeir kenndu þeim að halda heimildaskrár og skrifa hver öðrum.
- 7 Og á þennan hátt tóku Lamanítar að auðgast, versla hver við annan og komast til áhrifa, og þeir urðu slungnir og útsjónarsamir á þessa heims vísu, já, mjög slungið fólk, sem hafði ánægju af alls konar ranglátu athæfi og ránum, nema meðal sinna eigin bræðra.
- 8 En nú bar svo við, að Amúlon tók að sýna vald sitt yfir Alma og bræðrum hans, tók að ofsækja hann og láta börn sín ofsækja börn þeirra.
- 9 Því að Amúlon þekkti Alma og vissi, að hann hafði verið einn af prestum konungs og vissi, að það var hann, sem trúði orðum Abinadís og hafði verið rekinn úr návist konungs, og þess vegna var hann honum reiður. Því að hann var sjálfur undir Laman konung gefinn, en samt hafði hann vald yfir þeim, skipaði þeim fyrir verkum og setti verkstjóra yfir þá.

Mosiah 24

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put taskmasters over them.

10 Og svo bar við, að þrengingar þeirra urðu svo sárar, að þeir tóku að ákalla Guð heitt.

11 Og Amúlon skipaði þeim að hætta áköllum sínum, og hann setti varðmenn yfir þá, til þess að hver sá, sem staðinn væri að því að ákalla Guð, yrði tekinn af lífi.

12 Og Alma og fólk hans hóf ekki raust sína til Drottins Guðs síns, en það opnaði hjörtu sín fyrir honum, og hann þekkti hugsanir hjartna þeirra.

13 Og svo bar við, að rödd Drottins barst til þeirra í þrengingum þeirra og sagði: Lyftið höfðum yðar og látið huggast, því að mér er kunnugt um sáttmálann, sem þér hafið gjört við mig. Og ég mun gjöra sáttmála við fólk mitt og leysa það úr ánaud.

14 Og ég mun einnig létta byrðarnar, sem lagðar hafa verið á herðar yðar, já, svo að þér finnið ekki fyrir þeim á bökkum yðar, jafnvel á meðan þér eruð ánauðug. Og þetta gjöri ég, til að þér verðið vitni mín héðan í frá og megið vita með vissu, að ég, Drottinn Guð, vitja fólks míns í þrengingum þess.

15 Og nú bar svo við, að byrðarnar, sem lagðar höfðu verið á Alma og bræður hans, urðu þeim léttari. Já, Drottinn gaf þeim svo mikinn styrk, að þeir gátu borið byrðar sínar léttilega og lutu vilja Guðs með gleði og þolinmæði.

16 Og það bar við, að svo mikil var trú þeirra og þolinmæði, að rödd Drottins barst aftur til þeirra og sagði: Látið huggast, því að á degi komanda mun ég leysa yður úr ánaud.

17 Og hann sagði við Alma: Þú skalt ganga fyrir þessu fólki, og ég mun ganga með þér og leysa það úr ánaud.

18 Nú bar svo við, að Alma og fólk hans smalaði saman hjörðum sínum og tók saman korn sitt að næturlagi. Já, alla nóttina var það að smala hjörðum sínum saman.

19 Og um morguninn lét Drottinn Lamanítana falla í djúpan svefn, já, og allir verkstjórar þeirra sváfu djúpum svefni.

20 Og Alma og fólk hans lagði af stað út í óbyggðirnar. Og þegar það hafði verið á ferð allan daginn, sló það upp tjöldum sínum í dal einum, og dalinn nefndi fólk Guðs Alma, vegna þess að hann hafði leitt það í óbyggðunum.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their taskmasters were in a profound sleep.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.

- 21 Já, og í dalnum Alma úthellti fólkið þakklæti sínu til Guðs, vegna þess að hann hafði verið því miskunnsamur, létt byrðar þess og leyst það úr ánaud. Því að það var í ánaud, og enginn gat leyst það nema Drottinn Guð þess.
- 22 Og það færði Guði þakkir, karlmenn jafnt sem konur og öll málga börn, allir hófu upp raust sína og lofsungu Guði sínum.
- 23 Og nú sagði Drottinn við Alma. Haf hraðan á og kom þér og þessu fólki úr landi, því að Lamanítar eru vaknaðir og elta þig. Far því úr þessu landi, en ég mun hefta för Lamaníta í þessum dal, svo að þeir komist ekki lengra á eftir þessu fólki.
- 24 Og svo bar við, að fólkið lagði af stað úr dalnum og lagði leið sína út í óbyggðirnar.
- 25 Og eftir að hafa verið tólf daga í óbyggðunum, kom það í Sarahemlaland. Og Mósía konungur fagnaði einnig komu þess.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

Mósía 25

- 1 Og nú lét Mósiá konungur kalla allt fólkið saman.
- 2 En börn Nefís, eða afkomendur Nefís, voru ekki eins mörg að tölu og íbúar Sarahemla, sem komnir voru af Múlek og þeim, sem höfðu fylgt honum út í óbyggðirnar.
- 3 En fólk Nefís og fólk Sarahemla var ekki jafn fjölmennt og Lamanítar, já, það var meira en helmingi færri.
- 4 Og allt fólk Nefís var nú saman komið og einnig allt fólk Sarahemla, og það skiptist í tvo hópa.
- 5 Og svo bar við, að Mósiá las og lét lesa heimildarit Seniffs fyrir þegna sína. Já, hann las heimildaskrár fólks Seniffs, allt frá þeim tíma, er það yfirgaf Sarahemla, þar til það sneri þangað aftur.
- 6 Og hann las einnig frásögn Alma og bræðra hans og allt um þrengingar þeirra frá því er þeir yfirgáfu land Sarahemla, þar til þeir sneru þangað aftur.
- 7 Og þegar Mósiá hafði lokið lestri heimildanna, fylltust þeir, sem haldið höfðu kyrru fyrir í landinu, undrun og aðdáun.
- 8 Því að þeir vissu ekki, hvað halda skyldi. En þegar þeir sáu þá, sem leystir höfðu verið úr ánaud, fylltust þeir innilegri gleði.
- 9 En þegar þeir hugsuðu hins vegar um bræður sína, sem fallið höfðu fyrir Lamanítum, fylltust þeir sorg og felldu mörg sorgartár.
- 10 En þegar þeir hugsuðu um hina ápreifanlegu gæsku Guðs og kraft hans, sem bjargaði Alma og bræðrum hans úr greipum Lamaníta og ánaud, hófu þeir upp raust sína og færðu Guði þakkir.
- 11 En þegar þeim varð hugsað til bræðra sinna Lamaníta og syndarinnar og spillingarinnar, sem þeir voru ánetjaddir, fylltust þeir sárri angist og áhyggjum af sálarheill þeirra.

Mosiah 25

- And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.
- Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.
- And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.
- And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.
- And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.
- And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.
- And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.
- For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.
- And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.
- And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.
- And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

- 12 Og svo bar við, að þeir, sem voru börn Amúlons og bræðra hans, sem gengið höfðu að eiga dætur Lamaníta, undu framferði feðra sinna illa og vildu ekki lengur bera nafn feðra sinna. Þess vegna tóku þeir sér nafn Nefís, svo að þeir mættu nefnast börn Nefís og teljast til þeirra, sem nefndir voru Nefítar.
- 13 Og nú var allt fólk Sarahemla talið til Nefíta, og það var vegna þess, að engum hafði verið veittur konungdómur nema afkomendum Nefís.
- 14 Og nú bar svo við, að þegar Mósía hafði lokið máli sínu og upplestri fyrir fólkið, langaði hann til þess, að Alma talaði einni við það.
- 15 Og Alma talaði við það, þar sem það var saman komið í stóra hópa, og hann gekk frá einum hóp til annars og prédikaði fyrir fólkinu iðrun og trú á Drottin.
- 16 Og hann áminnti fólk Limís og bræðra hans, alla þá, sem leystir höfðu verið úr ánaud, um að minnast þess, að það var Drottinn, sem leysti þá.
- 17 Og svo bar við, að þegar Alma hafði kennt fólkinu margt og lokið við að tala við það, óskaði Limí konungur þess að láta skírast. Og allt hans fólk vildi einnig láta skírast.
- 18 Þess vegna gekk Alma út í vatnið og skírði það. Já, hann skírði það á sama hátt og hann skírði bræður sína í Mormónsvötnum. Já, allir þeir, sem hann skírði, tilheyrðu kirkju Guðs, vegna þess að þeir trúðu á orð Alma.
- 19 Og svo bar við, að Mósía konungur veitti Alma rétt til að stofna söfnuði um allt Sarahemlaland og veitti honum vald til að vígja presta og kennara yfir hvern söfnuð.
- 20 Þetta var gjört vegna þess, að fólkið var of margt, til þess að einn kennari gæti stjórnað því öllu. Og ekki gátu heldur allir heyrt orð Guðs á einni samkomu —

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

- 21 Þess vegna söfnuðust þeir saman í mismunandi hópum, sem nefndir voru söfnuðir. Sérhver söfnuður hafði sína presta og sína kennara, og hver prestur prédikaði orðið eins og Alma flutti honum það.
- 22 Og enda þótt söfnuðirnir væru margir, voru þeir samt þannig allir ein kirkja, já, kirkja Guðs, því að ekkert var prédikað í neinum safnaðanna annað en iðrun og trú á Guð.
- 23 Og í Sarahemlalandi voru sjö söfnuðir. Og svo bar við, að hver sá, sem hafði hug á að taka á sig nafn Krists eða Guðs, gekk í kirkju Guðs —
- 24 Og þeir nefndust Guðs lýður. Og Drottinn úthelli anda sínum yfir þá, og þeir nutu blessunar og vegnaði vel í landinu.

Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.

And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.

And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;

And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

Mósía 26

- 1 Nú bar svo við, að margir af hinnu upprennandi kynslóð gátu ekki skilið orð Benjamíns konungs, enda smábörn á þeim tíma, sem hann talaði til þegna sinna. Og þeir trúðu ekki erfikenningum feðra sinna.
- 2 Þeir trúðu ekki því, sem sagt hafði verið um upprisu dauðra, og trúðu ekki heldur á komu Krists.
- 3 Og vegna trúleysis síns skildu þeir ekki orð Guðs, og hertu hjörtu sín.
- 4 Og þeir vildu hvorki láta skírast né ganga í kirkjuna, og voru því aðskildir, hvað trúna varðar, og héldust þannig upp frá því, já, í viðjum holds og syndar, því að þeir vildu ekki ákalla Drottin Guð sinn.
- 5 Og í stjórnartíð Mósía voru þeir ekki hálf eins fjölmennir og fólk Guðs, en vegna ósamkomulags meðal bræðranna urðu þeir fjölmennari.
- 6 Því að svo bar við, að þeir blekktu marga, sem í kirkjunni voru, með skjallyrðum og tældu þá til margvíslegra synda. Þess vegna varð knýjandi, að þeir, sem syndguðu og voru í kirkjunni, fengju áminningu frá henni.
- 7 Og svo bar við, að þeir voru færðir fyrir prestana; kennararnir framseldu þá prestunum. Og prestarnir færðu þá fyrir Alma, sem var æðsti presturinn.
- 8 Og Mósía konungur hafði veitt Alma vald yfir kirkjunni.
- 9 Og svo bar við, að Alma vissi ekkert um þá, en mörg vitni voru gegn þeim. Já, fólkíð gekk fram og bar óspart vitni um spillingu þeirra.
- 10 Ekkert slíkt hafði áður gerst í kirkjunni, og því varð Alma órólegur í anda og lét færa þá fyrir konung.

Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.

- 11 Og hann sagði við konung: Sjá, hér höfum við fært marga fram fyrir þig, sem ákærðir hafa verið af bræðrum sínum. Já, þeir hafa verið staðnir að margvíslegum misgjörðum. Þeir iðrast ekki misgjörða sinna, og því höfum við fært þá fyrir þig, til að þú getir dæmt þá í samræmi við afbrot þeirra.
- 12 En Mósía konungur sagði við Alma: Sjá, ég ætla ekki að dæma þá, heldur sel ég þá í þínar hendur til dóms.
- 13 Og enn varð Alma órótt í anda. Og hann fór og spurði Drottin, hvað hann ætti að gjöra í þessu máli, því að hann óttaðist að gjöra rangt í augum Guðs.
- 14 Og svo bar við, að þegar hann hafði opnað alla sál sína í bæn til Drottins, barst rödd Drottins til hans og sagði:
- 15 Blessaður ert þú, Alma, og blessaðir eru þeir, sem skírðir voru í Mormónsvötnum. Blessaður ert þú vegna mikillar trúar þinnar á orð þjóns míns Abinadís ein.
- 16 Og blessaðir eru þeir vegna mikillar trúar þeirra á orðin ein, sem þú hefur til þeirra talað.
- 17 Og blessaður ert þú fyrir að stofna kirkju meðal þessa fólks. Og það mun fá staðist og verða mitt fólk.
- 18 Já, blessað er það fólk, sem ber nafn mitt af fúsum vilja, því að mínu nafni verður það kallað, og það tilheyrir mér.
- 19 Og þar eð þú hefur spurt mig varðandi lögmálsbrjóta, ert þú blessaður.
- 20 Þú ert þjónn minn, og ég gjöri sáttmála við þig um eilíft líf þér til handa. Og þú skalt þjóna mér, ganga fram í mínu nafni og safna saman sauðum mínum.
- 21 Og sá, sem hlýðir á rödd mína, er minn sauður, og við honum tekur þú í kirkjuna, og við honum mun ég einnig taka.
- 22 Því að sjá. Þetta er mín kirkja. Hver sá, sem lætur skírast, er skírður til iðrunar, og sá, sem þú tekur á móti, skal trúia á nafn mitt, og honum mun ég fúslega fyrirgefa.

And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.

And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

- 23 Því að það er ég, sem tek á mig syndir heimsins, það er ég, sem hef skapað þá og það er ég, sem skipa honum mér til hægri handar, sem trúir allt til enda.
- 24 Því að sjá. Með mínu nafni eru þeir kallaðir, og þekki þeir mig, munu þeir stíga fram og vera mér til hægri handar eilíflega.
- 25 Og svo mun við bera, að þegar annar lúðurinn gellur, munu þeir, sem aldrei þekktu mig, stíga fram og standa frammi fyrir mér.
- 26 Og þá munu þeir vita, að ég er Drottinn Guð þeirra, að ég er lausnari þeirra, en þeir þáðu ekki endurlausn.
- 27 Og þá mun ég játa fyrir þeim, að ég þekkti þá aldrei. Og þeir munu hverfa ofan í ævarandi eld, sem búinn var djöflinum og árum hans.
- 28 Þess vegna segi ég þér, að þann, sem ekki vill heyra rödd mína, skuluð þið ekki taka inn í kirkju mína, því að við honum mun ég ekki taka á efsta degi.
- 29 Þess vegna segi ég þér: Far þú, og hvern þann, sem brýtur gegn mér, skalt þú dæma í samræmi við þær syndir, sem hann hefur drýgt. Og játi hann syndir sínar fyrir þér og mér og iðrist af hjartans einlægni, skalt þú fyrirgefa honum, og ég mun einnig fyrirgefa honum.
- 30 Já, og jafnoft og fólk mitt iðrast, mun ég fyrirgefa því brot þess gegn mér.
- 31 Og þér skuluð einnig fyrirgefa misgjörðir hver annars, því að sannlega segi ég yður, að sá, sem fyrirgefur ekki misgjörðir náunga síns, þegar hann segist iðrast, hann hefur kallað fordæmingu yfir sjálfan sig.
- 32 Nú segi ég þér: Far þú, og sá, sem iðrast ekki synda sinna, mun ekki talinn meðal míns fólks. Og þetta skal haft í heiðri frá þessari stundu og um alla framtíð.
- 33 Og svo bar við, að þegar Alma hafði heyrt þessi orð, færði hann þau í letur til að varðveita þau og geta dæmt fólkid í þessari kirkju samkvæmt boði Guðs.
- 34 Og svo bar við, að Alma fór og dæmdi þá, sem staðnir höfðu verið að misgjörðum, samkvæmt orði Drottins.

For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.

For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.

And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.

And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.

And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.

Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.

Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.

Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.

And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.

Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.

And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.

And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

- 35 Og hverja þá, sem iðruðust synða sinna og játuðu þær, taldi hann til kirkjunnar —
- 36 En þeir, sem vildu ekki játa syndir sínar eða iðrast misgjörða sinna, voru ekki taldir til kirkjunnar, og nöfn þeirra voru þurrkuð út.
- 37 Og svo bar við, að Alma kom öllum málefnum kirkjunnar í rétt horf, og þeir tóku aftur að njóta friðar og mikillar velgengi í málefnum kirkjunnar, gættu varúðar frammi fyrir Guði, tóku við mörgum og skírðu marga.
- 38 Og allt þetta gjörðu Alma og samverkamenn hans, sem yfir kirkjuna voru settir, og þeir framgengu af fullri kostgæfni, kenndu orð Guðs í öllu og liðu alls konar þrengingar, þar eð allir þeir, sem ekki voru í kirkju Guðs, ofsóttu þá.
- 39 Og þeir áminntu bræður sína, og hver og einn þeirra var einnig áminntur með Guðs orði í samræmi við syndir sínar eða syndirnar, sem hann hafði drýgt, og var boðið af Guði að biðjast fyrir án afláts og færa þakkir í öllu.

And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;

And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.

And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.

And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.

And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.

Mósía 27

- 1 Og nú bar svo við, að ofsóknir trúleysingjanna á hendur kirkjunni urðu svo miklar, að kirkjan tók að kveinka sér og kvarta undan þeim við leiðtoga sína, og þeir kvörtuðu við Alma, en Alma lagði málið fyrir konung þeirra, Mósía, og Mósía leitaði ráða hjá prestum sínum.
- 2 Og svo bar við, að Mósía konungur lét senda tilkynningu út um allt landið, sem bannaði trúleysingjum að ofsækja nokkurn þann, er tilheyrði kirkju Guðs.
- 3 Og strangt boð var látið út ganga til allra safnaðanna, að þeirra á meðal skyldu engar ofsóknir eiga sér stað, svo að jafnrétti ríkti með öllum mönnum —
- 4 Að þeir skyldu hvorki láta stolt né hroka trufla frið sinn, og að sérhver maður skyldi meta náunga sinn til jafns við sjálfan sig og vinna með eigin höndum fyrir daglegu viðurværi sínu.
- 5 Já, og allir prestar þeirra og kennarar skyldu vinna með eigin höndum fyrir viðurværi sínu, hvernig sem á stæði, nema um væri að ræða veikindi eða mikinn skort. Og er þeir gjörðu þetta, nutu þeir náðar Guðs ríkulega.
- 6 Og mikill friður ríkti í landinu á ný. Og fólkinu fjölgaði ört, og það tók að dreifast um yfirborð jarðar, já, til norðurs og til suðurs, til austurs og til vesturs, og byggði stórar borgir og þorp í öllum landshlutum.
- 7 Og Drottinn vitjaði þeirra og veitti þeim gengi, og þeir urðu fjölmenn og auðug þjóð.
- 8 Nú töldust synir Mósía til trúleysingjanna, og auk þess taldist einn sona Alma til þeirra, og var hann nefndur Alma eftir föður sínum. Engu að síður varð hann mjög ranglátur maður og skurðgoðadýrkandi. Og hann var mælskumaður, sem talaði fagurlega til fólksins, og því leiddi hann marga til að drýgja sömu misgjörðir og hann sjálfur.

Mosiah 27

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

- 9 Og hann hindraði mjög framgang kirkju Guðs. Hann afvegaleiddi hjörtu fólksins, olli mikilli sundurþykkju meðal þess og veitti óvini Guðs tækifæri til að neyta valds síns yfir þeim.
- 10 Og nú bar svo við, að meðan hann fór um og reyndi að tortíma kirkju Guðs, því að hann fór leynilega um með sonum Mósía og reyndi að tortíma kirkjunni, leiða fólk Drottins afvega, þvert gegn boðum Guðs og jafnvel konungsins —
- 11 Og eins og ég sagði yður, á meðan þeir fóru um og gjörðu uppreisn gegn Guði, sjá, þá birtist þeim engill Drottins. Og hann sté niður sem í skýi. Og hann talaði sem með þrumuraust, svo að jörðin, sem þeir stóðu á nötraði —
- 12 Og undrun þeirra varð slík, að þeir féllu til jarðar og skildu ekki orðin, sem hann talaði til þeirra.
- 13 En hann hrópaði á ný og sagði: Alma, rís á fætur og gakk fram, því hvers vegna ofsækir þú kirkju Guðs? Því að Drottinn hefur sagt: Þetta er mín kirkja, og ég mun grundvalla hana, og ekkert fær kollvarpað henni nema lögmálsbrot fólks míns.
- 14 Og engillinn sagði enn fremur: Sjá, Drottinn hefur heyrt bænir fólks síns og einnig bænir þjóns síns, Alma, sem er faðir þinn, því að hann hefur beðið í sterkri trú fyrir þér, að þú mættir öðlast vitneskju um sannleikann. Þess vegna og í þeim tilgangi hef ég komið til að sannfæra þig um kraft og vald Guðs, svo að þjónar hans verði bænheyrðir í samræmi við trú þeirra.
- 15 Og sjá. Getið þér nú dregið vald Guðs í efa? Því að sjá. Lætur ekki rödd mín jörðina nötra? Og sjáið þér mig ekki einnig fyrir framan yður? Og ég er sendur af Guði.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

- 16 Nú segi ég yður: Farið og minnst ánaugar feðra yðar í landi Helams og landi Nefís. Og minnst þess, hve mikið hann hefur fyrir þá gjört, því að þeir voru ánaudugir, og hann leysti þá. Og nú segi ég þér, Alma, far leiðar þinnar, og reyndu ekki frammar að tortíma kirkjunni, svo að bænum þeirra verði svarað, og það jafnvel þótt þú sjálfur viljir láta vísa þér burtu.
- 17 Og nú bar svo við, að þetta voru síðustu orðin, sem engillinn mælti við Alma, og hann hvarf á brott.
- 18 Og nú féllu Alma og þeir, sem með honum voru, aftur til jarðar, því að mikil var undrun þeirra. Því að þeir höfðu með eigin augum litið engil Drottins, og rödd hans var eins og þruma, sem skók jörðina, og þeir vissu, að ekkert annað en kraftur Guðs gat skekið jörðina og komið henni til að nötra, rétt eins og hún væri að klofna.
- 19 Og undrun Alma varð slík, að hann mátti ekki mæla og gat ekki opnað munninn. Já, og hann varð svo máttvana, að hann gat ekki einu sinni hreyft hendurnar. Þess vegna tóku þeir, sem með honum voru, hann upp og báru hann hjálparvana, uns hann var lagður fyrir framan föður sinn.
- 20 Og þeir sögðu föður hans allt, sem fyrir þá hafði komið, og faðir hans fagnaði, þar eð hann vissi, að þar var kraftur Guðs að verki.
- 21 Og hann lét safna saman mannfjölda, svo að allir gætu séð, hvað Drottinn hafði gjört fyrir son hans og einnig þá, sem með honum voru.
- 22 Og hann lét kalla prestana saman. Og þeir tóku að fasta og biðja til Drottins Guðs síns um að ljúka upp vörum Alma, svo að hann mætti mæla, og veita honum mátt í limi sína á ný — til að augu fólksins lykjust upp til að sjá og þekkja gæsku og dýrð Guðs.
- 23 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu fastað og beðið í tvo sólarhringa, kom aftur máttur í limi Alma, og hann reis á fætur og hóf að tala til þeirra og biðja þá um að láta hughreystast:

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

- 24 Því að, sagði hann, ég hef iðrast synða minna, og Drottinn hefur endurleyst mig. Sjá, ég er fæddur af andanum.
- 25 Og Drottinn sagði við mig: Undrast ekki, að allt mannkyn, já, karlar og konur, allar þjóðir, kynkvíslir, tungur og lýðir, þurfi að endurfæðast. Já, fæðast af Guði, hverfa úr viðjum holdlegs og fallins hlutskiptis í faðm réttlætisins, endurleyst af Guði og verða synir hans og dætur —
- 26 Og á þennan hátt verða þau ný sköpun. Og án þess að gjöra þetta geta þau á engan hátt erfð Guðs ríki.
- 27 Ég segi yður, að án þessa verður þeim vísað burtu, og þetta veit ég vegna þess, að mjög var nærri því komið, að mér yrði sjálfum vísað burtu.
- 28 En eftir mikið andstreymi og iðrun, sem hafði nær dregið mig til dauða, þóknaðist Drottinn engu að síður í miskunn sinni að hrífa mig úr ævarandi eldi, og ég er fæddur af Guði.
- 29 Sál mín hefur verið leyst úr beiskjugalli og fjötrum misgjörða. Ég var staddur í hlydýpisgjá, en nú sé ég hið undursamlega ljós Guðs. Sál mín engdist í eilífðarkvöl, en ég var rifinn laus, og sál mín kvelst ekki lengur.
- 30 Ég hafnaði lausnara mínum og afneitaði því, sem feður okkar töluðu um. En nú, til að þeir megi sjá það fyrir að hann kemur og man hverja skepnu, sem hann hefur skapað, mun hann opinbera sig öllum.
- 31 Já, sérhver kné mun beygja sig og sérhver tunga gjöra játningu fyrir honum. Já, á efsta degi, þegar allir menn munu standa fyrir dómi hans, þá munu þeir játa, að hann er Guð. Þá munu þeir, sem lifa án Guðs í heiminum, játa, að dómur ævarandi refsingar yfir þeim er réttvís. Og þeir munu nötra og skjálfa og hrökklast undan alsjáandi augnaráði hans.

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

- 32 Og nú bar svo við, að allt frá þessari stundu tók Alma og þeir, sem með honum voru, þegar engillinn birtist þeim, að kenna fólkinu, og þeir ferðuðust um allt landið og gjörðu öllum það heyrinkunnugt, sem þeir höfðu heyrt og séð, og boðuðu orð Guðs við mikið andstreymi og miklar ofsóknir trúleysingjanna, sem margir hverjir misþyrmdu þeim.
- 33 En þrátt fyrir allt þetta færðu þeir kirkjusöfnuðinum mikla huggun, staðfestu þá í trúnni og hvöttu þá af mikilli elju og langlundargeði til að halda boðorð Guðs.
- 34 Og fjórir þeirra voru synir Mósía, og nöfn þeirra voru: Ammon, Aron, Omner og Himní. Þetta voru nöfn sona Mósía.
- 35 Og þeir ferðuðust um allt Sarahemlaland og meðal allra þeirra, sem undir stjórn Mósía konungs voru, og kappkostuðu að bæta úr öllu, sem þeir höfðu gjört kirkjunni til miska, játuðu allar syndir sínar og gjörðu heyrinkunnugt allt, sem þeir höfðu séð, og útskýrðu spádóma og ritningar fyrir öllum, sem heyra vildu.
- 36 Og þannig voru þeir verkfæri í höndum Guðs og leiddu marga til þekkingar á sannleikanum, já, til þekkingar á lausnara sínum.
- 37 Og hve blessaðir þeir eru! Því að þeir boðuðu frið, færðu mikil gleðitíðindi og tilkynntu mönnum, að Drottinn ræður ríkjum.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

Mósía 28

- 1 Nú bar svo við, að þegar synir Mósía höfðu lokið öllu þessu, tóku þeir fámennan hóp með sér og sneru aftur til föður síns, konungsins, og fóru þess á leit, að hann leyfði þeim ásamt þeim, sem þeir höfðu valið, að halda til Nefílands til að prédika það, sem þeir höfðu heyrt, svo að þeir gætu fært bræðrum sínum, Lamanítum, orð Guðs —
- 2 Svo að þeim tækist ef til vill að leiða þá til þekkingar á Drottni, Guði sínum, og sannfæra þá um misgjörðir fedra sinna. Svo að þeim mætti ef til vill takast að lækna þá af hatri sínu til Nefíta, til þess að þeir gætu einnig fagnað í Drottni, Guði sínum, og orðið vinsamlegir hver við annan og engin frekari misklið yrði í öllu því landi, sem Drottinn Guð þeirra hafði gefið þeim.
- 3 Og þeir þráðu, að hverri skepnu yrði boðuð sáluhjálp, því að þeir máttu ekki til þess hugsá, að nokkur mannsál færist. Já, jafnvel hugsunin ein um að nokkur sál yrði að þola óendanlega kvöl kom þeim til að nötra og skjálfa.
- 4 Og þannig vann andi Drottins á þeim, því að þeir voru hinir svívirðilegustu meðal syndara. En í takmarkalausri miskunn sinni þóknaðist Drottinn að hlífa þeim. Engu að síður máttu þeir þola mikla sálarangist vegna misgjörða sinna, og þeir liðu miklar þjáningar og óttuðust, að þeim yrði vísað frá að eilífu.
- 5 Og svo bar við, að dögum saman báðu þeir föður sinn um leyfi til að fara upp til Nefílands.
- 6 Og Mósía konungur spurði Drottin, hvort hann ætti að leyfa sonum sínum að fara til Lamanítanna og boða orðið.
- 7 Og Drottinn sagði við Mósía: Leyf þeim að fara, því að margir munu trúá á orð þeirra, og þeir munu öðlast eilíft líf. Og ég mun bjarga sonum þínum úr höndum Lamaníta.
- 8 Og svo bar við, að Mósía varð við bón þeirra og leyfði þeim að fara.

Mosiah 28

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.

- 9 Og þeir lögðu leið sína út í óbyggðirnar til að komast til Lamaníta og flytja þeim orðið. En síðar mun ég gjöra grein fyrir því, sem þeir tóku sér fyrir hendur.
- 10 Og Mósía konungur gat engum veitt konungdóminn, því að enginn sona hans vildi taka við honum.
- 11 Hann tók þess vegna heimildirnar, sem letraðar voru á látúnstöflurnar og auk þess töflur Nefís og allt, sem hann hafði haldið til haga og varðveitt að boði Guðs, eftir að hafa þýtt og látið færa í letur heimildirnar, sem voru á gulltöflunum og fólk Limís hafði fundið og Limí sjálfur afhent honum —
- 12 Og þetta gjörði hann að þrábeiðni þjóðar sinnar, því að hana fýsti takmarkalaust að vita eitthvað um þá þjóð, sem hafði verið tortímt.
- 13 Og hann þýddi þær með aðstoð steinanna tveggja, sem festir voru hvor sínu megin á boga.
- 14 Og þessir gripir höfðu verið undirbúnir frá upphafi í þeim tilgangi að þýða tungur og höfðu varðveist mann fram af manni —
- 15 Og Drottinn hafði verndað þá og varðveitt eigin hendi, svo að hann gæti frætt hvern þann, sem eignaðist landið, um misgjörðir og viðurstyggð lýðs síns —
- 16 Og sá, sem hefur þessa gripi, nefnist sjáandi, að fornum hætti.
- 17 Þegar Mósía hafði lokið þýðingu þessara heimilda, þá sjá. Þar var greint frá þeirri þjóð, sem tortímt var, allt frá þeim tíma er þeim var tortímt aftur til þess tíma, er hinn mikli turn var reistur og Drottinn ruglaði tungu fólksins og það dreifðist um allt yfirborð jarðar — og jafnvel frá þeim tíma allt aftur til sköpunar Adams.
- 18 Og þessi frásögn olli þegnum Mósía mikilli sorg, já, þeir fylltust trega. Þó veitti hún þeim mikla þekkingu, sem gladdi þá.

And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.

Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were engraved on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.

And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.

Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;

And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

- 19 Og þessi frásögn mun færð í letur síðar, því að sjá. Æskilegt er, að öllum verði kunnugt um þá hluti, sem færðir hafa verið í letur í þessari frásögn.
- 20 Og nú þegar Mósía konungur hafði gjört allt þetta, tók hann látúnstöflurnar, eins og ég sagði ykkur, og allt, sem hann hafði haldið til haga, og fól það í umsjá Alma, sem var sonur Alma. Já, hann fól honum umsjá með öllum heimildunum og einnig útleggjurunum, og gaf honum fyrirmæli um að halda þeim til haga og varðveita þær og auk þess skrá heimildir um þjóðina og láta þær ganga frá einni kynslóð til annarrar á sama hátt og þær höfðu verið látnar ganga frá þeim tíma, er Lehi yfirgaf Jerúsalem.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

Mósía 29

- 1 Þegar Mósiá hafði gjört þetta, lét hann senda út um gjörvallt landið og spyrjast fyrir meðal allra, því að hann vildi komast að því, hvern þeir vildu gjöra að konungi sínum.
- 2 Og svo bar við, að rödd þjóðarinnar barst til baka og sagði: Við viljum, að Aron, sonur þinn, verði konungur okkar og stjórnandi.
- 3 En Aron var farinn til Nefílands, og þess vegna gat konungur ekki sæmt hann konungdómi, og hvorki vildi Aron taka við konungdómnum, né var nokkur annar sona Mósiá reiðubúinn að taka við völdum.
- 4 Þess vegna lét Mósiá konungur aftur senda út á meðal þjóðarinnar. Já, hann sendi jafnvel rituð orð út á meðal hennar. Og þetta voru orðin, sem rituð voru og sögðu:
 - 5 Sjá, ó, þjóð mín, eða bræður mínir, því að það tel ég yður vera. Ég óska, að þér íhugið það málefni, sem þér eruð kallaðir til að íhuga — því að þér viljið hafa konung.
 - 6 Nú tilkynni ég yður, að sá, sem rétt hefur til konungdóms, hefur afþakkað og mun ekki taka hann að sér.
 - 7 Og ef annar væri settur í hans stað, sjá, þá óttast ég, að ágreiningur kunni að koma upp meðal yðar. Og hver veit nema sonur minn, sem ber konungdómurinn, mundi bregðast reiður við og draga hluta þegnanna með sér, en það ylli deilum og ágreiningi meðal yðar og gæfi tilefni til blóðsúthellinga og mundi rangsnúa vegum Drottins, já, tortíma mörgum sálum.
 - 8 Nú segi ég við yður: Vér skulum vera skynsamir og íhuga þessi mál, því að vér höfum engan rétt til að tortíma syni mínum, né heldur höfum vér rétt til að tortíma öðrum þeim, sem skipaður kynni að vera í hans stað.
 - 9 Og ef sonur minn snerist aftur til hroka og hégómlegra hluta, mundi hann minnast þess, sem hann hefur sagt, og krefjast réttar síns til konungdómsins, en það kæmi honum og einnig þessari þjóð til að drýgja mikla synd.

Mosiah 29

Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

- 10 En verum nú skynsamir og forsjálir og gjörum það, sem veitir þessari þjóð frið.
- 11 Ég mun þess vegna vera konungur yðar, það sem ég á eftir ólifað. En engu að síður skulum vér tilnefna dómara til að dæma þessa þjóð eftir vorum lögum, og vér munum skipa málum þjóðarinnar á nýjan hátt, því að vér munum skipa vitra menn í dómarasæti, sem dæma munu þessa þjóð samkvæmt boðum Guðs.
- 12 Betra er mannum, að Guð dæmi hann en maður, því að dómar Guðs eru alltaf réttvísir, en dómar manna eru ekki alltaf réttvísir.
- 13 Ef þér gætuð því alltaf haft réttvísa menn sem konunga yðar, menn, sem halda mundu lögum Guðs í heiðri og dæma þessa þjóð eftir boðum hans, já, ef þér gætuð haft menn að konungum yðar, sem mundi farast við yður eins og föður mínum, Benjamín, fórst við þegna sína — ég segi yður, ef svo gæti alltaf verið, þá væri ráðlegast, að þér hefðuð ávallt konunga til að stjórna yður.
- 14 Og sjálfur hef ég lagt fram alla mína krafta og hæfileika til að kenna yður boðorð Guðs og tryggja frið um gjörvallt landið, svo að hvorki styrjaldir né ágreiningur verði, enginn þjófnaður, rán, morð né nokkrar aðrar misgjörðir —
- 15 Og þeim, sem framið hafa misgjörðir, hef ég refsað í samræmi við þann glæp, sem drýgður hefur verið, samkvæmt þeim lögum, sem feður vorir hafa gefið oss.
- 16 Nú segi ég yður, að vegna þess að menn eru ekki allir réttvísir, er ekki ráðlegt, að þér hafið konung eða konunga til að ríkja yfir yður.
- 17 Því að sjá, hve mikilli óhæfu einn ranglátur konungur getur valdið, já, hve mikilli tortímingu!
- 18 Já munið eftir Nóa konungi, ranglæti hans og viðurstyggð, sem og ranglæti og viðurstyggð þegna hans. Og sjá, hve mikil tortíming kom yfir þá. Og auk þess voru þeir hnepttir í ánaud vegna misgjörða sinna.

And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

- 19 Og væri það ekki fyrir meðalgöngu alviturs skapara þeirra og það vegna einlægrar iðrunar þeirra, hefðu þeir óhjákvæmilega haldist í ánaud til þessa.
- 20 En sjá. Hann leysti þá, vegna þess að þeir auðmýktu sig fyrir honum. Og vegna þess að þeir ákölluðu hann hástöfum, leysti hann þá úr ánaud. Og þannig beitir Drottinn krafti sínum í öllum tilvikum meðal mannanna barna og réttir miskunnararm sinn fram á móti hverjum þeim, sem leggur traust sitt á hann.
- 21 Og sjá. Nú segi ég yður, að þér getið ekki vikið spilltum konungi frá völdum, nema með miklum átökum og blóðsúthellingum.
- 22 Því að sjá. Í misgjörðunum á hann vini sína, og hann hefur verði umhverfis sig. Og hann tætir í sundur lög þeirra, sem ríkt hafa í réttlæti á undan honum, og hann fótum treður boðorð Guðs —
- 23 Og hann setur lög og sendir þau út á meðal þjóðar sinnar, já, lög í samræmi við sitt eigið ranglæti. Og hann tortímir hverjum þeim, sem ekki hlýðir lögum hans, gegn hverjum þeim, sem rís upp gegn honum, sendir hann heri sína til bardaga, og sé honum það fært, mun hann tortíma þeim. Þannig snýr óréttlátur konungur leiðum alls réttlætis til villu.
- 24 Og sjá. Nú segi ég yður, að ekki er æskilegt, að slík viðurstyggð komi yfir yður.
- 25 Þess vegna skuluð þér velja yður dómara með rödd þessarar þjóðar, svo að þér verðið dæmdir eftir lögmálunum, sem feður vorir hafa gefið yður, lögmálum, sem sönn eru, og Drottinn gaf þeim.
- 26 Ekki er algengt, að rödd þjóðarinnar æski einhvers, sem andstætt er því rétta. En algengt er, að minnihlutahópar vilji það, sem ekki er rétt. Þess vegna skuluð þér virða þetta og gjöra að yðar lögum: Sinnið málefnum yðar í samræmi við rödd þjóðarinnar.
- 27 Og ef sá tími kemur, að þjóðin velur misgjörðir, þá er tími til kominn, að dómur Guðs falli yfir yður. Já, þá er tími til kominn, að hann vitji yðar með mikilli tortímingu, já, eins og hann hefur hingað til vitjað þessa lands.

And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.

But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power in all cases among the children of men, extending the arm of mercy towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he teareth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.

Therefore, choose you by the voice of this people, judges, that ye may be judged according to the laws which have been given you by our fathers, which are correct, and which were given them by the hand of the Lord.

Now it is not common that the voice of the people desireth anything contrary to that which is right; but it is common for the lesser part of the people to desire that which is not right; therefore this shall ye observe and make it your law—to do your business by the voice of the people.

And if the time comes that the voice of the people doth choose iniquity, then is the time that the judgments of God will come upon you; yea, then is the time he will visit you with great destruction even as he has hitherto visited this land.

- 28 Og ef þér hafið dómara og þeir dæma yður ekki samkvæmt þeim lögum, sem gefin hafa verið, þá getið þér látið æðri dómara dæma þá.
- 29 Ef æðri dómara yðar fella ekki réttláta dóma, skuluð þér láta takmarkaðan fjölda óæðri dómara koma saman, og þeir munu dæma æðri dómara samkvæmt rödd þjóðarinnar.
- 30 Og ég býð yður að gjöra þetta í Drottins ótta. Og ég býð yður að gjöra þetta og hafa engan konung. Og drýgi þessi þjóð syndir og fremji misgjörðir, fellur það á þeirra eigin höfuð.
- 31 Því að sjá. Ég segi yður, að misgjörðir konunga þeirra hafa valdið syndum margra. Þess vegna falla misgjörðir þeirra á höfuð konunga þeirra.
- 32 Og nú vil ég, að þessi ójöfnuður verði eigi frammar í þessu landi, sérstaklega ekki meðal þessarar þjóðar minnar. En ég óska, að þetta land verði land lýðfrelsis og að sérhver maður njóti sama réttar og sömu réttinda, svo lengi sem Drottni þóknast, að við lifum í landinu og eigum það. Já, svo lengi sem nokkur afkomandi okkar er eftir í landinu.
- 33 Og Mósía konungur ritaði þeim margt fleira og upplýsti þá um allar raunir og erfiðleika réttláts konungs, já, allar sálarþrautirnar vegna þjóðarinnar, og allar kvartanir þjóðarinnar við konung sinn. Og hann útskýrði þetta allt fyrir þeim.
- 34 Og hann sagði þeim, að þannig skyldi málum ekki háttáð, heldur skyldu byrðarnar hvíla á allri þjóðinni, svo að hver maður bæri sinn hlut.
- 35 Og hann lýsti einnig fyrir þeim öllum ókostum, sem því fylgdi, ef óréttlátur konungur ríkti yfir þeim —
- 36 Já, hann lýsti allri misgjörð rangláts konungs og viðurstyggð, öllum styrjöldunum og deilunum, blóðsúthellingunum og þjófnuðunum, ránunum, hórdómum og alls kyns misgjörðum, sem ekki er hægt að telja upp — og sagði þeim, að slíkt ætti ekki að vera til og að það væri í algerrri mótsögn við boðorð Guðs.
- 37 Og nú bar svo við, að þegar Mósía konungur hafði sent þetta út á meðal þegnanna, sannfærðust þeir um sannleik orða hans.

And now if ye have judges, and they do not judge you according to the law which has been given, ye can cause that they may be judged of a higher judge.

If your higher judges do not judge righteous judgments, ye shall cause that a small number of your lower judges should be gathered together, and they shall judge your higher judges, according to the voice of the people.

And I command you to do these things in the fear of the Lord; and I command you to do these things, and that ye have no king; that if these people commit sins and iniquities they shall be answered upon their own heads.

For behold I say unto you, the sins of many people have been caused by the iniquities of their kings; therefore their iniquities are answered upon the heads of their kings.

And now I desire that this inequality should be no more in this land, especially among this my people; but I desire that this land be a land of liberty, and every man may enjoy his rights and privileges alike, so long as the Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea, even as long as any of our posterity remains upon the face of the land.

And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

38 Þess vegna féllu þeir frá öllum óskum um konung, en létu sig það miklu máli skipta, að sérhver nyti jafnrar aðstöðu alls staðar í landinu. Já, og hver maður tjáði sig fúsan að svara fyrir eigin syndir.

39 Þess vegna bar svo við, að þeir söfnuðust saman í hópum um allt landið til að greiða um það atkvæði, hverjir dómara þeirra skyldu vera til að dæma eftir þeim lögum, sem sett höfðu verið. Og allir fögnuðu ákaft yfir því lýðfrelsi, sem þeim hafði verið veitt.

40 Og ást þeirra á Mósía óx. Já, þeir mátu hann meira en nokkurn annan mann, því að þeir litu ekki á hann sem harðstjóra, sem sóttist eftir gróða, já, svívirðilegum gróða, sem spillir sálinni. Því að hann hafði hvorki krafist þá um auðæfi, né haft ánægju af blóðsúthellingum, heldur hafði hann komið á friði í landinu, og hann hafði leyst þjóð sína úr hvers kyns ánaud. Þess vegna mátu þeir hann mikils, já, afar mikils, takmarkalaust.

41 Og svo bar við, að þeir skipuðu dómara til að vera yfir þá setta, eða dæma þá samkvæmt lögunum. Og þetta var gjört um gjörvallt landið.

42 Og svo bar við, að Alma var skipaður fyrsti yfirdómarinn, þar eð hann var einnig æðsti prestur og faðir hans hafði veitt honum embættið og falið honum yfirumsjón með öllum málefnum kirkjunnar.

43 Og nú bar svo við, að Alma gekk á vegum Drottins og hélt boðorð hans og felldi réttláta dóma. Og samfelldur friður hélst um gjörvallt landið.

44 Og á þennan hátt hófst stjórn dómara um gjörvallt Sarahemlaland meðal allra þeirra, sem nefndust Nefítar, en Alma var fyrsti yfirdómarinn.

45 Og nú bar svo við, að faðir hans andaðist, áttatíu og tveggja ára að aldri, og hafði lifað það að uppfylla boð Guðs.

46 Og svo bar við, að einnig Mósía lést á þrítugasta og þriðja stjórnarári sínu, sextíu og þriggja ára gamall. Og þá voru samtals fimm hundruð og níu ár liðin, frá því að Lehi yfirgaf Jerúsalem.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.

And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.

47 Og þannig lauk stjórnartíð konunganna yfir Nefíþjóðinni. Og þannig lauk ævidögum Alma, sem var stofnandi kirkju þeirra.

And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.

Bók Alma

Sem var sonur Alma

Frásögn Alma, sem var sonur Alma, fyrsti yfirdómari Nefíþjóðarinnar og einnig æðsti prestur kirkjunnar. Frásögn um stjórnartíð dómara, styrjaldir og átök meðal þjóðarinnar. Auk þess frásögn um styrjöld á milli Nefíta og Lamaníta, samkvæmt heimildaskrá Alma, hins æðsta yfirdómara.

Alma 1

- 1 Nú bar svo við, að á fyrsta stjórnarári dómara Nefíþjóðarinnar og upp frá því hafði Mósía konungur, sem genginn var veg allrar veraldar, eftir að hafa barist góðri baráttu og gengið grandvar frammi fyrir Guði, engan skilið eftir sig til að ríkja í sinn stað. Þrátt fyrir það hafði hann komið á lögum, sem þjóðin viðurkenndi. Hún var þess vegna skuldbundin því að hlýða þeim lögum, sem hann hafði sett.
- 2 Og svo bar við, að á fyrsta stjórnarári Alma í sæti dómars var færður fyrir hann maður nokkur til dóms, maður, sem var mikill vexti og þekktur fyrir mikla krafta sína.
- 3 Og hann hafði farið um meðal fólksins og prédikað það, sem hann kvað vera orð Guðs og beindi gegn kirkjunni. Hann boðaði fólkinu, að sérhver prestur og kennari ætti að njóta hylli og að þeir skyldu ekki erfiða með eigin höndum, heldur ætti fólk að sjá þeim farborða.
- 4 Og hann bar því einnig vitni fyrir fólkinu, að allt mannkyn yrði hólpíð á efsta degi og þyrfti því ekki að óttast eða skjálfa, heldur gæti það lyft höfðum sínum og fagnað, því að Drottinn hefði skapað alla menn og einnig endurleyst alla menn og allir menn mundu öðlast eilíft líf, þegar yfir lyki.
- 5 Og svo bar við, að hann stundaði þessa kennslu svo mjög, að margir trúðu orðum hans, já, svo margir, að þeir tóku að sjá honum farborða og gefa honum fé.

The Book of Alma

the Son of Alma

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.

Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

6 Og hann tók að hreykja sér upp og búast dýrindis klæðum, já, og hann tók meira að segja að koma upp kirkju í samræmi við prédikanir sínar.

7 Og svo bar við, að þegar hann var á leið til að prédika fyrir þeim, sem trúðu á orð hans, hitti hann mann, sem tilheyrði kirkju Guðs, já, einn af kennurum hennar. Og hann tók að deila harkalega við hann til að leiða kirkjunnar fólk frá henni, en maðurinn stóðst hann og áminnti hann með orðum Guðs.

8 Maðurinn bar nafnið Gídeon, og það var hann, sem var verkfæri í höndum Guðs við að leysa fólk Limís úr ánaud.

9 En vegna þess að Gídeon stóðst hann með orðum Guðs, reiddist hann Gídeon, dró sverð sitt úr slíðrum og hjó til hans, og Gídeon, sem var aldurhniginn, stóðst ekki högg hans og lét því lífið fyrir sverðinu.

10 En kirkjunnar fólk tók manninn, sem vó hann, og færði hann fyrir Alma, til að hann yrði dæmdur fyrir þann glæp, sem hann hafði framið.

11 Og svo bar við, að hann stóð frammi fyrir Alma og varði sig af mikilli djörfung.

12 En Alma sagði við hann: Sjá, þetta er í fyrsta sinn, sem prestaslægð er beitt meðal þessarar þjóðar. Og sjá, þú ert ekki einungis sekur um prestaslægð, heldur einnig um tilraun til að koma henni á með sverði. En væri prestaslægð þröngvað upp á þessa þjóð, yrði það henni til algjörar tortímingar.

13 Og þú hefur úthellt blóði réttláts manns, já, manns, sem gjört hefur mikið gott meðal þessarar þjóðar, og ef við hlífðum þér, kæmi blóð hans sem hefnd yfir okkur.

14 Þess vegna hlýtur þú dauðadóm samkvæmt þeim lögum, sem Mósía, síðasti konungur okkar, gaf okkur. Þjóðin hefur viðurkennt þau, og þess vegna verður hún að hlýða þeim.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

15 Og svo bar við, að þeir tóku hann. Nafn hans var Nehor. Þeir báru hann efst upp á Mantíhæð, og þar, á mörkum himins og jarðar, var hann látinn viðurkenna, eða réttara sagt viðurkenndi, að það, sem hann hefði kennt fólkinu, væri andstætt orði Guðs. Og þar leið hann smánarlegan dauðdaga.

16 Samt sem áður kom þetta ekki í veg fyrir útbreiðslu prestaslægðar um landið, því að margir voru þeir, sem lögðu ást á fánýta hluti þessa heims. Og þeir fóru um og boðuðu falskenningar, en þetta gjörðu þeir sjálfum sér til fjár og heiðurs.

17 Af ótta við lögina þorðu þeir samt ekki að ljúga, ef það kynni að fréttast, því að lygurum var refsað. Þess vegna létust þeir prédika í samræmi við trú sína, en lögina náðu ekki til nokkurs manns hvað varðaði trú hans.

18 Og þeir þorðu ekki að stela af ótta við lögina, því að slíkum var refsað, né heldur þorðu þeir að ræna eða myrða, því að þeim, sem myrti, var refsað með dauða.

19 En svo bar við, að allir þeir, sem ekki töldust til kirkju Guðs, tóku að ofsækja þá, sem tilheyrðu kirkju Guðs og höfðu tekið á sig nafn Krists.

20 Já, þeir ofsóttu þá og hrjáðu með alls konar orðum, og það vegna auðmýktar þeirra, því þeir mikluðust ekki í eigin augum, og vegna þess að þeir miðluðu hver öðrum orði Guðs endurgjaldslaust.

21 Meðal kirkjunnar fólks voru ströng lög um það, að enginn, sem teldist til kirkjunnar, skyldi rísa og ofsækja þá, sem utan kirkjunnar væru, og ofsóknir milli þeirra sjálfra skyldu ekki heldur eiga sér stað.

22 Þó fóru margir meðal þeirra að gjörast hrokafullir og tóku að deila hátt við andstæðinga sína, jafnvel með handalögmálum. Já, þeir létu jafnvel hnefana dynja hver á öðrum.

23 En þetta átti sér stað á öðru stjórnarári Alma og olli kirkjunni miklum þrengingum, já, reyndi mjög á kirkjuna.

And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.

Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.

And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.

But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.

Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.

Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.

Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.

Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.

- 24 Því að hjörtu margra höfðu forherst og nöfn þeirra voru þurrkuð út, svo að þeirra yrði ekki lengur minnst meðal Guðs fólks. Og margir drógu sig einnig sjálfir til baka úr þeirra hópi.
- 25 Þetta var mikil þolraun þeim, sem stóðu stöðugir í trúnni. Engu að síður voru þeir staðfastir og óhagganlegir í að halda boðorð Guðs, og þeir umbáru með þolinmæði ofsóknirnar, sem yfir þá helltust.
- 26 Og þegar prestarnir yfirgáfu vinnu sína til að miðla mönnum orði Guðs, yfirgáfu menn einnig vinnu sína til að hlýða á orð Guðs. Og þegar presturinn hafði miðlað þeim orði Guðs, sneru þeir allir kappsfullir til vinnu sinnar. Og presturinn taldi sig ekki betri en áheyrendur sína, því að prédíkarinn var ekki betri en áheyrandinn né kennarinn betri en nemandinn. Og þannig voru þeir allir jafnir, og allir unnu þeir, hver eftir sinni getu.
- 27 Og þeir gáfu fátækum og þurfandi, sjúkum og aðþrengdum af eigum sínum, hver eftir sinni getu. Og þeir klæddust ekki dýrindis klæðum, en voru samt þrifalegir og þokkalegir til fara.
- 28 Og þannig höguðu þeir kirkjunnar málum. Og þannig tókst þeim að koma aftur á friði, þrátt fyrir allar ofsóknir.
- 29 Og vegna staðfestu kirkjunnar gjörðust þeir nú mjög auðugir og höfðu gnægð alls, sem þeir þörfnuðust — gnægð hjarða og búpenings og alls kyns alikálfa sem og gnægð korns, gulls, silfurs og dýrgripa, gnægð af silki og fínofnu líni og alls konar góðum, íburðarlausum dúkum.
- 30 Og í þessari velmegun sinni sendu þeir því engan á burt nakinn eða hungraðan, þyrstan, sjúkan eða vannærðan. Og í hjarta sér sóttust þeir ekki eftir auðæfum. Þess vegna voru þeir örlátir við alla, jafnt aldna og unga, jafnt ánauduga og frjálsa, jafnt karla sem konur, hvort sem þau voru í kirkjunni eða utan hennar, og fóru ekki í manngreinarálit, þegar einhver þurfti einhvers með.
- For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.
- Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.
- And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.
- And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.
- And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.
- And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and fine-twined linen, and all manner of good homely cloth.
- And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.

31 Og þannig vegnaði þeim vel og þeir urðu miklu auðugri en hinir, sem ekki tilheyrðu kirkju þeirra.

32 Því að þeir, sem ekki tilheyrðu kirkju þeirra, gáfu sig að göldrum, skurðgoðadýrkun eða iðjuleysi, þvaðri, öfund og deilum og klæddust dýrindis klæðum, þar sem þeir mikluðust í eigin augum, og þeir ofsóttu, lugu, stálu, rændu, drýgðu hór, myrtu og frömdu alls konar ranglæti. Samt náðu lögin til allra, sem þau brutu, innan þeirra marka, sem gjörlegt var.

33 Og svo bar við, að með því að beita lögunum þannig gegn þeim, að hver maður varð að líða fyrir það, sem hann hafði af sér brotið, höfðu þeir hægara um sig og þorðu ekki að gjöra neitt af sér, af ótta við að það spyrðist. Þess vegna ríkti mikill friður meðal Nefíþjóðarinnar fram á fimmta stjórnarár dómaranna.

And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

Alma 2

- 1 Og svo bar við, að í upphafi fimmta stjórnarárs dómara hólft ágreiningur meðal þjóðarinnar, því að maður nokkur, Amlíkí að nafni, var mjög slóttugur, já, vitur maður á veraldarvísu, en hann tilheyrði sömu reglu og sá, er hjó Gídeon með sverði og tekinn var af lífi lögum samkvæmt —
- 2 Nú hafði þessi Amlíkí með kænsku sinni dregið marga til sín, jafnvel svo marga, að þeir tóku að gjörast mjög öflugir. Og þeir reyndu að gjöra Amlíkí að konungi yfir þjóðinni.
- 3 Nú ógnaði þetta fólki kirkjunnar og einnig öllum þeim, er ekki höfðu látið ginnast burt af fortölum Amlíkís, því að þeir vissu, að samkvæmt lögum þeirra yrði rödd þjóðarinnar að ráða í slíkum málum.
- 4 Ef Amlíkí tækist því að ná fólkinu á sitt band, mundi hann, sem var ranglátur maður, svipta það rétti sínum og réttindum kirkjunnar, því að hann ætlaði sér að tortíma kirkjunni.
- 5 Og svo bar við, að um gjörvallt landið safnaðist fólkið saman í aðskilda hópa, með eða móti Amlíkí og deildi ákaft, og ágreiningurinn var ótrúlega mikill.
- 6 Þess vegna safnaðist fólkið saman til að segja álit sitt á þessu máli, og niðurstaðan var lögð fyrir dómara.
- 7 Og svo bar við, að rödd þjóðarinnar var andsnúin Amlíkí, þannig að hann var ekki gjörður að konungi yfir þjóðinni.
- 8 Þetta gladdi þá mikið, sem gegn honum voru, en Amlíkí æsti þá, sem honum voru hliðhollir, til reiði gegn þeim, sem voru honum andsnúnir.
- 9 Og svo bar við, að þeir söfnuðust saman og vígðu Amlíkí sem konung sinn.
- 10 Nú þegar Amlíkí var orðinn konungur þeirra, skipaði hann þeim að taka upp vopn gegn bræðrum sínum, og þetta gjörði hann til að gjöra þá undirgefna sér.

Alma 2

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.

- 11 Nú voru þegnar Amlíkís auðkenndir með nafni Amlíkís og kallaðir Amlíkítar, en hinir, sem eftir voru, kölluðust Nefítar eða fólk Guðs.
- 12 Nefítar voru sér þess vegna meðvitandi, hvað fyrir Amlíkítum vakti, og bjuggu sig því undir að mæta þeim. Já, þeir vopnuðust sverðum, sveðjum, bogum og örvum, sem og steinum og slöngum og alls konar stríðsvopnum af öllum gerðum.
- 13 Og þannig voru þeir undir það búnir að mæta Amlíkítum, þegar þeir kæmu. Og liðsforingjar, herforingjar og yfirherforingjar voru skipaðir í samræmi við mannaforráð sín.
- 14 Og svo bar við, að Amlíkí vopnaði menn sína hvers kyns stríðsvopnum af öllum gerðum. Og hann skipaði einnig stjórnendur og foringja yfir menn sína til að leiða þá í stríði gegn bræðrum sínum.
- 15 Og svo bar við, að þegar Amlíkítarnir voru komnir upp á hæðina Amnínú, sem var austan við Sídonshljót, sem rann meðfram Sarahemlalandi, hófu þeir stríð gegn Nefítum.
- 16 Alma, sem var yfirdómari og landstjóri Nefíþjóðarinnar, hélt þess vegna með menn sína, já, með herforingja sína og yfirherforingja, já, í fararbroddi hersveita sinna, gegn Amlíkítum til orrustu.
- 17 Og þeir tóku að veга Amlíkíta á hæðinni austan við Sídon. Og Amlíkítar börðust af miklum krafti við Nefíta, svo að margir Nefítar féllu fyrir Amlíkítum.
- 18 En Drottinn veitti Nefítum styrk svo að mannfall varð mikið hjá Amlíkítum, og þeir lögðu á flótta undan þeim.
- 19 Og svo bar við, að Nefítar veittu Amlíkítum eftirför allan þann dag og felldu þá og mannfall varð slíkt, að tólf þúsund fimm hundruð þrjátíu og tvær sálir meðal Amlíkíta létu lífið, en af Nefítum létu lífið sex þúsund fimm hundruð sextíu og tvær sálir.

Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.

Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

20 Og svo bar við, að þegar Alma gat ekki lengur veitt Amlíkítum eftirför, lét hann menn sína tjalda í Gídeonsdal, en dalurinn var nefndur eftir Gídeon, sem Nehor drap með sverði. Og í þessum dal reistu Nefítar tjöld sín fyrir nóttina.

21 Og Alma sendi út njósnara til að veita þeim, sem eftir voru af Amlíkítum, eftirför til að komast að áformum þeirra og ráðabruggi, svo að hann gæti þannig varið sig gegn þeim og varðveitt fólk sitt frá tortímingu.

22 Mennirnir, sem hann sendi út til að hafa gætur á herbúðum Amlíkíta, nefndust Seram, Amnor, Manti og Limher. Þetta voru þeir, sem héldu af stað með menn sína til að hafa gætur á herbúðum Amlíkíta.

23 Og svo bar við, að næsta dag sneru þeir aftur til herbúða Nefíta með miklum hraða, afar undrandi og óttaslegnir, og sögðu:

24 Sjá, við fylgdumst með herbúðum Amlíkíta, og okkur til mikillar undrunar sáum við mikinn fjölda Lamaníta í landi Mínons, ofan við Sarahemlaland, í stefnu á Nefíland. Og sjá, Amlíkítarnir eru gengnir í lið með þeim —

25 Og þeir hafa ráðist á bræður okkar í því landi, og þeir eru á flóttu undan þeim með hjarðir sínar, eiginkonur og börn, í áttina að borg okkar. Og ef við höfum ekki hraðan á, ná þeir eignarhaldi á borg okkar, og feður okkar, eiginkonur og börn verða tekin af lífi.

26 Og svo bar við, að Nefímenn tóku tjöld sín og héldu úr Gídeonsdal í átt að borg sinni, en það var Sarahemlaborg.

27 Og sjá. Þegar þeir fóru yfir Síðonsfljót, réðust Lamanítar og Amlíkítar, næstum jafn margir og sandkorn sjávarstrandar, á þá til að tortíma þeim.

28 Engu að síður styrkti hönd Drottins Nefítana, en þeir höfðu bedið hann heitt um að bjarga þeim úr höndum óvina sinna. Þess vegna heyrði Drottinn hróp þeirra og veitti þeim styrk, svo að Lamanítar og Amlíkítar féllu fyrir þeim.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

29 Og svo bar við, að Alma barðist í návígi við Amlíkí með sverði, og þeir börðust hvor við annan af miklum krafti.

30 Og svo bar við, að Alma, sem var Guðs maður og mikill trúmaður, hrópaði og sagði: Ó Drottinn, sýndu miskunn og hlífðu lífi mínu, svo að ég megi vera verkfæri í þínum höndum til að frelsa þessa þjóð og varðveita hana.

31 Þegar Alma hafði mælt þessi orð, lagði hann aftur til bardaga við Amlíkí, og honum veittist svo mikill styrkur, að hann felldi Amlíkí með sverði.

32 Og hann barðist einnig við konung Lamaníta, en konungur Lamaníta flúði undan Alma og sendi verði sína til að berjast við hann.

33 En Alma barðist við verði konungs Lamaníta með vörðum sínum, þangað til hann ýmist felldi þá eða rak til baka.

34 Og þannig hreinsaði hann svæðið, eða réttara sagt bakkann, sem lá vestan við Síðonsfljót og kastaði líkum Lamaníta, sem fallið höfðu, í Síðonsvötn, svo að menn hans fengju þannig svigrúm til að komast yfir og berjast við Lamaníta og Amlíkíta á vesturbakka Síðonsfljóts.

35 Og svo bar við, að þegar þeir voru allir komnir yfir Síðonsfljót, tóku Lamanítar og Amlíkítar að flýja undan þeim, enda þótt þeir væru svo fjölmennir, að ekki yrði tölu á þá komið.

36 Og þeir flúðu undan Nefítum í áttina að óbyggðunum, sem voru til vesturs og norðurs, langt utan landamæra landsins. En Nefítar veittu þeim eftirför af fullum krafti og felldu þá.

37 Og þeir mættu þeim, hvert sem þeir fóru, og þeir voru drepnir eða burtu reknir, þar til þeir tvístruðust til vesturs og norðurs og komu að óbyggðunum sem nefndust Hermonts, og gráðug villidýr herjuðu á.

38 Og svo bar við, að margir létu lífið í óbyggðunum af sárnum sínum, og þessi villidýr eða ránfuglar loftsins rifu þá í sig. Og bein þeirra hafa fundist, og þeim hefur verið hrúgað upp á jörðunni.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.

Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.

And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

Alma 3

- 1 Og svo bar við, að þegar Nefítar, sem ekki létu lífið fyrir stríðsvopnum, höfðu lokið við að greftra þá, sem drepnir höfðu verið — en fjöldi fallinna var ekki talinn, vegna þess hve margir þeir voru — þegar þeir höfðu lokið við að greftra sína dauðu, sneru þeir allir aftur til lands síns, heimila sinna, eiginkvenna og barna.
- 2 Nú höfðu margar konur og börn fallið fyrir sverði og sama máli gegndi um hjarðir þeirra og búfé. Einnig voru margir kornakra þeirra í auðn, því að hersveitir manna höfðu troðið þá niður.
- 3 Og öllum þeim Lamanítum og Amlíkítum, sem drepnir höfðu verið á bökkum Sídon-sfljóts, var varpað í Sídonsvötn. Og sjá, bein þeirra hvíla í sjávardjúpunum, og þau eru fjölmörg.
- 4 Og Amlíkítar voru auðþekktir frá Nefítum, því að þeir auðkenndu sig með rauðum bletti á enni að hætti Lamaníta. Þó skáru þeir ekki hár sitt eins og Lamanítar.
- 5 En höfuðhár Lamaníta var skorið, og þeir gengu naktir, að því undanskildu, að þeir girtu skinn um lendar sér, og hertygjum girtu þeir sig einnig, sem og bogum sínum, örvum, steinum, slöngum og þvíumlíku.
- 6 En húð Lamaníta var þeldökk, samkvæmt marki því, sem á feður þeirra var sett, en það var bölvun, sem á þeim hvíldi, vegna lögmálsbrota þeirra og uppreisnar gegn bræðrum sínum, Nefí, Jakob, Jósef og Sam, sem voru réttvísir og helgir menn.
- 7 Og bræður þeirra leituðust við að tortíma þeim, og þess vegna lagðist bölvunin yfir þá, og Drottinn Guð merkti þá, já, Laman og Lemúel, sem og syni Ísmaels og konur Ísmaelíta.
- 8 Og þetta var gjört til að greina mætti niðja þeirra frá niðjum bræðra þeirra og Drottinn gæti þar með forðað fólki sínu frá því að blandast þeim og leggja trúnað á rangar arfsagnir, sem yrðu þeim til tortímingar.

Alma 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

- 9 Og svo bar við, að hver sá, sem tengdist Lamanítum blóðböndum, kallaði sömu bölvun yfir niðja sína.
- 10 Þess vegna var hver sá, sem leyfði Lamanítum að leiða sig burt, skipaður í þann flokk, og auðkenningarmarkið var á hann sett.
- 11 Og svo bar við, að allir þeir, sem ekki trúðu arfsögnum Lamaníta, heldur trúðu þeim heimildaskrá, sem fluttar voru frá landi Jerúsalem, og trúðu einnig erfikeningum feðra sinna, sem réttar voru, og trúðu á boðorð Guðs og héldu þau, þeir hinir sömu kölluðust Nefítar eða Nefiþjóðin upp frá því —
- 12 Og það eru þeir, sem varðveitt hafa hinar sönnu heimildir um þjóð sína og einnig um þjóð Lamaníta.
- 13 Nú viljum við snúa okkur aftur að Amlíkítum, því að þeir höfðu einnig á sér auðkenningarmark. Já, þeir settu sjálfir á sig mark, já, rautt mark á enni sér.
- 14 Þannig rætist orð Guðs, því að þetta eru orðin, sem hann sagði við Nefi: Sjá, ég hef lagt bölvun á Lamaníta, og ég mun setja á þá mark, svo að unnt sé að aðgreina þá og niðja þína héðan í frá og að eilífu, nema þeir iðrist ranglætis síns og snúi til mín, svo að ég megi miskunna þeim.
- 15 Og enn fremur: Ég mun merkja þann, sem tengist bræðrum þínum blóðböndum, svo að bölvun komi einnig yfir þá.
- 16 Og enn fremur: Ég mun merkja þann, sem berst gegn þér og niðjum þínum.
- 17 Og enn fremur segi ég, að sá, sem snýr við þér baki, mun ekki lengur kallast niðji þinn. En ég mun blessa þig og hvern þann, sem kallast niðji þinn, héðan í frá og að eilífu. Þetta voru fyrirheitin, sem Drottinn gaf Nefí og niðjum hans.
- 18 En Amlíkítar vissu ekki, að þeir voru að uppfylla orð Guðs, þegar þeir tóku að setja mark á enni sér. Engu að síður höfðu þeir gjört ódulbúna uppreisn gegn Guði; þess vegna hlaut bölvunin að koma yfir þá.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

- 19 En ég vil, að ykkur sé ljóst, að sjálfir kölluðu þeir bölvunina yfir sig, og þannig kallar hver maður, sem bölvður er, sjálfur yfir sig fordæmingu sína.
- 20 Nú bar svo við, að skömmu eftir orrustuna, sem Lamanítar og Amlikítar háðu í Sarahemlalandi, réðst annar her Lamaníta á Nefíþjóðina, á sama stað og fyrri herinn hitti Amlikítana.
- 21 Og svo bar við, að her var sendur til að reka þá úr landi.
- 22 En Alma, sem var særður, fór ekki sjálfur að berjast gegn Lamanítum að þessu sinni —
- 23 En hann sendi fjölmennan her gegn þeim. Þeir fóru og drápu marga Lamaníta, en ráku þá, sem eftir voru, út fyrir landamærin.
- 24 Síðan sneru þeir aftur og tóku að koma á friði í landinu, þar sem þeir urðu ekki fyrir frekara ónæði af óvinunum um hríð.
- 25 Allt gjörðist þetta, já, öll þessi stríð og þessar illdeilur hófust og þeim lauk á fimmta stjórnarári dómaranna.
- 26 Og á einu ári voru þúsundir og tugir þúsunda sálna sendar inn í hinn eilífa heim til að uppskera þar laun sín í samræmi við verk sín, hvort heldur þau voru góð eða ill, til að uppskera eilífa sælu eða eilífa vansæld, samkvæmt þeim anda, sem þeim þóknaðist að hlýða og annaðhvort var góður andi eða illur.
- 27 Því að sérhver maður tekur við launum af þeim, sem honum þóknaðist að hlýða, og er það samkvæmt orðum spádómsandans. Verði því svo sannleikanum samkvæmt. Og þannig lauk fimmta stjórnarári dómaranna.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus endeth the fifth year of the reign of the judges.

Alma 4

- 1 Nú bar svo við, að á sjötta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni var hvorki sundurlyndi né styrjaldir í Sarahemlandi —
- 2 En að fólkinu var þrengt, já, mjög að því þrengt fyrir missi bræðra sinna, sem og vegna missis hjarða sinna og búpenings og einnig missis kornakranna, sem Lamanítar höfðu fótum troðið og tortímt.
- 3 Og svo miklar voru þrengingar þeirra, að hver sál hafði tilefni til að harma. Og þeir trúðu því, að dómur Guðs hefði á þá fallið vegna ranglætis þeirra og viðurstyggðar. Þess vegna vöknudu þeir til minningar um skyldur sínar.
- 4 Og þeir tóku að skipuleggja kirkjuna enn betur. Já, og margir létu skírast í Sídonsvötnum og gengu í kirkju Guðs. Já, þeir létu skírast af hendi Alma, sem vígður hafði verið til ædsta prests yfir kirkjunnar fólki af hendi föður síns Alma.
- 5 Og svo bar við, að á sjöunda stjórnarári dómaranna gengu um þrjú þúsund og fimm hundruð sálir í kirkju Guðs og létu skírast. Og þannig lauk sjöunda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni. Og friður hélst stöðugt allan þann tíma.
- 6 Og svo bar við, að á áttunda stjórnarári dómaranna fór kirkjunnar fólk að fyllast hroka vegna mikilla auðæfa sinna — fína silkisins, sem það átti, og hins fínofna lín, og vegna margra hjarða sinna og mikils búpenings, vegna gulls síns og silfurs og alls kyns dýrgripa, sem það hafði hlotið með iðni sinni. Og af öllu þessu mikluðust þeir í eigin augum, því að þeir tóku að klæðast dýrindis klæðum.
- 7 En þetta olli Alma miklum þrengingum, já, og mörgum þeim, sem Alma hafði vígt sem kennara, presta og öldunga kirkjunnar. Já, margir þeirra hryggðust djúpt yfir ranglætinu, sem þeir sáu, að tók að verða meðal þjóðarinnar.

Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

- 8 Því að þeir sáu og horfðu á fullir hryggðar, að kirkjunnar fólk tók að hreykja sér upp og girnast auðæfi og hégóma þessa heims, og tók að forsmá hvert annað og ofsækja þá, sem ekki trúðu í samræmi við þeirra eigin vilja og geðþótta.
- 9 Og á þessu áttunda stjórnarári dómaranna hófust þannig miklar deilur meðal fólks kirkjunnar. Já, þar var öfund, óeining, illgirni, ofsóknir og hroki, sem jafnvel tók fram hroka þeirra, er ekki tilheyrðu kirkju Guðs.
- 10 Og þannig lauk áttunda stjórnarári dómaranna, og ranglæti kirkjunnar varð þeim hrösunarhella, sem ekki tilheyrðu kirkjunni, og þannig dró úr framgangi kirkjunnar.
- 11 Og svo bar við, að í upphafi níunda stjórnarársins sá Alma ranglæti kirkjunnar og einnig að fordæmi kirkjunnar leiddi trúleysingjana til síendurtekinnna misgjörða og kallaði þannig tortímingu yfir fólkið.
- 12 Já, hann sá hinn mikla ójöfnuð meðal fólksins, þar sem sumir hreyktu sér hátt og fyrirlitu aðra, sneru baki við hinum þurfandi og klæðlausu, og þeim sem hungraðir voru og þyrstir, sem og þeim, er sjúkir voru eða aðþrengdir.
- 13 Þetta leiddi til mikilla harmkvæla meðal fólksins á meðan aðrir auðmýktu sig og veittu þeim lið, sem hjálparþurfi voru. Þeir veittu fátækum og þurfandi af eignum sínum, fæddu hina hungruðu og þöldu hvers kyns þrengingar vegna Krists, sem koma átti, að sögn spádómsandans —
- 14 Þeir væntu þess dags og tryggðu sér þannig fyrirgefningu synda sinna, og fylltust djúpri gleði yfir uppreisni hinna dánna, í samræmi við vilja og mátt og lausn Jesú Krists úr viðjum dauðans.
- For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.
- And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.
- And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.
- And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.
- Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.
- Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;
- Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.

- 15 Og nú bar svo við, að Alma, sem séð hafði þrengingar hinna auðmjúku fylgjenda Guðs og ofsóknirnar, sem allir hinir helltu yfir þá, sem og allt misréttið meðal þeirra, tók að gjörast mjög harmþrunginn. En andi Drottins brást honum samt ekki.
- 16 Og hann valdi vitran mann meðal öldunga kirkjunnar og veitti honum vald með samþykki fólksins til að fella úrskurði í samræmi við þau lög, er þegar höfðu verið sett, og beita þeim í samræmi við ranglæti og glæpi fólksins.
- 17 Nafn þessa manns var Nefía, og var hann skipaður yfirdómari, og hann settist í sæti dómarsins til að dæma og stjórna þjóðinni.
- 18 Alma veitti honum ekki það embætti að vera æðsti prestur yfir kirkjunni, heldur hélt hann sjálfur embætti æðsta prestsins, en lét Nefía dómarsætið eftir.
- 19 Og þetta gjörði hann, svo að hann gæti sjálfur farið út á meðal fólks síns eða meðal Nefíþjóðarinnar og flutt þeim orð Guðs og vakið þá til minningar um skyldur sínar, og með Guðs orði dregið úr hroka þeirra og slægð og öllum illdeilunum meðal þjóðar sinnar, þar eð hann sá enga aðra leið til að ná þeim aftur en þá að bera hinn falslausa vitnisburð gegn þeim.
- 20 Og í upphafi níunda stjórnarárs dómarsins yfir Nefíþjóðinni lét Alma þannig af dómarsætinu og fékk það Nefía í hendur og einskorðaði sig einvörðungu við hið háa prestdæmi hinnar heilögu reglu Guðs og vitnisburð orðsins, í samræmi við opinberunar- og spádómsandann.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephiah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephiah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephiah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

Orðin, sem Alma, æðsti prestur að heilagri reglu Guðs, flutti fólki í borgum og þorpum um gjörvallt landið.

Alma 5

- 1 Nú bar svo við, að Alma tók að boða fólkinu orð Guðs, fyrst í Sarahemlalandi, en síðan um gjörvallt landið.
- 2 Og þetta eru orðin, sem hann mælti til fólksins í kirkjunni, sem sett var á stofn í Sarahemla, samkvæmt heimild hans sjálfs, sem hljóðar svo:
- 3 Ég, Alma, sem faðir minn, Alma, vígði til æðsta prests yfir kirkju Guðs, þar eð hann hafði kraft og vald frá Guði til slíkra framkvæmda, sjá, ég segi yður, að hann stofnaði kirkju í landinu, sem liggur að landamærum Nefí. Já, í landinu, sem kallað var Mormónsland. Já, og hann skírði bræður sína í Mormónsvötnum.
- 4 Og sjá. Ég segi yður, að miskunn og kraftur Guðs bjargaði þeim úr höndum manna Nóa konungs.
- 5 Og sjá. Eftir það hnepptu Lamanítar þá í ánauð í óbyggðunum. Já, ég segi yður, að þeir voru í ánauð, en Drottinn leysti þá á ný úr ánauð með krafti orðs síns. Og vér vorum leiddir til þessa lands, og hér tókum vér einnig að koma kirkju Guðs á stofn um allt þetta land.
- 6 Og sjá. Nú spyr ég yður, bræður mínir, yður, sem teljist til þessarar kirkju: Hafði þér nægilega í minnum haft ánauð feðra yðar? Já, hafði þér nægilega í minnum haft miskunn hans og umburðarlyndi gagnvart þeim? Og enn fremur, hafði þér nægilega í minnum haft, að hann hefur frelsað sálir þeirra frá víti?

The words which Alma, the High Priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land.

Alma 5

Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.

And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:

I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.

And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.

And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.

And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?

- 7 Sjá, hann breytti hjörtum þeirra. Já, hann vakti þá af djúpum svefni, og þeir vöknúðu til Guðs. Sjá, þeir voru mitt í niðamyrkri, en samt voru sálir þeirra uppljómaðar af ljósi hins ævarandi orðs. Já, helsi dauðans umkringdi þá, og viðjar vítis og ævarandi tortíming beið þeirra.
- 8 Og nú spyr ég yður, bræður mínir: Var þeim tortímt? Sjá, ég segi yður, nei, þeim var ekki tortímt.
- 9 Og enn spyr ég: Brustu bönd dauðans og losnuðu hlekkir vítis, sem umluktu þá? Já, segi ég yður. Já, þeir losnuðu og sálir þeirra þöndust út og frá þeim barst söngur hinnar endurleysandi elsku. Og ég segi yður, að þeir eru hólpnir.
- 10 Og nú spyr ég yður, með hvaða skilmálum þeir séu hólpnir? Já, hvaða ástæðu höfðu þeir til að vonast eftir hjálpræði? Hver er ástæðan fyrir því, að þeir voru leystir úr viðjum dauðans, já, og jafnframt úr hlekkjum vítis?
- 11 Sjá, það get ég sagt yður. Trúði ekki faðir minn, Alma, á orðin, sem bárust af vörum Abinadís? Og var hann ekki heilagur spámaður? Talaði hann ekki orð Guðs, og trúði faðir minn, Alma, þeim ekki?
- 12 Og fyrir trú hans varð gjörbreyting í hjarta hans. Sjá, ég segi yður, að allt er þetta satt.
- 13 Og sjá. Hann boðaði feðrum yðar orðið, og gjörbreyting átti sér einnig stað í hjörtum þeirra, og þeir auðmýktu sig og lögðu traust sitt á hinn sanna, lifanda Guð. Og sjá. Þeir voru trúir allt til enda; þess vegna urðu þeir hólpnir.
- 14 Og sjá. Nú spyr ég yður, bræður mínir í kirkjunni: Hafið þér fæðst andlega af Guði? Hefur mynd hans greypst í svip yðar? Hefur þessi gjörbreyting orðið í hjörtum yðar?
- 15 Iðkið þér trú á endurlausn hans, er skóp yður? Lítið þér fram með trúaraugum og sjáið þennan dauðlega líkama reistan í ódauðleika, og þennan forgengileika reistan í óforgengileika til að standa frammi fyrir Guði og verða dæmdur af þeim verkum, sem unnin hafa verið í hinum dauðlega líkama?

Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

- 16 Ég segi yður: Getið þér ímyndað yður, að þér heyrið rödd Drottins segja við yður á þessum degi: Komið til mín, þér blessaðir, því að sjá, verk yðar á yfirborði jarðar hafa verið réttlætisverk?
- 17 Eða ímyndið þér yður, að þér getið logið að Drottni á þeim degi og sagt — Drottinn, verk okkar á yfirborði jarðar voru réttlát — og að hann muni frelsa yður?
- 18 Eða treystið þér yður með öðrum orðum til að sjá yður sjálf í anda færð fyrir dómstól Guðs með sálir yðar gegnsýrðar af sektarkennd og samviskubiti, um leið og þér minnst allar sektar yðar, já, fullkomlega minnst alls ranglætis yðar, já, minnst þess að hafa óvirt boðorð Guðs?
- 19 Ég spyr yður: Getið þér litið upp til Guðs á þeim degi með hreinu hjarta og flekklausum höndum? Ég spyr yður: Getið þér litið upp með mynd Guðs greypa í svip yðar?
- 20 Ég spyr yður: Getið þér vonast eftir frelsun, ef þér hafið gefið yður djöflinum á vald?
- 21 Ég segi yður: Á þeim degi munuð þér vita, að þér getið ekki frelsast, því að enginn maður getur frelsast, nema klæði hans séu hvítþvegin. Já, klæði hans verða að hreinsast, þar til þau eru flekklaus, fyrir blóð hans, sem feður vorir töluðu um, að koma mundi og endurleysa fólk sitt frá syndum þess.
- 22 Og nú spyr ég yður, bræður mínir: Hvernig mun yður líða, ef þér munuð standa frammi fyrir dómgrindum Guðs með klæði yðar ötuð blóði og alls kyns sora? Sjá, hverju mun slíkt bera vitni gegn yður?
- 23 Sjá, munu þau ekki vitna um, að þér eruð morðingjar, já, og auk þess, að þér eruð sekir um hvers kyns ranglæti?
- 24 Sjá, bræður mínir. Gjörði þér ráð fyrir, að slíkir menn fái að setjast að í ríki Guðs, meðal Abrahams, Ísaks og Jakobs og allra hinna heilögu spámanna, en klæði þeirra eru hrein og flekklaus, tær og hvít?

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

- 25 Ég segi við yður, nei. Því aðeins að vér gjörum skapara vorn að lygara frá upphafi eða gjörum ráð fyrir, að hann hafi verið lygari frá upphafi, getum vér búist við, að rúm verði fyrir slíka í ríki himins. En þeim mun vísað burtu, því að þeir eru börn úr ríki djöfulsins.
- 26 Og sjáið nú, ég segi yður, bræður mínir, ef þér hafið fundið umbreytingu í hjörtum yðar og hafi yður langað til að syngja söng hinnar endurleysandi elsku, þá spyr ég: Finnið þér slíkt nú?
- 27 Hafið þér gengið fram og haldið yður saklausum fyrir Guði? Gætuð þér sagt með sjálfum yður, ef dauðinn berði að dyrum á þessari stundu, að þér hafið verið nægilega auðmjúkir, að blóð Krists, sem koma mun og endurleysa fólk sitt frá syndum þess, hafi hreinsað klæði yðar og gjört þau hvít?
- 28 Sjá. Hafið þér afklæðst hrokanum? Ég segi yður, ef svo er ekki, eruð þér ekki reiðubúnir að mæta Guði. Sjá. Þér verðið að viðbúast skjótt, því að ríki himins er í nánd, og slíkra er ekki eilíft líf.
- 29 Sjá. Ég spyr: Er nokkur meðal yðar, sem ekki er laus við öfund? Ég segi yður, að sá maður er ekki reiðubúinn. Ég vil, að hann búi sig skjótt, því að stundin er innan handar, og hann veit ekki, hvenær hún rennur upp, því að slíkur maður verður ekki saklaus fundinn.
- 30 Og enn spyr ég yður: Er nokkur meðal yðar, sem hæðir bróður sinn eða ofsækir hann?
- 31 Vei sé þeim manni, því að hann er ekki reiðubúinn, og sá tími nálgast, að hann verður að iðrast, ella getur hann ekki frelsast!
- 32 Já, vei sé yður öllum, sem misgjörðir fremjið! Iðrist, iðrist, því að Drottinn Guð hefur boðið það!
- 33 Sjá. Hann býður öllum mönnum til sín, því að armur miskunnarinnar er útréttur til þeirra, og hann segir: Iðrist, og ég mun taka á móti yður.
- 34 Já, hann segir: Komið til mín og neytið ávaxtarins af lífsins tré. Já, þér skuluð eta og drekka óspart af brauði og vatni lífsins —
- 35 Já, komið til mín og vinnið réttlætisverk, og þá munuð þér ekki höggðir niður né yður á eld kastað —

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?

Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?

Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.

Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.

And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?

Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!

Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!

Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.

Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;

Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—

36 Því að sjá. Sá tími nálgast, að hver sá, sem ekki ber góðan ávöxt, eða hver sá, sem ekki vinnur réttlætisverk, mun hafa ástæðu til að harma og kveina.

37 Ó þér, sem misgjörðir fremjið, þér, sem eruð uppfullir af hégóma heimsins, þér, sem látist þekkja veg réttlætisins, en hafið engu að síður ráfað burt, rétt eins og sauðir, sem engan hirði hafa, enda þótt fjárhirðir hafi kallað til yðar og kalli enn til yðar, en þér viljið ekki hlýða á rödd hans!

38 Sjá. Ég segi yður, að góði hirðirinn kallar á yður. Já, í sínu eigin nafni kallar hann á yðar, en það er nafn Krists. Og ef þér viljið ekki hlýða á rödd hins góða hirðis, eða á nafnið, sem þér eruð kallaðir, sjá, þá eruð þér ekki sauðir hins góða hirðis.

39 Og séuð þér ekki sauðir hins góða hirðis, hvaða hjörð tilheyrið þér þá? Sjá, ég segi yður, að þá er djöfullinn yðar hirðir, og þér tilheyrið hans hjörð, og hver fær afneitað því? Sjá, ég segi yður, að hver, sem afneitar þessu, er lygari og afsprengi djöfulsins.

40 Því að ég segi yður, að allt gott er frá Guði komið, en allt illt frá djöflinum komið.

41 Vinni maðurinn þess vegna góð verk, hefur hann hlustað á rödd góða hirðisins og fylgir honum. En hver, sem vinnur ill verk, gjörist afsprengi djöfulsins, því að hann hlýðir á hans rödd og fylgir honum.

42 Og hver, sem það gjörir, hlýtur að taka laun sín hjá honum og hlýtur því dauðann að launum hvað réttlætið varðar, þar eð hann er dáinn gagnvart öllum góðum verkum.

43 Og nú vildi ég óska þess, bræður mínir, að þér hlustuðuð á mig, því að ég tala af þeim krafti, sem í sálu minni býr. Því að sjá, ég hef talað greinilega til yðar, þannig að ekki verður um villst, eða, ég hef talað að boði Guðs.

For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.

O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

- 44 Því að ég er kallaður til að tala á þennan hátt, að heilagri reglu Guðs, sem er í Jesú Kristi. Já, mér er boðið að standa og bera þessu fólki vitni um það, sem feður vorir hafa sagt um það, sem koma skal.
- 45 Og þetta er ekki allt. Gjörrið þér ekki ráð fyrir, að mér sé þetta sjálfum kunnugt? Sjá, ég ber yður þess vitni, að mér er vel kunnugt um, að það, sem ég hef talað um, er sannleikur. Og hvernig haldið þér, að ég viti með vissu, að það er satt?
- 46 Sjá, ég segi yður, að hinn heilagi andi Guðs hefur kunngjört mér það. Sjá, ég hef fastað og beðið í marga daga til að öðlast vitneskju um þetta sjálfur. Og nú veit ég sjálfur, að það er sannleikur, því að Drottinn Guð hefur opinberað mér það með sínum heilaga anda. Og þetta er andi opinberunar, sem í mér býr.
- 47 Og enn fremur segi ég yður, að á sama hátt hefur mér verið opinberað með spádómsandanum, sem í mér er og sem einnig er opinberun Guðs anda, að orðin, sem forfeður vorir mæltu, eru sönn.
- 48 Ég segi yður, að ég veit það sjálfur, að allt, sem ég segi yður um það, sem koma skal, er sannleikur. Og ég segi yður, að ég veit, að Jesús Kristur mun koma, já, sonurinn, hinn eingetni föðurins, fullur náðar og miskunnar og sannleika. Og sjá, það er hann, sem kemur til að bera burtu syndir heimsins, já, syndir sérhvers manns, sem staðfastlega trúir á nafn hans.
- 49 Og nú segi ég yður, að eftir þessari reglu er ég kallaður, já, til að prédika fyrir ástkærum bræðrum mínum, já, og hverjum þeim, sem í landinu dvelur. Já, til að prédika fyrir öllum, bæði ungum og öldnum, ánaudugum og frjálsum. Já, ég segi yður, fyrir hinum öldruðu og einnig yður, hinum miðaldra og þeirri kynslóð, sem nú vex úr grasi. Já, til að hrópa til þeirra, að þeir verði að iðrast og endurfæðast.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.

And moreover, I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.

50 Já, svo segir andinn: Gjörið iðrun, allir þér til ystu endimarka jarðar, því að himnaríki er í nánd. Já, sonur Guðs kemur í dýrð sinni, mætti sínum, hátign sinni, veldi og herradæmi. Já, ástkæru bræður mínir, ég segi yður, að andinn mælir: Sjáið dýrð konungs allrar jarðarinnar, og einnig að konungur himnanna mun brátt verða meðal mannanna barna.

51 Og andinn segir einnig við mig, já, hrópar til mín kröftugum rómi og segir: Gakk fram og seg þessu fólki — Iðrist! Því að ef þér iðrist ekki, getið þér alls ekki erftríki himins.

52 Og enn segi ég yður, að andinn mælir: Sjá, öxin er lögð að rótum trjáanna. Þess vegna skal hvert tré, sem ekki ber góðan ávöxt, höggið niður og því á eld kastað, já, þann eld, sem aldrei deyr út, já, sem er óslökkvandi eldur. Sjáið og munið, svo hefur hinn heilagi mælt.

53 Og nú spyr ég yður, ástkæru bræður mínir: Getið þér staðist þessi ummæli? Já, getið þér lagt þetta til hliðar og fótum troðið hinn heilaga? Getið þér fyllt hjörtu yðar hroka? Já, getið þér enn gengið í dýrindis klæðum og fest hjörtu yðar við hégóma þessa heims, við auðæfi yðar?

54 Já, viljið þér enn telja, að einn yðar sé öðrum betri? Já, viljið þér halda áfram að ofsækja bræður yðar, sem auðmýkja sig og fylgja hinni heilögu reglu Guðs, sem hefur leitt þá inn í þessa kirkju, en þeir eru helgaðir með hinum heilaga anda, og þeir vinna þau verk, sem iðruninni hæfa —

55 Já, viljið þér halda áfram að snúa bökum við hinum fátæku og þurfsandi og halda eigum yðar frá þeim?

56 Og að lokum: Ég segi við alla þá, sem halda fast við ranglæti sitt, að það eru þeir, sem verða höggðir niður og þeim á eld kastað, nema því aðeins að þeir iðrist fljótt.

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

57 Og nú segi ég yður: Allir þér, sem þráið að fylgja rödd hins góða hirðis, yfirgefið hina ranglátu, lifið aðskildir frá þeim og snertið ekki við óhreinum hlutum þeirra. Og sjá! Nöfn þeirra munu þurrkuð út, svo að nöfn hinna ranglátu verði ekki talin meðal nafna hinna réttlátu og orð Guðs megi rætast, er segir: Nöfn hinna ranglátu skulu ekki blandast nöfnum míns fólks —

58 Því að nöfn hinna réttlátu munu skráð í lífsins bók, og þeim mun ég veita erfðahlut mér til hægri handar. Og nú bræður mínir, hvað getið þér sagt gegn þessu? Ég segi yður, ef þér mælið gegn því, breytir það engu, því að orð Guðs hljóta að rætast.

59 Því að hver er það meðal yðar, sem á marga sauði, að hann vaki ekki yfir þeim, til að úlfarnir komist ekki inn og rífi hjörð hans í sig? Og sjá, ef úlfur kemst inn í hjörð hans, er hann þá ekki rekinn út? Jú, og að lokum, sé það fært, er honum tortímt.

60 Og nú segi ég yður, að góði hirðirinn kallar á yður. Og ef þér viljið hlýða á rödd hans, mun hann taka yður í hjörð sína, og þér verðið hans sauðir. Og hann skipar svo fyrir, að þér skulið ekki líða neinum hungruðum úlfi að komast inn meðal yðar, svo að þér tortímist ekki.

61 Og ég, Alma, býð yður nú, á máli hans, sem mér bauð, að gæta þess að fara eftir þeim orðum, sem ég hef til yðar mælt.

62 Og til þeirra, sem kirkjunni tilheyra, tala ég bjóðandi röddu, en þeim, sem ekki tilheyra kirkjunni, geri ég boð og segi: Komið og látið skírast iðrunarskírnn, svo að þér megið einnig njóta ávaxtanna af lífsins tré.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

Alma 6

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Alma hafði lokið máli sínu til fólks kirkjunnar, sem komið var á stofn í Sarahemlaborg, vígði hann presta og öldunga með handayfirlagningu sinni, samkvæmt reglu Guðs, til að stjórna og vaka yfir kirkjunni.
- 2 Og svo bar við, að hver sá, sem ekki tilheyrði kirkjunni, en iðraðist synda sinna, var skírður iðrunarskírni og tekinn inn í kirkjuna.
- 3 Og svo bar einnig við, að hver sá, sem tilheyrði kirkjunni, en iðraðist ekki ranglætis síns og auðmýkti sig ekki fyrir Guði — ég á við þá, sem mikluðust í hroka hjarta síns — þeim hinum sömu var hafnað og nöfn þeirra þurrkuð út, svo að nöfn þeirra væru ekki talin meðal hinna réttlátu.
- 4 Og þannig tóku þeir að koma reglu kirkjunnar á í Sarahemlaborg.
- 5 Nú vil ég, að þið skiljið, að orð Guðs var öllum frjálst og enginn sviptur þeim réttindum að koma saman og hlýða á Guðs orð.
- 6 Þó fengu börn Guðs fyrirmæli um að koma oft saman og sameinast í föstu og máttugri bæn fyrir velferð sálna þeirra, sem ekki þekktu Guð.
- 7 Og nú bar svo við, að þegar Alma hafði sett þessar reglur, fór hann frá þeim, já, frá söfnuðinum í Sarahemlaborg, og fór austur yfir Sídonfljót inn í Gídeonsdal, en þar hafði verið byggð borg, sem nefnd var Gídeonsborg og var staðsett í dalnum, sem nefndur var Gídeon eftir manningnum, sem Nehor hafði drepð með sverði.

Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

8 Og Alma fór og tók að boða orð Guðs fyrir söfnuðinum, sem settur hafði verið á stofn í Gídeonsdal, í samræmi við opinberun á sannleik þess orðs, sem feður hans höfðu mælt, og í samræmi við spádómsandann, sem í honum var, í samræmi við vitnisburðinn um Jesú Krist, son Guðs, sem koma mundi til að endurleysa fólk sitt frá syndum þess, og hina heilögu reglu, sem hann var kallaður til. Og þannig er það ritað. Amen.

And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

Orðin, sem Alma færði fólkinu í Gídeon samkvæmt heimildaskrá hans sjálfs.

Alma 7

- 1 Sjá, ástkæru bræður mínir. Þar eð mér hefur leyfst að koma til yðar, gjöri ég tilraun til að ávarpa yður á minni eigin tungu, já, með mínum eigin vörum, þar eð þetta er í fyrsta sinn, sem ég tala til yðar af eigin vörum, þar eð ég var alveg bundinn dómarasætinu og var svo önnum kafinn, að ég komst ekki til yðar.
- 2 Og ég hefði jafnvel ekki getað komið nú, nema vegna þess, að öðrum hefur verið falið að sitja í dómarasætinu til að ríkja í minn stað; og Drottinn hefur leyft mér, af sinni miklu miskunn, að koma til yðar.
- 3 Og sjá. Ég er kominn fullur bjartsýni og vona innilega, að ég komist að raun um, að þér hafið sýnt auðmýkt fyrir Guði og hafið haldið áfram að biðja um náð hans, að ég megi finna yður lausa við sekt frammi fyrir honum, en ekki í þeim geigvænlegu ógöngum sem bræður vorir í Sarahemla voru í.
- 4 En blessað sé nafn Guðs fyrir að hafa látið mig vita, já, hafa veitt mér þá miklu gleði að vita, að þeir ganga á ný á vegi réttlætisins.
- 5 Og samkvæmt anda Guðs, sem í mér er, treysti ég því, að ég megi einnig gleðjast yfir yður. Þó langar mig ekki til þess, að gleði mína yðar vegna megi rekja til sams konar þrenginga og sorga og ég hef mátt líða fyrir bræðurna í Sarahemla. Því að sjá. Gleði mín yfir þeim fylgir í kjölfar mikilla þrenginga og sorga.
- 6 En sjá. Ég treysti því, að þér séuð ekki haldnir jafn miklu trúleysi og bræður yðar. Ég treysti því, að þér séuð ekki uppblásnir hroka. Já, ég treysti því, að þér hafið ekki girnst auðæfi og hégóma þessa heims í hjörtum yðar. Já, ég treysti því, að þér tilbiðjið ekki skurðgoð, heldur tilbiðjið hinn sanna og lifanda Guð og væntið í ævarandi trú fyrirgefningar synda yðar, sem í vændum er.

The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record.

Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

7 Því að sjá. Ég segi yður, að margt er í vændum. Sjá, eitt er öllu mikilvægara. Sjá, sá tími er ekki langt undan, að lausnarinn lifi og komi meðal fólks síns.

8 Sjá, ég segi ekki, að hann komi á meðal vor, meðan hann dvelur í dauðlegu musteri sínu. Því að sjá, andinn hefur ekki sagt mér, að svo muni vera. Ég veit ekki gjörla um þetta, en svo mikið veit ég, að Drottinn Guð hefur vald til að gjöra hvað sem er í samræmi við orð sín.

9 En sjá. Andinn hefur tjáð mér þetta og sagt: Hrópa þú til þessa fólks og segðu — Iðrist og greiðið Drottni veg, og gangið hans vegi, sem beinir eru. Því að sjá. Himnaríki er í nánd, og sonur Guðs kemur á yfirborð jarðar.

10 Og sjá. Hann mun fæddur af Maríu í Jerúsalem, sem er land forfedra vorra, en hún er hrein mæð, dýrmætt og kjörið ker, sem yfirskyggð verður og þunguð fyrir kraft heilags anda. Og hún mun fæða son, já, sjálfan son Guðs.

11 Og hann mun ganga fram og þola alls kyns sársauka, þrengingar og freistingar. Og svo mun verða, til að orðið megi rætast, sem segir, að hann muni taka á sig sársauka og sjúkdóma fólks síns.

12 Og hann mun líða dauða til að leysa helsei dauðans, sem fjöttrar fólk hans. Og hann mun kynnast vanmætti þess, svo að hjarta hans fyllist miskunn samkvæmt holdinu, svo að hann megi vita í holdinu, hvernig fólki hans verður best liðsinnt í vanmætti þess.

13 Nú veit andinn alla hluti, en samt þjáist sonur Guðs að hætti holdsins til að geta tekið á sig syndir fólks síns og þurrkað út lögmálsbrot þess í krafti frelsunarverks síns. Og sjá, þetta er vitnisburðurinn, sem í mér er.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.

- 14 Nú segi ég yður, að þér verðið að iðrast og endurfæðast, því að andinn segir, að þér getið ekki erfitt himnaríki án þess að endurfæðast. Komið því og látið skírást iðrunarskírnr, svo að syndir yðar verði þvegnar burt og þér eignist trú á Guðslambið, sem ber burtu syndir heimsins, sem hefur mátt til að frelsa og hreinsa af öllu óréttlæti.
- 15 Já, ég segi yður: Komið og óttist ekki. Látið af allri synd, sem svo auðveldlega nær tökum á yður og fjótrar yður til tortímingar. Já, komið og gangið fram og sýnið Guði yðar, að þér séuð fúsir til að iðrast synda yðar og gjöra við hann sáttmála um að halda boðorð hans og sýna honum það á þessum degi með því að stíga niður í skírnarvatnið.
- 16 Og hver sá, sem þetta gjörir og heldur boðorð Guðs upp frá því, sá hinn sami mun minnast þess, að ég segi við hann, já, hann mun minnast þess, að ég hafi sagt við hann, að hann muni öðlast eilíft líf samkvæmt vitnisburði hins heilaga anda, sem ber vitni í mér.
- 17 Og nú, ástkæru bræður mínir, leggið þér trúnað á þetta? Sjá, ég segi yður, já, ég veit, að þér trúið því. Og ég veit, að þér trúið því vegna opinberunar andans, sem í mér er. Og mikil er gleði mín, vegna þess hve sterk trú yðar er á því, já, á því, sem ég hefi sagt.
- 18 Því að eins og ég sagði yður í upphafi, þráði ég heitt, að þér væruð ekki í sömu ógöngum og bræður yðar, já, svo mjög, að ég finn, að þrá minni hefur verið fullnægt.
- 19 Því að ég sé, að þér eruð á vegum réttlætisins. Ég sé, að þér eruð á þeim vegi, sem liggur til Guðs ríkis. Já, ég sé, að þér eruð að gjöra beinar brautir hans.
- 20 Ég sé, að yður hefur verið gjört ljóst fyrir vitnisburð orða hans, að hann getur ekki farið krókaleiðir, né heldur víkur hann frá því, sem hann hefur sagt. Hann hefur ekki heldur minnstu tilhneigingu til að snúast frá hægri til vinstri eða frá því, sem rétt er til þess, sem rangt er. Þess vegna er braut hans eilíf hringrás.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

21 Og hann dvelst ekki í vanhelgum musterum, né heldur er tekið á móti sora eða nokkru því, sem óhreint er, í Guðs ríki. Ég segi yður þess vegna, að sá tími mun koma, já, og það mun verða á efsta degi, að hinn saurugi verður áfram í sora sínum.

22 Og ástkæru bræður mínir. Ég hef sagt yður þetta til að vekja yður til skilnings á skyldum yðar við Guð, svo að þér megið ganga ólastanlegir frammi fyrir honum og fylgja heilagri reglu Guðs, en henni samkvæmt hefur verið á móti yður tekið.

23 Og nú vil ég, að þér séuð auðmjúkir, undirgefni og blíðir, gæfir og fullir af þolinmæði og langlundargeði, séuð hófsamir í öllu, haldið boðorð Guðs af kostgæfni öllum stundum, biðjið um allt, sem þér þarfnist, bæði andlegt og stundlegt, og færið Guði ætíð þakkir fyrir allt, sem yður hlotnast.

24 Og gætið þess að eiga trú, von og kærleika, og þá munuð þér ætíð ríkir af góðum verkum.

25 Og megi Drottinn blessa yður og halda klæðum yðar flekklausum, svo að þér megið að lokum setjast í himnaríki með Abraham, Ísak og Jakob og hinum heilögu spámönnum, sem verið hafa allt frá upphafi veraldar, með klæði yðar jafn flekklaus og klæði þeirra, og hverfið aldrei þaðan aftur.

26 Og nú ástkæru bræður. Ég hef mælt þessi orð til yðar samkvæmt andanum, sem ber vitni í mér. Og sál mín fagnar ákaft vegna hinnar miklu kostgæfni og athygli, sem þér hafið gefið orðum mínum.

27 Og megi friður Guðs hvíla yfir yður og yfir húsum yðar, löndum, hjörðum og búpeningi, og öllu, sem þér eigið, konum yðar og börnum, í samræmi við trú yðar og góð verk, héðan í frá og að eilífu. Og þannig hef ég mælt. Amen.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

Alma 8

- 1 Og nú bar svo við, að Alma sneri aftur frá Gídeonslandi eftir að hafa kennt Gídeonsbúum margt, sem ekki er hægt að færa í letur, og komið reglu á söfnuðinn á sama hátt og hann hafði áður gjört í Sarahemla. Já, hann sneri aftur til heimilis síns í Sarahemla til að hvíla sig eftir erfiði sitt.
- 2 Og þannig lauk níunda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.
- 3 Og svo bar við, að í byrjun tíunda stjórnarárs dómaranna yfir Nefíþjóðinni hvarf Alma á brott þaðan og lagði leið sína yfir í Meleksland, vestan við Sídonshljót, vestur við jaðar óbyggðanna.
- 4 Og hann tók að kenna íbúum Melekslands í samræmi við hina heilögu reglu Guðs, sem hann var kallaður til. Og hann tók að kenna íbúunum um gjörvallt Meleksland.
- 5 Og svo bar við, að fólkíð kom til hans hvaðanæva af landinu, sem að óbyggðunum lá. Og hvarvetna um landið lét það skírast —
- 6 Og að loknu starfi sínu í Melek, hélt hann aftur þaðan og ferðaðist þrjár dagleiðir í norður frá Melekslandi. Og hann kom til borgar, sem nefnd var Ammónía.
- 7 Nú var það venja meðal Nefíta að nefna lönd sín, borgir og þorp, já, jafnvel öll smáþorp sín eftir fyrsta eiganda þeirra, og þetta átti einnig við um Ammóníaland.
- 8 Og svo bar við, að þegar Alma var kominn til Ammóníaborgar, tók hann að flytja íbúunum orð Guðs.
- 9 En Satan hafði náð föstu taki á hjörtum íbúa Ammóníaborgar. Þess vegna vildu þeir ekki hlýða á orð Alma.
- 10 En samt lagði Alma hart að sér andlega og glímdi við Guð í máttugri bæn, það hann að úthella anda sínum yfir íbúa borgarinnar og veita sér einnig tækifæri til að skíra þá iðrunarskírnr.

Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

- 11 Engu að síður hertu þeir hjörtu sín og sögðu við hann: Sjá, við vitum, að þú ert Alma. Og við vitum, að þú ert æðsti prestur kirkjunnar, sem þú hefur sett á stofn í mörgum landshlutum eftir erfikenningum þínum. En við erum ekki í kirkju þinni og trúum ekki á svo heimskulegar erfikenningar.
- 12 Og við vitum, að þú hefur ekkert vald yfir okkur, af því að við erum ekki í þinni kirkju. Og þú hefur látið Nefía dómarsætið eftir. Þú ert þess vegna ekki yfirdómari okkar.
- 13 Þegar fólkið hafði mælt þetta og staðist öll orð hans, úthúðað honum, hrækt á hann og látið vísa honum úr borginni, hélt hann þaðan og lagði leið sína í átt að borg, sem kölluð var Aron.
- 14 Og svo bar við, að er hann var á leiðinni þangað, þjakaður af harmi, miklu andstreymi og sálarangist vegna ranglætis íbúanna í Ammóníaborg, þá bar svo við, samtímis því að sorgin íþyngdi honum, sjá, þá birtist honum engill Drottins og sagði:
- 15 Blessaður ert þú, Alma. Lyft þess vegna höfði þínu og fagna, því að þú hefur fulla ástæðu til að fagna, því að þú hefur staðfastlega haldið boðorð Guðs, allt frá því að þú tókst við fyrstu boðum hans. Sjá, ég er sá, sem færði þér þau.
- 16 Og sjá. Ég hef verið sendur til að bjóða þér að snúa aftur til Ammóníaborgar og prédika á ný fyrir borgarbúum; já, prédika fyrir þeim og segja þeim, að Drottinn Guð muni tortíma þeim, ef þeir iðrist ekki.
- 17 Því að sjá. Á þessari stundu kanna þeir leið til að svipta fólk þitt lýðfrelsi (því að svo segir Drottinn), en það er andstætt þeim reglum, ákvæðum og boðum, sem hann hefur gefið fólki sínu.
- 18 Nú bar svo við, að þegar Alma hafði tekið við boðunum frá engli Drottins, sneri hann í skyndi aftur til Ammóníalands. Og hann hélt inn í borgina eftir annarri leið, já, eftir leið, sem liggur sunnan við Ammóníaborg.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

- 19 Og þegar hann hélt inn í borgina, var hann hungraður og sagði við mann nokkurn: Vilt þú gefa auðmjúkum þjóni Guðs eitthvað að borða?
- 20 Og maðurinn svaraði honum: Ég er Nefíti, og ég veit, að þú ert heilagur spámaður Guðs, því að þú ert sá maður, sem engillinn sagði um í sýn: Honum skalt þú taka á móti. Fylgdu mér því heim í hús mitt, og ég mun gefa þér af mat mínum. Ég veit, að þú munt verða mér og húsi mínu blessun.
- 21 Og svo bar við, að maðurinn tók á móti honum í húsi sínu, og maðurinn var nefndur Amúlek, og hann bar fram brauð og kjöt og setti fyrir Alma.
- 22 Og svo bar við, að Alma át brauð og varð mettur. Og hann blessaði Amúlek og hús hans og færði Guði þakkir.
- 23 Og þegar hann hafði etið og var mettur orðinn, sagði hann við Amúlek. Ég er Alma og er æðsti prestur kirkju Guðs um gjörvallt landið.
- 24 Og sjá. Ég hef verið kallaður til að boða orð Guðs meðal alls þessa fólks samkvæmt opinberunar- og spádómsandanum. Og ég var í þessu landi, en þeir vildu ekki taka við mér, heldur vísuðu mér burtu og við lá, að ég sneri baki við þessu landi að eilífu.
- 25 En sjá. Mér var boðið að snúa aftur og spá fyrir þessu fólki, já, vitna gegn því um misgjörðir þess.
- 26 Og þar eð þú, Amúlek, hefur nú gefið mér að borða og veitt mér húsaskjól, hvílir blessun yfir þér, því að hungraður var ég og hafði fastað í marga daga.
- 27 Og Alma dvaldi marga daga hjá Amúlek, áður en hann tók að prédika fyrir fólkinu.
- 28 Og svo bar við, að misgjörðir fólksins jukust stórlega.
- 29 Og orðið barst Alma, og sagði: Far þú, og seg einnig þjóni mínum Amúlek, farið og spáið fyrir þessu fólki og segið: Iðrist, því að svo segir Drottinn: Ef þér iðrist eigi, mun ég vitja þessa fólks í reiði minni. Já, ég mun ekki snúa brennandi reiði minni frá því.
- 30 Og Alma gekk ásamt Amúlek út á meðal fólksins til að boða því orð Guðs, og þeir fylltust heilögum anda.

And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.

And now, Amulek, because thou hast fed me and taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before he began to preach unto the people.

And it came to pass that the people did wax more gross in their iniquities.

And the word came to Alma, saying: Go; and also say unto my servant Amulek, go forth and prophesy unto this people, saying—Repent ye, for thus saith the Lord, except ye repent I will visit this people in mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger away.

And Alma went forth, and also Amulek, among the people, to declare the words of God unto them; and they were filled with the Holy Ghost.

31 Og þeim veittist kraftur, þannig að ekki var hægt að byrgja þá inni í dýflissum, né heldur gat nokkur maður deytt þá. Þó beittu þeir ekki krafti sínum fyrr en þeir voru hnepptir í fjötra og þeim varpað í fangelsi. En þetta gjörðist, svo að Drottinn gæti sýnt kraft sinn í þeim.

32 Og svo bar við, að þeir gengu fram og tóku að prédika og spá fyrir fólkinu samkvæmt andanum og kraftinum, sem Drottinn hafði gefið þeim.

And they had power given unto them, insomuch that they could not be confined in dungeons; neither was it possible that any man could slay them; nevertheless they did not exercise their power until they were bound in bands and cast into prison. Now, this was done that the Lord might show forth his power in them.

And it came to pass that they went forth and began to preach and to prophesy unto the people, according to the spirit and power which the Lord had given them.

Orð Alma ásamt orðum Amúleks, sem boðuð voru íbúum Ammóníalands. Þeim er varpað í fangelsi, en þeir frelsast fyrir yfirmáttúrlagan kraft Guðs, sem í þeim var, samkvæmt heimildum Alma.

Alma 9

- 1 Þegar ég, Alma, hafði fengið fyrirmæli frá Guði um að taka Amúlek með mér og fara og prédika á ný fyrir þessu fólki, eða íbúum Ammóníaborgar, þá bar svo við, þegar ég tók að prédika fyrir þeim, að þeir hófu að mótmæla mér og sögðu:
- 2 Hver ert þú? Heldur þú, að við leggjum trúnað á vitnisburð eins manns, jafnvel þótt hann segi okkur, að jörðin muni líða undir lok?
- 3 En þeir skildu ekki orðin, sem þeir mæltu, því að þeir vissu ekki, að jörðin mundi líða undir lok.
- 4 Og þeir sögðu einnig: Og við trúum heldur ekki orðum þínum, ef þú spáir, að þessari miklu borg verði tortímt á einum degi.
- 5 En þeir vissu ekki, að Guð gat gjört slík undur, því að þeir voru harðbrjósta og þrjóskir.
- 6 Og þeir sögðu: Hver er Guð, að hann sendi eigi meira yfirvald en einn mann til þessa fólks til að boða því sannleik svo mikinn og undursamlegan?
- 7 Og þeir stigu fram til að leggja á mig hendur, en sjá. Þeir létu það ógert. Og ég stóð með djörfungu við að boða þeim, já, ég gaf þeim vitnisburð djarflega og sagði:
- 8 Sjá, ó þú rangláta og rangsnúna kynslóð, hve gjörsamlega þér hafið gleymt erfikenningum feðra yðar. Já, hve fljótt þér hafið gleymt boðorðum Guðs.
- 9 Munið þér ekki, að hönd Guðs leiddi föður vorn, Lehí, út úr Jerúsalem? Munið þér ekki, að hann leiddi þá alla í gegnum óbyggðirnar?

The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihah. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.

Alma 9

And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:

Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?

Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.

And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.

Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?

And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:

Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.

Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

- 10 Og hafið þér gleymt svo fljótt, hve oft hann bjargaði feðrum vorum úr höndum fjandmanna sinna og verndaði þá frá tortímingu, já, jafnvel af völdum sinna eigin bræðra?
- 11 Já, og væri það ekki fyrir óviðjafnanlegan kraft hans og miskunn og langlundargeð hans í vörn garð, hefðum vér óhjákvæmilega verið þurrkaðir út af yfirborði jarðar, löngu fyrir þennan tíma, og óendanleg vansæld og volæði hefði ef til vill orðið hlutskipti vort.
- 12 Sjá. Nú segi ég yður, að hann býður yður að iðrast, og ef þér iðrist ekki, getið þér á engan hátt erft Guðs ríki. En sjá. Þetta er ekki allt — hann hefur boðið yður að iðrast eða hann muni algjörlega tortíma yður af yfirborði jarðar. Já, hann mun vitja yðar í reiði sinni, og í brennandi reiði sinni mun hann ekki frá hverfa.
- 13 Sjá. Munið þér ekki orðin, sem hann mælti til Lehís, er hann sagði: Sem þér haldið boðorð mín, svo mun yður vegna vel í landinu? Og enn fremur, að sagt er: Sem þér haldið ekki boðorð mín, svo munuð þér útilokast úr návist Drottins.
- 14 Nú vildi ég, að þér minntust þess, að svo sem Lamanítar hafa ekki haldið boðorð Guðs, svo hafa þeir útilokast úr návist Drottins. Nú sjáum vér, að orð Drottins hafa sannast í þessu og Lamanítar hafa útilokast úr návist hans frá upphafi lögmálsbrota þeirra í landinu.
- 15 Engu að síður segi ég yður, að bærilegra verður þeim á degi dómsins en yður, ef þér haldið áfram í syndum yðar; já, og jafnvel bærilegra í þessu lífi en yður, nema þér iðrist.
- 16 Því að mörg fyrirheit ná til Lamaníta, því að arfsagnir feðra þeirra hafa valdið því, að vanþekking þeirra hefur haldist. Þess vegna mun Drottinn verða þeim miskunnsamur og lengja tilveru þeirra í landinu.
- 17 En einhvern tíma munu þeir leiddir til trúar á orð hans og fá að vita hve rangar arfsagnir feðra þeirra eru. Og margir þeirra munu frelsaðir, því að Drottinn mun miskunnsamur öllum þeim, sem ákalla nafn hans.

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.

- 18 En sjá. Ég segi yður, að dagar yðar eru taldir í landinu, ef þér haldið fast við ranglæti yðar, því að Lamanítar munu sendir gegn yður. Og ef þér iðrist ekki, munu þeir koma, er yður síst varir, og algjör tortíming sækir yður heim. Og það mun verða í samræmi við brennandi reiði Drottins.
- 19 Því að hann mun ekki líða, að þér lifið í misgjörðum yðar og tortímið fólki hans. Ég segi yður, nei. Heldur mun hann líða Lamanítum að tortíma öllum þeim, sem kallast fólk Nefís, ef mögulegt er að þeir falli í synd og gjörist lögmálsbrjótar, eftir að Drottinn Guð þeirra hafði veitt þeim svo mikið ljós og svo mikla þekking —
- 20 Já, eftir að hafa notið svo mikillar hylli Drottins; já, meiri hylli en nokkrar aðrar þjóðir, kynkvísir, tungur og lýðir; eftir að hafa verið leidd til þekkingar á öllu, sem verið hefur, er og verða mun, í samræmi við óskir þeirra, trú og bænir —
- 21 Eftir að andi Guðs hefur vitjað þeirra; eftir að englar höfðu rætt við þá og eftir að rödd Drottins hafði talað til þeirra. Eftir að þeir höfðu hlotið anda spádóms og anda opinberunar ásamt mörgum gjöfum; gjöf til að tala tungum, gjöf til að prédika, gjöf heilags anda og gjöf til að túlka tungur —
- 22 Já, eftir að Guð hafði bjargað þeim úr landi Jerúsalem með hendi Drottins, eftir að hafa verið bjargað frá hungursneyð, veikindum og alls kyns sjúkdómum, eftir að hafa eflst í orrustum svo þeim yrði ekki tortímt. Eftir að hafa verið leystir úr ánaud hvað eftir annað, og eftir að þeir höfðu verið verndaðir og varðveittir fram á þennan tíma, og þeim vegnað svo vel, að þeir eru orðnir auðugir að alls kyns hlutum —
- 23 Og sjá, ég segi yður, að ef þetta fólk, sem hlotið hefur svo margar blessanir af Drottins hendi, bryti gegn ljósinu og þekkingunni, sem það hefur, þá segi ég yður, að færi svo, að það gjörðist lögmálsbrjótar, þá yrði mun bærilegra fyrir Lamaníta en þá.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—

And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.

- 24 Því að sjá. Fyrirheit Drottins ná til Lamaníta, en þau ná ekki til yðar, ef þér brjótið gegn lögmálinu. Því að hefur Drottinn ekki greinilega heitið því og ákveðið sagt, að yður muni með öllu tortímt af yfirborði jarðar, ef þér rísið gegn honum?
- 25 Og í þeim tilgangi að yður verði ekki tortímt, hefur Drottinn sent engil sinn til að vitja margra af sínu fólki og boðið þeim að ganga fram og hrópa af miklum mætti til þessa fólks og segja: Iðrist, því að himnaríki er í nánd —
- 26 Og innan tíðar mun sonur Guðs koma í dýrð sinni, og dýrð hans verður dýrð hins eingetna föðurins. Hann mun fullur náðar, réttýni og sannleika, fullur þolinmæði, miskunnar og langlundargeðs, fljótur til að heyra áköll fólks síns og svara bænum þess.
- 27 Og sjá. Hann kemur til að endurleysa þá, sem vilja láta skírast iðrunarskírni í trú á nafn hans.
- 28 Greiðið Drottni þess vegna veg, því að sá tími nálgast, að allir menn uppskera ávöxt verka sinna samkvæmt því, sem þau hafa verið — hafi þau verið réttlát, munu þeir uppskera frelsun sálna sinna, samkvæmt krafti og frelsun Jesú Krists, en hafi þau verið ill, munu þeir uppskera fordæmingu sálna sinna, í samræmi við kraft og helsi djöfulsins.
- 29 Sjá, þetta er rödd engilsins, sem hrópar til fólksins.
- 30 Og nú, ástkæru bræður mínir, því að bræður mínir eruð þér, og þér ættuð að vera hjartfólgnir og þér ættuð að bera fram verk samboðin iðrun, sé ég, að þér hafið hert mjög hjörtu yðar gagnvart Guði, og ég sé, að þér eruð glataðir og fallnir.
- 31 Og nú bar svo við, að þegar ég, Alma, hafði mælt þessi orð, sjá, þá reiddist fólkið mér vegna þess, að ég sagði því, að það væri harðbrjósta og þrjóskt.
- 32 Og einnig vegna þess, að ég sagði því, að það væri glatað og fallið, og það reyndi að leggja á mig hendur til að varpa mér í fangelsi.

For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?

And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;

And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivity of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

33 En svo bar við, að Drottinn leyfði því ekki að taka mig á þeim tíma og varpa mér í fangelsi.

34 Og svo bar við, að Amúlek sté fram og hóf einnig að prédika fyrir fólkinu. En orð Amúleks eru ekki öll færð í letur, en þó hafa nokkur orða hans verið letruð í þessa bók.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

Alma 10

- 1 Hér eru orðin, sem Amúlek prédikaði fyrir íbúum Ammóníalands, en hann sagði:
- 2 Ég er Amúlek, sonur Giddóna, sem var sonur Ísmaels, afkomanda Amínadís. En það var hinn sami Amínadí, sem túlkaði áletranirnar á musterisveggnum, sem letraðar voru með fingri Guðs.
- 3 Og Amínadí var afkomandi Nefis, sonar Lehís, þess sem kom frá landi Jerúsalem og var afkomandi Manasse, en hann var sonur Jósefs, þess sem seldur var til Egyptalands af bræðrum sínum.
- 4 Og sjá. Ég er einnig maður í dagóðu álitu meðal allra þeirra, sem þekkja mig. Já, sjá. Ég á marga frændur og vini, og iðni mín hefur fært mér mikil auðæfi.
- 5 Þrátt fyrir allt þetta hef ég engu að síður aldrei þekkt mikið til vega Drottins, leyndardóma hans eða undursamlegs kraftar. Ég sagði, að ég hefði aldrei vitað mikið um þessa hluti. En sjá, mér skjátlást, því að ég hef séð mikið af leyndardómum hans og undursamlegum krafti, já, jafnvel hvernig hann hefur varðveitt líf þessarar þjóðar.
- 6 Engu að síður herti ég hjarta mitt, því að ég var kallaður mörgum sinnum, en ég vildi ekki heyra. Þess vegna vissi ég um þetta, samt vildi ég ekki vita það. Þess vegna hélt ég áfram að rísa gegn Guði í ranglæti hjarta míns, já, allt fram á fjórða dag þessa sjöunda mánaðar, sem er á tíunda stjórnarári dómaranna.
- 7 Þegar ég var á ferð til að hitta náskyldan ættingja, sjá, þá birtist mér engill Drottins, sem sagði: Amúlek, hverf þú aftur til húss þíns, því að þú skalt næra spámann Drottins, já, heilagan mann, útvalinn mann af Guði. Hann hefur fastað dögum saman vegna synda þessa fólks, og hann er hungraður, og þú skalt taka á móti honum í húsi þínu og næra hann, og hann mun blessa þig og hús þitt, og blessun Drottins mun hvíla yfir þér og húsi þínu.

Alma 10

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

- 8 Og svo bar við, að ég hlýddi rödd engilsins og sneri aftur að húsi mínu. Og á leiðinni þangað fann ég manninn, sem engillinn hafði talað við mig um og sagt: Þú skalt taka á móti honum í húsi þínu — Og sjá. Það var sá sami maður, sem hefur nú talað við yður um málefni Guðs.
- 9 Og engillinn sagði við mig: Hann er heilagur maður. Þess vegna veit ég, að hann er heilagur maður, þar eð engill Guðs hefur sagt það.
- 10 Og enn fremur veit ég, að það, sem hann hefur vitnað um, er sannleikur. Því að sjá. Ég segi yður, að svo sannarlega, sem Drottinn lifir, hefur hann sent engil til að opinbera mér þessa hluti. Og þetta gjörði hann, á meðan þessi Alma dvaldi í húsi mínu.
- 11 Því að sjá. Hann hefur blessað hús mitt, kvenfólk mitt, börn mín, föður minn og ættfólk mitt. Já, hann hefur meira að segja blessað allt ættfólk mitt, og blessun Drottins hefur hvílt á okkur í samræmi við þau orð, sem hann mælti.
- 12 Þegar Amúlek hafði mælt þessi orð, undraðist fólk, er það sá, að fleiri en eitt vitni vitnaði um það, sem því var borið á brýn, sem og um það, sem í vændum væri, samkvæmt spádómsandanum, sem í þeim var.
- 13 Þó voru nokkrir meðal þeirra, sem hugðust leggja fyrir þá spurningar, svo að þeir gætu með kænsku sinni gripið þá á orðum þeirra og þannig vitnað gegn þeim og afhent þá dómurum sínum, svo að þeir yrðu dæmdir lögum samkvæmt og teknir af lífi eða varpað í fangelsi fyrir þann glæp, eða það, sem þeir gátu bent á eða vitnað um gegn þeim.
- 14 En þeir menn, sem reyndu að tortíma þeim, voru lögvitringar, leigðir eða skipaðir af fólkinu til að framfylgja lögnum við réttarhöld eða við yfirheyrslur fyrir dómurunum vegna lögbrota fólksins.
- 15 Þessir lögfræðingar voru vel að sér í öllum mannlegum klækjum og kænskubrögðum og það til þess að geta orðið færir í starfi.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

- 16 Og svo bar við, að þeir tóku að spyrja Amúlek og vonuðust þar með eftir að gjöra hann tvísaga eða koma honum í mótsögn við sjálfan sig.
- 17 En þeir vissu ekki, að Amúlek gæti vitað um áform þeirra. En svo bar við, að þegar þeir tóku að spyrja hann, skynjaði hann hugsun þeirra og sagði við þá: Ó, þú rangláta og rangsnúna kynslóð, þér lögfróðu menn og hræsnarar! Þér leggið djöflinum grundvöll, því að þér leggið gildir og snörur fyrir hina heilögu Guðs.
- 18 Þér leggið á ráðin um að rangsnúa vegum hinna réttlátu og kalla heilaga reiði Guðs yfir yðar eigin höfuð og það til algjörar tortúmingar þessa fólks.
- 19 Já, Mósía, síðasta konungi vorum, mæltist vel, um það bil er hann afsalaði sér konungdómi og hafði engan er tæki við af honum, sem leiddi til þess að rödd þjóðarinnar réð — Já, með réttu sagði hann, að ef sá tími kæmi, að rödd þjóðarinnar kysi yfir sig misgjörðir, það er að segja, ef sá tími kæmi, að þessi þjóð gjörðist lögmálsbrjótur, þá væri tími tortúmingarinnar upp runninn.
- 20 Og nú segi ég yður: Vel ferst Drottinn að dæma um misgjörðir yðar. Vel ferst honum að hrópa til þessarar þjóðar með rödd engla sinna: Iðrist þér, iðrist, því að himnaríki er í nánd.
- 21 Já, vel ferst honum að hrópa með rödd engla sinna: Ég mun niður stíga til fólks míns, tygjaður sannsýni og réttvísi.
- 22 Já, og ég segi yður, að væri það ekki vegna bæna hinna réttlátu, sem nú eru í landinu, mundi algjör tortúming þegar hafa vitjað yðar; þó ekki með flóði eins og á dögum Nóa, heldur með hungursneyð, drepsóttum og sverði.
- 23 En það er vegna bæna hinna réttlátu, sem yður er hlíft. Þess vegna mun Drottinn ekki halda að sér höndum, ef þér vísið hinum réttlátu burtu frá yður, heldur mun hann koma gegn yður í brennandi reiði sinni. Og þá mun hungursneyð, drepsóttir og sverð ljósta yður. Og tíminn er ekki langt undan, ef þér iðrist eigi.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

- 24 Og nú bar svo við, að fólkið gjörðist enn reiðara Amúlek, og það hrópaði og sagði: Þessi maður smánar réttvís lög okkar og vitra lögfræðinga okkar, sem við höfum sjálf valið.
- 25 En Amúlek rétti fram hönd sína, hrópaði til þeirra þeim mun kröftugar og sagði: Ó, þú rangláta og rangsnúna kynslóð! Hví hefur Satan náð svo sterku taki á hjörtum yðar? Hví viljið þér verða honum undirgefin, svo að hann hafi vald yfir yður til að blinda augu yðar og þér skiljið ekki þau orð, sem töluð eru sannleikanum samkvæmt?
- 26 Því að sjá. Hef ég borið vitni gegn lögum yðar? Þér skiljið ekki. Þér segið, að ég hafi talað gegn lögum yðar, en það hef ég ekki, heldur hef ég talað máli laga yðar, yður til fordæmingar.
- 27 En sjá. Ég segi yður, að óréttlæti lögvitringa yðar og dómara er farið að leggja grundvöllinn að tortímingu þessarar þjóðar.
- 28 Og nú bar svo við, að þegar Amúlek hafði mælt þessi orð, hrópaði fólkið gegn honum og sagði: Nú vitum við, að þessi maður er barn djöfulsins, því að hann hefur logið að okkur; hann hefur mælt gegn lögum okkar. Og nú segist hann ekki hafa mælt gegn þeim.
- 29 Og enn fremur hefur hann smánað lögvitringa okkar og dómara.
- 30 Og svo bar við, að lögvitringarnir lögðu þetta á minnið til að geta notað það gegn honum.
- 31 En einn þeirra nefndist Seesrom. Hann hafði forgöngu um að ákæra Amúlek og Alma, þar eð hann var einn hinna færustu þeirra á meðal og stóð í miklum viðskiptum meðal fólksins.
- 32 En það, sem fyrir lögvitringunum vakti, var að hagnast, og hagnaður þeirra fór eftir verkefnum þeirra.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

Alma 11

- 1 Nú var það í lögum Mósía, að hver sá maður, sem var laganna dómari, eða þeir, sem voru skipaðir dómárar, skyldu þiggja laun í samræmi við þann tíma, sem þeir ynnu að því að dæma þá, sem fyrir þá voru færðir til dóms.
- 2 Ef einhver maður var í skuld við annan, en vildi ekki greiða það, sem hann skuldaði, var kvartað yfir honum við dómáran, og dómárin beitti þá embættisvaldi sínu og sendi embættismenn til að leiða manninn til sín. Og hann felldi dóm yfir mannum samkvæmt lögum og þeim sönnunum, sem lagðar voru fram gegn honum. Á þennan hátt var maðurinn neyddur til að greiða skuldir sínar, ella var hann sviptur öllu eða honum vísað burtu sem þjófi og ræningja.
- 3 Og dómárinir þágu laun samkvæmt vinnutíma sínum — senín gulls fyrir hvern dag eða senum silfurs, sem er jafngildi seníns af gulli. Og þetta var samkvæmt gildandi lögum.
- 4 En hér eru skráð nöfnin á hinna mismunandi gullmynt þeirra og silfurmynt, samkvæmt verðgildi. En nöfnin notuðu Nefitar, því að þeir töldu ekki á sama hátt og Gyðingar í Jerúsalem, né heldur mældu þeir á sama hátt og Gyðingar, heldur færðu þeir reikning sinn og mælingar til samræmis við hugarfar og aðstæður fólksins með hverri kynslóð, fram að stjórnartíð dómáran, en Mósía konungur lagði grundvöll þeirra.
- 5 En svona er reikningur þeirra — Senín af gulli, seon af gulli, súm af gulli og limna af gulli.
- 6 Senum af silfri, amnor af silfri, esrom af silfri og ontí af silfri.
- 7 Senum af silfri var jafngildi seníns af gulli, en hvort tveggja var ígildi einnar mælieiningar af byggi og einnig einnar mælieiningar af hvaða korntegund sem vera skal.
- 8 Eitt seon af gulli var tvisvar sinnum gildi eins seníns.
- 9 Eitt súm af gulli hafði tvöfalt gildi eins seons.
- 10 Eitt limna af gulli var jafngildi alls þessa.
- 11 Eitt amnor af silfri var jafn mikið og tvö senum.

Alma 11

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an ontí of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.

And an amnor of silver was as great as two senums.

12 Eitt esrom af silfri var jafnmikið og fjögur senum.
13 Og eitt ontí var jafngildi þeirra allra.
14 En minni talnagildin í reikningsaðferðum þeirra eru þessi —
15 Eitt siblon er hálf t senum. Því var eitt siblon ígildi hálf mælis af byggi.
16 Eitt siblum er helmingur eins siblons.
17 Eitt lea er helmingur af siblum.
18 Þetta eru þeirra tölur í samræmi við útreikninga þeirra.
19 Eitt antíon af gulli er jafngildi þriggja siblona.
20 En það var aðeins í hagnaðarskygni, þar eð þeim var launað samkvæmt afköstum, að þeir æstu fólkið til uppþota, hvers kyns óspekta og ranglætis, til þess að fá meiri vinnu og fá fé fyrir þau mál, sem þeim voru fengin. Þess vegna æstu þeir fólkið upp gegn Alma og Amúlek.

21 Og Seesrom þessi tók að spyrja Amúlek og sagði: Viltu svara mér nokkrum spurningum, sem ég legg fyrir þig? En Seesrom var snillingur í brögðum djöfulsins við að tortíma því, sem gott var. Þess vegna sagði hann við Amúlek: Viltu svara þeim spurningum, sem ég mun leggja fyrir þig?

22 Og Amúlek sagði við hann: Já, ef það samræmist anda Drottins, sem í mér er, því að ég mun ekkert segja sem er andstætt anda Drottins. Og Seesrom sagði við hann: Sjá, hér eru sex ontí silfurs, og allt þetta mun ég gefa þér, ef þú vilt afneita tilvist æðri veru.

23 Og Amúlek svaraði: Ó, þú afsprengi heljar, hví freistar þú mín? Vita skaltu, að réttlátir láta eigi undan neinni slíkri freistingu.

24 Trúir þú, að enginn Guð sé til? Nei, segi ég þér, þú veist, að Guð er til, en ást þín á gróða er meiri en ást þín til hans.

And an ezrom of silver was as great as four senums.

And an ontí was as great as them all.

Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning—

A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for half a measure of barley.

And a shiblum is a half of a shiblon.

And a leah is the half of a shiblum.

Now this is their number, according to their reckoning.

Now an antion of gold is equal to three shiblons.

Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek.

And this Zeezrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeezrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you?

And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being.

Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations?

Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him.

25 Og nú hefur þú logið að mér frammi fyrir Guði.
Þú sagðir við mig: Sjá, þessi sex verðmiklu ontí mun
ég gefa þér — um leið og þú áformaðir í hjarta þínu
að gefa mér þau ekki. Þú vildir einungis fá mig til að
afneita hinum sanna og lifanda Guði til að hafa
átyllu til að tortíma mér. En sjá. Þú munt hljóta laun
þín fyrir þetta mikla fólksuverk.

26 Og Seesrom sagði við hann: Þú segir, að til sé
sannur og lifandi Guð?

27 Og Amúlek sagði: Já, til er sannur og lifandi Guð.

28 Nú sagði Seesrom: Eru til fleiri Guðir en einn?

29 Og hann svaraði: Nei.

30 Nú spurði Seesrom aftur: Hvernig veist þú þetta?

31 Og hann svaraði: Engill hefur kunngjört mér það.

32 Og Seesrom sagði enn: Hver er sá, er koma mun?
Er það sonur Guðs?

33 Og hann sagði við hann: Já.

34 Og Seesrom spurði enn: Mun hann frelsa fólk sitt í
syndum þess? Og Amúlek svaraði og sagði við hann:
Ég segi þér, að það mun hann ekki gjöra, því að
ógerlegt er honum að afneita orði sínu.

35 Nú sagði Seesrom við fólkið: Gætið þess að muna
þetta, því að hann sagði, að aðeins væri til einn Guð,
en samt segir hann, að sonur Guðs muni koma, en
hann muni ekki frelsa fólk sitt — rétt eins og hann
hefði vald til að skipa Guði fyrir verkum.

36 Nú segir Amúlek enn við hann: Sjá, þú segir ósatt,
því að þú segir mig tala eins og ég hefði vald til að
skipa Guði fyrir verkum, þar eð ég sagði, að hann
mundi ekki frelsa fólk sitt í syndum þess.

37 En ég segi yður enn, að hann getur ekki frelsað
það í syndum þess. Orðum hans get ég ekki afneitað,
en hann hefur sagt, að ekkert óhreint geti erft ríki
himins. Hvernig getið þér þá frelsast, ef þér hafið
ekki himnaríki? Þess vegna getið þér ekki frelsast í
syndum yðar.

38 Nú sagði Seesrom aftur við hann: Er sonur Guðs
hinn eilífi faðir sjálfur?

And now thou hast lied before God unto me. Thou
saidst unto me—Behold these six onties, which are of
great worth, I will give unto thee—when thou hadst
it in thy heart to retain them from me; and it was
only thy desire that I should deny the true and living
God, that thou mightest have cause to destroy me.
And now behold, for this great evil thou shalt have
thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a
true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living
God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest
thou these things?

And he said: An angel hath made them known
unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall
come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people
in their sins? And Amulek answered and said unto
him: I say unto you he shall not, for it is impossible
for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye re-
member these things; for he said there is but one
God; yet he saith that the Son of God shall come, but
he shall not save his people—as though he had au-
thority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou
hast lied, for thou sayest that I spake as though I had
authority to command God because I said he shall
not save his people in their sins.

And I say unto you again that he cannot save them
in their sins; for I cannot deny his word, and he hath
said that no unclean thing can inherit the kingdom
of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye
inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot
be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of
God the very Eternal Father?

39 Og Amúlek sagði við hann: Já, hann er sjálfur eilífur faðir himins og jarðar, sem og alls, sem þar er. Hann er upphafið og endirinn, hinn fyrsti og hinn síðasti —

40 Og hann mun koma í heiminn til að endurleysa fólk sitt. Og hann mun taka á sig brot þeirra, sem á nafn hans trúa. Og það eru þeir, sem hljóta munu eilíft líf, en til annarra nær hjálpræðið ekki.

41 Þess vegna verða hinir ranglátu eftir, rétt eins og engin endurlausn hefði átt sér stað, að því undanskildu að bönd dauðans eru leyst. Því að sjá. Sá dagur mun koma, að allir munu rísa upp frá dauðum og standa frammi fyrir Guði og verða dæmdir af verkum sínum.

42 En til er dauði, sem kallast stundlegur dauði. Dauði Krists mun leysa viðjar þessa stundlega dauða, þannig að allir munu endurreistir frá þessum stundlega dauða.

43 Andinn og líkaminn munu aftur sameinast í fullkominni mynd sinni, bæði limir og liðir skulu endurreistir í sinni réttu mynd, já, eins og við erum nú á þessari stundu, og við munum leidd fram fyrir Guð og standa þar með alveg sömu vitund og við höfum nú og ljósa endurminning um alla sekt okkar.

44 Þessi endurreisn skal öllum hlotnast, bæði öldnum og ungum, bæði ánauðugum og frjálsum, bæði körlum og konum, bæði ranglátum og réttlátum. Og ekki svo mikið sem eitt hár á höfði þeirra mun glatast, heldur mun sérhver hlutur endurreistur til sinnar fullkomnu umgjardar, rétt eins og hann er nú, eða í líkamanum, og mun leiddur til ábyrgðar við dómgrindur Krists, sonarins og Guðs föðurins og hins heilaga anda, sem er einn eilífur Guð, til að hljóta dóm af verkum sínum, hvort heldur þau eru góð eða ill.

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

45 Sjá, ég hef talað við yður um dauða hins dauðlega líkama og einnig um upprisu hins dauðlega líkama. Ég segi yður, að þessi dauðlegi líkami rís upp í ódauðlegum líkama, það er að segja frá dauðum, já, frá hinum fyrsta dauða til lífsins, þannig að þeir geta ekki dáíð framar. Andar þeirra sameinast líkómum þeirra, og þeir verða aldrei framar sundur skildir. Þannig verður það hvorttveggja andlegt og ódauðlegt og getur aldrei framar orðið eyðingunni að bráð.

46 Þegar Amúlek hafði lokið máli sínu, undraðist fólkíð enn, og Seesrom tók að skjálfa. Og þannig lauk Amúlek orðum sínum, eða þetta er allt, sem ég hef fært í letur.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.

Alma 12

- 1 Nú, þegar Alma sá, að orð Amúleks höfðu þaggað niður í Seesrom, þar eð hann sá, að Amúlek hafði séð í gegnum lygar hans og blekkingar, ætlaðar honum til tortímingar, og sá, að hann var tekinn að skjálfa af sektarkennd, þá lauk hann upp munni sínum, tók að tala til hans og staðfesta orð Amúleks, skýra málin eða útskýra ritningarnar enn frekar en Amúlek hafði gjört.
- 2 Fólkið umhverfis heyrði orðin, sem Alma mælti við Seesrom, því að mannfjöldinn var mikill, en honum fórust orð á þessa leið:
- 3 Nú sérð þú Seesrom, að þú hefur verið gripinn í lygum þínum og slægð, því að þú hefur ekki einungis logið að mönnum, heldur hefur þú og logið að Guði. Því að sjá. Hann þekkir allar hugsanir þínar, og þú sérð, að andi hans hefur gjört okkur hugsanir þínar kunnar —
- 4 Og þú sérð, að við vitum, að áform þitt var mjög slóttugt og í samræmi við kænsku djöfulsins, til þess gjört að egna þetta fólk á móti okkur með lygum og prettum og fá það til að smána okkur og vísa okkur burtu —
- 5 En þetta var áform andstæðings þíns, og hann hefur beitt valdi sínu í þér. Nú vil ég, að þú hafir hugfast, að það, sem ég segi við þig, það segi ég til allra.
- 6 Og sjá. Ég segi yður öllum, að þetta var snara andstæðingsins, sem hann ætlaði sér að veiða þetta fólk í, svo að honum tækist að beygja yður undir vilja sinn og umlykja yður hlekkjum sínum og fjötra yður til ævarandi tortímingar í samræmi við kröftuga fjötra sína.
- 7 En þegar Alma hafði mælt þessi orð, tók Seesrom að nötra enn meira, því að hann sannfærðist enn frekar um vald Guðs. Og hann var einnig sannfærður um, að Alma og Amúlek þekktu hann, því að hann sannfærðist um, að þeir þekktu hugsanir hans og áform, því að spádómsandinn hafði gefið þeim kraft til að vita það.

Alma 12

Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

- 8 Og Seesrom tók að spyrja þá ákaft til þess að fá að vita meira um Guðs ríki. Og hann sagði við Alma: Hvað þýðir þetta, sem Amúlek sagði um upprisú dauðra, að allir muni rísa upp frá dauðum, bæði réttlátir og ranglátir, og verða leiddir fyrir Guð til að verða dæmdir af verkum sínum?
- 9 Og nú tók Alma að útskýra þetta fyrir honum og sagði: Mörgum er gefið að þekkja leyndardóma Guðs, en samt sem áður hafa þeir ströng boð um að láta ekki uppi nema þann hluta orðs hans, sem hann birtir mannanna börnum, í samræmi við þann gaum, sem þau gefa honum og þá kostgæfni, sem þau auðsýna honum.
- 10 Og þess vegna mun sá, sem herðir hjarta sitt, meðtaka lítinn hluta orðsins, en þeim, sem ekki herðir hjarta sitt, honum mun veitast stærri hluti orðsins, þar til honum er gefið að kynna leyndardómum Guðs, þar til hann þekkir þá til fulls.
- 11 En þeim, sem vilja herða hjörtu sín, er gefinn minni hluti orðsins, þar til þeir vita ekkert um leyndardóma hans, og þá hneppir djöfullinn þá í ánaud og leiðir þá að vilja sínum til tortímingar. Þetta er það, sem átt er við með hlekkjum vítis.
- 12 Og Amúlek hefur sagt á skýran og einfaldan hátt frá dauðanum og upprisunni frá því dauðlega til hins ódauðlega, og að vér verðum leidd fyrir dómgrindur Guðs til að verða dæmd af verkum vorum.
- 13 En ef hjörtu vor hafa forherst, já, ef vér höfum hert svo hjörtu vor gegn orðinu, að það hefur ekki fundist í oss, þá mun hlutskipti vort verða skelfilegt, því að þá munum vér fordæmd.
- 14 Því að orð vor munu dæma oss, já, öll verk vor munu dæma oss. Vér munum ekki flekklaus fundin. Og hugsanir vorar munu einnig dæma oss, og í þessu skelfilega ástandi munum vér ekki dirfast að líta upp til Guðs vors og yrðum því fegnust, ef vér gætum skipað hömrum og fjöllum að falla yfir oss og hylja oss fyrir návist hans.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, inasmuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

- 15 En þetta getur ekki orðið. Vér verðum að ganga fram og standa frammi fyrir honum í dýrð hans, veldi, mætti, tign og yfirráðum og viðurkenna, oss til ævarandi hneisu, að allir dómar hans eru réttvísir, að hann er réttvís í öllum verkum sínum og að hann er miskunnsamur mannanna börnum, að hann hefur allt vald til að frelsa sérhvern mann, sem trúir á nafn hans og ber ávöxt samboðinn iðruninni.
- 16 Og sjá. Nú segi ég yður, að þá tekur við dauði, já, hinn annar dauði, sem er andlegur dauði. Þá mun sá, sem deyr í syndum sínum, hvað stundlegan dauða áhrærir, einnig deyja andlegum dauða. Já, hann mun deyja gagnvart öllu, sem réttlætið varðar.
- 17 Þá er sá tími kominn, að kvalir þeirra verði sem díki elds og brennisteins, þar sem logarnir stíga upp, alltaf og að eilífu, og þá er sú stund upp runnin, að þeir hlekkjast ævarandi tortímingu, í samræmi við vald Satans og ánaud, þar eð hann hefur undirokað þá vilja sínum.
- 18 Ég segi yður, að þá munu þeir verða rétt eins og engin endurlausn hafi átt sér stað, því að samkvæmt réttvísi Guðs er ekki unnt að endurleysa þá. Og þeir geta ekki dáíð, því að ekkert er lengur forgengilegt.
- 19 Nú bar svo við, að þegar Alma hafði mælt þessi orð, varð fólkið enn meira undrandi —
- 20 En einn þeirra, Antíóna nokkur, foringi meðal þeirra, gekk fram og spurði hann: Hvað þýðir það, sem þú hefur sagt, að maðurinn muni rísa upp frá dauðum og breytast úr dauðlegu ástandi yfir í ódauðlegt ástand, þannig að sálin geti aldrei dáíð?
- 21 Og hvað merkir sú ritning, sem segir, að Guð hafi sett kerúb og logandi sverð austan við aldingarðinn Eden, til að fyrstu foreldrar okkar skyldu ekki komast þar inn og neyta af ávexti lífsins trés og lifa að eilífu? En á því sjáum við, að útilokað var, að þau mundu lifa að eilífu.
- 22 Þá sagði Alma við hann. Þetta er það, sem ég ætlaði að fara að útskýra. Vér sjáum nú, að Adam féll með því að neyta af hinum forboðna ávexti, samkvæmt orði Guðs. Og þannig sjáum vér, að með falli hans varð allt mannkyn glatað og fallið.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

- 23 Og sjá. Ég segi yður, að hefði Adam verið mögulegt að neyta af ávexti lífsins trés á þeim tíma, hefði enginn dauði verið til, og orðið hefði verið innihaldslaust og gjört Guð að lygara, því að hann sagði: Ef þú neytir þess, munt þú vissulega deyja.
- 24 Og vér sjáum, að dauðinn kemur yfir mannkynið, já, sá dauði, sem Amúlek talaði um og er stundlegur dauði. En engu að síður var manninum veitt svigrúm til að iðrast. Þess vegna varð þetta líf reynslutími, tími til að búa sig undir að mæta Guði, tími til að búa sig undir það óendanlega ástand, sem vér höfum talað um og fylgir í kjölfar upprisu hinna dauðu.
- 25 Án endurlausnaráætlunarinnar, sem lögð var við grundvöllun veraldar, hefði engin upprisa dauðra getað átt sér stað. En endurlausnaráætlunin var lögð fram, sem gjöra skal þá upprisu dauðra að veruleika, sem talað hefur verið um.
- 26 Og sjá nú. Ef fyrstu foreldrar vorir hefðu getað gengið fram og neytt af lífsins tré, hefðu þeir orðið vansælir alla tíð, þar eð þeir hefðu engan reynslutíma hlotið og endurlausnaráætlunin þar með orðið ógild og orð Guðs innantómt og ekkert gildi haft.
- 27 En sjá, svo fór ekki, heldur varð mönnum áskilið að verða að deyja. Og eftir dauðann verða þeir að gangast undir dóm, já, þann sama dóm, sem vér höfum rætt um, sem er endalokin.
- 28 Og þegar Guð hafði ákvarðað, að þetta skyldi henda manninn, sjá, þá sá hann, að ráðlegt var að maðurinn vissi deili á því, sem hann hafði búið þeim.
- 29 Þess vegna sendi hann engla til að tala við þá, og þannig sáu menn dýrð hans.
- 30 Og frá þeim tíma tóku þeir að ákalla nafn hans. Guð talaði því við menn og kynnti þeim endurlausnaráætlunina, sem fyrirbúin hafði verið allt frá grundvöllun veraldar, og þetta kunngjörði hann þeim í samræmi við trú þeirra og iðrun og heilagleika verka þeirra.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

- 31 Þess vegna gaf hann mönnunum boðorð, en áður höfðu þeir brotið fyrstu boðorðin, sem snertu hið stundlega, og orðið sem guðir, þar eð þeir þekktu gott frá illu, sem aftur gjörði þeim mögulegt að framkvæma eða breyta að vilja sínum og geðþótta, hvort heldur var illt eða gott —
- 32 Guð gaf þeim þess vegna boðorð, eftir að hafa kunngjört þeim endurlausnaráætlunina, um að þeir skyldu ekkert illt gjöra, en refsingin við slíku var hinn annar dauði, sem var ævarandi dauði gagnvart því sem réttlætið varðar, því að yfir slíka náði endurlausnaráætlunin ekki, því að ekki er hægt að tortíma verkum réttvísinnar, samkvæmt æðri gæsku Guðs.
- 33 En Guð ávarpaði mennina í nafni sonar síns (því að þetta var endurlausnaráætlunin, sem lögð var) og sagði: Ef þér iðrist og herðið ekki hjörtu yðar, þá mun ég sýna yður miskunn fyrir minn eingetna son —
- 34 Hver sem þess vegna iðrast og herðir ekki hjarta sitt, mun eiga kröfu til miskunnar, fyrir minn eingetna son, til fyrirgefningar synda sinna, og hann mun ganga inn til hvíldar minnar.
- 35 En hver sem herðir hjarta sitt og misgjörir, sjá, ég sver í heilagri reiði minni, að hann skal eigi inn ganga til hvíldar minnar.
- 36 Og sjá nú, bræður mínir. Ég segi yður, að ef þér herðið hjörtu yðar, þá munuð þér ekki ganga inn til hvíldar Drottins. Misgjörðir yðar munu því styggja hann, svo að hann sendir heilaga reiði sína yfir yður eins og í hinni fyrstu ögrun, já, samkvæmt orði hans, jafnt í hinni síðustu ögrun sem í hinni fyrstu, sálum yðar til ævarandi tortímingar, eða samkvæmt orði hans, til hins síðasta dauða sem til hins fyrsta.
- 37 Og bræður mínir. Iðrumst nú, þegar vér vitum þetta, og það er sannleikur, og herðum ekki hjörtu vor, svo að vér ögrum ekki Drottni Guði vorum og köllum yfir oss heilaga reiði hans í þessum síðari boðorðum, sem hann hefur gefið oss, heldur göngum inn til hvíldar Guðs, sem fyrirbúin er, samkvæmt orði hans.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

Alma 13

- 1 Og enn fremur, bræður mínir, vil ég beina hugum yðar til þess tíma, er Drottinn Guð gaf börnum sínum þessi boðorð. Og ég vil, að þér minnst þess, að Drottinn Guð vígði presta eftir sinni heilögu reglu, sem var eftir reglu sonar hans, til að kenna fólkinu þessa hluti.
- 2 Og prestar þessir voru vígðir eftir reglu sonar hans, á þann hátt að fólkið mætti þannig vita, á hvern hátt það ætti að biða sonar hans til að hljóta endurlausn.
- 3 Og á þennan hátt voru þeir vígðir — en í samræmi við forþekkingu Guðs voru þeir kallaðir og undirbúnir frá grundvöllun veraldar vegna mikillar trúar sinnar og góðra verka. Í fyrstu var þeim frjálst að velja milli góðs og ills, og þegar þeir hafa valið hið góða og auðsýnt mjög sterka trú, eru þeir kallaðir heilagri köllun, já, þeirri heilögu köllun, sem fyrirbúin var með og í samræmi við undirbúning að endurlausn slíkra.
- 4 Og þannig hafa þeir verið kallaðir til að þjóna þessari heilögu köllun vegna trúar sinnar, á meðan aðrir, sem að öðrum kosti kynnu að hafa notið sömu réttinda og bræður þeirra, afneita anda Guðs vegna hörkunnar í hjörtum sínum og blindunnar í hugum sínum.
- 5 Eða að lokum: Í fyrstu voru þeir í sömu aðstöðu og bræður þeirra. Þannig var þessi heilaga köllun fyrirbúin frá grundvöllun veraldar fyrir þá, sem ekki hertu hjörtu sín, og var það í og fyrir friðþægingu hins eingetna sonar, sem fyrirbúin var —
- 6 Og þannig voru þeir kallaðir þessari heilögu köllun og vígðir til hins háa prestdæmis hinnar heilögu reglu Guðs, til að kenna mannanna börnum boðorð hans, svo að þau geti einnig gengið inn til hvíldar hans —
- 7 Þetta háa prestdæmi er eftir reglu sonar hans, en sú regla var til frá grundvöllun veraldar, eða er með öðrum orðum án upphafs daganna eða loka áranna, þar eð hún var fyrirbúin frá eilífð til allrar eilífdar, samkvæmt forþekkingu hans á öllum hlutum —

Alma 13

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest—

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

- 8 En þeir voru vígðir á þennan hátt — kallaðir heilagri köllun og vígðir heilagri vígslu, og tóku á sig hið háa prestdæmi hinnar heilögu reglu, en sú köllun og vígsla og það háa prestdæmi er án upphafs eða endis —
- 9 Þannig urðu þeir æðstu prestar að eilífu eftir reglu sonarins, hins eingetna föðurins, sem er án upphafs daganna eða loka áranna, sem er fullur náðar, réttýni og sannleika. Þannig er það. Amen.
- 10 En eins og ég sagði varðandi hina heilögu reglu, eða þetta háa prestdæmi, þá voru margir vígðir og urðu æðstu prestar Guðs. Og það var vegna mikillar trúar þeirra, iðrunar og réttlætis fyrir Guði, þar eð þeir kusu að iðrast og vinna réttlætisverk fremur en farast —
- 11 Þess vegna voru þeir kallaðir samkvæmt þessari heilögu reglu og helgaðir og klæði þeirra hvítþvegin með blóði lambsins.
- 12 En þegar þeir höfðu verið helgaðir af heilögum anda og klæði þeirra orðin hvít og þeir hreinir og flekklausir fyrir Guði, gátu þeir einungis lítið á synd með viðbjóði, og margir, já, ákaflega margir, urðu hreinir og gengu inn til hvíldar Drottins Guðs síns.
- 13 Og nú vil ég, bræður mínir, að þér auðmýkið yður fyrir Guði og berið ávöxt samboðinn iðruninni, svo að þér megid einnig ganga inn til þeirrar hvíldar.
- 14 Já, auðmýkið yður, rétt eins og fólkid á dögum Melkisedeks, sem einnig var æðsti prestur eftir þeirri sömu reglu, sem ég hef rætt um, og sem einnig tók á sig hið háa prestdæmi að eilífu.
- 15 Og Abraham galt þessum sama Melkisedek tíund. Já, meira að segja faðir vor Abraham galt tíund, sem nam einum tíunda hluta alls, sem hann átti.
- 16 En þessar helgiathafnir voru veittar á þennan hátt, svo að þannig mætti fólkid vænta Guðssonar, því að það var að fyrirmynd reglu hans, eða var hans regla, til þess að þeir gætu vænt hans til fyrirgefningar synda sinna og gætu gengid inn til hvíldar Drottins.

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

- 17 Þessi Melkisedek var konungur yfir Salemslandi, og fólk hans var djúpt sokkið í misgjörðir og viðurstyggð. Já, allt var það afvegaleitt og fullt af hvers kyns ranglæti —
- 18 En Melkisedek, sem hafði sýnt mikla trú og tekið við embætti hins háa prestdæmis, samkvæmt hinni heilögu reglu Guðs, prédikaði iðrun fyrir fólki sínu. Og sjá. Það iðraðist, og Melkisedek kom á friði í landinu á sínum dögum. Því var hann nefndur friðarhöfðingi, því að hann var konungur Salem, og hann ríkti undir föður sínum.
- 19 En margir voru á undan honum, og margir komu einnig á eftir honum, en enginn var honum fremri. Þess vegna hafa þeir minnst hans sérstaklega.
- 20 Óþarft er, að ég endurtaki þetta. Það, sem ég hef sagt verður að nægja. Sjá, ritningarnar eru fyrir framan yður. Ef þér viljið rangsnúa þeim, verður það yður til tortímingar.
- 21 En nú bar svo við, að þegar Alma hafði mælt þessi orð til þeirra, rétti hann fram hönd sína og hrópaði voldugri röddu og sagði: Nú er tíminn til að iðrast, því að dagur hjálpræðisins nálgast —
- 22 Já, og fyrir munn engla boðar raust Drottins það öllum þjóðum, já, boðar þeim gleðitíðindi um mikinn fögnuð. Já, og hann lætur þessi gleðitíðindi hljóma meðal alls síns fólks, já, jafnvel meðal þeirra, sem dreifðir eru víðsvegar um allt yfirborð jarðar. Þess vegna hafa þau borist oss.
- 23 Og oss veitist þekking á þeim í skýrum orðum, þannig að ekki verði misskilið. En þetta er svo, vegna þess að vér erum ferðamenn í ókunnu landi. Þess vegna njótum vér mikillar hylli, því að þessi gleðitíðindi eru oss boðuð á öllum svæðum víngarðs vors.
- 24 Því að sjá. Englar boða þau mörgum á þessum tíma í landi voru í þeim tilgangi að búa hjörtu mannanna barna undir að taka við orði hans, þegar hann kemur í dýrð sinni.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

25 Og nú bíðum vér einungis eftir að heyra fagnaðartíðindin um komu hans boðuð oss af vörum engla. Því að tíminn kemur, en hve fljótt vitum vér ekki. Ég vildi, að Guð gæfi, að það yrði á mínum dögum, en hvort sem það verður fyrr eða síðar, þá fagna ég því.

26 Og af englavörum mun það opinberast réttvísun og heilögum mönnum, þegar hann kemur, til þess að orð feðra vorra um það rætist, samkvæmt því sem þeir hafa sagt um hann, sem var í samræmi við spádómsandann, sem í þeim var.

27 Og nú óska ég þess, bræður mínir, af innstu hjartans rótum, já, af svo heitri þrá, að það veldur mér sársauka, að þér hlýðið á orð mín og varpið syndum yðar frá yður og sláið ekki iðrun yðar á frest —

28 Heldur að þér auðmýkið yður fyrir Drottni og ákallið hans heilaga nafn, vakið og biðjið án afláts, svo að þér freistist ekki um megn fram, heldur látið þannig leiðast af hinum heilaga anda, auðmjúkir, hógværir, undirgefnir, þolinmóðir, fullir af elsku og langlundargeði —

29 Að þér hafið trú á Drottin og von um að hljóta eilíft líf, með elsku Guðs stöðugt í hjörtum yðar, svo að yður verði lyft upp á efsta degi og þér gangið inn til hvíldar hans.

30 Og megi Drottinn gefa að þér iðrist, svo að þér kallið ekki heilaga reiði hans yfir yður og fjötrist ekki viðjum vítis og þurfið ekki að þola hinn annan dauða.

31 Og Alma mælti mörg fleiri orð til fólksins, en þau eru ekki letuð í þessa bók.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

Alma 14

- 1 Og svo bar við, að þegar hann hafði lokið máli sínu til fólksins, trúðu margir orðum hans og tóku að iðrast og kanna ritningarnar.
- 2 En meiri hlutinn vildi tortíma þeim Alma og Amúlek, því að þeir voru reiðir Alma, vegna þess hversu opinskár hann var við Seesrom. Þeir sögðu einnig, að Amúlek hefði logið að þeim, smánað lög þeirra, og einnig lögfræðinga þeirra og dómara.
- 3 Og þeir voru einnig reiðir þeim Alma og Amúlek. Og vegna þess að þeir höfðu vitnað svo opinskátt um ranglæti þeirra, reyndu þeir að losa sig við þá í laumi.
- 4 En svo bar við, að þeir gjörðu það ekki, heldur tóku þeir þá og bundu þá sterkum böndum og færðu fyrir æðsta dómara landsins.
- 5 Og fólkið gekk fram og bar vitni gegn þeim — vitnaði um, að þeir hefðu smánað lögin, lögfræðinga þeirra og dómara landsins, sem og allt fólkið í landinu, og vitnaði einnig, að aðeins væri einn Guð, og hann mundi senda son sinn meðal fólksins, en hann mundi ekki frelsa það. Og margt þvílíkt vitnaði fólkið gegn Alma og Amúlek. En vitnaleiðslan fór fram fyrir æðsta dómara landsins.
- 6 Og svo bar við, að Seesrom undraðist orðin, sem mælt höfðu verið. Hann vissi einnig um blinduna, sem hann hafði valdið í hugum fólksins með lygum sínum, og sál hans varð hrjáð af meðvitundinni um eigin sekt. Já, hann leið vítiskvalir.
- 7 Og svo bar við, að hann tók að hrópa til fólksins og segja: Sjá, ég er sekur, en þessir menn eru flekklausir fyrir Guði. Og hann tók að tala máli þeirra upp frá því, en þeir smánuðu hann og sögðu: Ert þú einnig haldinn djöflinum? Og þeir hræktu á hann og vísuðu honum burtu frá sér, ásamt öllum þeim, sem trúðu orðunum, sem Alma og Amúlek höfðu mælt. Og þeir vísuðu þeim burtu og sendu út menn til að grýta þá.

Alma 14

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

- 8 Og þeir söfnuðu konum þeirra og börnum saman, og öllum þeim, sem trúðu eða hafði verið kennt að trú á orð Guðs, létu þeir kasta á bál. Þeir tóku einnig fram heimildir þeirra, sem höfðu að geyma hin helgu rit, og köstuðu þeim einnig á bálið, til þess að eldurinn mætti brenna þær og tortíma.
- 9 Og svo bar við, að þeir tóku Alma og Amúlek og leiddu þá fram til píslavættisstaðarins, til þess að þeir yrðu vitni að tortímingu þeirra, sem eldurinn gleypti.
- 10 Þegar Amúlek sá kvalir kvennanna og barnanna, sem eldurinn gleypti, leið hann einnig kvalir og sagði við Alma: Hvernig getum við horft á þessa hræðilegu sjón? Réttum fram hendur okkar og beitum krafti Guðs, sem í okkur er, og björgum þeim úr logunum.
- 11 En Alma sagði við hann: Andinn aftrar mér frá því að rétta fram hönd mína. Því að sjá. Drottinn tekur þau til sín í dýrð, og hann leyfir, að þeir gjöri þetta eða að fólkið megi gjöra þeim þetta í samræmi við hörkuna í hjörtum þeirra, svo að dómarnir, sem hann fellir yfir þeim í heilagri reiði sinni, verði réttvísir, og blóð hinna saklausu mun standa sem vitnisburður gegn þeim, já, hrópa hástöfum gegn þeim á efsta degi.
- 12 Þá sagði Amúlek við Alma: Ef til vill brenna þeir okkur einnig.
- 13 Og Alma svaraði: Verði vilji Drottins. En sjá, verkum okkar er ekki lokið, þess vegna brenna þeir okkur ekki.
- 14 Nú bar svo við, að þegar eldurinn gleypti líkama þeirra, sem kastað hafði verið á hann, og heimildaritin, sem kastað var á hann um leið, kom yfirdómari landsins og staðnæmdist frammi fyrir Alma og Amúlek, þar sem þeir voru í fjötrum. Hann laust þá kinnhest og sagði við þá: Viljið þið enn, eftir að hafa horft á þetta, boða þessu fólki, að því verði kastað í díki elds og brennisteins?

And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

- 15 Þið sjáið, að þið höfðuð ekki kraft til að bjarga þeim, sem kastað hefur verið á eldinn, né heldur hefur Guð bjargað þeim, þótt þau tilheyri trú ykkar. Og dómariinn laust þá aftur kinnhest og spurði: Hvað hafið þið fram að færa fyrir ykkur sjálfa?
- 16 Dómari þessi tilheyrdi reglu og trú Nehors, sem réði Gídeon af dögum.
- 17 Og svo bar við, að þeir Alma og Amúlek svöruðu honum engu, og hann laust þá aftur og fékk þá fangavörðunum í hendur og lét varpa þeim í fangelsi.
- 18 Og þegar þeim hafði verið varpað í fangelsi og þeir dvalið þar í þrjá daga, komu margir lögvitringar, dómarar, prestar og kennarar, sem játuðu Nehorstrú, til þeirra í fangelsið og spurðu þá um margt, en þeir svöruðu þeim engu.
- 19 Og svo bar við, að dómariinn staðnæmdist frammi fyrir þeim og sagði: Hví svarið þið ekki þessum mönnum? Vitið þið ekki, að það er á mínu valdi að kasta ykkur á logana? Og hann skipaði þeim að tala, en þeir svöruðu engu.
- 20 Og svo bar við, að þeir gengu út og héldu leiðar sinnar, en komu aftur næsta dag. Og dómariinn sló þá kinnhest enn einu sinni, og margir gengu einnig fram, lustu þá og sögðu: Ætlið þið enn að standa og dæma þetta fólk og fordæma lög okkar? Ef þið hafið svo mikið vald, hvers vegna bjargið þið ekki sjálfum ykkur?
- 21 Og margt þvílíkt sögðu þeir við þá, gnístu tönnum, hræktu á þá og sögðu: Hvernig verðum við útlits, þegar búið er að dæma okkur?
- 22 Og margt þess háttar, já, alls konar hluti sögðu þeir við þá. Og þannig hæddu þeir þá í marga daga. Og þeir létu þá vera án matar, svo að þá mætti þyrsta. Og þeir tóku einnig af þeim fötin, svo að þeir væru naktir. Og þannig voru þeir fjötraðir sterkum böndum og haldið föngrum.

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.

23 Og svo bar við, að eftir að þeir höfðu þjáðst þannig í marga daga (og það var á tólfta degi tíunda mánaðar, tíunda stjórnarárs dómaraanna yfir Nefíþjóðinni) fór yfirdómari Ammóníalands og margir kennarar þeirra og lögfræðingar í fangelsið, þar sem Alma og Amúlek voru fjötraðir böndum.

24 Og yfirdómarinn stóð fyrir framan þá og laust þá á ný og sagði við þá: Ef þið hafið kraft Guðs, skuluð þið losa ykkur úr þessum fjötrum, og þá munum við trúa, að Drottinn tortími þessu fólki, eins og þið segið.

25 Og svo bar við, að allir gengu þeir fram og lustu þá og höfðu yfir sömu orðin, allt til síðasta manns. En þegar hinn síðasti hafði talað til þeirra, kom kraftur Guðs yfir Alma og Amúlek, og þeir risu á fætur.

26 Og Alma hrópaði og sagði: Hve lengi eigum vér að þola þessar miklu þrengingar, ó Drottinn? Ó Drottinn, veit oss styrk til að losna, fyrir trú vora á Krist. Og þeir sprengdu af sér böndin, sem þeir voru fjötraðir. Þegar mennirnir sáu þetta, lögðu þeir á flótta, því að óttinn við tortímingu hafði gripið þá.

27 Og svo bar við, að svo mikill var ótti þeirra, að þeir féllu til jarðar og komust ekki að ytri dyrum fangelsisins. Og jörðin nötraði af miklum krafti, og veggir fangelsisins klofnuðu í tvennt og hrundu til jarðar. Og yfirdómarinn, lögfræðingarnir, prestarnir og kennararnir, sem lostið höfðu Alma og Amúlek, létu lífið við hrun þeirra.

28 Og Alma og Amúlek komu út úr fangelsinu ómeiddir, því að Drottinn hafði veitt þeim kraft í samræmi við trú þeirra á Krist. Og þeir gengu beint út úr fangelsinu, lausir úr fjötrum sínum. Og fangelsið hafði hrunið til jarðar, og hver sála innan veggja þess hafði látið lífið, nema Alma og Amúlek. Og þeir héldu beina leið inn í borgina.

And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.

And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

29 En fólkíð, sem heyrt hafði mikinn hávaða, kom hlaupandi hópum saman til að vita, af hverju hann stafaði, og þegar það sá Alma og Amúlek koma út úr fangelsinu og að veggir þess höfðu hrunið til jarðar, var það slegið miklum ótta og flúði undan Alma og Amúlek, eins og geit með afkvæmi sín undan tveim ljónum. Og þannig flúði það undan þeim Alma og Amúlek.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

Alma 15

- 1 Og svo bar við, að Alma og Amúlek var skipað að hverfa úr borginni, og þeir lögðu af stað og héldu alla leið inn í Sídomsland, og sjá, þar fundu þeir alla þá, sem yfirgefið höfðu Ammóníalands og grýttir höfðu verið og gjörðir útrækir, vegna þess að þeir trúðu orðum Alma.
- 2 Og þeir sögðu þeim frá öllu, sem komið hafði fyrir eiginkonur þeirra og börn, sem og fyrir þá sjálfa, og frá þeim krafti, sem bjargaði þeim.
- 3 Og Seesrom var einnig í Sídom og lá sjúkur með brennandi hita, sem stafaði af því mikla sálarstríði, sem hrjáði huga hans vegna ranglætis hans, því að hann taldi, að Alma og Amúlek væru ekki lengur á lífi, og hann gjörði ráð fyrir, að þeir hefðu verið líflátnir vegna misgjörða hans sjálfs. Og þessi mikla synd, ásamt mörgum syndum hans öðrum, hrjáði huga hans, þar til hann engdist af kvölum, sem hvergi linnu. Þess vegna þjádrist hann af brennandi hita.
- 4 Þegar hann heyrði, að Alma og Amúlek væru í Sídomslandi, fylltist hann hugrekki. Og hann sendi þeim strax boð um að koma til sín.
- 5 Og svo bar við, að þeir fóru samstundis og hlýddu boði því, sem hann sendi þeim. Og þeir fóru inn í húsið til Seesroms og fundu hann í rúmi sínu sjúkan, og mjög af honum dregið, með brennandi sóttithita. Og hugur hans var einnig kvalinn vegna misgjörða hans. En þegar hann sá þá, rétti hann fram hönd sína og bað þá um að lækna sig.
- 6 Og svo bar við, að Alma tók í hönd hans og sagði: Trúir þú á kraft Jesú Krists til sálhjálpur?
- 7 Og hann svaraði og sagði: Já, ég trúi öllu því, sem þú hefur kennt.
- 8 Og Alma sagði: Ef þú trúir á endurlausn Krists, þá er hægt að lækna þig.
- 9 Og hann sagði: Já, ég trúi í samræmi við orð þín.
- 10 Og þá ákallaði Alma Drottin og sagði: Ó, Drottinn Guð vor, haf miskunn með þessum manni og lækna hann samkvæmt trú hans á Krist.

Alma 15

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

And he said: Yea, I believe according to thy words.

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

- 11 Og þegar Alma hafði mælt þessi orð, spratt Seesrom á fætur og tók að ganga, og olli þetta fólki mikilli undrun, og fréttin um það barst um gjörvallt Sídomsland.
- 12 Og Alma skírði Seesrom Drottni, en hann tók upp frá því að prédika fyrir fólkinu.
- 13 Og Alma stofnaði kirkju í Sídomslandi og vígði presta og kennara í landinu til að skíra Drottni hvern þann, sem vildi láta skíra sig.
- 14 Og svo bar við, að þeir voru margir, því að þeir hópuðust að frá öllum svæðunum umhverfis Sídom og létu skírast.
- 15 En íbúar Ammóníalands héldu áfram að vera harðbrjósta og þrjóskir, og þeir iðruðust ekki synda sinna, heldur eignuðu djöflinum allt vald Alma og Amúleks, því að þeir játuðu Nehorstrú og höfðu ekki trú á iðrun vegna synda sinna.
- 16 Og svo bar við, að hvað Alma og Amúlek viðvék, þá hafði Amúlek yfirgefið allt gull sitt og silfur og önnur verðmæti sín í Ammóníalandi vegna orðs Guðs, og fyrrum vinir hans, ásamt föður hans og ættmennum, höfðu afneitað honum —
- 17 Og þess vegna — eftir að Alma hafði stofnað söfnuðinn í Sídom og séð mikil straumhvörf, já, séð fólkið láta af hroka sínum og auðmýkja sig fyrir Guði og koma saman í helgidómum sínum til að tilbiðja Guð frammi fyrir altarinu, vaka og biðja án afláts um að mega frelsast frá Satan, frá dauða og tortímingu —
- 18 Eftir að Alma hafði séð allt þetta, tók hann því Amúlek með sér og fór til Sarahemlalands og tók hann inn í sitt eigið hús, veitti honum huggun í andstreymi hans og styrkti hann í Drottni.
- 19 Þannig lauk tíunda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.

And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.

And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.

But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—

Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.

And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 16

- 1 Og svo bar við, að á ellefta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni, á fimmta degi annars mánaðarins, eftir að mikill friður hafði ríkt í Sarahemlandi og engin stríð eða illdeilur verið árum saman, allt til fimmta dags annars mánaðarins á ellefta árinu, að heróp heyrðist um gjörvallt landið.
- 2 Því að sjá. Herir Lamaníta höfðu ráðist inn yfir landamærin, er snúa að óbyggðunum, og allt inn í Ammóníaborg og tóku að drepa fólkið og tortíma borginni.
- 3 Og nú bar svo við, að áður en Nefítarnir gátu náð saman nógu miklu liði til að reka þá út úr landinu, höfðu þeir tortímt íbúum Ammóníaborgar og einnig nokkrum nærri landamærum Nóa, en flutt aðra fanga út í óbyggðirnar.
- 4 Nú bar svo við, að Nefítar höfðu hug á að ná þeim, sem fluttir höfðu verið sem fangar út í óbyggðirnar.
- 5 Sá, sem skipaður hafði verið yfirhershöfðingi herja Nefíta (en nafn hans var Sóram, og hann átti tvo syni, Lehi og Aha) — Sóram og synir hans tveir, en þeir vissu, að Alma var æðsti prestur kirkjunnar og höfðu heyrt, að hann væri gæddur spádómsanda, fóru þess vegna til hans og leituðu fregna hjá honum, hvert út í óbyggðirnar Drottinn æskti að þeir færu í leit að bræðrum sínum, sem Lamanítar höfðu tekið til fanga.
- 6 Og svo bar við, að Alma spurði Drottin um þetta atriði. Og Alma sneri aftur og sagði við þá: Sjá, Lamanítar munu fara yfir Sídonsljót í suðuróbyggðunum, handan landamæra Mantílands. Og sjá. Þið skuluð mæta þeim austan við Sídonsljót, og þar mun Drottinn fá ykkur í hendur bræðurna, sem Lamanítar tóku til fanga.
- 7 Og svo bar við, að Sóram og synir hans fóru yfir Sídonsljót með heri sína og fóru yfir landamæri Mantí inn í suðurhluta óbyggðanna, sem voru að austanverðu við Sídonsljót.

Alma 16

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

- 8 Og þeir réðust á hersveitir Lamaníta, og Lamanítum var tvístrað og þeir hraktir út í óbyggðirnar. En þeir náðu bræðrum sínum, sem Lamanítar höfðu tekið til fanga, og ekki eina sálu meðal þeirra, sem teknir höfðu verið til fanga, höfðu þeir misst. Og bræður þeirra fluttu þá til eigin landa þeirra.
- 9 Og þannig lauk ellefta stjórnarári dómaranna, og Lamanítar höfðu verið hraktir úr landinu, en íbúum Ammónía verið tortímt. Já, sérhverri lifandi sál meðal Ammóníta var tortímt og einnig hinni miklu borg þeirra, sem þeir sögðu Guð ekki geta tortímt, vegna þess hve mikil hún væri.
- 10 En sjá. Á einum degi var hún lögð í eyði, og hundar og villidýr úr óbyggðunum rifu hræin í sig.
- 11 Lengi síðan lágu samt líkin í hrúgum á yfirborði jarðar, aðeins þakin örþunnu lagi. Og svo sterkur var fnykur þeirra, að í mörg ár fór enginn inn í Ammóníaland til að setjast þar að. Og það var kallað Nehorsauðn, því að þeir, sem drepnir höfðu verið, voru Nehorstrúar, og land þeirra hélst áfram í eyði.
- 12 Og Lamanítar komu ekki aftur til að berjast við Nefíta fyrr en á fjórtánda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni. Og þannig naut Nefíþjóðin viðvarandi friðar í öllu landinu í þrjú ár.
- 13 Og Alma og Amúlek fóru um og prédikuðu iðrun fyrir fólkinu í musterum þess og helgistöðum, sem og í samkunduhúsum þess, sem byggð voru að hætti Gyðinga.
- 14 Og öllum þeim, sem heyra vildu orð þeirra, létu þeir í té orð Guðs án afláts og fóru ekki í manngreinarálit.
- 15 Og þannig fóru þeir Alma og Amúlek um ásamt fjölmörgum öðrum, sem útvaldir höfðu verið til verksins, og boðuðu orðið um gjörvallt landið. Og kirkjan var almennt stofnuð um allt land, í öllum nærliggjandi héruðum, meðal allrar Nefíþjóðarinnar.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.

- 16 Og ekkert misrétti var meðal þeirra. Drottinn úthellti anda sínum um allt landið til að búa hugi mannanna barna, eða búa hjörtu þeirra undir að meðtaka orðið, sem kennt skyldi meðal þeirra á komutíma hans —
- 17 Til þess að þeir skyldu ekki herðast gegn orðinu og ekki verða vantrúaðir og ganga á vit tortímingar, heldur mættu taka við orðinu með gleði og verða græddir sem grein á hinn sanna vínvið og mættu ganga inn til hvíldar Drottins Guðs síns.
- 18 En prestar þessir, sem fóru um meðal fólksins, prédikuðu gegn lygum, blekkingum, öfund, deilum, illgirni, lastmælum, stuldi, ránum, gripdeildum, manndrápum, hórdómi og hvers kyns losta og hrópuðu, að slíkt ætti ekki að eiga sér stað —
- 19 Og þeir sögðu fyrir um það, sem brátt mundi verða. Já, þeir sögðu fyrir um komu Guðssonar, þjáningar hans og dauða, sem og upprisú hinna dauðu.
- 20 Og margir spurðu, hvar sonur Guðs mundi birtast. Og þeim var kennt, að hann mundi birtast þeim eftir upprisú sína, og á þetta hlustuðu þeir með miklum fögnuði og gleði.
- 21 En eftir að kirkjan hafði verið stofnsett um gjörvallt landið — og hafði unnið sigur yfir djöflinum og orð Guðs var boðað hreint og ómengað um allt land og Drottinn úthellti blessunum sínum yfir þjóðina — lauk þannig fjórtánda stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Frásögn af sonum Mósía, sem höfnuðu rétti sínum til konungdóms fyrir Guðsorð og fóru upp til Nefílands til að prédika fyrir Lamanítum. Um þjáningar þeirra og frelsun — samkvæmt heimildaskrá Alma.

Alma 17

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Alma var á leið frá Gídeonslandi suður til Mantílands, sjá, þá hitti hann sér til undrunar syni Mósía, sem voru á leið til Sarahemlalands.
- 2 Þessir synir Mósía voru með Alma, þegar engillinn birtist honum fyrst, og þess vegna fylltist Alma áköfum fögnuði yfir að hitta bræður sína. Það jók á gleði hans, að þeir voru enn bræður hans í Drottni. Já, þeir höfðu styrkst í þekkingu sinni á sannleikanum, því að þeir voru menn gæddir heilbrigðum skilningi og höfðu kynnt sér ritningarnar af kostgæfni til þess að öðlast þekkingu á orði Guðs.
- 3 En þetta var ekki allt. Þeir höfðu beðið mikið og fastað, og höfðu þar af leiðandi anda spádóms og anda opinberunar, og þegar þeir kenndu, þá kenndu þeir með krafti og valdi Guðs.
- 4 Og í fjórtán ár höfðu þeir kennt orð Guðs meðal Lamaníta og höfðu með góðum árangri leitt marga til þekkingar á sannleikanum. Já, fyrir kraft orða þeirra voru margir leiddir fyrir altari Guðs til að ákalla nafn hans og játa syndir sínar fyrir honum.
- 5 Þannig voru aðstæður þeirra. Þeir liðu miklar þrengingar á ferðum sínum. Þeir þjáðust mikið, bæði hugur og líkami, af hungri, þorsta, þreytu og miklu andlegu álagi.
- 6 Ferðum þeirra var þannig háttað: Þegar þeir höfðu kvatt föður sinn, Mósía, á fyrsta stjórnarári dómaranna, og eftir að hafa hafnað konungdóminum, sem faðir þeirra hafði hug á að veita þeim og einnig var vilji þjóðarinnar —

An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.

Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

7 Þá yfirgáfu þeir Sarahemlaland, tóku sverð sín, spjót sín, boga sína, örvar og slöngur. Og þetta gjörðu þeir til að geta séð sér fyrir fæðu, meðan þeir væru í óbyggðunum.

8 Og þannig héldu þeir út í óbyggðirnar með það lið, sem þeir höfðu valið, til Nefílands til að boða Lamanítum orð Guðs.

9 Og svo bar við, að þeir voru marga daga á ferð í óbyggðunum, föstuðu mikið og báðu Drottin heitt um að veita sér hlutdeild í anda sínum, svo að hann mætti fylgja þeim og vera með þeim og þeir gætu orðið verkfæri í höndum Guðs til að leiða bræður sína, Lamaníta, til þekkingar á sannleikanum, ef hægt væri, og koma þeim í skilning um, hve marklausar og rangar arfsagnir fedra þeirra væru.

10 Og svo bar við, að Drottinn vitjaði þeirra með anda sínum og sagði við þá: Látið huggast! Og þeir létu huggast.

11 Og Drottinn sagði einnig við þá: Farið meðal Lamaníta, bræðra yðar, og staðfestið orð mitt. Verið þolinmóðir í þjáningum yðar og þrengingum og sýnið þeim þannig gott fordæmi í mér, og ég mun gjöra yður að verkfæri í höndum mínum til hjálpræðis margri sál.

12 Og svo bar við, að hjörtu sona Mósía og einnig þeirra, sem þeim fylgdu, fylltust hugrekki til að ganga fram meðal Lamaníta og boða þeim orð Guðs.

13 Og svo bar við, að þegar þeir voru komnir að landamærum Lamaníta, skildu þeir, og héldu hver sína leið og treystu Drottni, að þeir mundu hittast aftur við lok uppskeru sinnar, því að þeir töldu verkið mikið, sem þeir höfðu tekist á hendur.

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

14 Og vissulega var verkið mikið, því að þeir höfðu tekist á hendur að boða villtri þjóð Guðs orð, þjóð, sem var full af hörku og grimmd, þjóð, sem naut þess að myrða Nefíta, ræna þá og rupla. Og hjörtu þeirra girntust auðæfi, gull, silfur og dýrmæta steina, en þeir reyndu að afla sér þessara hluta með því að drepa og ræna og losna þannig við að vinna fyrir þeim með eigin höndum.

15 Þannig voru þeir duglaus þjóð, og margir þeirra tilbáðu skurðgoð, og bölvun Guðs hafði komið yfir þá vegna arfsagna fedra þeirra. Engu að síður náðu fyrirheit Drottins til þeirra, gegn því að þeir iðruðust.

16 Og af þeirri ástæðu höfðu synir Mósía tekið þetta verk að sér, að þeir gætu ef til vill leitt þá til iðrunar og veitt þeim þekkingu á endurlausnaráætluninni.

17 Þess vegna skildu þeir hver við annan og héldu einir síns liðs meðal þeirra í samræmi við orð og kraft Guðs, sem sérhverjum þeirra var gefinn.

18 En Ammon, sem var foringi þeirra, eða réttara sagt leiddi þá, skildi við þá eftir að hafa blessað þá í samræmi við hinar ýmsu stöður þeirra og veitt þeim orð Guðs eða leitt þá, áður en hann lagði af stað. Og þannig lögðu þeir upp í ferðir sínar um landið.

19 Og Ammon fór til lands Ísmaels, en landið var nefnt eftir sonum Ísmaels, sem einnig urðu Lamanítar.

20 Og þegar Ammon kom inn í Ísmaelsland, tóku Lamanítar hann og fjötruðu hann, eins og þeir voru vanir að fjötra alla Nefíta, sem féllu þeim í hendur og bera þá fram fyrir konunginn. Það var því eftirlátið vilja og geðþótta konungs, hvort honum þóknaðist að drepa þá, halda þeim í ánaud, varpa þeim í fangelsi eða vísa þeim úr landi.

21 Og á þennan hátt var Ammon færður fyrir konunginn, sem var yfir Ísmaelslandi, en nafn hans var Lamóní, og hann var afkomandi Ísmaels.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

And thus Ammon was carried before the king who was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni; and he was a descendant of Ishmael.

- 22 Og konungur spurði Ammon, hvort hann hefði löngun til að dvelja í landinu meðal Lamaníta eða meðal þjóðar hans.
- 23 Og Ammon sagði við hann: Já, mig langar að dvelja meðal þessa fólks um tíma, já, ef til vill til dauðadags.
- 24 Og svo bar við, að Lamoni konungi líkaði vel við Ammon og lét leysa fjötra hans. Og hann vildi, að Ammon gengi að eiga eina af dætrum sínum.
- 25 En Ammon sagði við hann: Nei, en ég vil vera þjónn þinn. Þess vegna gjörðist Ammon þjónn Lamónis konungs. Og svo bar við, að hann var settur til að gæta hjarða Lamónis ásamt öðrum þjónum, að hætti Lamaníta.
- 26 Og þegar hann hafði verið í þjónustu konungs í þrjú daga, var hann, ásamt Lamanítaþjónunum, á leið með hjarðir þeirra að vatnsbóli, sem kallað var Sebusvatn, en þangað ráku allir Lamanítar hjarðir sínar til að brynna þeim —
- 27 En er Ammon og þjónar konungs ráku hjarðir sínar að vatnsbóli þessu, sjá, þá voru þar nokkrir Lamanítar fyrir, sem höfðu verið að brynna hjörðum sínum, og tvístruðu þeir hjörðum Ammons og þjóna konungs, og þeir tvístruðu þeim svo rækilega, að þær flúðu í allar áttir.
- 28 Nú tóku þjónar konungs að kvarta og segja: Nú mun konungurinn drepa okkur eins og hann gjörði við bræður okkar, vegna þess að hjörðum þeirra var tvístrað fyrir ranglæti þessara manna. Og það setti að þeim ákafan grát, og þeir sögðu: Sjá, það er þegar búið að tvístra hjörðum okkar.
- 29 Og þeir grétu af ótta við að verða drepnir. En þegar Ammon sá þetta, gladdist hann ákaft í hjarta sér, því að, sagði hann, ég mun sýna þessum samþjónum mínum kraft minn, eða þann kraft, sem í mér er, með því að koma þessum hjörðum aftur til konungs, svo að ég fái unnið hjörtu þessara samþjóna minna og geti leitt þá til trúar á orð mín.
- 30 Og þetta voru hugsanir Ammons, þegar hann sá þrengingar þeirra, sem hann nefndi bræður sína.

And the king inquired of Ammon if it were his desire to dwell in the land among the Lamanites, or among his people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell among this people for a time; yea, and perhaps until the day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much pleased with Ammon, and caused that his bands should be loosed; and he would that Ammon should take one of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy servant. Therefore Ammon became a servant to king Lamoni. And it came to pass that he was set among other servants to watch the flocks of Lamoni, according to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.

Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

31 Og svo bar við, að hann skjallaði þá með orðum sínum og sagði: Bræður mínir, verið vonglaðir. Við skulum fara og leita að hjörðunum og ná þeim saman og leiða þær aftur að vatnsbólínu, og þannig munum við varðveita hjarðirnar fyrir konunginn, og hann lætur ekki drepa okkur.

32 Og svo bar við, að þeir fóru að leita hjarðanna, og þeir héldu á eftir Ammon og hlupu allt hvað af tók, komust fyrir hjarðir konungs og smöluðu þeim aftur saman að vatnsbólínu.

33 Og sömu menn ætluðu aftur að tvístra hjörðum þeirra, en Ammon sagði við bræður sína: Sláið hring um hjarðirnar, svo að enginn komist undan, og ég ætla að fara og takast á við þessa menn, sem tvístra hjörðum okkar.

34 Þeir gjörðu eins og Ammon bauð, og hann gekk fram, reiðubúinn að takast á við þá, sem stóðu við Sebusvötn, en þeir voru ófáir.

35 Þess vegna óttuðust þeir Ammon ekki, því að þeir gjörðu ráð fyrir, að einn af þeirra mönnum gæti drepið hann, ef þeim svo þóknaðist, því að þeir vissu ekki, að Drottinn hafði heitið Mósía að bjarga sonum hans úr höndum þeirra. Og þeir vissu heldur ekki neitt um Drottin. Þess vegna höfðu þeir ánægju af því að tortíma bræðrum sínum, og af þeirri ástæðu stóðu þeir og tvístruðu hjörðum konungs.

36 En Ammon gekk fram og tók að kasta að þeim steinum með slöngu sinni. Já, hann slöngvaði að þeim steinum af feikna krafti og varð þannig nokkrum þeirra að bana, svo að þeir tóku að undrast afl hans. Engu að síður reiddust þeir vegna dauða bræðra sinna og voru ákveðnir í, að hann skyldi falla. Þegar þeir sáu, að þeir gátu ekki hitt hann með steinum sínum, tóku þeir fram kylfur til að drepa hann með.

37 En sjá. Með sverði sínu hjó Ammon handlegginn af hverjum þeim, sem lyfti kylfu sinni til að ljósta hann, því að hann stóðst högg þeirra með því að höggva af handleggi þeirra með sverðsegg sinni, og þeir tóku að undrast og lögðu á flótta undan honum. Já, og þeir voru ófáir. Með krafti arms síns stökkti hann þeim á flótta.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

38 En sex þeirra féllu fyrir slöngunni, en með sverði sínu tók hann engan af lífi nema foringja þeirra. Og hann hjó af hvern þann handlegg, sem lyft var gegn honum, en þeir voru ófáir.

39 Og þegar hann hafði rekið þá langt í burtu, sneri hann aftur og þeir brynntu hjörðum sínum og sneru þeim aftur til beitilands konungs. Því næst fóru þeir inn til konungs og tóku með sér handleggina, sem með sverði Ammons höfðu verið höggðir af þeim, er leituðust við að drepa hann. Og þeir voru bornir inn til konungs til vitnis um það, sem þeir höfðu gjört.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

Alma 18

- 1 Og svo bar við, að Lamóni konungur lét þjóna sína stíga fram og vitna um allt, sem þeir höfðu séð, varðandi þetta.
- 2 Og þegar þeir höfðu allir borið vitni um það, sem þeir höfðu séð, og hann hafði frétt af trúmennsku Ammons við að verja hjarðir hans og einnig af þeim miklu kröftum, sem hann beitti í viðureign við þá, sem leituðust við að drepa hann, undraðist hann stórlega og sagði: Vissulega er þetta meira en maður. Sjá, er ekki þetta hinn mikli andi, sem sendir svo mikla refsingu yfir þetta fólk vegna manndrápa þess?
- 3 Og þeir svöruðu konunginum og sögðu: Hvort hann er hinn mikli andi eða mennskur, vitum við ekki, en svo mikið vitum við, að óvinir konungs geta ekki drepið hann, né heldur geta þeir tvístrað hjörðum konungs, þegar hann er með okkur, vegna snilli hans og ofurafls. Við vitum þess vegna, að hann er vinur konungsins. Ó konungur, við trúum ekki, að maður búi yfir svo miklu afli, því að við vitum, að ekki er hægt að drepa hann.
- 4 Og þegar konungur nú heyrði þessi orð, sagði hann við þá: Nú veit ég, að þetta er hinn mikli andi. Hingað niður hefur hann komið á þessum tíma til að vernda líf ykkar, svo að ég gæti ekki drepið ykkur eins og bræður ykkar. Þetta er hinn mikli andi, sem feður okkar hafa talað um.
- 5 En það var arfsögn, sem Lamóni hafði hlotið frá föður sínum, að til væri mikill andi. En þótt þeir tryðu á mikinn anda, töldu þeir samt, að allt, sem þeir gjörðu, væri rétt. Þó greip ákafur ótti Lamóni, ótti um að hann hefði breytt rangt með því að taka þjóna sína af lífi —
- 6 Því að hann hafði drepið marga þeirra, vegna þess að bræður þeirra höfðu tvístrað hjörðum þeirra við vatnsbólíð. Og vegna þess að hjörðum þeirra hafði verið tvístrað þannig, voru þeir líflátnir.
- 7 En þessir Lamanítar lögðu það í vana sinn að standa við Sebusvötn og tvístra hjörðum fólksins til þess að geta á þann hátt rekið mörg dýr, sem tvístrað var, inn í sitt eigið land, og var slíkt rán algengt meðal þeirra.

Alma 18

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

8 Og svo bar við, að Lamoní konungur spurði þjóna sína og sagði: Hvar er þessi maður, sem slíkt afl hefur?

9 Og þeir sögðu við hann: Sjá, hann er að gefa hestum þínum. Nú hafði konungur gefið þjónum sínum þau fyrirmæli, áður en hjörðunum var brynnt, að þeir skyldu tygja hesta hans og vagna og fylgja honum til Nefílands, því að faðir Lamonís hafði ákveðið að halda mikla hátíð í Nefílandi, en hann var konungur yfir öllu landinu.

10 Þegar nú Lamoní konungur heyrði, að Ammon væri að gjöra hesta hans og vagna til reiðu, undraðist hann enn meir hollustu Ammons og sagði: Sannarlega hefur enginn meðal þjóna minna verið jafn trúr og þessi maður, því að hann er minnugur allra fyrirmæla minna og framkvæmir þau.

11 Nú veit ég með vissu, að þetta er hinn mikli andi, og mig langar til, að hann komi til mín, en ég þori það ekki.

12 Og svo bar við, að þegar Ammon hafði lokið við að tygja hesta og vagna fyrir konung og þjóna hans, fór hann inn til konungs og sá, að svipur konungs var breyttur. Hann ætlaði því að hafa sig á brott úr návist hans.

13 En einn af þjónum konungs sagði við hann: Rabbana — en það er útlagt, máttugur eða mikill konungur, þar eð konungar þeirra voru álitnir máttugir — og því sagði hann við hann: Rabbana, konungurinn æskir þess, að þú verðir kyrr.

14 Ammon sneri sér þess vegna að konungi og sagði við hann: Hvers æskir þú af mér, ó konungur? Og konungur svaraði honum ekki um einnar stundar bil að tímaútreikningi þeirra, því að hann vissi ekki, hvað hann ætti að segja við hann.

15 Og svo bar við, að Ammon sagði á ný við hann: Hvers æskir þú af mér? En konungur svaraði honum ekki.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbannah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbannah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.

- 16 Og svo bar við, að Ammon var fullur af anda Guðs og gat því skynjað hugsanir konungs. Og hann sagði við hann: Er það vegna þess, að þú hefur heyrt, að ég varði þjóna þína og hjarðir, varð sjö bræðra þeirra að bana með slöngu og sverði og hjó handleggina af öðrum til að verja hjarðir þínar og þjóna? Sjá, er það þetta, sem veldur undrun þinni?
- 17 Ég spyr þig: Hvað veldur því, að undrun þín er svo mikil? Sjá, ég er maður, og ég er þjónn þinn. Hvers sem þú þess vegna æskir, sem rétt er, það mun ég gjöra.
- 18 En þegar konungur heyrði þessi orð, undraðist hann enn, því að hann sá, að Ammon gat skynjað hugsanir hans, en þrátt fyrir það lauk Lamóní konungur upp munni sínum og sagði við hann: Hver ert þú? Ert þú sá mikli andi, sem veit alla hluti?
- 19 Ammon svaraði og sagði við hann: Það er ég ekki.
- 20 Og konungur sagði: Hvernig veist þú, hvað ég hugsa í hjarta mínu? Þér leyfist að tala djarft og segja mér frá þessum hlutum og einnig að segja mér, hvaða kraftur gjörði þér kleift að fella bræður mína og höggva handleggina af þeim, sem tvístruðu hjörðum mínum —
- 21 Og ef þú vilt segja mér frá þessu, mun ég gefa þér hvað svo sem þú æskir. Og ef þörf gerist, mun ég halda vörð um þig með herjum mínum, en ég veit, að þú ert þeim öllum voldugri. Engu að síður mun ég veita þér allt, sem þú æskir.
- 22 Ammon, sem var vitur, en meinlaus, sagði við Lamóní: Vilt þú hlýða á orð mín, ef ég segi þér frá því, með hvaða krafti ég gjöri þessa hluti? En þetta er það, sem ég bið þig um.
- 23 Og konungur svaraði og sagði: Já, ég mun trúa öllum orðum þínum. Og þannig var hann veiddur með kænsku.
- 24 Og Ammon tók að tala djarflega við hann og sagði: Trúir þú, að til sé Guð?
- 25 Og hann svaraði og sagði við hann: Ég veit ekki, hvað það merkir.
- 26 Og þá sagði Ammon: Trúir þú, að til sé mikill andi?

And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.

Now when the king had heard these words, he marveled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.

And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.

And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?

27 Og hann svaraði: Já.

28 Og Ammon sagði: Það er Guð. Og Ammon spurði hann enn: Trúir þú, að þessi mikli andi, sem er Guð, hafi skapað alla hluti á himni og jörðu?

29 Og hann svaraði: Já, ég trúi, að hann hafi skapað alla hluti, sem á jörðunni eru, en ég þekki ekki til himnanna.

30 Og Ammon sagði við hann: Himnarnir eru sá staður, þar sem Guð dvelur ásamt öllum sínum heilögu englum.

31 Og Lamóni konungur spurði: Er hann ofar jörðu?

32 Og Ammon svaraði: Já, og hann lítur niður til allra mannanna barna, og hann þekkir allar hugsanir og öll áform hjartans, því að með hans hendi voru þau öll sköpuð frá upphafi.

33 Og Lamóni konungur sagði: Ég trúi öllu því, sem þú hefur sagt. Ert þú sendur af Guði?

34 Ammon sagði við hann: Ég er maður, og maðurinn var í upphafi skapaður í Guðs mynd, og hans heilagi andi kallar mig til að fræða þetta fólk um þessa hluti, til að það megi öðlast þekkingu á því, sem rétt er og satt —

35 Og hluti af þessum anda dvelur í mér og veitir mér þekkingu og jafnframt kraft, í samræmi við trú mína á Guð og þrá til hans.

36 Þegar Ammon hafði þetta mælt, byrjaði hann við sköpun heimsins og einnig við sköpun Adams og sagði honum allt um fall mannsins, og hann sagði frá heimildaritunum og lagði þau fyrir hann ásamt heilögum ritningum fólksins, sem spámennirnir höfðu talað, allt fram til þess tíma, að faðir þeirra, Lehi, yfirgaf Jerúsalem.

37 Og einnig sagði hann þeim (það er konungi og þjónum hans) frá öllum ferðum feðra þeirra í óbyggðunum og öllum þjáningum þeirra af hungri og þorsta, og öllum sársauka þeirra og öðru.

38 Og hann sagði einnig frá uppreisn Lamans og Lemúels og sona Ísmaels. Já, hann sagði þeim frá öllum uppreisnum þeirra. Og hann skýrði fyrir þeim allar heimildir og ritningar frá þeim tíma, er Lehi yfirgaf Jerúsalem og til líðandi stundar.

And he said, Yea.

And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?

And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.

And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.

And king Lamoni said: Is it above the earth?

And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.

And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?

Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;

And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.

Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.

And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.

And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.

39 En þar með er ekki allt talið, því að hann útskýrði fyrir þeim endurlausnaráætlunina, sem fyrirbúin var frá grundvöllun veraldar. Og hann fræddi þá einnig um komu Krists, og hann kynnti þeim öll verk Drottins.

40 Og svo bar við, að þegar hann hafði sagt þeim allt þetta og skýrt það fyrir konungi, fór svo, að konungurinn trúði hverju orði.

41 Og hann tók að ákalla Drottin og sagði: Ó Drottinn, vertu mér og þjóð minni miskunnsamur í samræmi við þá ríkulegu miskunn, sem þú hefur sýnt Nefiþjóðinni.

42 Og þegar hann hafði mælt þetta, féll hann til jarðar sem dauður væri.

43 Og svo bar við, að þjónar hans tóku hann og báru hann til eiginkonu hans og lögðu hann í rúmið. Og hann lá sem lífvana í tvo daga og tvær nætur. En eiginkona hans, synir hans og dætur syrgðu hann að hætti Lamaníta og hörmuðu hann mjög.

But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.

And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

Alma 19

- 1 Og svo bar við, að eftir tvo daga og tvær nætur voru þeir að því komnir að taka líkama hans og leggja hann í grafhýsi, sem þeir höfðu gjört í þeim tilgangi að grafa hina dauðu.
- 2 En þar eð drottningin hafði heyrt um frægð Ammons, lét hún senda honum boð um að koma til sín.
- 3 Og svo bar við, að Ammon gjörði eins og honum var boðið og fór til drottningar og óskaði eftir að vita, hvað hún vildi láta hann gjöra.
- 4 Og hún sagði við hann: Þjónar eiginmanns míns hafa sagt mér, að þú sért spámaður heilags Guðs og að þú hafir kraft til að gjöra mörg máttarverk í hans nafni —
- 5 Ef svo er, vil ég þess vegna, að þú farir inn og lítir á eiginmann minn, því að hann var lagður í rúm sitt og hefur legið þar í tvo daga og tvær nætur. Sumir segja, að hann sé ekki látinn, en aðrir segja hann látinn og að ódaun leggi af honum og koma ætti honum fyrir í grafhýsinu, en hvað mig áhrærir, þá finn ég engan ódaun af honum.
- 6 En þetta var það, sem Ammon vildi, því að hann vissi, að Lamóní konungur var undir áhrifavaldi Guðs. Hann vissi, að verið var að svipta hinni myrku hulu trúleysisins frá huga hans og að ljósið, sem lýsti upp huga hans, var ljós dýrðar Guðs, hið undursamlega ljós gæsku hans — Já, þetta ljós hafði fyllt sál hans slíkri gleði, að skýjum myrkursins hafði verið svipt burtu og ljós ævarandi lífs verið tendrað í sálu hans. Já, hann vissi, að þetta hafði yfirbugað hina náttúrlegu umgjörð hans og að hann var burt numinn í Guði —
- 7 Þess vegna var það hans heitasta löngun, að uppfylla ósk drottningar. Hann fór því inn til konungsins, eins og drottningin vildi, að hann gjörði, og hann leit á konunginn og sá, að hann var ekki látinn.
- 8 Og hann sagði við drottninguna: Hann er ekki látinn, heldur sefur hann í Guði, og næsta dag mun hann rísa aftur á fætur. Greftrið hann þess vegna ekki.

Alma 19

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

- 9 Og Ammon spurði hana: Trúir þú þessu? Og hún sagði við hann: Ég hef engin önnur vitni en orð þín og orð þjóna okkar. Ég trúi engu að síður, að svo verði sem þú mælir.
- 10 Og Ammon sagði við hana: Blessuð ert þú vegna mikillar trúar þinnar. Ég segi þér kona, svo mikil trú hefur ekki verið til meðal allra Nefíta.
- 11 Og svo bar við, að hún vakti yfir rúmi eiginmanns síns frá þeim tíma og fram að þeim tíma næsta dag, er Ammon hafði sagt hann mundu rísa á fætur.
- 12 Og svo bar við, að hann reis á fætur samkvæmt orðum Ammons. Og um leið og hann reis á fætur, rétti hann fram hönd sína til konunnar og sagði: Blessað sé nafn Guðs og blessuð ert þú.
- 13 Því að svo sannarlega sem þú lifir, sjá, þá hef ég séð lausnara minn. Hann mun koma fram, og kona mun ala hann, og hann mun endurleysa allt það mannkyn, sem trúir á nafn hans. Og þegar hann hafði mælt þessi orð, svall honum móður, og hann hné aftur út af í fögnuði, en drottningin hné einnig niður, ofurlíði borin af andanum.
- 14 En þegar Ammon sá, að samkvæmt bænum hans kom andi Drottins yfir Lamaníta, bræður hans, sem valdið höfðu svo mikilli sorg meðal Nefíta, eða meðal alls fólks Guðs, vegna misgjörða sinna og arfsagna, þá féll hann á kné og tók að opna sál sína í bæn og þakkargjörð til Guðs fyrir það, sem hann hafði gjört fyrir bræður hans. Og einnig hann var ofurlíði borinn af gleði. Og þannig höfðu þau öll þrjú hnigið til jarðar.
- 15 En þegar þjónar konungs sáu, að þau höfðu hnigið til jarðar, tóku þeir einnig að ákalla Guð, því að ótti við Drottin kom einnig yfir þá, því að það voru þeir, sem staðið höfðu frammi fyrir konungi og vitnað fyrir honum um hinn mikla kraft Ammons.
- 16 Og svo bar við, að þeir ákölluðu nafn Drottins af öllum mætti sínum, þar til þeir höfðu allir hnigið til jarðar utan ein Lamanítakvennanna, sem bar nafnið Abis, en hún hafði snúist til Drottins fyrir mörgum árum vegna merkilegrar sýnar, sem faðir hennar hafði séð —

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

17 Par eð hún hafði snúist til Drottins án þess að hafa nokkru sinni látið það uppi, vissi hún, þegar hún sá, að allir þjónar Lamónis höfðu hnigið til jarðar og húsmóðir hennar, drottningin, konungur og Ammon lágu endilöng á jörðunni, að þar var kraftur Guðs að verki. Hún taldi, að þetta tækifæri, að kunngjöra fólkinu, hvað gjörst hefði meðal þess, mundi fá það til að trú á kraft Guðs, ef það yrði áhorfendur að þessum viðburði. Þess vegna hljóp hún hús úr húsi til að gjöra fólki kunnugt um þetta.

18 Og fólkið tók að safnast að húsi konungs. Og mikill mannfjöldi kom, og sér til undrunar sáu þeir konung, drottningu og þjóna þeirra liggja endilöng á jörðunni, og öll lágu þau þar eins og þau væru lífvana. Og fólkið sá einnig Ammon og sjá, hann var Nefíti.

19 Og nú tók fólkið að mögla sín á meðal. Sumir sögðu, að mikið böll hefði komið yfir þá, eða yfir konung og hús hans, vegna þess að hann hefði látið það viðgangast, að Nefíti væri um kyrrt í landinu.

20 Aðrir átöldu þá og sögðu: Konungur hefur kallað þetta böll yfir hús sitt, af því að hann lét lífláta þjónana, sem létu tvístra hjörðum sínum við Sebusvötn.

21 Og þeir, sem staðið höfðu við Sebusvötn og tvístrað hjörðunum, sem voru í eigu konungs, átöldu þá einnig, því að þeir voru reiðir Ammon fyrir það, hve marga bræður þeirra hann hafði drepit við Sebusvötn, þegar hann varði hjarðir konungs.

22 En einn þeirra, sem var ákaflega reiður Ammon, því að bróðir hans hafði fallið fyrir sverði hans, dró sverð sitt úr slíðrum og gekk fram til að láta það falla á Ammon og drepa hann, en þegar hann lyfti sverðinu til að ljósta hann, sjá, þá datt hann dauður niður.

23 Nú sjáum við, að ekki var hægt að ráða Ammon af dögum, því að Drottinn hafði sagt við Mósía, föður hans: Ég mun hlífa honum, og honum mun farnast í samræmi við trú þína — þess vegna fól Mósía hann umsjá Drottins.

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

- 24 Og svo bar við, að þegar mannfjöldinn sá, að maðurinn datt dauður niður, er hann lyfti sverði til að drepa Ammon, greip þá alla hræðsla, og þeir þorðu ekki að rétta fram hönd til að snerta hann eða neinn þann, sem hnigið hafði niður. Og þeir tóku enn að undrast sín á milli, hver orsök þessa mikla máttar gæti verið eða hvað allt þetta gæti þýtt.
- 25 Og svo bar við, að margir þeirra á meðal sögðu, að Ammon væri hinn mikli andi, en aðrir sögðu, að hinn mikli andi hefði sent hann —
- 26 En aðrir átöldu þá alla og sögðu, að hann væri ófreskja, sem Nefítar hefðu sent til að kvelja þá.
- 27 Og nokkrir sögðu, að andinn mikli hefði sent Ammon til að þrengja að þeim vegna misgjörða þeirra. Þeir sögðu, að það væri hinn mikli andi, sem alltaf hefði fylgt Nefítum og ætíð bjargað þeim úr höndum þeirra. Og þeir sögðu, að það væri þessi mikli andi, sem hefði tortímt svo mörgum bræðra þeirra, Lamanítum.
- 28 Og þannig tóku deilurnar mjög að harðna meðal þeirra. Og á meðan þeir deildu, kom þjónustustúlkan, sem safnað hafði mannfjöldanum saman, og þegar hún heyrði deilurnar meðal mannfjöldans, fylltist hún svo djúpri hryggð, að hún táraðist.
- 29 Og svo bar við, að hún tók í hönd drottningar í von um að geta reist hana frá jörðu. Og jafnskjótt og hún snerti hönd hennar, reis hún á fætur og hrópaði hárrí röddu og sagði: Ó, blessaður Jesús, sem hefur frelsað mig frá skelfilegu víti! Ó, blessaður Guð, haf miskunn með þessu fólki!
- 30 Og þegar hún hafði mælt þetta, spennti hún greipar, full gleði, og mælti mörg orð, sem skildust ekki. Og að því loknu tók hún í hönd Lamoní konungi, og sjá, hann reis upp og stóð á fætur.
- 31 Og þegar hann varð var við deilurnar meðal þegna sinna, gekk hann umsvifalaust fram og tók að ávíta þá og kenna þeim orðin, sem hann hafði heyrt af vörum Ammons, og allir, er hlýddu á orð hans trúðu og sneru til Drottins.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.

- 32 En margir meðal þeirra vildu ekki heyra orð hans og fóru þess vegna leiðar sinnar.
- 33 Og svo bar við, að þegar Ammon reis á fætur, kenndi hann þeim einnig og svo gjörðu og allir þjónar Lamonís. Og allir boðuðu þeir fólkinu það sama — að þeir hefðu umbreyst í hjarta og vildu ekkert illt gjöra framar.
- 34 Og sjá. Margir lýstu því yfir við fólkið, að þeir hefðu séð engla og átt við þá samræður, og þannig hefðu þeir sagt þeim frá Guði og réttlæti hans.
- 35 Og svo bar við, að þeir voru margir, sem trúðu orðum þeirra, og allir, sem trúðu voru skírðir, og þeir urðu réttlátt fólk og stofnuðu kirkju sín á meðal.
- 36 Og þannig hófst verk Drottins meðal Lamaníta. Þannig tók Drottinn að úthella af anda sínum yfir þá. Og við sjáum, að armur hans nær til allra, sem vilja iðrast og trúa á nafn hans.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

Alma 20

- 1 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu stofnað kirkju í landinu, langaði Lamóni konung, að Ammon færi með sér til Nefílands, svo að hann gæti kynnt hann fyrir föður sínum.
- 2 Og rödd Drottins barst til Ammons og sagði: Þú skalt ekki fara til Nefílands. Því að sjá. Konungurinn mun sitja um líf þitt. En þú skalt fara til Míddonílands. Því að sjá. Bróðir þinn Aron, sem og Múlokí og Amma eru í fangelsi.
- 3 Nú bar svo við, að þegar Ammon heyrði þetta, sagði hann við Lamóni: Sjá, bróðir minn og trúbræður eru í fangelsi í Míddoní, og ég fer til að leysa þá.
- 4 En Lamóni sagði við Ammon: Ég veit, að í krafti Drottins getur þú gjört alla hluti. En sjá. Ég ætla með þér til Míddonílands, því að konungurinn í Míddonílandi, sem ber nafnið Antíomnó, er vinur minn. Ég fer því til Míddonílands og reyni með blíðmælum að fá konung landsins til að leysa bræður þína úr fangelsi. Nú spurði Lamóni hann: Hver sagði þér, að bræður þínir væru í fangelsi?
- 5 Og Ammon sagði við hann: Enginn hefur sagt mér það annar en Guð, og hann sagði við mig: Far þú að leysa bræður þína, því að þeir eru í fangelsi í Míddonílandi.
- 6 En þegar Lamóni heyrði þetta, lét hann þjóna sína hafa til hesta sína og vagna.
- 7 Og hann sagði við Ammon: Komdu, ég mun fara með þér niður til Míddonílands, og þar mun ég biðja konunginn að leysa bræður þína úr fangelsi.
- 8 Og svo bar við, að á leiðinni þangað hittu Ammon og Lamóni föður Lamónís, sem var konungur yfir öllu landinu.
- 9 Og sjá. Faðir Lamónís sagði við hann: Hvers vegna komst þú ekki til hátíðarinnar á þeim mikla degi, sem ég gjörði sonum mínum og þjóð minni hátíð?
- 10 Og hann sagði einnig: Hvert ert þú að fara með þessum Nefíta, sem er eitt af börnum lyginna?

Alma 20

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?

- 11 Og svo bar við, að Lamoní skýrði fyrir honum, hvert hann væri að fara, því að hann óttaðist að móðga hann.
- 12 Og hann sagði honum einnig ástæðuna fyrir því, að hann hélt kyrru fyrir í sínu eigin konungdæmi, en hélt ekki til föður síns og hátíðarinnar, sem hann hafði undirbúið.
- 13 Og nú þegar Lamoní hafði skýrt allt þetta fyrir honum, sjá, honum til undrunar varð faðir hans reiður honum og sagði: Lamoní, þú ætlar að bjarga þessum Nefítum, sem eru synir lyginna. Sjá, hann rændi feður okkar, og nú eru börn hans einnig komin okkar á meðal til þess að blekkja okkur með kænsku sinni og lygum, til að geta rænt okkur eigum okkar.
- 14 Faðir Lamonís skipaði honum að drepa Ammon með sverði sínu. Og hann skipaði honum einnig að fara ekki til Middónílands, heldur snúa aftur og fylgja sér til Ísmaelslands.
- 15 En Lamoní sagði við hann: Ég vil ekki ráða Ammon af dögum, og ég vil ekki heldur hverfa aftur til Ísmaelslands, heldur fer ég til Middónílands til að leysa bræður Ammons, því að ég veit, að þeir eru réttvísir menn og heilagir spámenn hins sanna Guðs.
- 16 En þegar faðir hans heyrði þessi orð, varð hann honum reiður og dró sverð sitt úr slíðrum til að ljósta hann til jarðar.
- 17 En Ammon gekk fram og sagði við hann: Sjá, þú skalt ekki drepa son þinn. Þó væri betra, að hann félli en þú, því að sjá. Hann hefur iðrast synda sinna, en ef þú féllir á þessari stundu í reiði þinni, gæti sál þín ekki frelsast.
- 18 Og enn fremur er þér ráðlegast að sýna stillingu, því að ef þú réðir syni þínum bana, mundi blóð hans hrópa upp úr jörðunni til Drottins Guðs hans um hefnd yfir þér, þar eð hann er saklaus maður, og þú kynnir að glata sálu þinni.
- 19 Þegar Ammon hafði mælt þessi orð við hann, svaraði hann honum og sagði: Ég veit, að ég úthellti saklausu blóði, ef ég réði syni mínum bana, því að það ert þú, sem hefur setið um að tortíma honum.

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.

And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.

And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

20 Og hann lyfti hendi til að drepa Ammon, en Ammon stóð högg hans af sér og laust einnig handlegg hans þannig, að hann gat ekki notað hann.

21 Þegar konungur nú sá, að Ammon gat drepið hann, tók hann að biðja Ammon um að þyrma lífi sínu.

22 En Ammon lyfti sverði sínu og sagði við hann: Sjá, ég mun ljósta þig, nema því aðeins að þú heitir því, að bræður mínir verði leystir úr fangelsi.

23 En konungurinn, sem óttaðist um líf sitt, sagði: Ef þú hlífir mér, mun ég veita þér hvað sem þú vilt, allt að helmingi konungdæmis míns.

24 Þegar Ammon sá, að hann hafði haft þau áhrif á gamla konunginn, sem hann óskaði sér, sagði hann við hann: Ef þú heitir því, að bræður mínir verði leystir úr fangelsi og einnig að Lamoní haldi konungdæmi sínu og þú sýnir honum ekki vanþóknun, heldur leyfir honum að gjöra í öllu eins og honum sjálfum þóknast, þá mun ég hlífa þér, ella mun ég ljósta þig til jarðar.

25 En þegar Ammon hafði mælt þessi orð, tók konungurinn að fagna því að halda lífi.

26 En þegar hann sá, að Ammon hafði enga löngun til að tortíma honum, og þegar hann sá einnig þá miklu elsku, sem hann bar til sonar hans, Lamonís, varð hann ákaflega undrandi og sagði: Vegna þess að þú hefur ekki óskað annars en að ég leysi bræður þína úr fangelsi og leyfi syni mínum, Lamoní, að halda konungdæmi sínu, sjá, þá mun ég veita þér það, að sonur minn haldi konungdæmi sínu frá líðandi stundu og ávallt. Og ég mun ekki drottna yfir honum lengur —

27 Og ég mun einnig veita þér það, að bræður þínir verði leystir úr fangelsi, en þú og bræður þínir komi til mín, í ríki mitt, því að mig langar mjög að hitta þig. En konungur undraðist mjög það, sem hann hafði mælt, og einnig það, sem Lamoní sonur hans hafði mælt, og hafði þess vegna hug á að læra það.

28 Og svo bar við, að Ammon og Lamoní héldu áfram ferð sinni til Middónílands. Og Lamoní fann náð fyrir augum konungs landsins. Þess vegna voru bræður Ammons leystir úr fangelsi.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoní may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoní, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoní should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoní, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoní proceeded on their journey towards the land of Middóní. And Lamoní found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

29 En þegar Ammon hitti þá, varð hann ákaflega hryggur, því að sjá, þeir voru naktir og þaktir fleiðrum, þar eð þeir höfðu verið reyrðir sterkum böndum. Og þeir höfðu einnig þolað hungur, þorsta og alls kyns þrengingar. Engu að síður auðsýndu þeir þolinmæði í öllum þjáningum sínum.

30 Og það hafði orðið hlutskipti þeirra að falla í hendur harðlyndra og þrjóskufullra manna, sem ekki vildu hlusta á orð þeirra, heldur höfðu vísað þeim burtu, barið þá og rekið þá hús úr húsi og stað úr stað, þar til þeir komu til Middónílands. En þar voru þeir teknir og fjötraðir með sterkum böndum og þeim varpað í fangelsi og haldið þar dögum saman, uns Lamóni og Ammon leystu þá.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

Frásögn af prédikunum Arons, Múlokís og bræðra þeirra fyrir Lamanítum.

Alma 21

- 1 Þegar Ammon og bræður hans skildu á landamærum Lamanítalands, sjá, þá lagði Aron leið sína í átt að landi, sem þeir Lamanítar nefndu Jerúsalem eftir föðurlandi sínu, og var það langt í burtu og lá að landamærum Mormóns.
- 2 En Lamanítar og Amalekítar og fólk Amúlons höfðu reist stóra borg, sem nefnd var Jerúsalem.
- 3 Lamanítar voru sjálfir nægilega harðlyndir, en Amalekítar og Amúlónítar voru enn harðlyndari. Þess vegna urðu þeir þess valdandi, að Lamanítar hertu enn hjörtu sín og efldust í ranglæti sínu og viðurstyggð.
- 4 Og svo bar við, að Aron kom til Jerúsalemborgar og hóf fyrst að prédika fyrir Amalekítum. Og hann tók að prédika fyrir þeim í samkunduhúsum þeirra, en þeir höfðu reist sér samkunduhús að hætti Nehors, því að margir Amalekítar og Amúlónítar tilheyrðu reglu Nehors.
- 5 Þegar Aron þess vegna kom inn í samkunduhús þeirra til að prédika fyrir fólkinu og á meðan hann var að tala við það, sjá, þá reis Amalekíti nokkur á fætur og tók að deila við hann og sagði: Hvað er þetta, sem þú hefur verið að vitna um? Hefur þú séð engil? Hvers vegna birtast englar ekki okkur? Sjá, er þetta fólk ekki eins gott og þitt fólk?
- 6 Þú segir einnig, að ef við iðrumst ekki, munum við farast. Hvernig þekkir þú hugsanir og áform hjartna okkar? Hvernig veist þú, að við höfum ástæðu til að iðrast? Hvernig veist þú, að við séum ekki réttlátt fólk? Sjá, við höfum byggt helgistaði, og við komum saman til að tilbiðja Guð. Við trúum því, að Guð muni frelsa alla menn.
- 7 Nú sagði Aron við hann: Trúir þú, að sonur Guðs komi til að endurleysa mannkynið frá syndum þess?

An account of the preaching of Aaron, and Muloki, and their brethren, to the Lamanites.

Alma 21

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?

- 8 Og maðurinn sagði við hann: Við trúum ekki, að þú vitir neitt um slíka hluti. Við trúum ekki þessum heimskulegu erfikenningum. Við trúum ekki, að þú vitir neitt um óorðna hluti, og við trúum því heldur ekki, að feður þínir og einnig feður okkar hafi vitað um það, sem þeir töluðu um, að verða myndi.
- 9 Og nú lauk Aron upp fyrir þeim ritningunum um komu Krists og einnig um upprisu dauðra og að endurlausn mannkyns gæti ekki átt sér stað nema fyrir dauða og þjáningar Krists og friðþægingu blóðs hans.
- 10 Og svo bar við, að þegar hann tók að gjöra þeim grein fyrir þessu, reiddust þeir honum og tóku að hæða hann. Og þeir vildu ekki hlýða á orð hans.
- 11 Þegar hann þess vegna sá, að þeir vildu ekki hlýða á orð hans, fór hann út úr samkunduhúsi þeirra og yfir til þorps, sem kallað var Aní-Antí, og þar fann hann Múlokí, sem var að boða þeim orðið, og einnig Amma og bræður hans. Og þeir deildu við marga um orðið.
- 12 Og svo bar við, að þeir sáu, að fólkið mundi herða hjörtu sín og fóru þess vegna yfir til Middoniálands. Og þeir boðuðu mörgum orðið, en fáir trúðu orðunum, sem þeir kenndu.
- 13 Engu að síður voru Aron og nokkrir bræðra hans teknir og þeim varpað í fangelsi, en þeir, sem eftir voru, flýðu Middoniáland og fóru til nærliggjandi héraða.
- 14 Og þeir, sem í fangelsi fóru, urðu að þola margt, en Lamóni og Ammon leystu þá úr haldi, og þeir voru fæddir og klæddir.
- 15 Og þeir héldu enn af stað til að boða orðið. Þannig hafði þeim verið bjargað í fyrsta sinn úr fangelsi, og þannig höfðu þeir þjáðst.
- 16 Og þeir héldu hvert sem andi Drottins leiddi þá og boðuðu orð Guðs í sérhverju samkunduhúsi Amalekíta eða á hverri samkomu Lamaníta, sem þeir fengu aðgang að.

And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.

And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

- 17 Og svo bar við, að Drottinn tók að blessa þá, svo að þeir leiddu marga til þekkingar á sannleikanum. Já, þeir sannfærðu marga um eigin syndir og að arfsagnir fedra þeirra væru ekki réttar.
- 18 Og svo bar við, að Ammon og Lamoní sneru aftur frá Middónílandi til Ísmaelslands, sem var erfðaland þeirra.
- 19 Og Lamoní konungur vildi ekki leyfa, að Ammon þjónaði honum eða væri þjónn hans.
- 20 En hann lét byggja samkunduhús í Ísmaelslandi. Og hann lét þegna sína eða þá, sem undir hans stjórn voru, safnast saman.
- 21 Og hann gladdist vegna þeirra og kenndi þeim margt. Og hann sagði þeim, að þeir væru þjóð, sem væri undir hans stjórn og væri frjáls þjóð, laus undan áþján konungsins, föður síns, því að faðir sinn hefði veitt sér leyfi til að ríkja yfir íbúum Ísmaelslands og nærliggjandi landsvæða.
- 22 Og hann sagði þeim einnig, að þeir hefðu frelsi til að tilbiðja Drottin Guð sinn að eigin ósk, hvar sem þeir væru staddir, ef það væri á því landi, sem undir stjórn Lamonís konungs væri.
- 23 Og Ammon prédikaði fyrir þegnum Lamonís konungs. Og svo bar við, að hann kenndi þeim allt varðandi réttlætið. Og hann áminnti þá daglega af mikilli kostgæfni, og þeir gáfu gaum að orðum hans og lögðu sig fram við að halda boðorð Guðs.
- And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.
- And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.
- And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.
- But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.
- And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.
- And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.
- And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.

Alma 22

- 1 En á meðan Ammon kennir þannig þegnum Lamonís látaust, skulum við nú hverfa aftur að frásögnnum af Aroni og bræðrum hans. Eftir að hann yfirgaf Middoni land, leiddi andinn hann til Nefílands, allt til húss konungsins, sem réð yfir landinu öllu utan Ísmaelslands, og hann var faðir Lamonís.
- 2 Og svo bar við, að hann hélt til hans inn í konungshöllina ásamt bræðrum sínum, laut konungi og sagði við hann: Sjá, ó konungur. Við erum þeir bræður Ammons, sem þú hefur leyst úr fangelsi.
- 3 Og nú, ó konungur, ef þú vilt þyrma lífi okkar, munum við verða þjónar þínir. Og konungurinn sagði við þá: Rísið á fætur, því að ég mun gefa ykkur líf, en ég leyfi ekki, að þið verðið þjónar mínir, heldur gjöri ég kröfu til þess, að þið fræðið mig, því að nokkurt rót hefur verið á huga mínum vegna veglyndis bróður ykkar Ammons og mikilleika orða hans. Og mig langar til að vita ástæðuna fyrir því, að hann kom ekki með ykkur frá Middoni.
- 4 Og Aron sagði við konung: Sjá, andi Drottins hefur kallað hann annað. Hann er farinn til Ísmaelslands til að kenna þegnum Lamonís.
- 5 Nú sagði konungur við þá: Hvað er það, sem þið voruð að segja um anda Drottins? Sjá, þetta er það, sem veldur mér hugarróti.
- 6 Og jafnframt, hvað táknar það, sem Ammon sagði: Ef þið iðrist, munuð þið frelsast, og ef þið iðrist ekki, mun ykkur vísað frá á efsta degi?
- 7 Og Aron svaraði honum og sagði við hann: Trúir þú, að til sé Guð? Og konungur sagði: Ég veit, að Amalekítar segja, að til sé Guð, og ég hef veitt þeim heimild til að byggja helgidóma, svo að þeir geti komið saman til að tilbiðja hann. Og ef þú segir nú, að Guð sé til, sjá, þá mun ég trúa því.
- 8 En þegar Aron heyrði þetta, fylltist hjarta hans gleði, og hann sagði: Sjá, svo sannarlega sem þú lifir, ó konungur, þá er Guð til.
- 9 Og konungur sagði: Er Guð sá mikli andi, sem leiddi feður okkar út úr landi Jerúsalem?

Alma 22

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

- 10 Og Aron sagði við hann: Já, hann er sá mikli andi, og hann skapaði alla hluti, bæði á himni og á jörðu. Trúir þú þessu?
- 11 Og hann sagði: Já, ég trúi, að hinn mikli andi hafi skapað alla hluti, og mig langar til, að þú segir mér frá öllu þessu, og ég mun trúa orðum þínum.
- 12 Og svo bar við, að þegar Aron sá, að konungurinn myndi trúa orðum hans, tók hann að lesa ritningarnar fyrir konunginn og hóf lesturinn við sköpun Adams — hvernig Guð skóp manninn í sinni eigin mynd, Guð hafi gefið honum boðorð og vegna brots síns hafi maðurinn fallið.
- 13 Og Aron útlagði ritningarnar fyrir hann frá sköpun Adams, útskýrði fyrir honum fall mannsins, holdlegt ásigkomulag hans og endurlausnaráætlunina, sem fyrirbúin var frá grundvöllun veraldar með Kristi, fyrir hvern þann, sem trúa vildi á nafn hans.
- 14 Og vegna falls síns hafi maðurinn ekkert verðskuldað sjálfur, en þjáningar og dauði Krists friðþægi fyrir syndir mannanna fyrir trú þeirra, iðrun og svo framvegis, og að hann rjúfi viðjar dauðans, svo að gröfin njóti einskis sigurs og broddur dauðans hverfi í dýrðarvoninni. Aron útskýrði allt þetta fyrir konunginum.
- 15 Og svo bar við, að þegar Aron hafði útskýrt þetta fyrir honum, sagði konungur: Hvað ber mér að gjöra til þess að geta öðlast þetta eilífa líf, sem þú hefur talað um? Já, hvað á ég að gjöra til að geta fæðst af Guði og fengið þennan illa anda upprættan úr brjósti mér og tekið á móti anda hans og fyllst gleði, þannig að mér verði ekki vísað frá á efsta degi? Sjá, sagði hann. Ég vil fórna öllu, sem ég á. Já, ég vil láta ríki mitt af hendi til þess að hljóta þessa miklu gleði.
- 16 En Aron sagði við hann: Ef þú þráir þetta, ef þú vilt beygja þig fyrir Guði, já, ef þú vilt iðrast allra synda þinna, lúta Guði og ákalla nafn hans í trú og trúa því, að þér muni gefast, þá mun rætast sú von, sem þú þráir.

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and will bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.

- 17 Og svo bar við, að þegar Aron hafði mælt þessi orð, kraup konungur á kné fyrir Drottni, og hann lagðist meira að segja fram á ásjónu sína, hrópaði hástöfum og sagði:
- 18 Ó Guð! Aron hefur sagt mér, að til sé Guð, og ef Guð er til, og ef þú ert Guð, vilt þú þá láta mig vita af þér, og ég mun láta af öllum syndum mínum til að þekkja þig og til þess að ég verði reistur upp frá dauðum og frelsist á efsta degi. En þegar konungur hafði mælt þessi orð, var hann lostinn, rétt eins og dauður væri.
- 19 Og svo bar við, að þjónar hans hlupu til og sögðu drottningunni frá öllu, sem komið hafði fyrir konung. Og hún kom inn til konungsins, og þegar hún sá hann liggjandi, sem dauður væri, og jafnframt Aron og bræður hans standa þar, eins og þeir væru valdir að falli hans, reiddist hún þeim og skipaði þjónum sínum, eða þjónum konungs, að taka þá og drepa þá.
- 20 En þjónarnir höfðu séð, hvers vegna konungur féll, og þorðu því ekki að leggja hendur á Aron og bræður hans, og þeir grátbáðu drottninguna og sögðu: Hví skipar þú okkur að drepa þessa menn? Sjá, hver þeirra er máttugri en við allir til samans. Þess vegna munum við falla fyrir þeim.
- 21 Þegar drottningin sá skelfingu þjónanna, greip hana einnig ofsahræðsla við, að eitthvað illt kynni að henda hana. Og hún bauð þjónunum að fara og kalla fólkið saman, svo að það gæti drepið Aron og bræður hans.
- 22 Þegar Aron sá einurð drottningar, en hann þekkti einnig harðlyndi fólksins, óttaðist hann, að mannföldi safnaðist saman og miklar deilur og órói yrði meðal þeirra. Þess vegna rétti hann fram hönd sína, reisti konung frá jörðu og sagði við hann: Stattu! Og hann stóð á fætur og endurheimti styrk sinn.
- 23 En þetta gjörðist í návist drottningar og margra þjónanna. Og þegar þau sáu þetta, undruðust þau mjög, og ótti greip þau. Og konungur sté fram og tók að kenna þeim. Og hann kenndi þeim, þannig að allt heimilisfólk hans snerist til trúar á Drottin.

And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:

O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.

And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

- 24 Nú hafði mannfjöldi safnast saman að fyrirmælum drottningar, og mikil óánægja braust út á meðal þeirra vegna Arons og bræðra hans.
- 25 En konungur sté fram meðal þeirra og talaði til þeirra. Og þeir sefuðust gagnvart Aroni og þeim, sem með honum voru.
- 26 Og svo bar við, að þegar konungur sá, að fólkið hafði látið friðast, lét hann Aron og bræður hans stíga fram mitt á meðal mannfjöldans og boða honum orðið.
- 27 Og svo bar við, að konungur sendi yfirlýsingu um gjörvallt landið, meðal allra þegna sinna í landinu öllu, og meðal þeirra, sem byggðu héruðin umhverfis og lágu alveg að hafinu í austri og vestri, en aðskilin voru frá Sarahemlalandi af þröngri óbyggðri landspildu, sem lá frá hafinu í austri allt að hafinu í vestri og meðfram sjávarströndinni og meðfram óbyggðunum, sem liggja að Sarahemlalandi í norðri og yfir landamæri Mantí við uppsprettu Síðonsfljóts frá austri til vesturs — og þannig var skiptingin milli Lamaníta og Nefíta.
- 28 En hinir latari af Lamanítum bjuggu í tjöldum í óbyggðunum. Og þeir voru dreifðir um óbyggðirnar í vestanverðu Nefílandi, já, og einnig um vestanvert Sarahemlaland við sjávarströndina, og vestanvert Nefíland, á því landsvæði, sem feður þeirra fyrst byggðu og lá þannig eftir strandlengjunni.
- 29 Og margir Lamanítar voru einnig að austanverðu við sjávarströndina, en Nefítar höfðu rekið þá þangað. Og þannig voru Nefítar nærri umkringdir af Lamanítum. Nefítar höfðu samt slegið eign sinni á allan norðurhluta landsins, sem lá að óbyggðunum við upptök Síðonsfljóts, frá austri til vesturs, og landsvæðið þar um kring, óbyggðamegin, til norðurs, allt þar til þeir komu að landinu, sem þeir nefndu Nægtarbrunn.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.

And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.

30 En það landsvæði lá að landi, sem þeir nefndu Auðnina og lá svo langt í norðri, að það náði inn til þess lands, sem hafði verið byggt, en lagt í eyði — við höfum talað um bein íbúanna — Fólki Sarahemla fann þetta land, en á þeim stað stigu þeir fyrst á land.

31 Og þaðan fóru þeir inn í suðuróbyggðirnar. Þannig var landið í norðri kallað Auðnin, en landið í suðri kallað Nægtarbrunnur, en þær óbyggðir voru fullar af alls kyns villidýrum, en nokkur hluti þeirra var kominn frá landinu í norðri í fæðuleit.

32 Og það var einungis hálf önnur dagleið fyrir Nefíta eftir mörkum Nægtarbrunnis og Auðnarinnar, frá austursjó til vestursjávar. Og þannig voru Nefíland og Sarahemlaland nær umkringd vatni, þar eð einungis mjótt eiði lá á milli landsins í norðri og landsins í suðri.

33 Og svo bar við, að Nefítar höfðu byggt landið Nægtarbrunn, já, frá austursjó til vestursjávar, og þannig höfðu Nefítar í visku sinni, með vörðum sínum og herjum, lokað Lamaníta af í suðri, þannig að þeir ættu ekkert land í norðri lengur og gætu ekki yfirtekið landið í norðri.

34 Lamanítar gátu þess vegna ekki eignast land nema í Nefílandi og óbyggðunum umhverfis. En þetta var skynsamlegt af Nefítum — þar eð Lamanítar voru óvinir þeirra, vildu þeir ekki láta þá þrengja að sér úr öllum áttum, og einnig vildu þeir tryggja sér land, sem þeir gætu flúið til að vild sinni.

35 Og þegar ég hef nú mælt þetta, sný ég mér aftur að frásögn Ammons og Arons, Omners og Himnís og bræðra þeirra.

And it bordered upon the land which they called Desolation, it being so far northward that it came into the land which had been peopled and been destroyed, of whose bones we have spoken, which was discovered by the people of Zarahemla, it being the place of their first landing.

And they came from there up into the south wilderness. Thus the land on the northward was called Desolation, and the land on the southward was called Bountiful, it being the wilderness which is filled with all manner of wild animals of every kind, a part of which had come from the land northward for food.

And now, it was only the distance of a day and a half's journey for a Nephite, on the line Bountiful and the land Desolation, from the east to the west sea; and thus the land of Nephi and the land of Zarahemla were nearly surrounded by water, there being a small neck of land between the land northward and the land southward.

And it came to pass that the Nephites had inhabited the land Bountiful, even from the east unto the west sea, and thus the Nephites in their wisdom, with their guards and their armies, had hemmed in the Lamanites on the south, that thereby they should have no more possession on the north, that they might not overrun the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more possessions only in the land of Nephi, and the wilderness round about. Now this was wisdom in the Nephites—as the Lamanites were an enemy to them, they would not suffer their afflictions on every hand, and also that they might have a country whither they might flee, according to their desires.

And now I, after having said this, return again to the account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and their brethren.

Alma 23

- 1 Sjá. Nú bar svo við, að konungur Lamaníta sendi út yfirlýsingu meðal allra þegna sinna um að leggja ekki hendur á Ammon, Aron, Omner, Himni né neinn bræðra þeirra, sem færu um og boðuðu orð Guðs, hvar sem þeir kynnu að vera í landinu.
- 2 Já, hann sendi út tilskipan meðal þeirra, að þeir skyldu ekki leggja hendur á þá til að fjötra þá eða varpa þeim í fangelsi, né heldur skyldu þeir hrækja á þá, ljósta þá, reka þá út úr samkunduhúsum sínum, húðstrýkja þá né skyldu þeir grýta þá. Heldur skyldu þeir eiga frjálsan aðgang að húsum þeirra, musterum og helgidómum.
- 3 Og þannig gátu þeir farið og boðað orðið að eigin lyst, því að konungur og allt hans heimilisfólk hafði snúist til trúar á Drottin. Þess vegna sendi hann tilskipan sína út um allt landið til þegna sinna, svo að orð Guðs mætti ekki neinni hindrun, heldur bærast um allt landið, og þjóð hans gæti sannfærst um ranglæti arfsagna fedra sinna og sannfærðist um, að allir væru bræður og ættu ekki að fremja morð, stunda rán eða stela, né drýgja hór eða leggja stund á nokkurt ranglæti.
- 4 Og nú bar svo við, að þegar konungur hafði sent út þessa yfirlýsingu, fóru Aron og bræður hans borg úr borg og frá einu bænhúsi til annars, stofnuðu söfnuði og vígðu presta og kennara um landið meðal Lamaníta til að prédika og kenna orð Guðs meðal þeirra. Og þannig varð árangur mikill af starfi þeirra.
- 5 Og þúsundir voru leiddir til þekkingar á Drottni. Já, þúsundir voru leiddir til trúar á erfikenningar Nefíta, og þeim voru kenndar heimildir og spádómar, sem gengið höfðu mann fram af manni, allt fram til líðandi stundar.

Alma 23

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

- 6 Og svo sannarlega sem Drottinn lifir, svo sannarlega sem margir trúðu, eða jafn margir og leiddir voru til þekkingar á sannleikanum fyrir prédikanir Ammons og bræðra hans, samkvæmt anda opinberunar og spádóms, fyrir kraft Guðs, sem gjörði kraftaverk á þeim — já, ég segi ykkur, að svo sannarlega sem Drottinn lifir, þá gjörðust þeir Lamanítar, sem trúðu á prédikanir þeirra og snerust til Drottins, aldrei fráhverfir.
- 7 Því að þeir urðu réttlát þjóð. Þeir lögðu niður uppreisnarvopn sín, svo að þeir berðust aldrei framár gegn Guði, né heldur gegn nokkrum bræðra sinna.
- 8 En þetta eru þeir sem snerust til trúar á Drottin:
- 9 Lamanítar þeir, sem voru í Ísmaelslandi —
- 10 Einnig hluti þeirra Lamaníta, sem bjuggu í Middónílandi —
- 11 Og einnig hluti þeirra Lamaníta, sem bjuggu í Nefíborg —
- 12 Og einnig hluti þeirra Lamaníta, sem bjuggu í Sílomslandi og Semlonslandi og í Lemúelsborg og í Simnílomsborg.
- 13 En þetta eru nöfn borga þeirra Lamaníta, sem snerust til trúar á Drottin. Þetta eru þeir, sem lögðu niður uppreisnarvopn sín, já, öll stríðsvopn sín, og allt voru þetta Lamanítar.
- 14 En Amalekítarnir snerust ekki til trúar, að einum undanskildum, né heldur Amúlonítar, heldur hertu þeir hjörtu sín og einnig hjörtu Lamaníta, hvar sem þeir dvöldu, já, í öllum þorpum þeirra og borgum.
- 15 Þess vegna höfum við nefnt með nafni allar borgir þeirra Lamaníta, sem iðruðust og öðluðust þekkingu á sannleikanum og snerust til trúar.
- 16 Og nú bar svo við, að konungur og þeir, sem snúist höfðu, óskuðu eftir að taka sér nafn, sem aðgreindi þá frá bræðrum sínum. Þess vegna ráðgaðist konungur við Aron og marga presta þeirra um nafnið, sem þeir skyldu taka sér til aðgreiningar.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.

17 Og svo bar við, að þeir tóku sér nafnið Antí-Nefí-Lehítar. Þessu nafni nefndust þeir, en kölluðust ekki lengur Lamanítar.

18 Og þeir gjörðust mjög iðjusamir, já, og voru vingjarnlegir við Nefíta. Þess vegna tóku þeir upp samskipti við þá, og bölvun Guðs fylgdi þeim ekki lengur.

And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.

Alma 24

- 1 Og svo bar við, að Amalekítar og Amúlonítar og Lamanítar, sem voru í Amúlonslandi og einnig þeir, sem voru í Helamslandi og í Jerúsalemlandi og loks í öllum nærliggjandi héruðum, sem ekki höfðu snúist til trúar og ekki tekið sér nafn Antí-Nefí-Lehíta, létu Amalekíta og Amúloníta egna sig til reiði gegn bræðrum sínum.
- 2 Og hatur þeirra varð ákaflega biturt gegn þeim og það svo mjög, að þeir tóku að rísa gegn konungi sínum og vildu ekki hafa hann fyrir konung sinn. Þess vegna tóku þeir upp vopn gegn Antí-Nefí-Lehítum.
- 3 Nú lét konungur syni sínum eftir konungdóminn, og hann tók sér nafnið Antí-Nefí-Lehí.
- 4 Og konungurinn lést sama árið og Lamanítar tóku að undirbúa stríð gegn fólki Guðs.
- 5 Þegar Ammon og bræður hans og allir þeir, sem höfðu fylgt honum, sáu nú viðbúnað Lamaníta til að tortíma bræðrum þeirra, héldu þeir til Midíanlands, og þar hitti Ammon alla bræður sína. Þaðan héldu þeir til Ísmaelslands til að ráðgast um við Lamóní og einnig við bróður hans, Antí-Nefí-Lehí, hvað þeir ættu að taka til bragðs til að verjast Lamanítum.
- 6 Ekki ein einasta sál meðal allra þeirra, sem snúist höfðu til Drottins, vildi taka upp vopn gegn bræðrum sínum. Nei, þeir vildu ekki einu sinni búa sig undir stríð. Já, og konungur þeirra skipaði svo fyrir, að þeir skyldu ekki gjöra það.
- 7 En þetta eru orðin, sem hann mælti til fólksins um þetta mál: Ég þakka Guði mínum, ástkær þjóð mín, að hinn mikli Guð vor hefur í gæsku sinni sent þessa bræður vora, Nefíta, til vor til að prédika fyrir oss og sannfæra oss um arfsagnir ranglátra fedra vorra.
- 8 Og sjá. Ég þakka mínum mikla Guði, að hann hefur veitt oss hluta af anda sínum til að milda hjörtu vor, svo að vér höfum tekið upp samskipti við þessa bræður vora, Nefíta.

Alma 24

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

- 9 Og sjá. Ég þakka Guði mínum einnig fyrir, að með þessum samskiptum höfum vér sannfærst um syndir vorar og um þau mörgu morð, sem vér höfum framið.
- 10 Og ég þakka Guði mínum, já, mínum mikla Guði, einnig fyrir að hann hefur veitt oss tækifæri til að iðrast þessa og einnig, að hann hefur fyrirgefið oss þær mörgu syndir vorar og morð, sem vér höfum framið, og létt sektinni af hjörtum vorum fyrir verðleika sonar síns.
- 11 Og sjáið nú, bræður mínir. Þar eð allt, sem vér gátum gjört (þar eð vér vorum öllum fremur glataðir), var að iðrast allra synda vorra og fjölda morða, sem vér höfum framið, og fá Guð til að fjarlægja þau úr hjörtum vorum, því að allt, sem vér gátum gjört, var að iðrast nægilega fyrir Guði, svo að hann afnáði smánina, sem á oss var —
- 12 Nú, ástkæru bræður mínir. Úr því að Guð hefur fjarlægt smánina og sverð vor eru orðin hrein, þá skulum vér aldrei framar ata sverð vor blóði bræðra vorra.
- 13 Sjá, ég segi yður: Nei, vér skulum geyma sverð vor, svo að þau atist ekki blóði bræðra vorra, því að ef vér flekkum sverð vor á ný, er ef til vill ekki framar hægt að hreinsa þau með blóði sonar vors mikla Guðs, sem úthellt mun til friðþægingar fyrir syndir vorar.
- 14 Og hinn mikli Guð hefur auðsýnt oss miskunn og fært oss þekkingu á þessum hlutum, til þess að vér förumst ekki. Og hann hefur kunngjört oss þetta fyrirfram, því að hann elskar sálir vorar eins og hann elskar börn vor. Þess vegna vitjar hann oss í miskunn sinni með englum sínum, svo að endurlausnaráætlunin verði kunngjörð oss, jafnt og komandi kynslóðum.
- 15 Ó, hve miskunnsamur er Guð vor! Og sjáið nú, þar eð þetta er allt, sem vér gátum gjört, til að afná smánina af oss og sverð vor eru orðin skínandi hrein, þá skulum vér fela þau, svo að þau megi haldast skínandi hrein, sem vitnisburður fyrir Guði vorum á efsta degi, eða á þeim degi, þegar vér verðum færð fyrir hann til að standa frammi fyrir honum og hljóta dóm, um að vér höfum ekki flekkað sverð vor í blóði bræðra vorra, síðan hann miðlaði oss af orði sínu og gjörði oss þar með hrein.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

- 16 Og nú, bræður mínir. Ef bræður vorir reyna að tortíma oss, sjá, þá munum vér fela sverð vor. Já, vér munum jafnvel grafa þau djúpt í jörðu, svo að þau haldist hrein, sem vitnisburður á efsta degi um, að vér höfum aldrei notað þau. Og ef bræður vorir tortíma oss, sjá, þá munum vér fara til Guðs vors og vera frelsuð.
- 17 Og nú bar svo við, að þegar konungur hafði lokið máli sínu og allir voru samankomnir, tóku þeir sverð sín og öll vopn, sem notuð voru til að úthella mannsblóði, og grófu þau djúpt í jörðu.
- 18 Og þetta gjörðu þeir, þar eð það var í þeirra augum vitnisburður þess fyrir Guði og einnig fyrir mönnum, að þeir mundu aldrei frammar nota vopn til að úthella mannsblóði. Og þetta gjörðu þeir um leið og þeir hétu Guði — og gjörðu við hann sáttmála — að fremur en úthella blóði bræðra sinna mundu þeir fórna sínu eigin lífi, frekar en taka frá bróður sínum mundu þeir gefa honum og fremur en eyða dögum sínum í idjuleysi mundu þeir erfiða kappsamlega með höndum sínum.
- 19 Og þannig sjáum við, að þegar þessir Lamanítar voru leiddir til trúar og þekkingar á sannleikanum, voru þeir fastir fyrir og reiðubúnir að þola dauða fremur en drýgja synd. Og þannig sjáum við, að þeir grófu friðarvopn sín, eða þeir grófu stríðsvopn sín fyrir friðinn.
- 20 Og svo bar við, að bræður þeirra, Lamanítar, hófu stríðsundirbúning og fóru til Nefílands í þeim tilgangi að ráða konungi bana og setja annan í hans stað og einnig til að eyða Antí-Nefí-Lehítum úr landinu.
- 21 Þegar fólkið sá þá koma gegn sér, gekk það til móts við þá, varpaði sér til jarðar frammi fyrir þeim og tók að ákalla nafn Drottins. Og í þeirri stöðu var fólkið, þegar Lamanítar réðust að því og tóku að drepa það með sverðum.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

22 Og án þess að mæta nokkurri mótstöðu drápu þeir þannig eitt þúsund og fimm þeirra. Og við vitum, að þeir eru blessaðir, því að þeir eru farnir til dvalar hjá Guði sínum.

23 Þegar Lamanítar nú sáu, að bræður þeirra flúðu ekki undan sverðinu, viku hvorki til hægri né vinstri, heldur lögðust niður og létu lífið og lofuðu Guð jafnvel á þeirri stundu sem þeir létu lífið fyrir sverðinu —

24 Þegar Lamanítar sáu þetta, hættu þeir að drepa þá, og hjörtu margra þeirra komust við vegna bræðra þeirra, sem fallið höfðu fyrir sverði, því að þeir iðruðust gjörða sinna.

25 Og svo bar við, að þeir hentu frá sér stríðsvopnum sínum og vildu ekki taka þau upp á ný, því að morðin, sem þeir höfðu framið, nístu þá. Þeir lögðust eins og bræður þeirra og treystu á miskunn þeirra, sem lyftu armi til að drepa þá.

26 Og svo bar við, að á þessum degi gengu fleiri í lið með fólki Guðs en ráðnir höfðu verið af dögum. En þeir, sem ráðnir höfðu verið af dögum, voru réttlátt fólk. Við höfum því enga ástæðu til að efa, að þeir hafi frelsast.

27 Og enginn ranglátur var meðal þeirra, sem ráðnir voru af dögum, en meira en þúsund voru leiddir til þekkingar á sannleikanum. Þannig sjáum við, að Drottinn vinnur eftir mörgum leiðum til að veita fólki sínu sáluhjálp.

28 En flestir þeirra Lamaníta, sem réðu svo marga af bræðrum sínum af dögum, voru Amalekítar og Amúlonítar, og flestir þeirra tilheyrðu reglu Nehors.

29 En meðal þeirra, sem gengu í lið með fólki Drottins, voru engir Amalekítar eða Amúlonítar né neinir, sem tilheyrðu reglu Nehors, heldur voru þeir raunverulegir afkomendur Lamans og Lemúels.

30 Og þannig getum við glögglega séð, að þegar andi Guðs hefur einu sinni upplýst menn og þeir hafa öðlast djúpa þekkingu á því, sem réttlætið varðar, en falla síðan í synd og afbrot, þá verða þeir enn harðari, og því verður ásigkomulag þeirra verra en verið hefði, ef þeir hefðu aldrei kynnst þessum hlutum.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.

Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.

Now, among those who joined the people of the Lord, there were none who were Amalekites or Amulonites, or who were of the order of Nehor, but they were actual descendants of Laman and Lemuel.

And thus we can plainly discern, that after a people have been once enlightened by the Spirit of God, and have had great knowledge of things pertaining to righteousness, and then have fallen away into sin and transgression, they become more hardened, and thus their state becomes worse than though they had never known these things.

Alma 25

- 1 Og sjá, nú bar svo við, að þessir Lamanítar urðu enn reiðari, vegna þess að þeir höfðu drepið bræður sína. Þess vegna sóru þeir að hefna sín á Nefítum. Og þeir gjörðu engar frekari tilraunir til að drepa fólk Anti-Nefi-Lehís á þeim tíma.
- 2 En þeir fóru með hersveitir sínar yfir landamærin inn í Sarahemlaland og réðust á þá, sem voru í Ammóníalandi og tortímdu þeim.
- 3 Og eftir það háðu þeir margar orrustur við Nefíta, þar sem þeir voru hraktir og drepnir.
- 4 Og á meðal þeirra Lamaníta, sem drepnir voru, voru nærri allir afkomendur Amúlons og bræðra hans, sem voru prestar Nóa, og Nefítar réðu þá af dögum —
- 5 Og þeir, sem eftir voru og flúið höfðu inn í austuróbyggðirnar og hrifsað til sín völd og ráð yfir Lamanítum, urðu þess valdandi, að margir Lamanítar fórust á báli vegna trúar sinnar —
- 6 En eftir að hafa þolað mikið tap og miklar þrengingar tóku margir þeirra að minnast þeirra orða, sem Aron og bræður hans höfðu prédikað fyrir þeim í landi þeirra. Þess vegna fór trú þeirra á arfsagnir fedra sinna þverrandi, og þeir fóru að trúa á Drottin og að hann veitti Nefítum mikinn kraft. Þannig létu margir þeirra snúast til trúar í óbyggðunum.
- 7 Og svo bar við, að þeir stjórnendur, er tilheyrðu þeim, sem eftir voru af börnum Amúlons, létu taka þá af lífi, já, alla þá, sem á þetta trúðu.
- 8 En þetta píslarvætti varð til þess að vekja margar bræður þeirra til reiði, og illdeilur urðu í óbyggðunum. En Lamanítar tóku að elta uppi niðja Amúlons og bræðra hans og drepa þá, en þeir flúðu inn í austuróbyggðirnar.
- 9 Og sjá. Enn í dag elta Lamanítar þá. Þannig rættust orð Abinadís, sem hann viðhafði um niðja prestanna, sem ollu því, að hann leið dauða á báli.

Alma 25

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

10 Því að hann sagði við þá: Það, sem þið gjörðið mér, verður sem forboði þess, sem koma skal.

11 Og Abinadí varð hinn fyrsti, sem leið dauða á báli vegna trúar sinnar á Guð. En þetta er það, sem hann átti við, að margir mundu láta lífið á báli á sama hátt og hann.

12 Og hann sagði við presta Nóa, að niðjar þeirra yrðu þess valdandi, að margir yrðu teknir af lífi á líkan hátt og hann sjálfur og þeir mundu dreifast um ókunnar slóðir og verða drepnir eins og sauðir, sem engan hirði hafa, og eru hraktir og drepnir af villidýrum. Og sjá nú, þessi orð sönnuðust, því að Lamanítar hröktu þá, eltu og lustu.

13 Og svo bar við, að þegar Lamanítar sáu, að þeir gátu ekki borið Nefíta ofurliði, sneru þeir aftur til síns eigin lands. Margir þeirra komu yfir til dvalar í Ísmaelslandi og Nefílandi og gengu í lið með fólki Guðs, en það var þjóð Antí-Nefí-Lehís.

14 Og þeir grófu einnig stríðsvopn sín á sama hátt og bræður þeirra höfðu gjört, og þeir gjörðust réttlátt fólk og gengu á Drottins vegum og gættu þess að halda boðorð hans og reglur.

15 Já, og þeir héldu lögmál Móse, því að enn var æskilegt, að þeir héldu lögmál Móse, því að það var ekki allt fullkomnað. En þrátt fyrir lögmál Móse væntu þeir komu Krists, því að lögmál Móse var þeim forboði komu hans, og þeir trúðu því, að þeir yrðu að halda sig við ytri framkvæmd þess, þar til sú stund rynni upp, að hann birtist þeim.

16 En þeir töldu ekki, að sáluhjálp veittist fyrir lögmál Móse, heldur að lögmál Móse þjónaði þeim tilgangi að styrkja trú þeirra á Krist. Og í trú varðveittu þeir þannig von sína um eilífa sáluhjálp og treystu á spádómsandann, sem sagði frá því, sem koma skyldi.

17 Og sjá nú. Ammon og Aron og Omner og Himní og bræður þeirra fögnuðu ákaft þeim góða árangri, sem þeir höfðu náð meðal Lamaníta, og sáu, að Drottinn hafði bænheyrt þá og einnig sannað þeim orð sitt að öllu leyti.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.

Alma 26

- 1 En þetta eru orð Ammons til bræðra sinna, sem hljóða þannig: Bræður mínir, trúbræður mínir. Sjá, ég vil benda ykkur á, hve mikla ástæðu við höfum til að fagna, því að hvernig hefðum við átt að gjöra okkur í hugarlund, þegar við héldum frá Sarahemlalandi, að Guð mundi veita okkur svo miklar blessanir?
- 2 Og nú spyr ég: Hvaða miklar blessanir hefur hann veitt okkur? Vitið þið það?
- 3 Sjá, ég svara fyrir ykkur. Bræður okkar, Lamanítar, voru í myrkri, já, í svartasta hyldýpi, en sjá, hve margir þeirra hafa nú fengið að sjá hið dýrðlega ljós Guðs! Og þetta er blessunin, sem okkur hefur hlotnast; við höfum orðið verkfæri í höndum Guðs til að vinna þetta mikla verk.
- 4 Sjá þúsundir þeirra fagna og hafa verið leiddar inn í hjörð Guðs.
- 5 Sjá, sáðlandið var fullþroskað, og blessaðir eruð þið, því að þið beittuð sigðinni og hafid uppskorið af öllum mætti ykkar. Já, allan daginn hafid þið erfiðað. Og lítið á fjölda kornbinda ykkar, og öll munu þau flutt í kornhlöðuna, svo að þau fari ekki forgörðum.
- 6 Já, stormurinn mun ekki lemja þau til jarðar á efsta degi, né heldur mun hvirfilvindurinn rífa þau upp. En þeim mun safnað saman á sinn stað, þegar stormurinn kemur, svo að hann nái ekki til þeirra. Já, ekki munu þau heldur feykjast fyrir ofsavindi, hvert sem óvininum þóknast að bera þau.
- 7 En sjá. Þeir eru í höndum herra uppskerunnar, þeir eru hans, og hann mun reisa þá upp á efsta degi.
- 8 Blessað sé nafn Guðs okkar! Syngjum honum lof, já, færum hans heilaga nafni þakkir, því að hann vinnur réttlætisverk að eilífu.
- 9 Ef við hefðum ekki farið frá Sarahemlalandi, væru þessir ástkæru bræður okkar, sem hafa unnað okkur svo innilega, enn gegnsýrðir hatri í okkar garð, já, þeir hefðu einnig verið ókunnugir Guði.

Alma 26

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

- 10 Og svo bar við, að þegar Ammon hafði mælt þessi orð, átalði bróðir hans, Aron, hann og sagði: Ammon, ég óttast, að gleði þín komi þér til að miklast.
- 11 En Ammon sagði við hann: Ég miklast ekki af eigin styrk, né af minni eigin visku. En sjá. Gleði mín er algjör, já, hjarta mitt er barmafullt af gleði, og ég vil fagna í Guði mínum.
- 12 Já, ég veit, að ég er ekkert, styrkur minn er veikur. Þess vegna miklast ég ekki af sjálfum mér, en ég miklast af Guði mínum, því að með hans styrk get ég gjört allt. Já, sjá, mörg stórkostleg kraftaverk höfum við unnið í þessu landi, og fyrir það munum við lofa nafn hans að eilífu.
- 13 Sjá, hve margar þúsundir bræðra okkar hann hefur leyst undan kvölum heljar, og þeir fara að syngja endurleysandi elsku, og allt er þetta fyrir kraft orðs hans, sem í okkur er. Höfum við því ekki fulla ástæðu til að fagna?
- 14 Jú, við höfum ástæðu til að syngja honum lof að eilífu, því að hann er hinn ædsti Guð og hefur frelsað bræður okkar frá hlekkjum vítis.
- 15 Já, þeir voru umkringdir ævarandi myrkri og tortímingu. En sjá, hann leiddi þá inn í ævarandi ljós, já, til ævarandi sáluhjálpar, og þeir eru umkringdir óviðjafnanlegri gnægð elsku hans. Já, og við höfum verið verkfæri í höndum hans við að framkvæma þetta mikla og dásamlega verk.
- 16 Þess vegna skulum við miklast, já, miklast í Drottni. Já, við skulum fagna, því að gleði okkar er algjör. Já, við skulum lofsyngja Guð okkar að eilífu. Sjá, hver getur miklast of mikið í Drottni? Já, hver getur sagt of mikið um hans mikla vald og miskunn og langlundargeð hans gagnvart mannanna börnum? Sjá, ég segi ykkur, að ég get aðeins lýst broti af því, sem mér býr í brjósti.
- 17 Hver hefði getað ímyndað sér, að Guð okkar yrði svo miskunnsamur að rífa okkur upp úr skelfilegu, syndugu og óhreinu ástandi okkar?
- 18 Sjá, við gengum fram í reiði, með voldugum hótunum um að tortíma kirkju hans.

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

- 19 Ó, hví ofurseldi hann okkur þá ekki skelfilegri tortímingu? Já, hví lét hann ekki sverð réttvísinnar falla yfir okkur og dæmdi okkur til eilífrar örvæntingar?
- 20 Ó, sál mín hvíkar nánast undan þeirri hugsun. Sjá, hann beitti ekki réttvísi sinni við okkur, heldur lyfti okkur í mikilli miskunn sinni yfir hið ævarandi hylðýpi dauða og vansældar, já, sálum okkar til hjálpræðis.
- 21 Og sjáið nú, bræður. Hver er sá náttúrlegi maður, er viti þetta? Ég segi ykkur, að enginn veit þessa hluti, nema hinn iðrandi syndari.
- 22 Já, þeim, sem iðrast, ástundar trú, vinnur góð verk og biðst fyrir án afláts — honum er gefið að þekkja leyndardóma Guðs. Já, slíkum mun gefið að opinbera það, sem aldrei fyrr hefur verið opinberað. Já, slíkum mun gefið að leiða þúsundir sálna til iðrunar á sama hátt og okkur hefur verið gefið að leiða þessa bræður okkar til iðrunar.
- 23 En munið þið eftir því, bræður mínir, að við sögðum við bræður okkar í Sarahemlalandi, að við mundum halda upp til Nefílands og prédika fyrir bræðrum okkar, Lamanítum, og þeir hlógu háðslega að okkur?
- 24 Því að þeir sögðu við okkur: Ímyndið þið ykkur, að þið getið leitt Lamaníta til þekkingar á sannleikanum? Gjörði þið ykkur í hugarlund, að þið getið sannfært Lamaníta um það, hve rangsnúnar arfsagnir fedra þeirra eru, jafn þrjóskir og þeir eru? Lamanítar njóta þess að úthella blóði og hafa eytt ævidögum sínum í grófustu misgjörðum og hafa brotið gegn lögmálinu frá fyrstu tíð — Minnist þess nú, bræður mínir, að svo töluðu þeir.
- 25 Og þeir sögðu enn fremur: Við skulum taka upp vopn gegn þeim og tortíma þeim og misgjörðum þeirra úr landinu, annars ráðast þeir á okkur og tortíma okkur.
- 26 En sjá, ástkæru bræður mínir. Við héldum ekki út í óbyggðirnar með þeim ásetningi að tortíma bræðrum okkar, heldur með þeim ásetningi að geta ef til vill bjargað fáeinum sálum þeirra.

Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.

And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.

Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiffnecked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.

- 27 En þegar við vorum niðurbeygðir í hjarta og að því komnir að snúa við, sjá, þá hughreysti Drottinn okkur og sagði: Farið meðal bræðra yðar, Lamaníta, og berið með þolinmæði þrengingar yðar, og ég mun sjá um að vel takist.
- 28 Og sjá nú. Við förum og höfum verið meðal þeirra, og við höfum sýnt þolinmæði í þjáningum okkar, og við höfum þolað hvers kyns skort. Já, við höfum farið hús úr húsi og treyst á miskunnsemi heimsins — ekki aðeins á miskunnsemi heimsins, heldur á miskunnsemi Guðs.
- 29 Og við höfum farið inn í hús þeirra og kennt þeim, og við höfum kennt þeim á götum þeirra. Já, og við höfum kennt þeim á hæðum þeirra, og við höfum einnig farið inn í musteri þeirra og samkunduhús og kennt þeim. Og okkur hefur verið vísað út og við hæddir, hrækt hefur verið á okkur og við löðrungaðir og grýttir, teknir og fjötraðir sterkum böndum, og okkur hefur verið varpað í fangelsi. En vegna krafts og visku Guðs, höfum við aftur orðið frjálsir.
- 30 Og við höfum þolað alls kyns þrengingar, og allt þetta til að geta ef til vill stuðlað að frelsun nokkurra sálna. Og við töldum, að gleði okkar yrði algjör, ef við gætum stuðlað að frelsun nokkurra þeirra.
- 31 Sjá, nú getum við litið fram og séð ávöxt erfiðis okkar — Er hann lítill? Nei, segi ég ykkur, hann er mikill! Já, og við getum vitnað um einlægni þeirra vegna elsku þeirra til bræðra sinna og einnig til okkar.
- 32 Því sjá. Þeir vildu heldur fórna lífi sínu en svipta óvin sinn lífi. Og þeir hafa grafið stríðsvopn sín djúpt í jörðu vegna elsku sinnar til bræðra sinna.
- 33 Og sjá. Nú spyr ég ykkur, hvort svo heit elska hafi nokkru sinni verið til í öllu landinu. Sjá, ég segi ykkur, nei — svo hefur ekki verið, ekki einu sinni meðal Nefíta.
- 34 Því að sjá. Þeir mundu taka upp vopn gegn bræðrum sínum, þeir væru ekki reiðubúnir að láta deyða sig. En sjáið, hve margir af þessum hafa fórnað lífi sínu. Og við vitum, að þeir eru farnir til Guðs síns vegna elsku sinnar og haturs á synd.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

35 Höfum við ekki ástæðu til að fagna? Jú, ég segi ykkur, að frá upphafi veraldar hafa aldrei verið menn, sem jafn mikla ástæðu höfðu til að fagna og við. Já, gleði mín tekur völdin, og ég miklast í Guði, því að hans er allt vald, öll viska og allur skilningur. Hann skilur alla hluti, og hann er miskunnsöm vera, og miskunn hans nær til að frelsa þá, sem vilja iðrast og trú á nafn hans.

36 Nú, ef þetta er að miklast, já, þá miklast ég, því að þetta er líf mitt og ljós mitt, gleði mín og sálhjálp og endurlausn mín frá ævarandi eynd. Já, blessað er nafn Guðs míns, sem minnst hefur þessa fólks, sem er grein af meiði Ísraels og horfið hefur af stofninum í ókunnu landi. Já, ég segi, blessað sé nafn Guðs míns, sem minnst hefur okkar, förumanna í ókunnu landi.

37 Bræður mínir, nú sjáum við, að Guð man sérhverja mannveru, í hvaða landi sem hún er. Já, hann hefur tölu á fólki sínu, og hjartans miskunnsemi hans er yfir allri jörðunni. En þetta er gleði mín og hin mikla þakkargjörð mín. Já, og ég mun færa Guði mínum þakkir að eilífu. Amen.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

Alma 27

- 1 Nú bar svo við, að þegar þeir Lamanítar, sem lagt höfðu út í stríð gegn Nefítum, sáu, eftir ítrekaðar tilraunir, að árangurslaust var að reyna að tortíma þeim, sneru þeir aftur heim til Nefílands.
- 2 Og svo bar við, að Amalekítar voru ofsareidir yfir miklu tapi sínu, og þegar þeir sáu, að þeir gátu ekki komið fram hefndum á Nefítum, tóku þeir að egna menn til reiði gegn bræðrum sínum, fólki Antí-Nefí-Lehís. Þess vegna tóku þeir á ný að tortíma þeim.
- 3 En þeir neituðu enn að taka upp vopn og leyfðu óvinum sínum að drepa sig að vild.
- 4 Þegar Ammon og bræður hans sáu þessa tortímingu þeirra, sem voru þeim svo hjartfólgnir, þeirra sem unnu þeim svo einlæglega — því að farið var með þá eins og þeir væru englar, útsendir af Guði til að bjarga þeim frá ævarandi tortímingu — þegar Ammon og bræður hans sáu því þessa miklu tortímingu, fylltust þeir samúð og sögðu við konunginn:
- 5 Við skulum safna þessu fólki Drottins saman og halda niður til Sarahemlalands til bræðra okkar Nefíta og flýja land óvinanna, svo að okkur verði ekki tortímt.
- 6 En konungur sagði við þá: Sjá. Nefítar munu tortíma okkur vegna allra þeirra morða, sem við höfum framið meðal þeirra og þeirra synda, sem við höfum drýgt gegn þeim.
- 7 Og Ammon sagði: Ég mun fara og spyrja Drottin, og segi hann okkur að fara til bræðra okkar, viljið þið þá fara?
- 8 Og konungur sagði við hann: Já, ef Drottinn segir okkur að fara, þá munum við halda til bræðra okkar og verða þrælar þeirra, þar til við höfum bætt þeim öll hin miklu morð, sem við höfum framið meðal þeirra, og allar þær syndir, sem við höfum drýgt gegn þeim.

Alma 27

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

- 9 En Ammon sagði við hann: Það er andstætt lögum bræðra okkar, sem faðir minn setti, að þrælar séu meðal þeirra. Þess vegna skulum við fara og treysta á miskunn bræðra okkar.
- 10 En konungur sagði við hann: Spurðu Drottin, og ef hann segir okkur að fara, þá förum við, að öðrum kosti verðum við kyrr og förumst í landinu.
- 11 Og svo bar við, að Ammon fór og spurði Drottin, og Drottinn sagði við hann:
- 12 Kom þú þessu fólki úr landi, til að það farist ekki, því að Satan hefur sterk tök á hjörtum Amalekíta, sem egna Lamaníta til reiði gegn bræðrum sínum, svo að þeir drepa þá. Farið því úr þessu landi. Og blessuð er þessi kynslóð, því að ég mun varðveita hana.
- 13 Og nú bar svo við, að Ammon fór og sagði konungi allt, sem Drottinn hafði við hann mælt.
- 14 Og þeir söfnuðu saman öllu fólki sínu, já, öllu fólki Drottins, og öllum hjörðum sínum og öðrum búpeningi og héldu af landi brott og út í óbyggðirnar, sem skilja Nefíland frá Sarahemlandi, og komust að landamærunum.
- 15 Og svo bar við, að Ammon sagði við þá: Sjá, við bræður mínir munum halda inn í Sarahemland, en þið skuluð halda kyrru fyrir hér, þar til við komum aftur. Og við munum kanna hjörtu bræðra okkar, hvort þeir vilji, að þið komið inn í land sitt.
- 16 Og svo bar við, að þegar Ammon var á leið inn í landið, hittu þeir bræður Alma á þeim stað, sem áður hefur verið getið. Og sjá, þetta urðu fagnaðarfundir.
- 17 En gleði Ammons var svo mikil, að hann var frá sér numinn. Já, hann var svo gagntekinn gleði til Guðs síns, að máttur hans þvarr, og hann féll enn til jarðar.
- 18 Var þetta ekki hin algjöra gleði? Sjá, þetta er gleði, sem enginn hlýtur nema sá, sem leitar hamingjunnar í sannri iðrun og sannri auðmýkt.
- 19 En gleði Alma yfir að hitta bræður sína var vissulega mikil og eins gleði Arons, Omners og Himnís. En sjá, gleði þeirra bar þá ekki ofurliði.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

- 20 Og nú bar svo við, að Alma leiddi bræður sína aftur til Sarahemlaland, allt til sinna eigin húsakynna. Og þeir fóru og sögðu yfirdómaranum frá öllu, sem komið hafði fyrir þá í Nefílandi meðal bræðra þeirra, Lamaníta.
- 21 Og svo bar við, að yfirdómarinn sendi boð um gjörvallt landið til að kanna vilja þjóðarinnar til að hleypra bræðrum þeirra, sem voru fólk Antí-Nefí-Lehís, inn í landið.
- 22 Og svo bar við, að rödd þjóðarinnar barst og sagði: Sjá, við viljum eftirláta þeim Jersonsland, sem er í austri við hafið og liggur að landi Nægtarbrunns og er sunnan við Nægtarbrunn. Þetta Jersonsland er það land, sem við viljum gefa bræðrum okkar til eignar.
- 23 Og sjá. Við munum staðsetja heri okkar milli Jersonslands og Nefílands, svo að við getum varið bræður okkar í Jersonslandi. Og þetta gjörum við fyrir bræður okkar vegna ótta þeirra við að syndga, ef þeir taka upp vopn gegn bræðrum sínum. En þessi mikli ótti þeirra stafar af djúpri iðrun yfir hinum mörgu morðum, sem þeir hafa framíð og hræðilegu ranglæti þeirra.
- 24 Og sjá nú, þetta viljum við gjöra fyrir bræður okkar, til að þeir geti eignast Jersonsland. Og við munum verja þá fyrir óvinum þeirra með hersveitum okkar, gegn því að þeir veiti okkur hluta í eignum sínum, okkur til aðstoðar við að halda uppi herjum okkar.
- 25 Nú bar svo við, að þegar Ammon hafði heyrt þetta, sneri hann aftur til fólks Antí-Nefí-Lehís, og fór Alma með honum út í óbyggðirnar, þar sem það hafði reist tjöld sín, og hann fræddi það um allt þetta. Og Alma sagði þeim einnig frá því, hvernig hann, ásamt Ammon, Aroni og bræðrum hans, snerist til trúar.
- 26 Og svo bar við, að þetta olli miklum fögnuði meðal þeirra. Og þeir fóru niður til Jersonslands og tóku það til eignar. En Nefítar kölluðu þá fólk Ammons, og þeir voru því auðkenndir með því nafni þaðan í frá.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.

27 Og þeir voru meðal Nefiþjóðarinnar, og voru einnig taldir til þeirra, sem tilheyrðu kirkju Guðs. Og þeir einkenndust einnig af guðrækni sinni og ræktarsemi við menn, því að þeir voru fullkomlega heiðarlegir og grandvarir í öllu, og þeir voru staðfastir í trú sinni á Krist, allt til enda.

28 Og þeir litu á það með mesta viðbjóði að úthella blóði bræðra sinna, og ógjörningur var að fá þá til að taka upp vopn gegn bræðrum sínum. En þeir skelfdust aldrei dauðann, svo mikil var von þeirra og trú á Krist og upprisuna. Þess vegna hvarf dauðinn þeim við sigur Krists yfir honum.

29 Þess vegna vildu þeir heldur þola dauðann í þeirri þungbærustu og hroðalegustu mynd, sem bræður þeirra gátu á þá lagt, en taka upp sverð eða sveðju til að ljósta þá.

30 Og þannig voru þeir árvökul og elskuð þjóð, mikils metin þjóð Drottins.

And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.

And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.

Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimenter to smite them.

And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

Alma 28

- 1 Og nú bar svo við, að eftir að fólk Ammons hafði komið sér fyrir í Jersonslandi — og kirkja hafði auk þess verið stofnuð í Jersonslandi — og eftir að herir Nefíta voru komnir á tilskilda staði umhverfis Jersonsland, já, við öll landamærin umhverfis Sarahemlaland — sjá, þá höfðu hersveitir Lamaníta veitt bræðrum sínum eftirför út í óbyggðirnar.
- 2 Þess vegna kom til ógurlegs bardaga. Já, til þvílíks bardaga kom, að annað eins hafði aldrei þekkt meðal íbúa landsins frá því að Lehi yfirgaf Jerúsalem. Já, tugir þúsunda Lamaníta voru felldir eða þeim tvístrað.
- 3 Já, en einnig varð gífurlegt mannfall meðal Nefíþjóðarinnar. Þó voru Lamanítar hraktir burtu og þeim tvístrað, og Nefíþjóðin hvarf aftur til lands síns.
- 4 Og nú rann upp mikill sorgartími meðal allrar Nefíþjóðarinnar, og heyra mátti mikla kveinstafi um gjörvallt landið —
- 5 Já, kveinstafi ekkna, sem syrgðu eiginmenn sína, og einnig fedra, sem syrgðu syni sína, og dóttir syrgði bróður, já, og bróðir föður. Og harmagrátur heyrðist þannig meðal þeirra allra, grátur þeirra, sem syrgðu fallna ástvini sína.
- 6 Og sannarlega var þetta dagur sorgarinnar. Já, þetta voru alvörutímar, tímar mikillar föstu og mikils bænahalds.
- 7 Og þannig lauk fimmtánda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni —
- 8 Og þetta er frásögnin um Ammon og bræður hans, ferðir þeirra um Nefíland, þjáningar þeirra í landinu, sorgir þeirra og þrengingar, ólýsanlega gleði þeirra og um viðtöku og öryggi bræðranna í Jersonslandi. Og megi nú Drottinn, lausnari allra manna, blessa sálir þeirra að eilífu.
- 9 Og þetta er frásögn um stríð og illdeilur meðal Nefíta og einnig um stríð milli Nefíta og Lamaníta — Fimmtánda stjórnarári dómaranna lýkur.

Alma 28

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

- 10 Og frá fyrsta til fimmtánda árs hefur mörg þúsund lífum verið eytt. Já, og hræðilegar blóðsúthellingar hafa átt sér stað.
- 11 Og líkamar margra þúsunda eru lagðir í jörðu, á meðan lík margra þúsunda rotna í dyngjum á yfirborði jarðar. Já, margar þúsundir syrgja ættingja, því að samkvæmt fyrirheitum Drottins hafa þeir ástæðu til að óttast, að þeir séu dæmdir til óendanlegrar eymdar.
- 12 Á meðan þúsundir annarra sannlega syrgja ástvini sína, fagna þeir samt og gleðjast innilega í voninni og vita jafnvel, samkvæmt fyrirheitum Drottins, að þeir eru upp reistir til að dveljast til hægri handar Guði í óendanlegri hamingju.
- 13 Og þannig sjáum við, hve mikið misræmi er meðal manna vegna syndar og lögmálsbrota og valds djöfulsins, sem birtist með slæg áform sín til að veiða hjörtu mannanna í tálsnöru.
- 14 Og á þennan hátt skiljum við hið mikla kall til mannanna um að erfiða af kostgæfni í víngarði Drottins. Og þannig skiljum við hina miklu rökhyggju að baki sorg og einnig fögnuði — sorg vegna dauða og tortímingar meðal mannanna og fögnuði vegna ljóss Kristis til lífsins.

And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.

And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are mouldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing —sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.

Alma 29

- 1 Ó, að ég væri engill og sú ósk hjarta míns mætti uppfyllast, að mér leyfðist að stíga fram og tala með gjallarhorni Guðs, með röddu, sem kæmi jörðinni til að nötra og vekti alla menn til iðrunar!
- 2 Já, með þrumuraust mundi ég boða sérhverri sál iðrun og endurlausnaráætlunina — boða, að þær skuli iðrast og koma til Guðs, þannig að engin sorg yrði frammar til á yfirborði jarðar.
- 3 En sjá. Ég er maður, og í ósk minni syndga ég, því að ég ætti að vera ánægður með það, sem Drottinn hefur úthlutað mér.
- 4 Ég ætti ekki að láta þrá mína haggja fastri ákvörðun réttvís Guðs, því að ég veit, að hann veitir mönnum — já, ákveður mönnum með óumbreytanlegri ákvörðun — í samræmi við þrá þeirra, hvort heldur er til dauða eða lífs. Já, ég veit, að hann úthlutar mönnum að vilja þeirra, hvort sem sá vilji leiðir til sáluhjálpar eða tortímingar.
- 5 Já, og ég veit, að allir menn hafa staðið frammi fyrir illu jafnt sem góðu. Sá, sem ekki þekkir gott frá illu, er án sektar, en sá, sem þekkir gott og illt, fær það, sem hann þráir, hvort sem hann þráir gott eða illt, líf eða dauða, gleði eða kvalir samviskunnar.
- 6 En þar sem ég veit allt þetta, hví skyldi hugur minn þá standa til annars en vinna það verk, sem ég hef verið kallaður til?
- 7 Hví skyldi ég þrá að vera engill og geta talað svo, að heyrist til allra heimshorna?
- 8 Því að sjá. Drottinn þóknast að leyfa öllum þjóðum að kenna sinni eigin þjóð orð hans á sinni eigin tungu. Já, kenna allt það, sem hann í visku sinni telur hæfa að þeir viti. Þess vegna skiljum við, að Drottinn veitir viturleg ráð samkvæmt því, sem satt er og rétt.
- 9 Ég þekki það, sem Drottinn hefur boðið mér, og miklast í því, en ég miklast ekki af sjálfum mér, heldur af því, sem Drottinn hefur boðið mér. Já, dýrð mín er sú, að ég verði ef til vill verkfæri í höndum Guðs til að vekja einhverja sál til iðrunar. Í því er gleði mín fólgin.

Alma 29

O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!

Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.

But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.

I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.

Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.

Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?

Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?

For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.

I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

- 10 Og sjá. Þegar ég sé marga bræður mína iðrast af einlægni og snúa til Drottins Guðs síns, fyllist sál mín gleði. Þá minnst ég þess, sem Drottinn hefur gjört fyrir mig, já, að hann hefur heyrt bænir mínar. Já, þá minnst ég hans miskunnsama arms, sem hann hefur rétt mér.
- 11 Já, ég minnst einnig ánauðar feðra minna, því að ég veit með vissu, að Drottinn leysti þá úr ánauð og stofnaði þar með kirkju sína. Já, Drottinn Guð, Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs, leysti þá úr ánauð.
- 12 Já, ég hef ávallt minnst ánauðar feðra minna, og sá hinn sami Guð, sem bjargaði þeim úr höndum Egypta, leysti þá úr ánauð.
- 13 Já, og hinn sami Guð stofnaði kirkju sína meðal þeirra. Já, hinn sami Guð hefur kallað mig heilagri köllun til að boða þessari þjóð orðið og hefur veitt mér mikla velgengni, og í henni er gleði mín algjör.
- 14 En ég gleðst ekki einungis yfir mínum eigin árangri, heldur er gleði mín enn fyllri yfir velgengni bræðra minna, sem hafa verið í Nefílandi.
- 15 Sjá, þeir hafa lagt mjög hart að sér og hafa uppskorið ríkulegan ávöxt. Hve mikil munu ekki laun þeirra verða!
- 16 Þegar ég nú hugsa um árangur bræðra minna, er sál mín svo upp numin, að hún skilst næstum frá líkamanum, ef svo má að orði komast, svo mikil er gleði mín.
- 17 Og megi Guð veita þessum bræðrum mínum, að þeir öðlist sess í Guðs ríki — já, og að enginn þeirra, sem eru ávöxtur erfiðis þeirra, hverfi frá, heldur lofsyngi hann að eilífu. Og megi Guð gefa, að svo verði samkvæmt þeim orðum, sem ég hef mælt. Amen.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!

Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

Alma 30

- 1 Sjá, nú bar svo við, að þegar fólk Ammons hafði komið sér fyrir í Jersonslandi, já, og einnig eftir að Lamanítar höfðu verið reknir úr landinu og íbúar landsins höfðu grafið hina föllnu —
- 2 Nú var ekki tölu kastað á hina föllnu, vegna þess hve fjöldinn var mikill, né heldur var tölu kastað á hina föllnu Nefíta — þá bar svo við, að þegar þeir höfðu lokið við að grafa hina föllnu og einnig að loknum föstu-, sorgar- og bænadögum (og það var á sextánda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni), tók að komast á stöðugur friður um allt landið.
- 3 Já, og fólkið gætti þess að halda boðorð Drottins og virtu stranglega helgiathafnir Guðs, samkvæmt lögmáli Móse, þar eð því var kennt að halda lögmál Móse, þar til það uppfylltist.
- 4 Og þannig voru engar óeirðir meðal þjóðarinnar á sextánda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.
- 5 Og svo bar við, að í upphafi sautjándra stjórnarárs dómaranna ríkti áframhaldandi friður.
- 6 En svo bar við, að á síðari hluta sautjándra ársins kom maður nokkur til Sarahemlals, og var hann andkristur, því að hann tók að prédika fyrir fólkinu gegn spádómum spámannanna um komu Krists.
- 7 Nú voru engin lög, sem mæltu gegn trú nokkurs manns, því að það var með öllu andstætt boðum Guðs, að til væru lög, sem gjörðu mönnum misjafnlega hátt undir höfði.
- 8 Því að ritningin segir svo: Kjósið í dag, hverjum þér viljið þjóna.
- 9 En ef einhver vildi þjóna Drottni, þá voru það forréttindi hans, eða öllu heldur, ef hann trúði á Guð, þá voru það forréttindi hans að þjóna honum. En ef einhver trúði ekki á hann, voru engin lög um að refsá honum.

Alma 30

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

- 10 En ef einhver framdi morð, var honum refsað með dauða, og ef hann rændi, var honum einnig refsað. Og ef maður stal, var honum einnig refsað, og ef hann drýgði hór, var honum einnig refsað. Já, fyrir allt slíkt ranglæti var mönnum refsað.
- 11 Því að lög voru um, að menn skyldu dæmdir samkvæmt brotum sínum. Þó voru engin lög gegn trúarskoðunum nokkurs manns. Þess vegna var manni refsað einungis fyrir afbrot, sem hann hafði framið. Og þannig var öllum mönnum gjört jafnt undir höfði.
- 12 Og þessi andkristur, sem bar nafnið Kóríhor (en lögin náðu ekki til hans), tók að prédika fyrir fólkinu, að enginn Kristur væri til. Og á þennan hátt prédikaði hann og sagði:
- 13 Ó, þér sem fjötruð eru heimskulegri og fánýtri von, hví ánetjist þér slíkri fávisku? Hví væntið þér Krists? Enginn maður getur vitað neitt um það, sem í vændum er.
- 14 Sjá. Þetta, sem þér kallið spádóma, sem þér segið heilaga spámenn hafa gefið yður, sjá, það eru heimskulegar erfikenningar feðra yðar.
- 15 Hvernig vitið þér, að þeim sé treystandi? Sjá, þér getið ekkert vitað um það, sem þér getið ekki séð. Þess vegna getið þér ekki vitað, að Kristur muni koma.
- 16 Þér væntið þess og segið, að þér sjáið fyrirgefningu synda yðar. En sjá. Þetta eru órar truflaðrar hugsunar, og þessir hugarórar eiga rót sína að rekja til erfikenninga feðra yðar, sem afvegaleiða yður til trúar á það sem ekki er.
- 17 Og margt slíkt fleira sagði hann við þá. Og hann sagði þeim, að ekki væri hægt að friðþægja fyrir syndir mannanna, heldur færi fyrir hverjum og einum í þessu lífi, samkvæmt breytni hans. Þess vegna væri velgengni sérhvers manns bundin náttúrugáfum hans, og sigur sérhvers manns væri bundinn við styrk hans og ekkert, sem maðurinn tæki sér fyrir hendur, væri glæpur.
- 18 Og þannig prédikaði hann fyrir þeim og leiddi hjörtu margra afvega og fékk þá til að hreykja sér í ranglæti sínu, já, fékk margar konur og einnig karla til að drýgja hór — þar eð hann sagði þeim, að þegar maðurinn væri dáinn, væru það endalokin.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms —telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

- 19 En þessi maður fór einnig yfir til Jersonslands til að prédika þetta fyrir fólki Ammons, sem áður var Lamanítar.
- 20 En sjá. Þeir voru vitrari en margir Nefítanna, því að þeir tóku hann og fjötruðu og báru hann fyrir Ammon, sem var æðsti prestur þeirrar þjóðar.
- 21 Og svo bar við, að hann lét flytja hann úr landi. Og hann fór yfir til Gídeonslands og tók einnig að prédika fyrir þeim. En þar gekk honum ekki vel, því að hann var tekinn, fjötraður og leiddur fyrir æðsta prestinn og einnig yfirdómara landsins.
- 22 Og svo bar við, að æðsti presturinn sagði við hann: Hvers vegna ferð þú um og rangsnýrð vegum Drottins? Hvers vegna kennir þú þessu fólki, að enginn Kristur komi og spillir þannig gleði þess? Hvers vegna talar þú gegn öllum spádómum hinna heilögu spámanna?
- 23 En nafn æðsta prestsins var Gíddóna. Og Kóríhor sagði við hann: Vegna þess að ég kenni ekki heimskulegar erfikenningar fedra ykkar, og vegna þess að ég kenni ekki þessu fólki að láta fjötrast af fávísimum fyrir mælum og athöfnum, sem fornir prestar hafa boðið, til að ná völdum og ráðum yfir þeim og halda þeim í fáfræði, svo að þeir geti ekki lyft höfði, heldur séu undirokaðir í samræmi við orð þín.
- 24 Þið segið, að þetta fólk sé frjálst. Sjá. Ég segi, að það sé í fjötrum. Þið segið, að þessir fornu spádómar séu sannir. Sjá. Ég segi, að þið vitið ekki, hvort þeir eru sannir.
- 25 Þið segið, að þetta fólk sé sekt og fallið vegna lögmálsbrota foreldris. Sjá. Ég segi, að barn sé ekki sekt vegna foreldra sinna.
- 26 Og þið segið einnig, að Kristur muni koma. En sjá. Ég segi, að þið vitið ekki, hvort Kristur kemur. Og þið segið einnig, að hann muni deyddur fyrir syndir heimsins —

Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—

27 Og þannig afvegaleiðið þið þetta fólk eftir heimskulegum erfikeningum feðra ykkar og að ykkar eigin óskum. Og þið haldið því niðri rétt eins og það sé í ánaud, svo að þið getið rífið í ykkur erfiði handa þess, svo að það þori ekki að líta upp með djörfung og þori ekki að njóta réttar síns og réttinda.

28 Já, það þorir ekki að notfæra sér það, sem er þeirra eigið, af hræðslu við að móðga presta sína, sem undiroka það að eigin geðþótta og hafa komið því til að trúna því í samræmi við þeirra eigin erfikeningar, drauma, duttlunga, hugsýnir og uppgerðar leyndardóma, að ef það fari ekki eftir orðum þeirra, muni það móðga einhverja óþekkta veru, sem þeir segja vera Guð — veru, sem enginn hefur séð eða þekkt, sem aldrei hefur verið til og aldrei verður til.

29 En þegar æðsti presturinn og yfirdómarinn sáu hörkuna í hjarta hans, já, þegar þeir sáu, að hann mundi jafnvel úthúða Guði, svöruðu þeir orðum hans engu. En þeir létu fjötra hann og afhentu hann fangavörðunum og sendu hann til Sarahemlalands, svo að hægt væri að leiða hann fyrir Alma og yfirdómarann, sem var landstjóri alls landsins.

30 Og svo bar við, að þegar hann var leiddur fyrir Alma og yfirdómarann, hélt hann áfram á sama hátt og í Gideonslandi, já, hann hélt áfram að guðlasta.

31 Og hann reis upp með mörgum fjálglegum orðum frammi fyrir Alma og atyrta prestana og kennarana og ásakaði þá um að afvegaleiða fólk með heimskulegum erfikeningum feðra sinna til að geta satt sig af erfiði fólksins.

32 En nú sagði Alma við hann: Þú veist, að við seðjum okkur ekki af erfiði þessa fólks. Því að sjá. Ég hef erfiðað frá upphafi stjórnar dómara og fram að þessu með mínum eigin höndum mér til framfæris, þrátt fyrir margar ferðir mínar um landið til að boða þjóðinni orð Guðs.

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

33 Og þrátt fyrir þá miklu vinnu, sem ég hef á mig lagt fyrir kirkjuna, hef ég aldrei tekið svo mikið sem eitt senín fyrir erfiði mitt, og slíkt hefur heldur enginn bræðra minna gjört, nema ef vera skyldi í dómarasætinu, og þá höfum við aðeins fengið laun samkvæmt lögum, fyrir tíma okkar.

34 Og úr því að við fáum engin laun fyrir erfiði okkar í kirkjunni, hvaða hagnað höfum við þá af því að erfiða í kirkjunni, annan en þann að boða sannleikann, svo að við getum samglæst bræðrum okkar?

35 Hvers vegna segir þú þá, að við prédikum fyrir þessu fólki til að hagnast, þegar þú veist sjálfur, að við tökum ekki við hagnaði? Og trúir þú nú, að blekkingar frá okkur veiti þessu fólki svo mikla gleði í hjarta?

36 Og Kóríhor svaraði honum: Já.

37 Og þá sagði Alma við hann: Trúir þú, að til sé Guð?

38 Og hann svaraði: Nei.

39 Nú sagði Alma við hann: Vilt þú enn neita því, að til sé Guð, og einnig afneita Kristi? Því að sjá. Ég segi þér, að ég veit, að Guð er til, og einnig, að Kristur kemur.

40 Og hvaða sönnun hefur þú nú fyrir því, að enginn Guð sé til eða að Kristur komi ekki? Ég segi þér, að þú hefur enga aðra en þín eigin orð.

41 En sjá. Allt er mér vitnisburður um, að þessir hlutir séu sannir. Og þú hefur líka allt til að bera vitni um, að þeir séu sannir, en vilt þú afneita þeim? Trúir þú, að þessir hlutir séu sannir?

42 Sjá, ég veit, að þú trúir, en þú ert á valdi anda lyginna, og þú hefur úthýst anda Guðs, þannig að hann hefur ekkert rúm í þér, en djöfullinn hefur vald yfir þér, og hann leiðir þig áfram og gjörir áform um að tortíma börnum Guðs.

43 Og nú sagði Kóríhor við Alma: Ef þú vilt sýna mér tákni, sem sannfæra mig um, að Guð sé til, já, sýna mér, að hann hefur vald, þá mun ég sannfærast um sannleik orða þinna.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

44 En Alma sagði við hann: Þú hefur fengið næg tákni. Vilt þú freista Guðs þíns? Vilt þú segja, sýn mér tákni, þegar þú hefur vitnisburð allra þessara bræðra þinna og einnig vitnisburð allra hinna heilögu spámanna? Ritningarnar liggja frammi fyrir þér, og allir hlutir sýna fram á, að Guð er til. Já, jafnvel jörðin og allt, sem á henni er, já, og snúningur hennar, já, og einnig öll himintunglin, sem snúast á sinn reglubundna hátt, bera því vitni, að til er æðri skapari.

45 En samt ferð þú um og afvegaleiðir hjörtu þessa fólks og berð því vitni, að enginn Guð sé til? Og vilt þú enn afneita öllum þessum vitnum? Og hann sagði: Já, ég mun afneita öllu, nema þú sýnir mér tákni.

46 Og nú bar svo við, að Alma sagði við hann: Sjá, ég harma hörku hjarta þíns, já, að þú stendur enn gegn anda sannleikans, svo að sál þín tortímist.

47 En sjá. Betra er að sál þín glatist en þú verðir til þess að leiða margar sálir til tortímingar með lygum og fagurgala. Ef þú þess vegna afneitar á ný, sjá, þá mun Guð ljósta þig, svo að þú missir málið og getir aldrei framar upp lokið vörum þínum til þess að blekkja þetta fólk.

48 Nú sagði Kóríhor við hann: Ég afneita ekki tilveru Guðs, en ég trúi ekki, að Guð sé til. Og ég segi einnig, að þú vitir ekki, að Guð sé til. Aðeins ef þú sýnir mér tákni, mun ég trúá.

49 Nú sagði Alma við hann: Ég mun gefa þér það tákni, að þú verðir gjörður mállaus samkvæmt orðum mínum, og ég segi þetta í nafni Guðs, þú munt verða mállaus og aldrei framar geta komið upp orði.

50 Þegar Alma hafði lokið þessum orðum, varð Kóríhor mállaus og gat ekki komið upp nokkru orði, í samræmi við orð Alma.

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

51 Og þegar yfirdómarinn nú sá þetta, rétti hann fram hönd sína, skrifaði til Kóríhor og sagði: Ert þú sannfærður um kraft Guðs? Og á hverjum vildir þú, að Alma sýndi tákn sitt? Hefðir þú viljað, að hann þrengdi að öðrum til að sýna þér tákn? Sjá, hann hefur sýnt þér tákn, og vilt þú nú enn andmæla?

52 Og Kóríhor rétti fram hönd sína og skrifaði og sagði: Ég veit, að ég er mállaus, því að ég get ekki talað. Og ég veit, að ekkert nema kraftur Guðs hefði getað leitt þetta yfir mig. Já, og ég vissi einnig, að til var Guð.

53 En sjá. Djöfullinn hefur blekkst mig, því að hann birtist mér í engilslíki og sagði við mig: Far þú og endurheimtu þetta fólk, því að það hefur allt vikið af réttu braut í leit að óþekktum Guði. Og hann sagði við mig: Enginn Guð er til. Já, og hann kenndi mér, hvað ég ætti að segja. Og ég hef kennt hans orð. Ég kenndi þau, vegna þess að þau voru holdlegu hugarfari geðþekkt. Og ég kenndi þau með miklum árangri, svo að ég trúði í raun og veru, að þau væru sönn. Og af þessari ástæðu stóð ég gegn sannleikanum, allt þar til ég kallaði þessa miklu bölvun yfir mig.

54 Þegar hann nú hafði sagt þetta, sárþændi hann Alma um að biðja Guð um að létta bölvuninni af sér.

55 En Alma sagði við hann: Ef þessari bölvun væri af þér létt, myndir þú aftur afvegaleiða hjörtu þessa fólks. Þess vegna mun fyrir þér fara eins og Drottinn vill.

56 Og svo bar við, að bölvuninni létti ekki af Kóríhor, en honum var vísað burtu, og hann fór hús úr húsi til að betla sér mat.

57 En fregnin um það, sem kom fyrir Kóríhor, barst umsvifalaust um gjörvallt landið. Já, yfirdómarinn sendi strax tilkynningu til allra í landinu og tilkynnti þeim, sem trúað höfðu orðum Kóríhors, að þeir yrðu að iðrast hið fyrsta, ef sami dómur ætti ekki að koma yfir þá.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, insomuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.

But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.

58 Og svo bar við, að þeir sannfærðust allir um ranglæti Kóríhors. Þess vegna snerust þeir allir aftur til trúar á Drottin. Og þetta batt enda á misgjörðir að hætti Kóríhors. Og Kóríhor gekk hús úr húsi og betlaði mat, sér til viðurværis.

59 Og svo bar við, að þegar hann fór enn meðal fólksins, já, meðal þeirra, sem höfðu skilið við Nefítana og nefndu sig Sóramíta og voru undir stjórn manns, sem kallaður var Sóram — þegar hann fór um meðal þeirra, sjá, þá var ruðst þar á hann, og hann fótum troðinn til dauða.

60 Og þannig sjáum við endalok þess, sem rangsnýr vegum Drottins. Og þannig sjáum við, að djöfullinn stendur ekki með börnum sínum á efsta degi, heldur dregur þau hratt niður til heljar.

And it came to pass that they were all convinced of the wickedness of Korihor; therefore they were all converted again unto the Lord; and this put an end to the iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did go about from house to house, begging food for his support.

And it came to pass that as he went forth among the people, yea, among a people who had separated themselves from the Nephites and called themselves Zoramites, being led by a man whose name was Zoram—and as he went forth amongst them, behold, he was run upon and trodden down, even until he was dead.

And thus we see the end of him who perverteth the ways of the Lord; and thus we see that the devil will not support his children at the last day, but doth speedily drag them down to hell.

Alma 31

- 1 Nú bar svo við, að eftir endalok Kóríhors frétti Alma, að Sóramítar væru að rangsnúa vegum Drottins og að Sóram, sem var leiðtogi þeirra, afvegaleiddi hjörtu manna og fengi þá til að lúta dumbum skurðgoðum, og enn fann hann til í hjarta sínu vegna misgjörða fólksins.
- 2 Því að það olli Alma mikilli sorg að vita af misgjörðum meðal þjóðar sinnar. Þess vegna var sorgin í hjarta hans mjög sár yfir aðskilnaði Sóramíta frá Nefítum.
- 3 Sóramítar höfðu safnast saman á landsvæði, sem þeir nefndu Antíónum og var austan við Sarahemlaland og lá næstum að ströndinni fyrir sunnan Jersonsland, en að því lágu einnig óbyggðirnar í suðri, en þær óbyggðir voru þétt settar Lamanítum.
- 4 Nefítar óttuðust nú mjög, að Sóramítar tækju upp samskipti við Lamaníta og að það yrði Nefítum mikill missir.
- 5 Og þar eð boðun orðsins hafði mikla tilhneigingu til að leiða fólkið í réttlætisátt — já, það hafði haft kröftugri áhrif á huga fólksins en sverðið eða nokkuð annað, sem fyrir það hafði komið — þá áleit Alma ráðlegast að þér létu reyna á kraft Guðs orðs.
- 6 Þess vegna fór hann með Ammon, Aron og Omner með sér, en skildi Himni eftir hjá söfnuðinum í Sarahemla. En hina þrjá fyrst nefndu tók hann með sér, sem og Amúlek og Seesrom, sem voru í Melek. Og hann tók einnig tvo syni sína með sér.
- 7 En hann tók ekki elsta son sinn með sér, sem hét Helaman. En nöfn þeirra, sem hann tók með sér, voru Síblon og Kóríanton. Og þetta eru nöfn þeirra, sem með honum fóru til að boða Sóramítum orðið.
- 8 En Sóramítar höfðu horfið frá Nefítum, og þess vegna hafði þeim verið boðað orð Guðs.

Alma 31

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblón and Coríanton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

- 9 En þeir höfðu lent í mikilli villu, því að þeir vildu ekki gæta þess að halda boðorð og reglur Guðs, samkvæmt lög máli Móse.
- 10 Né heldur vildu þeir virða hátt kirkjunnar, að biðja stöðugt til Guðs og ákalla hann daglega, til að þeir féllu ekki í freistni.
- 11 Já, þegar allt er talið, rangsneru þeir vegum Drottins á margan hátt. Og af þeirri ástæðu héldu Alma og bræður hans inn í landið til að boða þeim orðið.
- 12 En sjá. Þegar þeir komu inn í landið, þá sáu þeir sér til mikillar undrunar, að Sóramítar höfðu reist samkunduhús og söfnuðust saman einn dag vikunnar, og þennan dag kölluðu þeir Drottinsdag. Og bænahald þeirra var með þeim hætti, sem Alma og bræður hans höfðu aldrei áður kynnst —
- 13 Því að í samkunduhúsinu miðju létu þeir reisa pall, sem var vel yfir höfuðhæð, og á honum gat aðeins einn maður staðið.
- 14 Þess vegna varð hver sá, sem vildi tilbiðja, að standa þar uppi, rétta hendur sínar til himins og hrópa hárrí röddu og segja:
- 15 Heilagi, heilagi Guð! Við trúum, að þú sért Guð, og við trúum, að þú sért heilagur og að þú hafir verið andi og að þú sért andi og munir verða andi að eilífu.
- 16 Heilagur Guð! Við trúum, að þú hafir skilið okkur frá bræðrum okkar. Og við trúum ekki á erfikenningar bræðra okkar, sem feður þeirra í barnaskap sínum afhentu þeim. En við trúum, að þú hafir útvalið okkur til að vera þín heilögu börn og að þú hafir einnig gjört okkur kunnugt um, að enginn Kristur muni koma.
- 17 En þú ert hinn sami í gær, í dag og að eilífu. Og þú hefur útvalið okkur, svo að við megum hólpnir verða, á meðan heilagri reiði þinni er ætlað að varpa öllum umhverfis okkur niður til vítis. Og fyrir þann heilagleika þökkum við þér, ó Guð. Og við þökkum þér einnig fyrir að hafa útvalið okkur, svo að við verðum ekki afvegaleiddir af fávísnum erfikenningum bræðra okkar, sem binda þá við trú á Krist og leiða hjörtu þeirra langt frá þér, Guði okkar.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

18 Og enn þökkum við þér, ó Guð, að við erum útvalið og heilagt fólk. Amen.

19 Nú bar svo við, að þegar Alma, bræður hans og synir höfðu heyrt þessar bænir, urðu þeir yfir sig undrandi.

20 Því að sjá. Sérhver maður gekk fram og hafði yfir þessar sömu bænir.

21 En þeir nefndu staðinn Rameumptom, sem í þýðingu merkir hinn heilagi pallur.

22 Frá þessum palli hafði hver maður yfir sömu bæninna til Guðs og þakkaði Guði fyrir að útvelja þá og leiða þá ekki í villu, samkvæmt erfikeningum bræðra þeirra, og að hjörtu þeirra væru ekki tæld til að trúá á það, sem koma mundi og þeir vissu ekkert um.

23 Þegar allir höfðu fært fram þakkir á þennan hátt, sneru þeir aftur til heimila sinna og minntust aldrei aftur á Guð sinn fyrr en þeir söfnuðust aftur saman við hinn heilaga pall til að færa þakkir á sinn hátt.

24 En þegar Alma sá þetta, varð honum þungt um hjarta, því að hann sá, að þeir voru ranglátir og á villigötum. Já, hann sá, að hjörtu þeirra girntust gull og silfur og alls konar verðmæta hluti.

25 Já, og hann sá einnig, að þeir hreyktu sér upp í hjörtum sínum með sjálfshóli og drambi.

26 Og hann hóf rödd sína til himins, hrópaði og sagði: Ó, hversu lengi, ó Drottinn, ætlar þú að þola, að þjónar þínir dvelji hér á jörðu niðri í holdinu og horfi upp á svo mikið ranglæti meðal mannanna barna?

27 Sjá, ó Guð! Þeir hrópa til þín, en þó eru hjörtu þeirra altekin hroka! Sjá, ó Drottinn! Þeir ákalla þig með vörum sínum, meðan þeir eru uppfullir af hégóma heimsins!

28 Sjá, ó Guð minn, dýrindis klæði þeirra, hringi þeirra og armbönd, gullskraut þeirra og dýrgrip, sem þeir skreyta sig með! Og sjá! Þeir girnast það í hjörtum sér, en þó hrópa þeir til þín og segja! Við þökkum þér, ó Guð, því að við erum þínir útvöldu, meðan aðrir munu farast.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

- 29 Já, og þeir segja, að þú hafir kunngjört þeim, að enginn Kristur verði til.
- 30 Ó, Drottinn Guð! Hve lengi munt þú þola slíkt ranglæti og trúleysi meðal þessa fólks? Ó Drottinn, gef mér styrk til að umbera ófullkomleika minn, því að ég er ófullkominn, og slíkt ranglæti meðal þessa fólks kvelur sál mína.
- 31 Ó Drottinn! Hjarta mitt er mjög sorgbitið. Vilt þú veita sál minni huggun í Kristi. Ó Drottinn! Vilt þú veita mér styrk til að bera með þolinmæði þessar þrengingar, sem yfir mig koma vegna misgjörða þessa fólks.
- 32 Ó Drottinn! Veit sálu minni huggun og gef, að mér gangi vel, sem og samverkamönnum þeim, sem með mér eru — já, Ammon, Aroni, Omner og einnig Amúlek og Seesrom, og tveimur sonum mínum — já, veit þeim öllum huggun, ó Drottinn. Já, veit sálum þeirra huggun í Kristi.
- 33 Veit þeim styrk til að bera þrengingar sínar, sem yfir þá munu koma vegna misgjörða þessa fólks.
- 34 Ó Drottinn! Gef að okkur lánist að leiða þá aftur til þín í Kristi.
- 35 Sjá, ó Drottinn! Sálir þeirra eru dýrmætar, og margir þeirra eru bræður okkar. Veit okkur þess vegna styrk og visku, ó Drottinn, til að leiða þessa bræður okkar aftur til þín.
- 36 Nú bar svo við, að þegar Alma hafði mælt þessi orð, lagði hann hendur yfir alla þá, sem með honum voru. Og sjá. Þegar hann lagði yfir þá hendur, fylltust þeir af hinum heilaga anda.
- 37 Og eftir þetta skildu þeir án þess að hugsa nokkuð um sjálfa sig, hvað þeir ættu að eta eða drekka eða hverju þeir skyldu klæðast.
- 38 Og Drottinn sá fyrir þeim, að þeir liðu hvorki hungur né þorsta. Já, og hann veitti þeim einnig styrk, svo að allar þrengingar þeirra hyrfu í fögnuði Kristis. En svo varð vegna bænna Alma, því að hann baðst fyrir í trú.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

Alma 32

- 1 Og svo bar við, að þeir héldu af stað og tóku að boða fólkinu orð Guðs og fóru inn í samkunduhús og inn á heimili þess, já, og þeir boðuðu jafnvel orðið á götum úti.
- 2 Og svo bar við, að eftir mikið erfiði tóku þeir að ná árangri meðal hinna fátækari stétta. Því að sjá. Þeim var vísað út úr samkunduhúsunum, vegna þess hve klæði þeirra voru gróf —
- 3 Þess vegna var þeim ekki hleypt inn í samkunduhúsin til að tilbiðja Guð, þar eð þeir voru álitnir óhreindir, vegna þess að þeir voru fátækir. Já, bræður þeirra litu á þá sem úrhak, og þeir voru fátækir að þessa heims gæðum, og þeir voru einnig fátækir í hjarta.
- 4 En þegar Alma var að kenna og tala til fólksins uppi á Ónídahæð, kom mikill mannföldi til hans, sem tilheyrði þeim hópi, sem við höfum verið að ræða um, þeim sem voru fátækir í hjarta, vegna þess hve fátækir þeir voru að þessa heims gæðum.
- 5 Og þeir komu til Alma, og sá, sem fór fyrir þeim, sagði við hann: Sjá, hvað eiga þessir bræður mínir að gjöra, því að allir menn fyrirlíta þá vegna fátæktar þeirra. Já, sérstaklega fyrirlíta prestar okkar þá, því að þeir hafa vísað okkur út úr samkunduhúsum okkar, sem við höfum lagt hart að okkur að koma upp með eigin höndum. Og þeir hafa vísað okkur út vegna mikillar fátæktar okkar, og við getum hvergi tilbeðið Guð okkar. Sjá, hvað eigum við að gjöra?
- 6 Og þegar Alma heyrði þetta, sneri hann sér við og horfði beint framan í hann og sá sér til mikillar gleði, að þrengingar þeirra höfðu í raun gjört þá auðmjúka og að þeir voru undir það búnir að heyra orðið.
- 7 Þess vegna sagði hann ekkert frekar við hina í mannföldanum, heldur rétti hann fram höndina og hrópaði til þeirra, sem hann sá og sem voru raunverulega iðrandi, og sagði við þá:
- 8 Ég sé, að þið eruð af hjarta lítillátir, og blessaðir eruð þið, ef svo er.

Alma 32

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

- 9 Sjá. Bróðir ykkar hefur sagt: Hvað eigum við að gjöra? — Því að okkur er vísað út úr samkunduhúsum, og við getum því ekki tilbeðið Guð okkar.
- 10 Sjá, ég spyr ykkur: Haldið þið, að þið getið hvergi tilbeðið Guð nema í samkunduhúsum ykkar?
- 11 Og enn fremur spyr ég: Haldið þið, að ekki eigi að tilbiðja Guð nema einu sinni í viku?
- 12 Ég segi ykkur, það er gott að ykkur er vísað út úr samkunduhúsum ykkar, svo að þið yrðuð auðmjúkir og mættuð læra vísu, því að ykkur er nauðsynlegt að læra vísu. Og vegna þess að bræður ykkar hafa úthýst ykkur og fyrirliðið ykkur vegna sárrar fátæktar ykkar, hafið þið kynnst lítillæti hjartans, því að þið eruð neyddir til auðmjýktar.
- 13 Og blessaðir eruð þið, vegna þess að þið neyðist til auðmjýktar, því að maðurinn leitar stundum iðrunar, ef hann er neyddur til auðmjýktar. Og víst er, að hver sá, sem iðrast, mun finna miskunn. Og sá, sem finnur miskunn og stendur stöðugur allt til enda, hann mun frelsast.
- 14 Og vegna þess, að þið neyddust til auðmjýktar, voruð þið blessaðir, eins og ég sagði við ykkur. Teljið þið ekki, að þeir séu ríkulegar blessaðir, sem auðmjýkja sig í sannleika orðsins vegna?
- 15 Já, sá sem sannlega auðmjúkir sig og iðrast synda sinna og stendur stöðugur allt til enda, sá hinn sami mun blessaður — já, miklu ríkulegar blessaður en þeir, sem neyðast til auðmjýktar vegna sárrar fátæktar sinnar.
- 16 Blessaðir eru þess vegna þeir, sem auðmjýkja sig án þess að vera neyddir til auðmjýktar. Eða með öðrum orðum, blessaður er sá, sem trúir á orð Guðs og lætur skírast án þrjósku í hjarta, já, án þess að hafa öðlast þekkingu á orðinu eða jafnvel hafa neyðst til að kynnst því, áður en þeir vilja trúa.
- 17 Já, margir eru þeir, sem segja: Ef þú vilt sýna okkur tákni frá himni, þá munum við vita með vissu, þá munum við trúa.
- 18 Nú spyr ég. Er þetta trú? Sjá, ég segi ykkur, nei, því að viti maðurinn eitthvað hefur hann ekkert tilefni til trúar, þar eð hann veit það.

Behold thy brother hath said, What shall we do?— for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.

- 19 Og nú, hversu miklu þyngri bölvun hvílir ekki yfir þeim, sem þekkir vilja Guðs og fer ekki eftir honum, en þeim, sem einungis trúir, eða aðeins hefur tilefni til að trúa, og fellur í synd?
- 20 En um þetta verðið þið að dæma. Sjá. Ég segi ykkur, að það er sama hvert litið er — hverjum manni mun farnast samkvæmt verkum sínum.
- 21 Og nú, eins og ég sagði um trúna — trú er ekki að eiga fullkomna þekking. Ef þið þess vegna eigið trú, þá hafið þið von um það, sem eigi er audið að sjá, en er sannleikur.
- 22 Og sjá. Ég segi ykkur, og ég vona, að þið hafið það hugfast, að Guð er öllum miskunnsamur, sem á nafn hans trúa. Þess vegna óskar hann þess í fyrsta lagi, að þið trúíð, já, á orð hans.
- 23 Og fyrir meðalgöngu engla færir hann mönnum orð sitt, já, ekki einungis körlum, heldur einnig konum. En ekki aðeins það, heldur er smábörnum oft og einatt gefin orð, sem valda hinum vitru og lærðu kinnroða.
- 24 Og nú, ástkæru bræður mínir! Þið óskið þess að fá að vita hjá mér, hvað þið eigið að gjöra, þar eð þið eruð aðþrengdir og ykkur er vísað burtu — Nú vil ég ekki, að þið álítið, að ég hafi í hyggju að dæma ykkur, nema samkvæmt því, sem satt er —
- 25 Því að það er ekki skoðun mín, að þið hafið öll neyðst til auðmýktar. Því að vissulega trúí ég, að sumir meðal ykkar myndu auðmýkja sig, hvernig sem aðstæður þeirra væru.
- 26 En eins og ég sagði um trú — að hún væri ekki fullkomin þekking — þannig er það og með orð mín. Í fyrstu getið þið ekki vitað um sannleik þeirra með vissu, ekki fremur en trú er fullkomin þekking.
- 27 En sjá. Ef þið viljið vakna og vekja hæfileika ykkar til lífs með því að gjöra tilraun með orð mín og sýna örlitla trú, jafnvel þótt ekki sé nema löngun til að trúa, látið þá undan þessari löngun, þar til þið trúíð nægilega til að gefa hluta orða minna rúm.

And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?

Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times, which confound the wise and the learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

28 Nú skulum við líkja orðinu við sáðkorn. Ef þið gefið rúm í hjarta ykkar, þannig að gróðursetja megi sáðkorn þar, sjá, sé það sáðkorn sannleikans, eða gott sáðkorn, og þið varpið því eigi burt vegna vantrúar ykkar, og standið eigi gegn anda Drottins, sjá, þá mun það fara að þenjast út í brjóstum ykkar. Og þegar þið finnið þessar vaxtarhræringar, munuð þið segja með sjálfum ykkur: Þetta hlýtur að vera gott sáðkorn — eða að orðið sé gott — því að það er farið að víkka sálarsvið mitt. Já, það er farið að upplýsa skilning minn, já, það er farið að verða mér unun.

29 Sjá. Mundi þetta ekki auka trú ykkar? Ég segi ykkur, jú. Samt er það ekki orðið að fullkominni þekkingu.

30 En sjá. Eftir því sem sáðkornið þenst út og spírar og tekur að vaxa, þá hljótið þið að segja, að sáðkornið sé gott, því að sjá, það þenst út, það spírar og það tekur að vaxa. Og sjá nú. Mun þetta ekki styrkja trú ykkar? Jú, það mun styrkja trú ykkar, því að þið munuð segja: Ég veit, að þetta er gott sáðkorn, því að sjá, það spírar og tekur að vaxa.

31 Og sjá nú. Eruð þið vissir um, að þetta sé gott sáðkorn? Ég segi ykkur, já, því að vöxtur sérhvers sáðkorns fer eftir gæðum þess.

32 Ef því sáðkorn vex, þá er það gott, en ef það vex ekki, sjá, þá er það ekki gott. Þess vegna er því varpað burt.

33 Og sjá nú. Vegna þess að þið hafið gjört tilraun og gróðursett sáðkornið og það þenst út og spírar og er tekið að vaxa, þá hljótið þið að vita, að þetta er gott sáðkorn.

34 Og sjá nú. Er þekking ykkar fullkomin? Já, þekking ykkar er fullkomin á þessu, en trú ykkar blundar. Og það er vegna þess að þið vitið, því að þið vitið, að orðið hefur þanið út sálir ykkar, og þið vitið einnig, að það hefur spírað og er farið að upplýsa skilning ykkar og víkka hugarheim ykkar.

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

- 35 Og er þetta þá ekki raunverulegt? Ég segi ykkur, jú, vegna þess að það er ljós, og allt, sem er ljós er gott, vegna þess að hægt er að greina það, þess vegna hljótið þið að vita, að það er gott. Og sjá nú, er þekking ykkar fullkomin, eftir að þið hafið reynt þetta ljós?
- 36 Sjá, ég segi ykkur, nei. Og þið megið heldur ekki leggja trú ykkar til hliðar, því að þið hafið einungis reynt trú ykkar við að gróðursetja sáðkorn til að láta reyna á, hvort sáðkornið sé gott.
- 37 Og sjá. Þegar tréð tekur að vaxa, munuð þið segja: Við skulum næra það af mikilli umhyggju, svo að það skjóti rótum, vaxi upp og beri okkur ávöxt. Og sjá nú. Ef þið nærði það af mikilli umhyggju, mun það skjóta rótum, vaxa upp og bera ávöxt.
- 38 En ef þið vanrækið tréð og hugsðið ekkert um næringu þess, sjá, þá mun það ekki festa rætur. Og þegar sólarhitinn kemur og breiskjar það, visnar það upp, vegna þess að það hefur engar rætur, og þið rífið það upp og varpið því burt.
- 39 En þetta er ekki vegna þess, að sáðkornið var ekki gott, og það er heldur ekki vegna þess, að ávöxturinn yrði ekki girnilegur, heldur er það vegna þess, að jarðvegur ykkar er ófrjór og þið viljið ekki næra tréð. Þess vegna getið þið ekki uppskorið ávöxt þess.
- 40 Og ef þið viljið ekki næra orðið og vænta ávaxtar þess með augum trúarinnar, þá getið þið aldrei uppskorið ávextina af lífsins tré.
- 41 En ef þið viljið næra orðið, já, næra tréð með trú ykkar af mikilli kostgæfni og þolinmæði, þegar það tekur að vaxa, og vænta ávaxtar þess, þá mun það festa rætur. Og sjá, það verður að tré, sem vex upp til ævarandi lífs.
- 42 Og vegna kostgæfni ykkar, trúar ykkar og þolinmæði við að næra orðið, svo að það festi rætur í ykkur, sjá, þá munuð þið senn uppskera ávöxt þess, sem er mjög dýrmætur, sem er ljúffengari en allt, sem ljúffengt er, og hvítari en allt, sem hvítt er, já, og tærari en allt, sem tært er. Og þið munuð endurnæra ykkur á þessum ávexti, þar til þið eruð mettuð orðin, og þá mun ykkur hvorki hungra né þyrsta.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

43 Þá, bræður mínir, munuð þið uppskera laun trúar ykkar, kostgæfni, þolinmæði og langlundargeðs við að bíða eftir, að tréð færði ykkur ávöxt.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.

Alma 33

- 1 Þegar Alma hafði mælt þessi orð, sendu þeir til hans og óskuðu eftir að vita, hvort þeir ættu að trúa á einn Guð til þess að öðlast þann ávöxt, sem hann hafði talað um, eða hvernig þeir ættu að gróðursetja sáðkornið, eða orðið, sem hann hafði talað um og sagt, að yrði að gróðursetja í hjörtum þeirra. Eða á hvern hátt þeir ættu að byrja að iðka trú sína.
- 2 Og Alma sagði við þá: Sjá, þið hafið sagt, að þið getið ekki tilbeiðið Guð ykkar, vegna þess að ykkur hafi verið vísað út úr samkunduhúsum ykkar. En sjá. Ég segi ykkur, að ef þið haldið, að þið getið ekki tilbeiðið Guð ykkar, skjátlast ykkur hrapallega, og þið ættuð að kanna ritningarnar. Ef þið álítið, að þær hafi kennt ykkur þetta, þá skiljið þið þær ekki.
- 3 Minnst þið þess að hafa lesið það, sem hinn forni spámaður Senos sagði um bænir og tilbeiðslu?
- 4 Því að hann sagði: Þú ert miskunnsamur, ó Guð, því að þú hefur heyrt bænir mínar, jafnvel þegar ég var úti í óbyggðunum. Já, þú varst miskunnsamur, þegar ég bað fyrir þeim, sem voru óvinir mínir, og þú snerir þeim til mín.
- 5 Já, ó Guð, og þú varst mér miskunnsamur, þegar ég ákallaði þig á akri mínum, þegar ég ákallaði þig í bæn minni, og þú heyrðir til mín.
- 6 Og enn fremur, ó Guð, þegar ég sneri til híbýla minna, heyrðir þú til mín.
- 7 Og þegar ég sneri til herbergis míns, ó Drottinn, og bað til þín, þá heyrðir þú til mín.
- 8 Já, þú ert börnum þínum miskunnsamur, þegar þau ákalla þig, til að þú heyrir til þeirra en ekki mennirnir, og þú munt heyra til þeirra.
- 9 Já, ó Guð, þú hefur verið mér miskunnsamur og heyrt hróp mín, þegar ég hef ákallað þig mitt á meðal safnaðar þíns.
- 10 Já, og þú hefur einnig heyrt til mín, þegar mér hefur verið vísað burt og óvinir mínir hafa fyrirliðið mig. Já, þú heyrðir hróp mín og reiddist óvinum mínum og vitjaðir þeirra í reiði þinni með bráðri tortímingu.

Alma 33

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

11 Og þú heyrðir til mín vegna þrenginga minna og einlægni minnar. Og það er vegna sonar þíns, sem þú hefur verið mér svo miskunnsamur. Þess vegna mun ég ákalla þig í öllum þrengingum mínum, því að í þér er gleði mín, því að þú hefur snúið dómum þínum frá mér vegna sonar þíns.

12 Og nú sagði Alma við þá: Trúið þið þessum ritningum, sem þeir til forna skráðu?

13 Sjá. Ef þið gjörðið það, hljótið þið að trúa því, sem Senos sagði, því að sjá, hann sagði: Vegna sonar þíns hafa dómar þínir eigi verið upp kveðnir.

14 Sjá, bræður mínir. Nú spyr ég, hvort þið hafið lesið ritningarnar? Ef svo er, hvernig getið þið þá verið vantrúaðir á son Guðs?

15 Því að ekki er ritað, að Senos einn hafi talað um þessa hluti, heldur talaði Senokk einnig um þá —

16 Því að sjá, hann sagði: Ó Drottinn, þú ert reiður þessu fólki, því að það vill ekki skilja miskunn þína, sem þú hefur veitt því vegna sonar þíns.

17 Og bræður mínir, nú sjáið þið, að annar forn spámaður hefur vitnað um son Guðs, og vegna þess að fólkið vildi ekki skilja orð hans, grýtti það hann til dauða.

18 En sjá, þetta er ekki allt. Þetta eru ekki þeir einu, sem talað hafa um son Guðs.

19 Sjá, Móse talaði um hann. Já, og sjá. Táknmynd var reist í óbyggðunum, svo að hver, sem á hana liti, mætti lifa. Og margir litu á hana og lifðu.

20 En fáir skildu merkingu þessara hluta vegna hörkunnar, sem í hjörtum þeirra var. En margir voru svo forhertir, að þeir vildu ekki líta á táknmyndina og fórust þess vegna. Og ástæða þess, að þeir vildu ekki líta myndina, var sú, að þeir trúðu því ekki, að það mundi gjöra þá heila.

21 Ó, bræður mínir. Ef þið gætuð orðið heilbrigðir fyrir augnatillitið eitt, munduð þið þá ekki líta upp skjótt, eða munduð þið frekar herða hjörtu ykkar í vantrú og vera svo skeytingarlausir, að þið lyftuð ekki augum ykkar og færust?

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.

But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?

22 Ef svo er, mun illa fyrir ykkur fara, en ef svo er ekki, þá lítið í kringum ykkur og farið að trúá á son Guðs, að hann komi til að endurleysa fólk sitt, og að hann muni þjást og deyja til að friðþægja fyrir syndir þess. Að hann muni aftur rísa frá dauðum, sem gjörir upprisuna að veruleika, að allir menn muni standa frammi fyrir honum og verða dæmdir á efsta og dómsins degi eftir verkum sínum.

23 Og nú, bræður mínir, óska ég þess, að þið gróðursetjið þetta orð í hjörtum ykkar, og þegar það tekur að vaxa, þá nærði það með trú ykkar. Og sjá. Það mun verða að tré og vaxa í ykkur til ævarandi lífs. Og megi þá Guð gefa, að byrðar ykkar verði léttar fyrir gleðina yfir syni hans. Og allt þetta getið þið gjört, ef þið viljið. Amen.

If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

Alma 34

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Alma hafði mælt þessi orð til þeirra, settist hann á jörðina, en Amúlek reis á fætur, hóf að kenna þeim og sagði:
- 2 Bræður mínir. Ég tel útilokað, að þið séuð ófróðir um það, sem sagt hefur verið um komu Krists, sem við kennum, að sé sonur Guðs. Já, ég veit, að ykkur var kennt allt þetta í ríkum mæli, áður en þið klufuð ykkur frá okkur.
- 3 En þar eð þið hafð farið fram á það við bróður minn elskulegan, að hann segði ykkur, hvað þið ættuð að gjöra í þrengingum ykkar, þá hefur hann mælt nokkur orð til ykkar til að undirbúa hug ykkar. Já, og hann hefur hvatt ykkur til trúar og þolinmæði —
- 4 Já, hann hefur brýnt fyrir ykkur að hafa næga trú til að gróðursetja orðið í hjörtum ykkar, svo að þið fáið sannreynt gæði þess.
- 5 Og við höfum séð, að hin stóra spurning í hjörtum ykkar er, hvort orðið sé í syni Guðs, eða hvort enginn Kristur verði til.
- 6 Og þið sáuð einnig, að bróðir minn hefur í mörgum tilvikum sannað fyrir ykkur, að orðið er í Kristi til hjálpræðis.
- 7 Bróðir minn hefur vitnað í orð Senosar um, að endurlausn verði fyrir son Guðs, og einnig í orð Senokks. Og hann hefur líka vísað máli sínu til Móse til að sanna, að þetta er sannleikur.
- 8 Og sjá nú. Ég mun sjálfur vitna fyrir ykkur, að þetta er sannleikur. Sjá, ég segi ykkur, að ég veit, að Kristur mun koma meðal mannanna barna til að taka á sig lögmálsbrot fólks síns, og hann mun friðþægja fyrir syndir heimsins, því að Drottinn Guð hefur sagt það.
- 9 Og nauðsynlegt er, að friðþæging verði gjörð, því að samkvæmt hinum miklu áformum eilífs Guðs verður friðþæging að eiga sér stað, því að annars hlýtur allt mannkyn óhjákvæmilega að farast. Já, allir eru forhertir. Já, allir eru fallnir og glataðir og hljóta að farast án friðþægingar, sem nauðsynlegt er að eigi sér stað.

Alma 34

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

- 10 Því að nauðsynlegt er, að mikil lokafórn eigi sér stað, já, en ekki þó svo, að manni sé fórnað, né heldur dýrum eða nokkurri fuglategund. Því að mannleg fórn skal það ekki vera, heldur skal það vera algjör og eilíf fórn.
- 11 En ekki getur nokkur maður friðþægt fyrir syndir annars manns með sínu eigin blóði. Ef maður fremur morð, sjá, munu þá lög okkar, sem réttvís eru, taka líf bróður hans? Ég segi ykkur, nei.
- 12 Heldur krefjast lögin lífs þess, sem morðið framdi. Þess vegna nægir ekkert minna en algjör friðþæging til að friðþægja fyrir syndir heimsins.
- 13 Hin mikla og síðasta fórn er þess vegna nauðsynleg, og þá mun, eða æskilegt er að þá linni öllum blóðsúthellingum. Þá mun Móselög málinu fullnægt. Já, þá mun því öllu fullnægt, hverjum smástaf og stafkrók, og ekkert er undanskilið.
- 14 Og sjá. Þetta er allur tilgangur lögmálsins, hvert smáatriði bendir til hinnar miklu og síðustu fórnar. Og hin mikla og síðasta fórn verður sonur Guðs, já, algjör og eilíf.
- 15 Og þannig mun hann færa hjálpræði öllum þeim, sem á nafn hans trúa, en það er tilgangur hinnar síðustu fórnar, að hjartans miskunnsemin, sem sigrar réttvísina, nái fram að ganga, og opni mannum leið til að öðlast trú til iðrunar.
- 16 Og þannig getur miskunnsemin fullnægt kröfum réttvísinnar og umvefur þá örmum öryggisins, á meðan sá, sem ekki iðkar trú til iðrunar, er varnarlaus gagnvart öllu lögmálinu um kröfur réttvísinnar. Þess vegna kemur hin mikla og eilífa endurlausnaráætlun einungis þeim til góða, sem á trú til iðrunar.
- 17 Megi því Guð gefa, bræður mínir, að þið takið að iðka trú, sem leiðir til iðrunar, og takið að ákalla hans heilaga nafn, svo að hann auðsýni ykkur miskunn —
- 18 Já, ákallið hann og biðjið um miskunn, því að hann hefur máttinn til að frelsa.
- 19 Já, auðmýkið sjálfa ykkur og haldið áfram að biðja til hans.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

20 Ákallið hann, þegar þið eruð úti á ökrunum, já,
vegna allra hjarða ykkar.

21 Ákallið hann í húsum ykkar, já, vegna alls
heimilisfólks ykkar, jafnt kvölds og morgna sem um
miðjan dag.

22 Já, ákallið hann gegn mætti óvina ykkar.

23 Já, ákallið hann gegn djöflinum, sem er óvinur alls
réttlætis.

24 Ákallið hann vegna uppskerunnar á ökrum ykkar,
svo að hún verði ykkur góð.

25 Ákallið hann vegna hjarðanna úti á mörkum
ykkar, svo að þeim megi fjölga.

26 En þetta er ekki allt. Þið verðið að opna sálir ykkar
í herbergjum ykkar og í fylgsnum ykkar og í
óbyggðum ykkar.

27 Já, og þegar þið ákallið ekki Drottin, látið þá
hjörtu ykkar vera þrungin og í stöðugri bæn til hans
um velferð ykkar og einnig velferð þeirra, sem
umhverfis ykkur eru.

28 Og sjá nú, ástkæru bræður mínir. Ég segi ykkur,
ætlið ekki að þetta sé allt. Því að ef þið, eftir að hafa
gjört allt þetta, snúið hinum þurfandi frá eða hinum
klæðlausu og vitjið ekki hinna sjúku og aðþrengdu,
og gefið ekki af því, sem þið eigið, til þeirra, sem
þurfandi eru — ég segi ykkur, ef þið gjörðið ekkert af
þessu, sjá, þá er bæn ykkar til einskis og gjörir ykkur
ekkert gagn, og þið eruð sem hræsnarar, er afneita
trúnni.

29 Ef ykkur þess vegna gleymist að auðsýna
kærleika, eruð þið sem gjallið, er
málmbæðslumaðurinn kastar burt og er fótum
troðið (þar eð það hefur ekkert gildi).

30 Bræður mínir. Eftir að þið hafið móttekið svo
marga vitnisburði og séð, að heilagar ritningar bera
þessu vitni, þá er það ósk mín, að þið stígið fram og
berðið fram ávöxt, sem leiðir til iðrunar.

31 Já, ég vildi, að þið stigjuð fram og hertuð eigi
hjörtu ykkar lengur. Því að sjá, nú er tíminn og dagur
hjálpæðis ykkar. Og ef þið þess vegna iðrist og
herðið ekki hjörtu ykkar, þá mun hin mikla
endurlausnaráætlun samstundis ná til ykkar.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over
all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your
household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your ene-
mies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an en-
emy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye
may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may in-
crease.

But this is not all; ye must pour out your souls in
your closets, and your secret places, and in your
wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let
your hearts be full, drawn out in prayer unto him
continually for your welfare, and also for the welfare
of those who are around you.

And now behold, my beloved brethren, I say unto
you, do not suppose that this is all; for after ye have
done all these things, if ye turn away the needy, and
the naked, and visit not the sick and afflicted, and
impart of your substance, if ye have, to those who
stand in need—I say unto you, if ye do not any of
these things, behold, your prayer is vain, and
availeth you nothing, and ye are as hypocrites who
do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable,
ye are as dross, which the refiners do cast out, (it be-
ing of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have
received so many witnesses, seeing that the holy
scriptures testify of these things, ye come forth and
bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and harden
not your hearts any longer; for behold, now is the
time and the day of your salvation; and therefore, if
ye will repent and harden not your hearts, immedi-
ately shall the great plan of redemption be brought
about unto you.

32 Því að sjá. Þetta líf er tími mannanna til að búa sig undir að mæta Guði. Já, sjá. Dagur þessa lífs er dagurinn, sem menn hafa til að leysa verk sitt af hendi.

33 Og eins og ég sagði við ykkur áður, þar eð þið hafið fengið svo marga vitnisburði, grátbið ég ykkur um að skjóta ekki degi iðrunar ykkar á frest til hins síðasta. Því að eftir þennan lífsdag, sem okkur er gefinn til að búa okkur undir eilífðina, sjá, ef við nýtum ekki betur tíma okkar hér í þessu lífi, þá kemur nótt myrkursins, en þá er ekkert verk hægt að vinna.

34 Þið getið ekki sagt þegar kemur að þeirri hræðilegu og afgerandi stundu: Nú ætla ég að iðrast, nú ætla ég að snúa mér til Guðs míns. Nei, þið getið ekki sagt þetta, því að hinn sami andi, sem ræður líkómum ykkar á þeim tíma, sem þið hverfið úr þessu lífi, sá hinn sami andi mun hafa vald yfir líkama ykkar í þeim eilífa heimi.

35 Því að sjá. Ef þið hafið skotið degi iðrunar ykkar á frest fram að dánardægri, sjá, þá eruð þið orðin undirgefin anda djöfulsins, og hann innsiglar ykkur sér til handa. Þess vegna hefur andi Drottins dregið sig í hlé frá ykkur og hefur ekkert rúm í ykkur, en djöfullinn hefur allt vald yfir ykkur. Þetta er lokahlutskipti hinna ranglátu.

36 Og þetta veit ég, vegna þess að Drottinn hefur sagt, að hann dvelji ekki í vanhelgum mustorum, heldur dvelur hann í hjörtum hinna réttlátu. Já, og hann hefur einnig sagt, að hinir réttlátu muni taka sér sæti í ríki hans og aldrei hverfa þaðan aftur, heldur skuli klæði þeirra hvítþvegin með blóði lambsins.

37 Og nú, ástkæru bræður mínir, þrái ég, að þið hafið þetta hugfast og að þið vinnið að sáluhjálpi ykkar í ótta frammi fyrir Guði og að þið afneitið ekki lengur komu Krists —

38 Að þið berjist ekki lengur gegn heilögum anda, heldur takið við honum og takið á ykkur nafn Krists, auðmýkið ykkur niður í duftið og tilbiðjið Guð í anda og í sannleika, hvar sem þið kunnið að vera. Að þið lifið í daglegri þakkargjörð fyrir hina miklu miskunn og þær mörgu blessanir, sem hann veitir ykkur.

For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

39 Já, og ég hvet ykkur einnig, bræður mínir, að vera vökulir í stöðugri bæn, svo að freistingar djöfulsins leiði ykkur ekki afvega, að hann yfirbugi ykkur eigi, að þið verðið ekki þegnar hans á efsta degi. Því að sjá. Hann launar ykkur í engu góðu.

40 Og nú, ástkæru bræður mínir, langar mig að brýna fyrir ykkur að sýna þolinmæði og umbera hvers kyns þrengingar og stríða ekki gegn þeim, sem vísa ykkur burt vegna sárrar fátæktar ykkar, því að þá yrðuð þið syndarar eins og þeir —

41 Sýnið heldur þolinmæði og umberið þessar þrengingar í staðfastri von um, að sá dagur komi, að þið hljótið hvíld frá þrengingum ykkar.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

Alma 35

- 1 Nú bar svo við, að þegar Amúlek hafði lokið þessum orðum, drógu þeir sig í hlé frá mannföldanum og fóru yfir í Jersonsland.
- 2 Já, og þeir, sem eftir voru af bræðrunum, fóru einnig yfir í Jersonsland, þegar þeir höfðu lokið við að boða Sóramítum orðið.
- 3 Og svo bar við, að þegar sá hluti Sóramíta, sem í meiri metum var, hafði ráðgast sín á milli um orðin, sem prédikuð höfðu verið fyrir þeim, urðu þeir reiðir vegna orðsins, því að það gerði að engu slægð þeirra. Þess vegna gáfu þeir orðunum engan gaum.
- 4 Og þeir sendu og söfnuðu öllum saman um gjörvallt landið og ráðguðust við þá um orðin, sem töluð höfðu verið.
- 5 En stjórnendur þeirra, prestar og kennarar létu ekki uppi við fólkið, hvað þeim bjó í brjósti, heldur komust þeir einslega að skoðunum þess.
- 6 Og svo bar við, að þegar þeim var orðið ljóst, hver hugur fólksins var í heild, var þeim, sem hölluðust að því, sem Alma og bræður hans höfðu talað, vísað úr landi. Og þeir voru margir, og fóru þeir einnig yfir til Jersonslands.
- 7 Og svo bar við, að Alma og bræður hans veittu þeim þjónustu.
- 8 Sóramítar voru reiðir fólki Ammons, sem var í Jerson, og æðsti stjórnandi Sóramíta, sem var mjög ranglátur maður, sendi til fólks Ammons og óskaði eftir því, að þeir vísuðu úr landi öllum þeim, sem frá þeim höfðu komið inn í land þeirra.
- 9 Og hann hafði mjög í hótunum við þá. En fólk Ammons óttaðist ekki orð þeirra. Þess vegna vísaði það þeim ekki burt, heldur tók við öllum hinum fátæku meðal Sóramíta, sem komu yfir til þeirra. Og fólkið fæddi þá og klæddi og gaf þeim land til eignar. Og það veitti þeim þá þjónustu, sem þeir þörfuðust.

Alma 35

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.

10 En þetta egndi Sóramíta til reiði gegn fólki Ammons, og þeir tóku að gefa sig að Lamanítum og egna þá einnig til reiði gegn því.

11 Og þannig tóku Sóramítar og Lamanítar að undirbúa stríð gegn fólki Ammons og einnig gegn Nefítum.

12 Og þannig lauk sautjándi stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.

13 Og fólk Ammons hélt úr Jersonslandi og fór yfir í Meleksland og eftirlét Nefítum svæði í Jersonslandi fyrir heri sína, svo að þeir gætu tekist á við heri Lamaníta og heri Sóramíta. Og þannig hófst stríð á milli Lamaníta og Nefíta á átjándi stjórnarári dómara, en frásögn mun gefin af styrjöldum þeirra síðar.

14 Og Alma, Ammon og bræður þeirra og einnig báðir synir Alma sneru aftur til Sarahemlalslands eftir að hafa verið verkfæri í höndum Guðs við að leiða marga Sóramíta til iðrunar. Og allir þeir, sem leiddir voru til iðrunar, voru gjörðir útrækir úr landi sínu. En þeir eiga land í Jersonslandi, og þeir hafa gripið til vopna til að verja sig, eiginkonur sínar, börn sín og lönd.

15 En Alma harmaði mjög misgjörðir fólks síns, já, stríðin, blóðsúthellingarnar og illdeilurnar, sem meðal þess voru. Og þar eð hann hafði boðað orðið eða verið sendur til að boða orðið meðal íbúa allra borga og þar eð hann sá, að hjörtu þeirra tóku að fyllast hörku og þeir reiddust vegna strangleika orðsins, þá varð hann mjög sorgmæddur í hjarta sínu.

16 Hann lét því kalla saman syni sína, svo að hann gæti gjört hverjum þeirra um sig grein fyrir ábyrgð sinni varðandi það sem réttlætinu tilheyrir. Og við höfum frásögn af fyrirmælum þeim, sem hann gaf þeim, samkvæmt hans eigin heimildum.

Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.

Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

Alma 36

- 1 Sonur minn. Ljá þú orðum mínum eyra, því að ég vinn þér eið, að sem þú heldur boðorð Guðs, svo mun þér vegna vel í landinu.
- 2 Það er ósk mín, að þú gjörir eins og ég hef gjört, minnist ánauðar feðra okkar. Því að þeir voru í ánauð, og enginn gat leyst þá nema Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs. Og hann bjargaði þeim svo sannarlega úr þrengingum þeirra.
- 3 Og nú, ó Helaman, sonur minn. Sjá, þú ert ungur að árum, og þess vegna sárþæni ég þig að hlusta á orð mín og læra af mér, því að ég veit, að hver, sem setur traust sitt á Guð, hlýtur stuðning í raunum sínum, erfiðleikum og þrengingum, og honum mun lyft upp á efsta degi.
- 4 En ég vil ekki, að þú haldir, að ég viti þetta af sjálfum mér — ekki af hinu stundlega, heldur hinu andlega, ekki af hinum holdlega huga, heldur af Guði.
- 5 Sjá, ég segi þér, að ef ég hefði ekki fæðst af Guði, hefði ég ekki vitað þessa hluti. En Guð hefur af vörum heilags engils síns kunngjört mér þá, án þess að ég hafi á nokkurn hátt verið þess verður —
- 6 Því að ég fór um með sonum Mósía og reyndi að tortíma kirkju Guðs. En sjá, Guð sendi heilagan engil til að stöðva okkur á þeirri braut.
- 7 Og sjá. Hann talaði til okkar, eins og með þrumuraust, og öll jörðin nötraði undir fótum okkar, og við féllum allir til jarðar, því að ótti við Drottin kom yfir okkur.
- 8 En sjá. Röddin sagði við mig: Rís á fætur. Ég reis og stóð á fætur og sá engilinn.
- 9 Og hann sagði við mig: Þó að þú viljir tortíma sjálfum þér, skalt þú ekki lengur reyna að tortíma kirkju Guðs.
- 10 Og svo bar við, að ég féll til jarðar, og í þrjá daga og þrjár nætur gat ég hvorki lokið upp vörum mínum né hreyft limi mína.

Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

- 11 Og engillinn sagði fleira við mig, sem bræður mínir heyrðu, en ég ekki. Því að þegar ég heyrði orðin — þó að þú viljir tortíma sjálfum þér, skalt þú ekki lengur reyna að tortíma kirkju Guðs — þá greip mig svo mikil hræðsla og skelfing um að mér yrði ef til vill tortímt, að ég féll til jarðar og heyrði ekki meira.
- 12 En ég leið eilífa kvöl, því að sál mín var hrjáð til hins ýtrasta og kvalin af öllum syndum mínum.
- 13 Já, ég minntist allra synða minna og misgjörða og var þeirra vegna altekinn kvölum vítis. Já, ég sá, að ég hafði risið gegn Guði mínum og hafði ekki haldið heilög boðorð hans.
- 14 Já, og ég hafði myrt mörg börn hans, eða öllu heldur leitt þau til tortímingar. Já, og svo miklar höfðu misgjörðir mínar allar verið, að hugsunin ein um að komast í návist Guðs míns fyllti sál mína ólýsanlegri skelfingu.
- 15 Ó, hugsaði ég. Einungis að mér yrði vísað frá og ég að engu gjörður, bæði á líkama og sál, svo að ég yrði ekki leiddur fyrir auglit Guðs míns til að verða dæmdur af verkum mínum.
- 16 Og í þrjá daga og þrjár nætur kvaldist ég, já, kvölum dæmdrar sálar.
- 17 Og svo bar við, að meðan ég þannig leið nístandi kvöl og hrjáðist af endurminningunni um hinar mörgu syndir mínar, sjá, þá minntist ég einnig þess að hafa heyrt föður minn spá fyrir fólkinu, að Jesús nokkur Kristur, sonur Guðs, mundi koma og friðþægja fyrir syndir heimsins.
- 18 Þegar hugur minn náði nú tókum á þessari hugsun, hrópaði ég í hjarta mínu: Ó Jesús, þú sonur Guðs, vertu mér miskunnsamur, sem fastur er í beiskjugalli og reyrður ævarandi hlekkjum dauðans.
- 19 Og sjá. Þegar ég hugleiddi þetta, gleymdi ég kvölum mínum. Já, minningin um syndir mínar hrjáði mig ekki lengur.
- 20 Og ó, hvílík gleði, hve undursamlegt ljós ég sá! Já, sál mín fylltist gleði, jafn yfirþyrmandi og kvalir mínar höfðu áður verið.

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

- 21 Já, ég segi þér, sonur minn, að ekkert getur verið jafn óviðjafnanlegt og biturt og sársauki minn var. Já, og enn fremur segi ég þér, sonur minn, að hins vegar getur ekkert verið jafn óviðjafnanlegt og ljúft og gleði mín var.
- 22 Já, mér þótti jafnvel sem ég sæi Guð sitja í há sæti sínu — á sama hátt og faðir okkar Lehi sá hann — umkringdan óteljandi herskörum engla, sem sungu og lofuðu Guð sinn. Já, og sál mín þráði að vera þar.
- 23 En sjá. Limir mínir endurheimtu styrk sinn, og ég stóð á fætur og sýndi fólkinu, að ég hafði fæðst af Guði.
- 24 Já, og allt frá þeirri stundu og til þessa dags hef ég erfíðað viðstöðulaust til að geta leitt sálir til iðrunar, til að geta gefið þeim hlutdeild í hinni yfirþyrmandi gleði, sem ég kynntist, svo að þær gætu einnig fæðst af Guði og fyllst heilögum anda.
- 25 Já, og sjá nú, ó, sonur minn. Drottinn færir mér mikla gleði yfir ávöxtum erfíðis míns —
- 26 Því að vegna orðsins, sem hann hefur gefið mér, sjá, þá hafa margir fæðst af Guði og upplifað, eins og ég hef upplifað, og hafa séð augliti til auglitis eins og ég hef séð. Þess vegna er þeim það ljóst, sem ég hef talað um, á sama hátt og mér er það ljóst. En sú þekking, sem ég hef, er frá Guði.
- 27 Og ég hef notið stuðnings í raunum mínum og hvers konar erfíðleikum, já, og í alls kyns þrengingum. Já, Guð hefur leyst mig úr fangelsi og úr fjötrum og bjargað mér frá dauða. Já, ég legg traust mitt á hann, og hann mun enn bjarga mér.
- 28 Og ég veit, að hann mun reisa mig upp á efsta degi til að dvelja hjá sér í dýrð. Já, og ég mun lofa hann að eilífu, því að hann leiddi feður okkar út úr Egyptalandi, og hann lét Rauðahafið gleypa Egyptana. Og hann leiddi feður okkar með krafti sínum inn í fyrirheitna landið. Já, og hann leysti þá aftur og aftur úr fjötrum og ánauð.

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

29 Já, og hann leiddi einnig feður okkar út úr landi Jerúsalem, og með ævarandi krafti sínum leysti hann þá aftur og aftur úr fjötrum og ánaud, allt til þessa dags. En ég hef alltaf varðveitt minninguna um ánaud þeirra, og þú ættir einnig að geyma minninguna um ánaud þeirra, eins og ég hef gjört.

30 En sjá, sonur minn. Þetta er ekki allt, því að þú ættir að vita, eins og ég veit, að sem þú heldur boðorð Guðs, svo mun þér vegna vel í landinu. Og þú ættir einnig að vita, að svo sem þú heldur ekki boðorð Guðs, svo útilokast þú úr návist hans. En þetta er samkvæmt orðum hans.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

Alma 37

- 1 Og nú, sonur minn Helaman, býð ég þér að taka við heimildaskránum, sem mér hefur verið trúað fyrir —
- 2 Og ég býð þér einnig að skrá heimildasögu þessarar þjóðar á sama hátt og ég hef gjört á töflur Nefís og varðveita alla þá helgu hluti, sem ég hef geymt, eins og ég hef gjört, því að þeim er haldið til haga í viturlegum tilgangi.
- 3 En þessar látúnstöflur, sem áletranir þessar hafa verið greyptar á, eru heimildir hinna heilögu ritninga og ættartala forfedra okkar, allt frá upphafi —
- 4 Sjá, fedur okkar hafa spáð því, að þær yrðu varðveittar og afhentar mann fram af manni og Drottinn mundi geyma þær og varðveita, þar til þær bærust til allra þjóða, kynkvísla, tungna og lýða, svo að þeim yrði kunnugt um leyndardómana, sem á þær eru skráðir.
- 5 Og sjá nú. Ef þær eru varðveittar, verða þær að haldast skírar — já, og þær munu halda gljáa sínum. Og svo mun og verða um allar þær töflur, sem á er ritað það, sem heilagt er.
- 6 Nú kannt þú að álíta þetta fávísku mína, en sjá, ég segi þér, að fyrir hið smáa og einfalda verður hið stóra að veruleika. Og oft gjörir hið smáa hina vitru ráðþrota.
- 7 Og Drottinn Guð hefur sínar aðferðir við að koma til leiðar sínum miklu og eilífu áformum. Með hinu örsmáa gjörir hann hina vitru ráðþrota og kemur til leiðar hjálpræði margra sálna.
- 8 Og fram að þessu hefur það verið viska Guðs, að þessir hlutir séu varðveittir. Því að sjá, þeir hafa skerpt vitund þessa fólks, já, sannfært marga um villu síns vegar og veitt þeim þekkingu á Guði sínum, þeim til sálhjálp.

Alma 37

And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;

And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.

And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—

Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.

And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.

Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.

And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.

And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.

- 9 Já, ég segi ykkur, að væri það ekki vegna þeirra hluta, sem heimildirnar geyma og sem á þessum töflum eru, hefðu Ammon og bræður hans ekki getað sannfært svo margar þúsundir Lamaníta, að arfsagnir fedra þeirra væru rangar. Já, þessar heimildir og orð þeirra leiddu þá til iðrunar, það er, leiddu þá til þekkingar á Drottni Guði sínum og til fagnaðar í Jesú Kristi, lausnara sínum.
- 10 Og hver veit nema þær verði til að leiða margar þúsundir þeirra, já einnig margar þúsundir okkar þrjóskufullu bræðra, Nefíta, sem nú herða hjörtu sín í synd og misgjörðum, til þekkingar á lausnara sínum?
- 11 En mér hafa ekki að fullu verið kunngjörðir þessir leyndardómar. Ég mun þess vegna sýna umburðarlyndi.
- 12 Það nægir, að ég segi einungis, að þær eru varðveittar í viturlegum tilgangi, en þann tilgang þekkir Guð, því að hann ræður í visku öllum verkum sínum, og vegir hans eru beinir og braut hans ein eilíf hringrás.
- 13 Ó, minnstu þess og haf það hugfast, sonur minn, Helaman, hve ströng boðorð Guðs eru. Og hann segir: Ef þú heldur boðorð mín, mun þér vegna vel í landinu — en ef þú heldur ekki boðorð hans, þá útilokast þú úr návist hans.
- 14 Og minnstu þess, sonur minn, að Guð hefur treyst þér fyrir þessum hlutum, sem eru heilagir, og sem hann hefur haldið heilögum og mun geyma og varðveita í viturlegum tilgangi sínum, til að geta sýnt komandi kynslóðum kraft sinn.
- 15 Og sjá nú. Með spádómsanda segi ég þér, að ef þú brýtur gegn boðorðum Guðs, sjá, þá verða þessir hlutir, sem heilagir eru, frá þér teknir með krafti Guðs, og þú munt ofurseldur Satan, svo að hann geti sáldað þig frá eins og hismið, sem vindurinn feykir burtu.
- 16 En ef þú heldur boðorð Guðs og meðhöndlar þessa heilögu hluti í samræmi við fyrirmæli Drottins (því að þú verður að leggja allt fyrir Drottin, sem þú gjörir við þá), sjá, þá getur ekkert vald hvorki á jörðu né í helju tekið þá frá þér, því að Guð hefur vald til að uppfylla öll sín orð.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.

- 17 Því að hann mun uppfylla öll þau heit sín, sem hann gefur þér, því að hann hefur uppfyllt heit sín, sem hann gaf feðrum okkar.
- 18 Því að hann hét þeim því, að varðveita þessa hluti í viturlegum tilgangi sínum, svo að hann gæti sýnt komandi kynslóðum kraft sinn.
- 19 Og sjá nú. Einu áformi hefur hann hrundið í framkvæmd, að leiða margar þúsundir Lamaníta aftur til þekkingar á sannleikanum. Og hann hefur sýnt kraft sinn í þeim, og hann mun einnig sýna komandi kynslóðum kraft sinn í þeim. Þess vegna munu þeir varðveitast.
- 20 Þess vegna býð ég þér, Helaman, sonur minn, að uppfylla öll orð mín af kostgæfni og kappkosta að halda boðorð Drottins eins og þau eru skráð.
- 21 En nú vil ég ræða við þig um þessar tuttugu og fjórar töflur, svo að þú geymir þær, til þess að leyndardómar, myrkraverk og laumuverk þeirra, eða laumuverk þessa fólks, sem tortímt hefur verið, verði augljós þessu fólki. Já, að öll morð þeirra og rán, rupl þeirra, ranglæti og viðurstyggð verði augljós þessu fólki. Já, og þú varðveitir þessa útleggjara.
- 22 Því að sjá. Drottinn sá, að fólk hans tók að starfa í myrkri, já, fremja launmorð og viðurstyggð. Þess vegna sagði Drottinn, að ef þeir iðruðust ekki, yrði þeim tortímt af yfirborði jarðar.
- 23 Og Drottinn sagði: Ég mun gjöra stein fyrir þjón minn, Gaselem, sem lýsa mun í myrkri eins og ljós, svo að ég megi sýna fólki mínu, sem mér þjónar, að ég megi sýna því verk bræðra þeirra, já, verkin, sem þeir vinna í leynum, myrkraverk þeirra, ranglæti og viðurstyggð.
- 24 Og nú, sonur minn, þessir útleggjarar voru gjörðir, til þess að orð Guðs mætti uppfyllast, þegar hann mælti og sagði:

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

- 25 Ég mun leiða öll laumuverk þeirra og alla viðurstyggð þeirra úr myrkrinu fram í ljósið, og iðrist þeir ekki, mun ég tortíma þeim af yfirborði jarðar. Ég mun leiða öll leyndarmál þeirra og viðurstyggð fram í ljósið, til sérhverrar þjóðar, sem hér eftir mun eignast þetta land.
- 26 Og við sjáum nú, sonur minn, að þeir iðruðust ekki. Þess vegna hefur þeim verið tortímt, og fram að þessu hefur orð Guðs uppfyllt. Já, hin leynda viðurstyggð þeirra hefur verið leidd úr myrkrinu og kunngjörð okkur.
- 27 Og nú, sonur minn, býð ég þér að halda leyndum öllum eiðum þeirra og sáttmálum og samráðum þeirra í viðbjóðslegu leynimakki sínu. Já, og öllum táknum þeirra og undrum skalt þú halda leyndum fyrir þessari þjóð, svo að hún viti ekki um þau og verði ekki á sama hátt myrkrinu að bráð og tortímist.
- 28 Því að sjá. Sú bölvun er yfir öllu þessu landi, að tortíming kemur yfir alla þessa þjóna myrkraverkanna, samkvæmt krafti Guðs, þegar mælir þeirra er fullur. Þess vegna óska ég, að þessari þjóð verði ekki tortímt.
- 29 Þess vegna skalt þú halda þessum leyniáformum, eiðum þeirra og sáttmálum frá þessari þjóð, en kunngjóra henni einungis ranglæti þeirra, morð og viðurstyggð. Og þú skalt innræta henni viðbjóð á slíku ranglæti, viðurstyggð og morðum, og þú skalt einnig kenna henni, að þessum mönnum var tortímt vegna ranglætis þeirra, viðurstyggðar og morða.
- 30 Því að sjá. Þeir myrtu alla spámenn Drottins, sem fram komu meðal þeirra til að segja þeim frá misgjörðum þeirra. Og blóð þeirra, sem þeir myrtu, hrópaði til Drottins Guðs þeirra um hefnd yfir morðingjum þeirra, og þannig féllu dómar Guðs yfir þessa þjóna myrkurs og leynisamtaka.
- 31 Já, og bölvæð sé þetta land alltaf og að eilífu þessum þjónum myrkurs og leynisamtaka, já, þeim til tortímingar, ef þeir iðrast ekki, áður en mælir þeirra er fullur.

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

- 32 Og nú, sonur minn, hafðu það hugfast, sem ég hef sagt við þig. Trúðu þessari þjóð ekki fyrir þessum leyniáformum, heldur kenndu henni ævarandi hatur á synd og misgjörðum.
- 33 Boðaðu henni iðrun og trú á Drottin Jesú Krist. Kenndu henni að vera auðmjúk og hógvær og af hjarta lítillát. Kenndu henni að standast allar freistingar djöfulsins, með trú sinni á Drottin Jesú Krist.
- 34 Kenndu henni að þreytast aldrei á góðum verkum, heldur vera hógvær og af hjarta lítillát, því að slíkir finna sálu sinni hvíld.
- 35 Ó, haf þú þetta hugfast, sonur minn, og lærðu visku á unga aldri. Já, lærðu á unga aldri að halda boðorð Guðs.
- 36 Já, og ákallaðu Guð, þér til stuðnings í öllu. Já, helgaðu Drottin allar gjörðir þínar og lát Drottin stjórna ferðum þínum. Já, lát allar hugsanir þínar beinast til Drottins. Já, lát elsku hjarta þíns beinast til Drottins að eilífu.
- 37 Ráðgastu við Drottin um allt, sem þú tekur þér fyrir hendur, og hann mun leiðbeina þér til góðs. Já, þegar þú leggst til hvílu að kvöldi, hvílstu þá í Drottin, svo að hann megi vaka yfir þér, meðan þú sefur. Og þegar þú ríst á fætur að morgni, lát þá hjarta þitt vera fullt af þakklæti til Guðs. Og ef þú gjörir svo, mun þér lyft upp á efsta degi.
- 38 Og sonur minn. Nú hef ég nokkuð að segja um það, sem feður okkar nefna kúluna, eða leiðarvísinn — eða feður okkar nefndu Líahóna, sem útleggst áttaviti, en hann var af Drottin gjörður.
- 39 Og sjá. Slík furðusmíð er ekki á færi nokkurs manns. Og sjá, hann var gjörður til að sýna feðrum okkar í hvaða átt þeir skyldu halda í óbyggðunum.
- 40 En hann starfaði samkvæmt trú þeirra á Guð. Ef trú þeirra nægði þess vegna til að trúa því, að Guð léti vísana sýna leiðina, sem þeir ættu að fylgja, sjá, þá varð svo. Þess vegna urðu þeir þessa kraftaverks aðnjótandi og einnig margra annarra kraftaverka, sem kraftur Guðs var valdur að, dag eftir dag.

And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.

Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.

Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.

O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.

Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.

Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.

And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.

And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

- 41 Enda þótt þessi kraftaverk væru smá, sýndu þau þeim samt undur. Þeir voru hysknir og gleymdu að sýna trú sína og eljusemi og þá linnti þessum undrum, og þeim miðaði ekkert áfram á ferðum sínum —
- 42 Þess vegna töfðust þeir í óbyggðunum eða héldu ekki rétttri stefnu og voru aðþrengdir af hungri og þorsta, vegna brota sinna.
- 43 Og nú, sonur minn, vil ég að þú skiljir, að þetta er ekki án líkingar, því að þegar feður okkar voru of hysknir til að gefa þessum áttavita gaum (þetta er veraldlegs eðlis), vegnaði þeim ekki vel. En það sama má segja um það, sem er andlegs eðlis.
- 44 Því að sjá. Jafnauðvelt er að gefa gaum að orði Krists, sem mun vísa þér beina braut til eilífrar alsælu, og það var fyrir feður okkar að gefa þessum áttavita gaum, sem vísaði þeim á beina leið til fyrirheitna landsins.
- 45 Og nú spyr ég, hvort þetta sé ekki táknrænt. Því að jafnörugglega og þessi leiðarvísir leiddi feður okkar til fyrirheitna landsins, þá er þeir fylgdu þeirri leið, sem hann vísaði, eins munu orð Krists, ef við fylgjum stefnu þeirra, leiða okkur úr þessum sorgardal inn í hið framúrskarandi land fyrirheitisins.
- 46 Ó, sonur minn. Verum ekki hysknir, vegna þess hve sá vegur er auðveldur, því að þannig var feðrum okkar farið. Því að þannig var því hagað fyrir þá, að ef þeir litu upp, þá héldu þeir lífi. Og þannig er okkur einnig farið. Vegurinn er ruddur, og ef við lítum upp, þá munum við lifa að eilífu.
- 47 Og nú, sonur minn, gættu þess að varðveita þessa heilögu hluti. Já, gættu þess að beina sjónum þínum til Guðs og lifa. Far þú til þessarar þjóðar og boðaðu orðið, og ver árvakur. Far heill sonur minn.

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

Alma 38

- 1 Sonur minn. Ljá orðum mínum eyra, því að ég segi þér, eins og ég sagði Helaman, að sem þú heldur boðorð Guðs, svo mun þér vegna vel í landinu. Og sem þú heldur ekki boðorð Guðs, svo munt þú útilokast úr návist hans.
- 2 Og nú, sonur minn, treysti ég því, að þú munir færa mér mikla gleði, vegna þess hve staðfastur þú ert og trúr gagnvart Guði. Því að eins og þú hefur byrjað ungur að árum að beina sjónum þínum til Drottins Guðs þíns, svo vona ég, að þú haldir áfram að halda boðorð hans. Því að blessaður er sá, sem stendur stöðugur allt til enda.
- 3 Ég segi þér, sonur minn, að þú hefur þegar fært mér mikla gleði vegna staðfestu þinnar og kostgæfni, þolinmæði og langlundargeðs meðal Sóramíta.
- 4 Því að ég veit, að þú varst í fjötrum, og ég veit einnig, að þú varst grýttur orðsins vegna. Og þú barst allt þetta með þolinmæði, vegna þess að Drottinn var með þér. Og nú veist þú, að Drottinn bjargaði þér.
- 5 Og nú, Síblon, sonur minn, vildi ég, að þú minntist þess, að í beinu hlutfalli við traust þitt á Guði munt þú leystur undan raunum þínum, erfiðleikum og þrengingum, og þér mun lyft upp á efsta degi.
- 6 Sonur minn. Nú vil ég ekki, að þú haldir, að ég viti þetta af sjálfum mér, heldur er það andi Guðs, sem í mér er, sem kunngjörir mér það, því að hefði ég ekki fæðst af Guði, hefði ég ekki vitað það.
- 7 En sjá. Í sinni miklu miskunn sendi Drottinn engil til að boða mér, að ég yrði að hætta tortímingarstarfi mínu meðal fólks hans. Já, og ég hef séð engil augliti til auglitis, og hann talaði til mín, og rödd hans var sem þruma, er kom allri jörðinni til að nötra.

Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

- 8 Og svo bar við, að ég var þrjá daga og þrjár nætur í sárustu kvöl og sálarangist, og ég fékk ekki eftirgjöf synða minna fyrr en ég ákallaði Drottin Jesú Krist um miskunn. En sjá. Ég ákallaði hann og hlaut þá frið í sálu minni.
- 9 Og nú, sonur minn, ég hef sagt þér þetta, til að þú öðlist visku og megir læra af mér, að fyrir manninn er engin önnur leið eða ráð til frelsunar, nema í og fyrir Krist. Sjá, hann er líf og ljós heimsins. Sjá, hann er orð sannleikans og réttlætisins.
- 10 Og eins og þú ert nú tekinn að kenna orðið, þannig óska ég, að þú haldir áfram að kenna. Og ég vildi, að þú sýndir kostgæfni og hófsemi í öllum hlutum.
- 11 Gættu þess að miklast ekki í hroka, og gættu þess að guma ekki af þinni eigin visku eða miklum styrk.
- 12 Vertu djارفur, en þó ekki hrokafullur, og gættu þess að hafa taumhald á ástríðum þínum, svo að þú fyllist elsku. Gættu þess að forðast iðjuleysi.
- 13 Þú skalt ekki biðjast fyrir eins og Sóramítar gjöra, því að þú hefur séð, að þeir biðjast fyrir til þess að menn heyri til þeirra og þeim sé hrósað fyrir visku sína.
- 14 Þú skalt ekki segja: Ó Guð, ég þakka þér, að við erum betri en bræður okkar. Segðu heldur: Ó Drottinn, fyrirgef mér, hversu óverðugur ég er, og minnstu bræðra minna í miskunn — Já, viðurkenndu ávallt fyrir Drottni, hve óverðugur þú ert.
- 15 Og megi Drottinn blessa sál þína og taka við þér á efsta degi í ríki sitt, og megir þú sitja þar í friði. Far nú, sonur minn, og kenndu þessari þjóð orðið. Ver árvakur. Sonur minn, far heill.
- And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.
- And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.
- And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.
- See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.
- Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.
- Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.
- Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.
- And may the Lord bless your soul, and receive you at the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now go, my son, and teach the word unto this people. Be sober. My son, farewell.

Alma 39

- 1 Og nú, sonur minn, nokkuð fleira þarf ég að segja við þig en bróður þinn. Því að sjá. Hefur þú ekki tekið eftir staðfestu bróður þíns, trúmennsku hans og kostgæfni við að halda boðorð Guðs? Sjá, hefur hann ekki gefið þér gott fordæmi?
- 2 Því að þú hefur ekki gefið orðum mínum jafnmikinn gaum og bróðir þinn gjörði meðal Sóramíta. En þetta er það, sem ég færi gegn þér. Þú fórst að miklast af styrk þínum og visku.
- 3 Og ekki aðeins það, sonur minn. Þú gjörðir það, sem mér féll þungt, því að þú yfirgafst hina helgu þjónustu og fórst yfir í Síronsland við landamæri Lamaníta að elta skækjuna Ísabellu.
- 4 Já, hún stal hjörtum margra, en það var þér engin afsökun, sonur minn. Þú hefðir átt að stunda þá helgu þjónustu, sem þér hafði verið falin.
- 5 Veistu ekki, sonur minn, að þetta er viðurstyggð í augum Drottins? Já, synd, sem er öllum öðrum syndum viðurstyggilegri að því undanskildu að úthella saklausu blóði eða afneita heilögum anda?
- 6 Því að sjá. Ef þú afneitar heilögum anda, eftir að hann hefur einu sinni dvalið í þér, og þú veist, að þú afneitar honum, sjá, þá er það óafsakanleg synd. Já, og hverjum þeim, sem myrðir gegn ljósi og þekkingu á Guði, er ekki auðvelt að öðlast fyrirgefningu. Já, ég segi þér, sonur minn, að ekki er auðvelt fyrir hann að hljóta fyrirgefningu.
- 7 Og nú, sonur minn, vildi ég, að Guð gæfi, að þú hefðir ekki gjörst sekur um svo stórt brot. Ég dveldi ekki við afbrot þín til að hrjá sálu þína, ef það væri þér ekki til góðs.
- 8 En sjá. Þú getur ekki dulið afbrot þín fyrir Guði. Og ef þú iðrast ekki, munu þau standa sem vitnisburður gegn þér á efsta degi.

Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

- 9 Sonur minn, ég vildi, að þú iðraðist og létir af syndum þínum og værir ekki lengur að eltast við það, sem augu þín girnast, heldur neitaðir þér um allt slíkt. Því að án þess að gjöra það getur þú á engan hátt erft Guðs ríki. Ó, haf þetta hugfast, og legg það á þig að neita þér um þessa hluti.
- 10 Og ég býð þér að leita ráða hjá eldri bræðrum þínum í því, sem þú tekur þér fyrir hendur, því að sjá, þú ert ungur að árum og þarft á hjálp eldri bræðra þinna að halda. Gefðu gaum að ráðum þeirra.
- 11 Láttu ekki leiða þig afvega vegna nokkurs fánýts og heimskulegs hlutar. Leyfðu ekki djöflinum að afvegaleiða hjarta þitt aftur eftir þessum ranglátu skækjum. Sjá, ó, sonur minn. Hve mikla misgjörð hefur þú ekki leitt yfir Sóramíta, því að þegar þeir sáu hegðun þína, trúðu þeir ekki orðum mínum.
- 12 Og nú segir andi Drottins við mig: Bjóð þú börnum þínum að gjöra gott, að öðrum kosti gætu þau leitt hjörtu margra til glötunar. Þess vegna býð ég þér, sonur minn, í Guðs ótta, að halda þig frá misgjörðum þínum —
- 13 Að þú snúir þér til Drottins af öllum huga þínum, mætti og styrk, svo að þú leiðir ekki fleiri hjörtu til ranglátrar breytni, heldur snúir þú aftur til þeirra og viðurkennir bresti þína og það, sem þú hefur gjört rangt.
- 14 Leitaðu ekki eftir auðæfum eða hégóma þessa heims, því að sjá. Þú getur ekki tekið slíkt með þér.
- 15 Og sonur minn. Nú langar mig til að segja nokkur orð við þig um komu Krists. Sjá, ég segi þér, að það er hann, sem örugglega kemur til að bera burtu syndir heimsins. Já, hann kemur og boðar fólki sínu fagnaðartíðindi um hjálpræði.
- 16 Og sonur minn. Til þessarar helgu þjónustu varst þú kallaður, að boða þessu fólki þessi fagnaðartíðindi, til að undirbúa hugi þeirra, eða öllu heldur til að hjálpræðið megi ná til þeirra og þeir búi hugi barna sinna undir að heyra orðið á komutíma hans.
- 17 Og nú ætla ég að létta örlítið á huga þínum varðandi þetta mál. Sjá, þú undrast, hvernig hægt sé að vita um þessa hluti svo löngu fyrirfram. Sjá, ég spyr þig. Er ekki hver sál jafn dýrmæt Guði nú á tímum og hver sál verður á komutíma hans?

Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.

And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.

Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.

And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;

That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.

Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.

And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.

And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people, to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.

And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?

- 18 Er ekki jafn nauðsynlegt að endurlausnaráætlunin sé kunngjörð þessu fólki og börnum þess?
- 19 Er ekki jafn auðvelt fyrir Drottin nú á tímum að senda engil til að boða okkur þennan fagnaðarboðskap eins og börnum okkar eða eins og eftir komu hans?

Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?

Is it not as easy at this time for the Lord to send his angel to declare these glad tidings unto us as unto our children, or as after the time of his coming?

Alma 40

- 1 Nú, sonur minn, hér er nokkuð, sem ég vil auk þess segja þér, því að ég skynja, að hugsunin um upprisu dauðra íþyngir huga þínum.
- 2 Sjá, ég segi þér, að engin upprisa verður — eða ég segi með öðrum orðum, að hið dauðlega íklæðist ekki ódauðleika, né hið forgengilega íklæðist óforgengileika — fyrr en eftir komu Krists.
- 3 Sjá, hann kemur til leiðar upprisu dauðra. En sjá, sonur minn, enn er engin upprisa. Nú afhjúpa ég fyrir þér leyndardóm, en engu að síður eru margir leyndardómar geymdir, sem enginn veit neitt um nema Guð einn. En ég sýni þér einn þeirra, sem ég hef beðið Guð af kostgæfni að leyfa mér að vita — það er varðandi upprisuna.
- 4 Sjá, sá tími hefur verið ákvarðaður, þegar allir hverfa úr greipum dauðans. Hvenær sá tími verður, veit enginn, en Guð veit, hvaða tími hefur verið ákvarðaður.
- 5 En hvort um verður að ræða eitt skipti, tvö skipti eða þrjú skipti, sem menn hverfa úr greipum dauðans, skiptir ekki máli, því að Guð veit þetta allt, og það nægir mér að vita, að svo verður — að tími er ákvarðaður, er allir munu rísa frá dauðum.
- 6 Nú hlýtur að líða tími á milli dauðastundarinnar og upprisunnar.
- 7 Og nú vil ég spyrja: Hvað verður um sálir mannanna frá dauðastundinni fram að þeim tíma, sem ákvarðaður er fyrir upprisuna?
- 8 Ekki skiptir máli, hvort einn eða fleiri vitjunartímar hafa verið ákveðnir fyrir upprisu manna, því að ekki deyja allir samtímis, og því skiptir það ekki máli. Allt er sem einn dagur hjá Guði, og tími er aðeins mældur mannum.
- 9 Þess vegna hefur verið ákvarðað, hvenær menn rísa upp frá dauðum, og tími líður á milli dauðastundar og upprisunnar. Og nú hef ég einmitt beðið Drottin af kostgæfni um að fá vitneskju um þetta tímabil og hvað um sálir manna verður, meðan á því stendur, og þetta er það, sem ég veit.

Alma 40

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

- 10 Og þegar sá tími kemur, að allir rísa upp, þá munu þeir vita, að Guð þekkir alla ákvörðunartíma mannsins.
- 11 En varðandi ástand sálarinnar frá dauða og fram að upprisu — sjá! Engill hefur kunngjört mér, að um leið og andar allra manna yfirgefa þennan dauðlega líkama, séu þeir, já, andar allra manna, hvort sem þeir eru góðir eða illir, fluttir heim til þess Guðs, sem gaf þeim líf.
- 12 Og þá ber svo við, að tekið er við öndum þeirra, sem réttlátir eru, inn í sæluríki, sem nefnist paradís, ríki hvíldar og friðar, þar sem þeir hvílast frá öllu erfíði, áhyggjum og sorgum.
- 13 Og þá ber svo við, að andar hinna ranglátu, já, þeirra, sem illir eru — því að sjá, þeir eiga engan hlut eða hlutdeild í anda Drottins, því að sjá, þeir kusu hin illu verk frammar hinum góðu, þess vegna komst andi djöfulsins í þá og náði eignarhaldi á húsi þeirra — þeim verður vísað út í ystu myrkur, og þar verður grátur og kvein og gnástran tanna, og það vegna þeirra eigin misgjörða, því að þeir eru fjötraðir vilja djöfulsins.
- 14 En þetta er ástand sálna hinna ranglátu, já, í myrkri, skelfingu og ótta bíða þeir þess, að brennandi og heilög reiði Guðs komi yfir þá. Þannig haldast þeir í þessu ástandi eins og hinir réttlátu í paradís, fram að upprisutíma sínum.
- 15 En sumir hafa skilið það svo, að þetta sæluástand og vansældarástand sálarinnar fyrir upprisuna sé hin fyrsta upprisa. Já, ég viðurkenni, að hægt er að kalla það upprisu, þegar anda eða sálu er lyft upp og ráðstafað til sælu eða vansældar, í samræmi við orðin, sem töluð hafa verið.
- 16 En sjá. Enn fremur hefur verið sagt, að til sé hin fyrsta upprisa, upprisa allra þeirra, sem verið hafa, eru og munu verða til, allt fram að upprisu Krists frá dauðum.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignation to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

- 17 En við gjörum ekki ráð fyrir, að þessi fyrsta upprisa, sem talað er um á þennan hátt, geti verið upprisa sálnanna og ráðstöfun þeirra til sælu eða vansældar. Þú getur ekki gjört ráð fyrir, að þetta sé það, sem átt er við.
- 18 Sjá, ég neita því. Heldur er átt við sameiningu sálar og líkama allra þeirra, sem lifað hafa frá dögum Adams fram að upprisu Krists.
- 19 En hvort sálir og líkamar þeirra, sem rætt hefur verið um, verða sameinaðir samtímis, hinna ranglátu jafnt sem hinna réttlátu, læt ég ósagt. En látum nægja, að ég segi, að þeir komi allir fram, eða með öðrum orðum, upprisa þeirra á sér stað á undan upprisu þeirra, sem deyja eftir upprisu Krists.
- 20 En sonur minn. Ég segi ekki, að upprisa þeirra verði við upprisu Krists. En sjá, ég læt það í ljós sem skoðun mína, að sálir og líkamar hinna réttlátu séu sameinaðir við upprisu Krists og uppstigningu hans til himins.
- 21 En hvort það verður við upprisu hans eða á eftir, læt ég ósagt. En svo mikið segi ég, að tími er milli dauða og upprisu líkamans, og sálin lifir í sælu eða vansæld fram til þess tíma, er Guð hefur ákvarðað, að hinir dauðu skuli fram ganga og sameinast, bæði sál og líkami, og verða leiddir fram fyrir Guð og hljóta þar dóm samkvæmt verkum sínum.
- 22 Já, þetta gjörir að veruleika þá endurreisn, sem talað hefur verið um af vörum spámannanna.
- 23 Sálin mun sameinuð líkamanum og líkaminn sálunni. Já, hver limur og hver liðamót munu aftur endurreist á líkamann. Já, og ekki svo mikið sem eitt höfuðhár mun glatast, heldur mun allt endurreist í sína réttu og fullkomnu umgjörð.
- 24 Og nú, sonur minn, þetta er endurreisnin, sem talað hefur verið um af munni spámannanna —
- 25 Og þá mun stafa ljóma af hinum réttlátu í Guðs ríki.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignment to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice, that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.

Yea, this bringeth about the restoration of those things of which has been spoken by the mouths of the prophets.

The soul shall be restored to the body, and the body to the soul; yea, and every limb and joint shall be restored to its body; yea, even a hair of the head shall not be lost; but all things shall be restored to their proper and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which has been spoken by the mouths of the prophets—

And then shall the righteous shine forth in the kingdom of God.

26 En sjá. Hræðilegur dauði kemur yfir hina ranglátu, því að þeir deyja gagnvart því, sem réttlátt er, því að þeir eru óhreinir, og ekkert óhreint getur erfð Guðs ríki. En þeim verður vísað burtu, og þeir verða að neyta ávaxtanna af erfiðri sínu eða verkum sínum, sem ill hafa verið. Og þeir drekka hinn beiska bikar í botn.

But behold, an awful death cometh upon the wicked; for they die as to things pertaining to things of righteousness; for they are unclean, and no unclean thing can inherit the kingdom of God; but they are cast out, and consigned to partake of the fruits of their labors or their works, which have been evil; and they drink the dregs of a bitter cup.

Alma 41

- 1 Og nú, sonur minn, vil ég ræða nokkuð um endurreisnina, sem talað hefur verið um. Því að sjá. Sumir hafa rangfært ritningarnar og vikið langt af rétttri braut þess vegna. Og ég skynja, að þetta atriði hefur einnig valdið þér hugarangri. En sjá. Ég mun skýra þetta fyrir þér.
- 2 Ég segi þér, sonur minn, að réttvísi Guðs krefst áætlunar um endurreisn. Þess er krafist, að hver einasti hlutur verði settur aftur á sinn stað. Sjá, nauðsynlegt er og réttvíst, samkvæmt krafti og upprisu Krists, að sál mannsins sé aftur færð í líkama sinn og hver einstakur líkamshluti aftur til sinnar réttu myndar.
- 3 En réttvísi Guðs krefst þess, að menn séu dæmdir eftir verkum sínum, og hafi verk þeirra verið góð í þessu lífi og það, sem þeir þráðu í hjarta sínu, verið gott, þá séu þeir einnig á efsta degi endurreistir til hins góða.
- 4 En séu verk þeirra ill, þá munu þau endurreist þeim til ills. Hver hlutur mun því endurreistur á sinn stað, öllu komið aftur fyrir í sinni náttúrlegu umgjörð — hið dauðlega reist til ódauðleika, hið forgengilega til óforgengileika — reist til óendanlegrar sælu og til að erfa Guðs ríki, eða til óendanlegrar vansældar og til að erfa ríki djöfulsins, annar til þeirrar handar, hinn til hinnar —
- 5 Einn er reistur til sælu í samræmi við þrá sína eftir sælu, eða til góðs í samræmi við þrá sína eftir því góða, en annar til ills í samræmi við þrá sína eftir því illa. Því að þar eð hann hefur daglangt þráð að gjöra illt, já, þá mun hann og hljóta laun sín í illu, þegar náttá tekur.
- 6 En þannig er það hins vegar. Hafi hann iðrast synda sinna og þráð réttlæti til enda sinna ævidaga, þá mun hann hljóta réttlæti að launum.
- 7 Þetta eru þeir, sem Drottinn endurleysir. Já, þetta eru þeir, sem teknir eru út og eru leystir undan hinni óendanlegu nótt myrkursins. Og þannig standa þeir eða falla. Því að sjá. Þeir fella sjálfir sinn eigin dóm, hvort heldur að gjöra gott eða gjöra illt.
- 8 Ákvarðanir Guðs eru óumbreytanlegar. Þess vegna er vegurinn fyrirbúinn, þannig að hver sá, sem vill, má á honum ganga og láta frelsast.

Alma 41

And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures, and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with the justice of God; for it is requisite that all things should be restored to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be restored to its body, and that every part of the body should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men should be judged according to their works; and if their works were good in this life, and the desires of their hearts were good, that they should also, at the last day, be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto them for evil. Therefore, all things shall be restored to their proper order, every thing to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one on one hand, the other on the other—

The one raised to happiness according to his desires of happiness, or good according to his desires of good; and the other to evil according to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and desired righteousness until the end of his days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that are taken out, that are delivered from that endless night of darkness; and thus they stand or fall; for behold, they are their own judges, whether to do good or do evil.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

- 9 Og sjá nú, sonur minn. Taktu ekki áhættuna af að misbjóða Guði þínum frekar vegna þeirra kenningaratriða, sem þú hefur hingað til vogað að syndga gegn.
- 10 En vegna þess, sem sagt hefur verið um endurreisnina, skalt þú ekki álykta, að þú verðir reistur frá synd til sælu. Sjá, ég segi þér, að aldrei hefur hamingjan falist í ranglæti.
- 11 En sonur minn, allir náttúrlegir menn, eða öllu heldur holdlegir, eru í beiskjugalli og bundnir viðjum misgjörða. Þeir eru án Guðs í heiminum, og þeir hafa orðið andstæðir eðli Guðs. Þess vegna er ástand þeirra andstætt eðli hamingjunnar.
- 12 Og sjá nú. Er merking orðsins endurreisn sú að taka hlut í náttúrlegu ástandi og setja hann í ónáttúrlegt ástand eða ástand, sem gagnstætt er eðli hans?
- 13 Ó, sonur minn, svo er ekki, heldur er merking orðsins endurreisn að skila aftur illu fyrir illt, holdlegu fyrir holdlegt, eða djöfullegu fyrir djöfullegt — góðu fyrir gott, réttlátu fyrir réttlátt, réttvísu fyrir réttvist og miskunnsömu fyrir miskunnsamt.
- 14 Gjör þér þess vegna far um, sonur minn, að vera miskunnsamur við bræður þína. Ver réttvís, dæm af réttlæti og gjör gott án afláts. Og gjörir þú allt þetta, þá munt þú hljóta þín laun. Já, þá mun miskunnsæmin endurreist þér, þá mun réttvísinn endurreist þér, þá mun réttlátur dómur endurreistur þér, og hið góða mun þér endurgoldið.
- 15 Því að það, sem þú sendir frá þér, mun snúa aftur til þín og verða endurreist. Þess vegna dæmir orðið endurreisn syndarann enn frekar, en réttlætir hann alls ekki.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

For that which ye do send out shall return unto you again, and be restored; therefore, the word restoration more fully condemneth the sinner, and justifieth him not at all.

Alma 42

- 1 Og nú, sonur minn, skynja ég, að eitthvað fleira, sem þú skilur ekki, veldur þér hugarangri — en það varðar réttvísi Guðs við refsingu syndarans. Því að þú reynir að líta á það sem óréttlæti, að hlutskipti syndarans verði vansæld.
- 2 Sjá nú, sonur minn. Ég mun útskýra þetta fyrir þér. Því að sjá. Þegar Drottinn vísaði fyrstu foreldrum okkar út úr aldingarðinum Eden til að yrkja jörðina, sem þau voru upprunnin frá — já, þá gjörði hann manninn útrækan, og við austurenda aldingarðsins Eden setti hann kerúb og logandi sverð, sem sneri í allar áttir, til að gæta lífsins trés —
- 3 Nú sjáum við, að maðurinn var orðinn eins og Guð, þekkti gott og illt. Og til þess að hann rétti ekki fram hönd sína og tæki einnig af lífsins tré, æti af því og lifði að eilífu, setti Drottinn kerúb og logandi sverð, til þess að hann neytti ekki af ávextinum —
- 4 Og þannig sjáum við, að mannum var gefinn tími til að iðrast, já, reynslutími, tími til að iðrast og þjóna Guði.
- 5 Því að sjá. Ef Adam hefði rétt fram hönd sína strax og etið af lífsins tré, þá hefði hann lifað að eilífu, samkvæmt orði Guðs, og ekkert ráðrúm haft til iðrunar. Já, og orð Guðs hefði einnig að engu orðið og hin mikla sálhjálpáætlun farið forgörðum.
- 6 En sjá. Manninum var gjört að deyja — og á sama hátt og þeir voru útilokaðir frá lífsins tré, þannig skyldu þeir einnig útilokaðir frá yfirborði jarðar — og maðurinn varð glataður að eilífu, já, þeir voru fallnir.
- 7 Og af þessu sérð þú nú, að fyrstu foreldrar okkar voru útilokaðir, bæði stundlega og andlega, úr návist Drottins. Og þannig sjáum við, að þeir urðu tilneyddir til að fara eftir sínum eigin vilja.
- 8 En sjá. Ekki var æskilegt, að maðurinn yrði heimtur úr greipum hins stundlega dauða, því að það hefði gert að engu hina miklu sæluáætlun.

Alma 42

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

- 9 Par eð sálin var ódauðleg og fallið hafði leitt jafnt andlegan sem stundlegan dauða yfir allt mannkyn, það er að segja þeir voru útilokaðir úr návist Drottins, þá var nauðsynlegt að heimta mannkyn aftur úr greipum hins andlega dauða.
- 10 Þess vegna varð þessi reynslutími þeim tími til undirbúnings. Það var reynslutími, vegna þess að eðli þeirra var orðið holdlegt, munúðarfullt og djöfullegt.
- 11 Og mundu nú, sonur minn, að án endurlausnaráætlunarinnar (væri hún lögð til hliðar) yrðu sálir þeirra vansælar, um leið og þeir dæju, þar eð þær væru útilokaðar úr návist Drottins.
- 12 Og nú var engin leið til að endurheimta menn úr þessu fallna ástandi, sem maðurinn hafði kallað yfir sig með eigin óhlýðni —
- 13 Samkvæmt réttvísinni gat endurlausnaráætlunin ekki orðið að veruleika nema með því skilyrði, að menn gjörðu iðrun á þessum reynslutíma, já, í þessu undirbúningsástandi. Því að án þessara skilmála gat miskunnin engin áhrif haft án þess að tortíma jafnframt verki réttvísinnar. En verki réttvísinnar mátti ekki tortíma. Ef það yrði gjört, mundi Guð hætta að vera Guð.
- 14 Og þannig sjáum við, að allt mannkyn var fallið og í greipum réttvísinnar, já, réttvísi Guðs, sem útilokaði þá að eilífu úr návist hans.
- 15 En nú var ekki hægt að gjöra miskunnaráætlunina að veruleika án friðþægingar. Þess vegna friðþægði Guð sjálfur fyrir syndir heimsins, til þess að miskunnaráætlunin næði fram að ganga og kröfum réttvísinnar yrði fullnægt og Guð væri fullkominn, réttvís Guð og einnig miskunnsamur Guð.
- 16 En iðrun gat ekki fallið í hlut mannanna nema til væri refsing, sem einnig væri eilíf á sama hátt og líf sálarinnar yrði, fasttengd, andstæða sæluáætlunarinnar, sem einnig var jafn eilíf og líf sálarinnar.
- 17 En hvernig gat maðurinn iðrast án þess að syndga? Hvernig gat hann syndgað, ef ekkert lög mála var til? Hvernig gat lög mála verið til, án þess að til væri refsing?

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

18 En refsing var ákvörðuð og réttvís lögmál sett, sem færðu manninum samviskubit.

19 Ef ekkert lögmál hefði verið gefið — að fremji maður morð, skuli hann deyja — yrði hann þá hræddur við að deyja fyrir að fremja morð?

20 Og jafnframt ef ekkert lögmál væri gegn syndinni, þá yrðu menn ekki hræddir við að syndga.

21 Og ef ekkert lögmál hefði verið gefið og menn syndguðu, hvað gæti þá réttvísinn tekið til bragðs, eða miskunnsemin, þar eð hvorugt hefði nokkra kröfu til skepnunnar?

22 En lögmál er gefið, refsing ákveðin og iðrun veitt, og miskunnin gjörir kröfur til þeirrar iðrunar, því að án hennar gjörir réttvísinn kröfur til skepnunnar og framfylgir lögmálinu, en lögmálið leggur á refsingu. Ef svo væri ekki, yrði verki réttvísinnar tortímt og Guð hætti að vera Guð.

23 En Guð hættir ekki að vera Guð, og miskunnsemin krefst hins iðrandi, og miskunnsemin kemur með friðþægingunni, og friðþægingin gjörir upprisu dauðra að veruleika. Og upprisa dauðra leiðir menn aftur í návist Guðs. Og á þennan hátt eru þeir endurreistir til návistar hans til að verða dæmdir af verkum sínum, samkvæmt lögmálinu og réttvísinni.

24 Því að sjá. Réttvísinn leggur fram allar sínar kröfur, og miskunnsemin krefst einnig alls, sem henni ber. Því frelsast engir aðrir en þeir, sem raunverulega iðrast.

25 Eða telur þú, að miskunnsemin geti rænt réttvísina? Ég segi þér: Nei — í alls engu. Ef svo væri, mundi Guð hætta að vera Guð.

26 Og þannig gjörir Guð að veruleika hin miklu og eilífu áform sín, sem fyrirbúin voru frá grundvöllun veraldar. Og þannig kemur sáluhjálpi og endurlausn mannanna fram, en einnig tortíming þeirra og vansæld.

27 Þess vegna, ó, sonur minn, má hver, sem vill, koma og drekka frjálst af vatni lífsins, en hver, sem ekki vill koma, er ekki til þess neyddur. En á efsta degi mun honum endurgoldið samkvæmt verkum sínum.

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

- 28 Ef hann hefur þráð að gjöra illt og ekki iðrast á ævidögum sínum, sjá, þá verður honum illt gjört samkvæmt endurreisn Guðs.
- 29 Og nú, sonur minn, þrái ég, að þú látir þetta ekki angra þig lengur, heldur látir einungis syndir þínar angra þig með því hugarangri, sem leiðir þig til iðrunar.
- 30 Ó, sonur minn! Ég þrái, að þú afneitir ekki framar réttvísi Guðs. Reyndu ekki að afsaka sjálfan þig hið minnsta vegna synda þinna með því að afneita réttvísi Guðs. Láttu heldur réttvísi Guðs, miskunn hans og umburðarlyndi ná fullu valdi á hjarta þínu, og lát það fella þig í duftið í auðmýkt.
- 31 Og nú, sonur minn, hefur Guð kallað þig til að boða þessu fólki orðið. Og far þú nú leiðar þinnar, sonur minn, og boða orðið af sannleika og alvöru, svo að þú megir leiða sálir til iðrunar og hin mikla áætlun miskunnarinnar eigi kröfu til þeirra. Og megi Guð blessa þig í samræmi við orð mín. Amen.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

Alma 43

- 1 Og nú bar svo við, að synir Alma fóru út meðal fólksins til að boða því orðið. Og Alma sjálfur unni sér engrar hvíldar, heldur hélt einnig af stað.
- 2 Nú munum við ekki segja neitt fleira um prédikanir þeirra nema það, að þeir boðuðu orðið og sannleikann samkvæmt anda spádóms og opinberunar. Og þeir prédikuðu eftir heilagri reglu Guðs, en til hennar voru þeir kallaðir.
- 3 Og nú hverf ég aftur að frásögn um stríðin milli Nefíta og Lamaníta á átjándá stjórnaári dómaraanna.
- 4 Því að sjá. Svo bar við, að Sóramítar urðu Lamanítar. Í upphafi átjándá ársins sá Nefítaþjóðin, að Lamanítar ætluðu að ráðast á þá. Þess vegna bjuggu þeir sig undir stríð. Já, þeir söfnuðu saman herjum sínum í Jersonslandi.
- 5 Og svo bar við, að Lamanítar komu með sínar þúsundir, og þeir héldu inn í Antíonumland, sem er land Sóramíta. Og maður að nafni Serahemna var foringi þeirra.
- 6 Og þar eð Amalekítar voru í eðli sínu hneigðari til ranglætis og manndrápa en Lamanítar, skipaði Serahemna liðsforingja yfir Lamaníta, og voru þeir allir Amalekítar og Sóramítar.
- 7 En þetta gjörði hann til að viðhalda hatri þeirra til Nefíta og beygja þá til hlýðni við framkvæmd áforma sinna.
- 8 Því að sjá. Áform hans var að reita Lamaníta til reiði gegn Nefítum. Þetta gjörði hann til þess að ná miklu valdi yfir þeim og einnig til þess að geta náð Nefítum á sitt vald með því að hneppa þá í ánaud.
- 9 En áform Nefíta var hins vegar að gæta landa sinna, húsa sinna, kvenna sinna og barna, svo að þeir gætu verndað þau fyrir óvinunum. Og einnig að geta varðveitt rétt sinn og réttindi, já, og einnig lýðfrelsi sitt, að þeir gætu tilbeðið Guð á þann hátt, sem þeir þráðu.

Alma 43

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

- 10 Því að þeir vissu, að féllu þeir í hendur Lamanítum, mundu þeir tortíma hverjum þeim, sem tilbað Guð í anda og sannleika, hinn sanna, lifandi Guð.
- 11 Já, þeir þekktu og hið öfgafulla hatur Lamaníta á bræðrum sínum, þeim, sem tilheyrðu þjóð Antí-Nefí-Lehís og nefndust fólk Ammons — en þeir vildu ekki taka upp vopn. Já, þeir höfðu gjört sáttmála, og þeir vildu ekki rjúfa hann — þess vegna hlytu þeir að tortímast, ef þeir féllu í hendur Lamanítum.
- 12 En Nefítar vildu ekki láta það viðgangast, að þeim væri tortímt. Þess vegna gáfu þeir þeim land til eignar.
- 13 Og fólk Ammons gaf Nefítum stóran hluta af eigum sínum til upphalds herjum þeirra. Og þannig voru Nefítar knúnir til að sporna einir gegn Lamanítum, sem voru sambland af Laman og Lemúel og sonum Ísmaels, og öllum þeim, sem horfið höfðu frá Nefítum, en það voru Amalekítar og Sóramítar og afkomendur presta Nóa.
- 14 En þessir afkomendur voru jafn fjölmennir og Nefítar, eða því sem næst. Og þannig voru Nefítar knúnir til illdeilna við bræður sína, jafnvel blóðsúthellinga.
- 15 Og svo bar við, að þegar herir Lamaníta höfðu safnast saman í Antíónumlandi, sjá, þá voru herir Nefíta reiðubúnir að taka á móti þeim í Jersonslandi.
- 16 En fyrirliði Nefíta, eða sá, sem skipaður hafði verið yfirhershöfðingi Nefíta — en yfirhershöfðinginn tók nú við stjórn allra herja Nefíta — bar nafnið Moróní —
- 17 Og Moróní tók við allri stjórn og yfirráðum í styrjöldum þeirra. Og hann var aðeins tuttugu og fimm ára gamall, þegar hann var skipaður hershöfðingi yfir herjum Nefíta.
- 18 Og svo bar við, að hann mætti Lamanítum við landamæri Jersons, og menn hans voru vopnaðir sverðum og sveðjum og alls konar stríðsvopnum.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

- 19 En herir Lamaníta sáú, að Nefimenn eða Moróni hafði búið menn sína brynjum og skjöldum, já, og einnig hjálmum til að verja höfuð sín, og að þeir klæddust einnig þykkum fötum —
- 20 En herir Serahemna voru ekki búnir neinu slíku. Þeir höfðu einungis sverð sín og sveðjur, boga sína og örvar, steina sína og slöngur. Og þeir voru naktir, nema hvað þeir voru girtir skinnum um lendar sér. Já, allir voru naktir nema Sóramítar og Amalekítar —
- 21 En þeir voru hvorki vopnaðir brynjum né skjöldum — þess vegna voru þeir yfir sig hræddir við heri Nefíta vegna hertygja þeirra, þrátt fyrir að þeir væru miklu fjölmennari en Nefítar.
- 22 Sjá, nú bar svo við, að þeir þorðu ekki gegn Nefítum á landamærum Jersons. Þess vegna héldu þeir út úr Antíónumlandi inn í óbyggðirnar og fóru um óbyggðirnar, allt að upptökum Sídonfjólts, svo að þeir gætu komist inn í Mantíland og lagt landið undir sig, því að þeir gjörðu ekki ráð fyrir, að herir Morónís mundu vita, hvert þeir hefðu haldið.
- 23 En svo bar við, að strax og þeir voru farnir út í óbyggðirnar, sendi Moróni njósna út í óbyggðirnar til að njósna um herbúðir þeirra. Og Moróni, sem einnig vissi um spádóma Alma, sendi einnig nokkra menn til hans, er báðu hann um að spyrja Drottin, hvert herir Nefíta skyldu halda til að verjast Lamanítum.
- 24 Og svo bar við, að orð Drottins barst til Alma, og Alma upplýsti sendiboða Morónís um það, að herir Lamaníta færu um óbyggðirnar til að komast til Mantílands og hefja árás á veikari hluta þjóðarinnar. Og þessir sendiboðar fóru og færðu Moróni skilaboðin.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

- 25 Nú skildi Moróni hluta af her sínum eftir í Jersonslandi, ef svo kynni á einhvern hátt að fara, að hluti Lamaníta kæmi inn í það land og legði borgina undir sig, en tók hinn hluta hersins og hélt til Mantílands.
- 26 Og hann lét alla í þeim landshluta safnast saman til að berjast við Lamaníta til verndar landareignum sínum og landi, rétti sínum og frelsi. Þess vegna yrðu þeir viðbúnir, þegar Lamanítarnir kæmu.
- 27 Og svo bar við, að Moróni leyndi herjum sínum í dalnum, sem var nálægt bökkum Síðonsfljóts og var vestan við Síðonsfljót í óbyggðunum.
- 28 Og Moróni setti njósna hér og þar umhverfis, til að hann gæti vitað, þegar herir Lamaníta nálguðust.
- 29 Og þar eð Moróni vissi nú um fyrirætlanir Lamaníta — en ætlun þeirra var að tortíma bræðrum hans eða ná þeim á sitt vald og hneppa þá í ánaud, svo að þeir gætu komið ríki sínu á fót um gjörvallt landið —
- 30 Og þar eð hann vissi einnig, að eina þrá Nefíta var að vernda lönd sín, lýðfrelsi sitt og kirkju sína — þá áleit hann það enga synd að verja þá með herbrögðum. Þess vegna komst hann að því með njósnurum sínum, hvaða leið Lamanítar ætluðu að fara.
- 31 Hann skipti þess vegna herjum sínum og fór með hluta yfir í dalinn og faldi þá austan við og sunnan við Riplahæð —
- 32 En þann hluta, sem eftir var, faldi hann í vesturdalnum, vestan við Síðonsfljót og niður með landamærum Mantílands.
- 33 Og þegar hann hafði komið herjum sínum fyrir á þann hátt, sem hann óskaði, var hann viðbúinn að taka á móti þeim.
- 34 Og svo bar við, að Lamanítar fóru norðan við hæðina, þar sem hluti herja Morónís leyndist.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

35 Og þegar Lamanítar voru komnir fram hjá Riplahæð, komu niður í dalinn og tóku að fara yfir Síðonsfljót, kom herinn, sem leyndist sunnan við hæðina og var undir forystu manns að nafni Lehi, fram úr fylgsnum sínum að baki þeim austanvert og umkringdi Lamanítana.

36 Og svo bar við, að þegar Lamanítar sáu Nefíta koma aftan að sér, sneru þeir sér við og tóku að berjast við heri Lehis.

37 Og dauðinn herjaði á báða bóga, en var enn hræðilegri Lamaníta megin, því að í nekt sinni voru þeir varnarlausir gegn hinum þungu höggum Nefíta, sem þeir veittu með sverðum sínum og sveðjum, og nærri hvert högg leiddi til dauða.

38 En hins vegar féll aðeins maður öðru hverju meðal Nefíta fyrir sverðum þeirra eða af blóðmissi, þar eð brynjur þeirra, armhlífar og hjálmur vorðu mikilvæga líkamshluta þeirra, eða mikilvægir líkamshlutar þeirra voru varðir fyrir höggum Lamaníta. Og þannig héldu Nefítar áfram verki dauðans meðal Lamaníta.

39 Og svo bar við, að Lamanítar urðu óttaslegnir vegna hinnar miklu tortímingar meðal þeirra, allt þar til þeir lögðu á flótta í átt að Síðonsfljóti.

40 En Lehi og menn hans veittu þeim eftirför, og Lehi hrakti þá út í vötn Síðonsfljóts, og þeir fóru yfir vötn Síðonsfljóts. En Lehi hélt herjum sínum á bökkum Síðonsfljóts svo að þeir kæmust ekki yfir.

41 Og svo bar við, að Moróni og herir hans mættu Lamanítum í dalnum hinum megin Síðonsfljóts, réðust á þá og drápu þá.

42 Og Lamanítar lögðu enn á flótta undan þeim í átt að Mantílandi. Og enn mættu þeim herir Morónis.

43 En að þessu sinni börðust Lamanítar ákaft, já, ekki var til þess vitað, að Lamanítar hefðu nokkru sinni áður barist með þvílíkum feiknarkrafti og hugrekki, nei, aldrei frá upphafi.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their armshields, and their head-plates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.

And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.

Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.

- 44 Og þeir hlutu uppörvun frá Sóramítum og Amalekítum, sem voru yfirforingjar þeirra og leiðtogar, og frá Serahemna, sem var yfirforingi þeirra, eða aðalleiðtogi og stjórnandi. Já, þeir börðust eins og drekar, og margir af Nefítunum létu lífið fyrir þeim. Já, því að þeir klufu í tvennt marga hjálma þeirra, og þeir hjuggu í gegnum margar brynjur þeirra, og þeir hjuggu margan handlegg þeirra af. Og þannig börðust Lamanítar í ofsareiði sinni.
- 45 Engu að síður knúði betri málstaður Nefíta, því að þeir börðust ekki fyrir einveldi eða valdi, heldur börðust þeir fyrir heimilum sínum og frelsi sínu, konum sínum og börnum, og öllu sínu, já, fyrir trúarsíðum sínum og kirkju sinni.
- 46 Og þeir gjörðu það, sem þeir töldu skyldu sína gagnvart Guði, því að Drottinn hafði sagt við þá og einnig við feður þeirra: Séuð þér ekki sekir um fyrstu áreitnina, né heldur hina síðari, þá skuluð þér ekki leyfa óvinum yðar að ráða yður af dögum.
- 47 Og enn fremur hefur Drottinn sagt: Þér skuluð verja fjölskyldur yðar, jafnvel með blóðsúthellingum. Af þeirri ástæðu börðust Nefítar við Lamaníta til að verja sig og fjölskyldur sínar, landareignir sínar og lönd, sem og rétt sinn og trú sína.
- 48 Og svo bar við, að þegar menn Morónís sáu, hve ævareiðir Lamanítar voru, lá við, að þeir hörfuðu og flýðu undan þeim, en Moróní, sem skynjaði ætlan þeirra, sendi fram og lét uppörva þá með þessum hugsunum — já, hugsunum um lönd þeirra, lýðfrelsi þeirra, já, frelsi þeirra frá ánaud.
- 49 Og svo bar við, að þeir snerust gegn Lamanítum og ákölluðu Drottin Guð sinn einum rómi fyrir lýðfrelsi sínu og lausn frá ánaud.
- 50 Og þeir tóku að veita Lamanítum mótstöðu af miklum krafti. Og á sömu stundu og þeir ákölluðu Drottin og báðu fyrir frelsi sínu, tóku Lamanítar að flýja undan þeim, og þeir flúðu allt til vatna Síðons.

And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breastplates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.

And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.

And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.

- 51 Nú voru Lamanítar fjölmennari, já, meira en tvöfalt fleiri en Nefítar. Engu að síður voru þeir gjörðir afturreka þar til þeir sameinuðust í einn hóp í dalnum við bakka Síðonsfljóts.
- 52 Þess vegna umkringdu herir Morónís þá, já, báðum megin árinna, því að sjá, austan við hana voru menn Lehis.
- 53 Þegar Serahemna því sá menn Lehis austan við Síðonsfljót og heri Morónís vestan við Síðonsfljót, að þeir voru umkringdir Nefítum, urðu þeir skelfingu lostnir.
- 54 En þegar Moróni sá skelfingu þeirra, skipaði hann mönnum sínum að hætta öllum blóðsúthellingum.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

Alma 44

- 1 Og svo bar við, að þeir staðnæmdust og gengu nokkur skref frá þeim. Og Moróní sagði við Serahemna: Sjá, Serahemna. Við erum ekki blóðþyrstir menn. Þú veist, að þið eruð í okkar höndum, en þó höfum við enga löngun til að drepa ykkur.
- 2 Sjá, við gengum ekki til orrustu gegn ykkur til að úthella blóði ykkar og ná völdum. Okkur langar heldur ekki til að hneppa neinn undir ok ánauðar. En þetta er einmitt ástæðan fyrir því, að þið hafið ráðist gegn okkur. Já, og þið eruð reiðir okkur vegna trúar okkar.
- 3 En nú sjáið þið, að Drottinn er með okkur. Og þið sjáið, að hann hefur selt ykkur í hendur okkar. Og ég vildi, að þið gætuð skilið, að svo er vegna trúarbragða okkar og trúar á Krist. Og nú sjáið þið, að þið getið ekki tortímt þessari trú okkar.
- 4 Nú sjáið þið, að þetta er hin sanna trú Guðs. Já, þið sjáið, að Guð mun styðja, vernda og varðveita okkur, á meðan við erum trygg honum, trú okkar og trúarbrögðum, og Drottinn mun aldrei leyfa, að okkur sé tortímt, nema því aðeins að við gjörumst lögmálsbrjótar og afneitum trú okkar.
- 5 Og nú, Serahemna, býð ég ykkur í nafni Guðs hins alvalda — sem styrkt hefur arma okkar, svo að við næðum valdi yfir ykkur með trú okkar, trúarbrögðum og trúarsíðum, kirkju okkar og heilögum stuðningi, sem við eigum að þakka konum okkar og börnum, með því lýðfrelsi, sem bindur okkur við lönd okkar og fósturjörð, já, og einnig með hlýðni okkar við hið heilaga orð Guðs, en því eigum við alla hamingju okkar að þakka, og með öllu, sem okkur er kærast —
- 6 Já, og þar með er ekki allt talið. Ég býð ykkur með skírskotun til allrar þeirrar lífsþrár, sem í ykkur er, að afhenda okkur stríðsvopn ykkar, og við munum ekki sækjast eftir blóði ykkar, heldur þyrma lífi ykkar, ef þið hverfið á brott og komið ekki aftur til að heyja stríð við okkur.

Alma 44

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

7 Og ef þið gjörðið þetta ekki — sjá, þið eruð í okkar höndum, og ég mun skipa mönnum mínum að ráðast á ykkur og veita ykkur banasár, svo að þið líðið undir lok. Og þá munum við sjá, hverjir hafa vald yfir þessu fólki, já, við munum sjá, hverjir verða hnepptir í ánaud.

8 Og nú bar svo við, að þegar Serahemna hafði hlýtt á þessi orð, gekk hann fram og afhenti sverð sitt og sveðju og boga sinn í hendur Morónís og sagði við hann: Sjá, hér eru stríðsvopn okkar, við munum afhenda ykkur þau, en við viljum ekki sverja ykkur eið, sem við vitum, að við munum rjúfa og einnig börn okkar. En tak þú stríðsvopn okkar og leyfðu okkur að hverfa á brott út í óbyggðirnar. Að öðrum kosti munum við halda sverðum okkar og farast eða sigra.

9 Sjá, við erum ekki ykkar trúar. Við trúum ekki, að það sé Guð, sem hefur selt okkur í ykkar hendur, heldur trúum við, að það sé kænaska ykkar, sem hefur verndað ykkur fyrir sverðum okkar. Sjá, það eru brynjur ykkar og skildir, sem hafa verndað ykkur.

10 Og þegar Serahemna hafði lokið þessum orðum, skilaði Moróní Serahemna aftur sverðinu og stríðsvopnunum, sem hann hafði tekið við, og sagði: Sjá, við munum ljúka bardaganum.

11 Ég get ekki tekið orð mín aftur. Og svo sannarlega sem Drottinn lifir munuð þið ekki hverfa á brott nema með eiði um að snúast ekki aftur gegn okkur í stríði. Þar eð þið eruð nú í okkar höndum, munum við annaðhvort úthella blóði ykkar á jörðina eða þið beygið ykkur undir þá skilmála, sem ég hef sett.

12 En þegar Moróní hafði mælt þessi orð, reiddist Serahemna honum, tók sverð sitt aftur og þaut fram til að drepa Moróní. En þegar hann lyfti sverði sínu, sjá, þá sló einn af hermönnum Morónís það til jarðar, og það brotnaði við meðalkaflann. Og hann hjó einnig til Serahemna, svo að af tók höfuðleðrið, og það féll til jarðar. En Serahemna dró sig í hlé frá þeim inn í miðjan hóp hermanna sinna.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

- 13 Og svo bar við, að hermaðurinn, sem stóð hjá og flett hafði höfuðleðrinu af Serahemna, tók höfuðleðrið upp af jörðunni á hárinu og setti það á sverðsodd sinn. Og rétti það fram til þeirra og sagði hárrí röddu:
- 14 Á sama hátt og þetta höfuðleður féll til jarðar, en það er höfuðleður fyrirliða ykkar, þannig munuð þið og falla til jarðar, nema því aðeins, að þið látið stríðsvopn ykkar af hendi og hverfið á brott eftir að hafa gjört friðarsáttmála.
- 15 Nú urðu margir óttaslegnir, þegar þeir heyrðu þessi orð og sáu höfuðleðrið á sverðsoddinum, og margir gengu fram og hentu stríðsvopnum sínum að fótum Morónís og gjörðu friðarsáttmála. Og þeim, sem gjörðu sáttmálann, var leyft að hverfa á brott út í óbyggðirnar.
- 16 Nú bar svo við, að Serahemna varð æfareiður, og hann æsti þá hermenn sína, sem eftir voru, til reiði og til að berjast af enn auknum krafti við Nefíta.
- 17 En nú var Moróní reiður vegna þrjósku Lamaníta. Þess vegna fyrirskipaði hann mönnum sínum að ráðast á þá og drepa þá. Og svo bar við, að þeir tóku að drepa þá. Já, og Lamanítar börðust með sverðum sínum af öllum mætti.
- 18 En sjá. Nakið hörund þeirra og nakin höfuð voru óvarin gegn beittum sverðum Nefíta. Já, sjá sverð Nefítanna gengu á hol og þeir voru höggðir niður. Já, og þeir féllu mjög hratt fyrir sverðum Nefíta og voru stráfelldir eins og hermaður Morónís hafði spáð.
- 19 En þegar Serahemna sá nú, að þeim yrði brátt öllum tortímt, hrópaði hann hátt til Morónís og lofaði, að ef hann vildi þyrma þeim, sem eftir lifðu, mundi hann og einnig menn hans gjöra við hann sáttmála um að heyja aldrei stríð við þá framar.
- 20 Og svo bar við, að Moróní lét aftur stöðva drápin meðal mannanna. Og hann tók stríðsvopnin af Lamanítum. Og þegar þeir höfðu gjört friðarsáttmála við hann, var þeim leyft að hverfa á brott út í óbyggðirnar.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

- 21 En fjöldi hinna föllnu varð ekki í tölum talinn, vegna þess hve mikill hann var. Já, fjöldi hinna föllnu var mjög mikill, bæði meðal Nefíta og Lamaníta.
- 22 Og svo bar við, að þeir köstuðu hinum föllnu í vötn Sídon, og líkin bárust fram og eru grafin í djúpum sjávar.
- 23 Og herir Nefíta, eða Morónís, sneru til heimila sinna og landareigna.
- 24 Og þannig lauk átjándá stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni. Og þannig lauk heimildum Alma, sem letraðar voru á töflur Nefís.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.

Frásögn um Nefíþjóðina, styrjaldir bennar og óeirðir á dögum Helamans samkvæmt heimildum hans sjálfs, sem hann færði á ævidögum sínum.

Alma 45

- 1 Sjá, nú bar svo við, að Nefíþjóðin fagnaði ákaft, vegna þess að Drottinn hafði á ný bjargað henni úr höndum óvina þeirra. Þeir færðu þess vegna Drottni Guði sínum þakkir. Já, og þeir föstuðu mikið og báðust mikið fyrir, og þeir tilbáðu Guð í djúpri gleði.
- 2 Og svo bar við, að á nítjándra stjórnarári dómaraanna yfir Nefíþjóðinni fór Alma til Helamans, sonar síns, og sagði við hann: Trúir þú orðum mínum um heimildirnar, sem skráðar hafa verið?
- 3 Og Helaman sagði við hann: Já, ég trúi þeim.
- 4 Og Alma spurði enn: Trúir þú á Jesú Krist, sem koma mun?
- 5 Og hann svaraði: Já, ég trúi hverju orði, sem þú hefur sagt.
- 6 Og enn spurði Alma hann: Munt þú fara að boðum mínum?
- 7 Og hann svaraði: Já, ég mun halda boð þín af öllu hjarta.
- 8 Þá sagði Alma við hann: Blessaður ert þú. Drottinn mun veita þér gengi í landi þessu.
- 9 En sjá, spádóm nokkurn kynni ég þér, en það, sem ég spái fyrir þér, skalt þú ekki gjöra kunnugt. Já, það sem ég spái fyrir þér, skal ekki gjört kunnugt fyrr en spádómurinn rætist. Færðu því í letur þau orð, sem ég mæli.
- 10 En þetta eru orðin: Sjá, ég skynja með opinberunarandanum, sem í mér er, að þessari þjóð, sjálfri Nefíþjóðinni, mun hnigna í vantrú, fjögur hundruð árum eftir að Jesús Kristur opinberar sig þeim.
- 11 Já, og þá munu þeir sjá stríð og drepsóttir, já, hungursneyð og blóðsúthellingar, allt þar til Nefíþjóðinni er gjöreytt —

The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman, which he kept in his days.

Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

- 12 Já, og svo verður, vegna þess að þeim hnignar í vantrú og þeir falla í myrkraverk, saurlifnað og alls kyns misgjörðir. Já, ég segi þér, vegna þess að þeir syndga gegn svo skæru ljósi og svo mikilli þekkingu, já, ég segi þér, að frá þeim degi, mun jafnvel ekki öll fjórða kynslóðin líða undir lok, áður en þessar miklu misgjörðir verða.
- 13 Og sjá, þegar sá mikli dagur kemur — sjá, sá tími kemur mjög brátt, að þeir sem nú eru, eða niðjar þeirra, sem nú teljast til Nefíþjóðarinnar, munu ekki lengur teljast til Nefíþjóðarinnar.
- 14 En hver, sem eftir verður, og ekki er tortímt á þeim mikla og skelfilega degi, mun teljast til Lamaníta og mun verða eins og þeir, allir nema fáeinir, sem kallaðir verða lærisveinar Drottins. Og þá munu Lamanítar elta uppi, þar til þeim verður gjöreytt. Og vegna misgjörða mun þessi spádómur rætast.
- 15 Og nú bar svo við, að þegar Alma hafði sagt þetta við Helaman, veitti hann honum blessun og einnig öðrum sonum sínum. Og hann blessaði einnig jörðina, fyrir sakir hinna réttlátu.
- 16 Og hann sagði: Svo segir Drottinn Guð — Bölvun sé yfir landinu, já, þessu landi, til tortímingar hverri þjóð, kynkvísl, tungu og lýð, sem ranglátlega breytir, þegar mælir þeirra er fullur. Og það, sem ég hef sagt, mun og verða, því að þetta er bölvun og blessun Guðs yfir landinu, því að Drottinn getur ekki litið á synd með minnsta votti af undanlátssemi.
- 17 En þegar Alma hafði mælt þessi orð, blessaði hann kirkjuna, já, alla þá, sem staðfastir yrðu í trúnni þaðan í frá.
- 18 Og þegar Alma hafði lokið þessu, hvarf hann á brott frá Sarahemlalandi, eins og hann ætlaði að halda til Melekslands. Og svo bar við, að aldrei heyrðist neitt af honum meir. Um dauða hans og greftrun vitum við ekkert.

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

- 19 Sjá, við vitum, að hann var réttlátur maður. En sá orðrómur gekk innan kirkjunnar, að hann hefði orðið uppnuminn í andanum eða grafinn með höndum Drottins, eins og Móse. En sjá. Ritningarnar segja, að Drottinn hafi tekið Móse til sín, og við ætlum, að hann hafi einnig tekið Alma til sín í andanum. Sökum þessa og af þeirri ástæðu vitum við ekkert um dauða hans eða greftrun.
- 20 Og nú bar svo við, að í upphafi níttjándra stjórnaárs dómaranna yfir Nefíþjóðinni fór Helaman út á meðal fólksins til að boða því orðið.
- 21 Því að sjá. Vegna styrjaldanna við Lamaníta og margs konar smáágreinings og óróa, sem verið hafði með þjóðinni, var æskilegt, að orð Guðs væri boðað meðal þeirra, já, og að komið yrði föstu skipulagi á alla kirkjuna.
- 22 Þess vegna fóru Helaman og bræður hans til að skipuleggja söfnuðina á ný um allt landið, já, í hverri borg um gjörvallt landið, sem Nefíþjóðin átti. Og svo bar við, að þeir skipuðu presta og kennara um gjörvallt landið yfir alla söfnuðina.
- 23 Og nú bar svo við, að þegar Helaman og bræður hans höfðu skipað presta og kennara yfir söfnuðina, kom upp ágreiningur meðal þeirra, og þeir vildu ekki gefa gaum að orðum Helamans og bræðra hans —
- 24 Heldur gjörðust þeir drambsamir og hreyktu sér upp vegna mikilla auðæfa sinna. Þeir urðu því auðugir í eigin augum og vildu ekki gefa gaum að orðum þeirra að ganga grandvarir frammi fyrir Guði.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

Alma 46

- 1 Og svo bar við, að allir þeir, sem ekki vildu gefa gaum að orðum Helamans og bræðra hans, sameinuðust gegn bræðrum sínum.
- 2 Og sjá. Þeir voru svo heiftarlega reiðir, að þeir voru staðráðnir í að drepa þá.
- 3 Leiðtogi þeirra, sem reiðir voru bræðrum sínum, var stór og sterkur maður, en nafn hans var Amalikkía.
- 4 En Amalikkía vildi verða konungur, og þeir, sem reiðir voru, vildu einnig, að hann yrði konungur þeirra, en meiri hluti þeirra var úr flokki lægri dómara landsins, og þeir sóttust eftir völdum.
- 5 Og þeir létu leiðast af fagurgala Amalikkía þess efnis, að ef þeir styddu hann og gjörðu hann að konungi sínum, þá myndi hann gjöra þá að stjórnendum þjóðarinnar.
- 6 Þannig leiddi Amalikkía þá til sundurþykkju, þrátt fyrir prédíkanir Helamans og bræðra hans, já, þrátt fyrir mikla umhyggju þeirra fyrir kirkjunni, því að þeir voru æðstu prestar kirkjunnar.
- 7 Og margir í kirkjunni trúðu faguryrðum Amalikkía, og þess vegna hurfu þeir jafnvel frá kirkjunni. Og þannig var málefnum Nefiþjóðarinnar teflt í tvísýnu og hættu, þrátt fyrir hinn mikla sigur, sem þeir höfðu unnið yfir Lamanítum, og þá miklu gleði, sem þeir höfðu notið, vegna þess að hönd Drottins hafði varðveitt þá.
- 8 Þannig sjáum við, hve fljótt mannanna börn gleyma Drottni Guði sínum, já, hve fljót þau eru til misgjörða og fljót að láta hinn illa leiða sig afvega.
- 9 Já, og við sjáum einnig, hve miklu ranglæti einn mjög ranglátur maður getur komið til leiðar meðal mannanna barna.

Alma 46

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, in-somuch that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

- 10 Já, við sjáum, að vegna þess að Amalíkkía var slægvitur maður og blíðmáll, þá leiddi hann hjörtu margra til ranglátrar breytni, já, til að leitast við að tortíma kirkju Guðs og tortíma grundvelli lýðfrelsisins, sem Guð hafði gefið þeim, eða þeirri blessun, sem Guð hafði sent yfir landið vegna hinna réttlátu.
- 11 Og nú bar svo við, að þegar Moróní, sem var yfirhershöfðingi Nefíta, heyrði um þessa sundrung, reiddist hann Amalíkkía.
- 12 Og svo bar við, að hann reif kyrtil sinn og tók pjötlu úr honum og skrifaði á hana — Í minningu um Guð vorn, trúarbrögð vor og frelsi, og frið vorn, eiginkonur vorar og börn vor — Og hann festi þetta á stöng.
- 13 Og hann setti á sig hjálminn, brynjuna og armhlífarnar og girti vopn sín um lendar sér. Og hann tók stöngina, sem klæðisbúturinn var festur á (og hann kallaði það frelsistákn), og hann laut til jarðar og bað heitt til Guðs um það, að blessun lýðfrelsisins mætti hvíla yfir bræðrum sínum, meðan enn væri til hópur kristinna manna, sem ætti landið —
- 14 Því að þeir, sem ekki töldust til kirkju Guðs, nefndu svo alla þá, sem sannlega trúðu á Krist og tilheyrðu kirkju Guðs.
- 15 En þeir, sem tilheyrðu kirkjunni, voru stöðugir í trúnni. Já, allir, sem raunverulega trúðu á Krist, tóku fúslega á sig nafn Krists, eða nafnið kristnir menn, eins og þeir nefndust vegna trúar sinnar á Krist, sem koma mundi.
- 16 Og þess vegna bað Moróní að þessu sinni þess, að málstaður hinna kristnu og frelsi landsins nyti náðar.
- 17 Og svo bar við, að þegar hann hafði opnað sál sína fyrir Guði, nefndi hann allt landið, sem var sunnan við Auðnina, já, og loks allt landið, bæði til norðurs og suðurs — útvalið land, land lýðfrelsis.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning device and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breast-plate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—

For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.

And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

- 18 Og hann sagði: Vissulega mun Guð ekki leyfa, að við sem fyrirlitnir erum fyrir að hafa tekið á okkur nafn Krists, verðum fótum troðnir og okkur tortímt fyrir en við köllum það sjálf yfir okkur með eigin lögmálsbrotum.
- 19 Og þegar Moróni hafði mælt þessi orð, hélt hann út meðal fólksins og veifaði hinum afrifna klæðisbút sínum hátt á loft, svo að allir gætu séð það, sem hann hafði letrað á hinn afrifna bút, og hrópaði hárrí röddu og sagði:
- 20 Sjá, allir þeir, sem vilja, að landið beri þetta tákn, gangi fram með styrk frá Drottni og gjöri sáttmála þess efnis, að þeir vilji varðveita rétt sinn og trúarbrögð sín, svo að Drottinn Guð megi blessa þá.
- 21 Og svo bar við, að þegar Moróni hafði gjört þetta heyrinkunnugt, sjá, þá komu menn hlaupandi með vopn sín girt um lendar sér og rifu klæði sín, sem tákn eða sem sáttmála, að þeir mundu ekki bregðast Drottni Guði sínum, eða með öðrum orðum, að ef þeir brytu gegn boðum Guðs eða fremdu lögmálsbrot og blygðuðust sín fyrir að taka á sig nafn Krists, þá mundi Drottinn rífa þá niður á sama hátt og þeir hefðu rífið niður klæði sín.
- 22 En þetta var sáttmálinn, sem þeir gjörðu, og þeir vörpuðu klæðum sínum að fótum Morónis og sögðu: Við gjörum sáttmála við Guð þess efnis, að ef við fremjum lögmálsbrot, þá verði okkur tortímt eins og bræðrum okkar í landinu í norðri. Já, hann má varpa okkur fyrir fætur óvina okkar, á sama hátt og við höfum varpað klæðum okkar fyrir fætur þína til að verða fótum troðin, ef við fremjum lögmálsbrot.
- 23 Moróni sagði við þá: Sjá, við erum leifar af niðjum Jakobs. Já, við erum leifar af niðjum Jósefs, en bræður hans rifu kyrtil hans í marga hluta. Já, og sjá. Við skulum hafa hugfast að halda boðorð Drottins, ella munu bræður okkar rífa klæði okkar, og okkur verður varpað í fangelsi, eða við verðum seldir eða drepnir.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

- 24 Já, sem leifar Jósefs skulum við varðveita lýðfrelsi okkar. Já, við skulum minnast orða Jakobs, sem hann mælti rétt fyrir dauða sinn, því að sjá. Hann sá, að hluti af kyrtli Jósefs hafði varðveist og ekki látið á sjá. Og hann sagði — Á sama hátt og þessar leifar af klæðum sonar míns hafa varðveist, þannig mun og hönd Guðs varðveita leifar af niðjum sonar míns og taka þær til sín, meðan aðrar leifar af niðjum Jósefs munu farast, á sama hátt og leifarnar af klæðum hans.
- 25 En sjá. Þetta veldur sálu minni sorg. Samt sem áður gleðst sál mín í syni mínum vegna þeirra niðja hans, sem Guð tekur að sér.
- 26 En sjá. Þetta voru orð Jakobs.
- 27 Og hver veit nema leifarnar af niðjum Jósefs, sem farast munu eins og klæði hans, séu þeir, sem horfið hafa frá okkur? Já, og það gæti jafnvel verið við sjálfir, ef við stöndum ekki staðfastir í trúnni á Krist.
- 28 Og nú bar svo við, að þegar Moróni hafði mælt þessi orð, hélt hann af stað og lét einnig senda til allra landshluta, þar sem ágreiningur var, og safnaði öllum saman, sem vildu varðveita lýðfrelsi sitt og standa gegn Amalíkkía og þeim, sem horfið höfðu frá og nefndir voru Amalíkkítar.
- 29 Og svo bar við, að Amalíkkía sá, að fylgjendur Morónís voru fjölmennari en Amalíkkítar — og hann sá einnig, að hans eigin fylgjendur voru í vafa um réttmæti þess málstaðar, sem þeir höfðu aðhyllt — og af ótta við, að hann mundi ekki vinna mál sitt, tók hann þá af fylgjendum sínum, sem það vildu, og hélt inn í Nefíland.
- 30 En Moróni áleit ekki æskilegt, að Lamanítum bættist styrkur, og þess vegna hugðist hann loka leiðinni fyrir fólki Amalíkkía eða taka það á sitt vald og flytja það til baka og taka Amalíkkía af lífi, því að hann vissi, að hann mundi egna Lamaníta til reiði gegn þeim og fá þá til orrustu gegn þeim. Og þetta vissi hann, að Amalíkkía mundi gjöra til að ná marki sínu.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalíckiah and those who had dissented, who were called Amalíckiahites.

And it came to pass that when Amalíckiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalíckiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalíckiah, or to take them and bring them back, and put Amalíckiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalíckiah would do that he might obtain his purposes.

- 31 Þess vegna hugði Moróní ráðlegast að fara með heri sína, sem safnast höfðu saman og vopnast og gjört sáttmála um að varðveita friðinn — Og svo bar við, að hann hélt með hersveitir sínar og tjöld út í óbyggðirnar til að loka leið Amalikkía í óbyggðunum.
- 32 Og svo bar við, að hann gjörði eins og hugur hans stóð til og hélt fótgangandi út í óbyggðirnar og varð á undan herjum Amalikkía.
- 33 Og svo bar við, að Amalikkía flúði ásamt fáeinum manna sinna, en hinir voru afhentir Moróní, og þeir fluttu þá aftur til Sarahemlalands.
- 34 Nú hafði Moróní verið tilnefndur af yfirdómurunum og með rödd fólksins og þess vegna hafði hann vald yfir herjum Nefíta og gat kallað þá saman og beitt þeim að vild sinni.
- 35 Og svo bar við, að hann lét taka af lífi hvern þann Amalikkíta, sem ekki vildi gjöra sáttmála um að styðja málstað frelsisins, svo að þeir gætu varðveitt frjálsa stjórn. En það voru aðeins fáir, sem höfnuðu frelsissáttmálanum.
- 36 Og svo bar við, að hann lét einnig draga frelsistáknið að húni á hverjum þeim turni, sem til var í öllu því landi sem Nefítar áttu. Og þannig festi Moróní frelsistákn meðal Nefíta.
- 37 Og friður komst aftur á í landinu, og þannig hélst friður í landinu nærri því til loka nítjándra stjórnarárs dómara.
- 38 Og Helaman og æðstu prestarnir héldu einnig góðri reglu í kirkjunni. Já, þeir nutu friðar og mikillar gleði í kirkjunni í fjögur ár.
- 39 Og svo bar við, að margir dóu í öruggri trú á það, að Jesús Kristur endurleysti sálir þeirra. Þannig yfirgáfu þeir heiminn fagnandi.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.

And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.

And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.

And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.

40 En nokkrir létust af sóttþita, sem var mjög algengur í landinu á vissum árstímum — en þó létust ekki mjög margir af sóttþita vegna ágætis hinna mörgu jurta og róta, sem Guð hafði gjört til að lækna sjúkdóma, sem mönnum hætti til að fá vegna loftslagsins —

41 En margir dóu úr elli, og þeir, sem dóu í trú á Krist, eru sælir í honum, eins og við óhjákvæmilega ætlum.

And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very frequent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many plants and roots which God had prepared to remove the cause of diseases, to which men were subject by the nature of the climate—

But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in him, as we must needs suppose.

Alma 47

- 1 En nú hverfum við í heimildum okkar aftur til Amalíkkía og þeirra, sem flúið höfðu með honum út í óbyggðirnar. Því að sjá. Hann hafði tekið þá, sem með honum fóru, upp til Nefílands til Lamaníta. Og hann egndi Lamaníta svo til reiði gegn Nefíþjóðinni, að konungur Lamaníta sendi boð um allt land sitt og til allra þegna sinna, að þeir skyldu safnast saman á ný til orrustu gegn Nefítum.
- 2 Og svo bar við, að þegar boðin bárust þeim, urðu þeir mjög óttaslegnir. Já, þeir óttuðust að gjöra konungi gramt í geði, og þeir óttuðust einnig um líf sitt, ef þeir héldu til orrustu gegn Nefítum. Og svo bar við, að þeir vildu ekki eða meiri hluti þeirra vildi ekki hlýða skipunum konungs.
- 3 Og nú bar svo við, að konungurinn reiddist óhlýðni þeirra. Þess vegna fól hann Amalíkkía stjórn þess hluta hers síns, sem hlýddi fyrirmælum hans, og bauð honum að halda af stað og neyða hina til að grípa til vopna.
- 4 En sjá. Þetta var það, sem Amalíkkía vildi, því að hann var mjög slóttugur við að koma illu til leiðar og hafði þess vegna í hjarta sínu lagt áform um að velta konungi Lamaníta af valdastóli.
- 5 Og nú hafði hann náð stjórn yfir þeim hluta Lamaníta, sem hliðhollur var konunginum. Og hann reyndi að ávinna sér hylli þeirra, sem ekki voru hlýðnir. Þess vegna hélt hann til staðar, sem nefndist Ónída, því að þangað höfðu allir Lamanítarnir flúið, því að þeir vissu, að herinn var á leiðinni. Og þar eð þeir gjörðu ráð fyrir, að hann kæmi til að tortíma þeim, þá flúðu þeir til Ónída, vopnastaðarins.
- 6 Og þeir höfðu skipað mann sem konung sinn og leiðtoga með þá föstu ákvörðun í huga, að þeir yrðu ekki neyddir til að ráðast aftur gegn Nefítum.
- 7 Og svo bar við, að þeir sameinuðust á fjalli nokkru, sem nefnt var Antípas, og bjuggu sig undir bardaga.

Alma 47

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

- 8 Nú var það ekki áform Amalikkía að fylgja fyrirmælum konungs og leggja til orrustu gegn þeim. En sjá, áform hans var að ná hylli hersveita Lamaníta, verða foringi þeirra, velta konunginum af valdastóli og taka sjálfur við konungdómnum.
- 9 Og sjá. Svo bar við, að hann lét her sinn reisa tjöld í dal einum, nálægt Antípasfjalli.
- 10 Og svo bar við, að þegar náttá tók, sendi hann leyniboða upp á Antípasfjall og óskaði þess, að leiðtogi þeirra, sem á fjallinu voru og bar nafnið Lehontí, kæmi niður að fjallsrótunum, því að hann langaði til að ræða við hann.
- 11 Og svo bar við, að þegar Lehontí fékk skilaboðin, þorði hann ekki að fara niður að fjallsrótunum. Og svo bar við, að Amalikkía gjörði út sendiboða öðru sinni og bað hann koma niður. Og svo bar við, að Lehontí vildi það ekki. Og enn gjörði hann út sendiboða í þriðja sinn.
- 12 Og svo bar við, að þegar Amalikkía sá, að hann fékk Lehontí ekki til að koma niður af fjallinu, fór hann upp á fjallið, nærri alla leið að herbúðum Lehontís. Og enn sendi hann boð, í fjórða sinn, til Lehontís og bað hann um að koma niður, og skyldi hann hafa varðmenn sína með sér.
- 13 Og svo bar við, að þegar Lehontí var kominn niður til Amalikkía, ásamt varðmönnum sínum, óskaði Amalikkía eftir því, að hann kæmi niður með her sinn að næturlagi og umkringdi þá menn í herbúðum sínum, sem konungur hafði veitt honum forystu fyrir, og skyldi hann selja þá í hendur Lehontís, ef hann vildi gjöra hann (Amalikkía) að undirforingja yfir öllum hernum.
- 14 Og svo bar við, að Lehontí kom niður með menn sína og umkringdi menn Amalikkía, svo að áður en þeir vöknudú í dagrenningu voru þeir umkringdir af herjum Lehontís.
- 15 Og svo bar við, að þegar þeir sáu, að þeir voru umkringdir, sárþændu þeir Amalikkía að leyfa þeim að sameinast bræðrum sínum, svo að þeim yrði ekki tortímt. En þetta var einmitt það, sem Amalikkía vildi.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the night-time, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.

16 Og svo bar við, að hann framseldi menn sína andstætt fyrirskipunum konungs. En þetta var það, sem Amalikkía vildi, svo að hann kæmi í kring áformi sínu um að velta konungi af stóli.

17 En það var siður Lamaníta, ef foringi þeirra var drepinn, að gjöra undirforingjann að aðalleiðtoga sínum.

18 Og svo bar við, að Amalikkía lét einn af þjónum sínum byrta Lehontí eitum, smátt og smátt, þar til hann lét lífið.

19 En þegar Lehontí var fallinn frá, tilnefndu Lamanítar Amalikkía sem leiðtoga sinn og yfirstjórnanda.

20 Og svo bar við, að Amalikkía hélt með heri sína (því að hann hafði fengið vilja sínum framgengt) inn í Nefíland, til Nefíborgar, sem var aðalborgin.

21 Og konungur kom út með varðmönnum sínum til að taka á móti honum, því að hann hélt, að Amalikkía hefði fylgt fyrirmælum hans og að Amalikkía hefði safnað saman svo miklum her til að halda til orrustu gegn Nefítum.

22 En sjá, þegar konungur kom út til að taka á móti honum, lét Amalikkía þjóna sína ganga fram til móts við konung. Og þeir gengu fram og lutu konungi, eins og til að sýna honum lotningu, vegna þess hve mikill hann væri.

23 Og svo bar við, að konungur rétti fram hönd sína til að reisa þá á fætur, eins og siður var meðal Lamaníta, sem friðartákn, en þann sið höfðu þeir tekið eftir Nefítum.

24 Og svo bar við, að þegar hann hafði reist á fætur þann fyrsta, sjá, þá stakk hann konung í hjartastað, og hann féll til jarðar.

25 En þjónar konungsins flúðu, og þjónar Amalikkía ráku upp óp og sögðu:

26 Sjá, þjónar konungs hafa stungið hann í hjartastað, og hann er fallinn og þeir flúnir. Sjá, komið og lítið á!

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

And it came to pass that when he had raised the first from the ground, behold he stabbed the king to the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him to the heart, and he has fallen and they have fled; behold, come and see.

27 Og svo bar við, að Amalikkía fyrirskipaði herjum sínum að leggja af stað og kanna, hvað fyrir konung hefði komið. Og þegar þeir komu á staðinn og fundu konung liggjandi í blóði sínu, lést Amalikkía verða reiður og sagði: Hver sá, sem elskaði konunginn, leggi af stað og veiti þjónum konungs eftirför, svo að hægt sé að lífláta þá.

28 Og svo bar við, að allir, sem elskuðu konunginn, lögðu af stað, þegar þeir höfðu heyrt þessi orð, og veittu þjónum konungs eftirför.

29 En þegar þjónar konungs sáu her veita sér eftirför, urðu þeir aftur óttaslegnir og flúðu út í óbyggðirnar og yfir í Sarahemland og sameinuðust fólki Ammons.

30 Og herinn, sem veitti þeim eftirför, sneri aftur, þar eð eftirför þeirra var árangurslaus. Og þannig vann Amalikkía hjörtu fólksins með brögðum sínum.

31 Og svo bar við, að á degi komanda hélt hann inn í Nefíborg með heri sína og tók borgina á sitt vald.

32 Og nú bar svo við, að þegar drottningin heyrði, að konungur hefði verið tekinn af lífi — því að Amalikkía hafði sent sendiboða til drottningar til að segja henni frá því, að þjónar konungs hefðu drepit hann, en hann sjálfur hefði veitt þeim eftirför með herjum sínum, en án árangurs, því að þeir hefðu komist undan —

33 Þegar drottningin þess vegna fékk þessi boð, sendi hún til Amalikkía og óskaði eftir, að hann hlífði íbúum borgarinnar, og hún bað hann einnig um að koma til sín. Og hún bað hann einnig að koma með vitni til að votta um dauða konungsins.

34 Og svo bar við, að Amalikkía fór með sama þjóninn og drap konung og alla, sem með honum voru, til drottningarinnar, þar sem hún sat. Og þeir báru henni allir vitni, að konungurinn hefði verið drepinn af sínum eigin þjónum. Og einnig sögðu þeir: Þeir eru flúnir. Vitnar það ekki gegn þeim? Og þannig fullvissuðu þeir drottninguna um tildrögin að dauða konungs.

And it came to pass that Amalickiah commanded that his armies should march forth and see what had happened to the king; and when they had come to the spot, and found the king lying in his gore, Amalickiah pretended to be wroth, and said: Whosoever loved the king, let him go forth, and pursue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the king, when they heard these words, came forth and pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.

And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.

And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

35 Og svo bar við, að Amalikkía leitaði hylli drottningar og gjörði hana að eiginkonu sinni. Og þannig tókst honum með svikum sínum og aðstoð slægvitra þjóna sinna að ná konungdómnum. Já, hann var viðurkenndur konungur um gjörvallt landið, meðal allra Lamaníta, en til þeirra töldust Lamanítar og Lemúelítar og Ísmaelítar og allir, sem horfið höfðu frá Nefítum, allt frá stjórnartíð Nefís til líðandi stundar.

36 En þessir fráhverfingar höfðu hlotið sömu leiðsögn og sömu uppfræðslu og Nefítar, já, þeir höfðu hlotið sömu þekkingu á Drottni, en þótt einkennilegt sé, urðu þeir engu að síður, skömmu eftir fráhrarf sitt, harðari og iðrunarlausari, villtari, ranglátari og grimhari en Lamanítar — þeir drukku í sig arfsagnir Lamaníta, lögðust í leti og alls konar lostasemi, já, og þeir gleymdu Drottni Guði sínum með öllu.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

Alma 48

- 1 Og nú bar svo við, að jafnskjótt og Amalikkía hafði sölsað undir sig konungdóminn, tók hann að egna Lamaníta gegn Nefíþjóðinni. Já, hann tilnefndi menn til að tala úr turnum sínum til Lamaníta gegn Nefítum.
- 2 Og þannig egndi hann þá svo mjög gegn Nefítum, að á síðari hluta níttjándra stjórnarárs dómara leitaðist hann einnig við að ráða yfir öllu landinu, já, og öllu fólkinu, sem í landinu var, bæði Nefítum og Lamanítum, þar eð honum hafði fram að þessu tekist að ná markmiði sínu, já, hann hafði verið gjörður að konungi yfir Lamanítum.
- 3 Því hafði hann náð marki sínu, að hann hafði hert hjörtu Lamaníta og blindað hugi þeirra og egnt þá svo til reiði, að hann hafði safnað saman fjölmönnum her til að leggja til orrustu gegn Nefítum.
- 4 Og vegna þess hve fjölmennt fólk hans var, var hann ákveðinn í því að yfirbuga Nefíta og hneppa í ánaud.
- 5 Og því skipaði hann herföngja úr hópi Sóramíta, þar eð þeir þekktu best styrk Nefíta og vissu um varnarvirki þeirra og hvar borgir þeirra voru veikastar fyrir. Þess vegna skipaði hann þá yfirmenn herja sinna.
- 6 Og svo bar við, að þeir tóku upp herbúðir sínar og fluttu sig í óbyggðunum í átt að Sarahemlalandi.
- 7 Nú bar svo við, að meðan Amalikkía hafði þannig náð völdum með svikum og prettum, hafði Moróni hins vegar búið hugi fólksins undir staðfestu við Drottin Guð sinn.
- 8 Já, hann hafði verið að styrkja heri Nefíta og reisa smá virki eða skansa. Hann hrúgaði upp bökkum umhverfis heri sína, þeim til varnar, og byggði einnig veggj úr steinum til að umlykja þá, umhverfis borgir þeirra og landamæri, já, um allt landið.

Alma 48

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

- 9 Og í veikbyggðustu virki þeirra setti hann flesta menn, og þannig víggirti hann og styrkti það land, sem Nefítar byggðu.
- 10 Og þannig bjóst hann til að vernda lýðfrelsi þeirra, lönd þeirra, konur þeirra, börn þeirra og frið þeirra, svo að þau gætu lifað Drottni Guði sínum og gætu varðveitt það, sem óvinir þeirra kölluðu málstað hinna kristnu.
- 11 Og Moróni var sterkur maður og voldugur. Hann var maður með fullkominn skilning, já, maður, sem hafði enga ánægju af blóðsúthellingum, maður, sem átti sál er gladdist yfir frelsi og lausn lands síns og bræðra sinna frá ánaud og þrældómi —
- 12 Já, maður, sem átti hjarta, er var þrungið af þakklæti til Guðs fyrir þau miklu forréttindi og þær miklu blessanir, sem hann hafði veitt fólki sínu. Maður, sem vann baki brotnu fyrir velferð og öryggi þjóðar sinnar.
- 13 Já, og hann var maður, sem var staðfastur í trú sinni á Krist, og hann hafði svarið þess eið að verja þjóð sína, rétt sinn og land sitt og trú sína, jafnvel þótt það kostaði blóð hans.
- 14 En Nefítum var kennt að verja sig gegn óvinum sínum, jafnvel með blóðsúthellingum, ef nauðsyn krefði. Já, og þeim var einnig kennt að sýna aldrei áreitni, já, og að lyfta aldrei sverði nema gegn óvini, og þá aðeins til að verja sitt eigið líf.
- 15 Og það var trú þeirra, að með því að gjöra svo mundi Guð veita þeim gengi í landinu, eða með öðrum orðum, ef þeir héldu boðorð Guðs staðfastlega, mundi hann veita gengi í landinu. Já, hann mundi gjöra þeim viðvart um að flýja eða búa sig undir stríð, allt eftir þeirri hættu, sem að þeim steðjaði —
- 16 Og enn fremur, að Guð mundi láta þá vita, hvert þeir ættu að fara til að verja sig gegn óvinum sínum, og með því að gjöra það mundi Drottinn varðveita þá. Og þetta var trú Morónis, og í henni fagnaði hann í hjarta sínu, ekki í því að úthella blóði, heldur í að gjöra gott, í því að varðveita þjóð sína, já, í því að halda boðorð Guðs, já, og standa gegn misgjörðum.

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

- 17 Já, sannlega, sannlega segi ég ykkur, ef allir menn hefðu verið, væru og mundu ætíð verða eins og Moróni, sjá, þá hefði sjálfu valdi vítis verið ógnað að eilífu. Já, djöfullinn mundi aldrei hafa vald yfir hjörtum mannanna barna.
- 18 Sjá, hann var maður líkur Ammon, syni Mósía, já, og jafnvel öðrum sonum Mósía, já, og einnig Alma og sonum hans, því að þeir voru allir Guðs menn.
- 19 En sjá. Helaman og bræður hans voru ekki síður hjálplegir þjóðinni en Moróni, því að þeir boðuðu orð Guðs, og þeir skírðu alla menn til iðrunar, sem hlustuðu á orð þeirra.
- 20 Og þannig fóru þeir um, og fólkið auðmýkti sig vegna orða þeirra, svo að þeir nutu mikillar náðar Drottins, og þannig voru þeir lausir við stríð og illdeilur sín á milli, já, um fjögurra ára skeið.
- 21 En, eins og ég hef sagt, á síðari hluta nítjándra ársins, neyddust þeir gegn vilja sínum, þrátt fyrir friðinn, sem ríkti þeirra á meðal, til að berjast við Lamaníta, bræður sína.
- 22 Já, og stríð þeirra við Lamaníta hélst í raun um margra ára skeið, þótt það væri þeim þvert um geð.
- 23 En þeim þótti leitt að taka upp vopn gegn Lamanítum, því að þeir höfðu enga ánægju af blóðsúthellingum. Já, og þetta var ekki allt — þeim þótti leitt að verða til þess að senda svo marga af bræðrum sínum, sem ekki voru undir það búnir að mæta Guði sínum, út úr þessum heimi og inn í eilífan heim.
- 24 Engu að síður gátu þeir ekki unað því að fórna lífi sínu, að konur þeirra og börn yrðu brytjuð niður af miskunnarlausri grimmd þeirra, sem eitt sinn voru bræður þeirra, já, og höfðu horfið frá kirkju þeirra og yfirgefið þá og reynt að tortíma þeim með því að ganga í lið með Lamanítum.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hearken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, inasmuch that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, unprepared to meet their God.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

25 Já, þeir gátu ekki þolað, að bræður þeirra fögnuðu yfir blóði Nefíta, svo lengi sem nokkrir væru til, er héldu boðorð Guðs, því að loforð Drottins var, að ef þeir héldu boðorð hans, mundi þeim vegna vel í landinu.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

Alma 49

- 1 Og nú bar svo við, að í ellefta mánuði nítjándra ársins, tíunda degi mánaðarins, sáust herir Lamaníta nálgast Ammóníaland.
- 2 Og sjá. Borgin hafði verið endurbyggð, og Moróni hafði sett her við útjaðar borgarinnar og hrúgað hafði verið upp mold umhverfis til verndar fyrir örvum og steinum Lamaníta, því að sjá, þeir börðust með steinum og örvum.
- 3 Sjá, ég sagði, að Ammóníaborg hefði verið endurbyggð. Ég segi við ykkur, já, hún var endurbyggð að hluta. Og vegna þess að Lamanítar höfðu tortímt henni einu sinni vegna misgjörða fólksins, töldu þeir, að hún yrði þeim á ný auðveld bráð.
- 4 En sjá. Mikil urðu vonbrigði þeirra. Því að sjá. Nefítar höfðu rótað upp hrygg af mold umhverfis sig, sem var svo hár, að Lamanítar gátu ekki slöngvað steinum sínum og örvum að þeim, þannig að árangur hlytist af, né heldur gátu þeir ráðist að þeim nema á inngöngustað þeirra.
- 5 En þessu sinni urðu yfirforingjar Lamaníta ákaflega undrandi yfir því, hve viturlega Nefítar höfðu búið virki sín.
- 6 Vegna fjölmennis síns höfðu foringjar Lamaníta gjört ráð fyrir því, að þeir gætu ráðist að þeim á sama hátt og þeir höfðu hingað til gjört. Og þeir höfðu einnig búið sig skjöldum og brynjum. Og þeir höfðu einnig búið sig skinnklæðum, já, mjög þykkum klæðum til að hylja nekt sína.
- 7 Og þannig útbúnir gjörðu þeir ráð fyrir að yfirbuga auðveldlega bræður sína og hneppa þá undir ok ánauðar eða drepa þá og brytja niður að eigin geðþótta.
- 8 En sjá. Þeim til mikillar undrunar voru þeir viðbúnir þeim á þann hátt, sem aldrei hafði áður þekkt meðal barna Lehís. Nú voru þeir viðbúnir að taka á móti Lamanítum og berjast eftir fyrirmælum Morónís.

Alma 49

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

- 9 Og svo bar við, að Lamanítar, eða Amalikkítar, voru ákaflega undrandi yfir stríðsundirbúningi þeirra.
- 10 En ef Amalikkía konungur hefði nú komið niður frá Nefílandi í fararbroddi hersveita sinna, hefði hann ef til vill látið Lamaníta ráðast á Nefíta við Ammóníaborg. Því að sjá. Honum stóð á sama um blóð þjóðar sinnar.
- 11 En sjá. Amalikkía kom ekki sjálfur niður til orrustu. Og sjá, yfirforingjar hans þorðu ekki að ráðast á Nefíta við Ammóníaborg, því að Moróni hafði breytt stjórn mála meðal Nefíta svo mjög, að Lamanítar urðu vonsviknir í vari sínu og gátu ekki ráðist á þá.
- 12 Þess vegna héldu þeir undan út í óbyggðirnar, tóku upp herbúðir sínar og héldu í átt að Nóalandi, sem þeir töldu vera næstbesta staðinn til að ráðast gegn Nefítum.
- 13 Því að þeir vissu ekki, að Moróni hafði víggirt eða reist varnarvirki umhverfis sérhverja borg í öllu landinu. Þess vegna héldu þeir áfram til Nóalands ákveðnir í huga. Já, yfirforingjar þeirra gengu fram og sóru þess eidd að tortíma íbúum þeirrar borgar.
- 14 En sjá. Þeim til undrunar var Nóaborg, sem fram að þessu hafði verið veikur punktur, orðin sterk fyrir tilstilli Morónis. Já, hún var jafnvel sterkari en Ammóníaborg.
- 15 Og sjá. Í þessu fólst viska Morónis, því að hann hafði gjört ráð fyrir, að þeir yrðu hræddir hjá Ammóníaborg, og þar eð Nóaborg hafði fram að þessu verið veikasti hlekkurinn í landinu, þá mundu þeir halda þangað til orrustu, og þannig fór, eins og hann ætlaði.
- 16 Og sjá. Moróni hafði skipað Lehi foringja yfir mönnum borgarinnar, en það var hinn sami Lehi, sem barðist við Lamaníta í dalnum austan við Sídonshljót.
- 17 Og sjá. Nú bar svo við, að þegar Lamanítar höfðu uppgötvað, að Lehi réð yfir borginni, urðu þeir aftur fyrir vonbrigðum, því að þeir óttuðust Lehi ákaflega. Engu að síður höfðu yfirforingjar þeirra svarið þess eidd að ráðast á borgina, og þess vegna leiddu þeir fram hersveitir sínar.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

- 18 En sjá. Lamanítar gátu aðeins komist inn fyrir varnarvirki þeirra gegnum innganginn, vegna þess hve moldarhryggirnir voru háir og skurðirnir, sem grafnir höfðu verið í kring, voru djúpir, alls staðar nema við innganginn.
- 19 Og á þennan hátt voru Nefítar reiðubúnir að tortíma öllum, sem reyndu að klifra upp til að komast inn í virkið eftir nokkurri annarri leið, með því að slöngva steinum yfir og skjóta örvum að þeim.
- 20 Þannig voru þeir viðbúnir, já, hópur af sterkustu mönnum þeirra, með sverð sín og slöngur, til að ljósta alla þá, sem reyndu að komast inn í varnarvirki þeirra við innganginn. Og þannig voru þeir við því búnir að verja sig gegn Lamanítum.
- 21 Og svo bar við, að foringjar Lamaníta leiddu heri sína fram að innganginum og tóku að berjast við Nefíta til að komast inn í virki þeirra. En sjá. Þeir voru hraktir til baka mörgum sinnum og voru felldir í gífurlegu mannfalli.
- 22 Þegar þeir sáu, að þeir gátu ekki náð valdi yfir Nefítum við innganginn, tóku þeir að rífa niður moldarbakka þeirra til að fá inngönguleið fyrir heri sína, svo að þeir hefðu jafnari aðstöðu til að berjast. En sjá. Við þessar tilraunir var þeim sópað niður með steinum og örvum, sem varpað var og skotið að þeim. Og í stað þess að fylla skurði Nefíta með moldarhryggjunum, fylltust þeir í sama mæli af dauðum og særðum líkómum þeirra sjálfra.
- 23 Þannig höfðu Nefítar allt vald yfir óvinum sínum. Og þannig reyndu Lamanítar að tortíma Nefítum, þar til yfirforingjar þeirra höfðu allir verið drepnir, já, yfir þúsund Lamanítar voru drepnir. Hins vegar var ekki ein einasta sál drepin meðal Nefíta.
- 24 Um það bil fimmtíu særðust frá örvum Lamaníta við innganginn, en skildir þeirra, brynjur og hjálmar vörðu þá svo vel, að sár þeirra voru á fótleggjum þeirra, en mörg þeirra voru alvarleg.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

- 25 Og svo bar við, að þegar Lamanítar sáu, að yfirforingjar þeirra voru allir fallnir, flúðu þeir út í óbyggðirnar. Og svo bar við, að þeir sneru aftur til Nefílands til að segja Amalíkkía konungi sínum, en hann var fæddur Nefíti, frá hinu mikla manntjóni sínu.
- 26 Og svo bar við, að hann varð ákaflega reiður mönnum sínum, vegna þess að hann hafði ekki fengið vilja sínum framgengt gagnvart Nefítum. Hann hafði ekki hneppt þá undir ok ánauðar.
- 27 Já, hann var ákaflega reiður, og hann formælti Guði og einnig Moróni og sór þess eið, að hann skyldi drekka blóð hans. Og þetta var vegna þess að Moróni hafði fylgt boðum Guðs við að tryggja öryggi þjóðar sinnar.
- 28 Og svo bar við, að hins vegar þakkaði Nefíþjóðin Drottni Guði sínum fyrir óviðjafnanlegan kraft hans við að bjarga þeim úr höndum óvinanna.
- 29 Og þannig lauk nítjándra stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.
- 30 Já, og samfelldur friður ríkti meðal þeirra og ákaflega mikil velmegun í kirkjunni vegna þeirrar umhyggju og kostgæfni, sem þeir sýndu orði Guðs, sem Helaman, Síblon, Kóríanton og Ammon og bræður hans boðuðu þeim, já, og allir þeir, sem vígðir höfðu verið eftir hinni heilögu reglu Guðs, skírðir höfðu verið til iðrunar og sendir út til að prédika meðal fólksins.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblón, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

Alma 50

- 1 Og nú bar svo við, að Moróni hætti ekki stríðsundirbúningi eða að verja þjóð sína gegn Lamanítum, því að í byrjun tuttugasta stjórnarárs dómaranna lét hann heri sína grafa upp hauga af mold umhverfis allar borgir um allt land í eigu Nefíta.
- 2 Og ofan á þessa moldarhryggi lét hann setja timbur, já, mannhæðarhátt timburverk umhverfis borgirnar.
- 3 Og ofan á þetta timburverk lét hann reisa girði úr sterkum og háum staurum allt í kring.
- 4 Og hann lét reisa turna með útsýni yfir þessi girði, og hann lét gjöra byrgi uppi á þessum turnum, svo að steinar og örvar Lamaníta gætu ekki sært þá.
- 5 Og þeir voru viðbúnir því að kasta steinum ofan úr þeim að eigin geðþótta og styrk og drepa hvern þann, sem reyndi að nálgast borgarmúrana.
- 6 Þannig reisti Moróni virki gegn komu óvinanna umhverfis hverja einustu borg í landinu.
- 7 Og svo bar við, að Moróni lét heri sína fara út í austuróbyggðirnar. Já, og þeir lögðu af stað og hröktu alla Lamaníta í austuróbyggðunum inn í þeirra eigið land, sem var sunnan við Sarahemland.
- 8 Og Nefíland lá beint frá sjónum í austri til vesturs.
- 9 Og svo bar við, að þegar Moróni hafði hrakið alla Lamaníta út úr austuróbyggðunum, sem voru norðan við þeirra eigið land, lét hann íbúa Sarahemlals og landsins umhverfis það fara út í austuróbyggðirnar, allt að sjávarströndinni, og taka landið til eignar.

Alma 50

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

- 10 Og hann setti einnig heri í suðri, á yfirráðasvæði þeirra, og lét þá reisa virki til að tryggja heri sína og þjóð sína fyrir óvinunum.
- 11 Og þannig einangraði hann öll virki Lamaníta í austuróbyggðunum, já, einnig í vestri, og víggirti landamærin milli Nefíta og Lamaníta, milli Sarahemlalands og Nefílands, frá sjónum í vestri og meðfram upptökum Síðonsfljóts — en Nefítar höfðu eignarhald á öllu landi fyrir norðan, já, meira að segja öllu landi norðan við landið Nægtarbrunn að vild sinni.
- 12 Þannig leitaðist Moróni við með herjum sínum, sem uxu daglega vegna fullvissunnar um þá vernd, sem verk hans færðu þeim, að útiloka styrk og vald Lamaníta úr landi þeirra, þannig að þeir hefðu ekkert vald yfir löndum í þeirra eigu.
- 13 Og svo bar við, að Nefítar tóku að leggja grundvöll að borg, sem þeir nefndu Moróniborg, og var hún við austursjóinn, í suðri við landamæri Lamaníta.
- 14 Og þeir tóku einnig að grundvalla borg milli Moróniborgar og Aronsborgar, beggja vegna við landamæri Arons og Morónís. Og þeir nefndu borgina eða landið Nefía.
- 15 Og þeir tóku einnig á þessu sama ári að reisa margar borgir í norðri. Eina reistu þeir á sérstakan hátt og nefndu Lehi, og var hún í norðri við sjávarströndina.
- 16 Og þannig lauk tuttugasta árinu.
- 17 Og hagar Nefíþjóðarinnar stóð í þessum blóma í upphafi tuttugasta og fyrsta stjórnarárs dómara yfir Nefíþjóðinni.
- 18 Og þeim vegnaði sérlega vel, og þeir urðu stórauðugir. Já, og þeim fjölgaði, og þeir urðu sterkir í landinu.
- 19 Og þannig sjáum við, hve miskunnsamur og réttvís Drottinn er í öllu og uppfyllir öll orð sín við mannanna börn. Já, við sjáum, að jafnvel á þessum tíma sannast orð hans, sem hann mælti við Lehi, er hann sagði:

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephihah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

- 20 Blessaður ert þú og börn þín. Og þau munu blessuð, og sem þau halda boðorð mín, svo mun þeim vegna vel í landinu. En haf þú hugfast, að sem þau halda ekki boðorð mín, svo munu þau útilokuð úr návist Drottins.
- 21 Og við sjáum, að þessi fyrirheit hafa sannast á Nefíþjóðinni. Því að það hafði verið innbyrðis sundurlyndi þeirra og illdeilur, já, morð þeirra og rán, falsguðadýrkun og hórdómur og viðurstygð, sem kallað hafði yfir þá stríð þeirra og tortímingu.
- 22 En þeim, sem staðfastir héldu boðorð Drottins, var ávallt borgið, meðan þúsundir ranglátra bræðra þeirra hafa verið hnepttar í ánauð, fallið fyrir sverði eða þeim hnignað í vantrú og þeir blandast Lamanítum.
- 23 En sjá. Meðal Nefíþjóðarinnar gat ekki hamingjuríkari tíma síðan á dögum Nefís en á dögum Morónís, já, á þessum tíma, á tuttugasta og fyrsta stjórnarári dómaranna.
- 24 Og svo bar við, að tuttugasta og öðru stjórnarári dómaranna lauk einnig í friði og einnig tuttugasta og þriðja árinu.
- 25 Og svo bar við, að í upphafi tuttugasta og fjórða stjórnarárs dómaranna hefði einnig ríkt friður meðal Nefíþjóðarinnar, ef ekki hefðu átt sér stað deilur meðal þeirra um Lehíland og Moríantonland, en þau lönd tengdust hvort öðru á landamærum Lehís og lágu bæði að sjávarströndinni.
- 26 Því að sjá. Íbúar Moríantonslands gjörðu kröfur til hluta af Lehílandi, og upphófust þess vegna heitar deilur þeirra á milli, þannig að íbúar Moríantons tóku upp vopn gegn bræðrum sínum og voru ákveðnir í að drepa þá með sverði.
- 27 En sjá. Íbúar Lehílands flúðu til herbúða Morónís og leituðu aðstoðar hans. Því að sjá. Þeir höfðu ekki rangt fyrir sér.

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrellings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

- 28 Og svo bar við, að þegar fólk Moríantons, undir forystu manns að nafni Moríanton, uppgötvaði, að íbúar Lehis voru flúnir til herbúða Morónís, óttuðust þeir mjög, að her Morónís réðist á þá og tortímdi þeim.
- 29 Þess vegna taldi Moríanton fólkið á að flýja til landsins í norðri — en það var þakið víðáttumiklum vötnum — og taka það til eignar.
- 30 Og sjá. Þeir hefðu framkvæmt þessa áætlun (sem ástæða hefði verið til að harma). En sjá. Moríanton, sem var mjög skapheitur maður, varð reiður við eina þjónustustúlku sína og réðst á hana og barði hana illa.
- 31 Og svo bar við, að hún flúði og fór yfir í herbúðir Morónís og sagði honum frá öllu þessu og einnig frá ásetningi þeirra um að flýja inn í landið í norðri.
- 32 En sjá. Íbúar landsins Nægtarbrunns, eða öllu heldur Moróní, óttuðust að fólkið mundi hlýða á orð Moríantons og sameinast fólki hans og þannig næði hann eignarhaldi á þessum hluta landsins, sem gæti haft alvarlegar afleiðingar fyrir Nefíþjóðina, já, afleiðingar, sem leiða mundu til þess, að hún glataði lýðfrelsi sínu.
- 33 Þess vegna sendi Moróní tygjaðan her til að verða á undan fólki Moríantons og stöðva flótta þess inn í landið í norðri.
- 34 Og svo bar við, að þeir náðu þeim ekki fyrr en þeir komu að landamærum Auðnarinnar, en þar komust þeir fram fyrir þá á hinu þrönga eidi, sem lá inn í landið í norðri, meðfram sjónum, já, með sjónum bæði að vestan og austan.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

35 Og svo bar við, að herinn, sem Moróni sendi og var undir forystu manns að nafni Teankúm, mætti fólki Moríantons. En svo þrjóskt var fólk Moríantons undir áhrifum ranglætis hans og fagurgala, að í bardaga sló á milli þeirra, og í honum drap Teankúm Moríanton og sigraði her hans og tók þá til fanga og sneri aftur til herbúða Morónís. Og þannig lauk tuttugasta og fjórða stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.

36 En á þennan hátt var fólk Moríantons flutt til baka. Og eftir að það hafði gjört sáttmála um að halda frið, var það aftur flutt til Moríantonslands, og samkomulag náðist við íbúa Lehís, og þeir voru einnig fluttir aftur til lands síns.

37 Og svo bar við, að á sama ári og Nefíþjóðin hafði endurheimt friðinn, dó Nefía, annar aðaldómarinn, og hafði hann setið í dómarasætinu, fullkomlega grandvar fyrir Guði.

38 Engu að síður hafði hann neitað Alma um að taka við þeim heimildum og munum, sem að mati Alma og fedra hans voru taldir helgastir. Þess vegna hafði Alma fengið þær syni sínum Helaman í hendur.

39 Sjá. Svo bar við, að sonur Nefía var skipaður í dómarasætið í stað föður síns. Já, hann var skipaður yfirdómari og stjórnandi þjóðarinnar, með eiði og helgri athöfn til að dæma réttlátlega og varðveita frið og frelsi þjóðarinnar og vernda þau helgu réttindi þeirra að tilbiðja Drottin Guð sinn, já, og styðja og varðveita málstað Guðs alla sína daga og láta hina ranglátu sæta réttvísi, í samræmi við brot þeirra.

40 En sjá. Nafn hans var Pahóran. Og Pahóran settist í sæti föður síns og hóf stjórnartíð sína yfir Nefíþjóðinni í lok tuttugasta og fjórða ársins.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephiah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

Behold, it came to pass that the son of Nephiah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

Alma 51

- 1 En nú bar svo við í upphafi tuttugasta og fimmta stjórnarárs dómaraanna yfir Nefíþjóðinni, að þeir höfðu komið á friði milli íbúa Lehís og Moríantons um lönd sín og höfðu hafið tuttugasta og fimmta stjórnarárið í friði —
- 2 Engu að síður hélst ekki lengi fullkominn friður í landinu, því að deilur hófust meðal manna um yfirdómarann Pahóran. Því að sjá. Hluti fólks óskaði eftir, að nokkrum ákveðnum lagagreinum yrði breytt.
- 3 En sjá. Pahóran vildi hvorki breyta lögnum né leyfa, að þeim væri breytt. Þess vegna hlustaði hann ekki á þá, sem sent höfðu beiðni um breytingar á lögnum.
- 4 Af þessum sökum voru þeir, sem vildu láta breyta lögnum, honum reiðir og vildu, að hann yrði ekki lengur yfirdómari landsins. Þess vegna reis upp djúpur ágreiningur um þetta mál, en þó kom ekki til blóðsúthellinga.
- 5 Og svo bar við, að þeir, sem koma vildu Pahóran úr valdastóli dómaraembættisins, nefndust konungssinnar, því að þeir vildu, að lögnum yrði breytt þannig, að hin frjálsa stjórn yrði afnumin og konungur settur yfir landið.
- 6 En þeir, sem vildu, að Pahóran yrði áfram dómari yfir landinu, tóku sér nafnið frelsissinnar, og þannig varð klofningur meðal þeirra, því að frelsissinnar höfðu unnið þess eidda gjört sáttmála um að varðveita rétt sinn og réttindi trúar sinnar með frjálsri stjórn.
- 7 Og svo bar við, að rödd þjóðarinnar var látin jafna ágreining þeirra. Og svo bar við, að rödd þjóðarinnar reyndist hliðholl frelsissinum, og Pahóran hélt dómaraætinu, en það vakti mikinn fögnuð meðal bræðra Pahórans og einnig meðal frelsissinna og þaggaði einnig niður í konungssinum, svo að þeir þorðu ekki að mótmæla og neyddust til að styðja málstað lýðfrelsisins.

Alma 51

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

- 8 En þeir, sem aðhylltust konungsstjórn voru hinir aðalbornu, og þeir sóttust eftir að verða konungar. Og þeir voru studdir af þeim, sem sóttust eftir völdum og yfirráðum yfir fólkinu.
- 9 En sjá. Áhættusamt var fyrir Nefíþjóðina að eiga í slíkum innbyrðis deilum á þessum tíma, því að sjá, Amalíkkía hafði enn á ný egnt hjörtu Lamaníta gegn Nefítum, og hann safnaði saman hermönnum úr öllu landi sínu og vopnaði þá og bjó þá undir styrjöld af mestu elju, því að hann hafði svarið þess eið, að hann skyldi drekka blóð Morónís.
- 10 En sjá. Við munum sjá, að þetta heit, sem hann gaf, var vanhugsað. Engu að síður bjó hann sig og heri sína undir orrustu gegn Nefítum.
- 11 En herir hans voru ekki eins fjölmennir og þeir höfðu verið fram að þessu vegna hinna mörgu þúsunda, sem Nefítar höfðu fellt. En þrátt fyrir hið mikla tap þeirra hafði Amalíkkía safnað saman furðu miklum her, svo miklum, að hann óttaðist ekki að halda niður í Sarahemland.
- 12 Já, jafnvel Amalíkkía sjálfur hélt þangað í fararbroddi Lamaníta. En þetta var á tuttugasta og fimmta stjórnarári dómara, og það var á sama tíma og þeir tóku að jafna ágreiningsmál sín varðandi yfirdómarann Pahóran.
- 13 Og svo bar við, að þegar mennirnir, sem nefndust konungssinnar, heyrðu, að Lamanítar væru að koma niður til að berjast gegn þeim, glöddust þeir í hjörtum sínum. Og þeir neituðu að taka upp vopn, því að þeir voru svo reiðir yfirdómara sínum og einnig frelsissinum, að þeir vildu ekki taka upp vopn til að verja land sitt.
- 14 Og svo bar við, að þegar Moróní sá þetta og sá einnig, að Lamanítar voru að koma inn yfir landamæri landsins, varð hann ákaflega reiður vegna þrjósku þessa fólks, sem hann hafði lagt svo mikið á sig við að vernda. Já, hann varð ákaflega reiður, sál hans fylltist reiði gegn þeim.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

- 15 Og svo bar við, að hann sendi bænaskrá með rödd þjóðarinnar til stjórnanda landsins og óskaði eftir því, að hann læsi hana og veitti sér (Moróni) vald til að neyða þessa fráhverfinga til að verja land sitt, eða taka þá af lífi ella.
- 16 Því að fyrsta hugsun hans var að binda enda á þess háttar deilur og ágreining meðal þjóðarinnar. Því að sjá. Slíkt hafði fram að þessu verið orsök allrar tortímingar þeirra. Og svo bar við, að það var heimilað samkvæmt rödd þjóðarinnar.
- 17 Og svo bar við, að Moróni skipaði her sínum að halda gegn konungssinum til að lækka í þeim hrokann og ættardrambið og jafna þá við jörðu — eða þeir tækju að öðrum kosti upp vopn til stuðnings lýðfrelsinu.
- 18 Og svo bar við, að herirnir héldu fram gegn þeim. Og þeir lækkuðu hroka þeirra og ættardramb, þannig að þegar þeir lyftu stríðsvopnum sínum til að berjast gegn mönnum Morónís, voru þeir höggðir niður og jafnaðir við jörðu.
- 19 Og svo bar við, að fjögur þúsund þessara fráhverfinga voru höggðir niður með sverði. Og þeir af forsprökkum þeirra, sem ekki voru drepnir í bardaga, voru teknir og þeim varpað í fangelsi, því að enginn tími var fyrir réttarhöld yfir þeim á þessum tíma.
- 20 Og þeir, sem eftir voru af þessum fráhverfingum, beygðu sig fyrir frelsistákninu — frekar en að vera felldir til jarðar með sverði — og neyddust til að draga frelsistáknið að húni á turnum sínum og í borgum sínum og taka upp vopn til varnar landi sínu.
- 21 Og þannig batt Moróni enda á tilvist þessara konungssinna, svo að engir þekktust undir nafngiftinni konungssinni. Og þannig batt hann enda á þrjósku og hroka þeirra, sem þóttust hafa aðalsblóð í æðum. En þeir voru látnir auðmýkja sig eins og bræður þeirra og urðu að berjast hraustlega fyrir frelsi sínu undan ánaud.

And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.

For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.

And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.

And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.

And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.

And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.

And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.

- 22 Sjá. Svo bar við, að meðan Moróni var þannig að brjóta á bak aftur stríð og illdeilur meðal sinnar eigin þjóðar og beygja hana til friðar og siðmenningar og var að setja reglur um stríðsundirbúning gegn Lamanítum, sjá, þá voru Lamanítar komnir inn í Moróníland, sem var við sjávarströndina.
- 23 Og svo bar við, að Nefítar voru ekki nægilega sterkir í Moróniborg. Þess vegna hrakti Amalikkía þá burtu og varð mörgum að bana. Og svo bar við, að Amalikkía hertók borgina, já, hertók öll virki þeirra.
- 24 Og þeir, sem flúðu út úr Moróniborg, komu til Nefíaborgar. Og íbúar Lehiborgar söfnuðust einnig saman og hófu viðbúnað og voru undir það búnir að taka á móti Lamanítum í orrustu.
- 25 En svo bar við, að Amalikkía vildi ekki leyfa Lamanítum að herja á Nefíaborg, heldur hélt þeim við sjávarströndina og skildi eftir menn í hverri borg til að halda henni og verja hana.
- 26 Og þannig hélt hann áfram og lagði undir sig margar borgir. Nefíaborg, Lehiborg, Moríantonsborg, Omnerborg, Gídborg og Múlekborg, sem allar voru að austanverðu við sjávarströndina.
- 27 Og þannig höfðu Lamanítar náð, með slægð Amalikkía og ótal hersveitum, öllum þessum borgum, sem allar voru vígbúnar samkvæmt vígbúnaði Morónís, og allar urðu þær Lamanítum sterk vígi.
- 28 Og svo bar við, að þeir héldu til landamæra Nægtarbrunnis og hröktu Nefíta á undan sér og réðu marga af dögum.
- 29 En svo bar við, að Teankúm, sem drepið hafði Moríanton, bauð þeim birginn, en hann hafði stöðvað flóttu fólks síns.
- 30 Og svo bar við, að hann stöðvaði einnig Amalikkía, þegar hann var á leið með fjölmennan her sinn til að hertaka landið Nægtarbrunn og einnig landið í norðri.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war against the Lamanites, behold, the Lamanites had come into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephiah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephiah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephiah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

- 31 En sjá. Amalíkkía varð fyrir vonbrigðum, því að Teankúm og menn hans hröktu hann til baka, en þeir voru miklir hermenn. Og sérhver maður Teankúms var Lamanítum fremri að styrk og hernaðarlist, þannig að þeir náðu undirtökum í viðureign sinni við Lamaníta.
- 32 Og svo bar við, að þeir þreyttu þá og héldu áfram að drepa þá til myrkurs. Og svo bar við, að Teankúm og menn hans tjölduðu á landamærum Nægtarbrunnis. En Amalíkkía tjaldaði við sjávarströndina, og þannig voru þeir reknir brott.
- 33 Og svo bar við, að þegar náttá tók, læddust Teankúm og þjónn hans út og fóru um nóttina inn í tjaldbúðir Amalíkkía. Og sjá. Svefninn hafði borið þá ofurliði vegna mikillar þreytu eftir erfíði og hita dagsins.
- 34 Og svo bar við, að Teankúm laumaðist inn í tjald konungs og lagði spjót í hjarta hans. Og lét þannig konungur lífið samstundis, án þess að þjónar hans vöknudu.
- 35 Og hann sneri með leynd aftur til sinna eigin búða. Og sjá. Menn hans voru sofandi, en hann vakti þá og sagði þeim allt, sem hann hafði gjört.
- 36 Og hann lét heri sína vera viðbúna, ef Lamanítarnir skyldu vakna og ráðast að þeim.
- 37 Og þannig lauk tuttugasta og fimmta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni. Og þannig lauk ævidögum Amalíkkía.
- But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, insomuch that they did gain advantage over the Lamanites.
- And it came to pass that they did harass them, insomuch that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful; and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the seashore, and after this manner were they driven.
- And it came to pass that when the night had come, Teancum and his servant stole forth and went out by night, and went into the camp of Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.
- And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king immediately that he did not awake his servants.
- And he returned again privily to his own camp, and behold, his men were asleep, and he awoke them and told them all the things that he had done.
- And he caused that his armies should stand in readiness, lest the Lamanites had awakened and should come upon them.
- And thus endeth the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus endeth the days of Amalickiah.

Alma 52

- 1 Og nú bar svo við, að á tuttugasta og sjötta stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni, sjá, þegar Lamanítar vöknudu á fyrsta morgni hins fyrsta mánaðar, sjá, þá fundu þeir Amalikkía dauðan í tjaldi sínu. Og þeir sáu einnig að Teankúm var reiðubúinn að leggja til orrustu við þá á þeim degi.
- 2 En þegar Lamanítar sáu þetta, urðu þeir óttaslegnir, og þeir hættu við áform sitt um að fara inn í landið í norðri og hörfuðu með allan her sinn inn í Múlekborg og leituðu verndar í víggirðingum sínum.
- 3 Og svo bar við, að bróðir Amalikkía var skipaður konungur fólksins, en nafn hans var Ammorón. Þannig var Ammorón konungur, bróðir Amalikkía konungs, skipaður til að ríkja í hans stað.
- 4 Og svo bar við, að hann skipaði mönnum sínum að halda þeim borgum, sem þeir höfðu tekið með blóðsúthellingum, en þeir höfðu engar borgir tekið án þess að missa mikið blóð.
- 5 Og nú sá Teankúm, að Lamanítar voru staðráðnir í að halda þeim borgum, sem þeir höfðu tekið, og þeim hlutum landsins, sem þeir höfðu lagt undir sig. Og þar eð hann sá einnig, hve gífurlega fjölmennir þeir voru, áleit hann ekki ráðlegt að reyna að ráðast á þá í virkjum þeirra.
- 6 En hann hélt mönnum sínum umhverfis, eins og hann væri að undirbúa stríð. Já, en hann var í raun að undirbúa vörn gegn þeim með því að hrúga upp veggjum umhverfis og reisa byrgi.
- 7 Og svo bar við, að hann hélt þannig áfram stríðsundirbúningi, þar til Moróni hafði sent mikinn fjölda manna til að styrkja her hans.
- 8 Og Moróni sendi honum einnig fyriræli um að halda öllum föngum, sem féllu honum í hendur, því að þar eð Lamanítar höfðu tekið marga fanga, skyldi hann halda öllum föngum Lamaníta sem lausnargjaldi fyrir þá, sem Lamanítar höfðu tekið.

Alma 52

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

- 9 Og hann sendi honum einnig fyrirmæli um að víggirða landið Nægtarbrunn og tryggja hið þrönga eiði, sem lægi inn í landið í norðri, að öðrum kosti gætu Lamanítar náð þeim stað og hefðu þá afl til að sækja að þeim frá öllum hliðum.
- 10 Og Moróni sendi einnig til hans boð og óskaði þess, að hann verði af trúmennsku þann landshluta og leitaði eftir megni sérhvers færís til að hegna Lamanítum í þeim landshluta, svo að hann gæti ef til vill með herbrögðum, eða á einhvern annan hátt, náð aftur þeim borgum, sem teknar höfðu verið úr þeirra höndum. Einnig, að hann víggirti og styrkti nálægar borgir, sem ekki höfðu fallið í hendur Lamanítum.
- 11 Og hann sagði einnig við hann: Ég væri fús til að koma til þín, en sjá, Lamanítar hafa ráðist á okkur við landamærin við vestursjóinn. Og sjá. Ég held gegn þeim og get því ekki komið til þín.
- 12 En konungurinn (Ammorón) hafði farið frá Sarahemlandi og kunngjört drottningunni dauða bróður síns og hafði safnað saman miklum fjölda manna og haldið gegn Nefítum við vestursjóinn.
- 13 Og þannig reyndi hann að klekkja á Nefítum og draga burtu hluta af herstyrk þeirra til þessa landshluta, en samtímis hafði hann skipað þeim, sem hann hafði skilið eftir til að halda þeim borgum, sem hann hafði tekið, að þrengja einnig að Nefítum við austursjóinn og leggja undir sig land þeirra, eftir því sem í þeirra valdi stæði og herstyrkur þeirra leyfði.
- 14 Og í þessari hættulegu stöðu voru Nefítar við lok tuttugasta og sjötta stjórnarárs dómaranna yfir Nefíþjóðinni.
- 15 En sjá. Svo bar við á tuttugasta og sjöunda stjórnarári dómaranna, að Teankúm, samkvæmt skipun Morónís — sem hafði komið á fót herjum til að vernda suður- og vesturlandamæri landsins og hóf hergöngu sína að landinu Nægtarbrunni til þess að aðstoða Teankúm með mönnum sínum við að ná aftur borgunum, sem þeir höfðu tapað —

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

16 Og svo bar við, að Teankúm hafði fengið fyrirmæli um að ráðast á Múlekborg og taka hana aftur, ef mögulegt væri.

17 Og svo bar við, að Teankúm bjó sig undir að ráðast á Múlekborg og leiða her sinn fram gegn Lamanítum, en hann sá, að ekki var hægt að yfirbuga þá, meðan þeir væru í virkjum sínum. Þess vegna lét hann af áformum sínum og sneri aftur til borgarinnar Nægtarbrunns til að bíða komu Morónis og aukins liðsstyrks.

18 Og svo bar við, að Moróni kom með her sinn til landsins Nægtarbrunns síðari hluta tuttugasta og sjöunda stjórnarárs dómara yfir Nefþjóðinni.

19 Og í upphafi tuttugasta og áttunda ársins héldu Moróni, Teankúm og margir yfirforingjar þeirra herstjórnarráðstefnu — hvað þeir skyldu taka til bragðs til að fá Lamanítana til að koma út og berjast við sig, eða hvort þeir gætu með einhverjum ráðum lokkað þá út úr virkjum sínum, svo að þeir gætu náð yfirhöndinni yfir þeim og tekið aftur Múlekborg.

20 Og svo bar við, að þeir sendu sendiboða til hers Lamaníta, sem varði Múlekborg, til leiðtoga þeirra, sem bar nafnið Jakob, og óskuðu þess, að hann kæmi út fyrir með heri sína til móts við þá úti á sléttunum milli hinna tveggja borga. En sjá. Jakob, sem var Sóramíti, vildi ekki koma út fyrir með her sinn til móts við þá á sléttunum.

21 Og svo bar við, að Moróni, sem var orðinn vonlaus um, að þeir mættust á jöfnum grundvelli, lagði á ráðin um að ginna Lamaníta út úr virkjum sínum.

22 Þess vegna lét hann Teankúm fara með nokkra menn niður með ströndinni. En Moróni og her hans fóru að næturlagi út í óbyggðirnar vestan við Múlekborg. Næsta dag, þegar verðir Lamaníta urðu varir við Teankúm, hlupu þeir til og sögðu Jakob, foringja sínum, frá því.

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

23 Og svo bar við, að herir Lamaníta héldu fram gegn Teankúm, og töldu sig geta yfirbugað hann með mannfjölda sínum, vegna þess hve lið hans var fámennt. En þegar Teankúm sá heri Lamaníta koma út gegn sér, hörfaði hann undan niður með ströndinni í norðurátt.

24 Og svo bar við, að þegar Lamanítar sáu, að hann lagði á flóttu, jókst þeim kjarkur, og þeir eltu þá af kappi. En meðan Teankúm þannig leiddi burtu Lamanítana, sem eltu þá árangurslaust, skipaði Moróni hluta af her sínum, sem með honum var, að halda inn í borgina og hertaka hana.

25 Og þetta gjörðu þeir og drápu alla, sem skildir höfðu verið eftir til að verja borgina, já, alla, sem vildu ekki láta af hendi stríðsvopn sín.

26 Og þannig hafði Moróni náð Múlekborg á sitt vald með hluta af her sínum, en samtímis hélt hann með þá, sem eftir voru, til móts við Lamaníta, þegar þeir sneru aftur frá því að hafa veitt Teankúm eftirför.

27 Og svo bar við, að Lamanítar veittu Teankúm eftirför, þar til þeir komu í nánd við borgina Nægtarbrunn, en þar hittu þeir fyrir Lehi ásamt smáher, sem skilinn hafði verið eftir til að vernda borgina Nægtarbrunn.

28 Og sjá nú. Þegar yfirforingi Lamaníta sá Lehi með her sinn koma á móti þeim, flúðu þeir í ofboði af ótta við að ná ekki til Múlekborgar, áður en Lehi næði þeim, því að þeir voru þreyttir af hergöngunni, en menn Lehis voru óþreyttir.

29 En Lamanítar vissu ekki, að Moróni hafði verið að baki þeim með her sinn. Allt, sem þeir óttuðust, var Lehi og menn hans.

30 En Lehi hafði enga löngun til að ráðast á þá fyrr en þeir mættu Moróni og her hans.

31 Og svo bar við, að áður en Lamanítar höfðu hörfað langt undan, voru þeir umkringdir Nefítum, af mönnum Morónis annars vegar og mönnum Lehis hins vegar, sem allir voru óþreyttir og fullir þrótti, en Lamanítar voru þreyttir af sinni löngu hergöngu.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

- 32 Og Moróni skipaði mönnum sínum að ráðast á þá, þar til þeir létu af hendi stríðsvopn sín.
- 33 Og svo bar við, að Jakob, sem var foringi þeirra og einnig var Sóramíti og gæddur var ósigrandi anda, leiddi Lamaníta til orrustu gegn Moróni með feikna ofsa.
- 34 Og þar eð Moróni stóð í vegi fyrir þeim, var Jakob staðráðinn í að drepa þá og höggva sér leið til Múlekborgar. En sjá. Moróni og menn hans voru kraftmeiri og létu því ekki undan síga fyrir Lamanítum.
- 35 Og svo bar við, að þeir börðust á báðar hendur af mikilli heift, og margir voru drepnir á báða bóga. Já, og Moróni særðist og Jakob var drepinn.
- 36 Og Lehi réðst að þeim aftan frá með sínum sterku mönnum, af slíkum ofsa, að Lamanítar þeir, sem aftastir voru, létu af hendi stríðsvopn sín, en hinir, sem voru mjög ráðvilltir, vissu ekki, hvert þeir ættu að fara né hvar þeir ættu að berjast.
- 37 Þegar Moróni sá ringulreiðina, sagði hann við þá: Ef þið viljið koma með stríðsvopn ykkar og láta þau af hendi, sjá, þá munum við ekki úthella blóði ykkar.
- 38 Og svo bar við, að þegar Lamanítar heyrðu þessi orð, gengu yfirforingjar þeirra fram, allir sem ekki höfðu verið drepnir, og köstuðu stríðsvopnum sínum til jarðar að fótum Morónis og buðu einnig mönnum sínum að gjöra hið sama.
- 39 En sjá. Margir vildu það ekki. Og þeir, sem vildu ekki láta af hendi sverð sín, voru teknir og fjötraðir, og stríðsvopn þeirra voru tekin af þeim og þeir neyddir til að halda með bræðrum sínum til landsins Nægtarbrunnis.
- 40 Og fjöldi þeirra, sem teknir voru til fanga, var meiri en fjöldi þeirra, sem drepnir höfðu verið, já, fleiri en þeir, sem drepnir höfðu verið úr báðum liðum.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

And now the number of prisoners who were taken exceeded more than the number of those who had been slain, yea, more than those who had been slain on both sides.

Alma 53

- 1 Og svo bar við, að þeir settu verði yfir Lamanítafangana og neyddu þá til að fara og grafa sína dauðu, já, og einnig hina dauðu meðal Nefíta, sem drepnir höfðu verið. Og Moróni setti menn yfir þá til að gæta þeirra, meðan þeir ynnu störf sín.
- 2 Og Moróni fór til Múlekborgar ásamt Lehi og tók við stjórn borgarinnar og gaf hana Lehi. En sjá. Lehi þessi var maður, sem hafði verið með Moróni í flestum orrustum hans, og hann var maður líkur Moróni, og þeir glöddust yfir velgengni hvor annars. Já, þeir voru hvor öðrum hjartfólgirnir og einnig hjartfólgirnir allri Nefíþjóðinni.
- 3 Og svo bar við, að eftir að Lamanítar höfðu lokið við að grafa sína dauðu og einnig hina dauðu Nefíta, voru þeir látnir halda aftur til Nægtarbrunnns. En samkvæmt fyrirætlunum Morónís, lét Teankúm þá hefja vinnu við að grafa skurð umhverfis landið, eða borgina Nægtarbrunn.
- 4 Og hann lét þá reisa brjóstvirki úr timbri á innri bakka skurðarins, og þeir hlóðu mold úr skurðinum upp að timburvirkinu. Og þannig létu þeir Lamaníta erfða, þar til þeir höfðu lokið við að girða borgina Nægtarbrunn sterkum og afar háum vegg úr viði og mold.
- 5 Og þessi borg varð mjög sterkt vígi upp frá því, og í þessari borg geymdu þeir Lamanítafangana, já, innan veggjar, sem þeir höfðu látið þá reisa eigin höndum. En Moróni neyddist til að láta Lamaníta vinna, því að auðvelt var að gæta þeirra, meðan þeir voru við vinnu, og hann vildi hafa allt lið sitt, þegar hann réðist á Lamaníta.
- 6 Og svo bar við, að Moróni hafði þannig unnið sigur á einum mesta her Lamaníta og náð yfirráðum í Múlekborg, sem var eitt af sterkustu virkjum Lamaníta í Nefílandi, og á þann hátt hafði hann einnig byggt sterkt vígi til að halda föngum sínum.

Alma 53

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

- 7 Og svo bar við, að hann reyndi ekki frekar að berjast við Lamaníta það árið, en hélt mönnum sínum önnum köfnum við stríðsundirbúning. Já, og við að gjöra víggirðingar til að verjast Lamanítum, já, og einnig við að bjarga eiginkonum sínum og börnum frá hungursneyð og þrengingum og sjá herjum sínum fyrir matvælum.
- 8 Og nú bar svo við, að í fjarveru Morónís og vegna óeiningar meðal Nefíta og deilna höfðu herir Lamaníta við vestursjóinn að sunnanverðu náð nokkru landi af Nefítum. Já, þeir höfðu náð yfirráðum í nokkrum borgum þeirra í þeim hluta landsins.
- 9 Og vegna misgjörða þeirra sjálfra, já, vegna sundurþykkju og óeiningar þeirra á meðal, voru þeir komnir í mjög hættulega stöðu.
- 10 En sjá nú. Ég vil ræða nokkuð um fólk Ammons, sem voru Lamanítar í upphafi. En fyrir Ammon og bræður hans eða réttara sagt fyrir mátt og orð Guðs höfðu þeir snúið til trúar á Drottin, og þeir höfðu verið fluttir niður til Sarahemlalands og ávallt síðan notið verndar Nefíta.
- 11 Og vegna eiðs síns gátu þeir ekki tekið upp vopn gegn bræðrum sínum, því að þeir höfðu unnið þess eið að úthella aldrei frammar blóði. Og vegna eiðs síns hefðu þeir farist, já, þeir hefðu látið það viðgangast að falla í hendur bræðra sinna, hefðu þeir ekki notið samúðar og mikillar elsku Ammons og bræðra hans.
- 12 Og vegna þessa voru þeir fluttir niður til Sarahemlalands, og Nefítar höfðu ávallt verndað þá.
- 13 En svo bar við, að þegar þeir sáu hættuna og þær miklu þrengingar og andstreymi, sem Nefítar báru þeirra vegna, fylltust þeir samúð og vildu taka upp vopn, landi sínu til varnar.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue among themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

- 14 En sjá. Þegar þeir ætluðu að grípa til stríðsvopna sinna, voru þeir yfirbugaðir af fortölum Helamans og bræðra hans, því að þeir voru að því komnir að rjúfa eiðinn, sem þeir höfðu svarið.
- 15 En Helaman óttaðist, að með því að gjöra svo mundu þeir glata sálum sínum. Og þess vegna voru allir, sem gjört höfðu þennan sáttmála, neyddir til að horfa á bræður sína ganga gegnum þrengingar sínar við þær hættulegu aðstæður, sem ríktu á þeim tíma.
- 16 En sjá. Svo bar við, að þeir áttu marga syni, sem ekki höfðu gjört sáttmála um að grípa ekki til vopna til að verja sig gegn óvinum sínum. Þess vegna söfnuðust þeir saman á þessum tíma, allir sem vopni fengu valdið, og þeir kölluðu sig Nefíta.
- 17 Og þeir gjörðu sáttmála um að berjast fyrir lýðfrelsi Nefíta, já, að verja land sitt, þótt það kostaði líf þeirra. Já, þeir gjörðu jafnvel sáttmála um að láta lýðfrelsi sitt aldrei af hendi, heldur berjast í öllum tilvikum til að vernda Nefíta og sjálfa sig frá ánauð.
- 18 Og sjá. Tvær þúsundir þessara ungu manna gjörðu þennan sáttmála og tóku upp stríðsvopn sín til að verja land sitt.
- 19 Og sjá nú. Vissulega höfðu þeir fram að þessu aldrei verið Nefítum til trafala, en nú urðu þeir á þessari stundu þeim mikil stoð, því að þeir tóku stríðsvopn sín og vildu, að Helaman gjörðist foringi sinn.
- 20 Og allir voru þeir ungir menn og voru sérlega hugdjarfir og kjarkmiklir, sterkir og athafnasamir. En sjá. Þetta var ekki allt — þetta voru menn, sem alltaf voru trúir því, sem þeim var treyst fyrir.
- 21 Já, þeir voru menn sannleika og árvekni, því að þeim hafði verið kennt að halda boðorð Guðs og ganga grandvarir frammi fyrir honum.
- 22 Og nú bar svo við, að Helaman hélt í fararbroddi hinna tvö þúsund ungliða sinna, til stuðnings fólkinu á landamærum landsins í suðri við vestursjóinn.
- 23 Og þannig lauk tuttugasta og áttunda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 54

- 1 Og nú bar svo við í upphafi tuttugasta og níunda árs dómara, að Ammorón sendi boð til Morónís og óskaði eftir fangaskiptum.
- 2 Og svo bar við, að Moróni gladdist ákaft við þá beiðni, því að hann æskti þess, að þau matvæli, sem föngunum voru úthlutuð, kæmu hans eigin fólki til góðs. Og hann óskaði einnig eftir sínu eigin fólki til að styrkja her sinn.
- 3 Nú höfðu Lamanítar tekið margar konur og börn, en hvorki konur né börn voru meðal allra fanga Morónís eða fanganna, sem Moróni hafði tekið. Þess vegna greip Moróni til herbragðs til að ná eins mörgum Nefítaföngum og mögulegt væri frá Lamanítum.
- 4 Hann skrifaði því bréf og sendi það með þjóni Ammoróns, þeim hinum sama, sem fært hafði Moróni sjálfum bréf. En þetta eru orðin, sem hann skrifaði til Ammoróns, en þar sagði:
- 5 Sjá, Ammorón. Ég hef skrifað nokkuð til þín um þetta stríð, sem þú hefur háð gegn þjóð minni, eða réttara sagt, sem bróðir þinn hefur háð gegn henni og sem þú ert enn staðráðinn í að halda áfram eftir dauða hans.
- 6 Sjá, mig langar að segja þér dálítið um réttvísi Guðs og sverð hans almáttugu reiði, sem yfir þér vofir, ef þú iðrast ekki og kallar heri þína aftur til þíns eigin lands, eða landsins, sem þú átt, sem er Nefíland.
- 7 Já, þetta vil ég segja þér, ef þú kynnir að fara að orðum mínum. Já, ég vil fræða þig um hið hræðilega víti, sem bíður slíkra morðingja sem þú og bræður þínir hafa verið, ef þið iðrist ekki og hættið við morðáform ykkar og snúið aftur með heri ykkar til ykkar eigin lands.
- 8 En þar eð þú hefur einu sinni afneitað þessum hlutum og hefur barist gegn fólki Drottins, get ég eins búist við, að þú gjörir það aftur.

Alma 54

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

9 Og sjá nú. Við erum viðbúnir að taka á móti ykkur. Já, ef þú lætur ekki af áformum þínum, sjá, þá munt þú kalla yfir þig heilaga reiði þess Guðs, sem þú hefur afneitað, já, þér til algjörRAR tortímingar.

10 En svo sannarlega sem Drottinn lifir, munu herir okkar ráðast á ykkur, ef þið dragið ykkur ekki til baka, og dauðinn mun fljótt sækja ykkur heim, því að við munum halda borgum okkar og löndum. Já, og við munum varðveita trúarbrögð okkar og málstað Guðs okkar.

11 En sjá. Ég býst við, að árangurslaust sé að ræða við þig um þetta, eða mér virðist þú vera afsprengi vítis. Þess vegna vil ég ljúka bréfi mínu með því að segja þér, að ég mun ekki hafa skipti á föngum, nema með þeim skilmálum, að þið afhendið mann og eiginkonu hans og börn hans fyrir hvern fanga. Fari svo, að þú gjörir þetta, þá mun ég skipta.

12 Og sjá. Ef þú gjörir þetta ekki, þá mun ég ráðast gegn þér með herjum mínum. Já, ég mun meira að segja vopna kvenfólk mitt og börn mín, og ég mun ráðast gegn þér, og ég mun fylgja þér eftir allt inn í þitt eigið land, sem er okkar fyrsta erfðaland. Já, og það verður blóð fyrir blóð og líf fyrir líf. Og ég mun berjast við ykkur, allt þar til ykkur hefur verið tortímt af yfirborði jarðar.

13 Sjá, ég er reiður, og það er þjóð mín einnig. Þú hefur reynt að myrða okkur, en við höfum einungis reynt að verja okkur. En sjá. Ef þú reynir frekar að tortíma okkur, þá munum við reyna að tortíma ykkur. Já, og við munum sækjast eftir okkar landi, okkar fyrsta erfðalandi.

14 Nú læt ég bréfi mínu lokið. Ég er Moróni, ég er foringi Nefítapjóðarinnar.

15 Nú bar svo við, að þegar Ammorón hafði fengið þetta bréf í hendur, reiddist hann. Og hann skrifaði svarbréf til Morónis, en þetta eru orðin, sem hann skrifaði og sagði:

16 Ég er Ammorón, konungur Lamaníta. Ég er bróðir Amalikkía, sem þið hafið myrt. Sjá, ég mun hefna blóðs hans á ykkur. Já, og ég mun ráðast á ykkur með herjum mínum, því að ég óttast ekki hótanir ykkar.

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

- 17 Því að sjá. Feður ykkar gjörðu bræðrum sínum rangt, þar eð þeir rændu þá rétti sínum til stjórnunar, sem tilheyrði þeim réttilega.
- 18 Og sjá nú. Ef þið viljið leggja niður vopn ykkar og beygja ykkur undir stjórn þeirra, sem réttinn hafa til að stjórna, þá mun ég láta menn mína leggja niður vopnin, og þeir munu ekki heyja stríð lengur.
- 19 Sjá, þú hefur haft í frammi margar hótanir gegn mér og þjóð minni. En sjá. Við hræðumst ekki hótanir þínar.
- 20 Engu að síður mun ég með glöðu geði samþykkja fangaskiptin samkvæmt beiðni þinni, svo að ég geti varðveitt matvæli mín fyrir hermenn mína. Og við munum heyja linnulaust stríð, sem annaðhvort leiðir til þess, að Nefítar verða beygðir undir vald okkar eða þeim útrýmt eilíflega.
- 21 En hvað varðar þennan Guð, sem þú segir okkur hafa afneitað, sjá, við þekkjum ekki slíka veru, og það gjörir þú ekki heldur. En ef svo skyldi vera, að hann sé til, þá vitum við ekki nema hann hafi skapað okkur jafnt og ykkur.
- 22 Og ef svo er, að til sé djöfull og helvíti, sjá, mun hann þá ekki senda ykkur þangað til að dveljast með bróður mínum, sem þið hafið myrt og sem þið hafið gefið í skyn, að hafi farið á slíkan stað? En sjá. Þessir hlutir skipta ekki máli.
- 23 Ég er Ammorón, afkomandi Sórams, sem feður ykkar þröngvuðu í lið með sér og burt frá Jerúsalem.
- 24 Og sjá nú. Ég er hugdjarfur Lamaníti. Sjá, þetta stríð hefur verið háð til að hefna þess, sem þeim hefur verið gjört rangt, og varðveita og ná stjórnunarrétti þeirra. Og hér lýk ég bréfi mínu til Morónís.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

Alma 55

- 1 Nú bar svo við, að þegar Moróni hafði fengið þetta bréf, varð hann enn reiðari, vegna þess að hann vissi, að Ammorón var sér fullkomlega meðvitandi um svik sín. Já, hann vissi, að Ammorón var vel kunnugt um, að það var ekki réttur málstaður, sem hafði komið honum til að heyja stríð gegn Nefíþjóðinni.
- 2 Og hann sagði: Sjá, ég vil ekki hafa fangaskipti við Ammorón, nema hann hætti við fyrirætlanir sínar, eins og ég sagði í bréfi mínu, því að ég vil ekki leyfa, að hann fái frekara vald en hann hefur.
- 3 Sjá, ég þekki staðinn, þar sem Lamanítar gæta þeirra, sem þeir hafa tekið til fanga. Og þar eð Ammorón vill ekki veita mér það, sem ég bið um í bréfi mínu, sjá, þá skal hann fá það, sem ég hef sagt. Já, ég mun sækjast eftir dauða þeirra, þar til þeir biðja um frið.
- 4 Og nú bar svo við, að þegar Moróni hafði mælt þessi orð, lét hann leita meðal manna sinna, ef svo vildi til, að hann fyndi meðal þeirra mann, sem kominn væri af Laman.
- 5 Og svo bar við, að þeir fundu mann, sem bar nafnið Laman. Og hann var einn af þjónum þess konungs, sem Amalikkía myrti.
- 6 Nú lét Moróni Laman og lítinn hóp manna sinna fara til varðanna, sem gættu Nefítanna.
- 7 En Nefítanna var gætt í borginni Gíd. Þess vegna hafði Moróni tilnefnt Laman og lét nokkra menn fara með honum.
- 8 Og þegar kvöld var komið, fór Laman til varðanna, sem gættu Nefítanna. Og sjá. Þeir sáu hann koma, og þeir kölluðu til hans, en hann sagði við þá: Óttist ekki! Sjá, ég er Lamaníti. Sjá, við höfum komist undan Nefítum, og þeir eru sofandi. Og sjá. Við höfum tekið af víni þeirra og haft það með okkur.
- 9 Þegar Lamanítarnir heyrðu þessi orð, tóku þeir fagnandi á móti honum. Og þeir sögðu við hann: Gefðu okkur af víni ykkar, svo að við megum drekka. Við erum fegnir, að þið hafið tekið vín með ykkur, því að við erum þreyttir.

Alma 55

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.

10 En Laman sagði við þá. Við skulum geyma vín okkar, þar til við göngum til orrustu gegn Nefítum. En þessi ummæli urðu einungis til þess, að þá langaði enn meir að drekka af víninu —

11 Þeir sögðu: Þar sem við erum þreyttir, skulum við taka af víninu, og brátt fáum við vínskammt okkar, sem mun veita okkur styrk til að ráðast gegn Nefítum.

12 En Laman sagði við þá: Þið megið gjöra eins og ykkur langar til.

13 Og svo bar við, að þeir neyttu ótæpilega af víninu og fannst það ljúffengt. Þess vegna drukku þeir enn meir, en það var sterkt enda verið gjört sterkt.

14 Og svo bar við, að þeir drukku og gjörðust reifir, og smátt og smátt urðu þeir allir ofurölvi.

15 En þegar Laman og menn hans sáu, að þeir voru allir ofurölvi og í djúpum svefni, sneru þeir aftur til Morónís og sögðu honum allt, sem gjörst hafði.

16 En þetta var samkvæmt áformi Morónís. Og Moróni hafði búið menn sína stríðsvopnum, og hann fór til Gídborgar á meðan Lamanítarnir voru í djúpum svefni og ofurölvi, og varpaði stríðsvopnum til fanganna, þannig að þeir vopnuðust allir —

17 Já, jafnvel til kvenna þeirra og allra barna, sem valdið gátu vopni — Moróni hafði vopnað alla þessa fanga. Og allt þetta fór fram í djúpri þögn.

18 En hefðu þeir vakið Lamanítana, sjá, þá voru þeir ofurölvi og Nefítarnir hefðu getað drepit þá.

19 En sjá. Það var ekki löngun Morónís. Hann hafði enga ánægju af morðum og blóðsúthellingum, en hann hafði ánægju af að bjarga fólki sínu frá tortímingu. Og af þeirri ástæðu, og til að kalla ekki yfir sig óréttlætið, vildi hann ekki ráðast á Lamanítana og tortíma þeim í ölaði þeirra.

20 En hann hafði náð því, sem hann vildi, því að hann hafði vopnað þá Nefítafanga, sem innan borgarmúranna voru, og veitt þeim mátt til að ná á sitt vald þeim svæðum, sem innan múranna voru.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, inso-much that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

- 21 Og síðan lét hann mennina, sem með honum voru, draga sig örlítið til baka og umkringja heri Lamaníta.
- 22 En sjá. Þetta gjörðist að næturlagi, svo að þegar Lamanítar vöknudu um morguninn, sáu þeir, að þeir voru umkringdir af Nefítum utan veggja og að fangar þeirra innan veggja voru vopnaðir.
- 23 Og þannig sáu þeir, að þeir voru á valdi Nefíta, og við þær aðstæður töldu þeir ekki ráðlegt að berjast við þá. Þess vegna kröfðust yfirforingjar þeirra stríðsvopna þeirra, og þeir komu fram með þau og vörpuðu þeim að fótum Nefíta og báðu um miskunn.
- 24 En sjá. Þetta var einmitt það, sem Moróni vildi. Hann tók þá sem stríðsfanga og lagði borgina undir sig og lét leysa alla fanga úr haldi, sem voru Nefítar. Og þeir gengu í her Morónís og voru honum mikill styrkur.
- 25 Og svo bar við, að hann lét þá Lamaníta, sem hann hafði tekið til fanga, hefja vinnu við að styrkja víggirðingarnar í kringum borgina Gíd.
- 26 Og svo bar við, að þegar hann hafði víggirt borgina Gíd að vild sinni, lét hann fara með fangana til borgarinnar Nægtarbrunns, og hann gætti einnig þeirrar borgar með afarmiklum liðsstyrk.
- 27 Og svo bar við, að þeir héldu öllum föngum, sem þeir höfðu tekið, og gættu þeirra þrátt fyrir alla klæki Lamaníta, og héldu einnig öllum landsvæðum og feng, sem þeir höfðu endurheimt.
- 28 Og svo bar við, að Nefítar tóku aftur að verða sigursælir og endurheimta rétt sinn og réttindi.
- 29 Mörgum sinnum reyndu Lamanítar að umkringja þá að næturþeli, en í þeim tilraunum voru margir þeirra teknir til fanga.
- 30 Oftlega reyndu þeir að gefa Nefítum vín sitt, svo að þeir gætu tortímt þeim með eitri eða drykkjuskap.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

- 31 En sjá. Nefítar voru ekki seinir til að minnast Drottins Guðs síns á þessum þrengingartímum. Lamanítar gátu ekki fest þá í snörum sínum. Já, þeir vildu ekki neyta af víni þeirra, nema þeir hefðu fyrst gefið það einhverjum Lamanítafanganna.
- 32 Og þannig gættu þeir þess, að engu eitri væri hægt að byrja meðal þeirra, því að ef vín þeirra ylli Lamanítum eitrun, mundi það einnig valda Nefítum eitrun. Þess vegna létu þeir reyna allt áfengi þeirra.
- 33 Og nú bar svo við, að knýjandi varð fyrir Moróni að undirbúa árás á Moríantonborg. Því að sjá. Lamanítar höfðu unnið að því að víggirða Moríantonborg, þar til hún var orðin mjög sterkt vígi.
- 34 Og þeir komu stöðugt með nýjan liðsstyrk inn í þá borg og einnig nýjar matarbirgðir.
- 35 Og þannig lauk tuttugasta og níunda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 56

- 1 Og nú bar svo við í upphafi þrítugasta stjórnarárs dómara, á öðrum degi fyrsta mánaðarins, að Moróni barst bréf frá Helaman með frásögn um gang mála hjá fólkinu í þeim landsfjórðungi.
- 2 Og þetta eru orðin, sem hann skrifaði og sagði: Hjartkæri bróðir minn, Moróni, jafnt í Drottni sem í andstreymi styrjaldar okkar. Sjá ástkæri bróðir. Ég hef nokkuð að segja þér um hernað okkar í þessum hluta landsins.
- 3 Sjá. Tvö þúsund synir þeirra manna, sem Ammon kom með frá Nefílandi — en þú veist, að þeir voru afkomendur Lamans, sem var elsti sonur föður okkar, Lehís —
- 4 En ég þarf ekki að minna þig á arfsagnir þeirra eða trúleysi, því að þú veist allt um þá hluti —
- 5 Þess vegna nægir mér að segja þér, að tvær þúsundir þessara ungu manna hafa gripið til stríðsvopna sinna og óskað þess, að ég yrði foringi þeirra, og við erum komnir til að verja land okkar.
- 6 En nú veist þú einnig um sáttmálann, sem feður þeirra gjörðu, um að þeir mundu ekki grípa til stríðsvopna gegn bræðrum sínum til að úthella blóði.
- 7 En á tuttugasta og sjötta árinu, þegar þeir sáu þrengingar okkar og andstreymi þeirra vegna, voru þeir komnir á fremsta hlunn með að rjúfa sáttmálann, sem þeir höfðu gjört, og taka upp stríðsvopn okkur til varnar.
- 8 En ég vildi ekki leyfa þeim að rjúfa þennan sáttmála, sem þeir höfðu gjört, þar eð ég taldi, að Guð mundi veita okkur styrk, þannig að við þyrftum ekki að þjást meira af þeirri ástæðu, að þeir héldu eiðinn, sem þeir höfðu unnið.
- 9 En sjá, hér er eitt, sem við getum glaðst mjög yfir. Því að sjá. Á tuttugasta og sjötta árinu gekk ég, Helaman, fyrir þessum tvö þúsund ungu mönnum til Júdeuborgar til að aðstoða Antípus, sem þú hafðir skipað leiðtoga fólksins í þeim hluta landsins.

Alma 56

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

- 10 Og ég lét mína tvö þúsund syni (því að þeir eru verðir þess að kallast synir) ganga í lið með herjum Antípusar, og Antípus gladdist ákaft yfir þeim styrk. Því að sjá. Mjög hafði fækkað í her hans, vegna þess að herlið Lamaníta hafði drepið mikinn fjölda af okkar mönnum, sem við hljótum að harma.
- 11 Engu að síður getum við leitað huggunar í því, að þeir dóu fyrir málstað lands síns og Guðs síns, já, og þeir eru hamingjusamir.
- 12 En Lamanítar höfðu einnig tekið marga fanga, og allir eru þeir yfirforingjar, því að þeir hafa ekki þyrmt lífi neinna annarra. Og við gjörum ráð fyrir, að þeir séu nú í Nefílandi, ef þeir hafa ekki verið drepnir.
- 13 En þetta eru þær borgir, sem Lamanítar hafa náð á sitt vald með því að úthella blóði svo margra okkar hraustu manna:
- 14 Mantíland eða Mantíborg, Seesromborg, Kúmeníborg og Antíparaborg.
- 15 En þessar borgir höfðu þeir á sínu valdi, þegar ég kom til Júdeuborgar, og ég fann Antípus og menn hans erfiða af öllum mætti við að víggirða borgina.
- 16 Já, og þeir voru þjakaðir bæði á sálu og líkama, því að þeir höfðu barist hraustlega á daginn og unnið á nóttunni til að halda borgum sínum. Og þannig höfðu þeir þolað alls kyns þrengingar.
- 17 En nú voru þeir ákveðnir í að sigra á þessum stað eða láta lífið ella. Þú getur því gjört þér í hugarlund, að þessi litli liðsauki, sem ég kom með, þessir synir mínir, gáfu þeim miklar vonir og glöddu þá mikið.
- 18 Og nú bar svo við, að þegar Lamanítar sáu, að her Antípusar hafði bæst liðsauki, neyddust þeir samkvæmt skipun Ammoróns til að hætta við að ganga til orrustu gegn Júdeuborg eða okkur.
- 19 Og þannig nutum við náðar Drottins, því að hefðu þeir ráðist á okkur í veikleika okkar, hefðu þeir ef til vill tortímt okkar litla her. En þannig vorum við varðveittir.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

20 Ammorón skipaði þeim að halda þeim borgum, sem þeir höfðu tekið. Og þannig lauk tuttugasta og sjötta árinu. Og í upphafi tuttugasta og sjöunda ársins höfðum við búið borg okkar og okkur sjálfa til varnar.

21 Á þessum tíma vildum við, að Lamanítar réðust á okkur, því að við vildum ekki ráðast á þá í virkjum þeirra.

22 Og svo bar við, að við héldum uppi njósnum allt í kring til að fylgjast með hreyfingum Lamaníta, svo að þeir gætu hvorki farið fram hjá okkur að nóttu né degi, til að ráðast á aðrar borgir okkar, sem voru í norðri.

23 Því að við vissum, að íbúar þessara borga voru ekki nógu sterkir til að taka á móti þeim. Þess vegna vildum við, ef þeir færu fram hjá okkur, ráðast aftan að þeim á sama tíma og tekið væri á móti þeim að framan. Við gjörðum ráð fyrir að geta borið þá ofurliði. En sjá. Þessar vonir okkar brugðust.

24 Þeir þorðu ekki að fara fram hjá okkur með allan her sinn, né heldur með hluta hans, af ótta við, að þeir yrðu ekki nægilega sterkir og mundu falla.

25 Né þorðu þeir að halda niður gegn Sarahemlaborg, né heldur þorðu þeir að fara fyrir upptök Símons, yfir til Nefiaborgar.

26 Og þannig voru þeir staðráðnir í að halda þeim borgum, sem þeir höfðu tekið með herstyrk sínum.

27 Og nú bar svo við í öðrum mánuði þessa árs, að okkur voru færðar miklar vistir frá feðrum þessara tvö þúsund sona minna.

28 Og einnig voru okkur sendir tvö þúsund menn frá Sarahemlalandi. Og þannig vorum við viðbúnir með tíu þúsund manns og vistir fyrir þá og einnig fyrir eiginkonur þeirra og börn.

29 En Lamanítar, sem sáu herstyrk okkar aukast þannig daglega og vistir berast okkur, tóku að óttast og tóku að sækja fram, ef mögulegt væri að koma í veg fyrir, að okkur bærist liðsauki og vistir.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephiah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.

And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.

- 30 Þegar við sáum, að Lamanítar tóku þannig að ókyrrast, langaði okkur að beita þá herbrögðum. Þess vegna skipaði Antípus, að ég skyldi halda með mína litlu syni í átt til nágrannaborgar, eins og við værum að fara með vistir til nágrannaborgarinnar.
- 31 Og við áttum að ganga nærri Antíparaborg, eins og við værum að fara til næstu borgar, við sjávarströndina.
- 32 Og svo bar við, að við lögðum af stað, eins og við værum að fara með vistir til þeirrar borgar.
- 33 Og svo bar við, að Antípus hélt af stað með hluta af her sínum, en skildi hinn hlutann eftir til að halda borginni. En hann lagði ekki upp fyrr en ég var lagður af stað með minn litla her og kominn nærri Antíparaborg.
- 34 Og í Antíparaborg var sterkasti her Lamaníta, já, sá fjölmennasti.
- 35 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu fengið upplýsingar hjá njósnurum sínum, komu þeir út með heri sína og sóttu gegn okkur.
- 36 Og svo bar við, að við flúðum undan þeim til norðurs. Og þannig leiddum við burtu sterkasta her Lamanítanna —
- 37 Já, talsverðan spöl, og þeir sneru hvorki til hægri né vinstri, jafnvel þótt þeir sæju her Antípusar, sem elti þá af öllum mætti, heldur héldu á eftir okkur beint af augum. Að okkar mati var tilgangur þeirra að drepa okkur, áður en Antípus næði þeim, svo að menn okkar umkringdu þá ekki.
- 38 En þegar Antípus sá hættuna, sem við vorum í, hraðaði hann eftirför sinni. En sjá, þetta var að næturlagi. Þess vegna náðu þeir okkur ekki, né heldur náði Antípus þeim. Við settum þess vegna upp búðir fyrir nóttina.
- 39 Og svo bar við, að fyrir dögun næsta morgun, sjá, þá tóku Lamanítar að veita okkur eftirför. En við vorum ekki nógu sterkir til að berjast við þá. Já, ég vildi ekki láta viðgangast, að litlu synir mínir féllu í hendur þeirra. Þess vegna héldum við göngunni áfram og stefndum út í óbyggðirnar.

Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.

And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

40 En þeir þorðu hvorki að snúa til hægri né vinstri af ótta við að verða umkringdir, né heldur sneri ég til hægri eða vinstri af ótta við, að þeir næðu mér, og við gætum ekki staðist þeim snúning, heldur yrðum felldir, og þeir kæmust undan. Og þannig flúðum við allan daginn út í óbyggðirnar allt fram í myrkur.

41 Og svo bar við, að þegar birta tók af morgni, sáum við Lamanítana koma að okkur aftur, og við flúðum undan þeim.

42 En svo bar við, að þeir veittu okkur ekki lengi eftirför, áður en þeir létu staðar numið. Og þetta var að morgni þriðja dags sjöunda mánaðarins.

43 Og nú vissum við ekki, hvort Antípus hefði náð þeim, en ég sagði við menn mína. Sjá, við vitum ekki nema þeir hafi látið staðar numið í þeim tilgangi, að við réðumst gegn þeim, svo að þeir gætu veitt okkur í gildru sína —

44 Hvað segið þið því, synir mínir? Viljið þið halda gegn þeim til orrustu?

45 Og nú segi ég þér, hjartkæri bróðir Moróní, að aldrei hef ég séð þvílíkt hugrekki, nei, ekki meðal allra Nefíta.

46 Því að á sama hátt og ég hafði alltaf kallað þá syni mína (því að þeir voru allir mjög ungir) sögðu þeir við mig: Faðir, sjá, Guð er með okkur, og hann mun ekki leyfa, að við föllum. Sækjum því fram! Við mundum ekki drepa bræður okkar, ef þeir létu okkur í friði. Förum þess vegna, ella gætu þeir borið her Antípúsar ofurliði.

47 Nú höfðu þeir aldrei áður barist, en samt óttuðust þeir ekki dauðann, og þeim var frelsi feðra sinna hugleiknara en eigið líf. Já, mæður þeirra höfðu kennt þeim, að ef þeir efuðust ekki, mundi Guð varðveita þá.

48 Og þeir endurtóku fyrir mér orð mæðra sinna og sögðu: Við efum ekki, að mæður okkar vissu það.

49 Og svo bar við, að ég sneri aftur með mína tvö þúsund menn gegn þessum Lamanítum, sem höfðu veitt okkur eftirför. Og sjá nú. Herir Antípúsar höfðu náð þeim og hræðileg orrusta var hafin.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.

50 Við lá, að her Antípusar, sem var þreyttur eftir svo langa göngu á svo skömmum tíma, félli í hendur Lamaníta. Og hefði ég ekki snúið við með mín tvö þúsund, hefðu þeir náð tilgangi sínum.

51 Því að Antípus hafði fallið fyrir sverði og margir af leiðtogum hans, vegna þess hve þreyttir þeir voru eftir svo hraða göngu — Þess vegna tóku menn Antípusar, sem voru ráðvilltir vegna falls foringja síns, að láta undan síga fyrir Lamanítum.

52 Og svo bar við, að Lamanítum jókst kjarkur, og þeir tóku að veita þeim eftirför. Og þannig veittust Lamanítar að þeim af miklum krafti, þegar Helaman kom aftan að þeim með sín tvö þúsund og tók að fella þá ákaft, svo mjög, að allur her Lamaníta lét staðar numið og snerist gegn Helaman.

53 En þegar menn Antípusar sáu, að Lamanítar höfðu snúið við, söfnuðu þeir mönnum sínum saman og réðust aftur aftan að þeim.

54 Og nú bar svo við, að við Nefítarnir, menn Antípusar og ég með mín tvö þúsund, umkringdum Lamaníta og drápum þá. Já, þar til þeir neyddust til að láta af hendi stríðsvopn sín og gefa sjálfa sig fram sem stríðsfanga.

55 Og nú bar svo við, að þegar þeir höfðu gefist upp fyrir okkur, sjá, þá taldi ég hina ungu menn, sem barist höfðu með mér, þar eð ég óttaðist, að margir þeirra hefðu fallið.

56 En sjá. Mér til mikillar gleði hafði ekki ein einasta sála af þeim fallið á foldu. Já, og þeir höfðu barist eins og með styrk Guðs. Já, aldrei var vitað til þess, að menn hefðu barist af þvílíkum undrakrafti, og með slíku ofurafli réðust þeir á Lamaníta, að þeir hræddu þá. Og af þeirri ástæðu gáfust Lamanítar upp sem stríðsfangar.

The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, insomuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.

Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.

And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

57 Og þar eð við höfðum engan stað fyrir fanga okkar, þannig að við gætum gætt þeirra og haldið þeim frá herjum Lamaníta, sendum við þá til Sarahemlalands, og nokkrir manna Antípusar, sem ekki létu lífið, fóru með þeim. En þá, sem eftir voru, tók ég og sameinaði hinum ungu Ammonítum mínum. Og við héldum aftur til Júdeuborgar.

And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.

Alma 57

- 1 Og nú bar svo við, að mér barst bréf frá Ammorón konungi, en í því lýsir hann yfir, að láti ég af hendi stríðsfangana, sem við höfðum tekið, muni hann eftirláta okkur Antíparaborg.
- 2 En ég sendi bréf til konungs þess efnis, að við værum þess fullvissir, að liðsstyrkur okkar nægði til að taka borgina Antípara og því teldum við það óviturlagt að afhenda fangana fyrir þá borg og að við létum einungis af hendi fanga okkar í skiptum.
- 3 En Ammorón hafnaði erindi mínu, því að hann vildi ekki fangaskipti. Þess vegna tókum við að búa okkur undir árás á Antíparaborg.
- 4 En íbúar Antípara yfirgáfu borgina og flúðu til annarra borga, sem þeir áttu, til að víggirða þær. Og þannig féll Antíparaborg okkur í hendur.
- 5 Og þannig lauk tuttugasta og áttunda stjórnarári dómaranna.
- 6 Og svo bar við, að í upphafi tuttugasta og níunda ársins fengum við birgðir af vistum, og einnig bættist okkur liðsauki frá Sarahemlandi og frá landinu í kring, allt að sex þúsund manns, auk sextíu sona Ammoníta, sem komið höfðu til að ganga í lið með bræðrum sínum, mínum smáa tvö þúsund manna flokki. Og sjá nú. Við vorum sterkir, já, og okkur var einnig færður mikill matarforði.
- 7 Og svo bar við, að ósk okkar var að heyja orrustu við herinn, sem settur var til að vernda borgina Kúmení.
- 8 Og sjá nú. Ég ætla að sýna þér, að ósk okkar rættist bráðlega. Já, með okkar mikla liðsstyrk, eða með hluta af okkar mikla liðsstyrk, umkringdum við að næturlagi borgina Kúmení, skömmu áður en þeir áttu von á birgðum af vistum.

Alma 57

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

- 9 Og svo bar við, að við höfðumst við í búðum umhverfis borgina í margar nætur. En við sváfum með sverð okkur við hlið og héldum vörð, svo að Lamanítar gætu ekki ráðist að okkur að næturlagi og drepið okkur, en það reyndu þeir mörgum sinnum. En alltaf þegar þeir reyndu það, var blóði þeirra úthellt.
- 10 Loks bárust vistir þeirra, og þeir voru á leið inn í borgina að næturlagi. En við vorum Nefítar en ekki Lamanítar. Þess vegna tókum við þá og birgðir þeirra.
- 11 Og þrátt fyrir það, að Lamanítar væru þannig skornir frá vistum sínum, voru þeir enn staðráðnir í að halda borginni. Þess vegna kom okkur best að taka þessar vistir og senda þær til Júdeu og fanga okkar til Sarahemlalands.
- 12 Og svo bar við, að innan fárra daga tóku Lamanítar að missa alla von um hjálp. Þess vegna létu þeir borgina af hendi við okkur, og þannig náðum við takmarki okkar að taka borgina Kúmení.
- 13 En svo bar við, að fangar okkar voru svo fjölmennir, að þrátt fyrir gifurlegan fjölda okkar, urðum við að nota allt okkar lið til að gæta þeirra eða þá að taka þá af lífi.
- 14 Því að sjá. Þeir brutust út í stórum hópum og börðust með steinum og kylfum, eða með hverju því, sem þeir gátu hönd á fest, þannig að við drápum nærri tvær þúsundir þeirra, eftir að þeir höfðu gefist upp sem stríðsfangar.
- 15 Þess vegna varð ekki hjá því komist að binda enda á líf þeirra eða gæta þeirra með sverð í hendi á leiðinni niður til Sarahemlalands. Auk þess rétt nægðu vistir okkar fyrir okkar eigið fólk, þrátt fyrir það sem við höfðum tekið frá Lamanítum.
- 16 Og við þessar hættulegu aðstæður varð það nú mjög alvarlegt mál að taka ákvörðun varðandi þessa stríðsfanga. Engu að síður ákváðum við að senda þá til Sarahemlalands, og völdum þess vegna hluta af mönnum okkar og fólum þeim ábyrgð á að flytja fanga okkar til Sarahemlalands.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, inasmuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

17 En svo bar við, að næsta dag komu þeir aftur. Og sjá. Við spurðum þá ekki um fangana. Því að sjá. Lamanítar voru að ráðast á okkur, en sendimennirnir komu aftur í tæka tíð til að bjarga okkur frá því að falla þeim í hendur. Því að sjá. Ammorón, hafði sent þeim til stuðnings nýjar birgðir af vistum og einnig fjölmennan her manna.

18 Og svo bar við, að þessir menn, sem við sendum með fangana, komu í tæka tíð til að stöðva þá, þegar þeir voru að því komnir að bera okkur ofurlíði.

19 En sjá. Minn litli tvö þúsund og sextíu manna flokkur barðist ákafast allra. Já, þeir stóðu staðfastir frammi fyrir Lamanítum og veittu bana öllum þeim, sem lögðust gegn þeim.

20 Og þegar aðrir í her okkar voru um það bil að gefast upp fyrir Lamanítum, sjá, þá voru þessir tvö þúsund og sextíu staðfastir og óbugaðir.

21 Já, og þeir hlýddu hverri skipun og gættu þess að framkvæma hana af nákvæmni. Já, og þeim varð að trú sinni, og ég minntist orðanna, sem þeir sögðu mér, að mæður þeirra hefðu kennt þeim.

22 Og sjá nú. Það var þessum sonum mínum og þeim mönnum, sem valdir höfðu verið til að fara með fangana, sem við eigum þennan mikla sigur að þakka. Því að það voru þeir, sem sigruðu Lamaníta og þess vegna voru þeir hraktir aftur til borgarinnar Mantí.

23 En við héldum borg okkar, Kúmení, og okkur var ekki öllum tortímt með sverði. Engu að síður höfðum við orðið fyrir miklu tjóni.

24 Og svo bar við, að eftir að Lamanítar höfðu lagt á flóttu, gaf ég umsvifalaust fyrirskipun um, að menn mínir, sem særðir höfðu verið, skyldu aðskildir frá hinum dauðu og búið yrði um sár þeirra.

25 Og svo bar við, að um tvö hundruð af mínum tvö þúsund og sextíu höfðu fallið í ómegin vegna blóðmissis, en samt sem áður og í samræmi við gæsku Guðs og okkur til mikillar undrunar, og einnig öllum her okkar til mikillar gleði, fórst ekki ein einasta sál þeirra. Já, og það var heldur ekki ein einasta sála meðal þeirra, að ekki væri særð mörgum sárum.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

26 En að þeir skyldu varðveittir varð öllum her okkar undrunarefni, já, að þeim skyldi hlíft, meðan þúsundir bræðra okkar voru drepnar. Og við þökkum það réttilega undraverðum krafti Guðs, vegna hinnar miklu trúar þeirra á það, sem þeim hafði verið kennt að trúa — að til væri réttvís Guð og að undursamlegur kraftur hans mundi varðveita hvern þann, sem efaðist ekki.

27 En þetta var trú þeirra, sem ég hef talað um. Þeir eru ungir og hugir þeirra eru staðfastir, og þeir leggja traust sitt stöðugt á Guð.

28 Og nú bar svo við, að eftir að við höfðum þannig annast okkar særðu og grafið okkar dauðu og einnig hina dauðu meðal Lamaníta, sem voru margir, sjá, þá spurðum við Gíd um fangana, sem þeir höfðu lagt af stað með niður til Sarahemlalsands.

29 En Gíd var yfirforingi þess flokks, sem skipaður hafði verið til að gæta þeirra á leið til landsins.

30 Og þetta eru orðin, sem Gíd mælti við mig: Sjá, við lögðum af stað niður til Sarahemlalsands með fanga okkar. Og svo bar við, að við mættum njósnurum herja okkar, sem sendir höfðu verið út til að fylgjast með herbúðum Lamaníta.

31 Og þeir hrópuðu til okkar og sögðu: Sjá, herir Lamaníta eru á leið til Kúmeníborgar. Og sjá. Þeir munu ráðast á þá, já, og tortíma fólki okkar.

32 Og svo bar við, að þegar fangar okkar heyrðu hróp þeirra, en þau hleyptu í þá kjarki, gjörðu þeir uppreisn gegn okkur.

33 Og svo bar við, að vegna uppreisnar þeirra gripum við til sverða okkar gegn þeim. Og svo bar við, að þeir hlupu allir sem einn á sverð okkar, og varð það flestum þeirra að bana, en þeir, sem eftir voru, brutust í gegn og flúðu frá okkur.

34 Og sjá. Þegar þeir voru flúnir og við gátum ekki náð þeim, héldum við í skyndi í átt til Kúmeníborgar. Og sjá, við komum í tæka tíð til að aðstoða bræður okkar við að verja borgina.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

35 Og sjá. Enn hefur okkur verið bjargað úr höndum óvinanna. Og blessað er nafn Guðs okkar. Því að sjá. Hann hefur bjargað okkur. Já, hann hefur unnið þetta mikla afrek fyrir okkur.

36 Nú bar svo við, að þegar ég, Helaman, hafði heyrt þessi orð Gíds, fylltist ég heitri gleði yfir gæsku Guðs við að vernda okkur, þannig að við færumst ekki allir. Já, og ég treysti því, að sálir þeirra, sem drepnir hafa verið, hafi gengið inn til hvíldar Guðs síns.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

Alma 58

- 1 Og sjá. Nú bar svo við, að næsta takmark okkar var að ná borginni Mantí. En sjá. Engin leið var fyrir okkur að leiða þá út úr borginni með smáflokkum okkar. Því að sjá. Þeir voru minnugir þess, sem við höfðum gjört fram að þessu. Þess vegna gátum við ekki ginnt þá út úr virkjum þeirra.
- 2 Og þeir voru svo miklu fjölmennari en her okkar, að við þorðum ekki að ráðast á þá í virkjum sínum.
- 3 Já, og okkur varð ráðlegast að nota menn okkar til að varðveita þá hluta landsins, sem við höfðum endurheimt. Þess vegna kom okkur best að bíða, þar til við fengjum liðsauka frá Sarahemlalandi, ásamt nýjum birgðum af vistum.
- 4 Og svo bar við, að ég sendi sendiboða til landstjórans til að kynna honum málefni fólks okkar. Og svo bar við, að við biðum eftir vistum og liðsauka frá Sarahemlalandi.
- 5 En sjá. Þetta gagnaði okkur lítið, því að Lamanítar fengu mikinn liðsauka dag eftir dag og einnig miklar vistir. Og þannig var staða okkar á þessum tíma.
- 6 En Lamanítar sóttu fram gegn okkur öðru hverju, ákveðnir í að tortíma okkur með herbrögðum. Engu að síður gátum við ekki lagt til orrustu gegn þeim vegna virkja þeirra og víggirðinga.
- 7 Og svo bar við, að við biðum við þessar erfiðu aðstæður mánuðum saman, þar til að við lá, að við færumst af matarskort.
- 8 En svo bar við, að við fengum mat, sem barst okkur með tvö þúsund manna her, sem sendur var okkur til aðstoðar. Og þetta er öll sú aðstoð, sem við fengum til að verja okkur og land okkar frá því að falla í hendur óvina okkar, já, til að berjast við óteljandi fjölda óvina.

Alma 58

And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.

- 9 En ástæðuna fyrir þessum vandræðum okkar, eða ástæðuna fyrir því, að þeir sendu ekki meiri liðsauka, vissum við ekki. Þess vegna vorum við hryggir og einnig fullir ótta um, að dómur Guðs kæmi á einhvern hátt yfir land okkar, okkur til falls og algjörrar tortímingar.
- 10 Þess vegna opnuðum við sálir okkar í bæn til Guðs, að hann styrkti okkur og bjargaði úr höndum óvina okkar, já, og gæfi okkur einnig styrk til að halda borgum okkar og löndum og eignum til framdráttar fólki okkar.
- 11 Já, og svo bar við, að Drottinn Guð okkar vitjaði okkar með fullvissu um, að hann mundi varðveita okkur. Já, og orð hans veittu okkur sálarfrið og mikla trú og von um, að við mundum bjargast í honum.
- 12 Og okkur jókst kjarkur fyrir hið litla lið, sem við höfðum fengið, og vorum staðráðnir í að sigra óvini okkar og varðveita lönd okkar og eigur og eiginkonur okkar og börn og lýðfrelsi okkar.
- 13 Og þannig lögðum við upp með allt okkar lið gegn Lamanítum, sem voru í borginni Manti. Og við tjölduðum óbyggðamegin, nærri borginni.
- 14 Og svo bar við, að daginn eftir, þegar Lamanítar sáu að við vorum við óbyggðirnar í grennd við borgina, sendu þeir njósnara allt umhverfis til að komast að fjölda og styrk hers okkar.
- 15 Og svo bar við, að þegar þeir sáu, að við vorum ekki sterkir að mannfjölda — og þar eð þeir óttuðust, að við mundum skera á aðflutningsleiðir þeirra nema þeir kæmu út og berðust gegn okkur og dræpu okkur, og þar eð þeir gjörðu einnig ráð fyrir, að þeir gætu auðveldlega tortímt okkur með sínum mannmörgu herjum — þá bjuggu þeir sig undir að koma út til orrustu við okkur.
- 16 Og þegar við sáum, að þeir voru að búa sig undir að koma út og berjast við okkur, sjá, þá lét ég Gíd ásamt litlum hóp manna fela sig í óbyggðunum og einnig Teomner og lítinn hóp manna.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, insomuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

- 17 En Gíd og hans menn voru til hægri, en hinir til vinstri. Og þegar þeir höfðu falið sig, sjá, þá varð ég eftir, ásamt öðrum í her mínum á sama stað og við höfðum fyrst slegið upp tjöldum, og beið eftir því, að Lamanítar kæmu fram til orrustu.
- 18 Og svo bar við, að Lamanítar komu út með sinn fjölmenna her gegn okkur. Og þegar þeir voru komnir og voru um það bil að ráðast á okkur með vopnavaldi, lét ég menn mína, sem með mér voru, draga sig til baka út í óbyggðirnar.
- 19 Og svo bar við, að Lamanítar héldu á eftir okkur með miklum hraða, því að þeim var mikið áhugamál að ná okkur og drepa okkur. Þeir veittu okkur þess vegna eftirför út í óbyggðirnar. En við komumst fram hjá Gíd og Teomner, mitt á milli þeirra, án þess að Lamanítar uppgötvuðu þá.
- 20 Og svo bar við, að þegar Lamanítar voru komnir fram hjá, eða þegar herinn var farinn hjá, komu Gíd og Teomner fram úr fylgsnum sínum og einangruðu njósnara Lamaníta, svo að þeir héldu ekki aftur til borgarinnar.
- 21 Og svo bar við: Þegar þeir höfðu skorið þá frá, hlupu þeir til borgarinnar og réðust á verðina, sem skildir höfðu verið eftir til að gæta borgarinnar, og þeir tortímdu þeim og hertóku borgina.
- 22 En þetta gjörðist vegna þess, að Lamanítar létu allan her sinn, að undanskildum fáeinum varðmönnum, fara út í óbyggðirnar.
- 23 Og svo bar við, að Gíd og Teomner höfðu þannig náð virkjum þeirra á sitt vald. Og svo bar við, að við tókum stefnu í átt að Sarahemlalandi eftir að hafa farið víða um óbyggðirnar.
- 24 Og þegar Lamanítar sáu, að þeir voru á leið til Sarahemlalands, óttuðust þeir mjög, að ætlunin væri að leiða þá til tortímingar. Þess vegna drógu þeir sig í hlé og héldu aftur út í óbyggðirnar, já, aftur sömu leið og þeir komu.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, inso-much that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

- 25 Og sjá. Komin var nótt, og þeir reistu tjöld sín, því að yfirforingjar Lamaníta gjörðu ráð fyrir, að Nefítar væru þreyttir af göngunni. Og þar eð þeir töldu sig hafa rekið allan her þeirra, leiddu þeir ekki hugann að borginni Mantí.
- 26 Nú bar svo við, að þegar náttá tók lét ég menn mína ekki fara að sofa, heldur halda áfram, eftir annarri leið, í átt að Mantílandi.
- 27 Og vegna þessarar göngu okkar að næturlagi, sjá, þá vorum við næsta dag komnir fram fyrir Lamanítana, þannig að við komum á undan þeim til Mantíborgar.
- 28 Og þannig bar svo við, að með þessu herbragði náðum við Mantíborg án blóðsúthellinga.
- 29 Og svo bar við, að þegar herir Lamaníta komu að borginni og sáu, að við vorum viðbúnir því að taka á móti þeim, urðu þeir ákaflega undrandi og svo skelfingu lostnir, að þeir flúðu út í óbyggðirnar.
- 30 Já, og svo bar við, að herir Lamaníta flúðu úr öllum þessum landshluta. En sjá. Þeir fluttu með sér margar konur og börn út úr landinu.
- 31 En þær borgir, sem Lamanítar höfðu tekið, eru allar á þessari stundu á okkar valdi, og feður okkar og eiginkonur okkar og börn eru að snúa heim, öll utan þeirra, sem Lamanítar hafa tekið til fanga og flutt burt.
- 32 En sjá. Herir okkar eru smáir til að verja svo margar borgir og svo miklar eignir.
- 33 En sjá. Við treystum Guði okkar, sem hefur veitt okkur sigur yfir þessum löndum, svo mikinn sigur, að við höfum endurheimt þessar borgir og landareignir, sem voru okkar eigin eign.
- 34 En við vitum ekki, hvers vegna stjórnin veitir okkur ekki aukinn styrk. Né heldur vita þeir menn, sem komu upp til okkar, hvers vegna við höfum ekki fengið aukinn styrk.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

35 Sjá. Við vitum ekki nema þér hafi vegnað illa og þú hafir kallað herstyrkinn inn í annan landshluta. Ef svo er, þá möglum við ekki.

36 En ef svo er ekki, sjá, þá óttumst við, að einhver flokkadráttur sé í stjórninni, svo að þeir sendi ekki fleiri menn okkur til aðstoðar, því að við vitum, að fleiri eru til en þeir, sem sendir hafa verið.

37 En sjá. Þetta skiptir ekki máli — við treystum, að Guð bjargi okkur, þrátt fyrir veikleika herja okkar, já, bjargi okkur úr höndum óvina okkar.

38 Sjá, þetta er á síðari hluta tuttugasta og níunda ársins, og við höfum lönd okkar á okkar valdi, og Lamanítar eru flúnir til Nefílands.

39 Og þeir synir Ammoníta, sem ég hef farið svo lofsamlegum orðum um, eru með mér í Mantíborg. Og Drottinn hefur stutt þá, já, og verndað þá frá að falla fyrir sverði, já, jafnvel svo, að ekki ein einasta sál hefur verið drepin.

40 En sjá. Þeir hafa hlotið mörg sár. Engu að síður eru þeir staðfastir í því lýðfrelsi, sem með Guðs hjálp hefur gjört þá frjálsa. Og þeir gæta þess stranglega að minnast Drottins Guðs síns dag frá degi. Já, þeir gæta þess að halda stöðugt reglur hans og ákvæði og boð hans, og trú þeirra er sterk á spádómana um það, sem koma mun.

41 Og nú, ástkæri bróðir Moróní. Megi Drottinn Guð okkar, sem hefur endurleyst okkur og gjört okkur frjálsa, halda þér ætíð í návist sinni. Já, megi hann vera þessari þjóð náðugur, já, svo að þér takist að endurheimta allt, sem Lamanítar hafa frá okkur tekið og sem var okkur til viðurværis. Og sjá. Nú læt ég bréfi mínu lokið. Ég er Helaman, sonur Alma.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken from us, which was for our support. And now, behold, I close mine epistle. I am Helaman, the son of Alma.

Alma 59

- 1 Nú bar svo við á þrítugasta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni, þegar Moróni hafði fengið og lesið bréf Helamans, að þá gladdist hann mjög yfir velfarnaði Helamans, já, hinni miklu velgengni hans við að ná þeim landsvæðum, sem þeir höfðu misst.
- 2 Já, og hann kunngjörði það öllum í þeim landshluta, þar sem hann var, svo að þeir gætu einnig gláðst.
- 3 Og svo bar við, að hann sendi Pahóran strax bréf, þar sem hann óskaði þess, að hann léti safna mönnum til að styrkja lið Helamans eða heri Helamans, svo að hann gæti auðveldlega haldið þeim hluta landsins, sem hann hafði á svo undursamlegan hátt náð aftur.
- 4 Og svo bar við, að þegar Moróni hafði sent þetta bréf til Sarahemlals, tók hann enn á ný að leggja á ráðin, hvernig hann fengi náð því aftur, sem eftir var af þeim svæðum og borgum, sem Lamanítar höfðu tekið frá þeim.
- 5 Og svo bar við, að á meðan Moróni var þannig að undirbúa árás á Lamaníta, sjá, þá réðust þeir á fólkið í Nefía, sem hafði safnast saman úr Moróniborg, Lehíborg og Moríantonborg.
- 6 Já, jafnvel þeir, sem höfðu neyðst til að flýja frá Mantílandi og frá nærliggjandi landi, voru komnir á vettvang og höfðu gengið í lið með Lamanítum í þessum hluta landsins.
- 7 Og þar eð þeir voru mjög fjölmennir, já, og þeim bættist daglega liðsstyrkur, réðust þeir að skipun Ammoróns gegn fólkinu í Nefía, og þeir tóku að fella það í feiknarlegu mannfalli.
- 8 Og herir þeirra voru svo fjölmennir, að þeir, sem eftir voru af íbúum Nefía, neyddust til að flýja undan þeim. Og þeir komu jafnvel og slógust í lið með her Morónís.

Alma 59

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephiah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephiah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephiah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

9 Og þar eð Moróni hafði gjört ráð fyrir, að menn yrðu sendir til Nefíaborgar til að aðstoða fólkið við að halda borginni og þar eð hann vissi, að auðveldara var að verja borgina því að falla í hendur Lamanítum en ná henni af þeim aftur, gjörði hann ráð fyrir, að þeir mundu auðveldlega halda henni.

10 Þess vegna hélt hann eftir öllu liði sínu til að halda þeim stöðum, er þeir höfðu endurheimt.

11 Og þegar Moróni sá nú, að Nefíaborg var töpuð, varð hann afar hryggur, og hann tók að velta fyrir sér, hvort þeir mundu ekki falla í hendur bræðra sinna vegna ranglætis fólksins.

12 En sama gildi um alla yfirforingja hans. Á þá sótti efi, og einnig furðuðu þeir sig á ranglæti fólksins, en þessu olli velgengni Lamaníta í viðureign við þá.

13 Og svo bar við, að Moróni var reiður stjórninni vegna áhugaleysis hennar um frelsi landsins.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephiah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephiah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

Alma 6o

- 1 Og svo bar við, að hann skrifaði aftur til landstjórans, sem var Pahóran, en þetta eru orðin, sem hann skrifaði og sagði: Sjá. Ég beini orðum mínum til Pahórans í Sarahemlaborg, sem er yfirdómari og landstjóri landsins, og einnig til allra þeirra, sem þessi þjóð hefur valið til að stjórna og sjá um málefni þessarar styrjaldar.
- 2 Því að sjá. Ég hef nokkuð að segja þeim til sakfellingar. Því að sjá. Þið vitið sjálfir, að þið hafið verið skipaðir til að safna saman mönnum og vopna þá með sverðum og sveðjum og alls konar tegundum stríðsvopna og senda gegn Lamanítum, hvar svo sem þeir kynnu að ráðast inn í land okkar.
- 3 Og sjá nú. Ég segi ykkur, að ég sjálfur, einnig menn mínir svo og Helaman og hans menn, höfum þolað mjög miklar þjáningar, já, jafnvel hungur, þorsta og þreytu og alls kyns þrengingar.
- 4 En sjá. Væri þetta allt og sumt, sem við höfum mátt þola, mundum við hvorki mögla né kvarta.
- 5 En sjá. Manndrápið meðal þjóðar okkar hefur verið mikið. Já, þúsundir hafa fallið fyrir sverði, sem hefði mátt koma í veg fyrir, ef þið hefðuð léð herjum okkar nægan styrk og næga liðveislu. Já, mikil hefur vanræksla ykkar gagnvart okkur verið.
- 6 Og sjá nú. Við æskjum að vita ástæðuna fyrir þessari miklu vanrækslu. Já, við æskjum að vita, hvers vegna þið eruð svo hugsunarlausir.
- 7 Hvernig getið þið hugsað ykkur að sitja hugsunarlausir og sljóir í hásetum ykkar, meðan dauðinn herjar allt í kringum ykkur af völdum óvinanna? Já, meðan þeir myrða þúsundir bræðra ykkar —
- 8 Já, einmitt þá, sem leitað hafa til ykkar um vernd og hafa sett ykkur í þá stöðu að geta liðsinnt sér, já, geta sent sér heri til að styrkja sig og bjarga þúsundum þeirra frá því að falla fyrir sverði.

Alma 6o

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

- 9 En sjá. Þetta er ekki allt — þið hafið haldið vistum ykkar fyrir þeim, jafnvel þótt margir hafi barist og þeim hafi blætt til dauða, vegna þess hve ákaflega annt þeim var um velferð þessarar þjóðar. Já, og þetta hafa þeir gjört, á sama tíma og þeir voru um það bil að farast úr hungri vegna hinnar miklu vanrækslu ykkar gagnvart þeim.
- 10 Og nú, ástkæru bræður mínir — því að þið ættuð að vera ástkærir. Já, og þið hefðuð átt að vinna af meiri elju að velferð og frelsi þessarar þjóðar. En sjá. Þið hafið vanrækt hana svo mikið, að blóð þúsunda mun koma yfir höfuð ykkar og kalla á hefnd. Já, því að Guði voru kunn öll hróp þeirra og allar þjáningar þeirra —
- 11 Sjá. Hvernig gátuð þið búist við að geta setið í hásetum ykkar og að Guð mundi með takmarkalausri gæsku sinni varðveita ykkur, þó að þið gerðuð ekki neitt? Sjá, hafi það verið trú ykkar, þá er sú trú til einskis.
- 12 Ímyndið þið ykkur, að svo margir bræðra ykkar hafi verið drepnir, vegna þess hve ranglátir þeir hafi verið? Ég segi ykkur, hafi það verið trú ykkar, þá er sú trú til einskis. Því að ég segi ykkur: Margir hafa fallið fyrir sverði, en sjá, það er ykkur til fordæmingar —
- 13 Því að Drottinn leyfir, að hinir réttlátu séu drepnir, til þess að réttvísi hans og dómur megi koma yfir hina ranglátu. Þess vegna þurfið þið ekki að ætla, að hinir réttlátu séu glataðir, vegna þess að þeir hafa verið drepnir, heldur sjá, þeir ganga inn til hvíldar Drottins Guðs síns.
- 14 Og sjá nú. Ég segi ykkur, ég óttast mjög, að dómur Drottins komi yfir þessa þjóð vegna mikillar hyskni hennar, já, vegna hirðuleysis stjórnar okkar og stórkostlegrar vanrækslu gagnvart bræðrum sínum, já, gagnvart þeim, sem drepnir hafa verið.
- 15 Því að væri það ekki vegna þess ranglætis, sem hófst fyrst meðal hinna ædstu okkar, hefðum við getað staðist óvini okkar, og þeir hefðu ekki getað náð valdi yfir okkur.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.

16 Já, hefði það ekki verið vegna stríðsins, sem braust út meðal okkar sjálfra. Já, hefði það ekki verið vegna konungssinna, sem ollu svo mikilli blóðsúthellingu meðal okkar sjálfra. Já, ef við hefðum sameinað krafta okkar — eins og við gerðum fram að því — í stað þess að berjast innbyrðis. Já, hefði þessi þrá konungssinna eftir valdi og yfirráðum yfir okkur ekki skotið rótum. Hefðu þeir aðeins verið trúir málstað frelsis okkar og sameinast okkur og haldið gegn óvinunum í stað þess að taka upp sverð sín gegn okkur, sem varð orsök mikilla blóðsúthellinga meðal okkar sjálfra. Já, ef við hefðum haldið gegn þeim í styrk Drottins, hefðum við stökkt óvinum okkar á dreif, því að svo hefði verið gjört, í samræmi við uppfyllingu orða hans.

17 En sjá. Nú ráðast Lamanítar á okkur og leggja undir sig lönd okkar, já, og þeir myrða fólk okkar með sverði, já, konur okkar og börn og flytja þau einnig á brott sem fanga og láta þau þola alls konar þrengingar, og það vegna hins mikla ranglætis þeirra, sem sækjast eftir völdum og yfirráðum, já, einmitt þessara konungssinna.

18 En hvers vegna skyldi ég eyða svo mörgum orðum í þetta mál? Því að við vitum ekki nema þið sjálfir sækist eftir völdum. Við vitum ekki nema þið kunnid einnig að vera svikarar við land ykkar.

19 Eða er það vegna þess, að þið eruð í hjarta lands okkar og umkringdir öryggi, að þið vanrækið okkur og sendið okkur hvorki vistir né menn til að styrkja heri okkar?

20 Hafid þið gleymt boðorðum Drottins Guðs ykkar? Já, hafid þið gleymt ánaud feðra okkar? Hafid þið gleymt hversu oft okkur hefur verið bjargað úr höndum óvina okkar?

21 Eða gjörð þið ráð fyrir, að Drottinn varðveiti okkur, meðan við sitjum í hásetum okkar og notum ekki það, sem Drottinn hefur séð okkur fyrir?

22 Já, ætlið þið að sitja í aðgjörðarleysi, umkringdir þúsundum þeirra, já, tugum þúsunda þeirra, sem einnig sitja í aðgjörðarleysi, meðan aðrar þúsundir, allt í kring á landamærum landsins, falla fyrir sverði, já, særðir og blæðandi?

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

23 Gjörðið þið ráð fyrir, að Guð muni líta á ykkur sem saklausa, meðan þið sitjið kyrrir og horfið á þessa hluti? Sjá, ég segi ykkur, nei. Nú vil ég, að þið minnst þess, að Guð hefur sagt, að fyrst verði að hreinsa keridið að innan og síðan einnig að hreinsa keridið að utan.

24 Og því aðeins að þið iðrist þess, sem þið hafið gjört, og rísið á fætur og takið til höndum og sendið okkur mat og menn, og einnig Helaman, svo að hann geti haldið þeim landshlutum okkar, sem hann hefur unnið aftur, og svo að við getum einnig endurheimt önnur landsvæði okkar í þessum landshlutum, sjá, þá verður við hæfi, að við berjumst ekki aftur við Lamaníta, fyrr en við höfum hreinsað okkar eigið ker að innan, já, jafnvel hið mikla höfuð stjórnar okkar.

25 Og ef þið verðið ekki við bréfi mínu og komið fram og sýnið mér hinn sanna frelsisanda og leitist við að styrkja og treysta heri okkar og veitið þeim fæði sér til viðurværis, sjá, þá mun ég skilja eftir hluta af mínum frjálsum mönnum til að varðveita þennan landshluta okkar, og styrk og blessanir Guðs mun ég skilja eftir hjá þeim, svo að ekkert annað afl fái unnið gegn þeim —

26 Og það vegna hinnar sterku trúar þeirra og þolgæðis í andstreymi sínu —

27 Og ég mun koma til ykkar, og ef einhver meðal ykkar þráir frelsið, já, þó ekki sé nema frelsisneisti eftir, sjá, þá mun ég stofna til andspyrnu gegn ykkur, þar til þeim, sem þrá að hrifsa til sín völd og yfirráð, verður útrýmt.

28 Já, sjá. Ég óttast hvorki vald ykkar né yfirráð, en Guð minn óttast ég. Og það er samkvæmt boðum hans, að ég gríp til sverðs míns til að verja málstað lands míns, og það er vegna misgjörða ykkar, að við höfum mátt þola svo mikið tap.

29 Sjá. Það er tími til kominn, já, sá tími er nú kominn, að sverð réttvísinnar vofi yfir ykkur, ef þið snúið ekki nú til varnar landi ykkar og börnum. Já, og það mun falla á ykkur og vitja ykkar, ykkur til algjörrar tortímingar.

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

30 Sjá. Ég bið eftir aðstoð frá ykkur, en ef þið komið okkur ekki til hjálpar, sjá, þá mun ég koma til ykkar, já, til Sarahemlalands og ljósta ykkur með sverði, þannig að þið hafið ekki lengur vald til að hindra framsókn þessarar þjóðar til frelsis.

31 Því að sjá. Drottinn mun ekki líða, að þið lifið og magnist í misgjörðum ykkar til þess að tortíma hans réttláta fólki.

32 Sjá. Teljið þið að Drottinn hlífi ykkur, en láti dóm sinn falla yfir Lamaníta, þegar það eru arfsagnir fedra þeirra, sem hafa orsakað hatur þeirra? Já, og það hefur margfaldast vegna þeirra, sem horfið hafa frá okkur. En misgjörðir ykkar eru aftur á móti vegna metnaðar ykkar og hégómagirni.

33 Þið vitið, að þið brjótið lögmál Guðs, og þið vitið, að þið fótumtroðið þau. Sjá, Drottinn segir við mig: Ef þeir, sem þið hafið skipað landstjóra, iðrast ekki synda sinna og misgjörða, þá skuluð þið ganga til orrustu gegn þeim.

34 Og sjá nú. Ég, Moróni, er bundinn þeim sáttmála, sem ég hef gjört um að halda boðorð Guðs míns. Þess vegna óska ég, að þið haldið fast við orð Guðs og sendið fljótt til mín af vistum ykkar og mönnum, og einnig til Helamans.

35 Og sjá. Ef þið gjörið þetta ekki, kem ég í skyndi til ykkar. Því að sjá. Guð mun ekki leyfa, að við förumst úr hungri. Þess vegna mun hann gefa okkur af matvælum ykkar, jafnvel þó að það verði með hjálp sverðsins. Sjáið nú um að uppfylla orð Guðs.

36 Sjá, ég er Moróni, yfirforingi ykkar. Ég sækist ekki eftir valdi, heldur eftir að rífa það niður. Ég leita ekki eftir heiðri heimsins, heldur eftir dýrð Guðs míns og frelsi og velfarnaði lands míns. Og þannig læt ég bréfi mínu lokið.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

Alma 61

- 1 Sjá. Nú bar svo við, að fljótlega eftir að Moróni hafði sent bréf sitt til yfirlandstjórans, fékk hann bréf frá Pahóran, yfirlandstjóranum. Og þetta eru orðin, sem hann fékk:
- 2 Ég, Pahóran, sem er yfirlandstjóri þessa lands, sendi þessi orð mín til Morónis, yfirforingja hersins. Sjá, ég segi þér, Moróni, að ég gleðst ekki yfir hinum miklu þrengingum ykkar, heldur hryggja þær sál mína.
- 3 En sjá. Þeir eru til, sem gleðjast yfir þrengingum þínum, já, svo mjög, að þeir hafa gjört uppreisn gegn mér, og einnig þeim þegna minna, sem eru frelsissinnar, og þeir, sem gjört hafa uppreisn, eru afar fjölmennir.
- 4 Og það eru þeir, sem reynt hafa að svipta mig dómarasætinu, sem eru orsök þessara miklu misgjörða. Því að þeir hafa talað fagurlega og hafa afvegaleitt hjörtu margra, sem valda mun sárum þrengingum meðal okkar. Þeir hafa haldið fyrir okkur vistum okkar og hafa sljóvgað frelsissinna okkar, svo að þeir hafa ekki farið til þín.
- 5 Og sjá. Þeir hafa rekið mig frá sér, og ég er flúinn til Gídeonslands með alla þá menn, sem ég gat mögulega fengið.
- 6 Og sjá. Ég hef sent yfirlýsingu út um þennan landshluta. Og sjá. Fólkið flykkist til okkar daglega og vopnast til verndar landi sínu og frelsi og til að hefna þeirra ranginda, sem við höfum verið beittir.
- 7 Og svo margir hafa komið til okkar, að þeim, sem uppreisn gjörðu gegn okkur, er ógnað, já, svo mjög, að þeir óttast okkur og þora ekki að leggja til orrustu gegn okkur.
- 8 Þeir hafa lagt undir sig landið eða Sarahemlaborg. Þeir hafa tekið sér konung, og hann hefur skrifað til konungs Lamaníta og gjört bandalag við hann. Og í þessu bandalagi er samþykkt, að hann haldi Sarahemlaborg, en sú vörn gjörir Lamanítum kleift að leggja undir sig það, sem eftir er af landinu, og mun hann gjörður konungur yfir þessari þjóð, þegar Lamanítar hafa sigrað hana.

Alma 61

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

9 En í bréfi þínu átaldir þú mig, en það skiptir ekki máli. Ég er ekki reiður, heldur fagna ég yfir mikilleik hjarta þíns. Ég, Pahóran, sækist ekki eftir valdi, heldur aðeins eftir að halda dómarsæti mínu, svo að ég geti varðveitt rétt og lýðfrelsi þjóðar minnar. Sál mín er staðföst í því lýðfrelsi, sem með Guðs hjálp hefur gjört okkur frjáls.

10 Og sjá nú. Við munum standa gegn ranglætinu, jafnvel þótt það kosti blóðsúthellingar. Við mundum ekki úthella blóði Lamaníta, ef þeir vildu halda kyrru fyrir í sínu eigin landi.

11 Við mundum ekki úthella blóði bræðra okkar, ef þeir gjörðu ekki uppreisn og gripu til sverðs gegn okkur.

12 Við mundum gangast undir ok ánauðar, ef það væri nauðsynlegt, samkvæmt réttvísi Guðs, eða ef hann byði okkur að gjöra það.

13 En sjá. Hann býður okkur ekki að gjörast undirgefin óvinum okkar, heldur að við setjum traust okkar á hann, og hann mun varðveita okkur.

14 Þess vegna skulum við, ástkæri bróðir minn Moróní, standa gegn hinu illa. En gegn öllu því illa, sem við getum ekki staðið gegn með orðum okkar, já, eins og uppreisnum og illdeilum, því skulum við spyrna gegn með sverðum okkar, svo að við fáum haldið frelsi okkar og getum glaðst yfir hinum miklu forréttindum kirkju okkar og málstað lausnara okkar og Guðs okkar.

15 Komdu þess vegna fljótt til mín með nokkra af mönnum þínum, en skildu hina eftir undir stjórn Lehís og Teankúms. Gefðu þeim vald til að haga stríðinu í þeim hluta landsins samkvæmt anda Guðs, sem einnig er andi frelsisins, sem í þeim er.

16 Sjá. Ég hef sent þeim nokkrar vistir, svo að þeir farist ekki, áður en þú getur komist til mín.

17 Safnið saman öllu því liði, sem þið getið á leið ykkar hingað, og við munum í styrk Guðs okkar, samkvæmt þeirri trú, sem í okkur er, halda í skyndi gegn þessum fráhverfingum.

18 Og við munum ná Sarahemlaborg á okkar vald, svo að við getum fengið aukin matvæli til að senda til Lehís og Teankúms. Já, við munum halda gegn þeim í styrk Drottins, og við munum binda enda á þessi miklu rangindi.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the spirit of freedom which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.

Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.

And we will take possession of the city of Zarahemla, that we may obtain more food to send forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth against them in the strength of the Lord, and we will put an end to this great iniquity.

- 19 Og nú, Moróní, ég gleðst yfir bréfi þínu, því að ég hafði nokkrar áhyggjur af því, hvað við ættum að gjöra, hvort rétt væri af okkur að leggja gegn bræðrum okkar.
- 20 En þú hefur sagt, að ef þeir iðrist ekki, hafi Drottinn boðið þér að leggja gegn þeim.
- 21 Styrk þú Lehi og Teankúm í Drottni. Seg þeim að óttast ekki, því að Guð mun varðveita þá, já, og einnig alla þá, sem standa stöðugir í því lýðfrelsi, sem með Guðs hjálp gjörði þá frjálsa. Og nú læt ég bréfi mínu til míns ástkæra bróður, Morónís, lokið.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle, for I was somewhat worried concerning what we should do, whether it should be just in us to go against our brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the Lord; tell them to fear not, for God will deliver them, yea, and also all those who stand fast in that liberty wherewith God hath made them free. And now I close mine epistle to my beloved brother, Moroni.

Alma 62

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Moróni hafði borist þetta bréf, fylltist hann hugrekki og gladdist í hjarta sér yfir trúmennsku Pahórans, að hann var ekki einnig svikari við frelsi og málstað lands síns.
- 2 En sjá, hann hryggðist einnig mjög vegna misgjörða þeirra, sem rekið höfðu Pahóran úr dómarsætinu, já, sem sagt vegna þeirra, sem risið höfðu gegn landi sínu og einnig Guði sínum.
- 3 Og svo bar við, að Moróni fór með nokkurn hóp manna að ósk Pahórans og veitti Lehi og Teankúm stjórn yfir þeim, sem eftir voru af her hans, og hélt í átt að Gídeonslandi.
- 4 Og hann reisti frelsistáknið, hvar sem hann kom, og fékk allan þann liðsauka, sem hann gat, á leið sinni til Gídeonslands.
- 5 Og svo bar við, að þúsundir flykkust undir merki hans og tóku upp sverð sín til varnar frelsi sínu, til þess að þeir yrðu ekki hneptir í ánauð.
- 6 Og þegar Moróni hafði þannig safnað saman öllum þeim mönnum, sem hann gat, á leið sinni, kom hann til Gídeonslands. Og er hann hafði sameinað lið sitt liði Pahórans, urðu þeir ákaflega sterkir, sterkari en menn Pakusar, en hann var konungur þessara fráhverfinga, sem rekið höfðu frelsissinna frá Sarahemla og lagt höfðu landið undir sig.
- 7 Og svo bar við, að Moróni og Pahóran fóru með heri sína til Sarahemlalands og héldu gegn borginni og mættu mönnum Pakusar, svo að í bardaga sló.
- 8 Og sjá. Pakus var drepinn og menn hans teknir til fanga, og Pahóran var aftur settur í dómarsæti sitt.
- 9 En menn Pakusar voru leiddir fyrir rétt samkvæmt lögum og sömuleiðis þeir konungssinnar, sem teknir höfðu verið og settir í fangelsi, og voru þeir teknir af lífi samkvæmt lögum. Já, þessir menn Pakusar og þessir konungssinnar, allir þeir, sem ekki vildu taka upp vopn til varnar landi sínu, heldur vildu berjast gegn því, voru teknir af lífi.

Alma 62

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

- 10 Og þannig varð brýnt, vegna öryggis lands þeirra, að þessi lög væru stranglega virt. Já, og hver sá, sem staðinn var að því að afneita frelsi þeirra, var skjótt tekinn af lífi samkvæmt lögum.
- 11 Og þannig lauk þrítugasta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni. Moróní og Pahóran höfðu komið á friði í Sarahemlalandi meðal sinnar eigin þjóðar og refsað með dauða öllum þeim, sem ekki voru trúir málstað frelsisins.
- 12 Og í upphafi þrítugasta og fyrsta stjórnarárs dómaranna yfir Nefíþjóðinni bar svo við, að Moróní lét strax senda vistir og einnig sex þúsund manna her til Helamans til að aðstoða hann við að vernda þann hluta landsins.
- 13 Og hann lét einnig senda sex þúsund manna her og nægilegt magn matvæla til herja Lehís og Teankúms. Og svo bar við, að þetta var gjört til að styrkja landið gegn Lamanítum.
- 14 Og svo bar við, að Moróní og Pahóran skildu eftir stóran hóp manna í Sarahemlalandi, en héldu síðan með fjölmennan hóp manna í átt að Nefíalandi, þar eð þeir voru staðráðnir í að sigra Lamaníta í þeirri borg.
- 15 Og svo bar við, að á leið sinni til landsins tóku þeir höndum mikinn hóp Lamaníta og drápu marga þeirra og tóku vistir þeirra og stríðsvopn.
- 16 Og svo bar við, að eftir að þeir höfðu tekið þá höndum, létu þeir þá gjöra sáttmála um að grípa ekki frammar til stríðsvopna gegn Nefítum.
- 17 Og þegar þeir höfðu gjört þennan sáttmála, sendu þeir þá til dvalar meðal fólks Ammons, og þeir voru um það bil fjögur þúsund að tölu, sem ekki höfðu verið drepnir.
- 18 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu sent þá burt, héldu þeir áfram í átt að Nefíalandi. Og svo bar við, að þegar þeir voru komnir til Nefíaborgar, reistu þeir tjöld sín á Nefíasléttum, sem eru nærri Nefíaborg.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephiah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephiah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephiah, they did pitch their tents in the plains of Nephiah, which is near the city of Nephiah.

19 Nú vildi Moróní, að Lamanítar kæmu og berðust við þá á sléttunum. En Lamanítar, sem þekktu hið mikla hugrekki þeirra og sáu, hve fjölmennir þeir voru, þorðu ekki að leggja gegn þeim. Þess vegna sló ekki í bardaga þann dag.

20 Og þegar náttá tók, lagði Moróní af stað í húmi nætur og klifraði upp á múrinn til að njósna um, hvar í borginni Lamanítar hefðu sett upp herbúðir sínar.

21 Og svo bar við, að þeir voru að austanverðu, við innganginn, og þeir voru allir sofandi. Og nú sneri Moróní aftur til hers síns og lét þá í skyndi gjöra sterka kaðla og stiga til að láta falla niður ofan af múrunum að innanverðu.

22 Og svo bar við, að Moróní lét menn sína fara og klifra upp á múrinn og síga niður þeim megin borgarinnar, já, vestanvert, þar sem Lamanítar höfðu ekki herbúðir sínar.

23 Og svo bar við, að þeim var öllum komið inn í borgina að næturlagi, með hjálp sterkra kaðla sinna og stiga, þannig að þegar morgna tók, voru þeir allir innan borgarmúranna.

24 Og þegar nú Lamanítar vöknudú og sáu, að herir Morónís voru innan múranna, urðu þeir svo ofsahræddir, að þeir flúðu út um hliðið.

25 Og þegar Moróní sá, að þeir flúðu undan honum, lét hann menn sína fara gegn þeim, og þeir drápu marga, en umkringdu aðra og tóku þá til fanga. En þeir, sem eftir voru, flúðu inn í Moróníland, sem var við sjávarströndina.

26 Þannig náðu Moróní og Pahóran Nefiaborg á sitt vald án þess að missa eina einustu sál. En margir Lamanítar voru drepnir.

27 Nú bar svo við, að margir þeirra Lamaníta, sem voru fangar, óskuðu að sameinast fólki Ammons og verða frjálst fólk.

28 Og svo bar við, að öllum, sem höfðu hug á þessu, varð að ósk sinni.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephiah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

- 29 Þess vegna sameinuðust allir Lamanítafangarnir fólki Ammons og tóku að erfiða af kappi, yrkja jörðina, rækta alls konar korntegundir, búpening og alls konar hjarðir. Og þannig var mikilli byrði létt af Nefítum, já, allri byrði af Lamanítaföngunum var af þeim létt.
- 30 Nú bar svo við, að þegar Moróni hafði náð Nefíaborg á sitt vald og tekið marga fanga, en við það fækkaði mjög í liði Lamaníta, og náð mörgum Nefítum, sem höfðu verið teknir til fanga, en við það styrktist mjög lið Morónís, þá fór hann burt úr Nefíalandi til Lehílands.
- 31 Og svo bar við, að þegar Lamanítar sáu Moróni koma gegn sér, urðu þeir enn á ný óttaslegnir og flúðu undan her Morónís.
- 32 Og svo bar við, að Moróni og her hans veittu þeim eftirför frá einni borg til annarrar, þar til þeir mættu Lehi og Teankúm, og Lamanítar flúðu undan Lehi og Teankúm alla leið niður að sjávarströndinni, þar til þeir komu til Morónílands.
- 33 En herir Lamaníta voru allir sameinaðir, þannig að þeir voru allir í einum hóp í Morónílandi. Nú var Ammorón, konungur Lamaníta, einnig með þeim.
- 34 Og svo bar við, að Moróni, Lehi og Teankúm settu upp búðir með herjum sínum meðfram landamærum Morónílands, þannig að Lamanítar voru umkringdir við óbyggðirnar að sunnan og við óbyggðirnar að austan.
- 35 Og þannig settu þeir upp búðir sínar fyrir nóttina. Því að sjá. Nefítar og einnig Lamanítar voru þreyttir eftir langa hergöngu. Þess vegna gripu þeir ekki til neinna herbragða að næturlagi, nema Teankúm, því að hann var ákaflega reiður Ammorón, þar eð hann áleit, að Ammorón og Amalikkía, bróðir hans, hefðu verið valdir að þessu mikla og langvarandi stríði milli þeirra og Lamaníta, sem hafði orsakað svo mikla bardaga og blóðsúthellingar, já, og svo mikla hungursneyð.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephihah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephihah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

36 Og svo bar við, að Teankúm hélt í reiði sinni inn í búðir Lamaníta og lét sig síga niður yfir múra borgarinnar. Og hann hélt frá einum stað til annars með aðstoð kaðals, þar til hann fann konunginn. Og hann varpaði kastsþjóti að honum, og það smaug í gegnum hann nærri hjartanu. En sjá. Konungur vakti þjóna sína, áður en hann dó, svo að þeir eltu Teankúm og drápu hann.

37 Nú bar svo við, að þegar Lehi og Moróní vissu, að Teankúm var látinn, urðu þeir mjög sorgmæddir. Því að sjá. Hann hafði barist hraustlega fyrir land sitt, já, hann var sannur frelsisvinur. Og hann hafði þolað margar mjög sárar þrengingar. En sjá. Hann var látinn og genginn veg allrar veraldar.

38 Nú bar svo við, að næsta dag réðst Moróní að Lamanítum, og þeir drápu þá í miklu blóðbaði. Og þeir ráku þá úr landinu, og þeir flúðu, já, þeir sneru ekki aftur í þetta sinn gegn Nefítum.

39 Og þannig lauk þrítugasta og fyrsta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni. Og þannig höfðu þeir átt í stríði og þolað blóðsúthellingar, hungursneyð og þrengingar um margra ára bil.

40 Og það höfðu verið morð og ildeilur og sundrung og alls kyns misgjörðir meðal Nefíþjóðarinnar, en vegna hinna réttlátu, já, sakir bæna hinna réttlátu, var þeim samt sem áður hlift.

41 En sjá. Vegna þess hve langvarandi stríðið milli Nefíta og Lamaníta hafði verið, voru margir orðnir harðir, vegna hins langa stríðs. En margir höfðu mildast vegna þrenginga sinna, þannig að þeir auðmýktu sig fyrir Guði, já, í dýpstu auðmýkt.

42 Og svo bar við, að þegar Moróní hafði víggirt þá hluta landsins, sem lágu opnastir fyrir Lamanítum, þar til þeir voru nægilega sterkir, sneri hann aftur til Sarahemlaborgar. Og Helaman sneri einnig aftur til heimalands síns. Og enn einu sinni var kominn á friður meðal Nefíþjóðarinnar.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

43 Og Moróni eftirlét syni sínum stjórn herja sinna, en sá hét Morónía. Og hann dró sig í hlé til síns eigin heimilis, svo að hann gæti eytt því, sem eftir var ævi sinnar, í friði.

44 Og Pahóran sneri aftur til dómarsætis síns. Og Helaman tók enn á sig að flytja fólkinu orð Guðs, því að vegna margra styrjalda og illdeilna reyndist óhjákvæmilegt að koma aftur skipulagi á kirkjuna.

45 Þess vegna héldu þeir Helaman og bræður hans af stað til að kunngjöra orð Guðs af miklum krafti, og þeim tókst að sannfæra marga um ranglæti þeirra, en það leiddi þá til iðrunar synda sinna, og þeir létu skírast til Drottins Guðs síns.

46 Og svo bar við, að þeir komu kirkju Guðs aftur á stofn um gjörvallt landið.

47 Já, og reglu var komið á um lögin. Og dómara þeirra og yfirdómara voru kjörnir.

48 Og Nefíþjóðinni tók aftur að vegna vel í landinu, og hún tók að margfaldast og styrkjast á ný í landinu. Og hún gjörðist ákaflega auðug.

49 En þrátt fyrir auðæfin, styrk sinn og velmegun, hreyktu þeir sér ekki hátt í eigin augum, né voru þeir heldur tregir til að minnast Drottins Guðs síns, heldur auðmýktu þeir sig mjög frammi fyrir honum.

50 Já, þeir minntust þess, hve mikið Guð hafði fyrir þá gjört, að hann hafði bjargað þeim frá dauða og ánaud og úr fangelsum og alls kyns þrengingum, og hann hafði bjargað þeim úr höndum óvina sinna.

51 Og þeir báðu til Drottins Guðs síns án afláts, þannig að Drottinn blessaði þá í samræmi við orð sín, svo að þeir urðu sterkir og þeim vegnaði vel í landinu.

52 Og svo bar við, að allt þetta varð. Og Helaman lést á þrítugasta og fimmta stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 63

- 1 Og svo bar við, að í upphafi þrítugasta og sjötta stjórnarárs dómara yfir Nefíþjóðinni tók Síblon við hinum helgu munum, sem Alma hafði afhent Helaman.
- 2 Og hann var réttvís maður og gekk grandvar fyrir Guði, og hann gætti þess að gjöra gott án afláts og halda boðorð Drottins Guðs síns. Og hið sama gjörði bróðir hans.
- 3 Og svo bar við, að Moróni lést einnig. Og þannig lauk þrítugasta og sjötta stjórnarári dómara.
- 4 Og svo bar við, að á þrítugasta og sjöunda stjórnarári dómara fór stór hópur manna, allt að fimm þúsund og fjögur hundruð manns, ásamt eiginkonum sínum og börnum frá Sarahemlandi til landsins í norðri.
- 5 Og svo bar við, að Hagot, sem var mjög hagar maður, smíðaði afar stórt skip við landið Nægtarbrunn, við Auðnina, og sjósetti það í vestursjóinn við þrönga eiðið, sem lá til landsins í norðri.
- 6 Sjá. Margir Nefítar stigu um borð og sigldu af stað með miklar vistir og einnig margar konur og börn. Og þau stefndu í norðurátt. Og þannig lauk þrítugasta og sjöunda árinu.
- 7 Og á þrítugasta og áttunda árinu smíðaði þessi maður önnur skip. Og fyrsta skipið kom einnig til baka, og margir fleiri fóru um borð. Og þeir tóku einnig miklar vistir og lögðu aftur af stað til landsins í norðri.
- 8 Og svo bar við, að aldrei heyrðist frá þeim framar. En við gjörum ráð fyrir, að þeir hafi drukknað í djúpi sjávar. Og svo bar við, að enn eitt skip lagði af stað, en hvert það fór, vitum við ekki.
- 9 Og svo bar við, að á þessu ári fóru margir til landsins í norðri. Og þannig lauk þrítugasta og áttunda árinu.

Alma 63

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblon took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

- 10 Og svo bar við, að á þrítugasta og níunda stjórnarári dómara dómara dó Síblon einnig og Kóríanton hafði farið til landsins í norðri á skipi til að flytja vistir til þeirra, sem farið höfðu til þess lands.
- 11 Þess vegna varð óhjákvæmilegt fyrir Síblon að fela þessa helgu muni, fyrir dauða sinn, í vörslu sonar Helamans, sem nefndur var Helaman, eftir föður sínum.
- 12 En sjá. Allar þær áletranir, sem voru í vörslu Helamans, utan þær, sem Alma hafði mælt fyrir, að ekki skyldu sendar út, voru skráðar og sendar út á meðal manna barna um gjörvallt landið.
- 13 Engu að síður voru þessir munir áfram heilagir og þeir afhentir mann fram af manni. Af þeirri ástæðu höfðu þeir verið settir í vörslu Helamans á þessu ári fyrir dauða Síblons.
- 14 Og svo bar við, að á þessu ári höfðu einnig nokkrir fráhverfingar farið yfir til Lamaníta. Og þeir voru enn egndir til reiði gegn Nefítum.
- 15 Og á þessu sama ári réðust þeir einnig með fjölmennan her gegn fólki Morónía, eða gegn her Morónía, en í þeim bardaga voru þeir sigraðir og reknir aftur til síns eigin lands og biðu mikið tjón.
- 16 Og þannig lauk þrítugasta og níunda stjórnarári dómara dómara yfir Nefíþjóðinni.
- 17 Og þannig lauk frásögn Alma og sonar hans Helamans og einnig Síblons, sem var sonur hans.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblón died also, and Coríanton had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.

Therefore it became expedient for Shiblón to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblón.

And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.

And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblón, who was his son.

Bók Helamans

Heimildaskrá um Nefíta. Styrjaldir þeirra, deilur og sundurlyndi. Einnig spádómar margra heilagra spámanna fram að komu Krists, samkvæmt heimildum Helamans, sem var sonur Helamans, og einnig samkvæmt heimildum sona hans, allt fram til komu Krists. Margir Lamanítar snúast einnig til trúar. Frásögn af trúskiptum þeirra. Frásögn af réttlæti Lamaníta og ranglæti og víðurstyggð Nefíta, samkvæmt heimildum Helamans og sona hans, sem ná allt fram að komu Krists, en þær nefnast Bók Helamans, og áfram.

Helaman 1

- 1 Og sjá. Nú bar svo við, að í upphafi fertugasta stjórnarárs dómara yfir Nefíþjóðinni hófust alvarlegir erfiðleikar meðal Nefíþjóðarinnar.
- 2 Því að sjá. Pahóran hafði látist og var genginn veg allrar veraldar. Alvarlegar deilur hófust þess vegna meðal bræðranna, sona Pahórans, um það, hver þeirra skyldi hljóta dómarsætið.
- 3 Þetta eru nöfn þeirra, sem kepptu um dómarsætið, og ollu einnig deilum meðal þjóðarinnar: Pahóran, Paankí og Pakúmení.
- 4 Þetta voru ekki einu synir Pahórans, (því að hann átti marga), en þetta eru þeir, sem kepptu um dómarsætið og skiptu þar af leiðandi þjóðinni í þrjá hópa.
- 5 Þó fór svo, að með rödd þjóðarinnar var Pahóran tilnefndur dómari og stjórnandi Nefíþjóðarinnar.
- 6 Og svo bar við, að þegar Pakúmení sá, að hann gæti ekki hreppt dómarsætið, beygði hann sig fyrir vilja þjóðarinnar.
- 7 En sjá. Paankí og sá hluti þjóðarinnar, sem vildi, að hann yrði stjórnandi, var ákaflega reiður. Við lá, að honum tækist þess vegna með fagurgala að telja þá á að rísa gegn bræðrum sínum.

The Book of Helaman

An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.

Helaman 1

And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

- 8 Og svo bar við, að þegar hann vann að þessu, sjá, þá var hann tekinn höndum og yfirheyrdur, samkvæmt rödd þjóðarinnar, og dæmdur til dauða, því að hann hafði gjört uppreisn og leitast við að tortíma lýðfrelsi þjóðarinnar.
- 9 Þegar þeim, sem vildu, að hann yrði stjórnandi þeirra, varð ljóst, að hann hafði verið dæmdur til dauða, urðu þeir reiðir. Og sjá. Þá sendu þeir Kiskúmen nokkurn til sjálfs dómarsætis Pahórans, og myrti hann Pahóran, þar sem hann sat í dómarsætinu.
- 10 Og þjónar Pahórans eltu hann, en sjá, svo hratt flúði Kiskúmen, að enginn gat náð honum.
- 11 Og hann fór til þeirra, sem sendu hann, og þeir gjörðu allir sáttmála, já, unnu þess eiða við ævarandi skapara sinn, að þeir mundu engum manni segja, að Kiskúmen hefði myrt Pahóran.
- 12 Þess vegna þekktist Kiskúmen ekki meðal Nefíþjóðarinnar, þar eð hann var í dulargervi, þegar hann myrti Pahóran. Og Kiskúmen og lið hans, þeir sem höfðu gjört sáttmála við hann, dreifðu sér þannig meðal þjóðarinnar, að ekki var unnt að finna þá alla, en þeir, sem fundust, voru dæmdir til dauða.
- 13 Og sjá. Samkvæmt rödd þjóðarinnar var Pakúmení tilnefndur sem yfirdómari og stjórnandi hennar til að ríkja í stað bróður síns Pahórans, og var það samkvæmt rétti hans. En allt þetta gjörðist á fertugasta stjórnarári dómara, og það rann skeið sitt á enda.
- 14 Og svo bar við á fertugasta og fyrsta stjórnarári dómara, að Lamanítar höfðu safnað saman ótölulegum fjölda hermanna og vopnað þá sverðum og sveðjum, bogum og örvum, hjálmum og brynjum og alls kyns skjöldum.
- 15 Og þeir komu aftur til að berjast við Nefíta. Og maður að nafni Kóríantumr stjórnaði þeim, en hann var afkomandi Sarahemla og hafði sagt skilið við Nefíta. Og hann var maður mikill vexti og kröftugur.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breastplates, and with all manner of shields of every kind.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

16 Konungur Lamaníta, sem hét Túbalot og var sonur Ammoróns, taldi þess vegna, að Kóríantumr, sem var kröftugur maður, gæti með öllum krafti sínum ásamt mikilli visku staðið gegn Nefítum, þannig að með því að senda hann gæti hann náð valdi yfir Nefítum —

17 Þess vegna egndi hann þá til reiði og safnaði saman herjum sínum og fól Kóríantumr stjórn þeirra og lét þá halda til Sarahemlалands til orrustu gegn Nefítum.

18 Og svo bar við, að vegna mikilla deilna og erfiðleika við stjórn landsins voru þeir ekki nægilega á verði í Sarahemlалandi, því að þeir töldu ekki, að Lamanítar dirfdust að koma inn í hjarta landsins og ráðast á hina miklu borg Sarahemla.

19 En svo bar við, að Kóríantumr sótti fram í fararbroddi fjölda hersveita sinna og réðst til atlögu gegn íbúum borgarinnar, og sókn þeirra var svo hröð, að Nefítum gafst enginn tími til að safna herjum sínum saman.

20 Kóríantumr drap því verðina við innganginn í borgina og hélt fram með allan her sinn inn í hana, og þeir drápu hvern þann, sem réðst gegn þeim, þannig að þeir náðu allri borginni á sitt vald.

21 Og svo bar við, að Pakúmení, sem var yfirdómari, flúði undan Kóríantumr allt til borgarmúranna. Og svo bar við, að Kóríantumr laust hann við múrinn, svo að hann lést. Og þannig lauk ævi Pakúmenís.

22 Og þegar nú Kóríantumr sá, að hann hafði Sarahemlaborg á sínu valdi og sá, að Nefítar flúðu undan þeim og voru drepnir eða teknir höndum og þeim varpað í fangelsi og að hann hafði náð sterkasta vígi landsins, jókst honum svo kjarkur, að við lá, að hann herjaði gegn öllu landinu.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

- 23 Og hann hélt ekki kyrru fyrir í Sarahemlalandi, heldur hélt áfram með mikinn her í átt að borginni Nægtarbrunni, því að ætlun hans var að brjóta sér leið með sverðinu og ná haldi á norðurhluta landsins.
- 24 Og þar eð hann taldi, að styrkur þeirra væri mestur um miðbik landsins, hélt hann áfram og gaf þeim engan tíma til að sameinast, nema í smáhópa. Og þannig réðst hann að þeim og felldi þá í valinn.
- 25 En sjá. Þessi aðför Kóríantumrs um miðbik landsins veitti Morónía mikla yfirburði yfir þeim, þrátt fyrir þann mikla fjölda Nefíta, sem drepnir höfðu verið.
- 26 Því að sjá. Morónía hafði talið, að Lamanítar dirfðust ekki að fara inn í miðbik landsins, heldur að þeir mundu ráðast á borgirnar hér og þar á útjöðrunum, eins og þeir höfðu hingað til gjört. Morónía hafði því látið sterkustu heri sína verja ystu svæðin.
- 27 En sjá. Lamanítar voru ekki óttaslegnir eins og hann hafði vonað, heldur voru þeir komnir inn í miðbik landsins og höfðu tekið höfuðborgina, sem var Sarahemlaborg, og héldu áfram gegnum aðalhluta landsins, stráfelldu íbúana, bæði karla, konur og börn, og tóku margar borgir og mörg virki herskildi.
- 28 En þegar Morónía varð þetta ljóst, sendi hann samstundis Lehi með her manns í veg fyrir þá, áður en þeir næðu til Nægtarbrunnns.
- 29 Og þetta gjörði hann og komst í veg fyrir þá, áður en þeir náðu til Nægtarbrunnns, og veitti þeim það harða atlögu, að þeir tóku að hörfa undan til Sarahemlalands.
- 30 Og svo bar við, að Morónía komst í veg fyrir þá á undanhaldi þeirra og gjörði svo harða atlögu að þeim, að úr varð mjög blóðugur bardagi. Já, margir voru drepnir, og á meðal þeirra, sem féllu í valinn, fannst einnig Kóríantumr.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, insomuch that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

- 31 Og sjá. Engin undankomuleið var fyrir Lamaníta, hvorki til norðurs, suðurs, austurs né vesturs, því að Nefítar umkringdu þá gjörsamlega.
- 32 Og þannig hafði Kóríantumr keyrt Lamaníta mitt á meðal Nefíta, svo að þeir voru á valdi þeirra, og hann var sjálfur drepinn. Og Lamanítar gáfust upp fyrir Nefítum.
- 33 Og svo bar við, Morónía náði aftur Sarahemlaborg og leyfði þeim Lamanítum, sem teknir höfðu verið til fanga, að hverfa á brott úr landinu í friði.
- 34 Og þannig lauk fertugasta og fyrsta stjórnarári dómaranna.
- And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.
- And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.
- And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.
- And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.

Helaman 2

- 1 Og á fertugasta og öðru stjórnarári dómaranna, eftir að Morónía hafði komið aftur á friði milli Nefíta og Lamaníta, bar svo við, sjá, að þá var enginn til að skipa dómarasætið. Upphófust þess vegna að nýju deilur meðal þjóðarinnar um það, hver skyldi skipa dómarasætið.
- 2 Og svo bar við, að Helaman, sem var sonur Helamans, var tilnefndur í dómarasætið með rödd þjóðarinnar.
- 3 En sjá. Kiskúmen, sem myrt hafði Pahóran, beið færis eftir að tortíma einnig Helaman. Og flokkur hans, sem gjört hafði sáttmála við hann þess efnis, að engum skyldi kunnugt um ranglæti hans, studdi hann.
- 4 En maður var nefndur Gadianton, sem var mikill mælskumaður og einnig leikinn í þeirri iðju að vinna myrkraverk, morð og rán. Hann varð því leiðtogi flokks Kiskúmens.
- 5 Hann smjaðraði þess vegna fyrir þeim og einnig fyrir Kiskúmen, og sagði, að ef þeir vildu koma honum í dómarasætið, þá mundi hann tryggja þeim, sem tilheyrðu flokki hans, valdaaðstöðu meðal þjóðarinnar. Þess vegna leitaðist Kiskúmen við að tortíma Helaman.
- 6 Og svo bar við, að þegar hann hélt í átt að dómarasætinu til að tortíma Helaman, sjá, þá hafði einn af þjónum Helamans, sem verið hafði úti um nóttina, komist vegna dulargervis að áformi þessa flokks um að tortíma Helaman —
- 7 Og svo bar við, að hann mætti Kiskúmen og gaf honum merki, og fræddi Kiskúmen hann þá um ósk sína og takmark og bað hann leiða sig að dómarasætinu, svo að hann gæti myrt Helaman.

Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

8 Og þegar þjónn Helamans vissi um öll áform Kiskúmens og að takmarkið var að myrða, og að það var einnig takmark allra þeirra, sem tilheyrðu flokki hans, að myrða og ræna og ná völdum (og þetta voru leyniáform þeirra og samsæri), þá sagði þjónn Helamans við Kiskúmen: Förum til dómarsætisins.

9 En þetta gladdi Kiskúmen mjög, því að hann taldi, að áform sitt næði fram að ganga. En sjá. Þegar þeir gengu í átt að dómarsætinu, stakk þjónn Helamans Kiskúmen beint í hjartað, svo að hann féll dauður niður án þess að gefa frá sér hljóð. Og hann hljóp og sagði Helaman frá öllu því, sem hann hafði séð, heyrt og gjört.

10 Og svo bar við, að Helaman sendi lið til að taka ræningjaflokkinn og þessa launmorðingja fasta, svo að hægt væri að lífláta þá að lögum.

11 En sjá. Þegar Gadianton komst að því, að Kiskúmen sneri ekki aftur, óttaðist hann um líf sitt og bauð því flokki sínum að fylgja sér. Og þeir flúðu úr landinu eftir leynistigum út í óbyggðirnar. Og þegar því Helaman sendi menn út til að taka þá fasta, fundust þeir hvergi.

12 En meira verður rætt um Gadianton þennan síðar. En þannig lauk fertugasta og öðru stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.

13 Og sjá. Í lok þessarar bókar munuð þið sjá, að Gadianton þessi átti sök á falli Nefíþjóðarinnar, já, næstum algjörri tortímingu hennar.

14 Sjá. Ég á ekki við lok bókar Helamans, heldur á ég við bók Nefís, en úr henni eru allar þær frásagnir, sem ég hef fært í letur.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

Helaman 3

- 1 Og nú bar svo við, að á fertugasta og þriðja stjórnarári dómara voru engar deilur meðal Nefíþjóðarinnar, utan smá hroki innan kirkjunnar, sem olli örlítilli sundrungu meðal fólksins, en þau mál voru jöfnuð í lok fertugasta og þriðja ársins.
- 2 Og engar deilur voru með þjóðinni á fertugasta og fjórða árinu, né heldur voru miklar deilur á fertugasta og fimmta árinu.
- 3 En svo bar við, að á fertugasta og sjötta ári urðu miklar deilur og mikil sundrung, sem leiddi til þess, að mikill fjöldi hvarf á brott úr Sarahemlandi og fór til landsins í norðri til að setjast þar að.
- 4 Og þeir ferðuðust óravegu og komu að stórum vötnum og mörgum fljótum.
- 5 Já, og þeir dreifðust meira að segja um allt landið, til allra þeirra staða, sem ekki höfðu verið lagðir í auðn og rúnir trjáviði, af völdum þeirra mörgu, sem áður höfðu byggt landið.
- 6 En nú var enginn hluti landsins algjörlega í auðn, nema að trjáviði. En vegna mikillar eyðingar þeirra, sem áður höfðu búið í landinu, nefndu þeir landið Auðn.
- 7 En þar sem í landinu var aðeins lítið timbur að finna, urðu þeir, sem þangað fóru, mjög lagnir við að vinna úr steinsteypu. Þess vegna reistu þeir hús úr steinsteypu, og í þeim bjuggu þeir.
- 8 Og svo bar við, að þeim fjölgaði, og þeir dreifðu sér og fóru frá landinu í suðri til landsins í norðri og dreifðust svo, að þeir tóku að byggja gjörvallt yfirborð landsins, frá hafinu í suðri til hafsins í norðri og frá hafinu í vestri til hafsins í austri

Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.

And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.

9 Og þeir, sem voru í landinu í norðri, dvöldu í tjöldum og í húsum úr steinsteypu, og þeir létu öll þau tré, sem í landinu uxu, vaxa í friði, svo að þeir hefðu með tímanum timbur til húsbygginga sinna, já, til að byggja borgir sínar og musteri, samkunduhús og helgidóma, og alls kyns byggingar.

10 Og svo bar við, að þar sem timbur var af mjög skornum skammti í landinu í norðri, sendu þeir þangað mikið með skipum.

11 Og þannig gjörðu þeir fólkinu í landinu í norðri kleift að reisa margar borgir, bæði úr timbri og steinsteypu.

12 Og svo bar við, að margir af fólki Ammons, sem voru Lamanítar að ætt, fóru einnig til þessa lands.

13 Og margar heimildir eru til um þetta fólk, sem margir þeirra skráðu, og eru þær mjög miklar og nákvæmar.

14 En sjá. Hundradasti hluti af lífi og starfi þessa fólks, já, frásagnir af Lamanítum og Nefítum og styrjöldum þeirra, og deilum og sundrung, og prédikunum þeirra, og spádómum þeirra, og siglingum þeirra og skipasmíði þeirra, og byggingu mustervis þeirra, og samkunduhúsa þeirra og helgidóma, og réttlæti þeirra og ranglæti þeirra, og morðum þeirra, og gripdeildum þeirra, og ránum þeirra, og alls kyns viðurstyggð og hórdómi, rúmast ekki í þessu verki.

15 En sjá. Fjöldi bóka og heimilda af öllum gerðum eru til, og þær hafa Nefítar að mestu skráð.

16 Og Nefítar hafa skilað þeim frá einni kynslóð til annarrar, já, allt þar til þeir hafa fallið í synd og hafa verið myrtir, rændir og eltir og reknir áfram, drepnir og þeim tvístrað um jörðina, blandast Lamanítum, þar til þeir kallast ekki lengur Nefítar og hafa orðið ranglátir, villtir og grimmir, já, orðið Lamanítar.

And the people who were in the land northward did dwell in tents, and in houses of cement, and they did suffer whatsoever tree should spring up upon the face of the land that it should grow up, that in time they might have timber to build their houses, yea, their cities, and their temples, and their synagogues, and their sanctuaries, and all manner of their buildings.

And it came to pass as timber was exceedingly scarce in the land northward, they did send forth much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land northward that they might build many cities, both of wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the people of Ammon, who were Lamanites by birth, did also go forth into this land.

And now there are many records kept of the proceedings of this people, by many of this people, which are particular and very large, concerning them.

But behold, a hundredth part of the proceedings of this people, yea, the account of the Lamanites and of the Nephites, and their wars, and contentions, and dissensions, and their preaching, and their prophecies, and their shipping and their building of ships, and their building of temples, and of synagogues and their sanctuaries, and their righteousness, and their wickedness, and their murders, and their robberings, and their plundering, and all manner of abominations and whoredoms, cannot be contained in this work.

But behold, there are many books and many records of every kind, and they have been kept chiefly by the Nephites.

And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.

- 17 En nú sný ég mér aftur að frásögn minni — Það, sem ég hef sagt frá, hafði orðið eftir miklar deilur og uppþot, styrjaldir og sundrung meðal Nefíþjóðarinnar.
- 18 Fertugasta og sjötta stjórnarári dómarauna lauk.
- 19 Og svo bar við, að enn voru miklar deilur í landinu, já, bæði á fertugasta og sjöunda ári og einnig á fertugasta og áttunda ári.
- 20 Helaman ríkti í dómaraætinu í réttvísi og sannsýni. Já, hann gætti þess að virða reglur, ákvæði og boð Guðs. Og hann gjörði stöðugt það, sem rétt var í augum Guðs. Og hann fetaði í fótspor föður síns, og því vegnaði honum vel í landinu.
- 21 Og svo bar við, að hann átti tvo sonu. Hann gaf hinum eldra nafnið Nefí, en hinum yngra nafnið Lehi. Og þeir tóku að vaxa í Drottni.
- 22 Og svo bar við, að í lok fertugasta og áttunda stjórnarárs dómarauna yfir Nefíþjóðinni tók styrjöldum og deilum að linna nokkuð meðal Nefíþjóðarinnar.
- 23 Og svo bar við, að á fertugasta og níunda stjórnarári dómarauna hélst varanlegur friður í landinu, ef undan eru skilin leynisamtökin, sem ræninginn Gadianton hafði stofnað til í þéttbýlli hlutum landsins, en yfirstjórn landsins var ekki kunnugt um þau á þeim tíma, og var þeim þess vegna ekki útrýmt úr landinu.
- 24 Og svo bar við, að þetta sama ár var mikil velgengni í kirkjunni, þannig að þúsundir gengu í kirkjuna og hlutu iðrunarskírín.
- 25 Og svo mikil var velgengni kirkjunnar og svo miklar blessanirnar, sem úthellt var yfir lýðinn, að jafnvel ædstu prestarnir og kennararnir undruðust stórlega.
- 26 Og svo bar við, að verk Drottins gekk svo vel, að margar sálir skírðust og sameinuðust kirkju Guðs, já, tugir þúsunda.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.

- 27 Þannig getum við séð, að Drottinn er miskunnsamur öllum þeim, sem af einlægu hjarta vilja ákalla hans heilaga nafn.
- 28 Já, þannig sjáum við, að hlið himins stendur öllum opið, einkum þeim sem vilja trúa á nafn Jesú Krists, sem er sonur Guðs.
- 29 Já, við sjáum, að hver sem vill, getur höndlað orð Guðs, sem er lifandi og kröftugt og tætir sundur alla klæki og snörur og brögð djöfulsins og leiðir mann Krists á hina kröppu og þröngu braut yfir það ævarandi djúp vansældar, sem ætlað er að gleypa hina ranglátu —
- 30 Og skipar sálum þeirra, já, hinum ódauðlegu sálum þeirra, Guði til hægri handar í ríki himins, til að setjast hjá Abraham og Ísak, og hjá Jakob, og hjá öllum heilögum feðrum okkar, til að hverfa þaðan aldrei framar.
- 31 Og þetta ár var stöðugur fögnuður í Sarahemlandi og nærliggjandi héruðum, já, jafnvel í öllu landi Nefíta.
- 32 Og svo bar við, að friður hélst og mikil gleði, það sem eftir var fertugasta og níunda ársins. Já, og einnig hélst áfram friður og mikil gleði á fimmtugasta stjórnarári dómaranna.
- 33 Og á fimmtugasta og fyrsta stjórnarári dómaranna hélst einnig friður, að undanskildum nokkrum hroka, sem tók að bera á í kirkjunni — ekki í kirkju Guðs, heldur í hjörtum þeirra, sem töldu sig til kirkju Guðs —
- 34 Og hroki þeirra varð slíkur, að þeir ofsóttu jafnvel marga bræður sína. Þetta var mikið böll, sem varð til þess, að auðmjúkari hluti þjóðarinnar mátti líða miklar ofsóknir og ganga gegnum miklar þrengingar.
- 35 Engu að síður fastaði það og baðst oft fyrir og varð sífellt styrkara í auðmýkt sinni og stöðugt ákveðnara í trúnni á Krist, þar til sálir þess fylltust gleði og huggun, já, sem hreinsaði og helgaði hjörtu þess, þeirri helgun, sem fæst með því að gefa hjörtu sín Guði.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

36 Og svo bar við, að fimmtugasta og öðru árinu lauk einnig í friði fyrir utan þann mikla hroka, sem náð hafði tökum á hjörtum fólksins, en hann stafaði af hinum miklu auðæfum þess og velgengni í landinu. Og hann óx með þeim dag frá degi.

37 Og svo bar við, að á fimmtugasta og þriðja stjórnarári dómara Helaman, og elsti sonur hans, Nefí, ríkti í hans stað. Og svo bar við, að hann ríkti í dómaraættu í réttvísi og sannsýni. Já, hann hélt boðorð Guðs og fetaði í fótspor föður síns.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.

Helaman 4

- 1 Og svo bar við, að á fimmtugasta og fjórða ári var mikil sundrung í kirkjunni og einnig svo miklar deilur meðal manna, að það leiddi til mikilla blóðsúthellinga.
- 2 En uppreisnarmennirnir voru drepnir eða reknir úr landi, og þeir gengu konungi Lamaníta á hönd.
- 3 Og svo bar við, að þeir reyndu að egna Lamaníta til styrjaldar gegn Nefítum. En sjá. Lamanítar voru svo hræddir, að þeir vildu ekki hlusta á orð þessara fráhverfinga.
- 4 En svo bar við, að á fimmtugasta og sjötta stjórnarári dómaranna yfirgáfu nokkrir fráhverfingar Nefíta og fóru til Lamaníta. Og þeim tókst ásamt hinum að egna þá til reiði gegn Nefítum. Og allt það ár bjuggu þeir sig undir styrjöld.
- 5 Og á fimmtugasta og sjöunda ári réðust þeir gegn Nefítum og hófu eyðingarstarf sitt, já slíkt, að á fimmtugasta og áttunda stjórnarári dómaranna tókst þeim að leggja Sarahemlaland undir sig, já, og einnig öll lönd allt að landinu, sem næst var Nægtarbrunni.
- 6 Og Nefítar og herir Morónía voru hraktir inn í land Nægtarbrunnis —
- 7 En þar víggirtu þeir sig gegn Lamanítum, frá vestursjónum og allt til austurs. Það var ein dagleið fyrir Nefíta eftir þeirri línu, sem þeir víggirtu og settu heri sína til varnar landi sínu í norðri.
- 8 Og þannig höfðu þessir fráhverfingar Nefíta með hjálp fjölmenns hers Lamaníta náð undir sig öllum landsvæðum Nefíta í suðurhluta landsins. Og allt þetta gjörðist á fimmtugasta og áttunda og níunda stjórnarári dómaranna.
- 9 Og svo bar við, að á sextugasta stjórnarári dómaranna tókst Morónía ásamt herjum sínum að ná mörgum landshlutum. Já, þeir unnu aftur margar borgir, sem fallið höfðu í hendur Lamanítum.

Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

- 10 Og svo bar við, að á sextugasta og fyrsta stjórnarári dómara tókst þeim að ná aftur helmingi landsvæða sinna.
- 11 En Nefítar hefðu ekki orðið fyrir þessu mikla tapi og því mikla mannfalli, sem varð meðal þeirra, ef ekki hefði verið vegna ranglætisins og viðurstyggðarinnar, sem meðal þeirra var, já, einnig meðal þeirra, sem töldu sig til kirkju Guðs.
- 12 Og það var vegna drambsins í hjörtum þeirra yfir sínum miklu auðæfum. Já, það var vegna þess, að þeir kúguðu hina fátæku, en þeir héldu mat sínum frá hinum hungruðu, héldu klæðum sínum frá hinum nöktu og lustu hina auðmjúku kinnhest, drógu dár að því, sem heilagt var, afneituðu anda spádóms og opinberunar, myrtu, rændu, lugu, stálu, drýgðu hór, vöktu miklar deilur og sneru til Nefílands til Lamaníta —
- 13 Og vegna þessa mikla ranglætis þeirra og vegna þess að þeir hældust um af eigin mætti, voru þeir upp á sinn eigin styrk komnir. Þess vegna vegnaði þeim ekki vel, heldur þrengdu Lamanítar að þeim, lustu þá og hröktu, þar til þeir höfðu glatað eignarhaldi á nærri öllu landi sínu.
- 14 En sjá. Morónía prédikaði margt fyrir fólkinu vegna misgjörða þess, og Nefí og Lehi, sem voru synir Helamans, prédikuðu einnig margt fyrir fólkinu. Já, þeir spáðu mörgu varðandi misgjörðir fólksins og hvað biði þess, ef það iðraðist ekki synda sinna.
- 15 Og svo bar við, að fólkið iðraðist, og sem það iðraðist, svo tók því að vegna vel.
- 16 Því að þegar Morónía sá, að fólkið iðraðist, vogaði hann sér að leiða það stað úr stað og borg úr borg, þar til það hafði endurheimt helming eigna sinna og helming allra landa sinna.
- 17 Og þannig lauk sextugasta og fyrsta stjórnarári dómara.
- 18 Og svo bar við, að á sextugasta og öðru stjórnarári dómara tókst Morónía ekki að endurheimta fleiri lönd af Lamanítum.

And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.

And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they did not prosper, but were afflicted and smitten, and driven before the Lamanites, until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.

For when Moronihah saw that they did repent he did venture to lead them forth from place to place, and from city to city, even until they had regained the one-half of their property and the one-half of all their lands.

And thus ended the sixty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixty and second year of the reign of the judges, that Moronihah could obtain no more possessions over the Lamanites.

- 19 Þess vegna létu þeir af því áformi sínu að ná því, sem eftir var af löndum sínum, því að svo mikill var fjöldi Lamaníta, að útilokað var fyrir Nefíta að ná frekara valdi yfir þeim. Þess vegna setti Morónía alla heri sína til varnar þeim landshlutum, sem hann hafði tekið.
- 20 Og svo bar við, að vegna þess hve Lamanítar voru fjölmennir, voru Nefítar haldnir miklum ótta um, að þeir yrðu sigraðir, troðnir niður og drepnir og þeim tortímt.
- 21 Já, þeir tóku að minnast spádóma Alma og einnig orða Mósía. Og þeir sáu, að þeir höfðu verið þrjúskufullir og haft boðorð Guðs að engu —
- 22 Og þeir sáu, að þeir höfðu breytt lögum Mósía og troðið undir fótum sér þau lög, sem Drottinn hafði boðið honum að færa lýðnum. Og þeir sáu, að lög þeirra voru spillt orðin og þeir orðnir ranglátir, jafnvel svo ranglátir, að þeir líktust Lamanítum.
- 23 Og vegna misgjörða þeirra tók kirkjunni að hnigna, og að þeim sótti efi um spádómsandann og anda opinberunar. Og dómar Guðs blöstu við þeim.
- 24 Og þeir sáu, að þeir voru orðnir máttvana, líkt og bræður þeirra, Lamanítar, og að andi Drottins varðveitti þá ekki lengur. Já, hann hafði dregið sig í hlé frá þeim, vegna þess að andi Drottins dvelur ekki í vanheligum musturum —
- 25 Þess vegna hætti Drottinn að vernda þá með undursamlegum og óviðjafnanlegum krafti sínum, því að þeir voru orðnir trúlausir og hörmulega ranglátir. Og þeir sáu, að Lamanítar voru miklu fjölmennari en þeir og að ef þeir héldu ekki fast við Drottin Guð sinn, hlytu þeir óhjákvæmilega að farast.
- 26 Því að sjá. Þeir sáu, að styrkur Lamaníta var eins mikill og þeirra eigin styrkur, jafnvel maður á móti manni. Og þannig höfðu þeir brotið stórlega af sér. Já, vegna lögmálsbrota sinna voru þeir þannig á fáum árum orðnir máttvana.

Therefore they did abandon their design to obtain the remainder of their lands, for so numerous were the Lamanites that it became impossible for the Nephites to obtain more power over them; therefore Moronihah did employ all his armies in maintaining those parts which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of the number of the Lamanites the Nephites were in great fear, lest they should be overpowered, and trodden down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of Alma, and also the words of Mosiah; and they saw that they had been a stiffnecked people, and that they had set at naught the commandments of God;

And that they had altered and trampled under their feet the laws of Mosiah, or that which the Lord commanded him to give unto the people; and they saw that their laws had become corrupted, and that they had become a wicked people, insomuch that they were wicked even like unto the Lamanites.

And because of their iniquity the church had begun to dwindle; and they began to disbelieve in the spirit of prophecy and in the spirit of revelation; and the judgments of God did stare them in the face.

And they saw that they had become weak, like unto their brethren, the Lamanites, and that the Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it had withdrawn from them because the Spirit of the Lord doth not dwell in unholy temples—

Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God they must unavoidably perish.

For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.

Helaman 5

- 1 Og svo bar við, að þetta sama ár, sjá, þá eftirlét Nefí dómarasætið manni að nafni Sesóram.
- 2 Þar eð rödd þjóðarinnar réð lögum og lofum og þeir, sem kusu hið illa, voru fjölmennari en þeir, sem kusu hið góða, voru þeir á góðri leið til tortímingar, því að lögin voru spillt orðin.
- 3 Já, og þetta var ekki allt. Þetta var þrjúskufull þjóð, svo að ekki var unnt að stjórna henni með lögum eða réttvísi, nema henni til tortímingar.
- 4 Og svo bar við, að Nefí var orðinn þreyttur á misgjörðum þeirra. Og hann vék úr dómarasæti og tók að sér að boða orð Guðs, það sem eftir var ævi sinnar, og einnig bróðir hans, Lehí, það sem hann átti eftir ólifað —
- 5 Því að þeir minntust orðanna, sem faðir þeirra, Helaman, hafði mælt til þeirra. Og þetta eru orðin, sem hann mælti:
- 6 Sjá, synir mínir. Ég vil, að þið hafið hugfast að halda boðorð Guðs, og ég vil, að þið boðið þjóðinni þessi orð. Sjá, ég hef gefið ykkur nöfn forfeðra okkar, sem komu frá landi Jerúsalem. Og þetta hef ég gjört, til þess að þið minnist þeirra, er nöfn ykkar koma upp í huga ykkar. Og þegar þið minnist þeirra, þá minnist þið verka þeirra. Og þegar þið minnist verka þeirra, þá megið þið vita, að sagt er og einnig ritað, að þau voru góð.
- 7 Þess vegna vil ég, synir mínir, að þið gjörið það, sem gott er, svo að um ykkur verði sagt og einnig ritað einmitt það sama og sagt var og ritað um þá.
- 8 Og sjá nú, synir mínir. Ég æski enn meira af ykkur, en það er, að þið gjörið þetta ekki til að geta miklast af því, heldur gjörið það til að safna ykkur fjársjóði á himni, já, eilífum fjársjóði, sem ekki máist burtu. Já, svo að þið megið eignast hina dýrmætu gjöf eilífs lífs, sem við höfum ástæðu til að ætla, að feður okkar hafi hlotið.

Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

- 9 Og synir mínir. Hafid hugföst og munið orðin, sem Benjamín konungur mælti til þjóðar sinnar. Já, hafid hugfast, að hvorki er til önnur leið né aðferð til frelsunar mannsins, nema með friðþægingarblóði Jesú Krists, sem koma mun. Já, hafid hugfast, að hann kemur til að endurleysa heiminn.
- 10 Og minnst einnig orðanna, sem Amúlek talaði til Seesroms í borginni Ammónía, en hann sagði við hann, að Drottinn mundi vissulega koma og endurleysa lýð sinn, en að hann kæmi ekki til að endurleysa þá í syndum þeirra, heldur endurleysa þá frá syndum þeirra.
- 11 Og hann hefur fengið vald frá föðurnum til að endurleysa þá frá syndum þeirra vegna iðrunar. Þess vegna hefur hann sent engla sína til að boða tíðindin um skilyrði þeirrar iðrunar, sem leiðir menn undir vald lausnarans til hjálpræðis sálum sínum.
- 12 Og nú synir mínir. Munið og hafid hugfast, að það er á bjargi lausnara okkar, sem er Kristur, sonur Guðs, sem þið verðið að byggja undirstöðu ykkar. Að þegar djöfullinn sendir sína völdugu storma, já, spjót sín í hvirfilvindinum, já, þegar allt hans hagl og völdugur stormur bylur á ykkur, mun það ekkert vald hafa til að draga ykkur niður í djúp vansældar og óendanlegs volæðis, vegna þess að það bjarg, sem þið byggid á, er öruggur grundvöllur, og ef menn byggja á þeim grundvelli, geta þeir ekki fallið.
- 13 Og svo bar við, að þetta voru þau orð, sem Helaman kenndi sonum sínum. Já, hann kenndi þeim margt, sem ekki er fært í letur, og einnig margt, sem fært er í letur.
- 14 Og þeir höfðu orð hans í huga, og þess vegna héldu þeir boðorð Guðs og fóru um og kenndu Guðs orð meðal allrar Nefíþjóðarinnar og byrjuðu í borginni Nægtarbrunni —
- 15 Og þaðan fóru þeir til borgarinnar Gíd, og frá borginni Gíd til borgarinnar Múlek —
- 16 Og jafnvel frá einni borg til annarrar, þar til þeir höfðu farið um meðal allrar Nefíþjóðarinnar, sem var í landinu í suðri. Og þaðan fóru þeir inn í Sarahemland, meðal Lamaníta.

O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remember that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.

And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.

And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

- 17 Og svo bar við, að þeir prédikuðu af svo miklum krafti, að margir þeirra fráhverfinga, sem yfirgefið höfðu Nefíta, blygðuðust sín, stigu fram og játuðu syndir sínar og voru skírðir iðrunarskírni, og þeir sneru samstundis aftur til Nefíta og reyndu að bæta þeim það ranglæti, sem þeir höfðu framið.
- 18 Og svo bar við, að Nefí og Lehí prédikuðu fyrir Lamanítum með svona miklum krafti og valdi, því að þeim veittist kraftur og vald til að tala, og þeim var einnig blásið í brjóst, hvað segja skyldi —
- 19 Þess vegna vakti mál þeirra mikla furðu Lamaníta og sannfærði þá svo, að átta þúsund Lamanítar, sem voru í Sarahemlalandi og þar í grennd, skírðust iðrunarskírni og sannfærðust um ranglæti arfsagna fedra sinna.
- 20 Og svo bar við, að þaðan héldu þeir Nefí og Lehí til Nefílands.
- 21 Og svo bar við, að hermenn Lamaníta tóku þá og vörpuðu þeim í fangelsi, já, í sama fangelsi og þjónar Limís höfðu varpað Ammon og bræðrum hans.
- 22 Og eftir að þeir höfðu verið marga daga fæðulausir í fangelsi, sjá, þá sóttu þeir þá í fangelsið til að drepa þá.
- 23 Og svo bar við, að Nefí og Lehí urðu sem umkringdir eldi, jafnvel svo, að enginn vogaði sér að leggja hendur á þá af ótta við að brennast. Engu að síður hlutu Nefí og Lehí engan skaða af og stóðu sem í miðjum eldsloga og brenndust ekki.
- 24 Og þegar þeir sáu, að þeir voru umkringdir eldstólpa og að hann brenndi þá ekki, jókst þeim kjarkur.
- 25 Því að þeir sáu, að Lamanítar dirfðust ekki að leggja hendur á þá, né voguðu þeir sér nærri þeim, heldur stóðu þeir mállausir af undrun.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

- 26 Og svo bar við, að Nefí og Lehí stigu fram og tóku að mæla til þeirra og sögðu: Óttist ei, því að sjá. Það er Guð, sem hefur birt ykkur þetta undur, og með því er ykkur sýnt, að þið getið ekki lagt hendur á okkur og drepið okkur.
- 27 Og sjá. Þegar þeir höfðu mælt þessi orð, skalf jörðin ákaflega og veggir fangelsisins nötruðu sem mundu þeir hrynja til jarðar. En sjá, þeir hrundu ekki. Og sjá. Þeir, sem í fangelsinu voru, voru Lamanítar og Nefítafráhverfingar.
- 28 Og svo bar við, að skýsorti yfirskyggði þá og hræðilegur, nístandi ótti kom yfir þá.
- 29 Og svo bar við, að þeim barst rödd, sem væri hún ofar skýsortanum, er sagði: Iðrist, iðrist, og reynið ei frammar að tortíma þjónum mínum, sem ég hef sent yður til að boða góð tíðindi.
- 30 Og svo bar við, að þegar þeir heyrðu þessa rödd og gjörðu sér ljóst, að það var ekki þrumuraust, né var það sterk og hávær rödd, en sjá, heldur var það hljóðlát rödd, full af mildi, sem væri hún hvísl. Og hún smaug inn í sjálfa sálina —
- 31 En þrátt fyrir mildi raddarinnar skalf jörðin ákaflega, og veggir fangelsisins nötruðu enn, sem mundu þeir hrynja til jarðar. Og sjá. Skýsortinn, sem yfirskyggði þá, hvarf ekki —
- 32 Og sjá. Enn heyrðist röddin og sagði: Iðrist, iðrist, því að himnaríki er í nánd. Og reynið ekki frammar að tortíma þjónum mínum. Og svo bar við, að jörðin skalf á ný og veggirnir nötruðu.
- 33 Og enn hið þriðja sinn heyrðist röddin og mælti fram undursamleg orð, sem enginn maður má mæla. Og enn nötruðu veggirnir og jörðin skalf, sem væri hún að klofna.
- 34 Og svo bar við, að Lamanítarnir gátu ekki flúið vegna skýsortans, sem yfirskyggði þá. Já, og einnig fengu þeir sig hvergi hrært vegna óttans, sem þeir voru gripnir.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

35 Einn þeirra var Nefítí að kyni, sem eitt sinn hafði tilheyrt kirkju Guðs, en horfið frá henni.

36 Og svo bar við, að hann sneri sér við, og sjá! Gegnum skýsortann sá hann andlit Nefís og Lehís, og sjá! Það geislaði af þeim sem af andlitum engla. Og hann sá, að þeir hófu augu sín til himins. Og svo virtist sem þeir töluðu eða hæfu raust sína til einhverrar veru, sem þeir sæju.

37 Og svo bar við, að þessi maður hrópaði til mannföldans að snúa sér við og líta á. Og sjá. Þeim veittist kraftur til að snúa sér við og líta á. Og þeir sáu andlit Nefís og Lehís.

38 Og þeir spurðu manninn: Sjá, hvað táknar allt þetta, og við hvern eru þessir menn að tala?

39 Nafn mannsins var Amínadab. Og Amínadab svaraði þeim: Þeir eru að tala við engla Guðs.

40 Og svo bar við, að Lamanítar spurðu hann: Hvað getum við gjört, svo að þessum skýsorta verði bægt frá oss?

41 Og Amínadab svaraði þeim: Þið verðið að iðrast og ákalla röddina, já, þar til þið hafið trú á Kristi, sem Alma, Amúlek og Seesrom sögðu ykkur frá. Og þegar þið gjörið það, mun skýsortinn hverfa frá ykkur.

42 Og svo bar við, að þeir tóku allir að ákalla rödd þess, sem hrist hafði jörðina. Já, þeir hrópuðu þar til skýsortinn var horfinn.

43 Og svo bar við, að þegar þeir litu upp og sáu, að skýsortinn var horfinn, sjá, þá sáu þeir, að þeir voru umkringdir, já, hver sála var umkringd eldstólpa.

44 Og Nefí og Lehi voru mitt á meðal þeirra. Já, þeir voru umkringdir, já, þeir voru sem í miðjum eldsloga, en þó varð þeim ekki meint af, né heldur brenndi hann veggi fangelsisins. Og þeir voru fullir ólýsanlegrar gleði og fullir dýrðar.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.

And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.

And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

45 Og sjá. Hinn heilagi andi Guðs kom niður frá himni og inn í hjörtu þeirra, og þeir fylltust sem af eldi, og þeir gátu mælt fram undursamleg orð.

46 Og svo bar við, að rödd barst þeim sem hvísl, já, unaðsleg rödd, er sagði:

47 Friður, friður sé með yður vegna trúar yðar á minn heittelskaða, sem var til frá grundvöllun veraldar.

48 Og þegar þeir heyrðu þetta, litu þeir upp eins og til að sjá hvaðan röddin kæmi. Og sjá. Þeir sáu himnana opnast. Og englar komu niður af himni og þjónuðu þeim.

49 Og það voru um þrjú hundruð sálir, sem sáu og heyrðu þetta, og þeim var boðið að fara og hvorki undrast né heldur efast.

50 Og svo bar við, að þeir fóru og kenndu fólkinu, boðuðu um öll nærliggjandi héruð allt, sem þeir höfðu heyrt og séð, þar til meiri hluti Lamaníta hafði látið sannfærast vegna hinnar miklu sönnunar, sem þeim hafði hlotnast.

51 Og allir þeir, sem sannfærðust, lögðu niður stríðsvopn sín og einnig hatur sitt og arfsagnir fedra sinna.

52 Og svo bar við, að þeir gáfu Nefítum aftur eignarlönd þeirra.

And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.

And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:

Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.

And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.

And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.

And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.

And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.

And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

Helaman 6

- 1 Og svo bar við, að þegar sextugasta og öðru stjórnarári dómara lauk, hafði allt þetta átt sér stað og meiri hluti Lamaníta var orðinn réttlátur, jafnvel réttlátari en Nefítar, vegna þess hve ákveðnir og staðfastir þeir voru í trúnni.
- 2 Því að sjá. Margir Nefítanna voru orðnir svo harðir, þverúðarfullir og ranglátir, að þeir höfnuðu orði Guðs og öllum prédikunum og spádómum meðal þeirra.
- 3 Engu að síður glöddust menn í kirkjunni mjög yfir trúskiptum Lamaníta, já, yfir kirkju Guðs, sem stofnuð hafði verið meðal þeirra. Og þeir áttu samfélag hver við annan og glöddust hver með öðrum og nutu mikillar gleði.
- 4 Og svo bar við, að margir Lamanítanna komu til Sarahemlalands og skýrðu Nefítum frá því hvernig trúskipti þeirra bar að og hvöttu þá til trúar og iðrunar.
- 5 Já, og margir prédikuðu með miklum krafti og valdi, sem leiddi marga niður í djúp auðmýktar og gjörði þá að auðmjúkum fylgjendum Guðs og lambsins.
- 6 Og svo bar við, að margir Lamanítanna fóru til landsins í norðri, en Nefí og Lehí fóru einnig til landsins í norðri til að prédika fyrir fólkinu. Og þannig lauk sextugasta og þriðja árinu.
- 7 Og sjá. Friður ríkti í öllu landinu, þannig að Nefítar fóru hvert á land sem þeir vildu, hvort heldur var meðal Nefíta eða Lamaníta.
- 8 Og svo bar við, að Lamanítar fóru einnig hvert sem þeir vildu, hvort heldur var meðal Lamaníta eða Nefíta. Og þannig voru samskipti þeirra frjáls, þeir gátu keypt, selt og hagnast að eigin vild.

Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, in-
somuch that their righteousness did exceed that of the Nephites, because of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, insomuch that they did reject the word of God and all the preaching and prophesying which did come among them.

Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another, and did rejoice one with another, and did have great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.

Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, insomuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.

- 9 Og svo bar við, að bæði Lamanítar og Nefítar auðgudust mjög, og þeir áttu afar mikið af gulli og silfri og alls kyns dýrmætum málmum, bæði í landinu í suðri og landinu í norðri.
- 10 Landið í suðri nefndist Lehi, en landið í norðri nefndist Múlek eftir syni Sedekía, því að Drottinn leiddi Múlek inn í landið í norðri, en Lehi inn í landið í suðri.
- 11 Og sjá. Alls kyns gull var í báðum þessum löndum og silfur og alls kyns dýrmætt málmgrýti. Og einnig voru þar hagleiksmenn á alls kyns málma og málmbræðslu. Og þannig urðu þeir auðugir.
- 12 Þeir ræktuðu gnægð korns, bæði í norðri og suðri, og þeim vegnaði mjög vel, bæði í norðri og suðri. Þeim fjölgaði, og þeir urðu mjög öflugir í landinu. Og þeir ólu upp búfjárhjarðir og hópa, já, fjöld alifjár.
- 13 Sjá, konur þeirra unnu og spunnu alls kyns klæði, fínlega ofið lín og annað klæði til að hylja nekt sína. Og þannig leið einnig sextugasta og fjórða árið í friði.
- 14 Og á sextugasta og fimmta árinu nutu þeir einnig mikillar gleði og friðar, já, og mikillar prédikunar og margra spádóma um það, sem koma átti. Og þannig leið sextugasta og fimmta árið.
- 15 Og svo bar við, að á sextugasta og sjötta stjórnarári dómaranna, sjá, þá vó einhver ókunnugur maður Sesóram, þar sem hann sat í dómarasætinu. Og svo bar við, að þetta sama ár var sonur hans, sem þjóðin hafði tilnefnt í hans stað, einnig myrtur. Og þannig lauk sextugasta og sjötta árinu.
- 16 Og í byrjun sextugasta og sjöunda árs gjörðist þjóðin afar ranglát á ný.

And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.

Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.

And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.

They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.

Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.

And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.

And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.

And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

17 Því að sjá. Drottinn hafði blessað fólkið svo lengi með auðæfum heimsins, að það hafði hvorki látið egna sig til reiði, styrjalda né blóðsúthellinga. Þess vegna beindist ást fólksins að eigin auðæfum. Já, það tók að sækjast eftir gróða og mannvirðingum og fremja launmorð og ræna og rupla í hagnaðarskyni.

18 Og sjá. Þessir morðingjar og ræningjar tilheyrðu flokki, sem Kiskúmen og Gadianton höfðu stofnað. Og nú var svo komið, að margir, jafnvel meðal Nefíta, tilheyrðu flokki Gadiantons. En sjá. Þeir voru fjölmennari meðal ranglátari hluta Lamaníta, og þeir nefndust ræningjar og morðingjar Gadiantons.

19 Og það voru þeir, sem myrt höfðu Sesóram yfirdómara og son hans, þar sem þeir sátu í dómarsætinu. Og sjá, þeir fundust ekki.

20 Og nú bar svo við, að þegar Lamanítum varð ljóst, að ræningjar voru meðal þeirra, urðu þeir ákaflega hryggir. Og þeir reyndu allt, sem í þeirra valdi stóð, til að útrýma þeim af yfirborði jarðar.

21 En sjá. Satan hafði þau áhrif á meiri hluta Nefíta, að þeir sameinuðust þessum ræningjaflokki og gengust undir sáttmála þeirra og eiða þeirra um að verja og vernda hver annan, sama hve erfiðar aðstæður þeirra kynnu að verða, svo að þeir þyrftu ekki að líða fyrir morð sín, rán og gripdeildir.

22 Og svo bar við, að þeir höfðu sín tákn, já, leynitákn, og sín leyniorð til að auðkenna hvern bróður, sem gengist hafði undir sáttmálann, svo að bróðir skyldi ekki skaða bróður né nokkurn þann, sem tilheyrði flokknum og gjört hafði sáttmálann, sama hvaða ranglæti bróðir hans fremdi.

23 Og þannig gætu þeir myrt, rænt og stolið, drýgt hór og framið alls konar ranglæti, andstætt lögum landsins og einnig lögmálum Guðs þeirra.

For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers, and did enter into their covenants and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.

- 24 Og ef einhver þeirra, sem flokknum tilheyrði, skyldi skýra heiminum frá ranglæti þeirra og viðurstyggð, skyldi hann dæmdur, ekki eftir lögum landsins, heldur eftir hinum ranglátu lögum þeirra, þeim sem Gadianton og Kiskúmen höfðu sett.
- 25 Og sjá. Þetta eru þeir leynieðar og sáttmálar, sem Alma bauð syni sínum að láta ekki berast heiminum, ella yrðu þeir þjóðinni til glötunar.
- 26 En sjá nú. Þessir leynieðar og sáttmálar bárust ekki Gadianton með heimildaskrá þeim, sem Helaman voru afhentar, heldur komust þeir inn í hjarta Gadiantons fyrir atbeina þeirrar sömu veru, sem tældi fyrstu foreldra okkar til að neyta hins forboðna ávaxtar —
- 27 Já, veran var sú sama og lagði á ráðin við Kain um það, að ef hann myrti bróður sinn, Abel, skyldi það ekki vitnast heiminum. Og veran var í ráðum með Kain og fylgjendum hans þaðan í frá.
- 28 Og þetta er einnig hin sama vera og fékk menn til að reisa turn, það háan, að nægt gæti þeim til að komast til himna. Og það var sama veran, sem afvegaleiddi þá, sem frá þessum turni komu til þessa lands, sem breiddi myrkraverk og viðurstyggð um allt landið, þar til hún dró fólkið niður til algjörRAR tortúmingar og ævarandi vítis.
- 29 Já, það er þessi sama vera, sem kom því inn hjá Gadianton að halda áfram myrkraverkum og launmorðum, og slíkt hefur hún gjört frá upphafi mannsins til þessa tíma.
- 30 Og sjá. Vera þessi er höfundur allrar syndar. Og sjá. Hún heldur áfram myrkraverkum sínum og launmorðum. Og samsæri þeirra og eiða, sáttmála þeirra og hræðileg og ranglát áform, lætur hún ganga frá kynslóð til kynslóðar, eftir því hve góðu taki hún nær á hjörtum mannanna barna.

And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.

31 Og sjá nú. Hún hafði náð góðu taki á hjörtum Nefíta, já, svo góðu, að þeir voru orðnir mjög ranglátir. Já, meiri hluti þeirra hafði snúið af vegi réttlætis og fótumtroðið boðorð Guðs og gekk sinn eigin veg og reisti sér skurðgoð úr gulli sínu og silfri.

32 Og svo bar við, að allar þessar misgjörðir þróuðust meðal þeirra á nokkrum árum, þannig að meiri hluti þeirra átti sér stað á sextugasta og sjöunda stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.

33 Og misgjörðir þeirra jukust einnig á sextugasta og áttunda árinu, hinum réttlátu til mikillar hryggðar og angurs.

34 Og þannig sjáum við, að Nefítum tók að hnigna í eigin vantrú og ranglæti og viðurstyggð óx, meðan Lamanítar uxu mjög í þekkingu á Guði sínum. Já, og þeir tóku að halda reglur hans og boð og ganga í sannleika og grandvarleika frammi fyrir honum.

35 Og þannig sjáum við, að andi Drottins tók að draga sig í hlé frá Nefítum vegna ranglætis þeirra og hjartahörku.

36 Og þannig sjáum við, að Drottinn tók að úthella anda sínum yfir Lamaníta, vegna þess að þeir voru fúsir til og áttu auðvelt með að trúá orðum hans.

37 Og svo bar við, að Lamanítar leituðu Gadiantonræningjana uppi og boðuðu Guðs orð fyrir hinum ranglátari meðal þeirra, þannig að ræningjaflokknum var algjörlega útrýmt meðal Lamaníta.

38 Og svo bar við, að á hinn bóginn efldu Nefítar þá og studdu, í fyrstu meðal hins ranglátari hluta þeirra, þar til þeir breiddust út um allt land Nefíta og tældu meiri hluta hinna réttlátu til trúar á verk sín og þátttöku í ránum sínum og aðildar að launmorðum sínum og samsærum.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

39 Og þannig hrifsuðu þeir til sín öll völd og sneru baki við hinum fátæku og hógværu og auðmjúku fylgjendum Guðs og tróðu þá undir fótum sér, lustu þá og sundurtættu.

40 Og þannig sjáum við, að ástand þeirra var hörmulegt, þeir voru á góðri leið til ævarandi tortímingar.

41 Og svo bar við, að þannig lauk sextugasta og áttunda stjórnarári dómaraanna yfir Nefíþjóðinni.

And thus they did obtain the sole management of the government, insomuch that they did trample under their feet and smite and rend and turn their backs upon the poor and the meek, and the humble followers of God.

And thus we see that they were in an awful state, and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

SPÁDÓMAR NEFÍS, SONAR HELAMANS — Guð hótar Nefíþjóðinni því, að hann muni vitja þennar í reiði sinni, henni til algjörar tortímingar, ef hún iðrist ekki ranglætis síns. Guð lýstur Nefíþjóðina með drepsótt. Hún iðrast og snýr til hans. Lamanítinn Samúel spáir fyrir Nefítum.

Helaman 7

- 1 Sjá. Nú bar svo við á sextugasta og níunda stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni, að Nefí, sonur Helamans, sneri aftur til Sarahemlalands úr landinu í norðri.
- 2 Því að hann hafði verið á meðal fólksins í norðri og boðað því orð Guðs, og hann spáði fyrir því um margt —
- 3 En fólkid hafnaði öllum orðum hans, þannig að hann gat ekki dvalið meðal þess, heldur sneri aftur til ætlands síns.
- 4 Og hann kom að þjóðinni syndum spilltri, og Gadiantonræningjarnir sátu í dómarasætinu — þeir höfðu sölsað undir sig alla stjórn og allt vald í landinu. Þeir virtu boðorð Guðs að vettugi og gjörðu ekkert, sem rétt var fyrir honum, og þeir sýndu mannanna börnum enga réttvísi —
- 5 Þeir dæmdu hina réttlátu fyrir réttlæti þeirra, en hinum seku og ranglátu var látið óhegnt vegna peninga þeirra. Þeir héldu jafnframt valdamiklum embættum til að geta stjórnað og breytt að eigin vild, til að hagnast á því og hljóta dýrð heimsins og enn fremur til að eiga auðveldara með að drýgja hór, stela, myrða og breyta að eigin vilja —
- 6 Þetta mikla siðleysi hafði komið yfir Nefíta á fáeinum árum. Og þegar Nefí sá það, fylltist hann hryggð í hjarta sínu og hrópaði í sálarangist:

THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN— God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger, to their utter destruction except they repent of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a Lamanite, prophesies unto the Nephites.

Helaman 7

- Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.
- For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;
- And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.
- And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;
- Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills—
- Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

7 Ó, að ég hefði mátt lifa á dögum Nefis föður míns, þegar hann fyrst kom frá landi Jerúsalem, að ég hefði mátt gleðjast með honum í fyrirheitna landinu! Þá var auðvelt að fást við fólk hans, það hélt boðorð Guðs af staðfestu og var tregt til að láta leiðast til misgjörða. Og það var fljótt til að hlýða á orð Drottins —

8 Já, hefði ég lifað á þeim dögum, hefði sál mín glaðst yfir réttlæti bræðra minna.

9 En sjá. Mér er úthlutað þessum dögum, og það er hlutskipti mitt, að sál mín fyllist hryggð yfir ranglæti bræðra minna.

10 Og sjá. Nú bar svo við, að Nefí hafði kropsið uppi á turni einum í garði sínum, sem lá að þjóðveginum til aðalmarkaðarins í Sarahemlaborg, já, hann hafði kropsið uppi á turni á garði sínum, en turninn var einnig nærri garðshliðinu, sem sneri út að þjóðveginum.

11 Og svo bar við, að nokkrir menn fóru hjá og sáu Nefí, þar sem hann opnaði Guði sál sína uppi á turninum. Og þeir hlupu og sögðu fólkinu frá því, sem þeir höfðu séð, og fólkidið safnaðist saman í hópum til að fá að vita ástæðu þessarar miklu hryggðar yfir ranglæti þjóðarinnar.

12 Og þegar Nefí reis nú á fætur, sá hann mannfjöldann, sem safnast hafði saman.

13 Og svo bar við, að hann lauk upp munni sínum og sagði við þau: Sjá, hvers vegna hafið þið safnast saman? Til þess, að ég gæti sagt ykkur frá misgjörðum ykkar?

14 Já, því að ég hef farið upp á turn minn til að opna sál mína fyrir Guði mínum vegna djúprar hryggðar minnar yfir misgjörðum ykkar —

15 Og vegna hryggðar minnar og harmakveina hafið þið safnast saman, og þið undrist. Já, og þið hafið mikla ástæðu til að undrast. Já, þið ættuð að undrast, því að þið eruð ofurseld, þannig að djöfullinn hefur náð svo sterkum tókum á hjörtum ykkar.

16 Já, hvernig gátuð þið látið undan freistingum þess, sem leitast við að steypa sálum ykkar í ævarandi vansæld og óendanlegt volæði?

Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.

And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?

Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

- 17 Ó, iðrist, iðrist. Hví viljið þið deyja? Snúið ykkur, snúið ykkur til Drottins Guðs ykkar. Hvers vegna hefur hann yfirgefið ykkur?
- 18 Það er vegna þess, að þið hafið hert hjörtu ykkar. Já, þið viljið ekki hlusta á rödd góða hirðisins. Já, þið hafið vakið reiði hans gegn ykkur.
- 19 Og sjá. Í stað þess að sameina ykkur, sjá, þá mun hann tvístra ykkur, svo að þið verðið hundum og villidýrum að bráð, ef þið iðrist ekki.
- 20 Ó, hvernig gátuð þið gleymt Guði ykkar, einmitt á sama tíma og hann varðveitti ykkur?
- 21 En sjá. Það gerðuð þið til að hagnast á því og hljóta lof mannanna, já, og til að hljóta gull og silfur. Og hjörtu ykkar eru helguð auðæfum og hégóma þessa heims, þeirra vegna myrðið þið, rænið, stelið og berið ljúgvitni gegn náunga ykkar og fremjið alls konar misgjörðir.
- 22 Og vei sé ykkur af þeim sökum, ef þið iðrist ekki. Því að ef þið iðrist ekki, sjá, þá mun þessi mikla borg og einnig allar þessar miklu borgir hér í grennd, hér á eignarlandi okkar, verða burt teknar, svo að þið finnið þar ekkert athvarf. Því að sjá. Drottinn mun ekki veita ykkur styrk til að standa gegn óvinum ykkar, eins og hann hefur hingað til gjört.
- 23 Því að sjá. Svo segir Drottinn: Ég mun ekki sýna hinum ranglátu styrk minn, einum fremur öðrum, nema þeim, sem iðrast synda sinna og hlýða á orð mín. Þess vegna vil ég, að þið vitið, bræður mínir, að bærilugar verður Lamanítum en ykkur, ef þið iðrist ekki.
- 24 Því að sjá. Þeir eru réttlátari en þið, því að þeir hafa ekki syndgað gegn þeirri miklu vitneskju, sem þið hafið hlotið, og þess vegna mun Drottinn verða þeim miskunnsamur. Já, hann mun lengja daga þeirra og fjölga niðjum þeirra, já, á sama tíma og ykkur mun gjörsamlega tortímt, ef þið iðrist ekki.
- 25 Já, vei sé ykkur vegna hinnar miklu viðurstygðar, sem meðal ykkar er. Og þið hafið sameinast henni, já, þessum leyniflokki, sem Gadíanton stofnaði!

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye will not hearken unto the voice of the good shepherd; yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea, and that ye might get gold and silver. And ye have set your hearts upon the riches and the vain things of this world, for the which ye do murder, and plunder, and steal, and bear false witness against your neighbor, and do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye shall repent. For if ye will not repent, behold, this great city, and also all those great cities which are round about, which are in the land of our possession, shall be taken away that ye shall have no place in them; for behold, the Lord will not grant unto you strength, as he has hitherto done, to withstand against your enemies.

For behold, thus saith the Lord: I will not show unto the wicked of my strength, to one more than the other, save it be unto those who repent of their sins, and hearken unto my words. Now therefore, I would that ye should behold, my brethren, that it shall be better for the Lamanites than for you except ye shall repent.

For behold, they are more righteous than you, for they have not sinned against that great knowledge which ye have received; therefore the Lord will be merciful unto them; yea, he will lengthen out their days and increase their seed, even when thou shalt be utterly destroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomination which has come among you; and ye have united yourselves unto it, yea, to that secret band which was established by Gadíanton!

26 Já, vei sé ykkur vegna hrokans, sem þið hafið látið ná tökum á hjörtum ykkar og sem hefur hreykt ykkur yfir það, sem gott er, vegna mikilla auðæfa ykkar!

27 Já, vei sé ykkur vegna ranglætis ykkar og viðurstyggðar!

28 Og ef þið iðrist ekki, munuð þið farast. Já, jafnvel lönd ykkar verða frá ykkur tekin, og ykkur mun tortímt af yfirborði jarðar.

29 En sjá. Af sjálfum mér segi ég ekki, að svo verði, vegna þess að af sjálfum mér veit ég þetta ekki. En sjá. Ég veit, að þetta er sannleikur, vegna þess að Drottinn Guð hefur kunngjört mér það. Þess vegna ber ég því vitni, að þetta mun koma fram.

Yea, wo shall come unto you because of that pride which ye have suffered to enter your hearts, which has lifted you up beyond that which is good because of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even your lands shall be taken from you, and ye shall be destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall be, of myself, because it is not of myself that I know these things; but behold, I know that these things are true because the Lord God has made them known unto me, therefore I testify that they shall be.

Helaman 8

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Nefí hafði mælt þessi orð, sjá, þá urðu nokkrir menn, sem voru dómamar og tilheyrðu einnig leyniflokki Gadíantons, reiðir og hrópuðu gegn honum til fólksins: Hvers vegna grípið þið ekki þennan mann og leiðið hann fram, svo að hann verði dæmdur fyrir þann glæp, sem hann hefur framið?
- 2 Hvers vegna horfið þið og hlustið á þennan mann úthúða þessari þjóð og lögum okkar?
- 3 Því að sjá. Nefí hafði talað við þá um spillingu laga þeirra. Já, margt hafði Nefí sagt, sem ekki er unnt að færa í letur, en ekkert sagði hann, sem andstætt var boðorðum Guðs.
- 4 Og þessir dómamar voru honum reiðir, vegna þess að hann talaði einarðlega við þá um leynileg myrkraverk þeirra, en þó voguðu þeir sér ekki sjálfir að leggja hendur á hann, því að þeir óttuðust, að fólkið risi gegn þeim.
- 5 Þess vegna hrópuðu þeir til fólksins og sögðu: Hvers vegna leyfið þið þessum manni að úthúða ykkur? Því að sjá. Hann dæmir alla þjóðina, jafnvel til tortímingar. Já, hann boðar einnig, að þessar miklu borgir okkar verði frá okkur teknar og að við munum ekkert athvarf eiga í þeim.
- 6 Nú vitum við, að slíkt er útilokað, því að sjá. Við erum öflugir og borgir okkar stórar, og þess vegna geta óvinir okkar ekkert vald haft yfir okkur.
- 7 Og svo bar við, að þannig egndu þeir fólkið til reiði gegn Nefí og ollu sundrungu meðal þess, því að nokkrir hrópuðu: Látið þennan mann í friði, því að hann er góður maður og það, sem hann segir, mun vissulega koma fram, ef við iðrumst ekki —
- 8 Já, sjá, allir þeir dómam, sem hann hefur vitnað um, munu koma yfir okkur. Því að við vitum, að hann hefur vitnað réttilega um misgjörðir okkar. Og sjá. Þær eru margar, og hann veit eins vel allt, sem yfir okkur mun koma og um misgjörðir okkar —
- 9 Já, og sjá. Væri hann ekki spámaður, hefði hann ekki getað borið þessu vitni.

Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

- 10 Og svo bar við, að óttinn hélt þeim, sem vildu tortíma Nefí, frá að leggja á hann hendur. Þess vegna hóf hann aftur að tala til þeirra, er hann sá, að hann hafði hlotið slíka hylli hjá sumum, að hinir óttuðust.
- 11 Hann fann sig því knúinn til að halda áfram máli sínu og sagði: Sjá, bræður mínir. Hafið þið ekki lesið, að Guð gaf einum manni kraft, einmitt Móse, til að ljósta vötn Rauðahafsins, og þau klofnuðu í báðar áttir, þannig að Ísraelsmenn, sem voru feður okkar, komust yfir á þurru landi, en vötnin lukust yfir heri Egypta og gleyptu þá?
- 12 Og sjá nú. Hafi Guð gefið þessum manni slíkan kraft, hvers vegna deilið þið þá ykkar á milli og segið, að hann hafi engan kraft gefið mér til að víta um dómana, sem yfir ykkur munu kveðnir, ef þið iðrist ekki?
- 13 En sjá. Þið afneitið ekki aðeins orðum mínum, heldur einnig öllum þeim orðum, sem feður okkar hafa talað, og einnig orðum þessa manns, Móse, sem var veittur slíkur kraftur, já, orðunum, sem hann hefur talað um komu Messíasar.
- 14 Já, bar hann því ekki vitni, að Guðssonurinn kæmi? Og á sama hátt og hann lyfti upp eirorminum í eyðimörkinni, já, þannig mun honum, sem koma skal, verða lyft upp.
- 15 Og eins og allir þeir, sem litu til þessa eirorms fengu lífi að halda, einmitt þannig skyldu allir þeir, sem líta mundu til Guðssonarins í trú, með sáriðrandi anda, fá lífað, já, því lífi, sem eilíft er.
- 16 Og sjá. Móse vitnaði ekki einn um þetta, heldur einnig allir hinir heilögu spámenn frá hans dögum til daga Abrahams.
- 17 Já og sjá. Abraham sá fyrir komu hans, fylltist gleði og fagnaði.
- 18 Já, og sjá. Ég segi ykkur, að Abraham vissi ekki aðeins um þetta, heldur og margir fyrir daga Abrahams, sem kallaðir voru eftir reglu Guðs, já, eftir reglu sonar hans. Og þetta varð til þess að sýna mönnum, mörg þúsund árum fyrir komu hans, að sjálf endurlausnin bærisk þeim.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

- 19 Og nú vil ég, að þið vitið, að síðan á dögum Abrahams hafa verið margir spámenn, sem hafa vitnað um þetta. Já, sjá, spámaðurinn Senos vitnaði djarflega, en fyrir það var hann drepinn.
- 20 Og sjá. Einnig vitnuðu Senokk og Esías, einnig Jesaja og Jeremía (Jeremía hinn sami spámaður og vitnaði um tortímingu Jerúsalem), og nú vitum við, að Jerúsalem var tortímt í samræmi við orð Jeremía. Hvers vegna skyldi þá Guðssonurinn ekki koma í samræmi við spádóma hans?
- 21 Og viljið þið nú véfengja, að Jerúsalem var tortímt? Viljið þið halda því fram, að synir Sedekía hafi ekki verið drepnir, allir nema Múlek? Já, og sjáið þið ekki, að niðjar Sedekía eru með okkur og þeir voru hraktir úr landi Jerúsalem? En sjá. Þetta er ekki allt —
- 22 Faðir okkar, Lehi, var hrakinn frá Jerúsalem, vegna þess að hann vitnaði um þetta. Nefi vitnaði einnig um þetta og einnig allflestir feðra okkar, allt til þessa tíma. Já, þeir hafa vitnað um komu Krists og litið til hennar og hafa fagnað yfir hans tíma, sem koma skal.
- 23 Og sjá. Hann er Guð, og hann er með þeim, og hann opinberaði sig þeim og endurleysti þá. Og þeir vegsömuðu hann, vegna þess sem koma skal.
- 24 Og sjá. Þið vitið þetta og getið ekki afneitað því án þess að segja ósatt. Þess vegna hafið þið syndgað í þessu, því að þið hafið afneitað öllu þessu, þrátt fyrir þær mörgu sannanir, sem þið hafið fengið. Já, þið hafið jafnvel meðtekið allt, bæði það, sem er á himni og allt sem er á jörðu, sem vitni um, að þetta er sannleikur.
- 25 En sjá. Þið hafið hafnað sannleikanum og risið gegn heilögum Guði ykkar. Og á þessari stundu safnið þið ykkur heilagri reiði fyrir dag dómsins í stað þess að safna ykkur fjársjóði á himni, þar sem ekkert spillist og ekkert óhreint fær inn komið.
- 26 Já, jafnvel á þessari stundu nálgast spilling ykkar hámark, ykkur til ævarandi tortímingar, vegna morða ykkar, saurlifnaðar og ranglætis. Já, og ef þið iðrist ekki, mun dómur brátt felldur yfir ykkur.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

27 Já, sjá. Hann vofir nú þegar yfir ykkur. Já, farið til dómarsætisins, leitið, og sjá. Dómari ykkar hefur verið myrtur, og hann liggur í blóði sínu, og bróðir hans, sem sækist eftir dómarsætinu, hefur myrt hann.

28 Og sjá. Þeir tilheyra báðir leyniflokki ykkar, en upphafsmaður hans er Gadianton og hinn illi, sem leitast við að tortíma sálum manna.

Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

Helaman 9

- 1 Sjá, nú bar svo við, að þegar Nefí hafði mælt þessi orð, hlupu nokkrir menn, sem meðal þeirra voru, til dómarsætisins. Já, þeir voru fimm, sem fóru, og þeir sögðu sín á meðal á leiðinni:
- 2 Sjá. Nú munum við vita með vissu, hvort þessi maður er spámaður, og hvort Guð hefur boðið honum að spá svo undarlegum hlutum í okkar eyru. Sjá, við trúum ekki, að hann hafi gjört það. Já, við trúum ekki, að hann sé spámaður. En ef það, sem hann hefur sagt um yfirdómarann, er sannleikur, að hann sé látinn, þá munum við trúa því, að allt annað, sem hann sagði, sé sannleikur.
- 3 Og svo bar við, að þeir hlupu sem fætur toguðu og komu að dómarsætinu. Og sjá. Yfirdómarinn hafði fallið til jarðar og lá í blóði sínu.
- 4 Og sjá. Þegar þeir sáu þetta, urðu þeir svo furðu lostnir, að þeir féllu til jarðar, því að þeir höfðu ekki trúað orðum þeim, sem Nefí mælti um yfirdómarann.
- 5 En þegar þeir sáu, þá trúðu þeir og urðu slegnir ótta um það, að dómarnir, sem Nefí hafði talað um, mundu falla yfir þjóðina. Þess vegna skulfu þeir og féllu til jarðar.
- 6 Strax eftir að dómarnir hafði verið myrtur — bróðir hans hafði stungið hann á laun til bana og flúið, og þjónarnir hlupu til og sögðu fólkinu, hrópuðu, að morð hefði verið framið —
- 7 Og sjá. Menn flyktust að dómarsætinu — og sjá, sér til undrunar sáu þeir þessa fimm menn, sem fallið höfðu til jarðar.
- 8 Og sjá. Menn vissu ekkert um mannföldann, sem safnast hafði saman við garð Nefís. Þess vegna sögðu þeir sín á meðal: Þessir menn eru morðingjar dómarsans, Guð hefur lostið þá, svo að þeir gátu ekki flúið frá okkur.

Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

- 9 Og svo bar við, að þeir tóku þá og bundu og vörpuðu þeim í fangelsi. Og send var út tilkynning þess efnis, að dómarrinn hefði verið drepinn og morðingjarnir hefðu verið teknir og þeim varpað í fangelsi.
- 10 Og svo bar við, að næsta dag safnaðist fólk saman til að syrgja og fasta við grefrun hins mikla yfirdómara, sem drepinn hafði verið.
- 11 Og þeir dómarrar, sem voru í garði Nefís og hlýddu á orð hans, komu einnig til grefrunarinnar.
- 12 Og svo bar við, að þeir spurðust fyrir meðal fólksins og sögðu: Hvar eru þessir fimm, sem sendir voru til að spyrjast fyrir um það, hvort yfirdómarrinn væri látinn? Og fólkið svaraði og sagði: Um þá fimm, sem þið segist hafa sent, vitum við ekkert, en morðingjunum fimm hefur verið varpað í fangelsi.
- 13 Og svo bar við, að dómarrarnir vildu láta leiða þá fram. Og þeir voru leiddir fram, og sjá. Þetta voru þeir fimm, sem höfðu verið sendir. Og sjá. Dómarrarnir spurðu þá um málið, og þeir skýrðu frá öllu, sem þeir höfðu gjört og sögðu:
- 14 Við hlupum og komum að dómstaðnum, og þegar við sáum, að allt var eins og Nefí hafði vitnað um, urðum við svo furðu lostnir, að við féllum til jarðar. Og þegar við náðum okkur eftir undrunina, sjá, þá vörpuðu þeir okkur í fangelsi.
- 15 En við vitum ekki, hver myrti þennan mann. En svo mikið vitum við, að við hlupum á staðinn að ykkar ósk, og sjá, hann var dauður í samræmi við orð Nefís.
- 16 Og nú bar svo við, að dómarrarnir skýrðu málið fyrir fólkinu og hrópuðu gegn Nefí og sögðu: Sjá, við vitum, að þessi Nefí hlýtur að hafa samið við einhvern um að drepa dómarrann til þess að geta síðan sagt okkur það og snúið okkur til trúar sinnar og gjört sig að mikilmenni, Guðs útvöldum og spámanni.
- 17 En sjá nú. Við munum fletta ofan af þessum manni, og hann skal játa sekt sína og segja okkur, hver hinn rétti morðingi dómarrans er.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

18 Og svo bar við, að fimmmenningunum var sleppt lausum á greftrunardaginn. Engu að síður andmæltu þeir orðum dómara gegn Nefí og deildu við þá, hvern af öðrum, þar til dómaraurnir urðu ráðþrota.

19 Þó létu þeir taka Nefí og binda og leiða hann fyrir mannfjöldann, og þeir tóku að spyrja hann á ýmsa vegu til að flækja hann í orðum sínum, svo að þeir gætu fundið hjá honum dauðasök —

20 Þeir sögðu við hann: Þú ert samsekur. Hver er maðurinn, sem framið hefur þetta morð? Seg þú oss það og játa sekt þína. Og þeir sögðu: Sjá, hér eru peningar. Við munum einnig gefa þér líf, ef þú segir okkur þetta og viðurkennir samsærið, sem þú hefur gjört með honum.

21 En Nefí sagði við þá: Ó, þið heimskingjar, þið óumskornu í hjarta, þið blindu og þrjóskufullu menn! Vitið þið, hve lengi Drottinn Guð ykkar mun leyfa, að þið haldið áfram á þessum syndavegi ykkar?

22 Ó, þið ættuð að byrja að kveina og hryggjast yfir þeirri miklu tortímingu, sem nú bíður ykkar, ef þið iðrist ekki.

23 Sjá, þið segið, að ég hafi samið við einhvern mann um að myrða Seesóram, yfirdómara okkar. En sjá, ég segi ykkur, að þetta er vegna þess, að ég hef vitnað fyrir ykkur, til að ykkur veittist vitneskja um þessa hluti. Já, það er ykkur jafnframt til vitnis um það, að ég vissi um ranglæti það og viðurstyggð, sem meðal ykkar er.

24 Og vegna þess að ég gjörði það, segið þið mig hafa samið við einhvern mann um að gjöra þetta. Já, vegna þess að ég sýndi ykkur þetta ták, eruð þið mér reiðir og reynið að tortíma lífi mínu.

25 Og sjá. Ég mun sýna ykkur annað ták og sjá, hvort þið reynið þess vegna að tortíma mér.

26 Sjá, ég segi ykkur. Farið til húss Seantums, sem er bróðir Seesórams og spyrjið hann —

27 Hefur Nefí, sem segist vera spámaður og spáir svo mörgu illu fyrir þessari þjóð, samið við þig um, að þú myrtir Seesóram, bróður þinn?

28 Og sjá. Hann mun svara því neitandi.

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seesoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seesoram, and say unto him—

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seesoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

29 Og þið skuluð spyrja hann: Hefur þú myrt bróður þinn?

30 Og hann mun verða óttasleginn og ekki vita, hvað segja skal. Og sjá. Hann mun neita því, og hann mun látast verða undrandi. Þó mun hann segja ykkur, að hann sé saklaus.

31 En sjá. Þið skuluð rannsaka hann, og þið munuð finna blóð á skikkjufaldi hans.

32 Og þegar þið hafið séð það, skuluð þið spyrja: Hvaðan kemur þetta blóð? Vitum við ekki, að það er blóð bróður þíns?

33 Og þá mun hann nötra og fölna, já, eins og dauðinn hafi komið yfir hann.

34 Og þá skuluð þið segja: Vegna óttans og fölvans, sem yfir andlit þitt hefur breiðst, sjá, þá vitum við, að þú ert sekur.

35 Og þá mun enn meiri ótti grípa hann. Og þá mun hann játa fyrir ykkur, en ekki lengur neita að hafa framið þetta morð.

36 Og þá mun hann segja ykkur, að ég, Nefí, viti ekkert um þetta mál, nema mér hafi veist sú vitneskja fyrir kraft Guðs. Og þá munuð þið vita, að ég er heiðvirður maður og að Guð hefur sent mig til ykkar.

37 Og svo bar við, að þeir fóru og gjörðu eins og Nefí hafði sagt þeim. Og sjá, orðin, sem hann mælti, voru sönn, því að í samræmi við orðin neitaði hann og í samræmi við orðin játaði hann einnig.

38 Og hann var látinn sýna, að hann var sjálfur morðinginn, en hinum fimm var gefið frelsi ásamt Nefí.

39 Og nokkrir Nefítanna trúðu orðum Nefís, og einnig trúðu nokkrir vegna vitnisburðar hinna fimm, því að þeir höfðu snúist til trúar, meðan þeir voru í fangelsinu.

40 Og nú voru nokkrir meðal þjóðarinnar, sem sögðu, að Nefí væri spámaður.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

41 En aðrir sögðu: Sjá, hann er guð, því að ef hann væri ekki guð, gæti hann ekki vitað allt þetta. Því að sjá. Hann segir okkur hugsanir okkar og fleiri hluti. Já, hann hefur gefið okkur vitneskju um hinn raunverulega morðingja yfirdómara okkar.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

Helaman 10

- 1 Og svo bar við, að ágreiningur varð meðal fólksins, svo að það dreifðist hingað og þangað, fór leiðar sinnar og skildi Nefí eftir einan, þar sem hann stóð mitt á meðal þess.
- 2 Og svo bar við, að Nefí gekk í átt að húsi sínu og íhugaði það, sem Drottinn hafði sýnt honum.
- 3 Og svo bar við, að meðan hann var þannig niðursokkinn í hugsanir sínar — mjög niðurbeygður vegna ranglætis Nefíþjóðarinnar, myrkraverka hennar og morða, gripdeilda og alls konar misgjörða — og svo bar við, að meðan hann var þannig að íhuga með sjálfum sér, sjá, þá barst honum rödd, er sagði:
 - 4 Blessaður ert þú Nefí, fyrir það, sem þú hefur gjört. Því að ég hef séð, að þú hefur ótraudur boðað þessari þjóð orðið, sem ég gaf þér. Og þú hefur hvorki óttast þá né hirt um eigið líf, heldur leitað vilja míns og haldið boðorð mín.
 - 5 Og vegna þess að þú hefur unnið þannig af slíkri eljusemi, sjá, þá mun ég blessa þig að eilífu. Og ég mun gjöra þig máttugan í orði og verki, í trú og í dáðum, já, jafnvel svo, að allt verði í samræmi við orð þitt, því að þú munt ekki biðja um það, sem er andstætt vilja mínum.
 - 6 Sjá, þú ert Nefí, og ég er Guð. Sjá, ég segi þér í viðurvist engla minna, að þú skalt hafa vald yfir þessari þjóð og skalt ljósta jörðina með hungursneyð og drepsótt og tortíngu í samræmi við ranglæti þessarar þjóðar.
 - 7 Sjá, ég gef þér vald, að hvað, sem þú bindur á jörðu, skal bundið vera á himni, og hvað, sem þú leysir á jörðu, skal leyst á himni. Og þannig skalt þú hafa vald meðal þessarar þjóðar.
 - 8 Og ef þú segir, að þetta musteri muni klofna í tvennt, þá mun svo verða.
 - 9 Og ef þú segir við þetta fjall, hrynn þú niður og verð að jafnsléttu, þá mun svo verða.
 - 10 Og sjá. Ef þú segir, að Guð muni ljósta þessa þjóð, þá mun svo verða.

Helaman 10

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unwearyingness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unwearyingness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.

- 11 Og sjá. Ég býð þér að fara og boða þessari þjóð, að svo segi Drottinn Guð, sem alvaldur er: Ef þér iðrist ekki, munuð þér verða lostin, já, til tortímingar.
- 12 Og sjá. Nú bar svo við, að þegar Drottinn hafði mælt þessi orð til Nefís, staðnæmdist hann og fór ekki inn í hús sitt, heldur sneri aftur til mannfjöldans, sem dreifður var, og hóf að boða honum orðið, sem Drottinn hafði mælt til hans um tortímingu þeirra, ef þeir iðruðust ekki.
- 13 En sjá. Þrátt fyrir hið mikla kraftaverk Nefís, er hann sagði þeim frá dauða yfirdómarans, hertu þeir hjörtu sín og hirtu ekki um orð Drottins.
- 14 Þess vegna boðaði Nefí þeim orð Drottins og sagði: Svo segir Drottinn, að ef þið iðrist ekki, munuð þið lostin, já, til tortímingar.
- 15 Og svo bar við, að eftir að Nefí hafði boðað þeim orðið, sjá, þá hertu þeir enn hjörtu sín og vildu ekki hlýða á orð hans. Þess vegna risu þeir gegn honum og leituðust við að leggja á hann hendur til að varpa honum í fangelsi.
- 16 En sjá. Kraftur Guðs var með honum, og þeir gátu ekki tekið hann höndum til að varpa honum í fangelsi, því að andinn hreif hann og flutti burt frá þeim.
- 17 Og svo bar við, að í andanum hélt hann þannig frá einum mannfjölda til annars og boðaði orð Guðs, já, þar til hann hafði boðað það öllum eða sent það út meðal fólksins.
- 18 Og svo bar við, að þeir vildu ekki hlýða á orð hans. Og deilur hófust, þannig að þeir sundruðust og tóku að drepa hver annan með sverði.
- 19 Og þannig lauk sjötugasta og fyrsta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.

And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.

And it came to pass that they would not hearken unto his words; and there began to be contentions, insomuch that they were divided against themselves and began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Helaman 11

- 1 Og nú bar svo við á sjötugasta og öðru stjórnarári dómaraanna, að deilur jukust svo, að styrjaldir urðu meðal allrar Nefíþjóðarinnar um gjörvallt landið.
- 2 Og það var þessi leyniflokkur ræningja, sem hélt þessari tortímingu og þessu ranglæti áfram. Og styrjöldin hélst allt þetta ár og einnig á sjötugasta og þriðja árinu.
- 3 Og svo bar við, að þetta ár ákallaði Nefí Drottin og mælti:
- 4 Ó Drottinn! Lát ekki þessa þjóð tortímast fyrir sverði. Ó Drottinn! Lát heldur hungursneyð verða í landinu til að vekja fólkið til minningar um Drottin Guð sinn, og ef til vill iðrast það og snýr sér til þín.
- 5 Og svo varð sem Nefí mælti. Og mikil hungursneyð varð í landinu meðal allrar Nefíþjóðarinnar. Og hungursneyðin hélt áfram á sjötugasta og fjórða árinu, og tortímingunni fyrir sverði linnti, en hún varð tilfinnanleg af hungursneyðinni.
- 6 Og þetta tortímingarverk hélt áfram á sjötugasta og fimmta árinu. Því að jörðin var lostin, svo að hún var þurr og bar ekkert korn á uppskerutímanum. Og öll jörðin var lostin, já, jafnt meðal Lamaníta sem Nefíta, og þeim var refsað, svo að þúsundir fórust í hinum ranglátari hluta landsins.
- 7 Og svo bar við, að menn sáu, að þeir voru um það bil að farast úr hungri, og þeir tóku að minnast Drottins Guðs síns og einnig að minnast orða Nefís.
- 8 Og fólkið tók að biðja yfirdómara sína og leiðtoga að segja við Nefí: Sjá, við vitum, að þú ert maður Guðs. Bið því Drottin Guð okkar um að snúa þessari hungursneyð frá okkur, svo að ekki ræstist öll þau orð, sem þú hefur sagt um tortímingu okkar.

Helaman 11

And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.

And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.

And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:

O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.

And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.

And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.

And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

9 Og svo bar við, að dómaramirnir sögðu við Nefí það, sem um var beðið. Og svo bar við, að þegar Nefí sá, að þjóðin hafði iðrast og lítillætt sig í sekk og ösku, hrópaði hann enn til Drottins og sagði:

10 Ó Drottinn! Sjá, þjóð þessi iðrast, og þeir hafa sópað Gadiantonflokknum burtu, svo að þeim hefur verið útrýmt og þeir hafa grafið leyniáform sín í jörðu.

11 Ó Drottinn! Vilt þú beina reiði þinni frá vegna auðmýktar þeirra, og láta reiði þína stillast við tortímingu þeirra ranglátu manna, sem þú hefur nú þegar tortímt.

12 Ó Drottinn! Vilt þú beina reiði þinni frá, já, brennandi reiði þinni, og láta þessari hungursneyð linna í þessu landi.

13 Ó Drottinn! Vilt þú hlusta á mig og láta svo verða sem ég bið og senda regn á yfirborð jarðar, svo að hún megi bera ávöxt sinn og korn sitt á kornskurðartímanum.

14 Ó Drottinn! Þú heyrðir orð mín, þegar ég sagði: Lát verða hungursneyð, svo að hörmungum af sverðs völdum linni. Og ég veit, að þú munt jafnvel á þessari stundu heyra orð mín, því að þú sagðir: Ef þessi þjóð iðrast, mun ég þyrma henni.

15 Já, ó Drottinn! Og þú sérð, að þeir hafa iðrast vegna hungursneyðarinnar, hörmunganna og tortímingarinnar, sem yfir þá hefur komið.

16 Ó Drottinn! Vilt þú nú beina reiði þinni frá og reyna enn, hvort fólkið vill ekki þjóna þér? Og ef svo er, ó Drottinn, þá getur þú blessað það samkvæmt þeim orðum, sem þú hefur mælt.

17 Og svo bar við, að á sjötugasta og sjötta ári sneri Drottinn reiði sinni frá þjóðinni og lét regn falla á jörðina, þannig að hún gaf af sér ávöxt á uppskerutíma sínum. Og svo bar við, að hún gaf af sér korn á kornskurðartíma sínum.

And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadianton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

- 18 Og sjá. Þjóðin fagnaði og vegsamaði Guð, og mikill fögnuður varð um allt landið. Og fólkið reyndi ekki framár að tortíma Nefí, heldur mat hann sem mikinn spámann og mann Guðs, sem fengið hafði mikinn kraft og vald frá Guði.
- 19 Og sjá. Lehí, bróðir hans, stóð honum ekkert að baki, hvað réttlæti snerti.
- 20 Og þannig bar svo við, að Nefíþjóðinni tók aftur að vegna vel í landinu og hún hóf að byggja upp eyðistaði sína, og henni tók að fjölga, og hún breiddist út, þar til hún byggði allt landið, bæði til norðurs og suðurs, frá hafinu í vestri til hafsins í austri.
- 21 Og svo bar við, að sjötugasta og sjötta árinu lauk í friði. Og sjötugasta og sjöunda árið hófst í friði. Og kirkjan breiddist um allt landið, og meiri hluti fólksins, bæði Nefítar og Lamanítar, tilheyrði kirkjunni. Og fólkið naut mikils friðar í landinu, og þannig lauk sjötugasta og sjöunda árinu.
- 22 Og það naut einnig friðar á sjötugasta og áttunda árinu, að undanskildum fáeinum deilum um kenningaratriði, sem spámennirnir höfðu sett fram.
- 23 En á sjötugasta og níunda ári hófust miklar erjur. En svo bar við, að Nefí og Lehí og margir bræðra þeirra, sem þekktu hinar sönnu kenningar, þar eð þeir fengu daglega margar opinberanir, prédikuðu fyrir fólkinu, og þeim tókst að binda enda á ágreining þess þetta sama ár.
- 24 Og svo bar við, að á áttugasta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni var nokkur hópur fráhverfinga frá Nefíþjóðinni, sem nokkrum árum áður hafði horfið yfir til Lamaníta og tekið sér nafn þeirra, og einnig ákveðinn hópur sannættaðra Lamaníta, sem þessir fráhverfingar höfðu egnt til reiði, og þess vegna hófu þeir stríð við bræður sína.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

- 25 Og þeir myrtu og rændu, og héldu síðan aftur upp í fjöllin og út í óbyggðirnar til felustaða sinna og duldust þar, sem ekki var unnt að finna þá, og daglega bættust í hóp þeirra fleiri fráhverfingar, sem slógust í lið með þeim.
- 26 Og með tímanum, já, á aðeins nokkrum árum, urðu þeir mjög öflugur ræningjaflokkur. Og þeir kynntu sér öll leyniáform Gadiantons og urðu þannig Gadiantonræningjar.
- 27 Sjá, þessir ræningjar ollu miklum skaða, já, mikilli tortímingu meðal Nefíþjóðarinnar og einnig meðal Lamaníta.
- 28 Og svo bar við, að óhjákvæmilegt varð að stöðva þetta tortímingarstarf. Þess vegna var lið sterkra manna sent út í óbyggðirnar og upp til fjallanna til að leita þessa ræningjaflokks og útrýma honum.
- 29 En sjá. Svo bar við, að þetta sama ár voru þeir hraktir til baka, já, til síns eigin lands. Og þannig lauk áttugasta stjórnarári dómaranna yfir Nefíþjóðinni.
- 30 Og svo bar við, að í byrjun áttugasta og fyrsta ársins fóru þeir enn gegn þessum ræningjaflokki, og þeim tókst að tortíma mörgum, en biðu einnig sjálfir mikið afhroð.
- 31 Og enn neyddust þeir til að snúa aftur úr óbyggðunum og fjöllunum og til síns eigin lands, vegna hins mikla fjölda ræningja, sem herjuðu í fjöllunum og óbyggðunum.
- 32 Og svo bar við, að þannig lauk þessu ári. Og enn fjölgaði ræningjunum og óx svo styrkur, að þeir buðu öllum herjum Nefíta og einnig Lamaníta birginn. Og þeir ollu mikilli skelfingu meðal fólks um gjörvallt landið.
- 33 Já, þeir vitjuðu margra landshluta og leiddu yfir þá mikla tortímingu. Já, þeir drápu marga og fluttu aðra ánauduga út í óbyggðirnar, já, sérstaklega konur þeirra og börn.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, inasmuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

- 34 Þessi mikla hörmung, sem yfir þjóðina lagðist vegna misgjörða þeirra, vakti hana enn til minningar um Drottin Guð sinn.
- 35 Og þannig lauk áttugasta og fyrsta stjórnarári dómaraanna.
- 36 Og á áttugasta og öðru árinu tók fólkinn enn að gleyma Drottni Guði sínum. Og á áttugasta og þriðja ári efldist það í misgjörðum. Og á áttugasta og fjórða árinu bætti það ekki háttu sína.
- 37 Og svo bar við, að á áttugasta og fimmta ári óx hroki þess og ranglæti stöðugt, og þannig var það enn á hraðri leið til tortímingar.
- 38 Og þannig lauk áttugasta og fimmta árinu.
- Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.
- And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.
- And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.
- And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.
- And thus ended the eighty and fifth year.

Helaman 12

- 1 Og þannig getum við séð, hve breysk og óstöðug hjörtu mannanna barna eru. Já, við getum séð, að Drottinn, í takmarkalausri góðvild sinni, blessar þá og veitir þeim gengi, sem setja traust sitt á hann.
- 2 Já, og við getum séð, að á sama tíma og hann veitir fólki sínu gengi, já, með því að auka uppskeru þess, hjarðir þess og búpening, og gull og silfur og alls kyns dýrmæta hluti og listmuni, þýrmir lífi þess og bjargar því úr höndum óvina sinna, mildar hjörtu óvina þess, svo að þeir segi því ekki stríð á hendur, já, í stuttu máli sagt, gjörir allt fólki sínu til velfarnaðar og hamingju, já, á þeirri sömu stundu herðir það hjörtu sín og gleymir Drottni Guði sínum og treður hinn heilaga undir fótum sér — já, og það vegna meðlætis síns og afar mikillar farsældar.
- 3 Og á þennan hátt sjáum við, að ef Drottinn agar ekki fólk sitt með ýmsum þrengingum, já, ef hann vitjar þess ekki með dauða og skelfingu, með hungursneyð og alls kyns fári, þá gleymir það honum.
- 4 Ó, hversu heimsk, og hve hégómleg, og ill og djöfulleg, og hversu fljót til misgjörða og sein til góðverka mannanna börn eru! Já, hversu fljót þau eru að hlýða orðum hins illa og beina hjörtum sínum að hégóma heimsins!
- 5 Já, hversu fljót þau eru að hreykja sér hátt og miklast og til alls kyns misgjörða! Hversu treg þau eru til að minnast Drottins Guðs síns og ljá ráðum hans eyra! Já, hversu treg þau eru til að ganga á vegi viskunnar!
- 6 Sjá. Þau þrá ekki, að Drottinn Guð þeirra, sem skapaði þau, stjórni og ríki yfir þeim. Og þrátt fyrir mikla gæsku hans og miskunnsemi í þeirra garð hafa þau að engu ráð hans og þiggja ekki leiðsögn hans.
- 7 Ó, hversu einskisverð mannanna börn eru! Já, þau eru dufti jarðar síðri.
- 8 Því að sjá. Duft jarðar flyst hingað og þangað og greinist í sundur að boði okkar mikla og ævarandi Guðs.

Helaman 12

And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.

For behold, the dust of the earth moveth hither and thither, to the dividing asunder, at the command of our great and everlasting God.

9 Já, sjá. Hæðir og fjöll skjálfa og nötra við raust hans.

10 Við kraft raddar hans leysast þau upp og verða að jafnsléttu, já, jafnvel að dalverpi.

11 Já, við kraft raddar hans skelfur öll jörðin —

12 Já, við kraft raddar hans hristast undirstöðurnar inn að innstu rótum.

13 Já, og ef hann segir jörðinni að hreyfast, þá hreyfist hún.

14 Já, ef hann segir við jörðina: Far aftur á bak, svo að dagurinn lengist um margar stundir — þá verður svo —

15 Og þannig snýst jörðin öfugt að boði hans, og manningnum virðist sem sólin standi kyrr. Já, og sjá, svo er það, því að vissulega er það jörðin sem snýst, en ekki sólin.

16 Og sjá einnig. Ef hann segir vötnum hins mikla dýpis: Þornið þið — þá verður svo.

17 Sjá. Ef hann segir við þetta fjall: Rís þú og kom þú og fall yfir þessa borg, svo að hún grafist niður — sjá, þá verður svo.

18 Og sjá. Feli einhver fjársjóð í jörðu og Drottinn segir: Bölvun hvíli yfir honum vegna misgjörða þess, sem fól hann — sjá, þá er hann bölvður.

19 Og segi Drottinn: Bölvun hvíli yfir þér, svo að enginn maður finni þig héðan í frá og að eilífu — sjá, þá nær enginn maður honum héðan í frá og að eilífu.

20 Og sjá. Ef Drottinn segir við manninn: Vegna misgjörða þinna skalt þú bölvður vera að eilífu — þá verður svo.

21 Og ef Drottinn segir: Vegna misgjörða þinna skalt þú útilokaður úr návist minni — þá mun hann láta svo verða.

22 Og vei sé þeim, sem hann segir slíkt við, því að það verður sá, sem misgjörðir drýgir, og hann getur ekki frelsast. Þess vegna og í þeim tilgangi, að maðurinn megi frelsast, hefur iðrun verið boðuð.

23 Blessaðir eru því þeir, sem vilja iðrast og gefa gaum að rödd Drottins Guðs síns, því að þetta eru þeir sem hólpnir verða.

Yea, behold at his voice do the hills and the mountains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up, and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole earth shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back, that it lengthen out the day for many hours—it is done;

And thus, according to his word the earth goeth back, and it appeareth unto man that the sun standeth still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised up, and come over and fall upon that city, that it be buried up—behold it is done.

And behold, if a man hide up a treasure in the earth, and the Lord shall say—Let it be accursed, because of the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no man shall find thee from this time henceforth and forever—behold, no man getteth it henceforth and forever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—Because of thine iniquities, thou shalt be accursed forever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniquities thou shalt be cut off from my presence—he will cause that it shall be so.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

24 Og megi Guð í sinni miklu fullkomnun gefa, að menn verði leiddir til iðrunar og góðra verka og að þeir verði með náð endurreistir til náðar, samkvæmt verkum sínum.

25 Og ég vildi, að allir menn mættu frelsast. En við lesum, að á hinum mikla og efsta degi, muni sumum verða vísað burt, já, vísað úr návist Drottins.

26 Já, sumir verða dæmdir til óendanlegrar vansældar, til uppfyllingar þeim orðum, er svo hljóða: Þeir, sem gott hafa gjört, skulu hljóta ævarandi líf, en þeir, sem illt hafa gjört, skulu hljóta ævarandi fordæmingu. Og þannig er það. Amen.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

Helaman 13

- 1 Og nú bar svo við, að á áttugasta og sjötta ári viðgekkst enn ranglæti meðal Nefíta, já, mikið ranglæti, en Lamanítar gættu þess stranglega að halda boðorð Guðs samkvæmt lögmáli Móse.
- 2 Og svo bar við, að á þessu ári kom Lamaníti einn, Samúel að nafni, til Sarahemlalands og hóf að prédika fyrir fólkinu. Og svo bar við, að hann prédikaði í marga daga iðrun fyrir fólkinu, en það vísaði honum á bug, og hann var að því kominn að snúa til síns eigin lands.
- 3 En sjá. Rödd Drottins barst til hans og sagði honum að snúa til baka og spá fyrir fólkinu því, sem í hjarta hans kæmi.
- 4 Og svo bar við, að honum var ekki leyft að koma inn í borgina. Hann fór þess vegna upp á múra hennar, rétti fram hönd sína og hrópaði hárrí röddu og spáði fyrir fólkinu því, sem Drottinn blés honum í brjóst.
- 5 Og hann sagði við það: Sjá. Ég Samúel, Lamaníti, mæli orð Drottins, sem hann blæs mér í brjóst. Og sjá. Hann hefur blásið mér í brjóst að segja þessum lýð, að sverð réttvísinnar hangi yfir honum. Og fjögur hundruð ár munu ekki líða, áður en sverð réttvísinnar fellur yfir þennan lýð.
- 6 Já, mikil tortíming bíður þessa lýðs, og hún mun vissulega vitja þessa lýðs, og ekkert fær bjargað honum nema iðrun og trú á Drottin Jesú Krist, sem vissulega mun koma í heiminn, þola margt og deyddur verða fyrir lýð sinn.
- 7 Og sjá. Engill Drottins hefur boðað mér þetta, og hann færði sálu minni gleðitíðindi. Og sjá. Ég var sendur til yðar til að boða yður það einnig, svo að þér heyrðuð gleðitíðindin. En sjá. Þér vilduð ekki taka við mér.

Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

- 8 Svo segir Drottinn þess vegna: Vegna hjartahörku Nefíta mun ég taka orð mitt frá þeim, ef þeir iðrast ekki, og ég mun draga anda minn frá þeim, og ég mun ekki umbera þá lengur, og ég mun snúa hjörtum bræðra þeirra gegn þeim.
- 9 Og fjögur hundruð ár verða ekki liðin áður en ég læt ljósta þá. Já, ég mun vitja þeirra með sverði og með hungursneyð og með plágum.
- 10 Já, ég mun vitja þeirra í brennandi reiði minni, og fjórði ættliður óvina yðar mun lifa það að sjá algjöra tortímingu yðar. Og þetta mun vissulega verða, ef þér iðrist ekki, segir Drottinn. Og þeir, sem tilheyra fjórðu kynslóðinni, munu valda tortímingu yðar.
- 11 En ef þér viljið iðrast og snúa til Drottins Guðs yðar, mun ég beina reiði minni frá yður, segir Drottinn. Já, svo segir Drottinn: Blessaðir eru þeir, sem iðrast vilja og snúa til mín, en vei þeim, sem ekki iðrast.
- 12 Já, vei sé þessari miklu borg Sarahemla. Því að sjá. Það er vegna hinna réttlátu, sem henni er hlíft. Já, vei sé þessari miklu borg, því að ég sé, segir Drottinn, að margir, já, jafnvel meiri hluti þessarar miklu borgar, munu herða hjörtu sín gegn mér, segir Drottinn.
- 13 En blessaðir eru þeir, sem vilja iðrast, því að þeim mun ég hlífa. En sjá. Væri það ekki fyrir hina réttlátu, sem í þessari miklu borg eru, sjá, þá mundi ég senda eld frá himni og tortíma henni.
- 14 En sjá. Það er sakir hinna réttlátu, að henni er hlíft. En sjá. Sá tími kemur, segir Drottinn, að þegar þér vísið hinum réttlátu burt frá yður, þá eigið þér skilið að tortímast. Já, vei sé þessari miklu borg vegna ranglætisins og viðurstyggðarinnar, sem í henni er.
- 15 Já, og vei sé Gídeonsborg vegna ranglætisins og viðurstyggðarinnar, sem í henni er.
- 16 Já, og vei sé öllum nærliggjandi borgum, sem Nefítar eiga, vegna ranglætisins og viðurstyggðarinnar, sem í þeim er.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.

- 17 Og sjá. Bölvun mun falla yfir landið, segir Drottinn hersveitanna, sakir fólksins, sem í landinu er, já, vegna ranglætis þess og viðurstygðar.
- 18 Og svo skal verða, segir Drottinn hersveitanna, já, okkar mikli og sanni Guð, að hver sá, sem felur fjársjóði í jörðu, mun aldrei aftur finna þá vegna hinnar miklu bölvunar yfir landinu, nema sá hinn sami sé réttlátur maður og feli þá Drottni.
- 19 Því að ég vil, segir Drottinn, að þeir feli mér fjársjóði sína. Og bölvadir séu þeir, sem ekki fela mér fjársjóði sína, því að enginn felur mér fjársjóði sína nema hinir réttlátu. Og bölvadur sé sá, sem ekki felur mér fjársjóði sína, og einnig fjársjóðurinn, og enginn skal endurheimta hann vegna bölvunar landsins.
- 20 Og sá dagur kemur, að þeir munu fela fjársjóði sína, vegna þess að þeir hafa ofurselt hjörtu sín auði. Og vegna þess að hjörtu þeirra eru bundin auðæfum þeirra og þeir fela fjársjóði sína, þegar þeir flýja undan óvinum sínum, en vilja ekki fela mér þá, þá séu þeir bölvadir og einnig fjársjóðir þeirra. Og þann dag munu þeir lostnir, segir Drottinn.
- 21 Sjá. Hlýðið á orð mín, þér íbúar þessarar miklu borgar. Já, gefið gaum að þeim orðum, sem Drottinn mælir. Því að sjá. Hann segir, að þér séuð bölvadir vegna auðæfa yðar og einnig, að auðæfi yðar séu bölvuð, vegna þess að hjörtu yðar eru bundin þeim og þér hafið ekki hlýtt á orð hans, sem gaf yður þau.
- 22 Þér minnst ekki Drottins Guðs yðar í því, sem hann hefur blessað yður með, en þér hafið ætíð auðæfi yðar í huga og þakkið ekki Drottni Guði yðar fyrir þau. Já, hjörtu yðar beinast ekki að Drottni, heldur belgjast út af miklum hroka, svo að þér gortið og hreykið yður hátt og hneigist til öfundar, ófriðar, illgirni, ofsókna og morða og alls kyns misgjörða.
- 23 Af þeim sökum hefur Drottinn Guð látið bölvun falla yfir landið og einnig yfir auðæfi yðar, og það vegna misgjörða yðar.

And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

24 Já, vei sé þessum lýð, því að sá tími er kominn, að þér vísið í burtu spámönnunum, hæðið þá, grýtið og drepið, og beitið þá alls konar misgjörðum, já, eins og gjört var fyrrum.

25 Og þegar þér talið, þá segið þér: Ef vér hefðum lifað til forna á dögum feðra vorra, hefðum vér ekki drepið spámennina. Vér hefðum hvorki grýtt þá né vísað þeim í burtu.

26 Sjá. Þér eruð verri en þeir, svo sannarlega sem Drottinn lifir, því að ef spámaður kemur meðal yðar og boðar yður orð Drottins, sem vitna um syndir yðar og misgjörðir, þá eruð þér honum reiðir og vísið honum í burtu og reynið á allan hátt að tortíma honum. Já, þér munuð segja, að hann sé falsspámaður og að hann sé syndari og frá djöflinum kominn, vegna þess að hann vitnar um, að verk yðar séu ill.

27 En sjá. Ef maður kemur meðal yðar og segir: Gjörrið þetta, það er engin misgjörð; gjörrið þetta, það skaðar yður ekki — Já, hann mun segja: Gangið í eigin hjartahroka, já, gangið í hroka eigin augna og gjörrið hvað eina, sem hjarta yðar þráir — og komi maður meðal yðar og segi þetta, þá munuð þér taka á móti honum og segja, að hann sé spámaður.

28 Já, þér munuð upphefja hann og gefa honum af efnum yðar. Þér munuð gefa honum af gulli yðar og silfri og klæða hann dýrindis klæðum. Og vegna þess að hann mælir faguryrði til yðar og segir, að allt sé gott, munuð þér ekkert rangt sjá við hann.

29 Ó, þér rangláta og rangsnúna kynslóð. Þér harða og þrjóskufulla fólk. Hve lengi haldið þér, að Drottinn muni umbera yður? Já, hve lengi munuð þér láta leiðast af heimsku og blindu? Já, hve lengi munuð þér velja myrkrið fram yfir ljósið?

30 Já, sjá, reiði Drottins er nú þegar tendruð gegn yður. Sjá, hann hefur lagt bölvun yfir landið vegna misgjörða yðar.

31 Og sjá, sá tími kemur, að hann leggur bölvun yfir auðæfi yðar, svo að þau verða hverful og þér fáíð ei haldið þeim. Og á tímum fátæktar yðar helst yður ekki á þeim.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

- 32 Og á dögum fátæktar yðar munuð þér hrópa til Drottins, en til einskis munuð þér hrópa, því að eyðingin er þegar gengin í garð og tortíming yðar vís. Og þann dag munuð þér gráta og kveina, segir Drottinn hersveitanna. Og þá munuð þér harma og segja:
- 33 Ó, að ég hefði iðrast og ekki drepið spámennina, grýtt þá og vísað þeim burt. Já, þann dag munuð þér segja: Ó, að vér hefðum minnst Drottins Guðs vors, þegar hann gaf oss auðæfi vor, og þá hefðu þau ekki orðið oss hverful og vér ekki glatað þeim. Því að sjá. Auðæfi vor eru horfin frá oss.
- 34 Sjá. Vér leggjum frá oss verkfæri, en að morgni er það horfið. Og sjá. Sverð vor eru frá oss tekin þann dag, er vér leitum þeirra fyrir orrustu.
- 35 Já, vér höfum falið fjársjóði vora, og þeir hafa runnið oss úr greipum vegna bölvunarinnar yfir landinu.
- 36 Ó, að vér hefðum iðrast þann dag, er orð Drottins barst oss. Því að sjá. Landið er bölvað og allt er orðið fallvalt, og ekkert fáum vér höndlað.
- 37 Sjá. Vér erum umkringd illum öndum. Já, vér erum umkringd þjónum þess, sem leitast hefur við að tortíma sálum vorum. Sjá, misgjörðir vorar eru miklar. Ó Drottinn! Getur þú ekki beint reiði þinni frá oss? Þannig munuð þér mæla á þeim tíma.
- 38 En sjá. Reynsludagar yðar eru liðnir. Þér hafið frestað hjálpræðisdegi yðar, þar til það er ævinlega of seint og tortíming yðar er fullvís. Já, því að þér hafið alla yðar daga sóst eftir því, sem þér gátuð ekki öðlast. Og þér hafið leitað hamingjunnar í misgjörðum, sem andstæðar eru eðli þess réttlætis, sem felst í vorum mikla og eilífa leiðtoga.
- 39 Ó, íbúar þessa lands, að þér vilduð hlýða á orð mín. Og ég bið þess, að reiði Drottins verði beint frá yður, og að þér iðrist og látið frelsast.

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

Helaman 14

- 1 Og nú bar svo við, að Lamanítinn Samúel spáði mörgu fleira, sem ekki er unnt að færa í letur.
- 2 Og sjá, hann sagði við þá: Sjá, ég gef yður tákni. Fimm ár munu enn líða, en sjá, þá kemur Guðssonurinn til að endurleysa alla þá, sem á nafn hans trúa.
- 3 Og sjá. Þetta gef ég yður sem tákni við komu hans. Því að sjá, mikil ljós verða á himni, svo mikil, að nóttina fyrir komu hans mun ekkert myrkur verða, þannig að mannum virðist sem dagur sé.
- 4 Fyrir því verður einn dagur og nótt og dagur, sem væri það einn samfelldur dagur en engin nótt. Og þetta verður yður tákni, því að þér munuð vita, hvenær sól rís og hvenær hún sest. Þess vegna munuð þér vita með vissu, að um er að ræða tvo daga og eina nótt. Engu að síður verður nóttin eigi myrkvuð. En þetta verður nóttina áður en hann fæðist.
- 5 Og sjá. Ný stjarna mun rísa, slík sem þér hafið aldrei áður séð, og hún skal einnig verða yður tákni.
- 6 Og sjá. Ekki er allt upp talið, mörg tákni og undur verða á himni.
- 7 Og svo ber við, að þér munuð öll verða furðu lostin og undrast, já, svo að þér fallið til jarðar.
- 8 Og svo ber við, að hver sem trúa mun á Guðssoninn, sá hinn sami mun öðlast ævarandi líf.
- 9 Og sjá. Þannig hefur Drottinn boðið mér með engli sínum að koma og segja yður þetta. Já, hann hefur boðið mér að spá fyrir yður. Já, hann hefur sagt við mig: Hrópa til þessa fólks að iðrast og greiða Drottni veg.
- 10 Og vegna þess að ég er Lamaníti og hef talað til yðar þau orð, sem Drottinn hefur boðið mér, og vegna þess, að þau eru hörð í yðar garð, eruð þér mér reiðir, reynið að tortíma mér og vísið mér burt frá yður.

Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

- 11 En þér skuluð heyra orð mín, því að í þeim tilgangi er ég kominn upp á múra þessarar borgar, að þér megið heyra og þekkja dóma Guðs, sem bíða yðar vegna misgjörða yðar, og einnig til þess, að þér megið þekkja skilmála iðrunarinnar —
- 12 Og einnig að þér megið vita um komu Jesú Krists, Guðssonarins, föður himins og jarðar, skapara allra hluta frá upphafi, og að þér megið vita um táknið um komu hans, þannig að þér megið trú á nafn hans.
- 13 Og ef þér trúið á nafn hans, þá munuð þér iðrast allra synna yðar og fáðið þar með fyrirgefningu þeirra, fyrir veruleika hans.
- 14 Og sjá enn. Annað tákn gef ég yður, já, tákn um dauða hans.
- 15 Því að sjá. Hann hlýtur að deyja, til þess að hjálpræðið fái framgang. Já, óhjákvæmilegt verður og honum þóknlegt, að hann deyi til að gjöra upprisu dauðra að veruleika og menn verði þar með leiddir í návist Drottins.
- 16 Já, sjá. Þessi dauði gjörir upprisuna að veruleika og endurleysir allt mannkyn frá hinum fyrsta dauða — andlegum dauða. Því að með falli Adams útilokast allt mannkyn úr návist Drottins og telst dautt, bæði gagnvart því stundlega og andlega.
- 17 En sjá. Upprisa Krists endurleysir mannkynið, já, allt mannkyn, og leiðir það aftur í návist Drottins.
- 18 Já, hún gjörir skilmála iðrunarinnar að veruleika, þannig að hver sá, sem iðrast, mun ekki niður höggvinn og á eld kastað, en hver sá, sem ekki iðrast, verður niður höggvinn og á eld kastað. Og yfir þá kemur á ný hinn andlegi dauði, já, hinn annar dauði, því að þeir útilokast á ný frá öllu, sem réttlætinu tilheyrir.
- 19 Iðrist þess vegna, iðrist, svo að þér leiðið ekki yfir yður fordæmingu og þennan síðari dauða með því að vita þessa hluti en breyta ekki eftir þeim.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of God which do await you because of your iniquities, and also that ye might know the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and cometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.

- 20 En sjá. Ég talaði við yður um annað tákn, tákn um dauða hans. Sjá, þann dag, þegar hann líður dauða, mun sólin myrkvast og neita að gefa yður birtu sína og einnig tunglið og stjörnur. Og ekkert ljós verður yfir öllu þessu landi, já, frá þeirri stundu, er hann líður dauða, og í þrjá daga til þess tíma, er hann rís aftur frá dauðum.
- 21 Já, á þeirri stundu, er hann gefur upp andann, munu verða þrumur og eldingar í margar stundir, og jörðin mun nötra og skjálfa, og björgin á yfirborði jarðar, bæði þau, sem eru á jörðu og undir, sem þér á þessari stundu vitið, að eru traust eða að mestu úr einu föstu efni, þau munu molna sundur —
- 22 Já, þau munu klofna í sundur, og ætíð síðan sjást með rifur og sprungur og í molum um allt yfirborð jarðar, já, bæði á jörðu og undir.
- 23 Og sjá. Miklir fellibyljir verða og mörg fjöll munu lækkuð og verða sem dalir, og margir staðir, sem nú nefnast dalir, verða að afar háum fjöllum.
- 24 Og margir þjóðvegir rifna sundur, og margar borgir falla í auðn.
- 25 Og margar grafir munu opnast og láta af hendi marga af sínum dauðu, og margir heilagir munu birtast mörgum.
- 26 Og sjá. Svo hefur engill sagt mér, því að hann sagði mér, að þrumur yrðu og eldingar í margar stundir.
- 27 Og hann sagði mér, að þetta myndi gerast á meðan þrumurnar og eldingarnar stæðu yfir og fellibylurinn, og að myrkur mundi hylja gjörvallt yfirborð jarðar í þrjá daga.
- 28 Og engillinn sagði mér, að margir mundu sjá stærri hluti en þessa, til þess að þeir mættu trúna, að þessi tákn og undur yrðu um allt landið og engin ástæða yrði til vantrúar meðal mannanna barna —

But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.

Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.

And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

29 Og það til þess að hver sá, sem vill trúá, megi frelsast, og hver sá, sem ekki vill trúá, megi hljóta réttlátan dóm. Einnig, að séu menn dæmdir, þá leiða þeir sjálfir yfir sig sinn eigin dóm.

30 Og nú bræður mínir. Hafið hugfast og minnst þess, að hver, sem glatast, glatast sjálfum sér, og hver, sem illt gjörir, gjörir það sjálfum sér. Því að sjá, þér eruð frjálssir, yður leyfist að breyta sjálfstætt. Því að sjá, Guð hefur gefið yður þekkingu, og hann hefur gjört yður frjálssa.

31 Hann hefur gefið yður það að þekkja gott frá illu, og hann hefur gefið yður að velja líf eða dauða. Og þér getið gjört gott og hlotið endurreisn til þess, sem gott er, eða endurheimt hið góða. Eða þér getið gjört illt og endurheimt hið illa.

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

Helaman 15

- 1 Og sjá, ástkæru bræður mínir. Ég segi yður, að ef þér iðrist ekki, munu hús yðar leggjast í auðn.
- 2 Já, ef þér iðrist ekki, munu konur yðar hafa ærna ástæðu til að hryggjast á þeim degi, sem þær hafa börn sín á brjósti, því að þér munuð reyna að flýja en ekkert hæli finna. Já, og vei sé þeim, sem barnshafandi eru, því að þær verða þungar á sér og geta ekki flúið. Þær verða því troðnar niður og skildar eftir og farast.
- 3 Já, vei sé þessari þjóð, sem nefnist Nefíþjóðin, ef hún iðrast ekki, þegar hún sér öll þessi tákn og undur, sem verða sýnd henni, því að sjá. Hún hefur verið útvalin þjóð Drottins. Já, Nefíþjóðina hefur hann elskað og hann hefur einnig agað hana. Já, á dögum misgjörða þjóðarinnar hefur hann agað hana, vegna þess að hann elskar hana.
- 4 En sjá, bræður mínir. Hann hefur fyrirliðið Lamaníta, vegna þess að breytni þeirra hefur stöðugt verið ill og það vegna syndsamlegra arfsagna fedra þeirra. En sjá. Hjálpræðið hefur borist þeim með prédikunum Nefíta, og þess vegna hefur Drottinn lengt daga þeirra.
- 5 Og ég vildi, að þér sæjuð, að meiri hluti þeirra fylgir vegi skyldunnar og gengur gætilega frammi fyrir Guði, og þeir gæta þess að halda boðorð hans, reglur og ákvæði, í samræmi við lögmál Móse.
- 6 Já, ég segi yður, að meiri hluti þeirra gjörir svo, og þeir kappkosta af óþreytandi elju að leiða aðra bræður sína til þekkingar á sannleikanum. Þess vegna bætist daglega við fjölda þeirra.
- 7 Og sjá. Þér vitið sjálfir, því að þér hafið orðið vitni að því, að jafn margir þeirra og leiddir hafa verið til vitneskju um sannleikann og um ranglátar og viðurstyggilegar arfsagnir fedra sinna og hafa verið leiddir til trúar á heilagar ritningar, já, spádóma hinna heilögu spámanna, sem skráðir eru og sem leiða þá til trúar á Drottin og til iðrunar, þeirrar trúar og iðrunar, sem umbreytir hjörtum þeirra —

Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

- 8 Þér vitið þess vegna sjálfir, að þeir sem svo langt komast, eru ákveðnir og staðfastir í trúnni og því, sem gjört hefur þá frjálssa.
- 9 Og þér vitið einnig, að þeir hafa grafið stríðsvopn sín og þeir óttast að syndga, ef þeir taka þau upp aftur. Já, þér getið séð, að þeir óttast að syndga — því að sjá, þeir vilja heldur leyfa óvinum sínum að troða á sér og drepa sig og vilja ekki lyfta sverðum sínum gegn þeim, og það vegna trúar sinnar á Krist.
- 10 Og vegna staðfestu sinnar í því, sem þeir nú trúa á, og vegna staðfestu sinnar, þegar eitt sinn er búið að upplýsa þá, sjá, þá mun Drottinn blessa þá og lengja daga þeirra, þrátt fyrir misgjörðir þeirra —
- 11 Já, jafnvel þótt þeim hnigni í vantrú, mun Drottinn lengja daga þeirra, þar til sá tími kemur, er feður vorir hafa talað um, og einnig spámaðurinn Senos og margir aðrir spámenn, um endurreisn bræðra vorra, Lamanítanna, til þekkingar á sannleikanum —
- 12 Já, ég segi yður, að á síðari tímum munu fyrirheit Drottins ná til bræðra vorra, Lamaníta, og þrátt fyrir miklar þrengingar þeirra, þrátt fyrir að þeir verði hraktir fram og aftur um yfirborð jarðar, eltir, drepnir og þeim tvístrað, og þeir eigi hvergi athvarf, þá mun Drottinn verða þeim miskunnsamur.
- 13 Og samkvæmt spádóminum munu þeir á ný leiddir til sannrar þekkingar, þekkingar á lausnara sínum og hinum mikla og sanna hirði og teljast meðal sauða hans.
- 14 Þess vegna segi ég yður, bærilegar verður þeim en yður, ef þér iðrist ekki.
- 15 Því að sjá. Hefði þeim verið sýnd slík máttarverk sem yður hafa verið sýnd, já, þeim, sem hnignað hefur í vantrú vegna arfsagna fedra sinna, þá getið þér sjálfir séð, að þeim hefði aldrei aftur hnignað í vantrú.
- 16 Þess vegna segir Drottinn: Ég mun ekki með öllu tortíma þeim, heldur snúa þeim á ný til mín á vискudegi mínum, segir Drottinn.

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

17 Og sjá nú, segir Drottinn um Nefíþjóðina. Ef þeir hvorki iðrast né gæta þess að fara að vilja mínum, þá mun ég tortíma þeim gjörsamlega vegna vantrúar þeirra, segir Drottinn, þrátt fyrir hin mörgu máttarverk, sem ég hef unnið meðal þeirra. Og svo sannarlega sem Drottinn lifir, mun þetta koma fram, segir Drottinn.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

Helaman 16

- 1 Og nú bar svo við, að fjöldi manns hlýddi á orð Lamanítans Samúels, sem hann talaði uppi á borgarmúrnum. Og allir, sem trúðu orðum hans, fóru og leituðu Nefís. Og þegar þeir höfðu fundið hann, játuðu þeir syndir sínar fyrir honum og neituðu þeim ekki, heldur þráðu að verða skírðir Drottni.
- 2 En allir þeir, sem ekki trúðu orðum Samúels, voru honum reiðir. Og þeir köstuðu steinum að honum uppi á múrnum, og einnig skutu margir örvum að honum, þar sem hann stóð á múrnum. En andi Drottins var með honum, svo að hvorki steinar þeirra né örvur hittu hann.
- 3 Þegar þeir nú sáu, að þeir gátu ekki hitt hann, trúðu margir fleiri orðum hans og fóru til Nefís til að láta skírast.
- 4 Því að sjá. Nefí skírði og spáði og prédikaði, hrópaði til þjóðarinnar að iðrast, sýndi ták og undur og vann kraftaverk meðal fólksins, svo að það mætti vita, að Kristur hlyti bráðlega að koma —
- 5 Hann sagði þeim það, sem brátt væri í vændum, svo að þeir gætu vitað og minnst þess, þegar það yrði, að þeim hefði verið kunngjört það áður, til þess að þeir tryðu. Þess vegna fóru allir, sem trúðu orðum Samúels, til hans til að láta skírast, því að þeir komu iðrandi og játuðu syndir sínar.
- 6 En meiri hluti þeirra trúði ekki orðum Samúels. Þegar þeir því sáu, að þeir gátu ekki hitt hann með steinum sínum og örvum, hrópuðu þeir til fyrirlíða sinna og sögðu: Takið þennan náunga og bindið hann, því að sjá, djöfullinn býr í honum, og vegna máttar djöfulsins, sem í honum býr, getum við ekki hitt hann með steinum okkar og örvum. Takið hann því og bindið hann og flytjið hann í burtu.
- 7 En þegar þeir ætluðu að leggja hendur á hann, sjá, þá henti hann sér fram af múrnum og flúði úr löndum þeirra, já, til síns eigin lands, og tók að prédika og spá meðal sinnar eigin þjóðar.

Helaman 16

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

- 8 Og sjá. Aldrei spurðist frammar til hans meðal Nefíta. Og þannig stóðu mál þjóðarinnar.
- 9 Og þannig lauk áttugasta og sjötta stjórnarári dómara yfir Nefíþjóðinni.
- 10 Og þannig leið einnig áttugasta og sjöunda stjórnarári dómara. Meiri hluti þjóðarinnar hélt fast við hroka sinn og ranglæti, en minni hlutinn gekk af meiri gætni frammi fyrir Guði.
- 11 Og þannig var ástandið einnig á áttugasta og áttunda stjórnarári dómara.
- 12 Og lítil breyting varð á málum þjóðarinnar á áttugasta og níunda stjórnarári dómara, nema hvað fólkíð hertist í misgjörðum sínum og breytti sífellt meira gegn boðorðum Guðs.
- 13 En svo bar við, að á níutugasta stjórnarári dómara voru mikil tákni og undur gefin þjóðinni, og orð spámanna tóku að rætast.
- 14 Og englar birtust mönnum, vitrum mönnum, og boðuðu þeim mikil gleðitíðindi. Þannig tóku ritningarnar að rætast á þessu ári.
- 15 Engu að síður hertu menn hjörtu sín, allir nema hinir trústerkustu meðal þeirra, bæði meðal Nefíta og Lamaníta, og tóku að treysta á eigin styrk og eigin visku og sögðu:
- 16 Eitthvað af öllu því, sem þeir giskuðu á, kann að vera rétt, en sjá. Við vitum, að öll þau miklu undur, sem talað hefur verið um, geta ekki orðið.
- 17 Og þeir tóku að rökræða og deila sín á meðal og sögðu:
- 18 Ekki er rökrétt, að þess konar vera sem Kristur er komi. En fari svo, og ef hann er sonur Guðs, föður himins og jarðar, eins og sagt hefur verið, hvers vegna mun hann þá ekki birtast okkur á sama hátt og þeim, sem í Jerúsalem verða?
- 19 Já, hvers vegna birtist hann ekki í þessu landi eins og í landi Jerúsalem?

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

20 En sjá. Við vitum, að þetta er ranglát erfikenning, sem okkur hefur borist frá feðrum okkar til að telja okkur trú um einhver mikil undur, sem verða muni, en ekki á meðal okkar, heldur í fjarlægum landi, landi, sem við þekkjum ekki. Þess vegna geta þeir haldið okkur í fáfræði, því að við getum ekki séð með eigin augum, að þetta sé sannleikur.

21 Og þeir munu með slægð og brögðum hins illa vinna einhver mikil undur, sem við fáum ekki skilið, en sem gera okkur að þjónum orða þeirra og einnig þeirra þjónum, því að við eigum það undir þeim að kenna okkur orðið. Og þannig vilja þeir halda okkur í fáfræði, ef við erum fúsir til að beygja okkur undir þá alla okkar ævi.

22 Og margt fleira ímynduðu menn sér, heimskulegt og fávíslegt. Og þeir urðu afar óróir, því að Satan vakti þá stöðugt til misgjörða. Já, hann fór um og breiddi orðróm og deilur út um allt landið til að herða hjörtu fólksins gegn því, sem gott var, og gegn því, sem koma skyldi.

23 Og þrátt fyrir tákn og undur, sem unnin voru meðal fólks Drottins, og þrátt fyrir mörg kraftaverk, sem það vann, náði Satan sterkum tókum á hjörtum manna um gjörvallt landið.

24 Og þannig lauk níutugasta stjórnarári dómaraanna yfir Nefíþjóðinni.

25 Og þannig lauk bók Helamans, samkvæmt heimildum Helamans og sona hans.

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetyeth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

Priðji Nefí

Bók Nefís

Sonar Nefís, sem var sonur Helamans

Og Helaman var sonur Helamans, sem var sonur Alma, sem var sonur Alma, en hann var afkomandi Nefís, sem var sonur Lebís, sem kom frá Jerúsalem á fyrsta valdaári Sedekía, konungs Júda.

3 Nefí 1

- 1 Nú bar svo við, að níttugasta og fyrsta árið var liðið og liðin voru sex hundruð ár frá því að Lehi yfirgaf Jerúsalem. Og það ár var Lakóneus yfirdómari og stjórnandi landsins.
- 2 Og Nefí, sonur Helamans, hafði horfið burt úr Sarahemlalandi og falið elsta syni sínum, Nefí, umsjón með látunstöflunum og öllum þeim heimildum, sem skráðar höfðu verið, og öllu því helga, sem varðveitt hafði verið frá því að Lehi yfirgaf Jerúsalem.
- 3 Síðan hvarf hann úr landinu, en hvert hann fór, veit enginn maður. En sonur hans, Nefí, varðveitti heimildirnar í hans stað, já, heimildir þessarar þjóðar.
- 4 Og svo bar við, að í byrjun níttugasta og annars árs, sjá, þá tóku spádómar spámannanna að koma betur fram, því að stærri tákni og undur urðu meðal þjóðarinnar.
- 5 En sumir tóku að segja, að tíminn væri liðinn, þegar orðin, sem Lamanítinn Samúel mælti, skyldu uppfyllast.
- 6 Og hlakka tók í þeim gagnvart bræðrum sínum, og þeir sögðu: Sjá. Tíminn er liðinn og orð Samúels hafa ekki uppfyllst. Gleði ykkar yfir þessu og trú ykkar á það hefur þess vegna verið fánýt.

Third Nephi

The Book of Nephi

the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.

3 Nephi 1

- Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.
- And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.
- Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.
- And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.
- But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.
- And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

- 7 Og svo bar við, að þeir ollu miklu uppnámi um allt landið. En hinir trúðu urðu áhyggjufullir, ef svo kynni að fara, að það, sem talað hafði verið um, yrði ekki að veruleika.
- 8 En sjá. Staðfastir væntu þeir þess dags og þeirrar nætur og þess dags, sem verða skyldu sem einn dagur án nokkurrar nætur, er þeir fengju að vita, að trú þeirra hefði ekki verið til einskis.
- 9 Nú bar svo við, að trúleysingjarnir tiltóku ákveðinn dag, er allir þeir, sem trúðu þessum arfsögnum, skyldu teknir af lífi, ef táknin, sem spámaðurinn Samúel talaði um, kæmu ekki fram.
- 10 Nú bar svo við, að þegar Nefí, sonur Nefís, sá ranglæti þjóðar sinnar, hryggðist hann mjög.
- 11 Og svo bar við, að hann gekk út, laut niður að jörðu og hrópaði kröftuglega til Guðs síns vegna fólks síns, já, vegna þeirra, sem tortíma átti vegna trúar sinnar á erfikenningar feðra sinna.
- 12 Og svo bar við, að hann ákallaði Drottin heitt allan þann dag. Og sjá. Rödd Drottins barst honum og sagði:
- 13 Lyft höfði þínu og ver vonglaður, því að sjá. Tíminn er í nánd og í nótt verður táknin gefið, og á degi komanda kem ég í heiminn til að sýna heiminum, að ég mun uppfylla allt það, sem ég hef talað um fyrir munn minna heilögu spámana.
- 14 Sjá. Ég kem til minna eigin til að uppfylla allt, sem ég hef kunngjört mannanna börnum frá grundvöllun veraldar, og til að gjöra bæði vilja föðurins og sonarins — föðurins sjálfs mín vegna, en sonarins vegna holds míns. Og sjá. Tíminn er í nánd, og þessa nótt munu táknin gefin.
- 15 Og svo bar við, að orðin, sem Nefí bárust, komu fram eins og þau voru sögð. Því að sjá. Við sólsetur varð ekkert myrkur, og fólkið varð forviða, vegna þess að albjart var, þegar nótt féll á.
- And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.
- But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.
- Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.
- Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.
- And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.
- And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:
- Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.
- Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.
- And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

16 Og margir voru þeir, sem ekki höfðu trúað orðum spámanna, er féllu til jarðar sem dauðir væru, því að þeir vissu, að hin mikla áætlun þeirra um að tortíma þeim, sem trúðu orðum spámanna, var að engu gjörð. Því að táknið sem gefið hafði verið var þegar komið fram.

17 Og þeir tóku að gjöra sér ljóst, að Guðssonurinn hlyti brátt að birtast. Já, svo fór, að allt fólkið á gjörvöllu yfirborði jarðar frá vestri til austurs, bæði í landinu í norðri og í landinu í suðri, varð svo agndofa, að það féll til jarðar.

18 Því að það vissi, að spámennirnir höfðu borið þessu vitni í mörg ár og að táknið, sem gefin höfðu verið, voru nú þegar komin fram. Og það tók að skelfast vegna misgjörða sinna og vantrúar.

19 Og svo bar við, að ekkert myrkur féll á þessa nótt, heldur var albjart sem um miðjan dag. Og svo bar við, að sólin reis upp að morgni á ný í samræmi við sinn rétta gang. Og vegna tákna, sem gefin höfðu verið, vissu þau að þetta var fæðingardagur Drottins.

20 Og allt hafði komið fram í samræmi við orð spámanna, já, hvert smáatriði.

21 Og svo bar einnig við, að ný stjarna birtist í samræmi við orðið.

22 Og svo bar við, að eftir þetta tók Satan að breiða út lygar meðal fólksins til að herða hjörtu þess og fá það til að trúá ekki þeim táknum og undrum, sem það hafði séð. En þrátt fyrir þessar lygar og blekkingar trúðu flestir og sneru til Drottins.

23 Og svo bar við, að Nefí fór um á meðal fólksins ásamt mörgum öðrum og skírði iðrunarskírn og mikil syndafyrirgefning var því samfara. Og þannig öðlaðist fólkið aftur frið í landinu.

24 Og engar erjur urðu, nema fáeinir tóku að prédika og reyna að sanna eftir ritningunni, að ekki væri lengur nauðsynlegt að virða lögmál Móse. En þar skjátaðist þeim, þar eð þeir skildu ekki ritningarnar.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

25 En svo bar við, að þeir snerust brátt til trúar og sannfærðust um villu sína, því að þeim var gjört ljóst, að lögmálið var enn ekki uppfyllt og að sérhvert smáatriði þess yrði að uppfyllast. Já, þeim var sagt, að það yrði að uppfyllast og að ekki mundi einn smástafur né stafkrókur undir lok líða, uns allt væri komið fram. Þess vegna voru þeir þetta sama ár fræddir um villu sína og játuðu mistök sín.

26 Og þannig leið níutugasta og annað árið og flutti þjóðinni gleðitíðindi vegna tákanna, sem fram komu í samræmi við spádómsorð allra hinna heilögu spámanna.

27 Og svo bar við, að níutugasta og þriðja árið leið einnig í friði, ef undan er skilinn ófriður vegna Gadiantonræningjanna, sem héldu til í fjöllunum og herjuðu á landið. Því að svo sterk voru vígi þeirra og svo góðir felustaðir þeirra, að ekki reyndist unnt að vinna bug á þeim. Þeir frömdu þess vegna mörg morð og stóðu að miklum manndrápum meðal fólksins.

28 Og svo bar við, að á níutugasta og fjórða ári fjölgaði þeim verulega, vegna þess að margir fráhverfingar meðal Nefíta flúðu til þeirra, og olli það Nefítum, sem eftir voru í landinu, mikilli hryggð.

29 Og Lamanítar höfðu einnig ástæðu til að hryggjast. Því að sjá. Mörg börn þeirra, sem uxu upp til þroska og sjálfstæðis, létu blekkjast af lygum og fagurgala Sóramíta og gengu í lið með þessum Gadiantonræningjum.

30 Og þannig þrengdi einnig að Lamanítum, og trú þeirra og réttlæti minnkaði vegna ranglætis uppvaxandi kynslóðar.

But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.

And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.

And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.

And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.

And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.

And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.

3 Nefí 2

- 1 Og svo bar við, að þannig leið níutugasta og fimmta árið einnig, og fólkið tók að gleyma þeim táknum og undrum, sem það hafði heyrt, og tákni og undur frá himni fóru að vekja stöðugt minni furðu þess, svo að hjörtu þess tóku að forherðast og hugir þess að blindast, og það tók að efast um allt, sem það hafði heyrt og séð —
- 2 Það taldi sér trú um í hjarta sínu, að þetta væri af mannavöldum og fyrir kraft djöfulsins til þess eins að leiða fólkið afvega og blekkja það. Og þannig náði Satan að nýju þeim tókum á hjörtum fólksins, að hann blindaði augu þess og fékk það til að trúá því, að kenning Krists væri heimskuleg og einskis verð.
- 3 Og svo bar við, að ranglæti og viðurstyggð fólksins jókst, og það trúði ekki, að fleiri tákni og undur yrðu. Og Satan fór um og afvegaleiddi fólkið og freistaði þess og fékk það til að gjöra margt ranglátt í landinu.
- 4 Og þannig leið níutugasta og sjötta árið, einnig níutugasta og sjöunda árið, níutugasta og áttunda og níutugasta og níunda árið —
- 5 Og eitt hundruð ár voru liðin frá dögum Mósía, sem var konungur Nefítapjóðarinnar.
- 6 Og sex hundruð og níu ár voru liðin síðan Lehi yfirgaf Jerúsalem.
- 7 Og níu ár voru liðin, frá því að táknið voru gefin um komu Krists í heiminn, en um hana höfðu spámennirnir talað.
- 8 Nú tóku Nefítar að reikna tímatal sitt frá þeim tíma, er táknið voru gefin, eða frá komu Krists. Þess vegna voru nú níu ár liðin.
- 9 Og Nefí, sem var faðir Nefís, sem hafði umsjón með heimildunum, sneri ekki aftur til Sarahemlals og fannst hvergi í öllu landinu.

3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;

And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.

10 Og svo bar við, að þjóðin hélt enn fast við ranglæti sitt þrátt fyrir miklar prédikanir og mikla spádóma meðal hennar. Og þannig leið tíunda árið einnig, og ellefta árið leið einnig í misgjörðum.

11 Og svo bar við, að á þrettánda ári hófust styrjaldir og deilur um gjörvallt landið, því að Gadiantonræningjarnir voru orðnir svo fjölmennir, drápu svo marga, lögðu svo margar borgir í eyði og ollu svo miklum dauða og blóðsúthellingum um allt landið, að óhjákvæmilegt varð bæði fyrir Nefíta og Lamaníta að grípa til vopna gegn þeim.

12 Þess vegna sameinuðust allir Lamanítar, sem snúist höfðu til trúar á Drottin, bræðrum sínum Nefítum, og til öryggis lífi sínu, konum sínum og börnum neyddust þeir til að grípa til vopna gegn þessum Gadiantonræningjum, já, og einnig til að vernda trúarsíði sína, réttindi kirkju sinnar og guðsþjónustu, lýðfrelsi sitt og sjálfstæði.

13 Og svo bar við, að áður en þrettánda árið var liðið, ógnaði algjör tortíming Nefítum, vegna þessarar styrjaldar, sem orðin var mjög hörð.

14 Og svo bar við, að þeir Lamanítar, sem sameinast höfðu Nefítum, töldust með Nefítum —

15 Og bölvun þeirra var tekin burt, og hörund þeirra varð ljóst eins og hörund Nefíta —

16 Og piltar þeirra og stúlkur urðu ákaflega fríð, og þau töldust til Nefíta og nefndust Nefítar. Og þannig lauk þrettánda árinu.

17 Og svo bar við, að í byrjun fjórtánda árs hélt styrjöldin áfram milli ræningjanna og Nefíþjóðarinnar og varð afar hörð. Þó veitti Nefíþjóðinni nokkru betur en ræningjunum, svo að henni tókst að reka þá úr löndum sínum og upp til fjallanna til felustaða þeirra.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

18 Og þannig lauk fjórtánda árinu. Og á fimmtánda árinu réðust þeir enn gegn Nefíþjóðinni, og vegna ranglætis Nefíþjóðarinnar og mikilla deilna og sundurlyndis veitti Gadiantonræningjunum mun betur.

19 Og þannig lauk fimmtánda árinu, og þjóðin leið miklar þrengingar. En sverð tortímingar vofði yfir henni, svo að hún riðaði til falls, og það vegna misgjörða sinna.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadianton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

3 Nefí 3

- 1 Og nú bar svo við, að á sextánda ári frá komu Krists fékk Lakóneus, stjórnandi landsins, bréf frá leiðtoga og stjórnanda ræningjaflokksins. En þetta eru orðin, sem rituð voru og sögðu:
- 2 Háttvirtur Lakóneus, yfirstjórnandi landsins. Sjá, ég rita þér þetta bréf og lofa þig hástöfum vegna festu þinnar og festu þjóðar þinnar við að varðveita það, sem þið teljið rétt ykkar og lýðfrelsi. Já, þið standið ykkur vel, líkt og hönd einhvers guðs styðji ykkur til verndar lýðfrelsi ykkar, eigum ykkar og landi ykkar eða því, sem þið kallið svo.
- 3 En mér þykir leitt, göfugi Lakóneus, að þið skulið vera svo heimskir og auðtrúa að telja, að þið getið staðið gegn jafn mörgum hraustum mönnum og undir stjórn minni eru, sem nú á þessari stundu standa vopnum búnir og bíða með eftirvæntingu eftir þessu boði: Farið gegn Nefítum og tortímið þeim.
- 4 Og ég þekki ósigrandi anda þeirra eftir að hafa reynt þá á orrustuvellinum og þekki ævarandi hatur þeirra á ykkur vegna alls þess ranglætis, sem þið hafið gjört þeim. Ef þeir þess vegna réðust gegn ykkur, yrði það ykkur til algjörar tortímingar.
- 5 Þess vegna hef ég ritað þetta bréf og innsiglað það með eigin hendi með velferð ykkar í huga vegna staðfestu ykkar við það, sem þið trúið, að rétt sé, og vegna göfugmennsku ykkar á vígvellinum.
- 6 Þess vegna rita ég ykkur og beiðist þess, að þið látið fólki mínu eftir borgir ykkar, lönd og eigur, frekar en að það vitji ykkar með sverði og tortíming komi yfir ykkur.
- 7 Eða með öðrum orðum: Gefist upp fyrir okkur, sameinist okkur, kynnist leyniverkum okkar og verðið bræður okkar, svo að þið verðið sem við — ekki þrælar okkar, heldur bræður okkar og meðeigendur að öllum eigum okkar.

3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.

- 8 Og sjá. Ég sver þess eið, að ef þið gjörðið þetta, skal ykkur ekki tortímt. En ef þið viljið ekki gjöra þetta, þá sver ég þess eið, að í komandi mánuði mun ég senda heri mína gegn ykkur, og þeir munu hvorki halda að sér höndum né hlífa ykkur, heldur drepa ykkur og láta sverðið falla yfir ykkur, þar til ykkur er útrýmt.
- 9 Og sjá. Ég er Giddíaní, og ég er foringi þessa leynifélags Gadiantons. Og ég veit, að þetta félag og verk þess eru góð, og þau eru frá löngu liðnum tímum og hafa gengið áfram til okkar.
- 10 Og ég rita þér þetta bréf, Lakóneus, og vona, að þið afhendið lönd ykkar og eigur án blóðsúthellinga, svo að fólk mitt, sem horfið hefur frá ykkur vegna þessa ranglætis ykkar, að neita því um rétt sinn til stjórnunar, megi endurheimta rétt sinn og stjórn. Og ef þið gjörðið þetta eigi, mun ég hefna þess óréttar, sem það var beitt. Ég er Giddíaní.
- 11 Og svo bar við, að þegar Lakóneus fékk þetta bréf, varð hann mjög undrandi yfir dirfsku Giddíanís, er hann krafðist eignarréttar yfir landi Nefíta og ógnaði fólkinu með hefnd vegna óréttar, sem þeir höfðu aldrei verið beittir, nema þá þess óréttar, sem þeir höfðu beitt sjálfa sig með því að hverfa burt til þessara ranglátu og viðurstyggilegu ræningja.
- 12 Sjá nú. Lakóneus, stjórnandinn, var réttvís maður og lét ekki hræðast af kröfum og hótunum ræningja. Þess vegna tók hann ekki mark á bréfi Giddíanís, foringja ræningjanna, heldur lét hann fólk sitt ákalla Drottin og biðja um styrk á þeim tíma, er ræningjarnir réðust gegn þeim.
- 13 Já, hann lét boð út ganga meðal alls fólksins, að það skyldi safna saman á einn stað konum sínum, börnum, búpeningi og öllum eigum að undanskildu landi sínu.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.

- 14 Og hann lét byggja vígi umhverfis þá, sem vera skyldu sérlega öflug. Og hann lét bæði heri Nefíta og Lamaníta, eða heri allra þeirra, sem töldust með Nefítum, vera á verði umhverfis til að vaka yfir þeim og vernda fyrir ræningjum bæði dag og nótt.
- 15 Já, hann mælti til þeirra: Svo sannarlega sem Drottinn lifir, munuð þér því aðeins bjargast úr höndum Gadíantonræningjanna, að þér iðrist misgjörða yðar og ákallið Drottin.
- 16 Og svo sterk og undursamleg voru orð og spádómar Lakóneusar, að ótta sló á alla, og þeir reyndu af öllum mætti að breyta eftir orðum Lakóneusar.
- 17 Og svo bar við, að Lakóneus tilnefndi herforingja yfir alla heri Nefíta til að stjórna þeim, þegar ræningjarnir kæmu niður úr óbyggðunum gegn þeim.
- 18 Æðstur allra herforingjanna eða hershöfðingi Nefíta var tilnefndur, og var nafn hans Gídgiddóní.
- 19 Nú var það siður meðal Nefíta að tilnefna sem hershöfðingja sinn (nema á tímum ranglætis) einhvern þann, sem gæddur var anda opinberunar og einnig spádóms. Þess vegna var nefndur Gídgiddóní mikill spámaður meðal þeirra, eins og einnig yfirdómarinn.
- 20 Fólkið sagði við Gídgiddóní: Bið til Drottins, og síðan skulum við halda til fjalla og út í óbyggðirnar, svo að við getum ráðist gegn ræningjunum og eytt þeim í þeirra eigin landi.
- 21 En Gídgiddóní sagði við fólkið: Drottinn bannar það. Því að ef við förum gegn þeim, mun Drottinn selja okkur þeim í hendur. Þess vegna munum við undirbúa okkur mitt í löndum okkar og safna saman öllum herjum okkar, og við förum ekki gegn þeim, heldur bíðum, þar til þeir koma gegn okkur. Og svo sannarlega sem Drottinn lifir, mun hann selja þá í hendur okkar, ef við gjörum þetta.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadíanton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chiefest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gídgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gídgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gídgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

But Gídgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

- 22 Og svo bar við, að á síðari hluta sautjándra ársins hafði tilkynning Lakóneusar borist um allt landið, og fólkið hafði tekið hesta sína og vagna, nautgripi sína og allar hjarðir sínar og búpening, korn sitt og allar eigur sínar og farið í þúsundatali og tugþúsundatali, þar til það var allt komið til þess staðar, þar sem því hafði verið sagt að safnast saman til að verja sig gegn óvinum sínum.
- 23 Og landið, sem tiltekið var, var Sarahemlaland og landið sem var á milli lands Sarahemla og lands Nægtarbrunnns, já, það náði að mörkum Nægtarbrunnns og Auðnarinnar.
- 24 Og margar þúsundir þeirra manna, sem nefndust Nefítar, söfnuðust saman á þessu landi. Lakóneus lét fólkið safnast saman í landinu í suðri vegna þeirrar miklu bölvunar, sem hvíldi á landinu í norðri.
- 25 Og það víggirti sig gegn óvinum sínum, og það dvaldi í einu landi og í einum hóp, og það óttaðist svo orðin, sem Lakóneus hafði mælt, að það iðraðist allra synda sinna. Og fólkið beindi bænum sínum til Drottins Guðs síns, um að hann varðveitti það, þegar óvinir þess kæmu gegn því til orrustu.
- 26 En fólkið var mjög dapurt vegna óvina sinna. Og Gídgiddóni lét það gjöra alls konar stríðsvopn, og það átti að eiga nóg af herklæðum, skjöldum og buklurum, af þeirri gerð, sem hann sagði fyrir um.

And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.

And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.

And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.

And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.

And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

3 Nefí 4

- 1 Og svo bar við, að á síðari hluta átjándra ársins höfðu herir ræningjanna lokið við að búa sig undir orrustu og tóku að streyma ofan úr hæðunum, fjöllum, úr óbyggðunum, virkjum sínum og felustöðum og lögðu undir sig löndin, bæði þau, sem voru í suðri, og þau, sem voru í norðri, og tóku öll þau lönd, sem Nefítar höfðu yfirgefið, og borgirnar, sem skildar voru eftir auðar.
- 2 En sjá. Hvorki var að finna villt dýr né nokkra veiði í þeim löndum, sem Nefítar höfðu yfirgefið, og enga veiði var fyrir ræningjana að fá nema í óbyggðunum.
- 3 Og ræningjarnir gátu ekki lifað nema í óbyggðunum vegna fæðuskorts, því að Nefítar höfðu skilið lönd sín eftir auð og höfðu safnað saman hjörðum sínum og búpeningi og öllum eigum sínum og voru í einum hóp.
- 4 Þess vegna var engin leið fyrir ræningjana að ræna og rupla og afla sér fæðu, nema með því að leggja til orrustu gegn Nefítum. En Nefítar héldu hópinn og voru fjölmennir og höfðu birgt sig upp af vistum og hestum og nautgripum og alls konar hjörðum til að hafa nægilegt lífsviðurværi næstu sjö árin, en á þeim tíma vonuðust þeir til að geta útrýmt ræningjunum úr landinu. Og þannig leið átjándra árið.
- 5 Og svo bar við, að á níttjándra árinu sá Giddíaní, að óhjákvæmilegt var að leggja til orrustu gegn Nefítum, því að engin leið var fyrir þá að halda lífi nema með því að rupla og ræna og myrða.
- 6 En þeir þorðu ekki að dreifa sér um landið til að rækta korn af ótta við, að Nefítar kæmu og dræpu þá. Þess vegna gaf Giddíaní herjum sínum boð um, að á þessu ári skyldu þeir leggja til orrustu gegn Nefítum.

3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

- 7 Og svo bar við, að þeir lögðu til orrustu, og var það í sjötta mánuðinum. Og sjá. Mikill og hræðilegur var sá dagur, þegar þeir lögðu til orrustu. Þeir voru girtir að hætti ræningja. Þeir höfðu lambskinn um lendar sér og voru roðnir blóði, með rökuð höfuð og notuðu hjálma. Og miklir og ægilegir voru herir Giddíanís ásýndum, bæði vegna herklæða sinna og vegna þess, að þeir voru roðnir blóði.
- 8 Og svo bar við, að þegar Nefítar sáu heri Giddíanís, féllu þeir til jarðar og ákölluðu Drottin Guð sinn og báðu hann að hlífa sér og bjarga sér úr höndum óvina sinna.
- 9 Og svo bar við, að þegar herir Giddíanís sáu þetta, hrópuðu þeir hástöfum af gleði, því að þeir töldu Nefíta hafa fallið til jarðar af ótta við hina ógnvekjandi heri þeirra.
- 10 En þar urðu þeir fyrir vonbrigðum, því að Nefítar óttuðust þá ekki, heldur óttuðust þeir Guð sinn og sárþændu hann um vernd. Þeir voru þess vegna reiðubúnir að mæta þeim, þegar herir Giddíanís þustu að þeim. Já, í styrk Drottins tóku þeir á móti þeim.
- 11 Og orrustan hófst í sjötta mánuði. Og mikill og hræðilegur var sá bardagi, já, mikið og hræðilegt varð mannfallið, svo mikið, að ekki var vitað um annað eins mannfall meðal alls fólks Lehís, síðan hann yfirgaf Jerúsalem.
- 12 En sjá. Þrátt fyrir hótanir og svardaga Giddíanís báru Nefítar þá ofurliði, og þeir hörfuðu undan þeim.
- 13 Og svo bar við, að Gídgiddóni skipaði herjum sínum að veita þeim eftirför allt til óbyggðanna og hlífa engum, sem félli í hendur þeirra á leiðinni. Og þannig eltu þeir þá að óbyggðunum og drápu þá, já, þar til þeir höfðu uppfyllt boð Gídgiddónís.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, in-somuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, in-somuch that they did fall back from before them.

And it came to pass that Gídgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gídgiddoni.

- 14 Og svo bar við, að Giddíaní, sem staðið hafði og barist djarflega, var veitt eftirför á flóttanum, og þar eð hann var þreyttur eftir harða bardaga, náðist hann og var drepinn. Og þannig lauk ævi ræningjans Giddíanís.
- 15 Og svo bar við, að herir Nefíta sneru aftur til vígis síns. Og svo bar við, að níttjándi árið leið, og ræningjarnir lögðu ekki til orrustu aftur, né heldur komu þeir á tuttugasta árinu.
- 16 Og á tuttugasta og fyrsta árinu lögðu þeir ekki til orrustu, en þeir komu að úr öllum áttum og settust um Nefíþjóðina, því að þeir töldu, að ef þeir útilokuðu Nefíta frá löndum sínum, umkringdu þá gjörsamlega og lokuðu þeim leið að ytri hlunnindum, þá gætu þeir neytt þá til uppgjafar að vild sinni.
- 17 En þeir höfðu valið sér annan foringja, að nafni Semnaría. Það var því Semnaría, sem lét gjöra þetta umsátur.
- 18 En sjá. Þetta varð Nefítum í hag, því að ræningjunum var ógerlegt að halda umsátrinu svo lengi áfram, að það hefði áhrif á Nefíta, vegna þess hve miklum matarbirgðum þeir höfðu safnað að sér —
- 19 Og sakir naumra vista ræningjanna, því að sjá, þeir höfðu ekki annað til matar en kjöt, en kjötsins öfluðu þeir sér í óbyggðunum —
- 20 Og svo bar við, að villibráð varð svo torfengin í óbyggðunum, að við lá, að ræningjarnir færust úr hungri.
- 21 En Nefítar gjörðu stöðugt áhlaup á heri þeirra dag sem nótt og drápu þá í þúsundatali og tugþúsundatali.
- 22 Og vegna þeirrar miklu tortímingar, sem menn Semnaría urðu fyrir jafnt á nóttu sem degi, vildu þeir hætta við áform sín.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnah; therefore it was Zemnah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

23 Og svo bar við, að Semnaría gaf mönnum sínum skipun um að hætta umsátrinu og hverfa til fjarlægustu hluta landsins í norðri.

24 Og Gídgiddóni, sem kunnugt var um áform þeirra og vissi, hve máttvana þeir voru orðnir vegna fæðuskorts og hins mikla mannfalls, sem þeir höfðu orðið fyrir, sendi heri sína að nóttu til í veg fyrir þá og lokaði þeim undankomuleið.

25 Og þetta gjörðu þeir að nóttu til og héldu fram fyrir ræningjana, svo að þegar ræningjarnir hófu för sína daginn eftir, áttu þeir herjum Nefíta að mæta bæði í bak og fyrir.

26 Og ræningjarnir í suðri voru einnig einangraðir í fylgsnum sínum. En allt var þetta gjört að skipan Gídgiddónís.

27 Og mörg þúsund gáfust upp og urðu fangar Nefíta, en aðrir meðal þeirra voru drepnir.

28 En foringi þeirra, Semnaría, var tekinn og hengdur upp í tré, já, upp í trjátoppinn, og þar lét hann líf sitt. Og eftir að þeir höfðu látið hann hanga í trénu, þar til hann var dauður, felldu þeir tréð til jarðar, hrópuðu hárrí röddu og sögðu:

29 Megi Drottinn varðveita fólk sitt í réttlæti og í heilagleika hjartans, svo að allir þeir, sem leitast við að ráða það af dögum með valdi og leynisamtökum, verði felldir til jarðar á sama hátt og þessi maður hefur verið felldur til jarðar.

30 Og þeir fögnuðu og hrópuðu enn einum rómi og sögðu: Megi Guð Abrahams og Guð Ísaks og Guð Jakobs vernda þessa þjóð í réttlæti, eins lengi og hún ákallar nafn Guðs síns sér til verndar.

31 Og svo bar við, að allir sem einn tóku þeir að syngja og lofa Guð sinn fyrir allt það, sem hann hafði gjört fyrir þá, er hann verndaði þá frá því að falla í hendur óvinum sínum.

32 Já, þeir hrópuðu: Hósanna sé æðstum Guði. Og þeir hrópuðu: Blessað sé nafn Drottins Guðs almáttugs, hins æðsta Guðs.

And it came to pass that Zemnaríah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthest parts of the land northward.

And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnaríah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

33 Og hjarta þeirra svall af gleði, og tár flóðu vegna hinnar miklu gæsku Guðs, er hann bjargaði þeim úr höndum óvina þeirra. Og þeir vissu, að það var vegna iðrunar þeirra og auðmýktar, að þeim var bjargað frá ævarandi tortímingu.

And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.

3 Nefí 5

- 1 Og sjá. Engin lifandi sála meðal Nefíta var nú í minnsta vafa um orð allra hinna heilögu spámanna, sem töluð höfðu verið, því að þeir vissu, að þau hlytu að koma fram.
- 2 Og þeir vissu, að Kristur hlyti að hafa komið, vegna hinna mörgu tákna, sem gefin höfðu verið í samræmi við orð spámannanna. Og vegna þess, sem þegar var orðið, vissu þeir, að allt annað, sem talað hafði verið, hlyti að rætast.
- 3 Þess vegna létu þeir af öllum syndum sínum, viðurstyggð og hórdómi og þjónuðu Guði af kappi dag og nótt.
- 4 Og nú bar svo við, að þegar þeir höfðu tekið alla ræningjana til fanga, en enginn komst undan, sem ekki var drepinn, vörpuðu þeir föngum sínum í fangelsi og létu prédika Guðs orð fyrir þeim. Og öllum þeim, sem vildu iðrast synda sinna og gjöra sáttmála um að myrða aldrei framar, var gefið frelsi.
- 5 En allir þeir, sem ekki gjörðu sáttmála og enn báru leynda morðþrá í hjörtum sér, já, allir þeir, sem höfðu í hótunum við bræður sína, voru dæmdir og þeim refsað í samræmi við lög.
- 6 Og þannig bundu þeir enda á öll þessi ranglátu, leynilegu og viðurstyggilegu samtök, en slíku hafði fylgt mikið ranglæti og fjöldi morða.
- 7 Og þannig leið tuttugasta og annað árið, einnig tuttugasta og þriðja árið og tuttugasta og fjórða og það tuttugasta og fimmta. Og þannig voru tuttugu og fimm ár liðin.
- 8 Og margt hafði gerst, sem í augum sumra var bæði mikið og undursamlegt. Þó er ekki unnt að skrá það allt í þessa bók. Já, þessi bók getur ekki einu sinni geymt hundraðshluta af því, sem gjörðist meðal svo margra á tuttugu og fimm ára tímabili —

3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;

- 9 En sjá. Til eru heimildir, sem geyma alla sögu þessarar þjóðar, og Nefí skráði stytta en sanna frásögn.
- 10 Þess vegna hef ég skráð frásögn mína af þessum atburðum í samræmi við heimild Nefís, sem letruð var á töflur þær, er nefndust töflur Nefís.
- 11 Og sjá. Ég skrái heimildirnar á töflur, sem ég hef gjört með eigin höndum.
- 12 Og sjá. Ég er nefndur Mormón eftir Mormónslandi, þar sem Alma stofnaði kirkju sína meðal fólksins, já, fyrstu kirkjuna, sem stofnsett var meðal fólksins eftir lögmálsbrot þess.
- 13 Sjá, ég er læriveinn Jesú Krists, sonar Guðs. Hann hefur kallað mig til að boða orð sitt meðal fólks síns, svo að það geti öðlast ævarandi líf.
- 14 Og samkvæmt vilja Guðs er við hæfi, að ég skrái heimild um það, sem gjört hefur verið, svo að bænir hinna heilögu, sem farnir eru héðan, uppfyllist í samræmi við trú þeirra —
- 15 Já, stutta heimild um það, sem átt hefur sér stað, frá því að Lehí yfirgaf Jerúsalem og fram að líðandi stundu.
- 16 Þess vegna skrái ég heimild mína eftir þeim frásögnum, sem fyrirrennarar mínir hafa gefið, allt fram á mína daga —
- 17 Og síðan skrái ég heimild um það, sem ég hef séð með eigin augum.
- 18 Og ég veit, að sú heimild, sem ég skrái, er rétt og sönn, en þó er margt, sem við getum ekki skráð á tungu okkar.
- 19 Og nú lýk ég að segja frá sjálfum mér, en held áfram frásögn minni af því, sem varð fyrir mína tíð.
- 20 Ég er Mormón og beinn afkomandi Lehís. Ég hef ástæðu til að blessa Guð minn og frelsara minn Jesú Krist fyrir að leiða feður okkar út úr landi Jerúsalem (og enginn vissi það utan hann sjálfur og þeir, sem hann leiddi úr landinu) og fyrir að veita mér og þjóð minni svo mikla þekking, sálum okkar til hjálpræðis.

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraved on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I have reason to bless my God and my Savior Jesus Christ, that he brought our fathers out of the land of Jerusalem, (and no one knew it save it were himself and those whom he brought out of that land) and that he hath given me and my people so much knowledge unto the salvation of our souls.

21 Vissulega hefur hann blessað hús Jakobs og verið niðjum Jósefs miskunnsamur.

22 Og sem börn Lehis hafa haldið boðorð hans, svo hefur hann blessað þau með auðnu og velgengni í samræmi við orð sitt.

23 Já, og vissulega mun hann enn leiða leifarnar af niðjum Jósefs til þekkingar á Drottni Guði sínum.

24 Og svo sannarlega sem Drottinn lifir, mun hann safna saman frá öllum skautum jarðar öllum þeim leifum af niðjum Jakobs, sem dreifðar eru um gjörvallt yfirborð jarðar.

25 Og á sama hátt og hann gjörði sáttmála við allt hús Jakobs, já, þá mun sá sáttmáli, sem hann gjörði við hús Jakobs, uppfyllast þegar honum sjálfum hentar, þar til allt hús Jakobs hefur verið endurreist til þekkingar á sáttmálanum, sem hann gjörði við þá.

26 Og þá skulu þeir þekkja lausnara sinn, sem er Jesús Kristur, sonur Guðs. Og þá skulu þeir safnast frá öllum fjórum hlutum jarðar til síns eigin lands, sem þeir tvístruðust frá. Já, svo sannarlega sem Drottinn lifir, þá skal það verða. Amen.

Surely he hath blessed the house of Jacob, and hath been merciful unto the seed of Joseph.

And insomuch as the children of Lehi have kept his commandments he hath blessed them and prospered them according to his word.

Yea, and surely shall he again bring a remnant of the seed of Joseph to the knowledge of the Lord their God.

And as surely as the Lord liveth, will he gather in from the four quarters of the earth all the remnant of the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all the face of the earth.

And as he hath covenanted with all the house of Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his own due time, unto the restoring all the house of Jacob unto the knowledge of the covenant that he hath covenanted with them.

And then shall they know their Redeemer, who is Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be gathered in from the four quarters of the earth unto their own lands, from whence they have been dispersed; yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

3 Nefí 6

- 1 Og nú bar svo við, að Nefítar sneru allir aftur til landa sinna á tuttugasta og sjötta ári, hver maður með fjölskyldu sína, hjarðir sínar og búpening, hesta sína og nautpening og allt, sem honum tilheyrði.
- 2 Og svo bar við, að þeir höfðu ekki etið upp allar vistir sínar. Þess vegna tóku þeir með sér allt, sem þeir höfðu ekki notað, allar tegundir korns síns, gull sitt og silfur og alla dýrgrip, og sneru aftur til landa sinna og landsvæða, bæði í norðri og suðri, bæði í landinu norðanverðu og sunnanverðu.
- 3 Og þeim ræningjanna, sem gjört höfðu sáttmála um að halda frið í landinu og æsktu þess að verða áfram Lamanítar, gáfu þeir lönd í samræmi við fjölda þeirra, svo að þeir gætu séð sér farborða með vinnu sinni. Og þannig komu þeir á friði í öllu landinu.
- 4 Og þeim tók aftur að vegna vel, og þeir tóku að eflast. Og tuttugasta og sjötta og sjöunda árið leið, og mikil regla ríkti í landinu. Og þeir höfðu sett sér lög byggð á jafnræði og réttvísi.
- 5 Og nú var ekkert í öllu landinu til að hindra stöðuga velmegun þjóðarinnar, nema þeirra eigin lögmálsbrot.
- 6 En það voru Gídgiddóni og dómarinn Lakóneus og þeir, sem tilnefndir höfðu verið leiðtogar, sem komið höfðu á þessum mikla friði í landinu.
- 7 Og svo bar við, að margar borgir voru reistar að nýju og margar gamlar endurbyggðar.
- 8 Og margar þjóðbrautir voru lagðar og margir vegir, sem lágu frá einni borg til annarrar, frá einu landinu til annars og frá einum stað til annars.
- 9 Og þannig leið tuttugasta og áttunda árið, og þjóðin naut áframhaldandi friðar —
- 10 En svo bar við, að á tuttugasta og níunda ári hófust nokkrar deilur meðal þjóðarinnar. Og sumir fylltust drembilæti og hroka vegna mikilla auðæfa sinna, svo að jafnvel hlutust af miklar ofsóknir.

3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

- 11 Því að í landinu voru margir kaupmenn, einnig margir lögmennt og embættismenn.
- 12 En fólkinu varð skipt í stéttir eftir auði sínum og námsmöguleikum. Já, sumir voru fáfróðir vegna fátæktar sinnar, en aðrir hlutu mikla fræðslu vegna auðæfa sinna.
- 13 Sumir voru hrokafullir, en aðrir afar auðmjúkir. Sumir guldu illmæli með illmæli, en aðrir þoldu illmæli, ofsóknir og alls kyns þrengingar án þess að snúast gegn slíku á sama hátt, en voru þess í stað auðmjúkir og iðrandi fyrir Guði.
- 14 Og þannig varð svo mikið misrétti í öllu landinu, að kirkjan tók að klofna. Já, á þrítugasta ári var kirkjan klofin í öllu landinu, nema á meðal nokkurra Lamaníta, sem snúist höfðu til hinnar sönnu trúar og vildu ekki víkja frá henni, því að þeir voru staðfastir, trúir og óhagganlegir og fúsir til að halda boðorð Drottins af fullri kostgæfni.
- 15 En orsök þessara misgjörða þjóðarinnar var þessi: Satan hafði mikinn mátt til að egna fólkið til alls kyns misgjörða, fylla það drambsemi og tæla það til að leita eftir völdum og yfirráðum, auðæfum og hégóma heimsins.
- 16 Þannig leiddi Satan fólkið afvega og til alls kyns misgjörða, og þess vegna naut það aðeins friðar í fáein ár.
- 17 Það var því í byrjun þrítugasta ársins — þegar þjóðinni hafði um langa hríð leyft að leiðast af freistingum djöfulsins, hvert sem hann óskaði að leiða hana og til hvaða misgjörða sem hann vildi, að hún fremdi — já, í byrjun þessa þrítugasta árs lifði þjóðin því í hræðilegu ranglæti.
- 18 Nú syndgaði fólkið ekki óafvitandi, vegna þess að það þekkti vilja Guðs gagnvart sér, því að um hann hafði það verið frætt. Þess vegna reis það af ráðnum hug gegn Guði.

For there were many merchants in the land, and also many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by ranks, according to their riches and their chances for learning; yea, some were ignorant because of their poverty, and others did receive great learning because of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were exceedingly humble; some did return railing for railing, while others would receive railing and persecution and all manner of afflictions, and would not turn and revile again, but were humble and penitent before God.

And thus there became a great inequality in all the land, insomuch that the church began to be broken up; yea, insomuch that in the thirtieth year the church was broken up in all the land save it were among a few of the Lamanites who were converted unto the true faith; and they would not depart from it, for they were firm, and steadfast, and immovable, willing with all diligence to keep the commandments of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was this—Satan had great power, unto the stirring up of the people to do all manner of iniquity, and to the puffing them up with pride, tempting them to seek for power, and authority, and riches, and the vain things of the world.

And thus Satan did lead away the hearts of the people to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed peace but a few years.

And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.

- 19 En þetta var á dögum Lakóneusar, sonar Lakóneusar, því að Lakóneus tók sæti föður síns og stjórnaði þjóðinni þetta ár.
- 20 En þá tók að gæta manna, innblásinna frá himni, er sendir voru, og þeir tóku að prédika meðal fólksins um gjörvallt landið og vitna djarflega um syndir og misgjörðir þjóðarinnar, og þeir báru því vitni fyrir fólkinu, að Drottinn mundi endurleysa fólk sitt, eða með öðrum orðum, þeir vitnuðu djarflega um upprisu Krists, dauða hans og þjáningar.
- 21 En margir meðal þjóðarinnar reiddust þeim mönnum mjög, er vitnuðu um þessa hluti. Og þeir, sem reiddust, voru aðallega yfirdómarar og þeir, sem höfðu verið æðstu prestar og lögmenn. Já, allir lögmenn voru reiðir þeim, sem vitnuðu um þetta.
- 22 En enginn lögmaður, dómari eða æðsti prestur hafði vald til að dæma neinn til dauða, án þess að landstjórinn skrifaði undir dóminn.
- 23 Nú létu dómarnir taka af lífi á laun marga þá sem vitnuðu djarflega um Krist, og því barst landstjóranum ekki vitneskjan um dauða þeirra fyrr en eftir lát þeirra.
- 24 En sjá. Það var andstætt lögum landsins, að nokkur maður væri tekinn af lífi, ef landstjórinn veitti ekki vald til þess —
- 25 Þess vegna barst kvörtun til Sarahemlalands til stjórnanda landsins á hendur þessum dómurum, sem dæmt höfðu spámenn Drottins til dauða andstætt lögnum.
- 26 Nú bar svo við, að þeir voru teknir og leiddir fyrir dómurann til að verða dæmdir fyrir þá glæpi, sem þeir höfðu framið, eftir þeim lögum, sem þjóðin hafði sett.
- 27 Nú bar svo við, að þessir dómurarnir áttu marga vini og ættingja. En hinir, já, næstum allir lögmennirnir og æðstu prestarnir, söfnuðust saman og sameinuðust ættingjum þeirra dómara, sem yfirheyrta átti í samræmi við lög.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.

Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.

Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.

Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.

Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—

Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.

Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.

Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.

28 Og þeir gjörðu sáttmála hver við annan, já, einmitt þann sáttmála, sem gjörður var til forna, sáttmála, sem djöfullinn gjörði og stjórnaði til sameiningar gegn öllu réttlæti.

29 Þess vegna bundust þeir samtökum gegn fólki Drottins og gjörðu sáttmála um að tortíma því, en bjarga þeim, sem sekir voru um morð, úr greipum réttvísinnar, sem beitt skyldi í samræmi við lögin.

30 Og þeir virtu að vettugi lög og rétt í landi sínu. Og þeir bundust samtökum um að tortíma landstjóranum og setja konung yfir landið, svo að landið yrði ekki lengur frjálst, heldur lyti konungum.

And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

3 Nefí 7

- 1 En sjá. Ég mun sýna yður, að þeir settu ekki konung yfir landið. En þetta sama ár, já, þrítugasta árið, réðust þeir að dómarasætinu og myrtu yfirdómara landsins.
- 2 Og fólkið reis hvað gegn öðru og skiptist í ættbálka, hver maður með fjölskyldu sinni, ættingjum og vinum. Og þannig eyðilögðu þeir stjórn landsins.
- 3 Og hver ættbálkur tilnefndi sér foringja eða leiðtoga, og þannig urðu til ættbálkar og leiðtogar yfir ættbálkum.
- 4 En sjá. Enginn þeirra á meðal var án stórrar fjölskyldu, margra ættingja og vina, og urðu því ættbálkarnir mjög stórir.
- 5 Allt þetta gjörðist, en enn voru engar styrjaldir þeirra í milli. Og allar þessar misgjörðir urðu hjá fólkinu, vegna þess að það gaf sig Satan á vald.
- 6 Og stjórnarreglur voru að engu hafðar vegna leyndra samtaka vina og ættingja þeirra, sem myrtu spámennina.
- 7 Og þeir ollu miklum deilum í landinu, þannig að réttlátari hluti fólksins var nánast allur orðinn ranglátur. Já, aðeins fáeina réttláta menn var að finna meðal þeirra.
- 8 Og þannig voru tæplega sex ár liðin, frá því er meiri hluti þjóðarinnar hafði snúist frá réttlæti sínu, líkt og hundurinn snýr til spýju sinnar eða líkt og gyltan til að velta sér í saurnum.
- 9 Þessi leynisamtök, sem leitt höfðu svo miklar misgjörðir yfir þjóðina, söfnuðust saman og gjörðu mann að nafni Jakob að foringja sínum —
- 10 Og þeir kölluðu hann konung sinn, og varð hann því konungur þessa rangláta hóps, og hann var einn hinn fremsti meðal þeirra, sem hafði höfðu upp rödd sína gegn spámönnunum, sem vitnuðu um Jesú.

3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, insomuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

11 Og svo bar við, að þeir voru ekki eins fjölmennir og ættbálkar fólksins, sem sameinaðir voru að öðru leyti en því, að leiðtogar hvers ættbálks settu lög, hver fyrir sinn ættbálk, en samt voru þeir óvinir. Þótt þeir væru ekki réttlátir sameinuðust þeir í hatri sínu á þeim, sem bundist höfðu samtökum um að tortíma stjórninni.

12 Þegar Jakob, konungur hópans, sá, að óvinirnir voru fjölmennari, bauð hann fólki sínu að flýja til nyrsta hluta landsins og stofna þar ríki, þar til svo margir fráhverfingar hefðu gengið í lið með þeim (því að hann stærði sig af því, að margir myndu yfirgefa ættmenn sína), að þeir yrðu nægilega öflugir til að berjast við ættbálkana. Og þeir gjörðu svo.

13 Og svo hratt fóru þeir, að fyrr en varði voru þeir komnir lengra en svo að hægt væri að hefta för þeirra. Og þannig lauk þrítugasta árinu, og þannig stóðu mál Nefíþjóðarinnar.

14 Og svo bar við, að á þrítugasta og fyrsta árinu var þjóðin klofin í ættbálka, hver maður með fjölskyldu sinni, ættingjum og vinum. Þó höfðu þeir komist að samkomulagi um að eiga ekki í stríði hver við annan. En þeir sameinuðust ekki um lög sín og stjórnarhætti, því að slíkt fór eftir vilja foringja þeirra og leiðtoga. En þeir settu mjög ströng lög þess efnis, að engin ættkvísl skyldi sýna annarri yfirgang, þannig að friður ríkti í landinu að nokkru leyti. Þó sneru þeir hjörtum sínum frá Drottni Guði sínum og grýttu spámennina og vísuðu þeim burt frá sér.

15 Og svo bar við, að Nefí — en hann hafði heyrt rödd Drottins og séð engla berum augum, þar sem englar höfðu vitjað hans, og hafði fengið kraft til þekkingar á hinni helgu þjónustu Krists og einnig orðið sjónarvottur að hröðu fráhrarfi þeirra frá réttlæti til ranglætis og viðurstygðar —

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;

- 16 Og vegna þess að hann var hryggur vegna hörkunnar í hjörtum þeirra og blindunnar í hugum þeirra, þá fór hann um meðal þeirra þetta sama ár og tók að vitna ótraudur um iðrun og fyrirgefningu syndanna fyrir trú á Drottin Jesú Krist.
- 17 Og hann þjónaði þeim margvíslega, en ekki er unnt að skrá það allt. Hluti þess mundi ekki nægja, og því er það ekki skráð í þessa bók. Og Nefí þjónaði með krafti og í miklu veldi.
- 18 Og svo bar við, að þeir urðu honum mjög reiðir, já, vegna þess að hann var máttugri en þeir. Og útilokað var að efast um orð hans, því að svo mikil var trú hans á Drottin Jesú Krist, að englar þjónuðu honum dag hvern.
- 19 Og í nafni Jesú stökkti hann út djöflum og óhreinum öndum og reisti jafnvel bróður sinn upp frá dauðum, eftir að fólkið hafði grýtt hann til dauða.
- 20 Og fólkið sá það, varð vitni að því og reiddist honum vegna máttar hans. Og í nafni Jesú Krists vann hann einnig mörg fleiri kraftaverk í auglýn fólksins.
- 21 Og svo bar við, að þrítugasta og fyrsta árið leið, og aðeins fáir snerust til trúar á Drottin. En allir, sem snerust til trúar, sýndu fólkinu sannlega, að kraftur og andi Guðs, sem bjó í Jesú Kristi, er þeir trúðu á, hafði vitjað þeirra.
- 22 Og allir þeir, sem losnað höfðu við illa anda og fengið lækningu á sjúkdómum sínum og veikleikum, sýndu fólkinu sannlega, að andi Guðs hefði haft áhrif á þá og að þeir væru heilir orðnir. Og þeir sýndu einnig tákni og unnu nokkur kraftaverk meðal fólksins.
- 23 Þannig leið þrítugasta og annað árið einnig. Og í byrjun þrítugasta og þriðja ársins hrópaði Nefí til fólksins, og hann boðaði því iðrun og fyrirgefningu syndanna.
- 24 Ég vil einnig, að þið minnist þess, að allir, sem leiddir voru til iðrunar, voru skírðir í vatni.

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

25 Þess vegna vígði Nefí menn til þessarar helgu þjónustu, svo að allir, sem kæmu til þeirra, skyldu skírðir í vatni, og það sem sönnun og vitnisburð þess, frammi fyrir Guði og mönnum, að þeir hefðu iðrast og fengið fyrirgefningu synna sinna.

26 Og margir voru skírðir iðrunarskírni í upphafi þessa árs. Og þannig leið meiri hluti ársins.

Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.

And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

3 Nefí 8

- 1 Og nú bar svo við samkvæmt heimildum okkar, og við vitum, að heimildir okkar eru sannar, því að sjá, sá, er skráði þær var réttvís maður — því að hann vann vissulega mörg kraftaverk í nafni Jesú, en enginn maður gat unnið kraftaverk í nafni Jesú nema sá, sem í einu og öllu var hreinsaður af misgjörðum sínum —
- 2 Og nú bar svo við, að hafi þessum manni ekki orðið á nein mistök í tímatali okkar, þá voru þrjátíu og þrjú ár liðin —
- 3 Og fólkið tók af mikilli alvöru að vænta táknanna, sem spámaðurinn og Lamanítinn Samúel hafði gefið, já, vænta þess tíma, er myrkur yrði yfir öllu landinu í þrjá daga.
- 4 En mikilla efasemda og ágreinings tók að gæta meðal fólksins, þrátt fyrir að svo mörg tákn hefðu verið gefin.
- 5 Og svo bar við, að á fjórða degi fyrsta mánaðar, þrítugasta og fjórða ársins, brast á mikill stormur, svo mikill, að enginn honum líkur hafði áður þekkt í öllu landinu.
- 6 Og honum fylgdi einnig mikill og ógurlegur fellibylur og skelfilegar þrumur, svo að öll jörð nötraði, sem væri hún að klofna.
- 7 Þá urðu einnig svo skarpar eldingar, að engin dæmi voru um slíkt í landinu.
- 8 Og eldur kviknaði í Sarahemlaborg.
- 9 Og Moróniborg sökk niður í djúp sjávar, og íbúar hennar drukknuðu.
- 10 Og jörðin reis yfir Moróniaborg, svo að á grunni borgarinnar reis mikið fjall.
- 11 Og mikil og hræðileg tortíming varð í landinu í suðri.
- 12 En sjá. Enn hræðilegri tortíming varð í landinu í norðri. Því að sjá. Allt yfirborð landsins tók stakkaskiptum vegna fellibyls og hvirfilvinda og þruma og eldinga og óhemju mikilla skjálfta um alla jörð —

3 Nephi 8

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

- 13 Og þjóðbrautirnar brustu sundur, og sléttir vegir spilltust, og mörg flatlendi urðu mishæðótt.
- 14 Og margar miklar og markverðar borgir sukku, margar brunnu og margar skulfu, svo að byggingar þeirra hrundu til jarðar og íbúar þeirra létu lífið, en staðirnir lögðust í eyði.
- 15 En nokkrar borgir stóðu enn uppi, en skemmdirnar urðu mjög miklar, og margir í þeim létu þar lífið.
- 16 Og sumir bárust í burtu með hvirflvindinum, en hvert þeir bárust, veit enginn maður, aðeins er vitað, að þeir bárust í burtu.
- 17 Og þannig ummyndaðist allt yfirborð jarðar vegna fellibylja, þruma, eldinga og jarðskjálfta.
- 18 Og sjá. Björgin kloffnuðu. Þau brustu á yfirborði allrar jarðarinnar, svo að sjá mátti brot úr þeim og rifur og sprungur um allt yfirborð landsins.
- 19 Og svo bar við, að þegar þrumunum og eldingunum og storminum og fellibylnum og jarðskjálftunum linnu — því að sjá, þetta stóð yfir í um það bil þrjár stundir, en sumir sögðu það lengri tíma. En engu að síður urðu allir þessir miklu og hræðilegu hlutir á um það bil þremur stundum — og sjá, þá varð myrkur yfir landinu.
- 20 Og svo bar við, að svo mikið niðamyrkur grúfði yfir öllu landinu, að íbúar þess, sem uppi stóðu, gátu fundið myrkurhjúpinn —
- 21 Og ekki varð unnt að tendra neitt ljós vegna myrkursins, hvorki kertaljós né blys. Né heldur var unnt að kveikja eld í völdum og þurrum víði þeirra, þannig að alls ekkert ljós var að hafa —
- 22 Og ekkert ljós var sýnilegt, hvorki eldur, leiftur, sólin, tunglið né stjörnurnar, svo mikill var myrkurhjúpurinn, sem grúfði yfir öllu landinu.

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, inasmuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, inasmuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

23 Og svo bar við, að þetta hélst í þrjá daga, og ekkert ljós var sýnilegt. Og mikil sorg, grátur og kvein var stöðugt meðal fólksins. Já, miklar voru stunur fólksins vegna myrkursins og þeirrar miklu tortímingar, sem yfir það hafði dunið.

24 En á einum stað heyrðist fólkið hrópa og segja: Ó, að við hefðum iðrast fyrir þennan mikla og hræðilega dag, þá hefði bræðrum okkar verið hlíf, og þeir hefðu ekki brunnið í hinni miklu borg Sarahemla.

25 Og á öðrum stað heyrðist fólkið hrópa og kveina og segja: Ó, að við hefðum iðrast fyrir þennan mikla og hræðilega dag og hefðum ekki drepið og grýtt spámennina og vísað þeim burt. Þá hefði mæðrum okkar, fögnum dætrum og börnum verið hlíf í stað þess að grafast í hinni miklu borg Morónía! Já, svo miklir og hræðilegir voru kveinstafir fólksins.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

3 Nefí 9

- 1 Og svo bar við, að rödd heyrðist meðal allra íbúa jarðar á gjörvöllu landinu, er hrópaði:
- 2 Vei, vei, vei sé þessum lýð! Vei sé íbúum allrar jarðarinnar, ef þeir iðrast ekki, því að djöfullinn hlær og englar hans fagna vegna dauða hinna fögru sona og dætra lýðs míns. En vegna misgjörða sinna og viðurstyggðar eru þau fallin.
- 3 Sjá, hina miklu borg Sarahemla hef ég brennt í eldi ásamt íbúum hennar.
- 4 Og sjá! Hinni miklu borg Moróní hef ég sökkt í djúp sjávar, og drekkt íbúum hennar.
- 5 Og sjá! Hina miklu borg Morónía hef ég hulið jörðu ásamt íbúum hennar til að hylja misgjörðir þeirra og viðurstyggð fyrir ásjónu minni, svo að blóð spámannanna og hinna heilögu berist mér ekki framur þeim til áfellis.
- 6 Og sjá! Borginni Gílgal hef ég sökkt, og íbúa hennar hef ég grafið í iðrum jarðar —
- 7 Já, ég hef sökkt borginni Ónía og íbúum hennar, borginni Mókúm og íbúum hennar og borginni Jerúsalem og íbúum hennar. Og ég hef látið vötn myndast, þar sem þær voru til að hylja ranglæti þeirra og viðurstyggð fyrir ásjónu minni, svo að blóð spámannanna og hinna heilögu berist mér ekki framur þeim til áfellis.
- 8 Og sjá, borginni Gadiandi, og borginni Gadiómna, og borginni Jakob, og borginni Gimgímnó, öllum þessum borgum hef ég sökkt og látið hæðir og dali í þeirra stað. Og íbúa þeirra hef ég grafið í iðrum jarðar til að hylja ranglæti þeirra og viðurstyggð fyrir augum mínum, svo að blóð spámannanna og hinna heilögu berist mér ekki framur þeim til áfellis.

3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard among all the inhabitants of the earth, upon all the face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabitants of the whole earth except they shall repent; for the devil laugheth, and his angels rejoice, because of the slain of the fair sons and daughters of my people; and it is because of their iniquity and abominations that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused to be sunk in the depths of the sea, and the inhabitants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moronihah have I covered with earth, and the inhabitants thereof, to hide their iniquities and their abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants thereof, and the city of Mocom and the inhabitants thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.

9 Og sjá! Hina miklu borg Jakóbúgat, sem byggð var þegnum Jakobs konungs, hef ég látið brenna í eldi vegna synda fólksins og ranglætis, sem yfirgekk allt ranglæti um gjörvalla jörðina, vegna launmorða þeirra og samtaka. Því að þeir rufu frið lýðs míns og steypu stjórn landsins. Þess vegna lét ég brenna þá og tortíma þeim frá ásjónu minni, svo að blóð spámannanna og hinna heilögu berist mér ekki framur þeim til áfellis.

10 Og sjá! Borgina Laman, og borgina Jos, og borgina Gad, og borgina Kiskúmen hef ég látið brenna í eldi ásamt íbúum þeirra vegna ranglætis þeirra, er þeir útskúfuðu spámönnum og grýttu þá, sem ég sendi til að skýra þeim frá ranglæti þeirra og viðurstyggð.

11 Og vegna þess að þeir vísuðu þeim öllum burt, svo að enginn var eftir réttlátur meðal þeirra, sendi ég niður eld og tortímdi þeim, svo að ranglæti þeirra og viðurstyggð yrði ásjónu minni hulið, svo að blóð spámannanna og hinna heilögu, sem ég sendi á meðal þeirra, hrópaði ekki til mín upp úr jörðunni þeim til áfellis.

12 Og mikla tortímingu hef ég látið koma yfir þetta land og yfir þennan lýð vegna ranglætis hans og viðurstyggðar.

13 Ó, allir þér, sem þyrmt hefur verið, vegna þess að þér voruð réttlátari en þeir, viljið þér nú ekki snúa til mín og iðrast synda yðar og snúast til trúar, svo að ég megi gjöra yður heila?

14 Já, sannlega segi ég yður, að ef þér viljið koma til mín, skuluð þér öðlast eilíft líf. Sjá! Armur miskunnar minnar er útréttur til yðar, og ég mun taka á móti hverjum þeim, sem koma vill. Og blessaðir eru þeir, sem koma til mín.

15 Sjá! Ég er Jesús Kristur, sonur Guðs. Ég skapaði himnana og jörðina og allt, sem í þeim er. Ég var með föðurnum frá upphafi. Ég er í föðurnum og faðirinn í mér, og í mér hefur faðirinn gjört nafn sitt dýrðlegt.

16 Ég kom til minna eigin, en mínir eigin tóku ekki á móti mér. Og ritningarnar um komu mína hafa uppfyllst.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.

- 17 Og öllum þeim, sem tekið hafa á móti mér, hef ég veitt að verða synir Guðs. Og sama mun ég einnig veita öllum þeim, sem trúá munu á nafn mitt. Því að sjá. Endurlausnin kemur með mér, og í mér uppfyllist lögmál Móse.
- 18 Ég er ljós og líf heimsins. Ég er Alfa og Ómega, upphafið og endirinn.
- 19 Og ekki skuluð þér fórna mér blóðfórnum framár. Já, fórnir yðar og brennifórnir skulu undir lok líða, því að ég tek ekki lengur við fórnunum yðar og brennifórnum.
- 20 En þér skuluð bjóða mér sem fórn sundurkramið hjarta og sáriðrandi anda. Og hvern þann, sem kemur til mín með sundurkramið hjarta og sáriðrandi anda, mun ég skíra með eldi og heilögum anda, á sama hátt og Lamanítar voru skírðir með eldi og heilögum anda vegna trúar sinnar, þegar þeir snerust, en þeir vissu það ekki.
- 21 Sjá! Ég er kominn í heiminn til að endurleysa heiminn og frelsa heiminn frá synd.
- 22 Þess vegna mun ég taka við hverjum þeim, sem iðrast og kemur til mín sem lítið barn, því að slíkra er Guðs ríki. Sjá, fyrir slíka hef ég fórnað lífi mínu og tekið það aftur. Iðrist því, komið til mín frá endimörkum jarðar og látið frelsast.

And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.

3 Nefí 10

- 1 Og sjá. Nú bar svo við, að allir íbúar landsins heyrðu þessi orð og urðu vitni að þeim. En að þeim mæltum grúfði þögn yfir landinu í margar stundir —
- 2 Því að svo mikil var undrun fólksins, að harmakveinum þess og gráti yfir missi látinna ættingja sinna linnti. Þess vegna grúfði þögn yfir öllu landinu í margar stundir.
- 3 Og svo bar við, að enn barst rödd til fólksins, og allir heyrðu og urðu vitni að því, að hún sagði:
- 4 Ó, þér íbúar þessara miklu borga, sem fallið hafið, þér, sem eruð afkomendur Jakobs, já, sem eruð af Ísraelsætt! Hversu oft hef ég safnað yður saman, eins og hæna safnar ungum sínum undir vængi sína, og nært yður.
- 5 Og enn fremur, hversu oft hefði ég viljað safna yður saman, eins og hæna safnar ungum sínum undir vængi sína, já, yður af Ísraelsætt, sem fallið hafið, já, ó, yður, Ísraelsætt, yður, sem dveljið í Jerúsalem, og yður, sem fallið hafið. Já, hversu oft hefði ég viljað safna yður saman, eins og hæna safnar saman ungum sínum, en þér vilduð það ekki.
- 6 Ó, þér Ísraelsætt, sem ég hef hlíft! Hversu oft mun ég safna yður saman, eins og hæna safnar ungum sínum undir vængi sína, ef þér viljið iðrast og snúa til mín af einlægju hjarta.
- 7 En ef ekki, ó Ísraelsætt, þá skulu dvalarstaðir yðar verða auðir fram að þeim tíma, er sáttmálinn við feður yðar er uppfylltur.
- 8 Og nú bar svo við, að þegar fólkið hafði heyrt þessi orð, sjá, þá tók það að gráta og kveina aftur yfir missi ættingja sinna og vina.
- 9 Og svo bar við, að þannig liðu þessir þrjú dagar. Og það var morgunn, og myrkrinu létti af landinu, og jörðin hætti að skjálfa, og björgin hættu að klofna, og hinum hræðilegu stunum linnti, og hin ógnarlega háreysti hljóðnaði.

3 Nephi 10

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.

- 10 Og umbrotum linnti, og jörðin varð aftur föst undir fæti, og þeir, sem eftir lifðu, létu af sorg sinni, gráti og kveinstöfum. Og sorgin snerist í gleði og harmakvein þeirra í lof og þakkargjörð til Drottins Jesú Krists, lausnara þeirra.
- 11 Og fram að því höfðu ritningarnar uppfyllst, sem spámennirnir höfðu fyrir mælt.
- 12 Og hinir réttlátari meðal fólksins voru hólpnir, en það voru þeir, sem tekið höfðu á móti spámönnunum, en ekki grýtt þá. Og þeim var hlíft, sem ekki höfðu úthellt blóði hinna heilögu —
- 13 Þeim var hlíft, en hvorki sökkt niður né þeir grafnir í jörðu. Þeim var hvorki drekkt í djúpi sjávar, brenndir í eldi né heldur féll neitt yfir þá og kramdi þá til dauða. Og þeir bárust ekki burt með hvirfilvindinum, né létu þeir bugast af reykjarmekki og myrkri.
- 14 En hver, sem þetta les, hann skilji, og sá, sem hefur ritningarnar, hann kanni þær og sjái og komist að raun um, hvort öll þessi dauðsföll og tortíming af eldi og reyk og af fellibyljum og hvirfilvindum og af því að jörðin opnaðist og gleypti þá, sé ekki til uppfyllingar spádómum margra hinna heilögu spámanna.
- 15 Sjá, ég segi yður. Já, margir hafa vitnað um þessa hluti við komu Krists, en voru líflátnir, vegna þess að þeir vitnuðu um það.
- 16 Já, spámaðurinn Senos vitnaði um þetta, og einnig talaði Senokk um það, þar eð þeir vitnuðu sérstaklega um okkur, sem erum leifar af niðjum þeirra.
- 17 Sjá, faðir okkar Jakob vitnaði einnig um leifarnar af niðjum Jósefs. Og sjá. Erum við ekki leifar af niðjum Jósefs? Og er ekki það, sem vitnað er um okkur, skráð á látunstöflurnar, sem faðir okkar Lehi kom með frá Jerúsalem?

And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

18 Og svo bar við í lok þrítugasta og fjórða ársins, að — sjá, ég mun sýna yður, að þeim Nefítum, sem hlíft hafði verið, og einnig þeim, sem Lamanítar nefndust og hafði verið hlíft — þá var þeim auðsýnd mikil náð og þeir nutu mikilla blessana að því leyti, að fljótlega, eftir að Kristur sté upp til himins, opinberaði hann sig þeim sannlega —

19 Sýndi þeim líkama sinn og þjónaði þeim, en frásögnin af helgri þjónustu hans mun gefin hér á eftir. Ég lýk því máli mínu að þessu sinni.

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, inso-much that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

Jesús Kristur birtist Nefíþjóðinni, þegar mannfjöldinn var samankominn í landi Nægtarbrunnns, og hann veitti þeim þjónustu. Og á þennan hátt sýndi hann sig þeim.

3 Nefí 11

- 1 Og nú bar svo við, að mikill fjöldi Nefíþjóðarinnar var samankominn umhverfis musteríð, sem var í landi Nægtarbrunnns. Og fólkíð lét í ljós undrun og furðu sín á milli og sýndi hvert öðru þá miklu og undursamlegu breytingu, sem hafði átt sér stað.
- 2 Og það ræddi einnig um þennan Jesú Krist, en táknið hafði verið gefið um dauða hans.
- 3 Og svo bar við, að meðan það ræddi þannig hvað við annað, heyrði það rödd, sem virtist koma af himni. Og það litadist um, því að það skildi ekki röddina, sem það heyrði. Þetta var hvorki hörð rödd né hávær, en þótt lágvær rödd væri, smaug hún inn að innstu hjartarótum þeirra, sem hana heyrðu, svo að hver taug í líkama þeirra titraði. Já, hún nísti sál þeirra, svo að hjörtu þeirra brunnu.
- 4 Og svo bar við, að enn heyrðu þau röddina, en þau skildu hana ekki.
- 5 Og enn á ný, hið þriðja sinn, heyrðu þau röddina og luku upp eyrum sínum fyrir henni. Og augu þeirra beindust í átt að hljóðinu, og þau litu beint til himins, en þaðan kom hljóðið.
- 6 Og sjá. Hið þriðja sinn skildu þau röddina, sem þau heyrðu, en hún sagði við þau:
- 7 Sjá minn elskaða son, sem ég hef velþóknun á. Í honum hef ég gjört nafn mitt dýrðlegt — hlýðið á hann.

Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.

3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

- 8 Og svo bar við, að þegar þau skildu, beindu þau augum sínum á ný til himins, og sjá. Þau sáu mann stíga niður af himni, og var hann klæddur hvítum kyrtli, og hann sté niður og stóð mitt á meðal þeirra. Og allra augu beindust að honum, og menn þorðu ekki að mæla hver til annars og vissu ekki, hvað þetta táknaði, því að þeir héldu það vera engil, sem hefði birst þeim.
- 9 Og svo bar við, að hann rétti fram hönd sína, ávarpaði lýðinn og sagði:
- 10 Sjá, ég er Jesús Kristus, sem spámennirnir vitnuðum, að koma mundi í heiminn.
- 11 Og sjá! Ég er ljós og líf heimsins, og ég hef bergt af þeim beiska bikar, sem faðirinn gaf mér, og ég hef gjört föðurinn dýrðlegan með því að taka á mig syndir heimsins og þannig lotið vilja föðursins í öllu, allt frá upphafi.
- 12 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð, féll allur mannfjöldinn til jarðar. Því að menn minntust þess, að spáð hafði verið meðal þeirra, að Kristus mundi opinbera sig þeim eftir uppstigningu sína til himins.
- 13 Og svo bar við, að Drottinn talaði til þeirra og mælti:
- 14 Rísið á fætur og komið til mín, svo að þér getið þrýst höndum yðar á síðu mína og einnig fundið naglaförin á höndum mínum og fótum, svo að þér megið vita, að ég er Guð Ísraels og Guð allrar jarðarinnar og hef verið deyddur fyrir syndir heimsins.
- 15 Og svo bar við, að mannfjöldinn gekk fram og þrýsti höndum sínum á síðu hans og fann naglaförin á höndum hans og fótum. Og þannig hélt fólkið áfram, hver af öðrum, uns allir höfðu gengið fram, og allir sáu með augum sínum og fundu með höndum sínum og vissu með öruggri vissu og báru því vitni, að þetta var sá, sem spámennirnir höfðu ritað um, að koma mundi.
- 16 Og þegar allir höfðu gengið fram og sannfærst, var hrópað einum rómi og sagt:

And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.

And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:

17 Hósanna! Blessað sé nafn Guðs hins æðsta! Og fólkið féll að fótum Jesú og tilbað hann.

18 Og svo bar við, að hann talaði til Nefís (því að Nefí var meðal mannfjöldans) og hann bauð honum að ganga fram.

19 Og Nefí reis á fætur og gekk fram, laut Drottni og kyssti fætur hans.

20 Og Drottinn bauð honum að rísa á fætur. Og hann reis á fætur og stóð frammi fyrir honum.

21 Og Drottinn sagði við hann: Ég veiti þér vald til að þú skirir þetta fólk, þegar ég hef aftur stigið upp til himins.

22 Og enn fremur kallaði Drottinn aðra til og mælti hið sama við þá. Og hann veitti þeim vald til að skíra og sagði við þá: Á þennan hátt skuluð þér skíra, og engin sundrung skal vera á meðal yðar.

23 Sannlega segi ég yður, á þennan hátt skuluð þér skíra hvern þann, sem iðrast synda sinna fyrir yðar orð og þráir að láta skírast í mínu nafni — Sjá, þér skuluð stíga niður í vatnið og standa þar, og í mínu nafni skuluð þér skíra þá.

24 Og sjá nú! Þetta eru orðin, sem þér skuluð mæla. Þér skuluð nefna þá með nafni og segja:

25 Að fengnu valdi frá Jesú Kristi skíri ég þig í nafni föðurins og sonarins og hins heilaga anda. Amen.

26 Síðan skuluð þér dýfa þeim niður í vatnið og stíga upp úr vatninu aftur.

27 Og á þennan hátt skuluð þér skíra í mínu nafni. Því að sjá. Sannlega segi ég yður, að faðirinn og sonurinn og hinn heilagi andi eru eitt og ég er í föðurnum og faðirinn í mér, og faðirinn og ég erum eitt.

28 Og eins og ég hef boðið yður, þannig skuluð þér skíra. Og engin sundrung skal vera á meðal yðar, eins og hingað til hefur verið. Ekki skal heldur vera neinn ágreiningur meðal yðar um kenningar mínar, eins og hingað til hefur verið.

Hosanna! Blessed be the name of the Most High God! And they did fall down at the feet of Jesus, and did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for Nephi was among the multitude) and he commanded him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed himself before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you power that ye shall baptize this people when I am again ascended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto them likewise; and he gave unto them power to baptize. And he said unto them: On this wise shall ye baptize; and there shall be no disputations among you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his sins through your words, and desireth to be baptized in my name, on this wise shall ye baptize them— Behold, ye shall go down and stand in the water, and in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my name; for behold, verily I say unto you, that the Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and I am in the Father, and the Father in me, and the Father and I are one.

And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.

29 Því að sannlega, sannlega segi ég yður, að sá, sem haldinn er anda sundrungar er ekki minn, heldur djöfulsins, sem er faðir sundrungar og eignir menn til deilna og reiði hvern gegn öðrum.

30 Sjá! Það er ekki mín kenning að egna menn til reiði hver við annan, heldur er það kenning mín, að slíkt skuli afnumið.

31 Sjá! Sannlega, sannlega segi ég yður, að ég mun boða yður kenningu mína.

32 Og þetta er kenning mín, og það er sú kenning, sem faðirinn hefur gefið mér. Og ég ber föðurnum vitni, og faðirinn ber vitni um mig og heilagur andi ber vitni um föðurinn og mig. Og ég ber þess vitni, að faðirinn býður öllum mönnum alls staðar að iðrast og trú á mig.

33 Og hver, sem trúir á mig og hefur hlotið skírn, mun hólpinn verða. Og það eru þeir, sem erfa skulu Guðs ríki.

34 En hver, sem ekki trúir á mig og ekki hefur hlotið skírn, mun fordæmdur verða.

35 Sannlega, sannlega segi ég yður, að þetta er mín kenning, og ég ber vitni um það frá föðurnum. Og hver, sem trúir á mig, trúir einnig á föðurinn, og honum mun faðirinn bera vitni um mig, því að hann mun vitja hans með eldi og heilögum anda.

36 Og þannig mun faðirinn bera vitni um mig, og heilagur andi mun bera honum vitni um föðurinn og mig, því að faðirinn og ég og heilagur andi erum eitt.

37 Og enn segi ég yður. Þér verðið að iðrast og verða sem lítið barn og láta skírast í mínu nafni, ella getið þér engan veginn veitt þessu viðtöku.

38 Og enn segi ég yður. Þér verðið að iðrast og láta skírast í mínu nafni og verða sem lítið barn, ella getið þér engan veginn erft Guðs ríki.

39 Sannlega, sannlega, segi ég yður, að þetta er mín kenning, og allir þeir, sem á henni byggja, byggja á bjargi mínu, og hlið heljar munu ekki á þeim sigrast.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

40 En hver sá, sem boðar meira eða minna en þetta og segir það mína kenningu, sá hinn sami kemur frá hinu illa og byggir ekki á bjargi mínu, heldur byggir hann á sendnum grunni, og hlið heljar standa upp á gátt til að taka á móti slíkum, þegar flóðin koma og vindarnir bylja á þeim.

41 Farið því út til þessa fólks og boðið orðin, sem ég hef mælt, til endimarka jarðar.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I have spoken, unto the ends of the earth.

3 Nefí 12

- 1 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð til Nefís og þeirra, sem kallaðir höfðu verið, (þeir sem kallaðir höfðu verið og hlotið kraft og vald til að skíra voru tólf að tölu) sjá, þá rétti hann út hönd sína til mannfjöldans og hrópaði til hans og sagði: Blessaðir eruð þér, ef þér gefið gaum að orðum þessara tólf, sem ég hef valið yðar á meðal til að veita yður þjónustu og verða þjónar yðar. Og þeim hef ég gefið vald til að skíra yður með vatni, en eftir að þér eruð skírðir með vatni, sjá, þá mun ég skíra yður með eldi og heilögum anda. Blessaðir eruð þér þess vegna, ef þér trúið á mig og látið skírast, eftir að þér hafið séð mig og vitið, að ég er.
- 2 En enn fremur, meira blessaðir eru þeir, sem trúu munu orðum yðar, vegna þess að þér berið því vitni að hafa séð mig, og þér vitið, að ég er. Já, blessaðir eru þeir, sem trúu munu orðum yðar og hverfa niður í djúp auðmýktar og láta skírast, því að þeirra mun vitjað með eldi og með heilögum anda, og þeir munu hljóta fyrirgefningu synda sinna.
- 3 Já, blessaðir eru fátækir í anda, sem til mín koma, því að þeirra er himnaríki.
- 4 Blessaðir eru enn fremur allir syrgjendur, því að þeir munu huggaðir verða.
- 5 Og blessaðir eru hógværir, því að þeir munu jörðina erfa.
- 6 Og blessaðir eru allir þeir, sem hungrar og þyrstir eftir réttlæti, því að þeir munu fylltir verða heilögum anda.
- 7 Og blessaðir eru miskunnsamir, því að þeim mun miskunnað verða.
- 8 Og blessaðir eru allir hjartahreininir, því að þeir munu Guð sjá.
- 9 Og blessaðir eru allir friðflytjendur, því að þeir munu Guðs börn kallaðir verða.
- 10 Og blessaðir eru allir þeir, sem ofsóttir eru vegna nafns míns, því að þeirra er himnaríki.
- 11 Og blessaðir eruð þér, þá er menn smána yður, ofsækja og ljúga á yður öllu illu mín vegna —

3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

- 12 Því að mikil verður gleði yðar og ákaft munuð þér fagna, því að laun yðar verða mikil á himni; því að þannig ofsóttu þeir spámennina, sem voru á undan yður.
- 13 Sannlega, sannlega segi ég yður, að ég fel yður að verða salt jarðar. En ef saltið dofnar, með hverju skal þá jörðin söltuð? Saltið verður þá til einskis annars nýtt en fleygja því og troða undir fótum manna.
- 14 Sannlega, sannlega segi ég yður, að ég kalla yður til að vera ljós þessarar þjóðar. Borg, sem á fjalli stendur, fær eigi dulist.
- 15 Sjá. Kveikja menn ljós og setja það undir mæliker? Nei, það er sett á ljósastiku, og það lýsir öllum, sem í húsinu eru —
- 16 Látið þannig ljós yðar lýsa meðal þessarar þjóðar, til þess að hún sjái góð verk yðar og vegsami föður yðar, sem er á himni.
- 17 Þér skuluð ekki ætla, að ég sé kominn til að tortíma lögmálinu eða spámönnunum. Ég kom ekki til að tortíma, heldur til að uppfylla —
- 18 Því að sannlega segi ég yður, að hvorki hefur einn smástafur né stafkrókur fallið úr lögmálinu, heldur hefur allt fullkomnast í mér.
- 19 Og sjá. Ég hef gefið yður lögmálið og boðorð föður míns, til að þér trúíð á mig, iðrist synda yðar og komið til mín með sundurkramið hjarta og sáriðrandi anda. Sjá. Þér hafið boðorðin fyrir yður, og lögmálið er uppfyllt.
- 20 Komið þess vegna til mín og látið frelsast, því að sannlega segi ég yður, að ef þér haldið ekki boðorð mín, sem ég hef gefið yður á þessari stundu, komist þér með engu móti í himnaríki.
- 21 Þér hafið heyrt, að fyrrum hafi menn sagt — og það er einnig skráð fyrir framan yður — að þér skylduð ekki morð fremja, og sá, sem morð fremur, hættir sér undir dóm Guðs —
- 22 En ég segi yður: Hver sá, sem reiðist bróður sínum, hættir sér undir dóm hans. Og sá, sem hrakyrðir bróður sinn, hættir sér undir ráðið, og hver, sem segir: Þú heimskingi, á loga vítis á hættu.

For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor wherewith shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.

Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;

Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.

Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;

For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.

And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.

Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.

Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;

But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

23 Ef þér þess vegna komið til mín eða þráið að koma til mín og minnst þess þá, að bróðir yðar hafi gjört eitthvað á móti yður —

24 Farið þá fyrst til bróður yðar og sættist við hann, og komið síðan til mín með einlægum ásetningi, og ég mun taka á móti yður.

25 Verið skjótir til sátta við andstæðing yðar, meðan þér eigið enn samleið með honum, því að annars gæti hann náð yður hvenær sem er og yður verði varpað í fangelsi.

26 Sannlega, sannlega segi ég yður, að alls eigi munuð þér komast út þaðan, fyrr en þér hafið greitt yðar síðasta senín. Og getið þér greitt svo mikið sem eitt senín, meðan þér eruð í fangelsinu? Sannlega, sannlega segi ég yður, nei.

27 Sjá. Fyrrum var skráð: Þú skalt ekki drýgja hór —

28 En ég segi yður: Hver sá, sem horfir á konu með girndarhug, hefur þegar drýgt hór með henni í hjarta sínu.

29 Sjá. Ég gef yður boð um að leyfa engu slíku aðgang að hjörtum yðar —

30 Því að betra er að neita sér um slíkt og taka þar með upp kross sinn en láta varpa sér til vítis.

31 Skráð hefur verið, að hver sá, sem skilur við konu sína, skuli fá henni skilnaðarbréf.

32 Sannlega, sannlega segi ég yður, að hver, sem skilur við konu sína, nema fyrir hór sök, verður til þess, að hún drýgir hór. Og hver, sem gengur að eiga fráskilda konu, drýgir hór.

33 Enn er skráð, að þú skulir ekki sverja rangan eið, heldur halda eiða þína við Drottin —

34 En sannlega, sannlega segi ég yður, að þér skuluð alls enga eiða sverja, hvorki við himininn, því að hann er háseti Guðs —

35 Né við jörðina, því að hún er fótskór hans —

36 Og eigi skuluð þér sverja við höfuðið, því að þér getið hvorki gjört eitt einasta hár hvítt né svart —

37 En tjáning yðar sé já, já og nei, nei. Það, sem er umfram það, er illt.

38 Og sjá. Skráð er: Auga fyrir auga og tönn fyrir tönn —

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay; for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a tooth for a tooth;

39 En ég segi yður, að þér skulið ekki rísa gegn þeim, sem gjörir yður mein. Slái einhver yður á hægri kinn, þá bjóðið honum einnig hina —

40 Og vilji einhver lögsækja yður og hafa af yður kyrtíl yðar, látið honum þá einnig eftir yfirhöfnina —

41 Og neyði einhver yður með sér eina mílu, þá gangið með honum tvær.

42 Gefið þeim, sem biður yður, og snúið ekki baki við þeim, sem vill fá lán hjá yður.

43 Og enn fremur er skráð: Þú skalt elska náunga þinn og hata óvin þinn —

44 En sjá. Ég segi yður: Elskið óvini yðar, blessið þá, sem bölvu yður, gjörið þeim gott, sem hata yður og biðjið fyrir þeim, sem misnota yður og ofsækja —

45 Svo að þér megið verða börn föður yðar á himni, því að hann lætur sól sína renna upp yfir vonda sem góða.

46 Þess vegna uppfyllist í mér allt hið liðna, sem lögmálinu tilheyrði.

47 Hið aldna er liðið undir lok, og allt er orðið nýtt.

48 Þess vegna vil ég, að þér séuð fullkomnir, rétt eins og ég eða faðir yðar á himni er fullkominn.

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take away thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them who despitefully use you and persecute you;

That ye may be the children of your Father who is in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on the good.

Therefore those things which were of old time, which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have become new.

Therefore I would that ye should be perfect even as I, or your Father who is in heaven is perfect.

3 Nefí 13

- 1 Sannlega, sannlega segi ég, að ég vil, að þér gefið hinum fátæku ölmusu. En gætið þess að gefa ekki ölmusu yðar frammi fyrir mönnum til að sýnast fyrir þeim, því að þá eigið þér engin laun hjá föður yðar, sem er á himni.
- 2 En þegar þér því gefið ölmusu, látið þá ekki þeyta lúður fyrir yður, eins og hræsningar munu gjöra í samkunduhúsum og á strætum úti, til þess að hljóta lof manna. Sannlega segi ég yður, þeir hafa tekið sín laun.
- 3 En þegar þér gefið ölmusu, þá viti vinstri höndin ekki, hvað sú hægri gjörir —
- 4 Svo að ölmusa yðar fari leynt, og faðir yðar, sem sér í leynum, mun sjálfur opinskátt umbuna yður.
- 5 Og þegar þér biðjist fyrir, þá farið ekki að sem hræsarnir, því að þeir vilja helst standa og biðjast fyrir í samkundum og á gatnamótum, til þess að menn sjái þá. Sannlega segi ég yður, þeir hafa tekið sín laun.
- 6 En þegar þér biðjist fyrir, þá gangið inn í herbergi yðar, lokið dyrunum og biðjið til föður yðar, sem er í leynum. Faðir yðar, sem sér í leynum, mun opinskátt umbuna yður.
- 7 Þegar þér biðjist fyrir, farið þá ekki með fánýtar endurtekingar að hætti heiðingja, en þeir hyggja, að þeir verði bænheyrðir fyrir mælgí sína.
- 8 Líkist þeim því ekki. Faðir yðar veit, hvers þér þarfnist áður en þér biðjið hann.
- 9 En á þennan hátt skuluð þér því biðja: Faðir vor, þú sem ert á himnum, helgist þitt nafn.
- 10 Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni.
- 11 Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér fyrirgefum vorum skuldunautum.
- 12 Og eigi leið þú oss í freistni, heldur varðveit oss frá illu.
- 13 Því að þitt er ríkið, mátturinn og dýrðin að eilífu. Amen.
- 14 Því að ef þér fyrirgefið mönnum misgjörðir þeirra, mun faðir yðar himneskur einnig fyrirgefa yður —

3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;

15 En ef þér fyrirgefið ekki mönnum misgjörðir þeirra, mun faðir yðar ekki heldur fyrirgefa misgjörðir yðar.

16 Þegar þér fastið, þá verið ekki daprir í bragði, eins og hræsningar. Þeir afmynda andlit sín, svo að engum dyljist, að þeir fasta. Sannlega segi ég yður, þeir hafa tekið sín laun.

17 En þér, þá er þér fastið, smyrjið höfuð yðar og laugið andlit yðar —

18 Svo að menn verði ekki varir við, að þér fastið, heldur faðir yðar, sem er í leynum. Og faðir yðar, sem sér í leynum, mun opinskátt umbuna yður.

19 Safnið yður ekki fjársjóðum á jörðu, þar sem mölur og ryð eyðir og þjófar brjótast inn og stela —

20 Safnið yður heldur fjársjóðum á himni, þar sem hvorki eyðir mölur né ryð og þjófar brjótast ekki inn og stela.

21 Því að þar sem fjársjóður þinn er, þar mun og hjarta þitt vera.

22 Augað er ljós líkamans. Sé auga þitt heilt, mun allur líkami þinn fullur af ljósi.

23 En sé auga þitt spillt, myrkvast allur líkami þinn. Sé því ljósið í þér myrkur, hvílíkt myrkur verður þá! —

24 Enginn getur þjónað tveimur herrum. Annaðhvort hatar hann annan og elskar hinn eða þýðist annan og fyrirlítur hinn. Þér getið ekki þjónað Guði og mammon.

25 Og svo bar við, að eftir að Jesús hafði mælt þessi orð, leit hann á þá tólf, sem hann hafði valið, og sagði við þá: Hafðið hugföst þau orð, sem ég hefi mælt. Því að sjá. Yður hef ég valið til að þjóna þessu fólki. Því segi ég yður: Verið ekki áhyggjufullir um líf yðar, hvað þér eigið að eta eða drekka, né heldur um líkama yðar, hverju þér eigið að klæðast. Er lífið ekki meira en fæðan og líkaminn fremri en klæðin?

26 Lítið til fugla loftsins. Hvorki sá þeir né uppskera né safna í hlöður, samt fæðir himneskur faðir yðar þá. Eruð þér þeim ekki miklu fremri?

27 Og hver yðar getur með áhyggjum aukið einni spönn við hæð sína?

But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If, therefore, the light that is in thee be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

- 28 Og hví eruð þér áhyggjufullir um klæði? Hyggið að liljum vallarins, hversu þær vaxa. Hvorki vinna þær né spinna —
- 29 En þó segi ég yður: Jafnvel Salómon í allri sinni dýrð var ekki svo búinn sem ein þeirra.
- 30 Fyrst Guð skrýðir svo gras vallarins, sem í dag stendur, en á morgun verður í ofn kastað, þá mun hann einnig klæða yður, ef þér eruð ekki trúlitlir.
- 31 Segið því ekki áhyggjufullir: Hvað eigum vér að eta? Hvað eigum vér að drekka? Hverju eigum vér að klæðast?
- 32 Því að himneskur faðir yðar veit, að þér þarfnist alls þessa.
- 33 En leitið fyrst ríkis Guðs og réttlætis hans, og allt þetta mun bætast yður að auki.
- 34 Hafið þess vegna ekki áhyggjur af morgundeginum. Morgundagurinn mun hafa sínar áhyggjur. Hverjum degi nægir sín þjáning.

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field how they grow; they toil not, neither do they spin;

And yet I say unto you, that even Solomon, in all his glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, even so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient is the day unto the evil thereof.

3 Nefí 14

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð, sneri hann sér aftur að mannföldanum, lauk upp munni sínum á ný og sagði: Sannlega, sannlega segi ég yður. Dæmið ekki, svo að þér verðið ekki dæmdir.
- 2 Því að með þeim dómi, sem þér dæmið, munuð þér dæmdir, og með þeim mæli, sem þér mælið, mun yður aftur mælt verða.
- 3 Hví sér þú flísina í auga bróður þíns, en tekur ekki eftir bjálkanum í auga þínu?
- 4 Eða hvernig fær þú sagt við bróður þinn: Lát mig draga flísina úr auga þér — og þó er bjálki í auga sjálfs þín?
- 5 Hræsnari. Drag fyrst bjálkann úr auga þér, og þá sérðu glögg til að draga flísina úr auga bróður þíns.
- 6 Gefið ekki hundum það, sem heilagt er, og kastið eigi perlum yðar fyrir svín, svo að þau troði þær ekki undir fótum, snúi sér við og tæti yður í sundur.
- 7 Biðjið, og yður mun gefið verða, leitið, og þér munuð finna, knýið á, og fyrir yður mun upp lokið verða.
- 8 Því að hver sá öðlast, sem biður, sá finnur, sem leitar, og fyrir þeim, sem á knýr, mun upp lokið verða.
- 9 Eða hver er sá maður meðal yðar, sem gefur syni sínum stein, er hann biður um brauð?
- 10 Eða höggorm, þegar hann biður um fisk?
- 11 Fyrst þér þá, sem eruð vondir, hafið vit á að gefa börnum yðar góðar gjafir, hve miklu fremur mun þá faðir yðar á himnum gefa þeim góðar gjafir, sem biðja hann?
- 12 Allt, sem þér viljið því, að aðrir menn gjöri yður, það skuluð þér og þeim gjöra. Þetta er lögmálið og spámennirnir.
- 13 Gangið inn um þrönga hliðið. Því að vítt er hliðið og vegurinn breiður, sem liggur til glötunar, og þeir margir, sem þar fara inn —
- 14 En þröngt er það hlið og mjór sá vegur, er liggur til lífsins, og þeir fáir, sem finna hann.

3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

- 15 Varist falsspámenn, sem koma til yðar í
sauðaklæðum, en innra eru þeir gráðugir vargar.
- 16 Af ávöxtum þeirra skuluð þér þekkja þá. Hvort
lesa menn vínber af þyrnum eða fíkjur af þistlum?
- 17 Þannig ber sérhvert gott tré góðan ávöxt, en slæmt
tré vondan ávöxt.
- 18 Gott tré getur ekki borið vondan ávöxt, ekki
heldur slæmt tré góðan ávöxt.
- 19 Hvert það tré, sem ber ekki góðan ávöxt, er upp
höggvið og í eld kastað.
- 20 Af ávöxtum þeirra skuluð þér því þekkja þá.
- 21 Ekki mun hver sá, sem við mig segir herra, herra,
ganga inn í himnaríki, heldur sá einn, er gjörir vilja
föður míns, sem er á himnum.
- 22 Margir munu segja við mig á þeim degi: Herra,
herra, höfum vér ekki spáð í þínu nafni, rekið út illa
anda í þínu nafni og gjört margt undursamlegt í þínu
nafni?
- 23 Þá mun ég lýsa yfir: Aldrei þekkti ég yður. Víkið
frá mér, þér misgjörðamenn.
- 24 Hver sá, sem heyrir þessi orð mín og breytir eftir
þeim, sá er líkur hyggnum manni, er byggði hús sitt
á bjargi —
- 25 Nú skall á steypiregn og vatnið flæddi, stormar
blésu og buldu á því húsi. En það féll eigi, því að það
var á bjargi byggt.
- 26 En hver, sem heyrir þessi orð mín og breytir ekki
eftir þeim, sá er líkur heimskum manni, er byggði
hús sitt á sandi —
- 27 Steypiregn skall á, vatnið flæddi, stormar blésu og
buldu á því húsi. Það féll, og fall þess var mikið.

Beware of false prophets, who come to you in
sheep's clothing, but inwardly they are ravening
wolves.

Ye shall know them by their fruits. Do men gather
grapes of thorns, or figs of thistles?

Even so every good tree bringeth forth good fruit;
but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.

A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a
corrupt tree bring forth good fruit.

Every tree that bringeth not forth good fruit is
hewn down, and cast into the fire.

Wherefore, by their fruits ye shall know them.

Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall
enter into the kingdom of heaven; but he that doeth
the will of my Father who is in heaven.

Many will say to me in that day: Lord, Lord, have
we not prophesied in thy name, and in thy name
have cast out devils, and in thy name done many
wonderful works?

And then will I profess unto them: I never knew
you; depart from me, ye that work iniquity.

Therefore, whoso heareth these sayings of mine
and doeth them, I will liken him unto a wise man,
who built his house upon a rock—

And the rain descended, and the floods came, and
the winds blew, and beat upon that house; and it fell
not, for it was founded upon a rock.

And every one that heareth these sayings of mine
and doeth them not shall be likened unto a foolish
man, who built his house upon the sand—

And the rain descended, and the floods came, and
the winds blew, and beat upon that house; and it fell,
and great was the fall of it.

3 Nefí 15

- 1 Og nú bar svo við, að þegar Jesús hafði lokið máli sínu, leit hann yfir mannfjöldann og sagði við hann: Sjá, þér hafði heyrt það, sem ég kenndi, áður en ég sté upp til föður míns, og hvern þann, sem man þessi orð mín og fer eftir þeim, mun ég upp vekja á efsta degi.
- 2 Og svo bar við, að eftir að Jesús hafði mælt þessi orð, varð hann þess var, að nokkrir undruðust og furðuðu sig á, hvað hann ætlaði með lögmál Móse. Því að þeir skildu ekki þau orð, að hið aldna væri liðið undir lok og allt væri orðið nýtt.
- 3 Og hann sagði við þá: Undrist ekki, að ég sagði, að hið aldna væri liðið undir lok og allt væri orðið nýtt.
- 4 Sjá, ég segi yður, að lögmálið, sem Móse var gefið, er uppfyllt.
- 5 Sjá, ég er sá, sem lögmálið gaf, og ég er sá, sem gjörði sáttmála við lýð minn Ísrael. Þess vegna er lögmálið uppfyllt í mér, því að ég er kominn til að uppfylla lögmálið. Það er því á enda runnið.
- 6 Sjá, ég tortími ekki spámönnunum, því að allir spádómar þeirra, sem ekki hafa uppfyllt í mér, sannlega segi ég yður, þeir skulu allir uppfylltir verða.
- 7 Og þótt ég hafi sagt yður, að hið aldna sé liðið undir lok, er ég ekki að tortíma því, sem sagt hefur verið um það, sem koma skal.
- 8 Því að sjá. Sáttmálinn, sem ég hef gjört við lýð minn, er ekki að fullu kominn fram, en lögmálið, sem Móse var gefið, endar við komu mína.
- 9 Sjá, ég er lögmálið og ljósið. Lítið til mín og standið stöðugir allt til enda, og þér skuluð lifa. Því að þeim, sem stöðugur stendur allt til enda, mun ég gefa eilíft líf.
- 10 Sjá, ég hef gefið yður boðorðin. Haldið þess vegna boðorð mín. Og þetta er lögmálið og spámennirnir, því að þeir vitnuðu vissulega um mig.
- 11 Og nú bar svo við, að er Jesús hafði mælt þessi orð, sagði hann við þá tólf, sem hann hafði valið:

3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:

12 Þér eruð lærisveinar mínir, og þér eruð ljós þessa fólks, sem er leifar af húsi Jósefs.

13 Og sjá. Þetta er erfðaland yðar, faðirinn hefur gefið yður það.

14 Og aldrei nokkru sinni hefur faðirinn boðið mér að segja það bræðrum yðar í Jerúsalem.

15 Né heldur hefur faðirinn nokkru sinni boðið mér að segja þeim frá þeim öðrum ættkvíslum Ísraelsættar, sem faðirinn leiddi burt úr landinu.

16 En þetta bauð faðirinn mér að segja þeim:

17 Að ég ætti aðra sauði, sem ekki væru úr þessu sauðabyrgi. Þá ber mér einnig að leiða, og þeir munu heyra raust mína, og það verður ein hjörð og einn hirðir.

18 En vegna þrjósku og vantrúar skildu þeir ekki orð mín. Þess vegna bauð faðirinn mér að segja ekkert fleira við þá um þetta.

19 En sannlega segi ég yður, að faðirinn hefur boðið mér, og ég segi yður það, að þér voruð skildir frá þeim vegna misgjörða þeirra. Það er því vegna misgjörða þeirra, að þeir vita ekki um yður.

20 Og sannlega segi ég yður enn, að faðirinn hefur skilið hinar ættkvíslirnar frá þeim. Og það er vegna misgjörða sinna, að þeir vita ekki um þær.

21 Og sannlega segi ég yður, að þér eruð þeir, sem ég talaði um, er ég sagði: Aðra sauði á ég, sem ekki eru úr þessu sauðabyrgi. Þá ber mér einnig að leiða, og þeir skulu heyra raust mína. Og það mun verða ein hjörð og einn hirðir.

22 En þeir skildu mig ekki, því að þeir töldu, að átt væri við Þjóðirnar. Því að þeir skildu ekki, að prédikun þeirra ætti eftir að snúa Þjóðunum til trúar.

23 Og þeir skildu mig ekki, þegar ég sagði, að þeir skyldu heyra raust mína. Og þeir skildu mig ekki, þegar ég sagði, að Þjóðirnar mundu aldrei heyra raust mína — að ég mundi aðeins opinberast þeim með heilögum anda.

Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.

And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.

And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.

And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.

24 En sjá. Þér hafið bæði heyrt raust mína og séð mig. Og þér eruð sauðir mínir og teljist með þeim, sem faðirinn hefur gefið mér.

But behold, ye have both heard my voice, and seen me; and ye are my sheep, and ye are numbered among those whom the Father hath given me.

3 Nefí 16

- 1 Og sannlega, sannlega segi ég yður, að ég á aðra sauði, sem hvorki tilheyra þessu landi né landi Jerúsalem, né nokkrum hluta nærliggjandi lands, þar sem ég hef þjónað.
- 2 Því að þeir, sem ég tala um, eru þeir, sem enn hafa ekki heyrt raust mína, né heldur hef ég nokkru sinni opinberað mig þeim.
- 3 En ég hef fengið boð frá föður mínum um að fara til þeirra og að þeir skulu heyra raust mína og teljast meðal sauða minna, svo að það verði ein hjörð og einn hirðir. Þess vegna fer ég og birtist þeim.
- 4 Og ég býð yður að rita þessi orð, eftir að ég er farinn, því að fari svo, að fólk mitt í Jerúsalem, þeir sem hafa séð mig og verið með mér í helgri þjónustu minni, biðji föðurinn ekki í mínu nafni um að öðlast vitneskju um yður fyrir heilagan anda, sem og um hinar ættkvíslirnar, sem þeir vita ekkert um, þá verða þau orð, sem þér ritið, varðveitt og munu opinberast Þjóðunum, svo að með fyllingu Þjóðanna verði inn leiddar leifarnar af niðjum þeirra, sem dreifðar verða um allt yfirborð jarðar vegna vantrúar sinnar, eða leiddar til þekkingar á mér, lausnara sínum.
- 5 Og þá mun ég safna þeim saman frá öllum heimshornum, og þá mun ég uppfylla sáttmálann, sem faðirinn hefur gjört við alla Ísraelsætt.
- 6 Og blessaðar eru Þjóðirnar vegna trúar sinnar á mig fyrir og með heilögum anda, sem vitnar fyrir þeim um mig og föðurinn.
- 7 Sjá, vegna trúar þeirra á mig, segir faðirinn, og vegna vantrúar yðar, ó Ísraelsætt, mun sannleikurinn á síðari dögum berast Þjóðunum, svo að þessir hlutir verði þeim kunnir í fyllingu sinni.
- 8 En vei, segir faðirinn, sé hinum vantrúuðu meðal Þjóðanna — því að þrátt fyrir að þeir hafi komið til þessa lands og hafi tvístrað þjóð minni, sem er af Ísraelsætt. Og þjóð minni, sem er af Ísraelsætt, hafa þeir vísað burt og fótumtroðið —

3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;

- 9 Og fyrir miskunnsemi föðurins gagnvart Þjóðunum og einnig vegna dóma föðurins yfir þjóð minni, sem er af Ísraelsætt, sannlega, sannlega segi ég yður, að eftir allt þetta, og eftir að ég hef látið ljósta þjóð mína, sem er af Ísraelsætt, þrengja að henni, drepa og útskúfa og fengið þá til að fyrirlíta hana, hæða og spotta —
- 10 Og svo býður faðirinn mér að segja við yður: Þann dag, er Þjóðirnar syndga gegn fagnaðarerindi mínu og hafna fyllingu fagnaðarerindis míns og hreykja sér með drambi yfir allar þjóðir og yfir íbúa allrar jarðarinnar, fullar af alls kyns lygum og blekkingum, svikráðum, hvers kyns hræsni, morðum, prestaslægð, hórdómi og leyndri viðurstyggð — gjöri þær allt þetta og hafni fagnaðarerindi mínu í fyllingu sinni, sjá, segir faðirinn, þá mun ég svipta þá fyllingu fagnaðarerindis míns.
- 11 Og þá mun ég minnast sáttmálans, sem ég hef gjört við þjóð mína, ó Ísraelsætt, og færa henni fagnaðarerindi mitt.
- 12 Og ég mun sýna yður, ó Ísraelsætt, að Þjóðirnar skulu ekki hafa vald yfir yður, en ég mun minnast sáttmála míns við yður, ó Ísraelsætt, og þér munuð fá vitneskju um fagnaðarerindið í fyllingu sinni.
- 13 En iðrist Þjóðirnar og snúi til mín, segir faðirinn, sjá, þá munu þær teljast með þjóð minni, ó Ísraelsætt.
- 14 En ég mun ekki leyfa þjóð minni, sem er af Ísraelsætt, að fara á meðal þeirra og troða þær niður, segir faðirinn.
- 15 En snúi þær ekki til mín og hlýði á raust mína, þá mun ég leyfa það, já, ég mun leyfa að þjóð mín, ó Ísraelsætt, fari á meðal þeirra og troði þær niður og þær skulu verða eins og saltið, sem dofnað hefur og er til einskis annars nýtt en vera fleygt burt og fótumtroðið af þjóð minni, ó Ísraelsætt.

And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—

And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will remember my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

But if they will not turn unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.

- 16 Sannlega, sannlega segi ég yður. Svo hefur faðirinn boðið mér, að ég gefi þessari þjóð þetta land til arfleifðar.
- 17 Og þá munu orð spámannsins Jesaja uppfyllast, sem segja:
- 18 Varðmenn þínir munu hefja upp raust sína. Einum rómi munu þeir syngja, því að með eigin augum munu þeir sjá, þegar Drottinn leiðir Síon fram á ný.
- 19 Hefjið gleðisöng, syngið saman, þér eyðirústir Jerúsalem, því að Drottinn hefur huggað lýð sinn, leyst Jerúsalem.
- 20 Drottinn hefur gjört beran heilagan armlegg sinn í augsýn allra þjóða, og öll endimörk jarðar skulu sjá hjálpræði Guðs.

Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father commanded me—that I should give unto this people this land for their inheritance.

And then the words of the prophet Isaiah shall be fulfilled, which say:

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing, for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of God.

3 Nefí 17

- 1 Sjá. Nú bar svo við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð, leit hann enn yfir mannfjöldann og sagði: Sjá, tími minn er í nánd.
- 2 Ég finn, að þér eruð vanmáttug og fáíð ei skilið öll orð mín, sem faðirinn hefur boðið mér að tala til yðar nú.
- 3 Farið þess vegna til heimila yðar og íhugið það, sem ég hef sagt, og biðjið föðurinn í mínu nafni að veita yður skilning og búið hugi yðar undir morgundaginn, en ég kem til yðar aftur.
- 4 En nú fer ég til föðursins og einnig til að sýna mig hinum týndu ættkvíslum Ísraels, því að þær eru ekki týndar föðurnum, þar eð hann veit, hvert hann hefur leitt þær.
- 5 Og svo bar við, að er Jesús hafði mælt þetta, leit hann enn yfir mannfjöldann og sá að fólkið grét og starði á hann, eins og það vildi biðja hann að dvelja örlítið lengur hjá sér.
- 6 Og hann sagði við það: Sjá, hjarta mitt er fullt samúðar með yður.
- 7 Eru nokkrir sjúkir yðar á meðal? Færið þá hingað. Eru einhverjir lamaðir, blindir, haltir, særðir, holdsveikir, tærðir, daufir eða þjádír á einhvern hátt? Færið þá hingað, og ég mun gjöra þá heila, því að ég hef samúð með yður. Hjarta mitt er fullt miskunnar.
- 8 Því að ég finn, að þér þráið, að ég sýni yður það sama og ég gjörði bræðrum yðar í Jerúsalem, því að ég sé, að trú yðar er nægjanleg til að ég lækni yður.
- 9 Og svo bar við, að þegar hann hafði mælt þetta, leiddi allur mannfjöldinn sem einn fram sína sjúku og þjáðu, lömuðu og blindu, mállausu og alla þá, sem þjádír voru á einhvern hátt. Og hann læknaði þá, hvern og einn, er þeir voru leiddir fyrir hann.

3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

- 10 Og allir, bæði þeir, sem læknastr höfðu, og þeir, sem heilir voru, lutu að fótum hans og tilbáðu hann. Og allir þeir, sem komust að fyrir mannföldanum, kysstu fætur hans og lauguðu þá með tárum sínum.
- 11 Og svo bar við, að hann bauð, að lítil börn þeirra skyldu leidd fyrir sig.
- 12 Og þeir komu með lítil börn sín og settu þau á jörðina umhverfis hann, og Jesús stóð mitt á meðal þeirra. Og mannföldinn greiddi þeim veg, þar til þau höfðu öll verið leidd til hans —
- 13 Og svo bar við, að þegar þau höfðu öll verið leidd fram og Jesús stóð mitt á meðal þeirra, bauð hann mannföldanum að krjúpa til jarðar.
- 14 Og svo bar við, að þegar fólkið hafði kropsið til jarðar, stundi Jesús með sjálfum sér og sagði: Faðir, ég hef áhyggjur af ranglæti Ísraelsþjóðar.
- 15 Og eftir að hafa mælt þessi orð kraup hann einnig sjálfur til jarðar. Og sjá. Hann bað til föðurins, en ekki er unnt að skrá bæn hans, en mannföldinn, sem heyrði til hans, bar um það vitni.
- 16 Og á þennan hátt bar það vitni: Hvorki hefur auga séð né eyra heyrt áður jafn mikla og undursamlega hluti og við sáum og heyrðum Jesú tala til föðurins.
- 17 Og engin tunga fær mælt, né nokkur maður ritað, né nokkurt mannshjarta skynjað jafn mikla og undursamlega hluti og við bæði sáum og heyrðum Jesú mæla. Og enginn fær gjört sér í hugarlund gleðina, sem fyllti sálir okkar, þegar við heyrðum hann biðja til föðurins fyrir okkur.
- 18 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði lokið bæn sinni til föðurins, reis hann á fætur, en svo mikil var gleði fjöldans, að fólkið var yfirbugað.
- 19 Og svo bar við, að Jesús talaði til fólksins og bauð því að rísa á fætur.
- 20 Og það reis á fætur, og hann sagði við það: Blessuð eruð þér vegna trúar yðar. Og sjá, nú er gleði mín algjör.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

21 Og þegar hann hafði mælt þessi orð, grét hann, og mannföldinn bar því vitni, og hann tók litlu börnin þeirra, hvert af öðru, og blessaði þau og bað til föðurins fyrir þeim.

22 Og eftir að hafa gjört það grét hann á ný —

23 Og hann talaði til fjöldans og sagði: Lítið á börn yðar.

24 Og þegar fólkið leit upp til að sjá, beindi það augum sínum til himins og sá himnana opna og engla stíga niður af himni eins og umlukta eldsloga, og þeir komu niður og umkringdu litlu börnin, og eldur lék um þau, og englarnir þjónuðu þeim.

25 Og mannföldinn sá þetta og heyrði og bar því vitni. Og þau vita, að frásögnin er sönn, því að allt sáu þau og heyrðu sjálf, hver og einn, en fjöldi þess var um tvö þúsund og fimm hundruð sálir, bæði karlar, konur og börn.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.

3 Nefí 18

- 1 Og svo bar við, að Jesús bauð lærisveinunum að færa sér lítið eitt af brauði og víni.
- 2 Og meðan þeir fóru eftir brauði og víni, bauð hann mannföldanum að setjast á jörðina.
- 3 Og þegar lærisveinarnir komu með brauð og vín, tók hann brauðið, braut það og blessaði, og hann gaf það lærisveinunum og bauð þeim að neyta þess.
- 4 Og þegar þeir höfðu neytt þess og voru mettir orðnir, bauð hann þeim að gefa mannföldanum.
- 5 Og þegar mannföldinn hafði neytt þess og var mettur orðinn, sagði hann við lærisveinana: Sjá, einn yðar skal vígjast, og honum gef ég vald til að brjóta brauðið og blessa það og gefa þeim, sem til heyra kirkju minni, öllum þeim, sem trúa og eru skírðir í mínu nafni.
- 6 Og þér skuluð ætíð gæta þess að gjöra þetta, já, eins og ég hef gjört, eins og ég hef brotið brauðið og blessað það og gefið yður.
- 7 Og þetta skuluð þér gjöra til minningar um líkama minn, sem ég hef sýnt yður. Og það skal vera vitnisburður til föðurins um, að þér hafið mig ávallt í huga. Og ef þér hafið mig ávallt í huga, skal andi minn ætíð vera með yður.
- 8 Og svo bar við, að þegar hann hafði mælt þessi orð, bauð hann lærisveinunum að taka af víninu í bikarnum og drekka af því og gefa einnig mannföldanum að drekka af því.
- 9 Og svo bar við, að þeir gjörðu þetta, drukku af því og urðu mettir, og þeir gáfu mannföldanum, sem drakk og varð mettur.
- 10 Og þegar lærisveinarnir höfðu gjört þetta, sagði Jesús við þá: Blessaðir eruð þér fyrir það, sem þér hafið gjört, því að þetta er uppfylling boðorða minna, og þetta ber því vitni fyrir föðurnum, að þér eruð fúsir til að gjöra það, sem ég hefi boðið yður.

3 Nephi 18

- And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.
- And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.
- And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.
- And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.
- And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.
- And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.
- And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.
- And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.
- And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.
- And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

- 11 Og þetta skuluð þér ætíð gjöra fyrir þá, sem iðrast og skírðir eru í mínu nafni. Og þér skuluð gjöra það til minningar um blóð mitt, sem ég hef úthellt fyrir yður, svo að þér berið því vitni fyrir föðurnum, að þér hafið mig ávallt í huga. Og ef þér hafið mig ávallt í huga, skal andi minn ætíð vera með yður.
- 12 Og ég gef yður boðorð um að gjöra þetta. Og blessaðir eruð þér, ef þér gjörið þetta ætíð, því að þér byggðið á bjargi mínu.
- 13 En hver sá yðar á meðal, sem gjörir meira eða minna en þetta, byggir ekki á bjargi mínu, heldur byggir á sendnum grunni. Og þegar regnið fellur, flóðin koma og vindar blása og bylja á þeim, þá munu þeir falla og hlið heljar standa þegar opin til að taka við þeim.
- 14 Blessaðir eruð þér því ef þér haldið boðorð mín, sem faðirinn hefur boðið mér að gefa yður.
- 15 Sannlega, sannlega segi ég yður, að þér verðið að halda vöku yðar og biðja án afláts, svo að djöfullinn freisti yðar ekki og leiði yður ánauðug burt.
- 16 Og eins og ég hef beðið með yður, þannig skuluð þér og biðja í kirkju minni meðal þeirra, sem iðrast og eru skírðir í mínu nafni. Sjá ég er ljósið. Ég hef sýnt yður fordæmi.
- 17 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð til lærisveina sinna, sneri hann sér aftur að mannföldanum og sagði við hann:
- 18 Sjá, sannlega, sannlega segi ég yður, að þér verðið að halda vöku yðar og biðja án afláts, svo að þér fallið ekki í freistni. Því að Satan þráir að eignast yður til að sálða yður eins og hveiti.
- 19 Þess vegna verðið þér ávallt að biðja til föðurins í mínu nafni —
- 20 Og hvers sem þér biðjið föðurinn í mínu nafni, sem er rétt, og í trú, að þér hljótið það, sjá, það mun yður hlotnast.
- 21 Biðjið með fjölskyldum yðar til föðurins, ætíð í mínu nafni, svo að eiginkonur yðar og börn megi blessuð verða.
- 22 Og sjá. Þér skuluð koma oft saman. Og þér skuluð ekki banna neinum manni að koma til yðar, þegar þér komið saman, heldur leyfið þeim að koma til yðar og bannið þeim það ekki —

And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

- 23 Og þér skuluð biðja fyrir þeim, en ekki vísa þeim burt. Og fari svo, að þeir komi oft, skuluð þér biðja til föðurins fyrir þeim, í mínu nafni.
- 24 Haldið því ljósi yðar á loft, til að það lýsi heiminum. Sjá, ég er ljósið, sem þér skuluð halda á loft — það sama og þér hafið séð mig gjöra. Sjá, þér sjáið, að ég hef beðið til föðurins, þér hafið öll orðið vitni að því.
- 25 Og þér sjáið, að ég hef boðið, að ekkert yðar skuli fara burt, heldur hef ég boðið yður að koma til mín, svo að þér mættuð finna og sjá. Já, slíkt hið sama skuluð þér gjöra gagnvart heiminum. Og hver sá, sem brýtur þetta boðorð, lætur leiða sig í freistni.
- 26 Og nú bar svo við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð, beindi hann augum sínum aftur að lærisveinunum, sem hann hafði valið, og sagði við þá:
- 27 Sjá, sannlega, sannlega segi ég yður, að ég gef yður annað boðorð, en síðan verð ég að fara til föður míns til að uppfylla önnur boðorð, sem hann hefur gefið mér.
- 28 Og sjá, þetta er boðorðið, sem ég gef yður, að þér vísitandi leyfið engum óverðugum að þiggja hold mitt og blóð, þegar þér veitið það —
- 29 Því að hver sá, sem óverðugur etur og drekkur hold mitt og blóð, etur og drekkur sálu sinni til fordæmingar. Ef þér þess vegna vitið, að einhver er óverðugur þess að eta og drekka af holdi mínu og blóði, þá skuluð þér banna honum það.
- 30 Þó skuluð þér ekki kasta honum burt frá yður, heldur skuluð þér þjóna honum og biðja til föðurins fyrir honum í mínu nafni. Og fari svo, að hann iðrist og láti skírast í mínu nafni, þá skuluð þér taka á móti honum og veita honum af holdi mínu og blóði.
- 31 En iðrist hann ekki, skal hann ekki teljast meðal fólks míns, svo að hann tortími ekki fólki mínu. Því að sjá. Ég þekki sauði mína og veit tölu þeirra.

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.

- 32 Þó skuluð þér ekki vísa honum út úr samkunduhúsum yðar eða bænastöðum, því að slíkum skuluð þér halda áfram að þjóna. Því að þér vitið ekki, nema þeir snúi til baka og iðrist og komi til mín í einlægum ásetningi, og ég mun gjöra þá heila. Og þér skuluð vera tæki til að færa þeim sáluhjálp.
- 33 Varðveitið því þessi orð, sem ég hef gefið yður, svo að þér verðið ekki leiddir til dóms. Því að vei sé þeim, sem faðirinn fordæmir.
- 34 Og ég gef yður þessi boðorð vegna sundurlyndisins, sem verið hefur meðal yðar. Og blessaðir eruð þér, ef ekkert sundurlyndi er meðal yðar.
- 35 Og nú fer ég til föðurins, því að yðar vegna er óhjákvæmilegt, að ég fari til föðurins.
- 36 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði lokið þessum orðum, snerti hann með hendi sinni lærisveinana, sem hann hafði útvalið, einn af öðrum, já, þar til hann hafði snert þá alla, og hann talaði til þeirra, um leið og hann snerti þá.
- 37 En mannföldinn heyrði ekki orðin, sem hann mælti. Þess vegna bar hann þeim ekki vitni. En lærisveinarnir báru því vitni, að hann veitti þeim vald til að veita heilagan anda. Og ég mun sýna yður síðar, að sú frásögn er sönn.
- 38 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði snert þá alla, dró ský á loft og yfirskyggni mannföldann, svo að hann gat ekki séð Jesú.
- 39 Og meðan skugginn grúfði yfir fólkinu, hvarf hann því og sté upp til himins. Og lærisveinarnir sáu og báru því vitni, að hann sté aftur upp til himins.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.

Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.

And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.

3 Nefí 19

- 1 Og nú bar svo við, að eftir að Jesús var stigin upp til himins, dreifðist mannfjöldinn, og hver maður tók konu sína og börn og sneri til heimilis síns.
- 2 Og það spurðist samstundis meðal fólksins, áður en dimmt var orðið, að mannfjöldinn hefði séð Jesú og hann hefði þjónað þeim og mundi einnig birtast mannfjöldanum á degi komanda.
- 3 Já, og fréttin um Jesú var að berast alla nóttina. Og boð var látið ganga til fólksins, þannig að margir, já, mikill fjöldi, lagði hart að sér alla nóttina til að geta verið daginn eftir á þeim stað, sem Jesús mundi birtast mannfjöldanum.
- 4 Og svo bar við, að næsta dag, þegar mannfjöldinn var saman kominn, sjá, Nefí og bróðir hans, sem hann hafði reist upp frá dauðum og hét Tímóteus, einnig sonur hans, sem hét Jónas, einnig Matóní og Matónía, bróðir hans, Kúmen, Kúmenóní, Jeremía, Semnon, Jónas, Sedekía og Jesaja — en þetta voru nöfn lærisveinanna, sem Jesús hafði útvalið — og svo bar við, að þeir komu og stóðu mitt á meðal fjöldans.
- 5 Og sjá. Mannfjöldinn var svo mikill, að þeir létu skipta honum í tólf hópa.
- 6 Og hinir tólf kenndu mannfjöldanum. Og sjá. Þeir létu mannfjöldann krjúpa á yfirborði jarðar og biðja til föðurins í nafni Jesú.
- 7 Og lærisveinarnir báðu einnig til föðurins í nafni Jesú. Og svo bar við, að þeir risu á fætur og veittu fólkinu þjónustu.
- 8 Og þegar þeir höfðu haft yfir sömu orðin og Jesús hafði mælt — og í engu breytt frá þeim orðum, sem Jesús hafði mælt — sjá, þá krupu þeir aftur og báðu til föðurins í nafni Jesú.

3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

- 9 Og þeir báðu um það, sem þeir þráðu heitast. Þeir þráðu, að heilagur andi mundi veitast þeim.
- 10 Og er þeir höfðu þannig beðið, fóru þeir niður að vatnsbakkanum, og mannfjöldinn fylgdi þeim.
- 11 Og svo bar við, að Nefí sté niður í vatnið og lét skírast.
- 12 Og hann sté upp úr vatninu og tók að skíra. Og hann skírði alla þá, sem Jesús hafði útvalið.
- 13 Og svo bar við, að þegar þeir voru allir skírðir og höfðu stigið upp úr vatninu, kom heilagur andi yfir þá, og þeir fylltust heilögum anda og eldi.
- 14 Og sjá. Svo var sem eldur umlyki þá. Og hann kom frá himni, og mannfjöldinn sá það og bar vitni um það. Og englar komu af himni ofan og þjónuðu þeim.
- 15 Og svo bar við, að á meðan englarnir þjónuðu lærisveinunum, sjá, þá kom Jesús og stóð mitt á meðal þeirra og þjónaði þeim.
- 16 Og svo bar við, að hann talaði til mannfjöldans og bauð fólkinu að krjúpa á ný til jarðar, og hann bauð einnig lærisveinum sínum að krjúpa til jarðar.
- 17 Og svo bar við, að þegar þau höfðu öll kropsið á kné, bauð hann lærisveinunum að biðja.
- 18 Og sjá. Þeir tóku að biðja, og þeir báðu til Jesú og kölluðu hann Drottin sinn og Guð sinn.
- 19 Og svo bar við, að Jesús vék frá þeim, gekk örlítið afsíðis, laut til jarðar og sagði:
- 20 Faðir, ég þakka þér fyrir að hafa veitt þeim, sem ég hef útvalið, heilagan anda. Og það er vegna trúar þeirra á mig, að ég hef útvalið þá úr heiminum.
- 21 Faðir, ég bið þig að veita öllum þeim, sem á orð þeirra trúa, heilagan anda.

And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.

- 22 Faðir, þú hefur veitt þeim heilagan anda, vegna þess að þeir trú á mig. Og þú sérð, að þeir trú á mig, vegna þess að þú heyrir til þeirra, og þeir biðja til mín. Og þeir biðja til mín, vegna þess að ég er með þeim.
- 23 Og nú bið ég, faðir, til þín fyrir þeim og einnig fyrir öllum þeim, sem orðum þeirra trú, að þeir megi trú á mig, að ég megi vera í þeim eins og þú, faðirinn, ert í mér, að við megum verða eitt.
- 24 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði beðið þannig til föðurins, kom hann til lærisveina sinna. Og sjá. Þeir héldu enn áfram linnulaust að biðja til hans. Og þeir notuðu ekki óþarfa endurtekningar, því að þeim var gefið, hvers skyldi biðja, og þeir voru fullir af djúpri þrá.
- 25 Og svo bar við, að Jesús blessaði þá, er þeir báðu til hans. Og hann brosti við þeim, og ljóminn af ásjónu hans geislaði yfir þá. Og sjá. Þeir voru jafn hvítir og ásjóna og klæði Jesú voru. Og sjá. Það var hvítara en allt annað, sem hvítt er, já, ekkert á jörðu gat verið jafn hvítt og það.
- 26 Og Jesús sagði við þá: Haldið áfram að biðja, og þeir linntu ekki bæn sinni.
- 27 Og hann sneri frá þeim aftur og gekk örlítið afsíðis, laut til jarðar og bað enn á ný til föðurins og sagði:
- 28 Faðir, ég þakka þér fyrir að hafa hreinsað þá, sem ég hef útvalið vegna trúar þeirra, og ég bið fyrir þeim og einnig fyrir þeim, sem trú munu orðum þeirra, að þeir megi hreinsast í mér fyrir trúna á orð þeirra, já, eins og þeir eru hreinir orðnir í mér.
- 29 Faðir, ég bið ekki fyrir heiminum, heldur fyrir þeim, sem þú hefur gefið mér úr heiminum vegna trúar þeirra, að þeir megi hreinir verða í mér, að ég megi vera í þeim eins og þú, faðir, ert í mér, að við megum verða eitt, að ég megi dýrðlegur verða í þeim.
- 30 Og þegar Jesús hafði mælt þessi orð, kom hann aftur til lærisveinanna. Og sjá. Þeir báðu enn staðfastir og án afláts til hans. Og enn brosti hann við þeim. Og sjá. Þeir voru hvítir, já, eins og Jesús.

Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.

And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:

Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.

Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.

- 31 Og svo bar við, að hann gekk enn afsíðis og bað til föðurins —
- 32 En engin tunga fær mælt þau orð, sem hann bað, né heldur getur nokkur maður ritað þau orð, sem hann bað.
- 33 Og mannföldinn heyrði og bar vitni. Og hjörtu fólksins voru opin, og það skildi í hjörtum sínum orðin, sem hann bað.
- 34 En engu að síður voru þau orð, sem hann bað, svo mikil og undursamleg, að ekki er unnt að skrá þau, né heldur getur maðurinn mælt þau af munni fram.
- 35 Og svo bar við, að þegar Jesús hafði lokið bæn sinni, gekk hann enn til lærisveinanna og sagði við þá: Svo mikla trú hef ég aldrei séð meðal allra Gyðinga, en vegna vantrúar þeirra gat ég ekki sýnt þeim jafn mikil kraftaverk.
- 36 Sannlega segi ég yður, að enginn þeirra hefur séð jafn mikilfenglega hluti og þér hafið séð, né heldur hafa þeir heyrt jafn stórfenglega hluti og þér hafið heyrt.

And it came to pass that he went again a little way off and prayed unto the Father;

And tongue cannot speak the words which he prayed, neither can be written by man the words which he prayed.

And the multitude did hear and do bear record; and their hearts were open and they did understand in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the words which he prayed that they cannot be written, neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying he came again to the disciples, and said unto them: So great faith have I never seen among all the Jews; wherefore I could not show unto them so great miracles, because of their unbelief.

Verily I say unto you, there are none of them that have seen so great things as ye have seen; neither have they heard so great things as ye have heard.

3 Nefí 20

- 1 Og svo bar við, að hann bauð mannfjöldanum og einnig lærisveinum sínum að láta af bænum sínum. En hann bauð þeim að biðja án afláts í hjörtum sínum.
- 2 Og hann bauð þeim að rísa og standa á fætur. Og þeir risu og stóðu á fætur.
- 3 Og svo bar við, að hann braut brauðið á ný, blessaði það og gaf lærisveinum það að eta.
- 4 Og þegar þeir höfðu neytt þess, bauð hann þeim að brjóta brauð og gefa mannfjöldanum.
- 5 Og þegar þeir höfðu gefið mannfjöldanum, gaf hann þeim einnig vín að drekka og bauð þeim að gefa mannfjöldanum.
- 6 Nú höfðu hvorki lærisveinarnir né mannfjöldinn komið með nokkurt brauð eða vín —
- 7 En vissulega gaf hann þeim brauð að eta og einnig vín að drekka.
- 8 Og hann sagði við þá: Sá, sem etur þetta brauð, etur af líkama mínum fyrir sál sína, og sá, sem drekkur þetta vín, drekkur af blóði mínu fyrir sál sína. Og sál hans mun aldrei hungra né þyrsta, heldur skal mett vera.
- 9 Þegar allur mannfjöldinn hafði etið og drukkið, sjá, þá fylltust þau andanum, hrópuðu einum rómi og gáfu Jesú dýrðina, sem þeir bæði sáu og heyrðu.
- 10 Og svo bar við, að þegar allir höfðu gefið Jesú dýrðina, sagði hann við þá: Sjá, nú leiði ég til lykta það boðorð, sem faðirinn bauð mér varðandi þetta fólk, sem er leifar Ísraelsættar.
- 11 Þér munið, að ég talaði til yðar og sagði, að þegar orð Jesaja uppfylltust — sjá, þau eru skráð, þér hafið þau fyrir yður og þess vegna skuluð þér kynna yður þau —
- 12 Og sannlega, sannlega segi ég yður, að þegar þau verða uppfyllt, þá uppfyllist sáttmálinn, sem faðirinn gjörði við þjóð sína, ó Ísraelsætt.

3 Nephi 20

And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.

And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.

And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.

And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.

And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.

Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;

But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.

And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.

Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.

And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.

Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—

And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

- 13 Og þá skal leifunum, sem tvístrað verður um allt yfirborð jarðar, safnað saman úr austri og vestri og úr suðri og norðri. Og þær munu leiddar til þekkingar á Drottni Guði sínum, sem hefur endurleyst þær.
- 14 Og faðirinn hefur boðið mér að gefa yður þetta land til eignar.
- 15 Og ég segi yður, að ef Þjóðirnar iðrast ekki eftir þá blessun, sem þær munu hljóta, eftir að þær hafa tvístrað þjóð minni —
- 16 Já, þá munuð þér, sem eruð leifar af húsi Jakobs, fara á meðal þeirra. Og þér skuluð vera mitt á meðal þeirra, á meðal margra. Og þér skuluð vera á meðal þeirra sem ljón á meðal skógardýra og sem ungt ljón í sauðahjörð, en það treður niður, þar sem það veður yfir, og rífur sundur, og enginn fær nokkru bjargað.
- 17 Þú munt ná yfirhöndinni gagnvart mótstöðumönnum þínum, og allir óvinir þínir munu afmáðir verða.
- 18 Og ég mun safna saman þjóð minni, eins og maðurinn safnar bindinum á þreskigólfið.
- 19 Því að ég mun gjöra þjóð minni, sem faðirinn hefur gjört sáttmála við, já, ég mun gjöra henni horn úr járn og klaufir úr eiri. Og þú skalt sundur merja margar þjóðir, en ég mun helga Drottni ránsfeng þeirra, eignir þeirra helga ég Drottni allrar jarðarinnar. Og sjá. Ég er sá, sem þetta gjörir.
- 20 Og svo ber við, segir faðirinn, að sverð réttvísi minnar mun vofa yfir þeim þann dag. Og ef þeir iðrast ekki, mun það falla yfir þá, segir faðirinn, já, yfir allar þjóðir Þjóðanna.
- 21 Og svo ber við, að ég mun festa þjóð mína í sessi, ó Ísraelsætt!
- 22 Og sjá! Ég mun festa þessa þjóð í sessi í þessu landi til uppfyllingar sáttmálanum, sem ég gjörði við föður yðar Jakob. Og það skal vera ný Jerúsalem. Og kraftar himins munu vera mitt á meðal þessarar þjóðar. Já, jafnvel ég mun vera mitt á meðal yðar.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

- 23 Sjá. Ég er sá, sem Móse talaði um, er hann sagði: Spámann mun Drottinn Guð þinn upp vekja meðal yðar, einn bræðra yðar, slíkan sem ég er. Á allt, sem hann segir, skuluð þér hlýða. Og svo mun verða, að sérhver sál, sem ekki hlýðir á þennan spámann, skal útilokuð frá lýðnum.
- 24 Sannlega segi ég yður, já, að allir spámennirnir, frá Samúel og þeir, sem á eftir komu, allir þeir, sem talað hafa, þeir hafa vitnað um mig.
- 25 Og sjá. Þér eruð börn spámannanna og af húsi Ísraels, og þér tilheyrið sáttmálanum, sem faðirinn gjörði við feður yðar, er hann sagði við Abraham: Af þínu afkvæmi skulu allar ættkvíslir jarðar blessun hljóta.
- 26 Fyrir yður hefur faðirinn allra fyrst uppvakið mig og sent mig til að blessa yður með því að snúa sérhverjum yðar frá misgjörðum sínum. Og þetta er vegna þess, að þér eruð börn sáttmálans —
- 27 Og eftir að þér höfðuð hlotið blessun, þá uppfyllti faðirinn sáttmálann, sem hann gjörði við Abraham, en þar segir: Af þínu afkvæmi skulu allar ættkvíslir jarðar blessun hljóta — með úthellingu heilags anda yfir Þjóðirnar fyrir mitt tilstilli, og sú blessun handa Þjóðunum mun gjöra þær öllum öðrum máttugri, gjöra þeim kleift að dreifa þjóð minni, ó Ísraelsætt!
- 28 Og þær munu verða svipa á íbúa þessa lands. En ef fólkið herðir hjörtu sín gegn mér eftir að hafa meðtekið fyllingu fagnaðarerindis míns, þá mun ég láta misgjörðir þess koma því í koll, segir faðirinn.
- 29 Og ég mun minnast sáttmálans, sem ég gjörði við þjóð mína. Og ég hef gjört sáttmála við þá um að ég muni safna þeim saman á sínum tíma, að ég muni gefa þeim aftur land feðra sinna til eignar, sem er land Jerúsalem, hið fyrirheitna land þeirra að eilífu, segir faðirinn.
- 30 Og svo ber við, að sá tími kemur, þegar fylling fagnaðarerindis míns verður boðuð þeim —
- 31 Og þeir skulu trúá á mig, að ég er Jesús Kristur, Guðssonurinn, og biðja til föðurins í mínu nafni.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that every soul who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.

And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

32 Þá munu varðmenn þeirra hefja upp raust sína. Einum rómi munu þeir syngja, því að þeir munu sjá með eigin augum.

33 Þá mun faðirinn safna þeim aftur saman og gefa þeim Jerúsalem sem erfðaland.

34 Þá munu þeir hefja gleðisöng — Syngið saman, þér eyðirústir Jerúsalem, því að faðirinn hefur huggað lýð sinn, leyst Jerúsalem.

35 Faðirinn hefir gjört beran heilagan armlegg sinn í augsýn allra þjóða, og öll endimörk jarðar skulu sjá hjálpræði föðurins. Og faðirinn og ég erum eitt.

36 Og þá mun verða að veruleika það, sem ritað er: Vakna þú, vakna þú, íklæð þig styrkleik þínum, ó Síon! Klæð þig skartklæðum þínum, ó Jerúsalem, þú hin heilaga borg, því að enginn óumskorinn eða óhreinn skal frammar inn í þig ganga!

37 Hrist af þér rykið, rís upp og sest í sæti þitt, ó Jerúsalem! Losa þú af þér hálsfjötra þína, þú hin hertekna dóttir, ó, dóttirin Síon!

38 Því að svo segir Drottinn: Þér ofurselduð yður fyrir ekkert, og þér skuluð og án silfurs leystir verða.

39 Sannlega, sannlega segi ég yður, að lýður minn skal þekkja nafn mitt. Já, á þeim degi skal hann vita, að ég er sá, sem talar.

40 Og þá munu þeir segja: Hversu yndislegir eru á fjöllunum fætur fagnaðarboðans, sem friðinn kunngjörir, gleðitíðindin flytur, hjálpræðið boðar og segir við Síon: Guð þinn er sestur að völdum!

41 Og þá mun heyrast hrópað: Farið burt, farið burt, gangið út þaðan, snertið ekkert óhreint! Gangið burt þaðan! Verið hrein, þér, sem berið ker Drottins!

42 Því að eigi skuluð þér í flýti brott ganga né fara með skyndingu, því að Drottinn fer fyrir yður og Guð Ísraels verður bakvörður yðar.

43 Sjá, þjónn minn mun giftusamur verða, hann mun verða mikill og veglegur og mjög hátt upp hafinn.

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.

44 Á sama hátt og margir urðu furðu lostnir við að sjá þig — ásýnd hans var afskræmdari en nokkurs manns svo og mynd hans framar en nokkurs af mannanna sonum —

45 Eins mun hann vekja undrun margra þjóða. Konunga mun setja þögla gagnvart honum, því að þeir munu sjá það, sem þeim hefur aldrei verið sagt frá, og verða þess áskynja, er þeir hafa aldrei heyrt.

46 Sannlega, sannlega segi ég yður, að allt þetta mun vissulega verða, já, eins og faðirinn hefur boðið mér. Þá mun sá sáttmáli, sem faðirinn hefur gjört við þjóð sína, uppfyllast. Og þá mun þjóð mín byggja Jerúsalem á ný, og hún mun verða erfðaland þeirra.

As many were astonished at thee—his visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men—

So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him, for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall surely come, even as the Father hath commanded me. Then shall this covenant which the Father hath covenanted with his people be fulfilled; and then shall Jerusalem be inhabited again with my people, and it shall be the land of their inheritance.

3 Nefí 21

- 1 Og sannlega segi ég yður, að ég gef yður tákni, svo að þér megið þekkja þann tíma, þegar allt þetta mun eiga sér stað — þegar ég mun safna saman þjóð minni eftir langæja tvístrun, ó Ísraelsætt, og mun aftur stofnsetja mína Síon meðal þeirra —
- 2 Og sjá. Þessi tákni mun ég gefa yður — því að sannlega segi ég yður, að þegar þetta, sem ég boða yður og sem ég hér eftir boða yður sjálfur og sem með krafti heilags anda, sem faðirinn mun veita yður, mun kunngjört Þjóðunum, svo að þær fái vitneskju um þessa þjóð, sem er leifar af húsi Jakobs, og um þessa þjóð mína, sem þeir munu tvístra —
- 3 Sannlega, sannlega segi ég yður, að þegar faðirinn kunngjörir þeim þessa hluti — en frá föðurnum berst það frá þeim til yðar —
- 4 Því að það er samkvæmt visku föðurins, að þeir skjóta rótum í þessu landi, og fyrir kraft föðurins að þeir verði frjáls þjóð, svo að þetta megi frá þeim berast til niðja yðar og sáttmáli föðurins, sem hann gjörði við þjóð sína, ó Ísraelsætt, megi uppfyllast —
- 5 Þegar þessi verk og önnur, sem unnin verða síðar, munu því berast frá Þjóðunum til niðja yðar, sem hnigna mun í vantrú vegna misgjörða —
- 6 Því að þannig þóknast föðurnum, að það berist frá Þjóðunum, svo að hann geti sýnt Þjóðunum kraft sinn, til þess að Þjóðirnar, ef þær herða ekki hjörtu sín, megi iðrast og koma til mín og láta skírast í mínu nafni og þekkja hin sönnu kenningaratriði mín og megi teljast meðal þjóðar minnar, ó Ísraelsætt —
- 7 Og þegar þetta verður, þegar niðjar þínir fá vitneskju um þetta — verður það þeim tákni, og þeir fá að vita, að verk föðurins er þegar hafið til uppfyllingar sáttmálanum, sem hann gjörði við þá þjóð, sem er af Ísraelsætt.

3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

And when these things come to pass that thy seed shall begin to know these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the people who are of the house of Israel.

- 8 Og þegar sá dagur kemur, þá mun konunga setja hljóða, því að þeir munu sjá það, sem þeim hefur aldrei verið sagt frá, og verða þess áskynja, er þeir hafa aldrei heyrt.
- 9 Því að þann dag mun faðirinn, mín vegna, vinna verk meðal þeirra, sem verða mun mikið og undursamlegt, en meðal þeirra verða samt þeir, sem ekki munu trú á því, þó að þeim verði boðað það.
- 10 En sjá. Líf þjóns míns verður í minni hendi. Þess vegna munu þeir ekki skaða hann, þó að hann verði afskræmdur þeirra vegna. En ég mun gjöra hann heilan, því að ég mun sýna þeim, að viska mín er meiri en slægð djöfulsins.
- 11 Þess vegna mun svo við bera, að allir þeir, sem ekki vilja trú á orðum mínum, sem er Jesús Kristur, en hann mun faðirinn láta færa Þjóðunum þau og gefa honum kraft til að færa þau Þjóðunum, (það mun gjörast eins og Móse sagði), þeir munu útilokaðir frá þjóð minni, sem sáttmálanum tilheyrir —
- 12 Og lýður minn, sem er leifar Jakobs, mun vera á meðal Þjóðanna. Já, mitt á meðal þeirra sem ljón á meðal skógardýra og sem ungt ljón í sauðahjörð, en það treður niður, þar sem það veður yfir, og rifur sundur, og enginn fær nokkru bjargað.
- 13 Þeir munu ná yfirhöndinni gagnvart mótstöðumönnum sínum, og allir óvinir þeirra munu afmáðir verða.
- 14 Já, vei sé Þjóðunum, ef þær iðrast ekki. Því að svo ber við á þeim degi, segir faðirinn, að ég mun eyða öllum þínum hestum mitt á meðal ykkar og tortíma vögnum þínum —
- 15 Og ég mun eyða borgum lands þíns og rífa niður öll virki þín.
- 16 Og ég mun uppræta allan galdur í landi þínu, og spásagnamenn skulu eigi frammar hjá þér vera —
- 17 Og ég mun einnig eyða skurðmyndum þínum og standmyndum þínum mitt á meðal ykkar, og þú skalt ekki frammar falla fram fyrir handaverki þínu —
- 18 Og ég mun slíta upp skógarlundi þína, þá er til eru, og tortíma borgum þínum.

And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.

- 19 Og svo mun fara, að allar lygar, blekkingar og öfund, eigingirni, prestaslægð og hórdómur mun hverfa.
- 20 Og svo mun bera við, segir faðirinn, að á þeim degi mun ég útiloka frá þjóð minni, ó Ísraelsætt, alla þá, sem ekki vilja iðrast og koma til míns elskaða sonar —
- 21 Og ég mun láta réttláta reiði og heift bitna á þeim eins og á heiðingjum, er eigi hafa hlýðnast.
- 22 En vilji þeir iðrast og hlýða á orð mín og herði þeir ekki hjörtu sín, mun ég stofna kirkju mína meðal þeirra, og þeir munu komast undir sáttmálann og verða taldir með leifum Jakobs, sem ég hef gefið þetta land til eignar —
- 23 Og þeir munu aðstoða þjóð mína, leifar Jakobs ásamt öllum þeim af Ísraelsætt, sem koma munu, við að reisa borg, sem nefnd verður Nýja Jerúsalem.
- 24 Og þá munu þeir aðstoða þjóð mína við að safna saman til hinnar Nýju Jerúsalem þeim, sem dreifðir eru um allt landið.
- 25 Og þá munu kraftar himins verða á meðal þeirra. Og ég mun einnig verða mitt á meðal þeirra.
- 26 Og þann dag skal verk föðurins hefjast, já, þegar þetta fagnaðarerindi mun boðað leifum þessarar þjóðar. Sannlega segi ég yður, að þann dag skal verk föðurins hefjast meðal allrar hinnar dreifðu þjóðar minnar, já, jafnvel meðal hinna týndu kynkvísla, sem faðirinn leiddi burt frá Jerúsalem.
- 27 Já, verkið skal hefjast meðal allrar hinnar dreifðu þjóðar minnar, og faðirinn mun greiða þeim veginn til mín, til að þeir geti ákallað föðurinn í mínu nafni.
- 28 Já, þá skal verkið hefjast og faðirinn verður meðal allra þjóða og greiðir því veg, að þjóð hans geti safnast heim til erfðalands síns.
- 29 Og þau skulu koma frá öllum þjóðum. Og þau skulu eigi í flýti brott ganga né fara með skyndingu, því að ég fer fyrir þeim, segir faðirinn, og ég verð bakvörður þeirra.

And it shall come to pass that all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at that day whosoever will not repent and come unto my Beloved Son, them will I cut off from among my people, O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them, even as upon the heathen, such as they have not heard.

But if they will repent and hearken unto my words, and harden not their hearts, I will establish my church among them, and they shall come in unto the covenant and be numbered among this the remnant of Jacob, unto whom I have given this land for their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of Jacob, and also as many of the house of Israel as shall come, that they may build a city, which shall be called the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may be gathered in, who are scattered upon all the face of the land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence at that day, even when this gospel shall be preached among the remnant of this people. Verily I say unto you, at that day shall the work of the Father commence among all the dispersed of my people, yea, even the tribes which have been lost, which the Father hath led away out of Jerusalem.

Yea, the work shall commence among all the dispersed of my people, with the Father to prepare the way whereby they may come unto me, that they may call on the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the Father among all nations in preparing the way whereby his people may be gathered home to the land of their inheritance.

And they shall go out from all nations; and they shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go before them, saith the Father, and I will be their rearward.

3 Nefí 22

- 1 Og þá mun það, sem skráð er, verða að veruleika: Fagna, þú óbyrja, sem ekki hefur fætt. Hef upp gleðisöng, lát við kveða fagnaðaróp, þú sem eigi hefur haft fæðingarhríðir. Því að börn hinnar yfirgefnu munu verða fleiri en giftu konunnar, segir Drottinn.
- 2 Víkka þú út tjald þitt, og lát þá þenja út tjaldúka búðar þinnar. Hlíf þér eigi, gjör stög þín lengri og stikur þínar styrkari —
- 3 Því að þú munt útbreidast til hægri og vinstri, og niðjar þínir munu erfa Þjóðirnar og byggja hinar eyddu borgir.
- 4 Óttast eigi, því að þú skalt eigi þurfa að fyrirverða þig né verða þér til minnkunnar, því þú munt eigi smánuð verða. Því að þú skalt gleyma blygðun æsku þinnar og hvorki álasa æsku þinni né minnast smánar ekkjudóms þíns framar.
- 5 Því að skapari þinn, eiginmaður þinn, hann er nefndur Drottinn hersveitanna, og lausnari þinn, hinn heilagi Ísraels. Guð gjörvallrar jarðarinnar skal hann kallaður.
- 6 Því að Drottinn kallaði þig yfirgefna konu og harmþrungna, og æskunnar brúði, þegar þér var hafnað, segir Guð þinn.
- 7 Skamma stund yfirgaf ég þig, en með mikilli miskunnsemi sameina ég þig.
- 8 Með votti af reiði byrgði ég auglit mitt fyrir þér um stund, en af ævarandi gæsku miskunna ég þér, segir endurlausnari þinn, Drottinn.
- 9 Því að þetta er mér sem Nóaflóðið. Á sama hátt og ég hef svarið, að Nóaflóð skuli ekki framar ganga yfir jörðina, eins hef ég svarið að reiðast þér ekki.
- 10 Því að fjöllin munu færast úr stað og hálsarnir riða, en gæska mín mun eigi hverfa þér, né heldur mun friðarsáttmála mínum raskað, segir miskunnari þinn, Drottinn.
- 11 Ó, þú sem ert aðþrengd, veðurbarin og án huggunar. Sjá, eðalsteina legg ég í hleðslur þínar og hleð grunnmúra þína safirsteinum.

3 Nephi 22

And then shall that which is written come to pass: Sing, O barren, thou that didst not bear; break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail with child; for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord.

Enlarge the place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thy habitations; spare not, lengthen thy cords and strengthen thy stakes;

For thou shalt break forth on the right hand and on the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make the desolate cities to be inhabited.

Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame; for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more.

For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the God of the whole earth shall he be called.

For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God.

For a small moment have I forsaken thee, but with great mercies will I gather thee.

In a little wrath I hid my face from thee for a moment, but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy Redeemer.

For this, the waters of Noah unto me, for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth, so have I sworn that I would not be wroth with thee.

For the mountains shall depart and the hills be removed, but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord that hath mercy on thee.

O thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted! Behold, I will lay thy stones with fair colors, and lay thy foundations with sapphires.

- 12 Og ég gjöri glugga þína úr jaspis, hlið þín úr roðasteinum og legg útjaðra þína dýrindis steinum.
- 13 Og öll börn þín verða frædd um Drottin, og mikill verður friður barna þinna.
- 14 Þú skalt rótföst í réttlæti og fjarri öllu ofríki — því að þú þarft ekki að óttast — og fjarlæg skelfingu, því að hún skal ekki nærri þér koma.
- 15 Sjá, óvinir þínir munu vissulega safnast saman gegn þér, en ekki að mínum vilja. Hverjir þeir, sem safnast saman gegn þér, munu falla þín vegna.
- 16 Sjá, ég skapaði smiðinn, sem blæs að kolaeldinum og framleiðir verkfæri til sinnar notkunar, og ég skóp eyðandann sem leggur í eyði.
- 17 Engin vopn, sem smíðuð verða á móti þér, skulu fá þrifist, og allar tungur, sem fella yfir þig smánardóm, skalt þú kveða niður. Þetta er arfur þjóna Drottins, og réttlæti þeirra er frá mér komið, segir Drottinn.

And I will make thy windows of agates, and thy gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou shalt be far from oppression for thou shalt not fear, and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against thee, not by me; whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.

No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall revile against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.

3 Nefí 23

- 1 Og sjá. Ég segi yður, að þér ættuð að kanna þessa hluti. Já, ég gef yður fyrimæli um að kanna þetta af kostgæfni, því að mikil eru orð Jesaja.
- 2 Því að vissulega talaði hann um allt, er varðaði þjóð mína, sem er af Ísraelsætt. Því hlýtur hann einnig að verða að tala til Þjóðanna.
- 3 Og allt, sem hann mælti, hefur gerst og mun gerast, já, í samræmi við orð hans.
- 4 Gefið því gaum að orðum mínum. Skráið það, sem ég hef sagt yður, og þegar faðirinn vill, mun það berast Þjóðunum.
- 5 Og hver sá, sem hlýða vill orðum mínum og iðrast og lætur skírast, sá hinn sami mun frelsast. Kannið spámennina, því að þeir eru margir, sem um þetta vitna.
- 6 Og nú bar svo við, að þegar Jesús hafði mælt þessi orð, hélt hann áfram og sagði við þá, eftir að hann hafði útlagt fyrir þeim allar þær ritningar, sem þeir höfðu móttakið: Sjá, ég vil, að þér skráið aðrar ritningar, sem þér hafið ekki.
- 7 Og svo bar við, að hann sagði við Nefí: Fær þú mér heimildirnar, sem þú hefur haldið.
- 8 Og þegar Nefí hafði fært honum heimildirnar og lagt þær fyrir hann, leit hann á þær og sagði:
- 9 Sannlega segi ég yður, að ég bauð þjóni mínum, Lamanítanum Samúel, að vitna fyrir þessari þjóð, að þann dag, er faðirinn mundi dýrðlegt gjöra nafn sitt í mér, þá mundu margir heilagir rísa upp frá dauðum og birtast mörgum og þjóna þeim. Og hann spurði: Var það ekki svo?
- 10 Og lærisveinarnir svöruðu honum og sögðu: Jú, Drottinn, Samúel spáði í samræmi við orð þín, og þau hafa öll komið fram.
- 11 Og Jesús spurði þá: Hvers vegna hafið þér ekki fært það í letur, að margir heilagir risu upp og birtust mörgum og þjónuðu þeim?
- 12 Og svo bar við, að Nefí minntist þess, að þetta hafði ekki verið fært í letur.

3 Nephi 23

And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.

For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.

And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.

Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.

And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.

And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.

And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.

And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:

Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?

And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.

And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

13 Og svo bar við, að Jesús bauð þeim að færa það í letur. Þess vegna var það skráð, eins og hann bauð.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

14 Og nú bar svo við, að þegar Jesús hafði útlagt allar ritningarnar í einu, sem letraðar höfðu verið, bauð hann þeim að kenna það, sem hann hafði útlagt fyrir þá.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

3 Nefí 24

- 1 Og svo bar við, að hann bauð þeim að færa í letur þau orð, sem faðirinn hafði gefið Malakí, og hann skyldi flytja þeim. Og svo bar við, að þegar þau höfðu verið færð í letur, útskýrði hann þau. En þetta eru þau orð, sem hann mælti til þeirra, er hann sagði: Svo sagði faðirinn við Malakí — Sjá, ég sendi sendiboða minn, og hann mun greiða mér veginn. Og skyndilega mun sá Drottinn, sem þér leitið, koma til musteris síns, og engill sáttmálans, sá er þér þráið, sjá, hann kemur, segir Drottinn hersveitanna.
- 2 En hver fær afborið þann dag, er hann kemur? Og hver fær staðist, þegar hann birtist? Því að hann er sem eldur málmbræðslumannsins og sem lútarsalt þvottamannanna.
- 3 Og hann mun sitja og hreinsa og skíra silfrið, og hann mun hreinsa syni Levis og gjöra þá skíra sem gull og silfur, til þess að þeir megi færa Drottni fórn í réttlæti.
- 4 Og þá munu fórnir Júdamanna og Jerúsalembúa verða Drottni þóknanlegar eins og forðum daga, eins og á löngu liðnum árum.
- 5 En ég mun nálgast yður til að halda dóm, og ég mun skjóttur til að vitna gegn seiðskröttum, hórkörlum og meinsærismönnum og gegn þeim, sem hafa af daglaunamönnum, ekkjum og munaðarleysingjum og vísa ókunnum á bug, en óttast mig ekki, segir Drottinn hersveitanna.
- 6 Því að ég er Drottinn og breytist ekki, og þess vegna er yður, sonum Jakobs, ekki eytt.
- 7 Allt frá dögum feðra yðar hafið þér horfið frá helgiathöfnum mínum og ekki gætt þeirra. Snúið yður til mín, þá mun ég snúa mér til yðar, segir Drottinn hersveitanna. En þér spyrjið: Hvernig eigum vér að snúa okkur?
- 8 Á maðurinn að pretta Guð? Þó hafið þér prettað mig. Þér spyrjið: Hvernig höfum vér prettað þig? Í tíund og fórnunum.
- 9 Mikil bölvun hvílir yfir yður, af því að þér hafið prettað mig, öll þjóðin.

3 Nephi 24

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi—Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

10 Færið alla tíundina í forðabúrið, til þess að fæða sé til í húsi mínu, og reynið mig einu sinni á þennan hátt, segir Drottinn hersveitanna, hvort ég lýk ekki upp fyrir yður flóðgáttum himins og úthelli yfir yður slíkri blessun, að þér fáið vart á móti tekið.

11 Og ég mun hasta á átvaglið fyrir yður, til þess að það tortími ekki fyrir yður gróðri jarðar. Ekki skulu heldur þrúgurnar falla af vínviðinum fyrir uppskerutímamann, segir Drottinn hersveitanna.

12 Þá munu allar þjóðir telja yður blessaða, því að landið er dýrindisland, segir Drottinn hersveitanna.

13 Ummæli yðar um mig hafa verið hörð, segir Drottinn. Þó spyrjið þér: Hvað höfum við þá sagt gegn þér?

14 Þér hafið sagt: Það er til einskis að þjóna Guði, eða hvaða ávinning höfum vér af því, að vér varðveittum helgiathafnir hans og gengum í sorgarbúningi fyrir augliti Drottins hersveitanna?

15 Og nú köllum vér hina hrokafullu sæla. Já, þeim sem ranglæti fremja er hampað, já, þeir sem freista Guðs eru jafnvel látnir sleppa.

16 Þá ræddust þeir oft við, sem óttast Drottin, og Drottinn gaf gætur að því og heyrði, og frammi fyrir augliti hans var rituð minningabók yfir þá, sem óttast Drottin og hafa nafn hans hugfast.

17 Og þeir skulu vera mín eign, segir Drottinn hersveitanna, á þeim degi, er ég safna saman eðalsteinum mínum, og ég mun vægja þeim, eins og maður vægir syni sínum, sem þjónar honum.

18 Þá skuluð þér hverfa aftur og greina á milli réttláts manns og rangláts, á milli þess, sem Guði þjónar og hins, sem ekki þjónar honum.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightsome land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

3 Nefí 25

- 1 Því að sjá. Sá dagur kemur, sem mun glóa sem ofn. Og allir hrokafullir og allir þeir, er ranglæti fremja, munu þá vera sem hálmleggir, og dagurinn, sem upp rennur, mun brenna þá til agna, segir Drottinn hersveitanna, svo að hvorki verði eftir af þeim rót né kvistur.
- 2 En yfir yður, sem óttist nafn mitt, mun sonur réttlætisins rísa, með lækningarmátt undir vængjum sínum og þér munuð koma og vaxa upp eins og kálfar á bás.
- 3 Og þér munuð troða undir hina ranglátu, því að þeir munu verða aska undir iljum yðar á þeim degi, er ég hefst handa, segir Drottinn hersveitanna.
- 4 Munið eftir lögmáli Móse þjóns míns, en ég fól honum það á Hóreb, lögmál fyrir allan Ísrael með reglum og ákvæðum.
- 5 Sjá. Ég mun senda yður Elía spámann, áður en hinn mikli og ógurlegi dagur Drottins kemur —
- 6 Og hann mun snúa hjörtum feðranna til barnanna og hjörtum barnanna til feðra sinna, svo að ég komi ekki og ljósti jörðina banni.

3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

3 Nefí 26

- 1 Og nú bar svo við, að eftir að Jesús hafði mælt þessi orð, útskýrði hann þau fyrir mannföldanum. Og hann útskýrði allt fyrir fólkinu, bæði smátt og stórt.
- 2 Og hann sagði: Þessar ritningar, sem þér höfðuð ekki hjá yður, bauð faðirinn mér að gefa yður. Því að það var viska hans, að þær yrðu gefnar komandi kynslóðum.
- 3 Og hann útskýrði allt, já, frá upphafi til þess tíma, er hann kæmi í dýrð sinni — já, allt sem koma ætti á yfirborði jarðar, allt til þess tíma, er frumefnin mundu bráðna í brennandi hita, jörðin vefjast saman líkt og bókfell, og himnar og jörð líða undir lok —
- 4 Já, allt til hins mikla og efsta dags, þegar allir lýðir, kynkvíslir, þjóðir og tungur munu standa frammi fyrir Guði til að verða dæmd af verkum sínum, hvort heldur þau eru góð eða ill —
- 5 Séu þau góð, til upprisu ævarandi lífs, en séu þau ill, til upprisu fordæmingar. Báðar leiðir eru samsíða, önnur til annarrar handarinnar og hin til hinnar, samkvæmt miskunseminni, réttvísinni og heilagleikanum, sem er í Kristi, sem var áður en heimurinn varð til.
- 6 Og ekki er unnt að letra í þessa bók einn hundraðshluta þess, sem Jesús vissulega kenndi lýðnum —
- 7 En sjá. Töflur Nefís geyma meiri hluta þess, sem hann kenndi lýðnum.
- 8 En þetta hef ég skráð, sem er minni hluti þess, sem hann kenndi fólkinu. Og ég hef letrað það í þeim tilgangi, að það berist aftur þessari þjóð frá Þjóðunum, samkvæmt orðum Jesú.
- 9 Og þegar fólkíð hefur meðtekið þetta, en óhjákvæmilegt er, að það fái þetta fyrst til að reyna trú þess, og fari svo, að það trúi þessu, þá skulu stærri hlutir opinberaðir því.
- 10 En fari svo, að það trúi þessu ekki, þá mun hinum stærri hlutum haldið frá því, því til áfellis.

3 Nephi 26

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory—yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.

- 11 Sjá. Ég var að því kominn að færa í letur allt það, sem letrað er á töflur Nefís, en Drottinn bannaði það og sagði: Ég mun reyna trú þjóðar minnar.
- 12 Fyrir því færi ég, Mormón, í letur það, sem Drottinn hefur boðið mér. Og nú lýk ég, Mormón, máli mínu og held áfram að letra það, sem mér hefur verið boðið.
- 13 Ég vil þess vegna, að þér sjáið, að Drottinn kenndi vissulega lýðnum, í þrjá daga. Og eftir það birtist hann fólkinu oft og braut oft brauðið og blessaði það og gaf því.
- 14 Og svo bar við, að hann kenndi og þjónaði börnunum, sem í mannföldanum voru og talað hefur verið um. Og hann losaði um tungur þeirra, og þau mæltu til fedra sinna mikla og undursamlega hluti, jafnvel mikilfenglegri en hann hafði opinberað lýðnum. Og hann losaði um tungur þeirra, svo að þau mættu mæla.
- 15 Og svo bar við, að eftir að hann hafði stigið upp til himins — hið annað sinn, er hann birtist þeim, og hafði farið til föðurins eftir að hafa læknað alla sjúka og lamaða, lokið upp augum hinna blindu og eyrum hinna daufu, já, læknað alls kyns sjúkdóma meðal þeirra og reist mann upp frá dauðum og hafði sýnt þeim kraft sinn og stigið upp til föðurins —
- 16 Sjá, svo bar við, að næsta dag safnaðist mannföldinn saman og bæði sá og heyrði til þessara barna. Já, jafnvel ungbörn luku upp munn sinn og mæltu af munn fram undursamlega hluti. En engum manni leyfðist að færa það í letur, sem þau mæltu.
- 17 Og svo bar við, að lærisveinarnir, sem Jesús hafði valið, hófu upp frá því að skíra alla og kenna öllum, sem til þeirra komu. Og allir, sem skírðir voru í nafni Jesús, fylltust heilögum anda.
- 18 Og margir þeirra sáu og heyrðu ólýsanlega hluti, sem ekki er leyfilegt að letra.
- 19 Og þeir kenndu og þjónuðu hver öðrum. Og þeir áttu allt sameiginlega, og allir breyttu réttlátlega hver við annan.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.

20 Og svo bar við, að þeir gjörðu allt eins og Jesús
hafði boðið þeim.
21 Og þeir, sem skírðir voru í nafni Jesú, nefndust
kirkja Krists.

And it came to pass that they did do all things even
as Jesus had commanded them.

And they who were baptized in the name of Jesus
were called the church of Christ.

3 Nefí 27

- 1 Og svo bar við, að meðan lærisveinar Jesú ferðuðust um og prédikuðu það, sem þeir höfðu bæði heyrt og séð, og skirðu í nafni Jesú, bar svo við, að þeir söfnuðust saman og sameinuðust í máttugri bæn og föstu.
- 2 Og Jesús birtist þeim enn á ný, því að þeir báðu til föðurins í hans nafni. Og Jesús kom og stóð mitt á meðal þeirra og spurði þá: Hvers óskið þér af mér?
- 3 Og þeir svöruðu honum: Drottinn, við viljum, að þú segir okkur, hverju nafni okkur ber að nefna þessa kirkju, því að ágreiningur er meðal fólksins um þetta atriði.
- 4 Og Drottinn sagði við þá: Sannlega, sannlega segi ég yður! Hvers vegna mögla menn og deila um slíkt?
- 5 Hafa þeir ekki lesið ritningarnar, sem segja, að þér verðið að taka á yður nafn Krists, sem er mitt nafn? Því að með því nafni verðið þér kallaðir á efsta degi —
- 6 Og hver, sem tekur á sig mitt nafn og stendur stöðugur allt til enda, mun hólpinn á efsta degi.
- 7 Hvað sem þér þess vegna gjörið, það skuluð þér gjöra í mínu nafni. Þess vegna skuluð þér nefna kirkjuna mínu nafni. Og þér skuluð ákalla föðurinn í mínu nafni og biðja hann um að blessa kirkjuna mín vegna.
- 8 Og hvernig getur það verið mín kirkja, sé hún ekki nefnd mínu nafni? Því að ef kirkja nefnist nafni Móse, þá er hún kirkja Móse. Eða ef hún nefnist nafni einhvers manns, þá er hún kirkja þess manns. En nefnist hún mínu nafni, þá er hún mín kirkja, ef þeir byggja á fagnaðarerindi mínu.
- 9 Sannlega segi ég yður, að þér byggjið á fagnaðarerindi mínu. Þess vegna skuluð þér nefna allt, sem þér nefnið, í mínu nafni. Ef þér þess vegna ákallið föðurinn vegna kirkjunnar, þá mun faðirinn heyra til yðar, sé það gjört í mínu nafni —
- 10 Og fari svo, að kirkjan byggist á fagnaðarerindi mínu, þá mun faðirinn opinbera sín eigin verk í henni.

3 Nephi 27

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;

And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

- 11 En sannlega segi ég yður, sé hún ekki byggð á fagnaðarerindi mínu, heldur byggð á verkum manna eða á verkum djöfulsins, þá gleðjast þeir yfir verkum sínum um hríð, en smátt og smátt koma endalokin, og þeir verða höggðir niður og þeim á eld kastað, en þaðan er engin leið til baka.
- 12 Því að verk þeirra fylgja þeim, og það er vegna verka sinna, að þeir eru höggðir niður. Hafið þess vegna í huga það, sem ég hef sagt yður.
- 13 Sjá, ég hef gefið yður fagnaðarerindi mitt, og þetta er fagnaðarerindið, sem ég hef gefið yður — að ég kom í heiminn til að gjöra vilja föður míns, vegna þess að faðir minn sendi mig.
- 14 Og faðir minn sendi mig, til þess að mér yrði lyft upp á krossinum. Til þess að ég gæti dregið alla menn til mín, eftir að mér hefði verið lyft upp á krossinum, og á sama hátt og mennirnir hefðu lyft mér mundi faðirinn lyfta mönnunum upp til að standa frammi fyrir mér og verða dæmdir af verkum sínum, hvort heldur þau eru góð eða ill —
- 15 Og vegna þessa hefur mér verið lyft upp. Þess vegna mun ég draga alla menn til mín samkvæmt krafti föðurins, til að þeir verði dæmdir af verkum sínum.
- 16 Og svo mun við bera, að hver sá, sem iðrast og skírður er í mínu nafni, mun mettur verða. Og ef hann stendur stöðugur allt til enda, sjá, þá mun ég sýkna hann fyrir föður mínum á þeim degi, er ég stend og dæmi heiminn.
- 17 Og sá, sem ekki stendur stöðugur allt til enda, sá hinn sami verður höggvinn niður og honum varpað á eldinn, og þaðan er engin leið til baka vegna réttvísi föðurins.
- 18 Og þetta er það orð, sem hann hefur gefið mannanna börnum. Og vegna þessa uppfyllir hann orðin, sem hann hefur gefið, og hann segir ekki ósatt, heldur uppfyllir öll orð sín.
- 19 Og ekkert óhreinnt fær komist inn í ríki hans. Þess vegna gengur enginn inn til hvíldar hans, nema þeir, sem laugað hafa klæði sín í blóði mínu vegna trúar sinnar og iðrunar á öllum syndum sínum og vegna staðfestu sinnar allt til enda.

But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilled the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilled all his words.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

20 En þetta er boðorðið: Iðrist, öll endimörk jarðar og komið til mín og látið skírast í mínu nafni, svo að þér megið helgast fyrir móttöku heilags anda og þér fáíð staðið flekklaus frammi fyrir mér á efsta degi.

21 Sannlega, sannlega segi ég yður. Þetta er fagnaðarerindi mitt, og þér vitið, hvað yður ber að gjöra í kirkju minni. Því að þau verk, sem þér hafið séð mig vinna, þau skuluð þér einnig vinna. Því að það, sem þér hafið séð mig gjöra, skuluð þér og gjöra —

22 Blessaðir eruð þér þess vegna, ef þér gjörið það, því að yður mun lyft upp á efsta degi.

23 Færið í letur það, sem þér hafið séð og heyrt, utan það, sem bannað er.

24 Skráið verk þessarar þjóðar, sem unnin verða, já, eins og það hefur verið skráð, sem verið hefur.

25 Því að sjá. Af bókum þeim, sem skráðar hafa verið og skráðar verða, mun þessi þjóð verða dæmd, því að af þeim munu verk þeirra kunn mönnunum.

26 Og sjá. Faðirinn færir allt í letur. Þess vegna mun heimurinn dæmdur verða af þeim bókum, sem skráðar verða.

27 Og vitið, að þér verðið dómarar þessarar þjóðar samkvæmt þeirri dómgreind, sem ég gef yður og sem réttvís verður. Hvers konar menn ættuð þér því að vera? Sannlega segi ég yður, alveg eins og ég er.

28 Og nú fer ég til föðurins. Og sannlega segi ég yður, að hvað, sem þér biðjið föðurinn um í mínu nafni, það skal yður veitast.

29 Biðjið því, og yður mun gefast. Knýið á, og fyrir yður mun upp lokið verða. Því að þeim, sem biður, mun gefast. Og fyrir þeim, sem á knýr, mun upp lokið verða.

30 Og sjá. Gleði mín er mikil, næstum fullkomin, vegna yðar og einnig þessarar kynslóðar. Já, og faðirinn, ásamt öllum hinum heilögu englum, fagnar yfir yður og þessari kynslóð, því að enginn þeirra glatast.

31 Sjá, ég vil að þér skiljið, því að ég á við þá, sem nú eru á lífi af þessari kynslóð. Og enginn þeirra er glataður, og í þeim er gleði mín fullkomin.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

And now, behold, my joy is great, even unto fullness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

32 En sjá. Ég hryggist vegna fjórðu kynslóðar frá þessari kynslóð, því að hann mun leiða hana burtu ánauðuga, já, eins og glötunarsonurinn var leiddur brott. Því að þeir munu selja mig fyrir silfur og gull og fyrir það, sem mölur fær grandað, og það, sem þjófar geta brotist inn í og stolið. Og þann dag mun ég vitja þeirra og snúa verkum þeirra gegn þeim sjálfum.

33 Og svo bar við, að eftir að Jesús hafði lokið þessum orðum, sagði hann við lærisveina sína: Gangið inn um þrönga hliðið, því að þröngt er það hlið og mjór sá vegur, er liggur til lífsins, og fáir eru þeir, sem finna hann. En vítt er hliðið og vegurinn breiður, sem liggur til dauða, og margir eru þeir, sem þar fara um, þar til nóttin kemur, þegar enginn maður getur unnið.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

3 Nefí 28

- 1 Og svo bar við, að eftir að Jesús hafði mælt þessi orð, beindi hann orðum sínum til lærisveina sinna, hvers og eins þeirra, og mælti: Hvers óskið þér af mér, eftir að ég er farinn til föðurins?
- 2 Og þeir svöruðu allir, nema þrír, og sögðu: Við óskum þess, að þegar við höfum lifað heilan mannsaldur, þá ljúki þeirri helgu þjónustu, sem þú hefur kallað okkur til, og að við fáum þá fljótlega að koma til þín í ríki þitt.
- 3 Og hann sagði við þá: Blessaðir eruð þér vegna þess, sem þér óskið af mér. Eftir að þér því hafið náð sjötíu og tveggja ára aldri, skuluð þér koma til mín í ríki mitt, og hjá mér skuluð þér finna hvíld.
- 4 Og þegar hann hafði mælt þetta, sneri hann sér að hinum þremur og spurði þá: Hvað viljið þér, að ég gjöri fyrir yður, þegar ég er farinn til föðurins?
- 5 En þeir hryggðust í hjörtum sínum, því að þeir þorðu eigi að segja honum, hvers þeir óskuðu.
- 6 Og hann sagði við þá: Sjá. Ég þekki hugsanir yðar, og þér óskið þess sama og minn elskaði Jóhannes óskaði af mér, en hann var með mér í helgri þjónustu minni, áður en Gyðingarnir lyftu mér upp.
- 7 Enn blessaðri eruð þér þess vegna, því að þér skuluð aldrei smakka dauðann, heldur skuluð þér lifa og sjá alla breytni föður míns við mannanna börn, já, þar til allt er uppfyllt að vilja föðurins, þegar ég kem í dýrð minni með krafti himins.
- 8 Og þér skuluð aldrei líða kvalir dauðans. En þegar ég kem í dýrð minni, skuluð þér breytast á augabragði frá hinu dauðlega til hins ódauðlega. Og þá skuluð þér blessaðir verða í ríki föður míns.
- 9 Og þér skuluð enn fremur engar kvalir líða, meðan þér dveljið í holdinu, né heldur sorg, nema vegna synda heimsins. Og allt þetta vil ég gjöra vegna þess, sem þér óskuðuð af mér, því að þér þráið að leiða sálir manna til mín, meðan heimurinn stendur.

3 Nephi 28

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

- 10 Og sakir þess skal fylling gleðinnar verða yðar, og þér skuluð setjast niður í ríki föður míns. Já, gleði yðar verður algjör, eins og faðirinn hefur veitt mér fyllingu gleðinnar. Og þér verðið eins og ég er, en ég er eins og faðirinn, og faðirinn og ég erum eitt —
- 11 Og heilagur andi ber vitni um föðurinn og mig, og faðirinn veitir mannanna börnum heilagan anda vegna mín.
- 12 Og svo bar við, að er Jesús hafði mælt þessi orð, snerti hann sérhvern þeirra með fingri sínum, nema þá þrjá, sem verða skyldu um kyrrt, og hvarf síðan á braut.
- 13 Og sjá. Himnarnir lukust upp, og þeir voru hrifnir upp til himins og sáu og heyrðu ólýsanlega hluti.
- 14 Og þeim var bannað að mæla, og þeim var ekki veitt vald til að segja frá því, sem þeir sáu og heyrðu —
- 15 En hvort heldur þeir voru í líkamanum eða úr líkamanum, gátu þeir ekki greint, því að þeim virtist sem þeir ummynduðust, breyttust úr þessum holdslíkama yfir í hið ódauðlega, svo að þeir gátu litið það, sem Guðs er.
- 16 En svo bar við, að þeir hófu aftur helga þjónustu á yfirborði jarðar, en kenndu þó ekki þá hluti, sem þeir höfðu heyrt og séð, vegna þess boðorðs, sem þeim var gefið á himni.
- 17 En hvort þeir voru dauðlegir eða ódauðlegir eftir þennan ummyndunardag, veit ég ekki.
- 18 En svo mikið veit ég af þeirri frásögn, sem gefin hefur verið, að þeir ferðuðust um landið og veittu lýðnum helga þjónustu sína og tengdu alla þá kirkjunni, sem trúu vildu boðskap þeirra, og skírðu þá, en allir þeir, sem skírðir voru, meðtóku heilagan anda.
- 19 Og þeir, sem ekki tilheyrðu kirkjunni, létu varpa þeim í fangelsi, en fangelsin héldu þeim ekki, því að þau klofnuðu í tvennt.
- 20 Og þeim var varpað í jörðu niður, en þeir lustu jörðina með orði Guðs, þannig að fyrir kraft hans björguðust þeir úr djúpi jarðar. Því tókst ekki að grafa gryfjur er héldu þeim.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.

21 Og þrisvar var þeim varpað í brennandi ofn, en hlutu ekki mein af.

22 Og tvisvar var þeim varpað í villidýragryfju. En sjá. Þeir léku sér við dýrin eins og barn við unglamb, og þá sakaði ekki.

23 Og svo bar við, að þannig fóru þeir um meðal Nefíþjóðarinnar og boðuðu fagnaðarerindi Krists yfir öllum í landinu. Og fólkið snerist til trúar á Drottin og sameinaðist í kirkju Krists, og þannig var þessi kynslóð blessuð í samræmi við orð Jesú.

24 Og nú lýk ég, Mormón, um stund máli mínu varðandi þetta.

25 Sjá. Ég var að því kominn að letra nöfn þeirra, sem aldrei skyldu smakka dauðann, en Drottinn bannaði það. Þess vegna færi ég þau ekki í letur, því að þau eru hulin heiminum.

26 En sjá. Ég hef séð þá, og þeir hafa veitt mér helga þjónustu sína.

27 Og sjá. Þeir munu verða á meðal Þjóðanna, en Þjóðirnar þekkja þá ekki.

28 Þeir munu einnig verða á meðal Gyðinga, en Gyðingar munu ekki þekkja þá.

29 Og svo ber við, þegar Drottinn þóknast í visku sinni, að þeir munu þjóna öllum hinum dreifðu kynkvíslum Ísraels og öllum þjóðum, kynkvíslum, tungum og lýð og leiða margar sálir þeirra til Jesú, til að ósk þeirra uppfyllist og einnig vegna sannfæringarkrafts Guðs, sem í þeim er.

30 Og þeir eru sem englar Guðs, og biðji þeir föðurinn um það í nafni Jesú, þá geta þeir birst hvaða manni sem þeim hentar.

31 Þess vegna munu þeir vinna mikil og undursamleg verk, áður en hinn mikli dagur kemur, þegar allir verða vissulega að standa frammi fyrir dómstóli Krists —

32 Já, þeir munu jafnvel vinna mikið og undursamlegt verk meðal Þjóðanna fyrir þennan dag dómsins.

And thrice they were cast into a furnace and received no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts; and behold they did play with the beasts as a child with a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth among all the people of Nephi, and did preach the gospel of Christ unto all people upon the face of the land; and they were converted unto the Lord, and were united unto the church of Christ, and thus the people of that generation were blessed, according to the word of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking concerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who were never to taste of death, but the Lord forbade; therefore I write them not, for they are hid from the world.

But behold, I have seen them, and they have ministered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall know them not.

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in his wisdom that they shall minister unto all the scattered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds, tongues and people, and shall bring out of them unto Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and also because of the convincing power of God which is in them.

And they are as the angels of God, and if they shall pray unto the Father in the name of Jesus they can show themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be wrought by them, before the great and coming day when all people must surely stand before the judgment-seat of Christ;

Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.

- 33 Og ef þér hefðuð allar ritningarnar, sem segja frá öllum hinum undursamlegu verkum Krists, þá munduð þér vita í samræmi við orð Krists, að þetta hlýtur vissulega að eiga sér stað.
- 34 En vei sé þeim, sem ekki vill hlýða orðum Jesú og orðum þeirra, sem hann hefur útvalið og sent út meðal þeirra. Því að hver sá, sem ekki tekur á móti orðum Jesú og orðum þeirra, sem hann hefur sent, tekur ekki á móti honum. Og þess vegna mun hann ekki taka á móti þeim á efsta degi —
- 35 Og betra hefði þeim verið að hafa ekki fæðst. Því að teljið þér, að þér fáíð umflúið réttvísi þess Guðs, sem misboðið hefur verið og troðinn undir fótum manna; að hjálpræði fáist á þann hátt?
- 36 Og sjá. Þegar ég talaði um þá, sem Drottinn hafði útvalið, já, einmitt hina þrjá, sem hrifnir voru til himna, þá vissi ég ekki, hvort þeir höfðu hreinsast af hinu dauðlega til hins ódauðlega —
- 37 En sjá. Síðan ég færði það í letur, hef ég spurt Drottin, og hann hefur opinberað mér, að nauðsynlegt hafi verið, að breyting yrði á líkómum þeirra, ella yrðu þeir að smakka dauðann —
- 38 Þess vegna varð breyting á líkómum þeirra, svo að þeir þyrftu ekki að smakka dauðann og líða þjáningar og sorg, nema vegna synda heimsins.
- 39 Þessi breyting er ekki sams konar og sú, sem verða mun á efsta degi. En breyting varð á þeim, þannig að Satan gat ekkert vald haft yfir þeim og gat ekki freistað þeirra. Og þeir helguðust í holdinu og urðu heilagir, og kraftar jarðar gátu ekki haldið þeim.
- 40 Og ástand þeirra helst þannig fram að dómsdegi Krists. En þann dag munu þeir verða fyrir enn stærri breytingu, og tekið verður á móti þeim í ríki föðurins, og þaðan fara þeir aldrei frammar, heldur dvelja eilíflega með Guði á himnum.

And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;

And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—

But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.

Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell with God eternally in the heavens.

3 Nefí 29

- 1 Og sjá. Nú segi ég yður, að þegar Drottinn þóknast í visku sinni, að þessi orð berist Þjóðunum í samræmi við orð hans, þá megið þér vita, að þegar er hafin uppfylling sáttmálans, sem faðirinn hefur gjört við börn Ísraels um endurreisn þeirra til erfðalands síns.
- 2 Og þér megið vita, að orð Drottins, sem heilagir spámenn hafa mælt, munu öll rætast. Og þér þurfið ekki að segja, að Drottinn fresti komu sinni til barna Ísraels.
- 3 Og þér þurfið ekki að halda, að orð þau, sem töluð hafa verið, séu hégómi. Því að sjá. Drottinn minnst sáttmála síns, sem hann hefur gjört við þjóð sína af Ísraelsætt.
- 4 Og þegar þér sjáið þessi orð rætast á meðal yðar, þá þurfið þér eigi frammar að lítilsvirða verk Drottins, því að sverð réttvísi hans er í hægri hendi hans. Og sjá. Ef þér lítilsvirðið verk hans þann dag, mun hann fljótlega láta það falla yfir yður.
- 5 Vei sé þeim, sem lítilsvirðir verk Drottins. Já, vei sé þeim, sem afneitar Kristi og verkum hans!
- 6 Já, vei sé þeim, sem afneitar opinberunum Drottins og segir, að Drottinn starfi ekki lengur með opinberunum eða spádómum eða gjöfum eða tungum eða lækningum eða með krafti heilags anda!
- 7 Já, vei sé þeim, sem þann dag segir í hagnaðarskygni, að Jesús Kristus vinni engin kraftaverk. Því að sá, sem slíkt gjörir, mun verða eins og glötunarsonurinn, sem enga miskunn hlaut, samkvæmt orði Krists!
- 8 Já, og þér þurfið ekki lengur að hæða, lítilsvirða og spotta Gyðinga, né heldur nokkurn af Ísraelsætt. Því að sjá. Drottinn minnst sáttmála síns við þá, og hann mun breyta gagnvart þeim eins og hann hefur heitið.
- 9 Þess vegna skuluð þér ekki ætla, að þér getið snúið hægri hendi Drottins til vinstri og varnað honum að fella dóminn til fullkomnunar sáttmálanum, sem hann hefur gjört við Ísraelsætt.

3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

3 Nefí 30

- 1 Hlýðið á, ó þér Þjóðir, og gefið gaum að orðum Jesú Krists, sonar hins lifanda Guðs, sem hann hefur boðið mér að mæla varðandi yður. Því að sjá. Hann býður mér að færa í letur svohljóðandi:
- 2 Allar þér Þjóðir. Snúið frá yðar illu vegum, og iðrist illverka yðar, lyga og blekkinga, hórdóms yðar og leyndrar viðurstyggðar, hjáguðadýrkunar yðar og morða, prestaslægðar yðar og öfundar, eigingirni yðar og alls ranglætis og allrar viðurstyggðar yðar, og komið til mín og látið skírast í mínu nafni til að hljóta fyrirgefningu synda yðar og fyllast heilögum anda, til þess að þér megið teljast með þjóð minni, sem er af Ísraelsætt.

3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

Fjórði Nefí

Bók Nefís

Sem er sonur Nefís — eins lærisveina Jesú Krists

Frásögn af Nefíþjóðinni samkvæmt heimildum hans.

- 1 Og svo bar við, að þrítugasta og fjórða árið leið og einnig þrítugasta og fimmta. Og sjá. Lærisveinar Jesú höfðu stofnað kirkju Krists í öllum nærliggjandi löndum, og allir þeir, sem komu til þeirra og iðruðust einlæglega synda sinna, voru skírðir í nafni Jesú og meðtöku einnig heilagan anda.
- 2 Og svo bar við, að á þrítugasta og sjötta ári höfðu allir snúið til Drottins um gjörvallt landið, bæði Nefítar og Lamanítar, og engar deilur né óeining var meðal þeirra, heldur breyttu allir réttlátlega hverjir við aðra.
- 3 Og allt var sameign þeirra, og því var enginn ríkur eða fátækur, ánauðugur eða frjál, heldur var fólkið allt frjálst og hluttakendur hinnar himnesku gjafar.
- 4 Og svo bar við, að þrítugasta og sjöunda árið leið einnig, og enn ríkti áframhaldandi friður í landinu.
- 5 Og lærisveinar Jesú unnu mikil og undursamleg verk, þannig að þeir læknuðu sjúka, reistu upp dauða, veittu lömuðum mátt, blindum sýn og daufum heyrn, og alls kyns kraftaverk unnu þeir meðal mannanna barna, en í engu unnu þeir kraftaverkin, nema í nafni Jesú.
- 6 Og þannig leið þrítugasta og áttunda árið og einnig þrítugasta og níunda, fertugasta og fyrsta og fertugasta og annað, já, allt þar til fjörutíu og níu ár voru liðin og einnig fimmtugasta og fyrsta og annað. Já, allt þar til fimmtíu og níu ár voru liðin.

Fourth Nephi

The Book of Nephi

Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

An account of the people of Nephi, according to his record.

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

7 Og Drottinn veitti þeim ríkulega gengi í landinu, Já, svo ríkulega, að þeir endurbyggðu borgir, sem brunnið höfðu.

8 Já, þeir létu jafnvel endurreisa hina miklu borg Sarahemla.

9 En margar borgir höfðu sokkið, og vatn var þar í þeirra stað. Þess vegna var ekki unnt að endurreisa þær.

10 Og sjá. Nú bar svo við, að Nefíþjóðinni óx styrkur, og henni fjölgaði mjög ört, og fólkið varð fagurt og viðfellið.

11 Og það kvæntist og giftist og var blessað í samræmi við hin mörgu fyrirheit, sem Drottinn hafði gefið því.

12 En það fylgdi ekki lengur siðum og helgiathöfnum Mósélögmálsins, heldur fylgdi það boðorðum þeim, sem Drottinn og Guð þeirra hafði gefið því. Fólkið var staðfast í föstu og bæn og kom oft saman, bæði til bæna og til að hlýða á orð Drottins.

13 Og svo bar við, að ekkert sundurlyndi var meðal fólksins um gjörvallt landið, en meðal lærisveina Jesú voru unnin máttug kraftaverk.

14 Og svo bar við, að sjötugasta og fyrsta árið leið og einnig sjötugasta og annað, já, allt þar til sjötugasta og níunda árið var liðið. Já, jafnvel hundrað ár voru liðin, og lærisveinar Jesú, sem hann hafði útvalið, voru allir farnir til paradísar Guðs, að undanskildum þeim þremur, sem kyrrir skyldu vera. Og aðrir lærisveinar voru vígðir í þeirra stað. Og margir af þeirri kynslóð voru einnig horfnir.

15 Og svo bar við, að engar deilur voru í landinu vegna elsku Guðs, sem bjó í hjörtum fólksins.

16 Og engin öfund var, né erjur, róstur, hórdómur, lygar, morð eða nokkurt lauslæti. Og vissulega gat ekki hamingjusamara fólk á meðal allra þeirra, sem Guð hafði skapað.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightful people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.

- 17 Engir ræningjar voru, né morðingjar, né voru þar Lamanítar eða yfirleitt nokkrir -ítar, heldur voru allir eitt, börn Krists og erfingjar að Guðsríki.
- 18 Og hversu blessuð þau voru. Því að Drottinn blessaði öll verk þeirra. Já, þau voru blessuð, og þeim vegnaði vel, þar til eitt hundrað og tíu ár voru liðin. Og fyrsta kynslóðin eftir Krist var liðin undir lok, og engar deilur voru í öllu landinu.
- 19 Og svo bar við, að Nefi, sá er gætti seinustu heimildanna, (og hann færði þær á töflur Nefís) andaðist, og sonur hans Amos gætti þeirra í hans stað. Og hann færði þær einnig á töflur Nefís.
- 20 Og hann gætti þeirra í áttatíu og fjögur ár, og enn hélst friður í landinu, ef undan er skilinn smáhópur fólks, sem hafði risið gegn kirkjunni og tekið sér nafn Lamaníta. Lamanítar urðu því aftur til í landinu.
- 21 Og svo bar við, að Amos andaðist einnig (og eitt hundrað níutíu og fjögur ár voru frá komu Krists) og sonur hans, Amos, gætti heimildanna í hans stað, og hann færði þær einnig á töflur Nefís. Og þær voru einnig ritaðar í bók Nefís, sem er þessi bók.
- 22 Og svo bar við, að tvö hundruð ár voru liðin, og önnur kynslóðin var einnig liðin undir lok, utan örfárra.
- 23 Og nú vil ég, Mormón, að þér vitið, að fólkinu fjölgaði svo, að það dreifðist um gjörvallt landið, og það varð mjög auðugt vegna velmegunar sinnar í Kristi.
- 24 Og á tvö hundraðasta og fyrsta ári tóku nokkrir á meðal þeirra að hreykja sér hátt og skarta dýrindis klæðum og alls kyns dýrum perlum og dýrgripum heimsins.
- 25 Og eftir það voru fjármunir þeirra og eigur ekki lengur sameiginleg eign þeirra.
- 26 Og þeir tóku að skiptast í stéttir og hófu að reisa kirkjur í eigin hagnaðarskyni og afneita hinni sönnu kirkju Krists.

There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of -ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.

And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.

- 27 Og svo bar við, að þegar tvö hundruð og tíu ár voru liðin, voru margar kirkjur í landinu, já, margar kirkjur, sem sögðust þekkja Krist, en afneituðu samt mestum hluta fagnaðarerindis hans og leyfðu því alls kyns ranglæti og útdeildu því, sem heilagt var, til þess, sem óverðugur var og ekki mátti því meðtaka það.
- 28 Og sú kirkja margfaldaðist hratt vegna misgjörða sinna og valds Satans, sem náði tökum á hjörtum þeirra.
- 29 Og auk þess var þar enn önnur kirkja, sem afneitaði Kristi. Og þeir ofsóttu hina sönnu kirkju Krists sakir auðmýktar þeirra og trúar á Krist og þeir fyrirlitu þá og vegna hinna mörgu kraftaverka, sem unnin voru meðal þeirra.
- 30 Þess vegna beittu þeir valdi sínu og yfirráðum á lærisveinum Jesú, sem eftir voru hjá þeim, og vörpuðu þeim í fangelsi, en fyrir kraft Guðs orðs, sem í þeim var, klofnuðu fangelsin í tvennt, og þeir gengu fram og unnu máttug kraftaverk meðal þeirra.
- 31 En þrátt fyrir öll þessi kraftaverk herti fólkið hjörtu sín og reyndi að drepa þá, já, eins og Gyðingarnir í Jerúsalem reyndu að drepa Jesú, samkvæmt orðum hans.
- 32 Og þeir vörpuðu þeim í eldsofna, en þá sakaði ekki.
- 33 Og þeir vörpuðu þeim einnig í villidýragryfjur, en þeir léku sér við villidýrin, já, eins og barn við lamb. Og þeir komu þaðan út, án þess að þá sakaði nokkuð.
- 34 Samt sem áður herti fólkið hjörtu sín, því að margir prestar og falsspámenn leiddu það til að byggja upp margar kirkjur og til alls kyns misgjörða. Og það þjarmaði að fólki Jesú, en fólk Jesú galt ekki í sömu mynt. Og þannig hnignaði fólkinu í vantrú og ranglæti ár frá ári, já, þar til tvö hundruð og þrjátíu ár voru liðin.
- 35 Og nú bar svo við, að á þessu ári, já, á tvö hundruð þrítugasta og fyrsta ári, varð mikil sundrung meðal fólksins.

And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.

And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.

And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.

Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.

Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.

And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.

- 36 Og svo bar við, að á þessu ári risu upp þeir, sem kölluðu sig Nefíta og voru sannir fylgjendur Krists. En meðal þeirra voru þeir, sem Lamanítar kölluðu Jakobíta, Jósefíta og Sóramíta —
- 37 Þess vegna kölluðust sannir fylgjendur Krists og sannir tilbiðjendur Krists (þar á meðal hinir þrír lærisveinar Jesú, sem verða skyldu eftir) Nefítar, Jakobítar, Jósefítar og Sóramítar.
- 38 Og svo bar við, að þeir, sem afneituðu fagnaðarerindinu, nefndust Lamanítar, Lemúelítar og Ísmaelítar. Og þeim hnignaði ekki í vantrú, heldur risu þeir vísvitandi gegn fagnaðarerindi Krists, og þeir kenndu börnum sínum að trúa ekki, rétt eins og feður þeirra frá upphafi, sem hnignað hafði í vantrú.
- 39 En þetta var vegna ranglætis og viðurstygðar fedra þeirra, já, eins og í upphafi. Og þeim var kennt að fyrirlíta börn Guðs, rétt eins og Lamanítum var kennt að fyrirlíta börn Nefís allt frá upphafi.
- 40 Og svo bar við, að tvö hundruð fjörutíu og fjögur ár voru liðin, og þannig stóðu mál þjóðarinnar. Og hinum ranglátari hluta þjóðarinnar óx styrkur, og hann varð miklu fjölmennari en fólk Guðs.
- 41 Og þeir héldu áfram að byggja sér kirkjur og skreyta þær með alls kyns dýrmætum munum. Og þannig liðu tvö hundruð og fimmtíu ár, já, einnig tvö hundruð og sextíu ár.
- 42 Og svo bar við, að ranglátari hluti þjóðarinnar hóf á ný að stofna til leynieða og samtaka Gadiantons.
- 43 Og þeir, sem nefndust Nefíþjóðin, tóku einnig að verða hrokafullir vegna mikilla auðæfa sinna, og þeir urðu hégómafullir eins og bræður þeirra Lamanítar.
- 44 Og eftir það tóku lærisveinarnir að hryggjast yfir syndum heimsins.
- 45 Og svo bar við, að þegar þrjú hundruð ár voru liðin, voru bæði Nefítar og Lamanítar orðnir jafn ranglátir.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

- 46 Og svo bar við, að Gadiantonræningjarnir breiddust út um allt landið, og enginn var réttlátur utan lærisveinar Jesú. Og þeir söfnuðu gnægð gulls og silfurs og ráku alls kyns viðskipti.
- 47 Og svo bar við, að þegar þrjú hundruð og fimm ár voru liðin, (og ranglæti fólksins hélst) andaðist Amos, og bróðir hans Ammaron gætti heimildanna í hans stað.
- 48 Og svo bar við, að þegar þrjú hundruð og tuttugu ár voru liðin, fól Ammaron, knúinn af andanum, hinar heilögu heimildir — já, allar hinar heilögu heimildir, sem gengið höfðu mann fram af manni — já, þar til þrjú hundruð og tuttugu árum eftir komu Krists.
- 49 Og hann fól þær Drottni, svo að þær mættu aftur berast leifum Jakobsættar í samræmi við spádóma og fyrirheit Drottins. Og þannig lýkur heimild Ammarons.
- And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.
- And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.
- And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.
- And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

Bók Mormóns

Mormón 1

- 1 Og nú færi ég, Mormón, í letur það, sem ég hef séð og heyrt og nefni það Bók Mormóns.
- 2 Og um sama leyti og Ammaron fól heimildirnar Drottni, kom hann til mín, (ég var þá um 10 ára að aldri og var farinn að fá nokkra tilsögn í fræðum þjóðar minnar) og Ammaron sagði við mig: Ég sé, að þú ert skýr og árvakur drengur —
- 3 Þegar þú því verður um það bil tuttugu og fjögurra ára, vil ég, að þú hafir það hugfast, sem þú hefur séð og þessa þjóð varðar. Og þegar þú hefur náð þessum aldri, skalt þú fara til Antumlands, að hæð, sem nefnd verður Síms. En þar hef ég geymt fyrir Drottin allar heilagar áletranir, er þessa þjóð varða.
- 4 Og sjá. Þú skalt taka töflur Nefís, en hinar skalt þú skilja eftir, þar sem þær eru. Og þú skalt letra á töflur Nefís allt, sem þú hefur séð og varðar þessa þjóð.
- 5 Og ég, Mormón, sem var afkomandi Nefís, (en nafn föður míns var Mormón), hafði það hugfast, sem Ammaron bauð mér.
- 6 Og svo bar við, að þegar ég var ellefu ára, fór faðir minn með mig til landsins í suðri, allt til Sarahemlalsands.
- 7 Allt landið var orðið þakið byggingum, og fólksfjöldinn var næstum jafn mikill og sandkorn á sjávarströnd.
- 8 Og svo bar við, að á því ári hófst styrjöld meðal Nefíta, en þeir voru Nefítar, Jakobítar, Jósefítar og Sóramítar. Og þessi styrjöld var milli Nefíta annars vegar og Lamaníta, Lemúelíta og Ísmaelíta hins vegar.
- 9 En Lamanítar, Lemúelítar og Ísmaelítar nefndust Lamanítar og liðin tvö voru því Nefítar og Lamanítar.

The Book of Mormon

Mormon 1

And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.

And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;

Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.

And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.

And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.

And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.

The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.

And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.

Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

- 10 Og svo bar við, að styrjöld hófst á milli þeirra við landamæri Sarahemla, hjá Sídonsvötum.
- 11 Og svo bar við, að Nefítar höfðu safnað saman miklum fjölda manna, eða rúmlega þrjátíu þúsundum. Og svo bar við, að á þessu sama ári háðu þeir fjölda orrusta, þar sem Nefítar sigruðu Lamaníta og urðu mörgum þeirra að bana.
- 12 Og svo bar við, að Lamanítar létu af áformum sínum, og friður komst á í landinu. Og friður hélst í um það bil fjögur ár, og engar blóðsúthellingar urðu.
- 13 En svo mikið ranglæti ríkti í öllu landinu, að Drottinn tók burtu sína elskuðu lærisveina, og fyrir kraftaverk og lækningar tók, vegna misgjörða þjóðarinnar.
- 14 Og gjafir Drottins þekktust ekki, og heilagur andi kom ekki yfir neinn sakir ranglætis þeirra og vantrúar.
- 15 Og ég var fimmtán ára að aldri og nokkuð alvörugefinn. Þess vegna vitjaði Drottinn mín, og ég fann og kynntist gæsku Jesú.
- 16 Og ég gjörði tilraun til að prédika fyrir þessari þjóð, en munni mínum var lokað, og mér var bannað að prédika fyrir þeim. Því að sjá. Þeir höfðu af ráðnum huga risið gegn Guði sínum. Og hinir elskuðu lærisveinar voru teknir úr landinu vegna misgjörða þeirra.
- 17 En ég hélt kyrru fyrir hjá þeim, en vegna harðúðar þeirra var mér bannað að prédika fyrir þeim. Og vegna forherðingarinnar í hjörtum þeirra var landið bölvæð fyrir þeirra sakir.
- 18 Og Gadíantonræningjarnir, sem á meðal Lamaníta voru, herjuðu svo á landið, að íbúar þess tóku að fela fjársjóði sína í jörðu, en þeir reyndust hverfulir, vegna þess að Drottinn hafði lagt bölvun á landið, svo að fólkið fékk hvorki haldið þeim né fundið þá aftur.
- 19 Og svo bar við, að seiðar, galdrar og töfrar voru upp teknir og kraftur hins illa var að verki í gjörvöllu landinu, svo að jafnvel öll orð Abinadís og Lamanítans Samúels rættust.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

And these Gadianon robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

Mormón 2

- 1 Og svo bar við, að sama ár hófst styrjöld milli Nefíta og Lamaníta á ný. Og þótt ég væri ungur, var ég mikill vexti, og tilnefndu Nefítar mig því sem leiðtoga sinn eða fyrirliða herja sinna.
- 2 Þess vegna bar svo við, að á sextánda ári mínu fór ég í fararbroddi Nefítahers gegn Lamanítum, og því voru þrjú hundruð tuttugu og sex ár liðin.
- 3 Og svo bar við, að á þrjú hundruð tuttugasta og sjöunda ári réðust Lamanítar gegn okkur af slíkum krafti, að herir mínir urðu slegnir ótta og vildu ekki berjast. Og þeir tóku að hörfa undan í átt til landanna í norðri.
- 4 Og svo bar við, að við komum að borginni Angóla og hertókum hana og bjuggum okkur undir að verjast Lamanítum. Og svo bar við, að við víggirtum borgina eftir bestu getu, en þrátt fyrir varnir okkar komust Lamanítar að okkur og hröktu okkur úr borginni.
- 5 Og þeir hröktu okkur einnig úr landi Davíðs.
- 6 Og við héldum áfram og komum til Jósúalands, sem var í vestri við sjávarströndina.
- 7 Og svo bar við, að við söfnuðum fólki okkar saman eins fljótt og mögulegt var til að sameina það í eitt lið.
- 8 En sjá. Landið var fullt af ræningjum og Lamanítum. En þrátt fyrir þá miklu tortímingu, sem vofði yfir fólki mínu, iðraðist það ekki illverka sinna. Þess vegna urðu manndráp og blóðbað um allt landið, bæði meðal Nefíta og Lamaníta, og allsherjar uppreisn var um gjörvallt landið.

Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

- 9 En konungur Lamaníta hét Aron, og réðst hann gegn okkur með fjörutíu og fjögur þúsund manna her. Og sjá. Ég varðist honum með fjörutíu og tvö þúsund. Og svo bar við, að ég hafði betur með her mínum, og hann hörfaði undan mér. Og sjá. Allt þetta gjörðist, en þrjú hundruð og þrjátíu ár voru liðin.
- 10 Og svo bar við, að Nefítar tóku að iðrast misgjörða sinna og hófu kveinstafi mikla eins og spámaðurinn Samúel hafði spáð. Því að sjá. Enginn maður var óhultur um eigur sínar vegna þjófna, ræningja, morðingja, galdra og kukls, sem í landinu var.
- 11 Þannig hófst grátur og harmakvein í öllu landinu vegna þessa, einkum þó meðal Nefíþjóðarinnar.
- 12 Og svo bar við, að þegar ég, Mormón, sá harm þeirra og hryggð og heyrði kveinstafi þeirra frammi fyrir Drottni, gladdist ég í hjarta mínu, því að ég þekkti miskunn og umburðarlyndi Drottins og trúði þess vegna, að hann yrði þeim miskunnsamur og þeir yrðu aftur að réttlátri þjóð.
- 13 En sjá. Þessi gleði mín var skammvinn, því að hryggð þeirra stefndi ekki að iðrun fyrir gæsku Guðs, heldur var hún frekar hryggð hinna fordæmdu yfir því, að Drottinn unni þeim ekki alltaf hamingju í synd.
- 14 Og þeir komu ekki til Jesú sundurkramdir í hjarta og sáriðrandi í anda, heldur formæltu þeir Guði og óskuðu sér dauða. Þó börðust þeir með sverði fyrir lífi sínu.
- 15 Og svo bar við, að hryggðin greip mig aftur, og ég sá, að dagur náðarinnar var genginn fram hjá þeim, bæði stundlega og andlega, því að ég sá þúsundir þeirra höggna niður í opinni uppreisn gegn Guði sínum og hrúgast upp sem skarn á landinu. Og þrjú hundruð fjörutíu og fjögur ár voru liðin.
- 16 Og svo bar við, að á þrjú hundruð fertugasta og fimmta ári tóku Nefítar að hörfa undan Lamanítum og þeim var veitt eftirför, allt þar til þeir komu að Jasonslandi, en fyrir var ekki unnt að stöðva þá á flóttanum.

And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet; for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrow before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

17 Og bærinn Jason var í grennd við það land, þar sem Ammaron hafði falið Drottni heimildirnar til að forða þeim frá tortímingu. Og sjá. Ég hafði farið að orðum Ammarons og tekið töflur Nefís og ritað heimildaskrá að boði Ammarons.

18 Og á töflur Nefís skráði ég fulla frásögn af ranglætinu og viðurstyggðinni, en á þessar töflur forðaðist ég að skrá fulla frásögn af ranglæti þeirra og viðurstyggð. Því að sjá. Stöðug mynd ranglætis og viðurstyggðar hefur blasað við augum mínum, allt frá því ég varð fær um að skynja háttu mannsins.

19 Og vei sé mér vegna ranglætis þeirra, því að alla mína ævi hefur hjarta mitt verið þrungið af hryggð vegna ranglætis þeirra. Þó veit ég, að mér mun lyft upp á efsta degi.

20 Og svo bar við, að þetta ár var Nefíþjóðin enn hundelt og hrakin. Og svo bar við, að við vorum hrakin áfram, þar til við komum norður til lands, sem nefndist Sem.

21 Og svo bar við, að við víggirtum borgina Sem og söfnuðum saman þjóð okkar eftir bestu getu, ef verða mætti, að við gætum bjargað henni frá tortímingu.

22 Og svo bar við, að á þrjú hundruð fertugasta og sjötta ári tóku þeir enn að sækja að okkur.

23 Og svo bar við, að ég talaði til manna minna með miklum krafti og hvatti þá til að standa vasklega gegn Lamanítum og berjast fyrir eiginkonum sínum, börnum, húsum og heimilum.

24 Og orð mín vöktu þá nokkuð til dáða, svo að þeir flúðu ekki undan Lamanítum, heldur veittu þeim djarflega viðnám.

25 Og svo bar við, að við börðumst með þrjátíu þúsund manna her gegn fimmtíu þúsund manna her. Og svo bar við, að við veittum þeim svo vasklegt viðnám, að þeir flúðu undan okkur.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

26 Og svo bar við, að þegar þeir flúðu, veittu herir okkar þeim eftirför og mættu þeim aftur og sigruðu þá. Þó var styrkur Drottins ekki með okkur. Nei, við urðum að standa einir, og andi Drottins var ekki í okkur, og því urðum við jafn máttvana og bræður okkar.

27 Og ég hryggðist í hjarta mínu yfir þessum miklu hörmungum þjóðar minnar vegna ranglætis þeirra og viðurstygðar. En sjá. Við réðumst gegn Lamanítum og ræningjum Gadíantons, þar til við höfðum aftur náð haldi á erfðalöndum okkar.

28 Og þrjú hundruð fjörutíu og níu ár voru liðin. Og á þrjú hundruð og fimmtugasta ári gjörðum við samning við Lamaníta og ræningja Gadíantons um skiptingu á erfðalandi okkar.

29 Og Lamanítar létu okkur eftir landið í norðri, já, allt að mjóa eiðinu til landsins í suðri, en við létum Lamanítum eftir allt landið í suðri.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

Mormón 3

- 1 Og svo bar við, að Lamanítar lögðu ekki aftur til orrustu fyrr en að tíu árum liðnum. Og sjá, ég hafði látið þjóð mína, Nefíta, búa land sitt og vopn sín undir bardagann.
- 2 Og svo bar við, að Drottinn mælti til mín: Hrópa þú til þessarar þjóðar — Iðrist og komið til mín, látið skírast, reisið aftur upp kirkju mína og yður mun hlíft.
- 3 Og ég hrópaði til þjóðarinnar, en árangurslaust. Menn gjörðu sér ekki ljóst, að það var Drottinn, sem hafði hlíft þeim og veitt þeim tækifæri til iðrunar. Og sjá, þeir hertu hjörtu sín gegn Drottni Guði sínum.
- 4 Og svo bar við, að að þessum tíu árum liðnum, en þá voru alls þrjú hundruð og sextíu ár frá komu Krists, sendi konungur Lamaníta mér bréf, sem gaf mér til kynna, að þeir væru að búa sig undir bardaga gegn okkur.
- 5 Og svo bar við, að ég lét allt fólk mitt safnast saman í landinu Auðninni við borg, sem var á landamærunum við mjóa eiðið, sem lá til landsins í suðri.
- 6 Og þar staðsettum við heri okkar til að stöðva heri Lamaníta og varna þeim að ná undir sig nokkru landa okkar. Þess vegna vígþjuggumst við gegn þeim af öllum okkar mætti.
- 7 Og svo bar við, að á þrjú hundruð sextugasta og fyrsta ári komu Lamanítar til borgar Auðnarinnar til að berjast gegn okkur. Og svo bar við, að þetta ár sigruðum við þá, svo að þeir sneru aftur til sinna eigin landa.
- 8 Og á þrjú hundruð sextugasta og öðru ári komu þeir enn til orrustu. Og við sigruðum þá aftur og drápum mikinn fjölda þeirra, en hinum dauðu var varpað á haf út.
- 9 Og vegna afreka sinna tók þjóð mín, Nefítar, að guma af eigin styrk, og þeir sóru við himnana, að þeir skyldu sjálfir hefna bræðra sinna, sem óvinir þeirra höfðu drepið.

Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

- 10 Og þeir sóru við himnana og einnig við háseti Guðs, að þeir mundu ganga til orrustu gegn óvinum sínum og útrýma þeim í landinu.
- 11 Og svo bar við, að ég, Mormón, neitaði algjörlega þaðan í frá að vera herforingi og leiðtogi þeirra vegna ranglætis þeirra og viðurstygðar.
- 12 Sjá, ég hafði leitt þá, þrátt fyrir ranglæti þeirra. Ég hafði leitt þá mörgum sinnum í orrustum, og ég hafði unnað þeim af öllu mínu hjarta, í samræmi við þá elsku Guðs, sem í mér bjó. Og sál mína hafði ég opnað alla daga í bæn til Guðs míns fyrir þeim, en þó án trúar vegna forherðingar þeirra.
- 13 Og þrisvar sinnum hef ég bjargað þeim frá óvinum sínum, en þeir hafa ekki iðrast synda sinna.
- 14 Og þegar þeir höfðu svarið við allt það, sem Drottinn vor og frelsari Jesús Kristur hafði bannað þeim, að ganga til orrustu gegn óvinum sínum og hefna sjálfir bræðra sinna, sjá, þá barst mér rödd Drottins er sagði:
- 15 Mitt er að hefna, og ég mun endurgjalda. Og þar eð þetta fólk iðrast ekki, eftir að ég hef bjargað því, sjá, þá mun því útrýmt af yfirborði jarðar.
- 16 Og svo bar við, að ég neitaði algjörlega að ganga til orrustu gegn óvinum mínum, heldur gjörði ég það, sem Drottinn hafði boðið mér. Og ég stóð hjá sem vitni til að opinbera heiminum það, sem ég sá og heyrði samkvæmt opinberun andans, sem vitnað hafði um það, sem koma skyldi.
- 17 Þess vegna skrifa ég til yðar, Þjóðanna, og einnig til yðar, Ísraelsætt, svo að þér búið yður undir að snúa aftur til erfðalands yðar, þegar verkið skal hefjast —
- 18 Já, sjá. Ég skrifa til allra heimshluta. Já, til yðar, þér tólf ættkvíslir Ísraels, en hinir tólf, er Jesús útvaldi sem lærisveina sína í landi Jerúsalem, munu dæma yður af verkum yðar.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

19 Og ég rita einnig til leifa þessarar þjóðar, sem hinir tólf, er Jesús útvaldi í þessu landi, munu einnig dæma. Og þeir skulu dæmdir af hinum tólf, sem Jesús útvaldi í landi Jerúsalem.

20 Og þetta opinberar andinn mér. Þess vegna skrifa ég til yðar allra. Og í þeim tilgangi skrifa ég til yðar, að þér megið vita, að þér verðið öll að standa frammi fyrir dómstóli Krists, já, hver sála, sem tilheyrir gjörvallri mannkynsfjölskyldu Adams. Og þér verðið dæmdir af verkum yðar, hvort sem þau eru góð eða ill —

21 Og einnig, til að þér megið trúa fagnaðarerindi Jesú Krists, sem þér munuð hafa meðal yðar. Einnig til að Gyðingar, sáttmálslýður Drottins, hafi annað vitni, auk hans, sem þeir sáu og heyrðu, um að Jesús, sem þeir deyddu, var sjálfur Kristur og sjálfur Guð.

22 Og ég vildi, að ég gæti fengið yður um gjörvalla jörðina til að iðrast og búa yður undir að standa frammi fyrir dómstóli Krists.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;

And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.

And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

Mormón 4

- 1 Og nú bar svo við, að á þrjú hundruð sextugasta og þriðja ári gengu Nefítar til orrustu gegn Lamanítum frá landi Auðnarinnar.
- 2 Og svo bar við, að herir Nefíta voru reknir aftur til Auðnarinnar. Og meðan þeir voru enn þreyttir, réðst óþreyttur her Lamaníta gegn þeim. Þeir áttu svo mjög í vök að verjast, að Lamanítar náðu haldi á borginni Auðn, drápu marga Nefíta og tóku fjölda til fanga.
- 3 En þeir, sem eftir voru, flúðu og sameinuðust íbúum borgarinnar Teankúm. Borgin Teankúm lá við sjávarströndina og var einnig nærri borginni Auðn.
- 4 En Nefítum tók að veita verr, vegna þess að þeir réðust gegn Lamanítum. Hefði svo ekki verið, hefðu Lamanítar ekki náð valdi yfir þeim.
- 5 En sjá. Dómar Guðs falla yfir hina ranglátu, og með hinum ranglátu er hinum ranglátu refsað. Því að það eru hinir ranglátu, sem eggja mannanna börn til blóðsúthellinga.
- 6 Og svo bar við, að Lamanítar bjuggu sig undir að ráðast á borgina Teankúm.
- 7 Og svo bar við, að á þrjú hundruð sextugasta og fjórða ári réðust Lamanítar á borgina Teankúm til að leggja hana einnig undir sig.
- 8 Og svo bar við, að Nefítar hröktu þá til baka. Og þegar Nefítar sáu, að þeim hafði tekist að reka Lamaníta til baka, tóku þeir enn á ný að guma af eigin styrk og réðust fram af eigin mætti og endurheimtu borgina Auðn.
- 9 Og allt þetta gjörðist, og þúsundir voru drepnar bæði úr liði Nefíta og Lamaníta.

Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, insomuch that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

- 10 Og svo bar við, að þrjú hundruð sextíu og sex ár voru liðin, og Lamanítar háðu enn orrustu við Nefíta, en þó iðruðust Nefítar ekki illverka sinna, heldur héldu stöðugt fast við ranglæti sitt.
- 11 Og ógjörningur er að lýsa gjörla, hvorki í ræðu né riti, því hræðilega blóðbaði, sem varð meðal þjóðanna, bæði Nefíta og Lamaníta. Og hvert hjarta forhertist, og þeir nutu þess að úthella blóði án afláts.
- 12 Og aldrei fyrr hafði ríkt jafn mikið ranglæti meðal barna Lehís, eða jafnvel meðal allrar Ísraelsættar, samkvæmt orðum Drottins, og var meðal þessa lýðs.
- 13 Og svo bar við, að Lamanítar lögðu undir sig borgina Auðn, vegna þess að þeir voru fjölmennari en Nefítar.
- 14 Og þeir réðust einnig gegn borginni Teankúm og hröktu íbúa hennar úr henni og tóku marga fanga, bæði konur og börn, og færðu skurðgoðum sínum að fórn.
- 15 Og svo bar við, að á þrjú hundruð sextugasta og sjöunda ári réðust Nefítar af mikilli heift gegn Lamanítum, vegna þess að þeir höfðu fórnað konum þeirra og börnum, og þeir sigruðu Lamaníta að nýju og hröktu þá úr löndum sínum.
- 16 Og Lamanítar réðust ekki aftur gegn Nefítum fyrr en á þrjú hundruð sjötugasta og fimmta ári.
- 17 Og á þessu ári réðust þeir gegn Nefítum af öllum mætti sínum, og ekki varð kastað á þá tölu, vegna þess hve fjölmennir þeir voru.
- 18 Og frá þeim tíma höfðu Nefítar ekkert vald yfir Lamanítum, heldur þurrkuðust þeir út af þeirra völdum eins og döggr fyrir sólu.
- 19 Og svo bar við, að Lamanítar réðust á borgina Auðn, og mjög hörð orrusta var háð í landi Auðnarinnar, þar sem þeir unnu sigur á Nefítum.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

20 Og enn flúðu þeir undan þeim og komu til borgarinnar Bóas, og þar vörðust þeir Lamanítum af svo mikilli hreysti, að Lamanítar sigruðu þá ekki fyrr en þeir komu aftur í annað sinn.

21 Og þegar þeir komu öðru sinni voru Nefítar hraktir burtu og felldir í miklu mannfalli, og konum þeirra og börnum var enn fórnað skurðgoðunum.

22 Og svo bar við, að Nefítar flúðu enn undan þeim og tóku alla íbúana með sér bæði úr bæjum og þorpum.

23 Og þar sem ég, Mormón, sá nú, að Lamanítar voru að því komnir að leggja undir sig landið, fór ég til Símhæðarinnar og tók allar heimildirnar, sem Ammaron hafði falið Drottni.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, in-somuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

Mormón 5

- 1 Og svo bar við, að ég fór meðal Nefíta og iðraðist þess eiðs, sem ég hafði svarið, að veita þeim ekki framar liðsinni, og þeir fólu mér aftur stjórn herja sinna, því að þeir töldu mig geta bjargað sér úr þrengingum sínum.
- 2 En sjá. Ég hafði enga von, því að mér var kunnugt um dóma Drottins, sem yfir þá skyldu falla, því að þeir iðruðust ekki misgjörða sinna, heldur börðust fyrir lífi sínu án þess að ákalla þann, sem hafði skapað þá.
- 3 Og svo bar við, að Lamanítar réðust gegn okkur, þegar við flúðum til Jórdanborgar. En sjá. Þeir voru gjörðir afturreka og gátu ekki náð borginni í það skipti.
- 4 Og svo bar við, að enn réðust þeir gegn okkur, en við héldum borginni. Og Nefítar héldu einnig öðrum borgum, og þessi sterku vígi vörnuðu Lamanítum að komast inn í landið framan við okkur og tortíma íbúum lands okkar.
- 5 Og svo bar við, að Lamanítar eyddu öll þau lönd, sem við fórum yfir og þar sem íbúarnir söfnuðust ekki í okkar hóp, og bæir þeirra, þorp og borgir voru brennd með eldi. Og þrjú hundruð sjötíu og níu ár voru liðin.
- 6 Og svo bar við, að á þrjú hundruð og áttugasta ári háðu Lamanítar orrustu við okkur, en við vörðumst þeim hraustlega, en allt var það til einskis, því að svo fjölmennir voru þeir, að þeir tróðu Nefíta undir fótum sér.
- 7 Og svo bar við, að við lögðum enn á flótta, og þeim, sem fóru hraðar en Lamanítar, tókst að komast undan, en þeim, sem fóru hægar á flótta sínum en Lamanítar, var sópað burt og tortímt.

Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

8 En sjá. Mig, Mormón, langar ekki til að hrella sálir manna með því að skýra frá því hræðilega blóðbaði, sem blasti við augum mínum. En þar sem ég veit, að þetta hlýtur vissulega að verða kunnugt og að allt, sem hulið er, verður gjört heyrinkunnugt af húspökunum —

9 Og einnig, að leifar þessa fólks hljóta að fá vitneskju um þetta og einnig Þjóðirnar, sem Drottinn hefur sagt að tvístra mundu þessu fólki og líta á það sem einskis nýtt — þess vegna gef ég stuttan útdrátt, en voga mér ekki að gefa fulla frásögn af því, sem ég hef séð, vegna þess boðs, sem ég hef fengið, og einnig til að þér fyllist ekki of mikilli hryggð vegna ranglætis þessa fólks.

10 Og sjá. Ég mæli þetta til niðja þeirra og einnig til Þjóðanna, sem láta sér annat um Ísraelsætt og gjöra sér ljóst, hvaðan blessanir þeirra koma.

11 Því að ég veit, að slíkir munu hryggjast yfir hörmungum Ísraelsættar. Já, þeir munu hryggjast yfir tortímingu þessarar þjóðar. Þeir munu hryggjast yfir því, að þessi þjóð skyldi ekki iðrast og finna arma Jesú umlykja sig.

12 Þetta er ritað fyrir leifar Jakobsættar. Og það er ritað á þennan hátt, vegna þess að Guð veit, að ranglætið mun ekki færa þeim þetta. Og þetta skal falið Drottni, svo að það komi fram þegar honum hentar.

13 Og þetta er það boð, sem ég hef fengið. Og sjá, þetta skal birt samkvæmt boði Drottins, þegar honum í visku sinni þóknast það.

14 Og sjá. Það mun berast hinum vantrúuðu Gyðingum. Og í þeim tilgangi skal það birt — að það megi sýna þeim, að Jesús er Kristur, sonur hins lifanda Guðs, og að faðirinn, með sínum heitt elskaða, komi til leiðar hinu mikla og eilífa áformi sínu, að endurreisa Gyðinga eða alla Ísraelsætt til erfðalands síns, sem Drottinn Guð þeirra hefur gefið þeim til uppfyllingar sáttmála sínum —

And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of men in casting before them such an awful scene of blood and carnage as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must surely be made known, and that all things which are hid must be revealed upon the house-tops—

And also that a knowledge of these things must come unto the remnant of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said should scatter this people, and this people should be counted as naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not to give a full account of the things which I have seen, because of the commandment which I have received, and also that ye might not have too great sorrow because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles who have care for the house of Israel, that realize and know from whence their blessings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow that this people had not repented that they might have been clasped in the arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

- 15 Og einnig til þess að niðjar þessarar þjóðar megi enn betur trúa fagnaðarerindi hans, sem berast mun þeim frá Þjóðunum, því að þessari þjóð mun tvístrað, og hún mun verða að dökku, óhreinu og viðurstyggilegu fólki í ríkara mæli en nokkru sinni hefur verið meðal okkar, já, jafnvel á meðal Lamaníta, og það vegna trúleysis síns og skurðgoðadýrkunar.
- 16 Því að sjá. Andi Drottins hefur þegar hætt að takast á við feður þeirra, og þeir eru án Krists og Guðs í heiminum. Og þeir feykjast um eins og strá fyrir vindi.
- 17 Eitt sinn var þetta viðfelldið fólk, sem hafði Krist að hirði sínum. Já, sjálfur Guð faðirinn, leiddi það.
- 18 En sjá. Nú leiðir Satan það. Já, það hrekst eins og strá undan vindi eða eins og skip á öldum úti, án segls eða akkeris eða án nokkurs stýribúnaðar. Já, einmitt þannig er ástand þeirra.
- 19 Og sjá. Þá blessun, sem þeir gætu hafa hlotið á þessari grund, geymir Guð Þjóðunum, sem eignast munu þetta land.
- 20 En sjá. Svo mun bera við, að Þjóðirnar hrekja þá og tvístra þeim. Og er Þjóðirnar hafa hrakið þá og tvístrað þeim, sjá, þá mun Drottinn minnst sáttmálans, sem hann gjörði við Abraham og alla Ísraelsætt.
- 21 Og einnig mun Drottinn minnst bæna hinna réttlátu, sem honum hafa borist fyrir þeim.
- 22 Og þá, ó, þér Þjóðir, hvernig getið þér staðið frammi fyrir krafti Guðs án þess að iðrast og snúa frá illsku yðar?
- 23 Vitið þér ei, að þér eruð í hendi Guðs? Vitið þér ei, að hann hefur allt vald, og að hans mikla boði mun jörðin vefjast saman sem bókfell?
- 24 Iðrist þess vegna og auðmýkið yður fyrir honum, svo að hann komi ekki í réttvísi gegn yður — svo að leifar Jakobsættar komi ekki á meðal yðar eins og ljón og rífi yður í sundur og enginn verði til bjargar.

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

Mormón 6

- 1 Og nú lýk ég frásögn minni af tortímingu þjóðar minnar, Nefíta. Og svo bar við, að við héldum áfram undan Lamanítum.
- 2 Og ég, Mormón, reit bréf til konungs Lamaníta og bað hann leyfis um að fá að safna saman þjóð okkar í landinu Kúmóra, við hæð, sem nefnd var Kúmóra, og þar gætum við barist við þá.
- 3 Og svo bar við, að konungur Lamaníta veitti mér það, sem ég bað um.
- 4 Og svo bar við, að við héldum til Kúmóralands og reistum tjöld okkar umhverfis hæðina Kúmóra. Og þetta land var ríkt að vötnum, fljótum og uppsprettum. En hér vonuðumst við til að ná yfirhöndinni yfir Lamanítum.
- 5 Og þegar þrjú hundruð áttatíu og fjögur ár voru liðin, höfðum við safnað saman í Kúmóralandi öllum þeim, sem eftir voru af þjóð okkar.
- 6 Og svo bar við, að þegar við höfðum safnað allri þjóð okkar saman í Kúmóralandi, sjá, var ég, Mormón, farinn að eldast. Og þar sem ég vissi, að þetta var lokabarátta þjóðar minnar og Drottinn hafði boðið mér að láta ekki heimildir þær, sem heilagar voru og feður okkar höfðu afhent mann fram of manni, falla í hendur Lamanítum (því að Lamanítarnir mundu tortíma þeim), já, þess vegna skráði ég þessa heimild af töflum Nefis og fól allar þær heimildir, sem Drottinn hafði trúað mér fyrir, í hæðinni Kúmóra, að undanskildum þeim fáu töflum, sem ég afhenti syni mínum, Moróni.
- 7 Og svo bar við, að menn mínir ásamt konum sínum og börnum sáu nú heri Lamaníta koma í átt til sín, og með þeim hræðilega ótta við dauðann, sem fyllir hjörtu hinna ranglátu, biðu þeir þeirra.
- 8 Og svo bar við, að þeir réðust gegn okkur, og hver sála var full skelfingar, vegna þess hve margir þeir voru.

Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

- 9 Og svo bar við, að þeir réðust á menn mína með sverði og boga, örvum og eggjárnnum og alls kyns stríðsvopnum.
- 10 Og svo bar við, að menn mínir voru brytjaðir niður, já, þau tíu þúsund, sem með mér voru, og ég féll særður til jarðar mitt á meðal þeirra, en þeir fóru fram hjá mér og bundu ekki enda á líf mitt.
- 11 Og eftir að þeir höfðu brytjað niður alla þjóð mína, að undanskildum tuttugu og fjórum (þar á meðal syni mínum, Moróní) og eftir að við höfðum lifað dauða þjóðar okkar af, sáum við á komanda degi ofan af Kúmórahæðinni, þegar Lamanítarnir höfðu snúið aftur til búða sinna, þær tíu þúsundir manna minna, sem höfðu verið brytjaðar niður, og sem ég var í fararbroddi fyrir.
- 12 Og einnig sáum við þær tíu þúsundir manna minna, sem sonur minn Moróní hafði leitt.
- 13 Og sjá. Tíu þúsundir manna Gídgiddóna höfðu fallið og hann sjálfur einnig á meðal þeirra.
- 14 Og Lama hafði fallið ásamt sínum tíu þúsundum, og Gílgal hafði fallið ásamt sínum tíu þúsundum, og Lima hafði fallið ásamt sínum tíu þúsundum, og Jeneúm hafði fallið ásamt sínum tíu þúsundum. Og Kumenía, Morónía, Antíónum, Síblom, Sem og Jos höfðu fallið ásamt tíu þúsundum hvers þeirra.
- 15 Og svo bar við, að aðrir tíu höfðu fallið fyrir sverði, hver ásamt sínum tíu þúsundum. Já, öll þjóð mín — utan þeirra tuttugu og fjögurra, sem með mér voru, og einnig örfárra, sem flúið höfðu til landanna í suðri, og örfárra, sem snúið höfðu yfir til Lamaníta — hafði fallið. Og hold fólksins, bein og blóð lá á yfirborði jarðar, þar sem þeir, er drápu það, höfðu skilið það eftir til að rotna og verða að dufti og hverfa aftur til móður jarðar.
- 16 Og sál mín var sundurtætt af kvölum vegna dauða þjóðar minnar, og ég hrópaði:
- 17 Ó, þú fríða sveit. Hvernig gátuð þér snúið af vegum Drottins! Ó, þú fríða sveit, hvernig gátuð þér hafnað Jesú, sem stóð með opinn faðm til að taka á móti yður!
- 18 Sjá, hefðuð þér ekki gjört þetta, hefðuð þér ekki fallið. En sjá, þér eruð fallin, og ég syrgi yður.

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!

Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.

19 Ó, þér fríðu synir og dætur, þér feður og mæður,
þér eiginmenn og eiginkonur, þér fríða fólk!
Hvernig má vera, að þér séuð fallin?

20 En sjá! Þér eruð farin, og sorg mín leiðir yður ekki
til baka.

21 En sá dagur kemur brátt, að dauðleiki yðar hlýtur
að íklæðast ódauðleika, og þessir líkamar, sem nú
rotna í forgengileika, hljóta brátt að verða
óforgengilegir líkamar. Og þá verðið þér að standa
frammi fyrir dómstóli Krists og verða dæmd af
verkum yðar. Og reynist þér réttlát, þá munuð þér
blessuð verða ásamt feðrum yðar, sem farið hafa á
undan yður.

22 Ó, að þér hefðuð iðrast, áður en hin mikla
tortíming kom yfir yður. En sjá. Þér eruð farin, og
faðirinn, já, hinn eilífi faðir himinsins, þekkir ástand
yðar, og hann breytir við yður í samræmi við réttvísi
sína og miskunn.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and moth-
ers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it
that ye could have fallen!

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot
bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must
put on immortality, and these bodies which are now
moldering in corruption must soon become incor-
ruptible bodies; and then ye must stand before the
judgment-seat of Christ, to be judged according to
your works; and if it so be that ye are righteous, then
are ye blessed with your fathers who have gone be-
fore you.

O that ye had repented before this great destruc-
tion had come upon you. But behold, ye are gone,
and the Father, yea, the Eternal Father of heaven,
knoweth your state; and he doeth with you accord-
ing to his justice and mercy.

Mormón 7

- 1 Og sjá. Nú vil ég mæla nokkur orð til þeirrar leifar þjóðarinnar, sem hlíft var, fari svo að Guð gefi þeim orð mín og þeir fái vitneskju um feður sína. Já, ég tala til yðar, sem eftir eruð af Ísraelsætt, en þetta eru orðin, sem ég mæli:
- 2 Þér skuluð vita, að þér eruð af Ísraelsætt.
- 3 Þér skuluð vita, að þér verðið að iðrast, ella getið þér eigi frelsast.
- 4 Þér skuluð vita, að þér verðið að leggja niður stríðsvopn yðar, og megið ekki gleðjast framar af blóðsúthellingum og megið ekki grípa aftur til vopna, nema Guð bjóði svo.
- 5 Þér skuluð vita, að þér verðið að öðlast vitneskju um feður yðar og iðrast allra synda yðar og misgjörða og trúá Jesú Krist, að hann sé sonur Guðs og að Gyðingar drápu hann, en fyrir kraft föðurins reis hann aftur og hefur þannig sigrað gröfina. Og í honum hverfur einnig broddur dauðans.
- 6 Og hann gjörir upprisu dauðra að veruleika. Þess vegna verða menn upp reistir til að standa frammi fyrir dómstóli hans.
- 7 Og hann hefur gjört endurlausn heimsins að veruleika, en með því mun hverjum þeim, sem reynist án sektar frammi fyrir honum á degi dómsins, það gefið að dveljast í návist Guðs í ríki hans og syngja þar föðurnum, syninum og hinum heilaga anda, sem eru einn Guð, látlaust lof með kórum himna í eilífri sælu.
- 8 Iðrist þess vegna, látið skírast í nafni Jesú og takið á móti fagnaðarerindi Krists, sem lagt verður fyrir yður, ekki aðeins í þessum heimildum, heldur einnig í heimildum þeim, sem Þjóðirnar fá frá Gyðingunum og sem berast munu frá Þjóðunum til yðar.
- 9 Því að sjá. Þetta er ritað í þeim tilgangi, að þér megið trúá því. Og ef þér trúið því, þá munuð þér einnig trúá þessu. Og ef þér trúið þessu, munuð þér fá vitneskju um feður yðar og einnig um hin undursamlegu verk, sem unnin voru meðal þeirra fyrir kraft Guðs.

Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

10 Og þér munuð einnig vita, að þér eruð leifar af niðjum Jakobs. Þess vegna teljist þér meðal þjóðar fyrsta sáttmálans. Og fari svo, að þér trúíð á Krist og látið skírast, fyrst með vatni og síðan með eldi og heilögum anda, og fylgið fordæmi frelsara vors samkvæmt því, sem hann hefur boðið oss, þá mun yður vel farnast á degi dómsins. Amen.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

Mormón 8

- 1 Sjá. Ég, Moróni, lýk heimildum föður míns, Mormóns. Sjá. Ég hef aðeins fátt eitt að rita, eða það, sem faðir minn bauð mér.
- 2 Og nú bar svo við, að eftir hina miklu og ógurlegu orrustu á Kúmóra, sjá, þá eltu Lamanítarnir uppi þá Nefíta, sem flúið höfðu til landsins í suðri, þar til þeim hafði öllum verið tortímt.
- 3 Og þeir drápu einnig föður minn, og ég er aðeins einn eftir til að færa í letur hina sorglegu frásögn af tortímingu þjóðar minnar. En sjá. Hún er horfin, en ég uppfylli boð föður míns. Og hvort þeir muni drepa mig, veit ég ekki.
- 4 Þess vegna mun ég skrá heimildirnar og fela þær í jörðu, en hvert ég fer, skiptir ekki máli.
- 5 Sjá. Faðir minn hefur gjört þessar heimildir, og hann hefur greint frá tilgangi þess. Og sjá. Ég mundi einnig skrá það, ef ég hefði rúm á þessum töflum, en það hef ég ekki, og málm hef ég engan, því að ég er aleinn. Faðir minn hefur verið drepinn í bardaga og allt mitt ættfólk, og ég á hvorki vini né stað til að fara á. Og ég veit ekki, hve lengi Drottni þóknast að ég lifi.
- 6 Sjá, fjögur hundruð ár eru liðin frá komu Drottins vors og frelsara.
- 7 Og sjá. Lamanítar hafa hrakið þjóð mína, Nefíta, úr einni borg í aðra og úr einum stað í annan, þar til enginn þeirra er eftir. Og mikið hefur fall þeirra verið. Já, mikil og undraverð er tortíming þjóðar minnar, Nefíta.
- 8 En sjá. Hönd Drottins hefur verið að verki í þessu. Og sjá einnig. Lamanítar eiga í stríði hver við annan, um allt landið eru stöðug morð og sífelldar blóðsúthellingar, og enginn veit um endalok stríðsins.
- 9 Og sjá. Ég segi ekkert fleira varðandi þá, því að aðeins Lamanítar og ræningjar eru í landinu.

Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.

- 10 Og enginn þekkir hinn sanna Guð, nema lærisveinar Jesú, sem dvöldu í landinu, þar til ranglæti fólksins var svo mikið, að Drottinn vildi ekki leyfa þeim að vera um kyrrt meðal þeirra. En hvort þeir eru í landinu veit enginn.
- 11 En sjá. Við faðir minn höfum séð þá, og þeir hafa þjónað okkur.
- 12 Og hver sá, sem tekur við þessum heimildum og dæmir þær ekki af ófullkomleika þeirra, sá hinn sami mun öðlast vitneskju um stærri hluti en þessa. Sjá, ég er Moróní. Og væri það mögulegt, mundi ég kunngjöra yður allt.
- 13 Sjá, ég lýk máli mínu um þessa þjóð. Ég er sonur Mormóns, og faðir minn var afkomandi Nefís.
- 14 Og ég er sá, sem felur Drottni þessar heimildir. Töflurnar sjálfar eru einskis virði vegna fyrirmæla Drottins, því að hann sagði vissulega, að enginn skyldi ná þeim í hagnaðarskyni. En heimildir þeirra eru mikils virði, og Drottinn mun blessa þann, sem leiðir þær fram í ljósið.
- 15 Því að enginn hefur kraft til að leiða þær fram í ljósið, nema Guð veiti honum hann. Því að það er Guðs vilji, að það sé gjört með einbeittu augliti á dýrð hans eða til velfarnaðar hinni fornu og löngum tvístruðu sáttmálsþjóð Drottins.
- 16 Og blessaður sé sá, sem leiðir þetta fram í ljósið. Því að það mun fært úr myrkrinu í ljósið, samkvæmt orði Guðs. Já, það mun fært úr jörðunni og skal ljóma úr myrkrinu og fólkið fá vitneskju um það, og það gjörist fyrir kraft Guðs.
- 17 Og séu á því annmarkar, eru þeir mannanna. En sjá. Vér vitum ei um annmarka. Engu að síður veit Guð alla hluti. Þess vegna skal sá, er dæmir, gæta sín, svo að eldar vítis ógni honum ekki.
- 18 Og sá, sem segir: Sýnið mér, ella verðið þér sleginn — hann skal gæta sín á því að gefa ekki fyrirmæli um það, sem Drottinn hefur bannað.
- 19 Því að sjá. Sá, sem dæmir í fljótræði, mun einnig dæmdur verða í fljótræði, því að laun hans verða í samræmi við verk hans. Þess vegna mun sá, sem slær, lostinn verða aftur af Drottni.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

- 20 Sjá, ritningin segir: Maðurinn skal engan ljósta, né nokkurn dæma, því að mitt er að dæma, segir Drottinn, og mitt er að hefna, og ég mun endurgjalda.
- 21 Og sá, sem andar frá sér reiði og stríðir gegn verki Drottins og gegn sáttmálsþjóð Drottins, sem er Ísraelsætt, og segir: Vér munum tortíma verki Drottins, og Drottinn mun ekki minnst sáttmála síns, sem hann hefur gjört við Ísraelsætt — sá hinn sami á á hættu að verða höggvinn niður og á eld kastað —
- 22 Því að eilífðaráform Drottins munu halda áfram, þar til öll fyrirheit hans eru uppfyllt.
- 23 Kynnið yður spádóma Jesaja. Sjá, ég get ekki fært þá í letur. Já sjá, ég segi yður, að þeir heilögu, sem farnir eru á undan mér, sem átt hafa þetta land, skulu hrópa, já, jafnvel úr duftinu munu þeir hrópa til Drottins. Og jafn víst og Drottinn lifir, mun hann minnst sáttmálans, sem hann gjörði við þá.
- 24 Og hann þekkir bænir þeirra og veit, að þær eru fyrir bræðrum þeirra. Og hann þekkir trú þeirra, því að í hans nafni gátu þeir flutt fjöll. Og í hans nafni gátu þeir skekið jörðina. Og með krafti orðs hans létu þeir fangelsin hrynja til jarðar. Já, jafnvel hinn brennandi eldsofn gat ekki unnið þeim mein, né heldur villidýr eða eiturslóngur vegna krafts orðs hans.
- 25 Og sjá. Bænir þeirra voru einnig fyrir honum, sem Drottinn mun þóknast að láta leiða þessa hluti fram í ljósið.
- 26 Og enginn þarf að segja, að þeir muni ekki koma fram, því að vissulega munu þeir gjöra það, því að Drottinn hefur sagt það. Því að úr jörðunni skal það berast, með hendi Drottins, og enginn fær stöðvað það. Og það verður á þeim degi, þegar sagt verður, að kraftaverk séu ekki til. Já, og það kemur fram, jafnvel eins og hinn dauði mæli.
- 27 Og það mun koma á þeim degi, þegar blóð heilagra hrópar til Drottins vegna leynisamsæra og myrkraverka.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

- 28 Já, það mun koma á þeim degi, þegar krafti Guðs verður afneitað og kirkjur vanhelgast og hreykja sér hátt í ofmetnaði hjartans. Já, á þeim degi, þegar leiðtogar kirkna og kennarar rísa upp í hroka sínum og jafnvel öfundast yfir þeim, sem tilheyra kirkjum þeirra.
- 29 Já, það mun koma á þeim degi, þegar spyrst um elda, fárviðri og eimyrju í öðrum löndum —
- 30 Og einnig mun spyrjast um hernað og ófriðartíðindi og jarðskjálfta á ýmsum stöðum.
- 31 Já, það mun koma á þeim degi, þegar mikil mengun verður á yfirborði jarðar. Þá verða morð og rán, lygar og svik, hór og alls kyns viðurstyggið. Þá munu margir segja, gjörrið þetta eða gjörrið hitt, það breytir engu, því að Drottinn mun styðja slíka á efsta degi. En vei sé slíkum, því að þeir eru í beiskjugalli og í syndafjötrum.
- 32 Já, það mun koma á þeim degi, þegar reistar verða kirkjur, sem segja: Komið til mín, og fyrir silfur yðar verða syndir yðar fyrirgefnar.
- 33 Ó, þú rangláta, rangsnúna og þrjóskufulla þjóð. Hvers vegna hefur þú byggt þér kirkjur til að hagnast á þeim? Hvers vegna hefur þú umbreytt hinu heilaga orði Guðs til að leiða fordæmingu yfir sálir þínar? Sjá, takið eftir opinberunum Guðs. Því að sjá. Sá tími kemur, að á þeim degi, hlýtur allt að uppfyllast.
- 34 Sjá, Drottinn hefur sýnt mér mikla og undursamlega hluti varðandi það, sem brátt hlýtur að verða, á þeim degi, þegar þetta mun koma fram meðal yðar.
- 35 Sjá. Ég ávarpa yður eins og væruð þér nærstaddir, og þó eruð þér það ekki. En sjá. Jesús Kristur hefur sýnt mér yður, og ég veit um gjörðir yðar.
- 36 Og ég veit, að þér gangið í hroka hjartans, og allir utan fáeinna, sem ekki hreykja sér upp í hroka hjarta síns, klæðast skartklæðum, ala með sér öfund, deilur, óvild og ofsóknir og alls konar misgjörð. Og kirkjur yðar, já, sérhver þeirra, hafa saurgast vegna hroka hjartna yðar.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

- 37 Því að sjá. Þér elskið silfrið og eigur yðar og skartklæði yðar og skraut kirkna yðar meira en þér elskið hina fátæku og þurfandi, hina sjúku og aðþrengdu.
- 38 Ó, þér saurugir, þér hræsningar, þér kennarar, sem seljið yður fyrir það, sem tærir yður upp. Hvers vegna hafið þér vanhelgað hina heilögu kirkju Guðs? Hvers vegna blygðist þér yðar fyrir að taka á yður nafn Krists? Hvers vegna teljið þér ekki óendanlega hamingju meira virði en þá vansæld, sem aldrei linnir — er það vegna lofs heimsins?
- 39 Hvers vegna skreytið þér yður með því, sem ekkert líf hefur, en látið hina hungruðu og þurfandi, nöktu og sjúku og aðþrengdu ganga fram hjá yður og takið ekki eftir þeim?
- 40 Já, hvers vegna byggði þér upp leynda viðurstyggð yðar til að hagnast á henni, en látið ekkjurnar syrgja frammi fyrir Drottni og einnig munaðarleysingja syrgja frammi fyrir Drottni, og látið einnig blóð fedra þeirra og eiginmanna hrópa til Drottins úr jörðunni um hefnd yfir yður?
- 41 Sjá. Sverð hefndarinnar hangir yfir yður. Og sá tími nálgast óðfluga, er hann hegnir yður fyrir blóð hinna heilögu, því að hann mun ekki þola hróp þeirra lengur.

For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.

O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?

Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?

Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?

Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.

Mormón 9

- 1 Og nú tala ég einnig um þá, sem ekki trúá á Krist.
- 2 Sjá, munuð þér trúá á vitjunardegi yðar — þegar Drottinn mun koma, já, þann mikla dag, þegar jörðinni verður vafið saman sem bókfelli og frumefnin munu bráðna í brennandi hita, já, þann mikla dag, þegar þér verðið að standa frammi fyrir Guðslambinu — munuð þér þá segja að enginn Guð sé til?
- 3 Munuð þér þá enn afneita Kristi, eða getið þér séð Guðslambið? Haldið þér, að þér munuð dvelja hjá honum meðvitandi um sekt yðar? Haldið þér, að þér getið verið hamingjusöm hjá þessari heilögu veru, þegar sálir yðar eru kvaldar sektarkennd yfir að hafa sífelld niðst á lögmálum hans?
- 4 Sjá. Ég segi yður, að yður liði enn verr að dvelja hjá heilögum og réttvísnum Guði með vitneskju um óhreinleika yðar fyrir honum en dveljast með hinum fordæmdu sálum í víti.
- 5 Því að sjá. Þegar þér fáíð að sjá nekt yðar frammi fyrir Guði og einnig dýrð Guðs og heilagleika Jesú Krists, mun það tendra með yður óslökkvandi eld.
- 6 Ó, þér vantrúaðir! Snúið yður til Drottins. Hrópið hátt til föðurins í nafni Jesú, svo að þér megið ef til vill reynast flekklausir, hreinir, tærir og hvítir, hreinsaðir með blóði lambsins, á hinum mikla og efsta degi.
- 7 Og enn fremur tala ég til yðar, sem afneitið opinberunum Guðs og segið, að þær séu ekki lengur til, hvorki opinberanir, spádómar, gjafir, lækning, tungutal né túlkun tungumála —
- 8 Sjá. Ég segi yður, að sá, sem afneitar þessu, þekkir ekki fagnaðarerindi Krists. Já, hann hefur ekki lesið ritningarnar, en hafi hann gjört það, hefur hann ekki skilið þær.
- 9 Því að lesum vér ekki, að Guð er hinn sami í gær, í dag og að eilífu og að í honum er hvorki að finna tilbrigði né minnsta skugga breytingar?

Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation — behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variable-ness neither shadow of changing?

- 10 Og ef þér hafið ímyndað yður einhvern guð, sem er breytilegur og sem í býr umbreytingarvottur, þá hafið þér ímyndað yður guð, sem ekki er Guð kraftaverka.
- 11 En sjá. Ég mun sýna yður Guð kraftaverka, já, Guð Abrahams og Guð Ísaks og Guð Jakobs. En það er hinn sami Guð og skóp himna og jörð og allt, sem í þeim er.
- 12 Sjá, hann skóp Adam og með Adam kom fall mannsins. Og vegna falls mannsins kom Jesús Kristur, já, faðirinn og sonurinn, og með Jesú Kristi kom endurlausn mannsins.
- 13 Og vegna endurlausnar mannsins, sem kom með Jesú Kristi, eru þeir leiddir aftur í návist Drottins. Já, í því felst endurlausn allra manna, vegna þess að dauði Krists gjörir upprisuna mögulega, sem aftur gjörir endurlausnina úr óendanlegum svefni mögulega, þeim svefni, er allir menn verða vaktir af, með krafti Guðs, þegar básúnan gellur. Og þeir munu koma fram, bæði smáir og stórir, og allir skulu þeir standa frammi fyrir dómgrindum hans, endurleystir og frjálsir úr eilífum fjötrum dauðans, þess dauða, sem er stundlegur dauði.
- 14 Og þá fellur dómur hins heilaga yfir þá. Og þá kemur sá tími, að sá, sem saurugur er, mun enn verða saurugur; sá, sem réttlátur er, mun enn verða réttlátur; sá, sem hamingjusamur er, mun enn verða hamingjusamur; og sá, sem óhamingjusamur er, mun enn verða óhamingjusamur.
- 15 Og ó, allir þér, sem hafið ímyndað yður guð, sem engin kraftaverk getur gjört. Ég vil spyrja yður, hvort allt hafi gjörst, sem ég hef talað um? Hefur endirinn komið enn? Sjá, ég segi yður, nei, og Guð hefur ekki hætt að vera Guð kraftaverka.
- 16 Sjá. Er ekki það, sem Guð hefur gjört, undursamlegt í augum vorum? Já, og hver fær skilið hin undursamlega verk Guðs?
- 17 Hver mun segja, að það sé ekki kraftaverk, að himinn og jörð urðu til fyrir hans orð og að maðurinn var skapaður fyrir kraft orðs hans úr dufti jarðar og að kraftaverk hafi gjörst fyrir kraft orðs hans?

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

- 18 Og hver mun segja, að Jesús Kristur hafi ekki gjört mörg kraftaverk? Og postular hans gjörðu mörg máttug kraftaverk.
- 19 Og hafi kraftaverk gjörst þá, hvers vegna hefur Guð þá hætt að vera Guð kraftaverka og er samt óumbreytanleg vera? Og sjá. Ég segi yður, að hann breytist ekki. Væri svo, væri hann ekki lengur Guð. Og hann hættir ekki að vera Guð, heldur er hann Guð kraftaverka.
- 20 En orsök þess, að hann lætur af kraftaverkum meðal mannanna barna, er sú, að þeim hnignar í vantrú og þeir víkja af réttri leið og þekkja ekki þann Guð, sem þeir ættu að treysta á.
- 21 Sjá. Ég segi yður, að hver sá, sem trúir á Krist og efast ekki, honum mun veitast allt það, sem hann biður föðurinn um í nafni Krists. Og þetta loford er öllum gefið, já, um gjörvalla jörðina.
- 22 Því að sjá. Þetta sagði Jesús Kristur, sonur Guðs, við lærisveina sína, sem verða skyldu kyrrir, já, og einnig við alla lærisveina sína í áheyrn fjöldans: Farið út um allan heim og boðið fagnaðarboðskap minn hverri skepnu —
- 23 Og sá, sem trúir og verður skírður, mun hólpinn verða, en sá, sem ekki trúir, mun fordæmdur verða —
- 24 Og þessi tákn skulu fylgja þeim, er trúa: Í mínu nafni munu þeir reka út illa anda, þeir skulu tala nýjum tungum, þeir skulu taka upp höggorma og þó að þeir drekki eitthvað banvænt, mun þá ekki saka, og þeir munu leggja hendur yfir sjúka og gjöra þá heila —
- 25 Og fyrir hverjum þeim, sem trúir á nafn mitt og efast eigi, mun ég staðfesta öll mín orð, já, allt til enda veraldar.
- 26 Og sjá. Hver fær staðið gegn verkum Drottins? Hver fær afneitað orðum hans? Hver mun rísa gegn almáttugu valdi Drottins? Hver mun fyrirlíta verk Drottins? Hver mun fyrirlíta börn Krists? Sjá, þér allir, sem fyrirlítið verk Drottins, því að þér munuð undrast og farast.

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

- 27 Ó, fyrirlítið ekki og undrist ekki, heldur hlýðið á orð Drottins og biðjið til föðurins í nafni Jesú um hvað eina, sem þér þarfnist. Efist eigi, heldur trúið og biðjið eins og til forna, komið til Drottins af öllu yðar hjarta og vinnið að sáluhjálp yðar með ugg og ótta fyrir honum.
- 28 Verið skynsöm á reynsludögum yðar. Losið yður við allt, sem óhreint er. Biðjið ekki um það, sem þér getið sóað í losta yðar, heldur biðjið með óhagganlegri staðfestu um að fá staðist allar freistingar og geta þjónað hinum sanna og lifandi Guði.
- 29 Látið ekki skírast óverðug, meðtakið ekki sakramenti Krists óverðug, heldur gjörið allt verðug og gjörið það í nafni Jesú Krists, sonar hins lifanda Guðs. Og ef þér gjörið svo og standið stöðug allt til enda, mun yður á engan hátt vísað burt.
- 30 Sjá. Ég tala til yðar sem talaði ég frá hinum dauðu, því að ég veit, að orð mín munu berast yður.
- 31 Dæmið mig ekki vegna ófullkomleika míns, ekki heldur föður minn vegna ófullkomleika hans, né heldur þá, sem fært hafa þetta í letur á undan honum. Færið heldur Guði þakkir fyrir að sýna yður ófullkomleika vorn, svo að þér getið lært og orðið vitrari en vér vorum.
- 32 Og sjá. Vér höfum fært þessar heimildir í letur í samræmi við þekkingu vora á því letri, sem á meðal vor nefnist endurbætt egypska og sem vér höfum hlotið í arf og breytt í samræmi við málfar vort.
- 33 Og ef töflur vorar hefðu verið nægilega stórar, hefðum vér letrað á hebresku, en hebreskunni höfum vér einnig breytt. En hefðum vér getað letrað á hebresku, sjá, þá hefðuð þér ekki getað fundið neinn ófullkomleika í heimildum vorum.
- 34 En Drottinn þekkir það, sem vér höfum skráð, og veit einnig að engir aðrir þekkjja tungu vora. Og vegna þess að engir aðrir þekkjja tungu vora hefur hann séð fyrir leið til að túlka heimildirnar.
- 35 Og þetta er ritað, til þess að vér getum hreinsað klæði vor af blóði bræðra vorra, sem hnignaði í vantrú.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

36 Og sjá. Það, sem vér höfum þráð bræðrum vorum til handa, já, að endurreisa þá til þekkingar á Kristi, er í samræmi við bænir allra hinna heilögu, sem dvalið hafa í landinu.

37 Og megi Drottinn Jesús Kristur gefa, að bænum þeirra verði svarað í samræmi við trú þeirra, og megi Guð faðirinn minnst sáttmálans, sem hann hefur gjört við Ísraelsætt, og megi hann blessa þá að eilífu fyrir trú á nafn Jesú Krists. Amen.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

Bók Eters

Heimildir Ƨaredíta á töflunum tuttugu og fjórum, sem Limíþjóðin fann á dögum Mósía konungs.

Eter 1

- 1 Og ég, Moróni, held nú áfram að segja frá þessum fornu íbúum, sem hönd Drottins tortímdi af yfirborði þessa norðlæga lands.
- 2 Og frásögn mína tek ég af þeim tuttugu og fjórum töflum, sem Limíþjóðin fann og sem nefnast Bók Eters.
- 3 Og þar sem ég býst við, að fyrsti hluti þessarar frásagnar, sem fjallar um sköpun heimsins og um Adam og er frásögn frá þeim tíma og lýsir því, sem þá gjörðist meðal mannanna barna og allt fram að hinum mikla turni, sé til meðal Gyðinga —
- 4 Því rita ég ekki um það, sem gjörðist frá dögum Adams, fram að þeim tíma. En það er til á töflunum, og hver, sem finnur þær, mun hafa kraft til að móttaka frásögnina í heild.
- 5 En sjá. Ég gjöri því ekki full skil, heldur aðeins að hluta, ég greini frá turninum og þar til þeim varð tortímt.
- 6 Og þannig rita ég frásögnina. Sá, er þessar heimildir ritaði, var Eter, og hann var afkomandi Kóríantors.
- 7 Kóríantor var sonur Morons.
- 8 Og Moron var sonur Etems.
- 9 Og Etem var sonur Aha.
- 10 Og Aha var sonur Sets.
- 11 Og Set var sonur Siblons.
- 12 Og Siblón var sonur Kóms.
- 13 Og Kóm var sonur Kóríantums.
- 14 Og Kóríantum var sonur Amnígadda.
- 15 Og Amnígadda var sonur Arons.
- 16 Og Aron var afkomandi Hets, sem var sonur Heartoms.
- 17 Og Heartom var sonur Líbs.

The Book of Ether

The record of the Ƨaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limbi in the days of King Mosiah.

Ether 1

And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.

And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.

And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—

Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.

But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.

And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.

Coriantor was the son of Moron.

And Moron was the son of Ethem.

And Ethem was the son of Ahah.

And Ahah was the son of Seth.

And Seth was the son of Shiblon.

And Shiblon was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Amnigaddah.

And Amnigaddah was the son of Aaron.

And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.

And Hearthom was the son of Lib.

18 Og Líb var sonur Kís.
19 Og Kís var sonur Kóroms.
20 Og Kórom var sonur Levís.
21 Og Leví var sonur Kims.
22 Og Kim var sonur Moríantons.
23 Og Moríanton var afkomandi Riplakisar.
24 Og Riplakis var sonur Ses.
25 Og Ses var sonur Hets.
26 Og Het var sonur Kóms.
27 Og Kóm var sonur Kóríantums.
28 Og Kóríantum var sonur Emers.
29 Og Emer var sonur Ómers.
30 Og Ómer var sonur Súle.
31 Og Súle var sonur Kíbs.
32 Og Kíb var sonur Óría, sem var sonur Jareds —

33 En Jared kom með bróður sínum og fjölskyldum þeirra, ásamt nokkrum öðrum fjölskyldum, frá hinum mikla turni á þeim tíma, er Drottinn spillti tungumáli lýðsins og sór þess eið í heilagri reiði sinni, að fólkinu skyldi tvístrað um allt yfirborð jarðar. Og samkvæmt orði Drottins tvístraðist fólkið.

34 En bróðir Jareds var maður mikill vexti, sterkur og í miklum metum hjá Drottni, og Jared, bróðir hans, sagði við hann: Ákalla þú Drottin, svo að hann rugli okkur ekki þannig, að við skiljum ekki orð hver annars.

35 Og svo bar við, að bróðir Jareds ákallaði Drottin, og Drottinn hafði samúð með Jared og spillti þess vegna ekki tungu hans. Og Jared og bróður hans var ekki spillt.

36 Þá sagði Jared við bróður sinn: Ákalla Drottin enn á ný, og svo kann að fara, að hann snúi reiði sinni frá þeim, sem eru vinir okkar og spilli ekki tungumáli þeirra.

37 Og svo bar við, að bróðir Jareds ákallaði Drottin, og Drottinn sýndi einnig vinum þeirra og fjölskyldum þeirra samúð, svo að máli þeirra var ekki spillt.

And Lib was the son of Kish.
And Kish was the son of Corom.
And Corom was the son of Levi.
And Levi was the son of Kim.
And Kim was the son of Morianton.
And Morianton was a descendant of Riplakish.
And Riplakish was the son of Shez.
And Shez was the son of Heth.
And Heth was the son of Com.
And Com was the son of Coriantum.
And Coriantum was the son of Emer.
And Emer was the son of Omer.
And Omer was the son of Shule.
And Shule was the son of Kib.
And Kib was the son of Orihah, who was the son of Jared;

Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.

And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.

Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.

38 Og svo bar við, að Jared mælti enn til bróður síns og sagði: Far og spyr Drottin, hvort hann muni reka okkur úr landinu, og ef hann rekur okkur úr landinu, spyr hann þá, hvert við eigum að halda. Og hver veit, nema Drottinn leiði okkur til lands, sem er öllum öðrum löndum betra? Og fari svo, skulum við vera Drottni trú, svo að það verði arfleifð okkar.

39 Og svo bar við, að bróðir Jareds ákallaði Drottin samkvæmt því, sem Jared hafði mælt.

40 Og svo bar við, að Drottinn heyrði til bróður Jareds og hafði samúð með honum og sagði við hann:

41 Far þú og safna saman af öllum hjörðum þínum, karldýri og kvendýri af hverri tegund, og einnig af öllum tegundum sáðkorna jarðar, og fjölskyldum þínum og einnig Jared bróður þínum og hans fjölskyldu, og einnig vinum þínum og fjölskyldum þeirra og vinum Jareds og fjölskyldum þeirra.

42 Og þegar þú hefur gjört svo, skalt þú fara fyrir þeim niður í dalinn, sem liggur í norðri, og þar mun ég koma til móts við þig og fara fyrir þér til þess lands, sem er öllum öðrum löndum jarðarinnar betra.

43 Og þar mun ég blessa þig og niðja þína og vekja mér til handa mikla þjóð af niðjum þínum og niðjum bróður þíns og þeirra, sem með þér fara. Og engin þjóð á öllu yfirborði jarðar skal vera meiri en sú, sem ég mun vekja mér til handa af niðjum þínum. Og þetta mun ég gjöra fyrir þig, vegna þess að þú hefur ákallað mig svo lengi.

And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy families; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and they who shall go with thee, a great nation. And there shall be none greater than the nation which I will raise up unto me of thy seed, upon all the face of the earth. And thus I will do unto thee because this long time ye have cried unto me.

Eter 2

- 1 Og svo bar við, að Jared og bróðir hans og fjölskyldur þeirra sem og vinir Jareds og bróður hans og fjölskyldur þeirra fóru niður í dalinn, sem liggur í norðri, (en dalurinn hét Nimrod eftir hinum mikla veiðimanni), ásamt hjörðum sínum, sem þeir höfðu safnað saman, karldýri og kvendýri af sérhverri tegund.
- 2 Og þeir lögðu snörur og veiddu einnig fugla loftsins, og þeir útbjuggu sér einnig ker, en í þeim báru þeir með sér vatnafisk.
- 3 Og þeir fluttu einnig með sér deseret, sem þýðir hunangsfluga. Og þannig fluttu þeir með sér sveipi af býflugum og allt annað, sem á landinu finnst, sáðkorn hvers konar.
- 4 Og svo bar við, að þegar fólkið kom niður í Nimrodsdalinn, kom Drottinn niður og talaði við bróður Jareds, en hann var í skýi, og bróðir Jareds sá hann ekki.
- 5 Og svo bar við, að Drottinn bauð fólkinu að halda áfram út í óbyggðirnar, já, til landshluta, þar sem enginn maður hafði áður komið. Og Drottinn fór fyrir fólkinu og mælti til þess, þar sem hann stóð í skýi, og gaf því leiðbeiningar, hvert halda skyldi.
- 6 Og svo bar við, að undir stöðugri handleiðslu Drottins ferðaðist það um óbyggðirnar og smíðaði sér farkosti, sem fluttu það yfir mörg vötn.
- 7 Og Drottinn vildi ekki, að það héldi kyrru fyrir í óbyggðunum handan sjávar, heldur vildi hann, að það héldi áfram til fyrirheitna landsins, sem var öllum öðrum löndum betra og sem Drottinn Guð hafði varðveitt fyrir hina réttlátu.
- 8 Og í heilagri reiði sinni sór hann bróður Jareds, að hver sá, er eignaðist þetta fyrirheitna land, þaðan í frá og að eilífu, skyldi þjóna sér, hinum eina sanna Guði, ella yrði þeim sópað burt, þegar fylling heilagrar reiði hans kæmi yfir þá.

Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

9 Og nú fáum við skilið ákvæði Guðs varðandi þetta land, að það er land fyrirheitisins, að hver sú þjóð, sem eignast það, skal þjóna Guði, ella verður henni sópað burt, þegar fylling heilagrar reiði hans kemur yfir hana. Og fylling heilagrar reiði hans kemur yfir hana, þegar misgjörðir hennar ná hámarki.

10 Því að sjá. Þetta er land, sem er öllum öðrum löndum fremra. Þess vegna skal sá, er það eignast, þjóna Guði eða verða sópað burt, því að þetta er ævarandi ákvörðun Guðs. Og það er ekki fyrr en misgjörðir barnanna í landinu ná fyllingu sinni, að þeim verður sópað burt.

11 Og þetta berst yður, ó, þér Þjóðir, svo að þér megið þekkja ákvæði Guðs — svo að þér megið iðrast, en haldið ekki áfram misgjörðum yðar, þar til fyllingunni er náð, og þér leiðið ekki fyllingu heilagrar reiði Guðs yfir yður eins og íbúar landsins hafa hingað til gjört.

12 Sjá. Þetta er valkostaland, og hver sú þjóð, sem eignast það, skal laus við fjötra og ánaud allra annarra landa undir himinhvolfinu, ef hún aðeins vill þjóna Guði landsins, sem er Jesús Kristur og opinberaður er í því, sem við höfum ritað.

13 En nú held ég áfram með heimildir mínar. Því að sjá. Svo fór, að Drottinn leiddi Jared og bræður hans allt að hinu mikla hafi, er skipti landinu. Og er þeir komu að sjónum, reistu þeir tjöld sín og nefndu staðinn Moríankúmer. Og þeir bjuggu í tjöldum, og við sjávarströndina dvöldu þeir í tjöldum í fjögur ár.

14 Og svo bar við, að þessum fjórum árum liðnum, að Drottinn kom enn á ný til bróður Jareds og stóð í skýi og talaði við hann. Og í þrjár stundir talaði Drottinn við bróður Jareds og átaldi hann fyrir að gleyma að ákalla nafn Drottins.

And now, we can behold the decrees of God concerning this land, that it is a land of promise; and whatsoever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hitherto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

15 Og bróðir Jareds iðraðist þess illa, sem hann hafði gjört, og ákallaði nafn Drottins fyrir bræður sína, sem með honum voru. Og Drottinn mælti við hann: Ég mun fyrirgefa þér og bræðrum þínum syndir ykkar, en syndga ekki framar, því að þið skuluð hafa í huga, að andi minn mun ekki ætíð takast á við mennina. Ef þið þess vegna syndgið, þar til fyllingu ykkar er náð, munuð þið útilokast úr návist Drottins. Og þetta eru hugleiðingar mínar um landið, sem ég mun gefa ykkur í arf, því að það skal vera valkostaland framar öllum öðrum löndum.

16 Og Drottinn sagði: Farið og smíðið báta svipaða þeim, sem þið hafið hingað til smíað. Og bróðir Jareds gekk að verki, og svo gjörðu og bræður hans og smíðuðu báta eftir leiðbeiningum Drottins, á sama hátt og þeir höfðu áður gjört. Og þeir voru smáir og léttir á vatninu, já, léttir sem fugl á vatni.

17 Og þeir voru smíaðir þannig, að þeir voru sérlega þéttir, já, svo að þeir héldu vatni líkt og skál. Og botn þeirra var þéttur, sem botn skálar, og hliðar þeirra þéttar sem skálarinnar, og endar þeirra mjókkudu fram í odd, og yfirbyggingin var þétt sem skál. Og lengdin var sem lengd trés, og dyrnar voru þéttar sem skál, þegar þeim var lokað.

18 Og svo bar við, að bróðir Jareds ákallaði Drottin og sagði: Ó Drottinn, ég hef unnið það verk, sem þú bauðst mér, og ég hef gjört bátana eftir þinni leiðsögn.

19 En sjá. Ó Drottinn, í þeim er engin birta. Hvert skal stýra? Og við hljótum einnig að farast, því að við getum aðeins andað að okkur því lofti, sem í þeim er. Þess vegna munum við farast.

20 Og Drottinn sagði við bróður Jareds: Sjá, þú skalt gjöra op að ofan og neðan, og þegar þið þjáist af loftleysi, skalt þú opna það og fá loft. Og fari svo, að vatn streymi inn, sjá, þá skalt þú loka opinu, svo að þið farist ekki í vatnsflaumnum.

21 Og svo bar við, að bróðir Jareds gjörði sem Drottinn hafði boðið.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

- 22 Og enn ákallaði hann Drottin og sagði: Ó Drottinn. Sjá, ég hef gjört það, sem þú bauðst mér, og ég hef útbúið skipin fyrir fólk mitt. En sjá. Í þeim er engin birta. En sjá. Ó Drottinn, leyfir þú að við förum yfir þetta mikla vatn í myrkri?
- 23 Og Drottinn sagði við bróður Jareds: Hvað vilt þú, að ég gjöri, til að þið hafið ljós í skipum ykkar? Því að sjá. Glugga getið þið ekki haft, því að þeir mundu mölbrotna. Ekki takið þið heldur eld með ykkur, því að þið ferðist ekki við ljós af eldi.
- 24 Því að sjá. Þið verðið sem hvalur á hafi úti, því að fjallháar öldur munu falla á ykkur. Engu að síður mun ég færa ykkur aftur upp úr djúpum sjávar, því að vindarnir hlíta mínu boði sem og regnið og flóðin.
- 25 Og sjá. Ég bý ykkur undir þetta, því að þið getið ekki farið yfir hið mikla djúp, nema ég búi ykkur undir sjávaröldurnar og vindinn, sem geisad hefur og flóðin, sem koma munu. Hvað vilt þú þess vegna, að ég gjöri fyrir ykkur, svo að þið hafið ljós, þegar djúp sjávar gleypir ykkur?

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

Eter 3

- 1 Og svo bar við, að bróðir Jareds (en skipin, sem útbúin höfðu verið, voru átta að tölu) fór upp á fjall, sem þeir nefndu Selemfjall, vegna þess hve hátt það var, og bræddi sextán smásteina úr fjallinu, og voru þeir hvítir og glærir, já, eins og gagnsætt gler. Og hann bar þá í höndum sínum upp á fjallstindinn og ákallaði Drottin enn á ný og mælti:
- 2 Ó Drottinn, þú hefur sagt, að við hljótum að verða umluktir vatni. Sjá, ó Drottinn, ver ekki reiður þjóni þínum vegna veikleika hans. Því að við vitum, að þú ert heilagur og dvelur á himnum, en við erum óverðugir frammi fyrir þér, því að vegna fallsins er eðli okkar stöðugt illt. En engu að síður, ó Drottinn, hefur þú boðið okkur að ákalla þig, því að hjá þér getum við öðlast það, sem við óskum eftir.
- 3 Sjá, ó Drottinn, þú hefur lostið okkur vegna misgjörða okkar og hefur rekið okkur burt, og öll þessi ár höfum við verið í óbyggðunum. En engu að síður hefur þú verið okkur miskunnsamur. Ó Drottinn, sýn mér samúð, bein reiði þinni frá þessu fólki þínu og lát það ekki fara yfir þetta hamslausa djúp í myrkri. Og lít á það, sem ég hef brætt úr bjarginu.
- 4 Og ég veit, ó Drottinn, að allt vald er þitt og þú getur gjört, hvað sem þú vilt, mannum til góðs. Þess vegna bið ég þig, ó Drottinn, að snerta þessa steina með fingri þínum og láta þá lýsa í myrkri. Og þeir munu lýsa okkur í skipunum, sem við höfum útbúið, svo að við höfum ljós, meðan við förum yfir hafð.
- 5 Sjá, ó Drottinn, þú getur gjört þetta. Við vitum, að þú getur sýnt mikinn kraft, sem virðist smár mannlegum skilningi.

Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

- 6 Og svo bar við, að þegar bróðir Jareds hafði mælt þessi orð, sjá, þá rétti Drottinn fram hönd sína og snerti steinana hvern af öðrum með fingri sínum. Og hulunni var svipt af augum bróður Jareds, og hann sá fingur Drottins, og hann var sem mannsfingur, líkt og hold og blóð. Og bróðir Jareds féll fram fyrir Drottni, því að hann var sleginn ótta.
- 7 Og Drottinn sá, að bróðir Jareds hafði fallið fram, og Drottinn sagði við hann: Rís á fætur! Hvers vegna hefur þú fallið til jarðar?
- 8 Og hann sagði við Drottin: Ég sá fingur Drottins, og ég óttaðist, að hann mundi ljósta mig, því að ég vissi ekki, að Drottinn hefði hold og blóð.
- 9 Og Drottinn sagði við hann: Vegna trúar þinnar hefur þú séð, að ég mun taka á mig hold og blóð, og aldrei hefur nokkur maður komið fram fyrir mig með jafn mikla trú og þú hefur. Því að væri ekki svo, hefðir þú ekki getað séð fingur minn. Sást þú meira en þetta?
- 10 Og hann svaraði: Nei Drottinn, leyfðu mér að sjá þig.
- 11 Og Drottinn sagði við hann: Trúir þú þeim orðum, sem ég mun mæla?
- 12 Og hann svaraði: Já, Drottinn, ég veit, að þú talar sannleikann, því að þú ert Guð sannleikans og getur ekki logið.
- 13 Og þegar hann hafði mælt þessi orð, sjá, þá sýndi Drottinn sig honum og sagði: Vegna þess að þú veist þetta, ert þú endurleystur frá fallinu. Þess vegna ert þú aftur leiddur í návist mína, þess vegna sýni ég mig þér.
- 14 Sjá. Ég er sá, sem fyrirbúinn var frá grundvöllun veraldar til að endurleysa fólk mitt. Sjá. Ég er Jesús Kristus, ég er faðirinn og sonurinn. Í mér mun allt mannkyn eiga líf og það eilíflega, já, þeir sem á nafn mitt munu trúa, og þeir skulu verða synir mínir og dætur mínar.
- 15 Og aldrei hef ég sýnt mig nokkrum manni, sem ég hef skapað, því að aldrei hefur nokkur maður trúað á mig sem þú. Sérð þú, að þú ert skapaður eftir minni eigin mynd. Já, jafnvel allir menn voru í upphafi skapaðir í minni eigin mynd.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

- 16 Sjá. Þessi líkami, sem þú nú sérð, er líkami anda míns, og manninn hef ég skapað eftir líkama anda míns. Og eins og ég birtist þér í andanum, svo mun ég birtast þjóð minni í holdinu.
- 17 En eins og ég, Moróní, sagði, get ég ekki sagt til fulls frá því, sem skráð er. Þess vegna nægir mér að segja, að Jesús sýndi sig þessum manni í andanum, já, á sama hátt og í líkingu þess sama líkama og hann sýndi sig Nefítum.
- 18 Og hann þjónaði honum, já, eins og hann þjónaði Nefítum. Og þetta var allt til þess, að þessi maður mætti vita, að hann væri Guð, vegna hinna mörgu og miklu verka, sem Drottinn hafði sýnt honum.
- 19 Og vegna vitneskju þessa manns var ekki unnt að varna honum þess að sjá handan hulunnar, og hann sá fingur Jesú, og þegar hann sá hann, féll hann fram af ótta, því að hann vissi, að það var fingur Drottins, og trú hans var ekki lengur trú, heldur vitneskja, án nokkurs efa.
- 20 Með þessa fullkomnu þekkingu á Guði var þess vegna ekki unnt að halda honum handan hulunnar. Þess vegna sá hann Jesú, og Jesús þjónaði honum.
- 21 Og svo bar við, að Drottinn sagði við bróður Jareds: Sjá. Þú skalt ekki láta það, sem þú hefur séð og heyrt, berast heiminum, fyrr en sá tími kemur, að ég mun gjöra nafn mitt dýrðlegt í holdinu. Þess vegna skalt þú varðveita það, sem þú hefur séð og heyrt, og sýna það engum manni.
- 22 Og sjá. Þegar þú kemur til mín, skalt þú rita þetta og innsigla það, svo að enginn geti túlkað það. Því að þú skalt rita það á tungumáli, sem þeir fá ekki lesið.
- 23 Og sjá. Þessa tvo steina vil ég gefa þér, og þú skalt einnig innsigla þá ásamt því, sem þú ritar.
- 24 Því að sjá. Mál það, sem þú skalt rita, hef ég gjört óljóst. Á mínum tíma mun ég láta þessa steina verða til þess að gjöra það, sem þú munt rita, ljóst fyrir mannanna augum.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

25 Og þegar Drottinn hafði mælt þessi orð, sýndi hann bróður Jareds alla íbúa jarðar, sem verið höfðu, og einnig þá, sem verða mundu. Og engum, já, allt til enda veraldar, hélt hann frá sjónum hans.

26 Því að hann hafði áður sagt honum, að ef hann vildi trúá á hann, að hann gæti sýnt honum alla hluti — þá yrðu þeir sýndir honum. Þess vegna gat Drottinn engu frá honum haldið, því að hann vissi, að Drottinn gat sýnt honum allt.

27 Og Drottinn sagði við hann: Rita þetta og innsigla það, en ég mun sýna það mannanna börnum, þegar mér hentar.

28 Og svo bar við, að Drottinn bauð honum að innsigla steinana tvo, sem hann hafði fengið og sýna þá ekki, fyrr en Drottinn sýndi mannanna börnum þá.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

Eter 4

- 1 Og Drottinn bauð bróður Jareds að fara niður af fjallinu og úr návist Drottins og rita það, sem hann hafði séð. En það mátti ekki koma fyrir augu mannanna barna, fyrr en eftir að honum yrði lyft upp á krossinum. Og þess vegna geymdi Mósía konungur það, svo að það birtist ekki heiminum, fyrr en eftir að Kristur sýndi sig þjóð sinni.
- 2 Og eftir að Kristur hafði sannlega sýnt sig þjóð sinni, bauð hann, að það yrði opinberað.
- 3 Og eftir að þeim hefur öllum hnignað í vantrú og enginn er eftir nema Lamanítar, en þeir hafa hafnað fagnaðarerindi Krists, þá er mér nú boðið að fela það aftur í jörðu.
- 4 Sjá. Ég hef ritað á þessar töflur einmitt það, sem bróðir Jareds sá. En aldrei hefur nokkuð mikilsverðara verið opinberað en það, sem opinberaðist bróður Jareds.
- 5 Þess vegna hefur Drottinn boðið mér að rita það, og ég hef ritað það. Og hann bauð mér að innsigla það, og hann hefur einnig boðið mér að innsigla útleggingu þess. Þess vegna hef ég innsiglað útleggjarana samkvæmt boði Drottins.
- 6 Því að Drottinn mælti við mig: Þetta mun ekki berast Þjóðunum fyrr en þann dag, er þær iðrast misgjörða sinna og verða hreinar frammi fyrir Drottni.
- 7 Og á þeim degi, er þær munu iðka trú á mig, segir Drottinn, já, eins og bróðir Jareds gjörði, svo að þær helgist í mér, þá mun ég opinbera þeim það, sem bróðir Jareds sá, jafnvel afhjúpa fyrir þeim allar mínar opinberanir, segir Jesús Kristur, Guðssonurinn, faðir himna og jarðar og alls, sem þar er.
- 8 En sá, sem stríðir gegn orði Drottins, skal bölvður verða, og sá, er hafnar þessu, skal bölvður verða. Því að þeim mun ég ekki sýna það sem mikilsverðara er, segir Jesús Kristur, því að ég er sá, sem talar.

Ether 4

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

- 9 Og að mínu boði er himnunum lokið upp og þeim lokað. Og að mínu orði mun jörðin nötra, og að mínu boði munu íbúar hennar líða undir lok, já, sem af eldi.
- 10 Og sá, sem trúir ekki orðum mínum trúir ekki lærisveinum mínum. En fari svo, að ég tali ekki, skuluð þér dæma. Því að þér skuluð vita, að það er ég, sem tala á hinum efsta degi.
- 11 En með opinberun anda míns mun ég vitja sérhvers, sem trúir því, sem ég hef talað, og hann skal vita það og bera því vitni. Því að fyrir anda minn mun hann vita, að þetta er sannleikur, því að það fær menn til að gjöra gott.
- 12 Og allt það, sem fær menn til að gjöra gott, er frá mér komið, því að hið góða kemur frá engum öðrum en mér. Ég er sá hinn sami og leiðir menn til alls góðs. Sá, sem ekki trúir orði mínu, mun ekki trúá mér — að ég er. Og sá, sem ekki trúir mér, mun ekki trúá föðurnum, sem sendi mig. Því að sjá. Ég er faðirinn, ég er ljósið og lífið og sannleikur heimsins.
- 13 Komið til mín, ó þér Þjóðir, og ég mun sýna yður það sem mikilsverðara er, þekkinguna, sem hulin er vegna vantrúar.
- 14 Komið til mín, ó, þér Ísraelsætt, og yður mun opinberast það mikilfenglega, sem faðirinn hefur geymt yður frá grundvöllun veraldar; en það hafið þér eigi hlotið vegna vantrúar.
- 15 Sjá. Þegar þér sviptið vantrúarhulunni frá, sem veldur því, að þér haldist í þessu hörmulega ranglæti og veldur hörku hjartans og blindu hugans, þá skal hið mikilsverða og undursamlega, sem hulið hefur verið fyrir yður frá grundvöllun veraldar — já, þegar þér ákallið föðurinn í mínu nafni, með sundurkrömdu hjarta og sáriðrandi anda, þá skuluð þér vita, að faðirinn hefur minnst sáttmálans, sem hann gjörði við feður yðar, ó Ísraelsætt.
- 16 Og þá skulu opinberanir mínar, sem ég hef látið þjón minn Jóhannes rita, verða afhjúpaðar fyrir augum allra. Hafið í huga, að þegar þér sjáið þetta, þá vitið þér, að sá tími nálgast, er þær skulu opinberaðar verða að öllu leyti.

And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.

And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember, when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

- 17 Þegar þér þess vegna takið á móti þessum heimildum, megið þér vita, að verk föðursins er hafið í öllu landinu.
- 18 Iðrist þess vegna öll endimörk jarðar, komið til mín, trúið á fagnaðarerindi mitt og látið skírast í mínu nafni. Því að sá, sem trúir og lætur skírast, skal frelsaður verða, en sá, sem ekki trúir, skal dæmdur verða. Og teikn skulu fylgja þeim, sem trúa á nafn mitt.
- 19 Og blessaður er sá, sem reynist nafni mínu trúr á efsta degi, því að honum skal lyft upp til dvalar í því ríki, sem honum er fyrirbúið frá grundvöllun heimsins. Og sjá. Það er ég, sem hef mælt þetta. Amen.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

Eter 5

- 1 En nú hef ég, Moróní, ritað þau orð eftir minni, sem mér var boðið að rita. Og ég hef greint þér frá því, sem ég hef innsiglað. Snertu það þess vegna ekki til að þýða það, því að það er þér bannað, nema þegar viska Guðs leyfir það.
- 2 Og sjá. Þú munt njóta þeirra forréttinda að fá að sýna töflurnar þeim, sem aðstoða þig við þetta verk —
- 3 En þremur skulu þær sýndar fyrir kraft Guðs, og þess vegna munu þeir vita með vissu, að þetta er sannleikur.
- 4 Og af munni þriggja vitna munu orð mín staðfest. Og vitnisburður þriggja og þetta verk, sem sýna mun kraft Guðs, og einnig orða hans, sem faðirinn og sonurinn og hinn heilagi andi bera vitni um — allt þetta skal standa sem vitni gegn heiminum á efsta degi.
- 5 Og fari svo, að þeir iðrist og komi til föðurins í nafni Jesú, skal við þeim tekið inn í Guðsríki.
- 6 Og hafi ég ekkert vald til þessa, skuluð þér dæma. Því að þér skuluð vita, að ég hef vald, þegar þér sjáið mig, og vér munum standa frammi fyrir Guði á efsta degi. Amen.

Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

Eter 6

- 1 Og nú held ég, Moróni, áfram frásögninni af Jared og bróður hans.
- 2 Því að svo bar við, að er Drottinn hafði snert steinana, sem bróðir Jareds hafði borið upp á fjallið, þá kom bróðir Jareds niður af fjallinu og setti steinana í skipin, sem reiðubúin voru, einn í hvern enda hvers þeirra. Og sjá. Þeir lýstu upp skipin.
- 3 Og þannig lét Drottinn steina lýsa í myrkri til að veita körlum, konum og börnum birtu, svo að þau þyrftu ekki að fara yfir hin miklu vötn í myrkri.
- 4 Og svo bar við, að er fólkið hafði safnað saman alls kyns fæðu, sér til lifsviðurværis meðan það væri á vatninu, og einnig fæðu fyrir dýr sín og hjarðir og allar þær skepnur, dýr eða fugla, sem það átti að flytja með sér — og svo bar við, að er það hafði gjört allt þetta, fór það um borð í skip sín eða för, lagði á haf út og fól sig Drottni Guði sínum.
- 5 Og svo bar við, að Drottinn Guð lét ofsastorm geisa á vötnunum í átt til hins fyrirheitna lands. Og þannig velktist fólkið á bylgjum hafsins undan vindinum.
- 6 Og svo bar við, að oft var fólkið grafið í djúpi sjávar, þegar fjallháar öldurnar braut á því, og einnig vegna hins mikla og hræðilega fárviðris, sem stormurinn olli.
- 7 En svo bar við, að þegar það var á kafi í djúpinu, skaðaði vatnið það ekkert, þar sem skip þess voru þétt sem skál, já, þau voru þétt sem örk Nóa. Þegar það þess vegna var umlukið miklu vatni, ákallaði það Drottin, og hann færði það aftur upp á yfirborð vatnanna.
- 8 Og svo bar við, að vindurinn blés stöðugt í átt til hins fyrirheitna lands, meðan fólkið var á vötnunum, og þannig rak það áfram undan vindinum.

Ether 6

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

- 9 En það söng Drottni sínum lof. Já, bróðir Jareds söng Drottni lof, og hann lofaði Drottin og þakkaði honum allan liðlangan daginn. Og þegar náttaði, hætti það ekki að lofa Drottin.
- 10 Og þannig rak það áfram, en engin sjávarófreskja fékk grandað því, né hvalur skaðað það, og það hafði ljós að staðaldri, hvort sem það var undir vatni eða yfir.
- 11 Og þannig rak það áfram á vatninu í þrjú hundruð fjörutíu og fjóra daga.
- 12 Og það lenti á strönd fyrirheitna landsins. Og þegar það hafði stigið fæti sínum á strönd fyrirheitna landsins, laut það til jarðar og auðmýkti sig fyrir Drottni og felldi gleðitár frammi fyrir Drottni, vegna þeirrar miklu miskunnar, sem hann hafði auðsýnt því.
- 13 Og svo bar við, að það fór um landið og hóf að yrkja jörðina.
- 14 Og Jared átti fjóra syni, og þeir hétu Jakom, Gílgá, Maha og Óría.
- 15 Og bróðir Jareds gat einnig syni og dætur.
- 16 Og vinir Jareds og bróður hans töldust um tuttugu og tvær sálir, og þeir gátu einnig syni og dætur, áður en þeir komu til fyrirheitna landsins, og þannig tók þeim að fjölga.
- 17 Og þeim var kennt að ganga í auðmýkt frammi fyrir Drottni, og þeim var einnig kennt frá upphæðum.
- 18 Og svo bar við, að fólkið tók að dreifa sér um landið og margfaldast og yrkja jörðina, og það styrktist í landinu.
- 19 En bróðir Jareds tók að eldast og gjörði sér ljóst, að hann yrði fljótlega borinn til grafar. Hann sagði þess vegna við Jared. Söfnum fólki okkar saman, svo að við getum talið það og fengið að heyra, hvers það óskar af okkur, áður en við hverfum í gröfina.
- 20 Og samkvæmt því var fólkinu safnað saman. En fjöldi sona og dætra bróður Jareds var tuttugu og tvær sálir, og fjöldi sona og dætra Jareds var tólf, en hann átti fjóra syni.

And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.

And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.

And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.

And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.

And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.

And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.

And the brother of Jared also begat sons and daughters.

And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.

And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.

And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.

And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

21 Og svo bar við, að þeir töldu fólk sitt, og eftir að þeir höfðu talið það, inntu þeir það eftir því, hvers það óskaði af þeim, áður en þeir hyrfu í gröfina.

22 Og svo bar við, að fólkið óskaði þess, að þeir smyrðu einn sona sinna sem konung yfir það.

23 Og sjá. Þetta hryggði þá. Og bróðir Jareds sagði við það: Þetta mun vissulega leiða til ánaugar.

24 En Jared sagði við bróður sinn: Leyf þeim að hafa konung. Og hann sagði því við það. Veljið einn af sonum okkar sem konung, já, þann sem þið viljið.

25 Og svo bar við, að fólkið valdi elsta son bróður Jareds, en nafn hans var Pagag. Og svo bar við, að hann neitaði og vildi ekki verða konungur þess. Og fólkið vildi, að faðir hans þvingaði hann til þess, en faðir hans vildi það ekki, og hann bauð þeim að þvinga engan mann til konungdóms yfir þeim.

26 Og svo bar við, að fólkið valdi alla bræður Pagags, en þeir vildu það ekki.

27 Og svo bar við, að synir Jareds vildu það ekki heldur, að einum undanskildum, og Óría var smurður konungur fólks síns.

28 Og hann tók við völdum, og fólkinu vegnaði vel, og það varð mjög efnað.

29 Og svo bar við, að Jared andaðist og bróðir hans einnig.

30 Og svo bar við, að Óría gekk auðmjúkur frammi fyrir Drottni, minnugur þess, hversu mikið Drottinn hafði gjört fyrir föður hans, og hann fræddi einnig fólkið um þá mikilfenglegu hluti, sem Drottinn hafði gjört fyrir feður þeirra.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the first-born of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

Eter 7

- 1 Og svo bar við, að Óría dæmdi í landinu réttlátlega alla sína daga, og dagar hans urðu mjög margir.
- 2 Og hann gat syni og dætur. Já, hann gat þrjátíu og eitt barn, og þar á meðal tuttugu og þrjá syni.
- 3 Og svo bar við, að hann gat einnig Kíb á gamalsaldri. Og svo fór, að Kíb ríkti í hans stað, en Kíb gat Kóríhor.
- 4 Og þegar Kóríhor var þrjátíu og tveggja ára, reis hann upp gegn föður sínum, fór yfir til Nehorslands og dvaldist þar, og hann gat syni og dætur, og þau urðu ákaflega fríð sýnum. Þess vegna dró Kóríhor marga aðra með sér.
- 5 Og þegar hann hafði dregið saman her, fór hann til Morónslands, þar sem konungurinn bjó, og tók hann höndum. Og þannig rættist það, sem bróðir Jareds sagði, að þau yrðu leidd í ánauð.
- 6 En Morónsland, þar sem konungurinn bjó, var nærri því landi, sem Nefítar nefna Auðnina.
- 7 Og svo bar við, að Kíb og fólk hans lifði í ánauð undir Kóríhor, syni hans, þar til Kíb varð háaldraður. Engu að síður gat Kíb Súle á gamalsaldri, meðan hann var enn í ánauð.
- 8 Og svo bar við, að Súle var reiður bróður sínum, en Súle varð sterkur og kröftugur, miðað við mannlegan styrk. Og hann var einnig mjög réttlátur maður.
- 9 Þess vegna fór hann til Efraímshæðar og bræddi úr hæðinni og gjörði sverð úr stáli fyrir þá, sem farið höfðu með honum. Og er hann hafði vopnað þá sverðum, sneri hann aftur til Nehorsborgar og háði orrustu við bróður sinn, Kóríhor, og náði þannig að koma föður sínum, Kíb, aftur til valda.
- 10 Og vegna þess, sem Súle hafði gjört, afhenti faðir hans honum ríkið. Þess vegna ríkti hann í stað föður síns.

Ether 7

And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.

And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.

And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.

And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.

And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.

Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.

And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.

And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.

Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.

And now because of the thing which Shule had done, his father bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the stead of his father.

11 Og svo bar við, að hann dæmdi í réttlæti, og ríki hans breiddist um landið, því að fólkinu hafði fjölgað mjög.

12 Og svo bar við, að Súle gat marga syni og dætur.

13 En Kóríhor iðraðist hinna mörgu illverka sinna, og þess vegna veitti Súle honum vald í ríki sínu.

14 Og svo bar við, að Kóríhor átti marga syni og dætur, og meðal sona Kóríhors var einn, sem Nóa hét.

15 Og svo bar við, að Nóa reis gegn konunginum Súle og einnig föður sínum Kóríhor og dró með sér Kóhor bróður sinn og einnig alla bræður sína og marga fleiri.

16 Og hann barðist við Súle konung og náði þannig fyrsta erfðalandi þeirra, og hann varð konungur yfir þeim hluta landsins.

17 Og svo bar við, að enn gekk hann til orrustu gegn Súle konungi. Og hann tók Súle konung og flutti hann fjötraðan til Moróns.

18 Og svo bar við, að rétt áður en hann skyldi drepinn, læddust synir Súle að nóttu til inn í hús Nóa og drápu hann og brutu niður dyr fangelsisins og leiddu föður sinn út og til hásætis síns í sínu eigin ríki.

19 En sonur Nóa tók því við ríki hans í hans stað, en þeir náðu ekki framur valdi yfir Súle konungi, og þeim, sem voru undir stjórn Súle konungs, vegnaði mjög vel, og þeir urðu að mikilli þjóð.

20 En landið skiptist í tvö ríki, ríki Súle og ríki Kóhors, sonar Nóa.

21 Og Kóhor, sonur Nóa, leiddi fólk sitt til orrustu við Súle, en Súle sigraði og drap Kóhor.

22 Og Kóhor átti son, er Nimrod hét og Nimrod afhenti Súle ríki Kóhors, og hann fann náð fyrir augum Súle, sem varð honum vinveittur, og hann gjörði það, sem hann vildi í ríki Súle.

And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people had become exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore Shule gave him power in his kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

23 Og á valdatíma Súle komu einnig fram spámenn meðal fólksins, sem Drottinn sendi, og þeir sögðu, að ranglæti og falsguðadýrkun fólksins leiddi bölvun yfir landið og því yrði tortímt, ef það iðraðist ekki.

24 En svo bar við, að fólkið smánaði þá og hæddi. En Súle konungur felldi dóm yfir öllum þeim, sem smánuðu spámennina.

25 Og hann setti lög um allt landið, sem veittu spámönnunum rétt til að fara hvert sem þeir vildu, og á þann hátt var þjóðin leidd til iðrunar.

26 Og vegna þess að þjóðin iðraðist misgjörða sinna og hjáguðadýrkunar, hlífði Drottinn henni, og henni fór enn á ný að vegna vel í landinu. Og svo bar við, að Súle gat syni og dætur á gamalsaldri.

27 Fleiri styrjaldir urðu ekki á dögum Súle, en hann var minnugur þeirra miklu hluta, sem Drottinn hafði gjört fyrir feður hans, er hann leiddi þá yfir djúpið mikla til fyrirheitna landsins. Þess vegna dæmdi hann í réttlæti alla sína daga.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

Eter 8

- 1 Og svo bar við, að hann gat Ómer, og Ómer ríkti í hans stað. Og Ómer gat Jared, og Jared gat syni og dætur.
- 2 Og Jared reis gegn föður sínum og fór og bjó í Hetlandi. Og svo bar við, að honum tókst með slægð að tæla marga, uns hann náði hálfu ríkinu.
- 3 Og þegar hann hafði náð hálfu ríkinu, réðst hann til orrustu við föður sinn, og hann flutti föður sinn burt í ánauð og lét hann þræla í ánauðinni —
- 4 Og á valdatíma Ómers eyddi hann helmingi ævi sinnar í ánauð. Og svo bar við, að hann gat syni og dætur, en á meðal þeirra voru Esrom og Kóríantumr —
- 5 Og þeir voru mjög reiðir vegna breytni Jareds bróður síns, og þeir söfnuðu liði og börðust við Jared. Og svo bar við, að þeir háðu orrustu við hann að nóttu til.
- 6 Og svo bar við, að þegar þeir höfðu drepið hermenn Jareds, ætluðu þeir að drepa hann einnig, en hann grátbændi þá að drepa sig ekki og lofaði að eftirláta föður sínum ríki sitt. Og svo bar við, að þeir þyrmdu lífi hans.
- 7 En nú varð Jared ákaflega hryggur yfir missi ríkisins, því að ríkið og vegsemd heimsins áttu hjarta hans.
- 8 Þegar dóttir Jareds, sem var mjög hyggin, sá hryggð föður síns, hugsaði hún ráð til að endurvinna ríkið fyrir föður sinn.
- 9 En dóttir Jareds var ákaflega fríð sýnum. Og svo bar við, að hún ræddi við föður sinn og sagði: Hvers vegna hryggist faðir minn svo mjög? Hefur hann ekki lesið heimildirnar, sem feður okkar fluttu með sér yfir hið mikla djúp? Sjá. Er þar ekki að finna frásögn af því, er þeir til forna náðu konungdómum og mikilli dýrð með leyniráðum?

Ether 8

And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.

And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.

And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;

And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;

And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.

And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.

And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.

Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.

Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

- 10 Þess vegna skal faðir minn senda eftir Akis, syni Kimnors. Og sjá. Ég er fríð sýnum, og ég mun dansa fyrir hann og mun geðjast honum svo, að hann mun vilja fá mig fyrir eiginkonu. Og ef hann þá óskar þess af þér, að þú gefir sér mig fyrir eiginkonu, skaltu segja: Ég skal gefa þér hana, ef þú færir mér höfuð föður míns, konungsins.
- 11 En Ómer var vinur Akisar, og þegar Jared hafði sent eftir Akis, dansaði dóttir Jareds fyrir hann, og hún geðjaðist honum svo, að hann vildi fá hana fyrir eiginkonu. Og svo bar við, að hann sagði við Jared: Gef mér hana fyrir eiginkonu.
- 12 En Jared sagði við hann: Ég skal gefa þér hana, ef þú vilt færa mér höfuð föður míns, konungsins.
- 13 Og svo bar við, að Akis safnaði öllu ættfólki sínu til húss Jareds og sagði við það: Viljið þið sverja þess eiða að vera mér trú í öllu, sem ég bið ykkur um?
- 14 Og svo bar við, að það sór þess eið við Guð á himnum og einnig við himna og jörð og við höfuð sitt, að hver sá, sem viki sér undan því að veita Akis lið, skyldi missa höfuð sitt, og hver, sem mundi uppljóstra því, sem Akis segði, skyldi týna lífi sínu.
- 15 Og svo bar við, að þannig samsinnti það Akis. Og Akis lét það vinna þá eiða, sem menn til forna höfðu einnig svarið, þegar þeir sóttust eftir völdum, en eiðar þessir höfðu gengið mann fram af manni allt frá Kain, sem var morðingi frá upphafi.
- 16 Og með krafti djöfulsins voru þeir varðveittir, svo að fólkið gengist undir þá og héldist í myrkri og hjálpaði þeim, sem sóttust eftir yfirráðum til að ná völdum og myrða, ræna, ljúga og drýgja alls kyns ranglæti og hórdóma.
- 17 En það var dóttir Jareds, sem gaf honum hugmyndina um að leita þessara hluta aftan úr fortíðinni, og Jared læddi hugmyndinni áfram til Akisar. Þess vegna fræddi Akis ættmenn sína og vini um þetta og leiddi þá afvega með fögrum loforðum um allt, sem hugur þeirra girtist.

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all swore unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

- 18 Og svo bar við, að þeir mynduðu leynisamtök, já, eins og til forna, en slík samtök eru viðurstyggilegri og ranglátari en allt annað í augum Guðs-
- 19 Því að Drottinn vinnur ekki í leyndum samtökum, né heldur vill hann, að maðurinn úthelli blóði, heldur hefur hann með öllu bannað það, frá upphafi mannsins.
- 20 En ég, Moróní, rita ekki um eðli eiða þeirra né samtaka, því að mér hefur verið kunngjört, að slíkt sé meðal allra manna og einnig meðal Lamaníta.
- 21 Og það hefur valdið tortímingu þeirrar þjóðar, sem ég nú tala um, og einnig tortímingu Nefíþjóðarinnar.
- 22 Og hverri þjóð, sem styður slík leynisamtök til valda og auðs, þar til þau eru útbreidd orðin meðal þjóðarinnar, sjá, henni skal tortímt. Því að Drottinn mun ekki leyfa, að blóð hans heilögu, sem hún mun úthella, hrópi stöðugt til hans úr jörðunni um hefnd yfir hana, án þess að hefna þeirra.
- 23 Ó, þér Þjóðir. Einmitt þess vegna er það viska Guðs, að þetta sé yður sýnt, svo að með því megið þér iðrast synda yðar og leyfið ekki þessum morðsamtökum, sem stofnuð eru til að ná völdum og auði, að ná tókum á yður — Og þetta verk, já, verk tortímingar kemur yfir yður, jafnvel sverð réttvísi hins eilífa Guðs fellur yfir yður, yður til falls og tortímingar, ef þér leyfið slíkt.
- 24 Þess vegna býður Drottinn yður, að þegar þér sjáið slíkt koma yðar á meðal, þá skuluð þér vakna til fullrar vitundar um hörmulegt ástand yðar vegna þeirra leynisamtaka, sem meðal yðar eru. Eða vei sé þeim vegna þess blóðs, sem úthellt hefur verið, því að það hrópar úr duftinu á hefnd yfir þau og einnig yfir þá, sem komu þeim á fót.

And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;

For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who built it up.

25 Því að svo ber við, að hver sá, sem byggir slíkt upp, leitast við að útrýma frelsi allra landa, þjóða og ríkja. Og slíkt felur í sér tortímingu allra þjóða, því að það er uppbyggt af djöflinum, sem er faðir allra lyga, já, einmitt hinum sama lygara og tældi fyrstu foreldra okkar, já, hinum sama lygara og lét manninn fremja morð frá fyrstu tíð og sem hert hefur hjörtu manna, svo að þeir hafa myrt spámennina og grýtt þá og vísað þeim burt frá upphafi.

26 Þess vegna er mér, Moróní, boðið að rita þetta, svo að hið illa verði afnumið og sá tími komi, að Satan hafi ekkert vald yfir hjörtum mannanna barna, heldur hneigist þau stöðugt til góðra verka og rati að uppsprettu alls réttlætis og láti frelsast.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

Eter 9

- 1 Og nú held ég, Moróni, áfram frásögn minni. En svo fór, að vegna leynisamtaka Akisar og vina hans náðu þeir undir sig ríki Ómers.
- 2 Engu að síður var Drottinn Ómer miskunnsamur og einnig þeim sonum hans og dætrum, sem ekki sóttust eftir að tortíma föður sínum.
- 3 Og Drottinn aðvaraði Ómer í draumi og sagði honum að flýja land. Þess vegna fór Ómer úr landi og ferðaðist margar dagleiðir. Og hann fór yfir Símhæðina og fram með henni og kom á þann stað, þar sem Nefítum var tortímt, og þaðan í austurátt til staðar, sem nefndist Ablom og er við ströndina. Þar reisti hann tjald sitt og einnig synir hans og dætur og allt hans heimilisfólk, nema Jared og hans fjölskylda.
- 4 Og svo bar við, að Jared var smurður konungur þjóðarinnar með hendi ranglætisins, og hann gaf Akis dóttur sína fyrir eiginkonu.
- 5 Og svo bar við, að Akis sóttist eftir lífi tengdaföður síns, og hann sneri sér til þeirra, sem höfðu svarið honum hina fornu eiða, og þeir hjuggu höfuðið af tengdaföður hans, er hann sat í hásæti sínu og hlýddi á þegna sína.
- 6 Því að svo mikil var útbreiðsla þessara ranglátu og leyndu samtaka, að þau höfðu spillt hjörtum allrar þjóðarinnar. Þess vegna var Jared myrtur í hásæti sínu, en Akis ríkti í hans stað.
- 7 Og svo bar við, að Akis varð afbrýðisamur við son sinn og lét þess vegna loka hann í fangelsi og hélt honum þar við lítið sem ekkert fæði, þar til hann leið dauða.
- 8 En bróðir þess, sem leið dauða (nafn hans var Nimra) var reiður föður sínum vegna þess, sem hann hafði gjört bróður hans.
- 9 Og svo bar við, að Nimra safnaði saman nokkrum hópi manna, og þeir flúðu landið, fóru til Ómers og dvöldu með honum.

Ether 9

- And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.
- Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.
- And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.
- And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.
- And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.
- For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.
- And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.
- And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.
- And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

10 Og svo bar við, að Akis gat aðra syni, og þeir unnu
hylli fólksins, þó að þeir hefðu svarið honum þann
eið að vinna alls konar misgjörðir að hans óskum.

11 En þjóð Akisar þráði gróða á sama hátt og Akis
þráði völd. Þess vegna buðu synir Akisar fólkinu fé
og fengu þannig meiri hluta þjóðarinnar á sitt band.

12 Og margra ára styrjöld hófst á milli Akisar og sona
hans, já, þar til við lá, að allir þegnar ríkisins
tortímdust, já, allir nema þrjátíu sálir og þeir, sem
flúið höfðu með Ómer.

13 Þess vegna komst Ómer aftur til valda í erfðalandi
sínu.

14 Og svo bar við, að Ómer varð aldinn að árum, en
gat þó Emer á gamalsaldri, og hann smurði Emer til
konungdóms eftir sig.

15 Og eftir að hann hafði smurt Emer til konungs,
upplifði hann frið í landinu í tvö ár, en þá andaðist
hann eftir að hafa lifað marga sorgardaga. Og svo bar
við, að Emer ríkti í hans stað og fetaði í fótspor föður
síns.

16 Og Drottinn hóf á ný að létta af bölvuninni í
landinu, og ætt Emers þreifst mjög vel undir hans
stjórn, og á sextíu og tveimur árum varð fólkið mjög
voldugt og stórefnað —

17 Fólkið átti alls kyns ávexti, korn, silki, fínt lín,
gull, silfur og aðra dýrmæta hluti —

18 Einnig alls kyns fénað, uxa og kýr, sauðfé, svín og
geitur og alls kyns önnur dýr, sem voru mannum
til matar.

19 Og það átti einnig hesta og asna, og þar voru fílar,
kúrelómur og kúmómur, sem öll voru mannum til
nytja og þá sérstaklega fílar, kúrelómurnar og
kúmómurnar.

And it came to pass that Akish begat other sons,
and they won the hearts of the people, notwithstanding
they had sworn unto him to do all manner of in-
iquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain,
even as Akish was desirous for power; wherefore,
the sons of Akish did offer them money, by which
means they drew away the more part of the people
after them.

And there began to be a war between the sons of
Akish and Akish, which lasted for the space of many
years, yea, unto the destruction of nearly all the peo-
ple of the kingdom, yea, even all, save it were thirty
souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land
of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old;
nevertheless, in his old age he begat Emer; and he
anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he
saw peace in the land for the space of two years, and
he died, having seen exceedingly many days, which
were full of sorrow. And it came to pass that Emer
did reign in his stead, and did fill the steps of his fa-
ther.

And the Lord began again to take the curse from
off the land, and the house of Emer did prosper ex-
ceedingly under the reign of Emer; and in the space
of sixty and two years they had become exceedingly
strong, insomuch that they became exceedingly
rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of
silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and
of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows,
and of sheep, and of swine, and of goats, and also
many other kinds of animals which were useful for
the food of man.

And they also had horses, and asses, and there
were elephants and cureloms and cumoms; all of
which were useful unto man, and more especially
the elephants and cureloms and cumoms.

20 Og þannig úthellti Drottinn blessunum sínum yfir þetta land, sem var öllum öðrum löndum betra, og hann bauð, að allir, sem eignuðust landið, skyldu eigna það Drottni, ella yrði þeim tortímt, þegar misgjörðir þeirra næðu hámarki. Því að yfir slíka, segir Drottinn, mun ég úthella fyllingu heilagrar reiði minnar.

21 Og Emer ríkti í réttlæti alla sína daga, og hann gat marga syni og dætur. Og hann gat Kóríantum, og hann smurði Kóríantum til valda í sinn stað.

22 Og eftir að hann hafði smurt Kóríantum til valda í sinn stað, lifði hann í fjögur ár, og friður ríkti í landinu. Já, og hann sá jafnvel Son réttlætisins og gladdist og fagnaði tíma hans. Og hann dó í friði.

23 Og svo bar við, að Kóríantum fetaði í fótspor föður síns og reisti margar voldugar borgir og kenndi þjóð sinni það sem gott var alla sína daga. En svo bar við, að hann eignaðist engin börn, fyrr en hann var fjörgamall.

24 Og svo bar við, að eiginkona hans lést, þegar hún var eitt hundrað og tveggja ára gömul. Og svo bar við, að Kóríantum tók sér háaldradur unga stúlku fyrir eiginkonu og gat með henni syni og dætur. Hann lifði því, þar til hann var eitt hundrað fjörutíu og tveggja ára að aldri.

25 Og svo bar við, að hann gat Kóm, og Kóm tók við völdum í hans stað, og hann ríkti í fjörutíu og níu ár, og hann gat Het og einnig aðra syni og dætur.

26 Og fólkið dreifðist um allt landið, og enn á ný varð mjög mikið ranglæti í landinu, og Het tók að gæla við hin fornu leyniráð um að tortíma föður sínum.

27 Og svo bar við, að hann steypiti föður sínum af stóli, því að hann drap hann með sínu eigin sverði og tók völd í hans stað.

28 Og enn á ný komu fram spámenn í landinu og boðuðu fólkinu iðrun — að það yrði að greiða Drottni veg, ella félli bölvun yfir landið, já, jafnvel mikil hungursneyð, sem mundi tortíma því, ef það iðraðist ekki.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

29 En fólkið trúði ekki orðum spámannanna, heldur vísaði þeim á burt. Sumum þeirra var varpað í gryfju og þeir látnir farast. Og svo bar við, að allt þetta gjörði það að boði Hets konungs.

30 Og svo bar við, að mikið hallæri varð í landinu og íbúarnir hrundu niður vegna hallærisins, því að ekkert regn féll á landið.

31 Og einnig komu eiturslöngur yfir landið og ollu mörgum eitrun. Og svo bar við, að hjarðir þeirra tóku að flýja eiturslöngurnar og héldu til landsins í suðri, sem Nefítar kölluðu Sarahemla.

32 Og svo bar við, að mörg dýranna fórust á leiðinni, en þó komust sum þeirra til landsins í suðri.

33 Og svo bar við, að Drottinn lét eiturslöngurnar hætta að elta þau og lét þær loka leiðinni, svo að fólkið kæmist ekki fram hjá, þannig að þeir, sem það reyndu, féllu fyrir eiturslöngunum.

34 Og svo bar við, að fólkið fylgdi á eftir dýrunum og át hræ þeirra, sem féllu á leiðinni, þar til það hafði etið þau öll. Þegar fólkið nú sá, að það hlyti að farast, tók það að iðrast misgjörða sinna og ákallaði Drottin.

35 Og svo bar við, að þegar það hafði auðmýkt sig nægilega fyrir Drottni, sendi hann regn á yfirborð jarðar, og fólkið tók að þrífast aftur, og landið í norðri fór að bera ávöxt og öll löndin umhverfis. Og Drottinn sýndi því vald sitt með því að vernda það gegn hungursneyðinni.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

Eter 10

- 1 Og svo bar við, að Ses, sem var afkomandi Hets, hóf að reisa veikburða fólk við — Því að Het hafði farist í hungursneyðinni og allt hans heimilisfólk, nema Ses.
- 2 Og svo bar við, að Ses minntist þess, hvernig feður hans höfðu tortímt, og hann byggði upp réttlátt ríki, því að hann hafði hugfast, það sem Drottinn hafði gjört, er hann leiddi Jared og bróður hans yfir djúpið. Og hann gekk á vegi Drottins og gat syni og dætur.
- 3 Og elsti sonur hans, sem hét Ses, reis gegn honum, en ræningi réð hann af dögum vegna auðæfa hans, og veitti það föður hans frið á ný.
- 4 Og svo bar við, að faðir hans reisti margar borgir í landinu, og fólkíð tók enn á ný að dreifast um allt landið. En Ses varð háaldraður, og hann gat Riplakis. Og hann dó, og Riplakis ríkti í hans stað.
- 5 Og svo bar við, að Riplakis gjörði ekki það, sem rétt var í augum Drottins, því að hann átti margar eiginkonur og hjákonur. Og hann lagði það á menn, sem erfitt var að bera. Já, hann skattlagði þá þungum sköttum, og fyrir skattféð reisti hann margar stórar byggingar.
- 6 Og hann reisti sér sérlega fagurt hásæti. Og hann byggði mörg fangelsi, og öllum, sem ekki vildu taka á sig skatta hans, var varpað í fangelsi, og öllum, sem ekki gátu greitt skatta, varpaði hann í fangelsi. Og hann lét þá erfiða stöðugt fyrir viðurværi sínu og lét taka alla þá af lífi, sem neituðu að vinna.
- 7 Þannig lét hann vinna fyrir sig öll hin glæstu verk, já, jafnvel hið fagra gull sitt lét hann hreinsa í fangelsi, og alls kyns hagleiksverk lét hann vinna þar. Og svo bar við, að hann þrengdi að þjóð sinni með hórlifnaði sínum og viðurstyggð.
- 8 En þegar hann hafði setið við völd í fjörutú og tvö ár, reis þjóðin gegn honum, og styrjaldir hófust að nýju í landinu með þeim afleiðingum, að Riplakis var drepinn og afkomendur hans hraktir úr landi.

Ether 10

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.

- 9 Og svo bar við, að mörgum árum síðar kom Moríanton (afkomandi Riplakisar) á fót her úr hópi útlaga. Hann háði orrustu við fólkið og náði mörgum borgum á sitt vald, og styrjöldin varð mjög hörð og stóð yfir í mörg ár, og hann náði öllu landinu á sitt vald og gjörðist konungur alls landsins.
- 10 Og eftir að hann hafði tekið sér konungsvald, létti hann okinu af þjóðinni og vann þannig hylli hennar, og hún smurði hann sem konung sinn.
- 11 Og hann var réttvís gagnvart þjóðinni, en ekki gagnvart sjálfum sér, vegna hórlifnaðar síns. Og þess vegna var hann útilokaður úr návist Drottins.
- 12 Og svo bar við, að Moríanton byggði margar borgir, og þjóðin varð mjög auðug undir stjórn hans, bæði að byggingum, gulli og silfri, kornökrum, hjörðum af búpeningi og öðru slíku, sem hún hafði endurheimt.
- 13 Og Moríanton varð háaldraður, og þá gat hann Kim, og Kim tók við völdum af föður sínum og hafði ríkt í átta ár, er faðir hans andaðist. Og svo bar við, að Kim stjórnaði ekki af réttlæti og naut þess vegna ekki hylli Drottins.
- 14 Og bróðir hans reis gegn honum og leiddi hann í ánauð, og hann mátti þola ánauð alla sína ævi. Og hann gat syni og dætur í ánauðinni, og á gamalsaldri gat hann Leví. Og hann andaðist.
- 15 Og svo bar við, að Leví þjónaði í ánauð eftir dauða föður síns í fjörutíu og tvö ár. Og hann háði stríð við konung landsins og hlaut þannig sjálfur konungdóminn.
- 16 Og eftir að hann hafði náð ríkinu, gjörði hann það, sem rétt var í augum Drottins, og þjóðinni vegnaði vel í landinu, og hann náði mjög háum aldri og gat syni og dætur. Og hann gat einnig Kórom, sem hann smurði til konungs eftir sig.
- And it came to pass after the space of many years, Moríanton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.
- And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.
- And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.
- And it came to pass that Moríanton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.
- And Moríanton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.
- And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.
- And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.
- And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

17 Og svo bar við, að Kórom gjörði það, sem rétt var í augum Drottins alla sína daga, og hann gat marga syni og dætur. Og eftir að hafa litið marga daga andaðist hann, eins og allir á jörðunni gjöra, en Kís ríkti í hans stað.

18 Og svo bar við, að Kís andaðist einnig, og Líb tók við völdum af honum.

19 Og svo bar við, að Líb gjörði einnig það, sem gott var í augum Drottins. Og á tímum Líbs var eiturslöngunum tortímt. Þjóðin komst þess vegna til landsins í suðri til veiða og fæðuöflunar fyrir íbúa landsins, því að í landinu var krökkt af skógardýrum. Og Líb var einnig sjálfur mikill veiðimaður.

20 Og reist var mikil borg við þrönga eiðið, þar sem sjórinn skiptir landinu.

21 Og landinu í suðri var haldið óbyggðu sem veiðilandi, en allt landið í norðri var setið íbúum.

22 Og þeir voru mjög iðjusamir og keyptu og seldu og skiptu hver við annan og höfðu hag af.

23 Og þeir nýttu alls kyns málma og unnu gull, silfur, járn, látún og hvers kyns málma, og þeir unnu þá úr jörðu. Þeir grófu þess vegna upp mikla hauga af jörð til að ná málmum úr jörðu, gulli og silfri, járn og kopar. Og þeir unnu alls kyns hagleiksverk.

24 Og þeir notuðu silki og fínofið lín og unnu alls konar klæði til að hylja nekt sína.

25 Og þeir gjörðu alls kyns verkfæri til að rækta jörðina, bæði til að plægja, sá, uppskera, mala og þreskja.

26 Og þeir gjörðu alls kyns verkfæri, sem þeir beittu dýrum sínum fyrir.

27 Og þeir gjörðu alls kyns stríðsvopn og smíðuðu alls kyns hagleiksgrip.

28 Og engir gátu notið meiri blessunar en þeir, né meiri velmegunar af hendi Drottins. Og þeir voru í því landi, sem var öllum öðrum löndum betra, því að Drottinn hafði svo mælt.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

And never could be a people more blessed than were they, and more prospered by the hand of the Lord. And they were in a land that was choice above all lands, for the Lord had spoken it.

29 Og svo bar við, að Líb lifði í mörg ár og gat syni og dætur, og hann gat einnig Heartom.

30 Og svo bar við, að Heartom tók við völdum af föður sínum. Og þegar Heartom hafði ríkt í tuttugu og fjögur ár, sjá, þá var hann sviptur konungdómi sínum. Og hann þjónaði mörg ár í ánauð, já, alla þá daga, sem hann átti ólifaða.

31 Og hann gat Het, og Het lifði í ánauð alla sína daga. Og Het gat Aron, og Aron lifði í ánauð alla sína daga, og hann gat Amnigadda, og Amnigadda lifði einnig í ánauð alla sína daga. Og hann gat Kóríantum, og Kóríantum lifði í ánauð alla sína daga. Og hann gat Kóm.

32 Og svo bar við, að Kóm náði til sín hálfu ríkinu. Og hann ríkti yfir hálfu ríkinu í fjörutíu og tvö ár. Og hann háði orrustu við konunginn Amgíd, og þeir börðust í mörg ár, en á þeim tíma náði Kóm völdum yfir Amgíd og náði því, sem eftir var ríkisins á sitt vald.

33 Og á dögum Kóms tók að bera á ræningjum í landinu, og þeir tileinkuðu sér hin fornu ráð og unnu eiða að fornum hætti og leituðust enn við að tortíma ríkinu.

34 Kóm barðist ákaft gegn þeim, en engu að síður tókst honum ekki að sigra þá.

And it came to pass that Lib did live many years, and begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the stead of his father. And when Hearthom had reigned twenty and four years, behold, the kingdom was taken away from him. And he served many years in captivity, yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in captivity all his days; and he begat Amnigaddah, and Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of the kingdom. And he reigned over the half of the kingdom forty and two years; and he went to battle against the king, Amgid, and they fought for the space of many years, during which time Com gained power over Amgid, and obtained power over the remainder of the kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in the land; and they adopted the old plans, and administered oaths after the manner of the ancients, and sought again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; nevertheless, he did not prevail against them.

Eter 11

- 1 Og á dögum Kóms risu einnig upp margir spámenn, sem spáðu fyrir um tortímingu hinnar miklu þjóðar, ef hún iðraðist ekki og sneri sér til Drottins og léti af drápum sínum og ranglæti.
- 2 Og svo bar við, að þjóðin hafnaði spámönnunum, og þeir flúðu og leituðu sér hælís hjá Kóm, því að fólkið sóttist eftir að tortíma þeim.
- 3 Og þeir spáðu mörgu fyrir Kóm, og hann var blessaður alla þá daga, sem hann átti eftir ólifaða —
- 4 Og hann lifði til hárrar elli og gat Siblom, og Siblom tók við völdum eftir hann. Og bróðir Sibloms reis gegn honum og miklar styrjaldir urðu um allt landið.
- 5 Og svo bar við, að bróðir Sibloms lét lífláta alla spámennina, sem spáðu fyrir um tortímingu þjóðarinnar —
- 6 Og miklar hörmungar urðu í öllu landinu, því að þeir höfðu sagt, að mikil bölvun kæmi yfir landið og einnig þjóðina, og að á meðal þeirra yrði mikil tortíming, slík sem aldrei áður hafði þekkt á yfirborði jarðar, og bein þeirra yrðu sem haugar af jörð á yfirborði landsins, ef þeir iðruðust ekki ranglætis síns.
- 7 En þeir hlustuðu ekki á raust Drottins vegna ranglátra samtaka sinna. Þess vegna urðu styrjaldir og ófriður í öllu landinu og einnig mikil hungursneyð og drepsóttir, svo að mikil tortíming varð, slík sem aldrei áður hafði þekkt á yfirborði jarðar, en allt gjörðist þetta á dögum Sibloms.
- 8 Og fólkið tók að iðrast misgjörða sinna, og í samræmi við það auðsýndi Drottinn því miskunn.
- 9 Og svo bar við, að Siblom var drepinn, en Set færður í ánaud, og lifði hann í ánaud alla sína daga.

Ether 11

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, inasmuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

- 10 Og svo bar við, að Aha, sonur hans, náði völdum og ríkti yfir þjóðinni alla sína daga. Og hann framdi alls konar misgjörðir á ævidögum sínum, og olli þannig miklum blóðsúthellingum. Og dagar hans urðu fáir.
- 11 Og Etem, sem var afkomandi Aha, náði völdum, og hann gjörði einnig margt ranglátt, meðan hann lifði.
- 12 Og svo bar við, að á tímum Etems voru margir spámenn, sem spáðu á ný fyrir þjóðinni. Já, þeir spáðu því, að Drottinn mundi gjörsamlega tortíma þjóðinni af yfirborði jarðar, ef hún iðraðist ekki misgjörða sinna.
- 13 En svo bar við, að fólkið herti hjörtu sín og vildi ekki hlýða á orð þeirra. En spámennirnir urðu hryggir og drógu sig í hlé frá fólkinu.
- 14 Og svo bar við, að Etem ríkti í ranglæti alla sína daga, og hann gat Morón. Og svo bar við, að Morón tók við völdum af honum, og Morón gjörði það, sem illt var í augum Drottins.
- 15 Og svo bar við, að uppreisn varð meðal þjóðarinnar vegna leynisamtakanna, sem risið höfðu upp til að ná völdum og gróða. Og upp reis voldugur misindismaður, og hann barðist við Morón og vann hálf t ríkið og hélt því í mörg ár.
- 16 En svo bar við, að Morón sigraði hann og náði ríkinu aftur.
- 17 En svo bar við, að upp reis annar voldugur maður, og var hann afkomandi bróður Jareds.
- 18 Og svo bar við, að hann sigraði Morón og náði völdum, og því lifði Morón í ánauð þann tíma, sem hann átti eftir ólifaðan. Og hann gat Kóríantor.
- 19 Og svo bar við, að Kóríantor lifði í ánauð alla sína daga.

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

20 Og á dögum Kóríantors risu upp margir spámenn, sem spáðu um mikla og undursamlega hluti og boðuðu þjóðinni iðrun og sögðu, að ef hún iðraðist ekki, mundi Drottinn Guð fella dóm yfir henni, henni til algjörRAR tortímingar —

21 Og að Drottinn Guð mundi senda eða leiða aðra til þessa lands með krafti sínum, á sama hátt og hann hefði leitt feður þeirra, og að þeir mundu eignast landið.

22 En þau höfnuðu öllu, sem spámennirnir sögðu, vegna leynifélaga sinna og ranglátrar viðurstyggðar.

23 Og svo bar við, að Kóríantor gat Eter og dó síðan, og hafði þá lifað í ánaud alla sína daga.

And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;

And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.

And they did reject all the words of the prophets, because of their secret society and wicked abominations.

And it came to pass that Coriantor begat Ether, and he died, having dwelt in captivity all his days.

Eter 12

- 1 Og svo bar við, að Eter lifði á tímum Kóríantumrs, en Kóríantumr var konungur yfir öllu landinu.
- 2 Og Eter var spámaður Drottins. Þess vegna gekk Eter fram á tímum Kóríantumrs og hóf að spá fyrir þjóðinni, því að ekkert gat aftrað honum vegna anda Drottins, sem í honum bjó.
- 3 Því að hann hrópaði frá sólaruppkomu til sólarlags og hvatti fólkið til að trú á Guð og iðrast, ella yrði því tortímt, og hann sagði því, að fyrir trú uppfyllist allir hlutir —
- 4 Sá, sem tryði á Guð, gæti því með vissu vonast eftir betri heimi, já, jafnvel samastaðar til hægri handar Guði, en sú von sprettur af trú og er sálum mannanna sem akkeri, er gjörir þá örugga og trúfasta og ætíð ríka af góðum verkum, Guði til dýrðar.
- 5 Og svo bar við, að Eter spáði fyrir fólkinu um mikla og undursamlega hluti, sem það trúði ekki, vegna þess að það sá þá ekki.
- 6 Og nú vil ég, Moróní, segja nokkuð um þetta. Ég vil sýna heiminum, að trú er von um það, sem ekki er unnt að sjá. Deilið því ekki, sakir þess að þér sjáið ekki, því að þér fáid engan vitnisburð fyrr en eftir að reynt hefur á trú yðar.
- 7 Því að fyrir trú sýndi Kristur sig feðrum vorum eftir að hann hafði risið upp frá dauðum. Og hann birtist þeim ekki fyrr en þeir trúðu á hann. Þess vegna hljóta nokkrir að hafa trúað á hann, því að hann sýndi sig ekki heiminum.
- 8 En vegna trúar mannanna hefur hann sýnt sig heiminum og gjört nafn föðurins dýrðlegt og rutt veginn, svo að aðrir geti átt hlut í hinni himnesku gjöf og geti vonast eftir því, sem þeir hafa ekki séð.
- 9 Þess vegna getið þér einnig eignast von og hlutdeild í gjöfinni, ef þér aðeins trúið.
- 10 Sjá. Það var fyrir trú, að þeir til forna voru kallaðir samkvæmt hinni helgu reglu Guðs.

Ether 12

And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.

For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—

Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.

And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.

And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.

For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.

But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.

Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

Behold it was by faith that they of old were called after the holy order of God.

- 11 Fyrir trú var lögmál Móse þess vegna gefið. En með því að gefa son sinn hefur Guð fyrirbúið enn betri leið. Og það er fyrir trú, að það er uppfyllt.
- 12 Því að ef engin trú er meðal mannanna barna, getur Guð engin kraftaverk gjört meðal þeirra. Þess vegna sýndi hann sig ekki fyrr en menn trúðu.
- 13 Sjá. Það var fyrir trú Alma og Amúleks, að fangelsið hrundi til grunna.
- 14 Sjá. Það var trú Nefís og Lehís, sem olli breytingunni á Lamanítum, svo að þeir voru skírðir með eldi og heilögum anda.
- 15 Sjá. Það var fyrir trú Ammons og bræðra hans, að hin miklu kraftaverk urðu meðal Lamaníta.
- 16 Já, allir þeir, sem kraftaverk unnu, unnu þau fyrir trú, já, bæði þeir, sem voru uppi fyrir Krist, og einnig eftir.
- 17 Og það var fyrir trú, að lærisveinarnir þrír hlutu það fyrirheit, að þeir skyldu ekki smakka dauðann. Og þeir fengu ekki þetta loford fyrr en þeir trúðu.
- 18 Og aldrei nokkru sinni hafa nokkrir unnið kraftaverk fyrr en þeir hafa trúað. Þess vegna trúðu þeir fyrst á Guðssoninn.
- 19 Og trú margra var svo sterk, jafnvel áður en Kristur kom, að ekki var unnt að halda þeim handan hulunnar, heldur sáu þeir í raun með augum sínum, það sem þeir sáu með auga trúarinnar, og þeir glöddust.
- 20 Og sjá. Vér höfum séð í þessari frásögn, að einn þeirra var bróðir Jareds. Því að svo mikil var trú hans á Guð, að þegar Guð rétti fram fingur sinn, gat hann ekki hulið hann sjónum bróður Jareds vegna þess orðs, sem hann hafði talað til hans, orðs, sem hann hafði hlotið fyrir trú.
- 21 Og eftir að bróðir Jareds hafði séð fingur Drottins vegna þess lofords, sem bróðir Jareds hafði fengið fyrir trú, gat Drottinn ekki haldið neinu frá sjónum hans. Þess vegna sýndi hann honum allt, því að ekki var lengur unnt að halda honum handan hulunnar.

Wherefore, by faith was the law of Moses given. But in the gift of his Son hath God prepared a more excellent way; and it is by faith that it hath been fulfilled.

For if there be no faith among the children of men God can do no miracle among them; wherefore, he showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that wrought the change upon the Lamanites, that they were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his brethren which wrought so great a miracle among the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles wrought them by faith, even those who were before Christ and also those who were after.

And it was by faith that the three disciples obtained a promise that they should not taste of death; and they obtained not the promise until after their faith.

And neither at any time hath any wrought miracles until after their faith; wherefore they first believed in the Son of God.

And there were many whose faith was so exceedingly strong, even before Christ came, who could not be kept from within the veil, but truly saw with their eyes the things which they had beheld with an eye of faith, and they were glad.

And behold, we have seen in this record that one of these was the brother of Jared; for so great was his faith in God, that when God put forth his finger he could not hide it from the sight of the brother of Jared, because of his word which he had spoken unto him, which word he had obtained by faith.

And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

- 22 Og það er fyrir trú, að fedur mínir hafa hlotið það fyrirheit, að Þjóðirnar skuli færa bræðrum þeirra þessa hluti. Þess vegna hefur Drottinn gefið mér fyrirmæli, já, Jesús Kristur.
- 23 Og ég sagði við hann: Drottinn, Þjóðirnar munu hæðast að þessu, vegna vangetu vorrar við að skrifa. Því að fyrir trú hefur þú, Drottinn, gjört oss máttuga í orði, en þú hefur ekki gjört oss máttuga í riti. Því að þú hefur gjört allt þetta fólk fært um að mæla margt vegna heilags anda, sem þú hefur gefið því —
- 24 En þú hefur aðeins gjört oss mögulegt að rita lítið eitt vegna þess, hve klaufalegar hendur vorar eru. Sjá. Þú hefur ekki gjört oss máttuga í riti eins og bróður Jareds, því að þú gjörðir það, sem hann reit, máttugt, já, máttugt sem þig, til að gagntaka þá, sem lesa það.
- 25 Þú hefur einnig gjört orð vor öflug og sterk, já, jafnvel svo að vér getum ei ritað þau. Þegar vér þess vegna ritum, sjáum vér veikleika vorn og hnjótum um samsetningu orða vorra. Og ég óttast, að Þjóðirnar muni hæðast að orðum vorum.
- 26 Og eftir að ég hafði mælt þetta, talaði Drottinn til mín og sagði: Heimskingjar draga dár að öðrum, en þeir munu sjá eftir því. Og náð mín nægir hinum bljúgu, svo að þeir munu ekki færa sér veikleika yðar í nyt —
- 27 Og komi menn til mín, mun ég sýna þeim veikleika sinn. Ég gef mönnum veikleika, svo að þeir geti orðið auðmjúkir. Og náð mín nægir öllum mönnum, sem auðmýkja sig fyrir mér. Því að ef þeir auðmýkja sig fyrir mér og eiga trú á mig, þá mun ég láta hið veika verða styrk þeirra.
- 28 Sjá. Ég mun sýna Þjóðunum veikleika sinn, og ég mun sýna þeim, að trú, von og kærleikur leiðir þær til mín — uppsprettu alls réttlætis.
- 29 En þegar ég, Moróní, hafði heyrt þessi orð, lét ég hughreystast og sagði: Ó Drottinn, verði þinn réttláti vilji, því að ég veit, að þú breytir við mannanna börn í samræmi við trú þeirra —

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou werkest unto the children of men according to their faith;

- 30 Því að bróðir Jareds sagði við fjallið Serín: Flyt þig — og það flutti sig. Og hefði hann ekki trúað, hefði það ekki flutt sig. Þess vegna fara verk þín eftir trú manna.
- 31 Því að þannig opinberaðir þú þig lærisveinum þínum. Eftir að þeir trúðu og töluðu í þínu nafni, sýndir þú þig þeim í miklu veldi.
- 32 Og ég minnst þess einnig, að þú sagðist hafa búið mannum bústað, já, jafnvel í híbýlum föður þíns, sem gæfi mannum glæstari von. Þess vegna verður maðurinn að vona, ella getur hann ekki erfð þann stað, sem þú hefur fyrirbúið.
- 33 Og enn fremur minnst ég þess, að þú hefur sagt, að þú elskir heiminn, jafnvel svo mjög, að þú fórnir lífi þínu fyrir hann, svo að þú fáir tekið það aftur til að búa manna börnum bústað.
- 34 Og nú veit ég, að sú elska, sem þú hefur borið til manna barna, er kærleikur. Skorti menn þess vegna kærleik, geta þeir ekki erfð þann stað, sem þú hefur fyrirbúið þeim í híbýlum föður þíns.
- 35 Af því, sem þú hefur mælt, veit ég þess vegna, að ef Þjóðirnar sýna ekki veikleika okkar kærleika, þá munt þú reyna þær og taka frá þeim hæfileika þeirra, já, jafnvel það, sem þeim hefur þegar verið gefið, og gefa þeim, sem enn ríkulegar mun veitt.
- 36 Og svo bar við, að ég bað Drottin að vera Þjóðunum náðugur, svo að þær fengju öðlast kærleika.
- 37 Og svo bar við, að Drottinn mælti við mig: Skorti þær kærleik, skiptir það þig engu, þú hefur verið trúr; þess vegna verða klæði þín hreinsuð. Og vegna þess að þú hefur komið auga á veikleika þinn, skalt þú styrkur gjörður, já, til að setjast niður á þeim stað, sem ég hef fyrirbúið í híbýlum föður míns.
- 38 En ég, Moróní, kveð nú Þjóðirnar, já, og einnig bræður mína, sem ég elska, þar til við munum hittast fyrir dómstóli Krists, þar sem allir menn skulu vita, að klæði mín eru óflekkuð af blóði yðar.

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

39 Og þá skuluð þér vita, að ég hef séð Jesú, og að hann hefur talað við mig augliti til auglitis, og að hann sagði mér frá þessum hlutum í einfaldleika og af auðmýkt, já, eins og maður talar við mann á eigin tungu —

40 En aðeins fátt af því hef ég ritað vegna vangetu minnar til þess.

41 Og nú býð eg yður að leita þessa Jesú, sem spámennirnir og postularnir hafa ritað um, svo að náð Guðs föðurins, og einnig Drottinn Jesús Kristus og heilagur andi, sem ber þeim vitni, megi vera og haldast í yður að eilífu. Amen.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

Eter 13

- 1 Og nú held ég, Moróní, áfram frásögn minni um tortímingu þeirrar þjóðar, sem ég hef verið að segja frá.
- 2 Því að sjá. Hún hafnaði öllum orðum Eters. Því að hann sagði þjóðinni vissulega frá öllu, allt frá upphafi mannsins. Að er vötnin fjöruðu út af þessu landi, varð það kjörið land, umfram önnur lönd, útvalið land Drottins. Þess vegna vill Drottinn, að allir menn, sem á því búa, þjóni sér —
- 3 Og að það væri staðurinn fyrir hina Nýju Jerúsalem, sem koma skyldi niður af himni, og helgidómur Drottins.
- 4 Sjá. Eter sá daga Krists, og hann talaði um Nýja Jerúsalem í þessu landi.
- 5 Og hann talaði einnig um Ísraelsætt og um Jerúsalem, sem Lehi kæmi frá — Að eftir að henni hefði verið tortímt, skyldi hún reist á ný, heilög borg Drottni, þess vegna yrði hún ekki ný Jerúsalem, því að hún hefði verið til forna, en hún skyldi reist aftur og verða Drottni heilög borg, og hún yrði reist fyrir Ísraelsætt —
- 6 Og að hin Nýja Jerúsalem skyldi reist á þessu landi fyrir leifarnar af niðjum Jósefs, en dæmi hefur verið gefið um slíkt.
- 7 Því að á sama hátt og Jósef leiddi föður sinn niður til Egyptalands, á æviköldi hans, svo leiddi Drottinn leifar af niðjum Jósefs brott úr landi Jerúsalem, svo að hann gæti sýnt niðjum Jósefs miskunn og þær færust ekki, á sama hátt og hann var miskunnsamur föður Jósefs, svo að hann færist ekki.
- 8 Þess vegna skulu þeir, sem eftir eru af ætt Jósefs, rísa í þessu landi, og það skal vera erfðaland þeirra. Og þeir skulu reisa Drottni helga borg, líka Jerúsalem til forna. Og þeim skal ekki ruglað framar, þar til endalokin verða og jörðin líður undir lok.
- 9 Og það skal verða nýr himinn og ný jörð, lík þeim fyrri, nema hið aldna hefur liðið undir lok og allt hefur endurnýjast.

Ether 13

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come— after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

10 Og þá kemur hin Nýja Jerúsalem, og blessaðir eru þeir, sem í henni búa, því að klæði þeirra eru hvít fyrir blóð lambsins. Og það eru þeir, sem taldir verða meðal þeirra, sem eftir eru af niðjum Jósefs, sem voru af Ísraelsætt.

11 Og þá kemur einnig Jerúsalem hin forna. Og blessaðir eru íbúar hennar, því að þeir hafa verið laugaðir í blóði lambsins. Og það var þeim sem var tvístrað, en safnað saman úr öllum heimshornum og frá löndunum í norðri, og þeir eiga hlutdeild í uppfyllingu sáttmálans, sem Guð gjörði við föður þeirra, Abraham.

12 Og þegar þetta verður, rætist ritningin, sem segir: Þeir fyrstu verða síðastir og þeir síðustu verða fyrstir.

13 Og ég ætlaði að skrá fleira, en mér var bannað það. En miklir og undursamlegir voru spádómar Eters. En þeir mátu hann einskis og gjörðu hann burtrækan, og hann faldist í hellisskúta á daginn, en á nóttunni leit hann það, sem yfir þjóðina mundi koma.

14 Og meðan hann dvaldi í hellisskútanum, lauk hann heimildaskrá sinni, en að nóttu til leit hann tortúminguna, sem yfir þjóðina kæmi.

15 Og svo bar við, að sama ár og menn vísuðu honum burt, hófst mikil styrjöld meðal þeirra, því að margir voldugir menn risu gegn Kóriantumr og reyndu með leynilegum og ranglátum áformum sínum, sem um hefur verið rætt, að tortíma honum.

16 En Kóriantumr, sem hafði þjálfað sig í alls kyns hernaðarlist og kænskubrögðum heimsins, barðist gegn þeim, sem reyndu að tortíma honum.

17 En hann iðraðist ekki og ekki heldur hin fögru börn hans, synir og dætur, né heldur hin fögru börn Kóhørs, synir og dætur, né hin fögru börn Kóríhørs, synir og dætur. Enginn hinna fögru sona, né hinna fríðu dætra á öllu yfirborði jarðar iðraðist synda sinna.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

- 18 Þess vegna bar svo við, að á fyrsta ári Eters í hellisskútanum voru margir drepnir með sverðum þessara leynisamtaka, sem börðust gegn Kóríantumr til að sölsa undir sig ríkið.
- 19 Og svo bar við, að synir Kóríantumr börðust ákaft, og misstu mikið blóð.
- 20 Og á öðru ári barst orð Drottins til Eters, að hann skyldi fara og spá fyrir Kóríantumr og segja honum, að ef hann og allt hans heimilisfólk iðraðist, mundi Drottinn gefa honum ríkið og þyrma þjóðinni —
- 21 Að öðrum kosti yrði henni tortímt og öllu heimilisfólki hans, nema honum sjálfum. Og hann skyldi einvörðungu lifa til að sjá spádómana rætast, sem greindu frá því, að aðrir eignuðust þetta land sem erfðaland, og þeir mundu grefta Kóríantumr, og öllum yrði tortímt nema Kóríantumr.
- 22 En svo bar við, að Kóríantumr iðraðist ekki, né heldur heimilisfólk hans, né þjóðin. Og átökunum linnti ekki, en reynt var að drepa Eter, en hann flúði frá þeim og leyndist í hellisskútanum.
- 23 Og svo bar við, að upp reis Sared, og hann barðist einnig gegn Kóríantumr og sigraði hann og tók hann til fanga á þriðja ári.
- 24 En synir Kóríantumrs unnu sigur á Sared á fjórða árinu og komu föður sínum aftur til valda.
- 25 Og nú hófust styrjaldir í öllu landinu, sérhver maður barðist með liði sínu fyrir því, sem hann girntist.
- 26 Og ræningjar og alls kyns ranglæti þreifst í landinu.
- 27 Og svo bar við, að Kóríantumr var mjög reiður Sared, og hann réðst með heri sína gegn honum til orrustu. Og þeir mættust í mikilli heift, og þeir áttust við í Gílgaldal, og orrustan varð mjög hörð.
- 28 Og svo bar við, að Sared barðist við hann í þrjá daga. Og svo bar við, að Kóríantumr fór með sigur af hólmi og flæmdi hann til Heslonsléttunnar.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shared fought against him for the space of three days. And it came to pass that Coriantumr beat him, and did pursue him until he came to the plains of Heshlon.

29 Og svo bar við, að Sared barðist aftur við hann á sléttunum og sjá. Hann hafði betur, en Kóríantumr hörfaði aftur til Gílgaldals.

30 Og enn háði Kóríantumr orrustu við Sared í Gílgaldalnum, og þar sigraði hann Sared og drap hann.

31 En Sared særði Kóríantumr á læri, svo að hann gekk ekki til orrustu aftur í tvö ár, en allan þann tíma úthelltu allir í landinu blóði, og ekkert fékk stöðvað þá.

And it came to pass that Shared gave him battle again upon the plains; and behold, he did beat Coriantumr, and drove him back again to the valley of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh, that he did not go to battle again for the space of two years, in which time all the people upon the face of the land were shedding blood, and there was none to restrain them.

Eter 14

- 1 En nú lagðist þung bölvun yfir allt landið vegna misgjörða þjóðarinnar, svo að legði einhver maður verkfæri sitt eða sverð upp á hillu sína eða á einhvern þann stað, sem hann geymdi það á, sjá, að morgni gat hann hvergi fundið það, svo mikil var bölvunin yfir landinu.
- 2 Þess vegna hélt hver maður fast í það, sem hans var, og vildi hvorki fá lánað né lána. Og sérhver maður hélt með hægri hendi fast um sverð sitt til verndar eigum sínum, lífi sínu og lífi eiginkvenna sinna og barna.
- 3 Og að tveimur árum liðnum og eftir dauða Sareds, sjá, þá reis bróðir Sareds gegn Kóriantumr og barðist við hann, en Kóriantumr hafði betur og hrakti hann út í óbyggðir Akisar.
- 4 Og svo bar við, að bróðir Sareds háði orrustu við hann í óbyggðum Akisar, og varð orrustan mjög hörð, og mörg þúsund féllu fyrir sverði.
- 5 Og svo bar við, að Kóriantumr gjörði umsátur um óbyggðirnar, en bróðir Sareds hélt út úr óbyggðunum að nóttu til og drap hluta af hermönnum Kóriantumrs, þar sem þeir voru drukknir.
- 6 Og hann kom til Morónslands og settist í háseti Kóriantumrs.
- 7 Og svo bar við, að Kóriantumr dvaldi með her sinn í óbyggðunum í tvö ár, og á þeim tíma styrkti hann her sinn mikið.
- 8 En bróðir Sareds, sem nefndist Gíleað, styrkti einnig her sinn fyrir atbeina leynisamtaka.
- 9 Og svo bar við, æðsti prestur hans myrti hann, er hann sat í háseti sínu.
- 10 En svo bar við, að einn úr leynisamtökunum myrti hann í leynigöngum og náði sjálfur völdum, og var nafn hans Líb. Og Líb var maður mikill vexti, meiri að vexti en nokkur annar maður meðal þjóðarinnar.

Ether 14

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.

- 11 Og svo bar við, að á fyrsta ríkisári Líbs kom Kóríantumr til Morónslands og háði orrustu við Líb.
- 12 Og svo bar við, að hann barðist við Líb, og í þeirri orrustu hjó Líb til hans og særði hann á handlegg. Engu að síður braust her Kóríantumrs fram á móti Líb, svo að hann flúði til strandar.
- 13 Og svo bar við, að Kóríantumr veitti honum eftirför, og Líb barðist við hann á sjávarströndinni.
- 14 Og svo bar við, að Líb sigraði her Kóríantumrs, svo að þeir flúðu aftur út í óbyggðir Akisar.
- 15 Og svo bar við, að Líb fylgdi á eftir honum, þar til hann kom að Agosarsléttunum. Og á flótta sínum undan Líb tók Kóríantumr alla þá með sér, sem bjuggu í þeim landshlutum, er hann fór um.
- 16 Og þegar hann kom að Agosarsléttunum, háði hann orrustu við Líb og lét höggin dynja á honum, þar til hann lét lífið. En bróðir Líbs réðst samt gegn Kóríantumr í hans stað, og orrustan varð ákaflega hörð, og enn flúði Kóríantumr undan her bróður Líbs.
- 17 Nafn þessa bróður Líbs var Sís. Og svo bar við, að Sís veitti Kóríantumr eftirför, og hann vann margar borgir, drap bæði konur og börn, en brenndi borgirnar.
- 18 Og ótti við Sís greip um sig um allt landið. Já, hróp heyrðist um allt landið — Hver fær staðist her Sís? Sjá. Hann sópar jörðina á undan sér —
- 19 Og svo bar við, að um allt landið safnaði fólkið liði og stofnaði heri.
- 20 Og fólkið var tvískipt. Hluti þess flúði til hers Sís, en hluti til hers Kóríantumrs.
- 21 Og svo mikið og langvarandi hafði stríðið verið og svo lengi höfðu blóðsúthellingarnar og drápin varað, að allt landið var þakið líkum hinna látnu.

And it came to pass that in the first year of Lib, Coriantumr came up unto the land of Moron, and gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in which Lib did smite upon his arm that he was wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did press forward upon Lib, that he fled to the borders upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued him; and Lib gave battle unto him upon the seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of Coriantumr, that they fled again to the wilderness of Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had taken all the people with him as he fled before Lib in that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he gave battle unto Lib, and he smote upon him until he died; nevertheless, the brother of Lib did come against Coriantumr in the stead thereof, and the battle became exceedingly sore, in the which Coriantumr fled again before the army of the brother of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after Coriantumr, and he did overthrow many cities, and he did slay both women and children, and he did burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the land; yea, a cry went forth throughout the land— Who can stand before the army of Shiz? Behold, he sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock together in armies, throughout all the face of the land.

And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.

- 22 Og svo ákafur og hraður var bardaginn, að enginn var eftir til að grefta hina dauðu, heldur héldu þeir frá einni blóðsúthellingunni til annarrar, og lík karla, kvenna og barna voru skilin eftir á víð og dreif um landið og urðu möðkum holdsins að bráð.
- 23 Og nályktina lagði um landið, já, um gjörvallt landið og nótt sem dag var fólkið hrjáð af nályktinni.
- 24 Þrátt fyrir það hætti Sís ekki að elta Kóríantumr, því að hann hafði unnið þess eidd að hefna sín á Kóríantumr vegna blóðs bróður síns, sem drepinn hafði verið, og vegna orðs Drottins, sem barst Eter, að Kóríantumr skyldi ekki falla fyrir sverði.
- 25 Og þannig sjáum við, að Drottinn vitjaði þeirra í fyllingu heilagrar reiði sinnar, en ranglæti þeirra og víðurstyggð hafði rutt þeim veginn til ævarandi tortímingar.
- 26 Og svo bar við, að Sís veitti Kóríantumr eftirför í austurátt, já, niður til strandar, og þar barðist hann við Sís í þrjá daga.
- 27 Og svo hræðileg var tortímingin meðal herja Sís, að fólk tók að skelfast og flúði undan herjum Kóríantumrs. Og það flúði til lands Kóríhors og sópaði burtu íbúunum á undan sér, öllum þeim, sem ekki vildu ganga í lið með því.
- 28 Og það reisti tjöld sín í Kóríhordalnum, en Kóríantumr reisti tjöld sín í Súrrdalnum, en Súrrdalurinn var nálægt Kómnorhæðinni. Þess vegna safnaði Kóríantumr herjum sínum saman á Kómnorhæð, og með lúðrablæstri bauð hann herjum Sís til bardaga.
- 29 Og svo bar við, að þeir komu, en voru hraktir til baka. Og þeir komu í annað sinn, og enn voru þeir hraktir til baka. Og svo bar við, að þeir komu enn í þriðja sinn, og orrustan varð feiknahörð.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewed upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

30 Og svo bar við, að Sís hjó til Kóríantumrs og særði hann mörgum djúpum sárum, og Kóríantumr féll í yfirlið af blóðmissi, og var hann borinn burtu, líkt og hann væri dauður.

31 Fall karla, kvenna og barna í liði beggja var slíkt, að Sís skipaði mönnum sínum að fylgja ekki herjum Kóríantumrs eftir, og sneru þeir þess vegna til búða sinna.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

Eter 15

- 1 Og svo bar við, að þegar Kóríantumr var orðinn heill sára sinna, minntist hann orða þeirra, sem Eter hafði mælt til hans.
- 2 Hann sá, að nú þegar höfðu nær tvær milljónir af þjóð hans fallið fyrir sverði, og hann varð hryggur í hjarta. Já, tvær milljónir hraustra manna höfðu fallið og einnig eiginkonur þeirra og börn.
- 3 Og hann tók að iðrast þess illa, sem hann hafði gjört. Hann minntist þeirra orða, sem töluð höfðu verið fyrir munn allra spámannanna, og hann sá, að fram að þessu höfðu þau uppfyllst, sérhvert þeirra. Og sál hans fylltist trega og lét ei huggast.
- 4 Og svo bar við, að hann reit Síis bréf, þar sem hann bað hann um að þyrma fólkinu og kvaðst þá mundu gefa eftir ríkið til að bjarga lífi fólksins.
- 5 Og svo bar við, að þegar Síis hafði borist bréfið, reit hann bréf til Kóríantumrs, þar sem hann sagði mundu þyrma lífi fólksins, ef Kóríantumr vildi framselja sig, svo að hann gæti drepið hann með sínu eigin sverði.
- 6 Og svo bar við, að fólkið iðraðist ekki misgjörða sinna, heldur fylltust liðsmenn Kóríantumrs reiði gagnvart liðsmönnum Síis, og liðsmenn Síis fylltust reiði gagnvart Kóríantumr og hans liðsmönnum, og lögðu því liðsmenn Síis til orrustu gegn liði Kóríantumrs.
- 7 En þegar Kóríantumr sá, að hann stóð mjög höllum fæti, flúði hann undan liði Síis.
- 8 Og svo bar við, að hann kom að vötnum Riplíankum, sem þýðir stór eða meiri en allt annað. Og þegar þeir komu að þessum vötnum, reistu þeir tjöld sín, og Síis reisti einnig tjöld sín nærri þeim, og á degi komanda gengu þeir því til orrustu.
- 9 Og svo bar við, að þeir háðu feikiharða orrustu, og í henni særðist Kóríantumr enn á ný, og hann missti meðvitund vegna blóðmissis.

Ether 15

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

- 10 Og svo bar við, að herir Kóríantumrs þrengdu að herjum Sís og höfðu betur, svo að þeir hröktu þá undan sér. Og þeir flúðu til suðurs og reistu tjöld sín á þeim stað, sem nefndur var Ógat.
- 11 Og svo bar við, að her Kóríantumrs reisti tjöld sín við Ramahæðina, en það var einmitt hæðin, þar sem faðir minn Mormón fól Drottni hinar helgu heimildir.
- 12 Og svo bar við, að þeir söfnuðu saman öllum, sem enn voru á lífi í landinu, nema Eter.
- 13 Og svo bar við, að Eter leit allt atferli þjóðarinnar og hann sá, að þeir, sem fylgdu Kóríantumr, söfnuðust saman í liði Kóríantumrs, en þeir, sem fylgdu Sís, söfnuðust saman í liði Sís.
- 14 Í fjögur ár söfnuðu þeir þannig fólkinu saman, svo að þeir næðu öllum, sem í landinu voru, og fengju þannig allan þann styrk, sem þeim var mögulegt að fá.
- 15 Og svo bar við, að þegar öllum hafði verið safnað saman, ásamt eiginkonum og börnum, sérhverjum í þann her, sem hann kaus — en bæði karlar, konur og börn voru vopnuð stríðsvopnum, báru skildi, brynjur og hjálma og klæddust að hætti stríðsmanna — þá héldu þeir fram hvor gegn öðrum og börðust allan daginn, en hvorugum veitti betur.
- 16 Og svo bar við, að er kvöldi tók, var fólkið þreytt og gekk til búða sinna, og er það var komið til búða sinna, hóf það upp grát og harmakvein vegna mannfallsins, og svo mikil voru hrópin, gráturinn og harmakveinin, að það fyllti allt loftið.
- 17 Og svo bar við, að næsta dag hófst bardaginn að nýju, og mikill og hörmulegur var sá dagur. Þó gekk hvorugum betur, en þegar kvöldi tók, varð loftið enn á ný þrungid hrópum fólksins, gráti og kveini vegna mannfallsins.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and headplates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

18 Og svo bar við, að Kóríantumr reit enn á ný bréf til Sís og óskaði þess, að hann hæfi ekki bardaga aftur, heldur tæki við ríkinu og þyrmdi lífi fólksins.

19 En sjá. Andi Drottins var hættur að takast á við fólkið og Satan hafði fullt vald yfir hjörtum þess, því að það var ofurselt hörku hjartans og blindu hugans og hlaut að tortímast. Þess vegna gekk það enn á ný til orrustu.

20 Og svo bar við, að barist var allan þann dag, og er kvöldi tók, svaf fólkið á sverðum sínum.

21 Og daginn eftir var barist allt fram á kvöld.

22 Og þegar kvöld var komið, var fólkið örvita af reiði, já, eins og menn eru örvita af víni, og það svaf enn á ný á sverðum sínum.

23 Og næsta dag var enn barist, og að kvöldi höfðu allir fallið fyrir sverði, nema fimmtíu og tveir úr liði Kóríantumrs og sextíu og níu úr liði Sís.

24 Og svo bar við, að fólkið svaf á sverðum sínum þessa nótt, og næsta dag barðist það enn á ný, og það barðist af öllum kröftum með sverðum sínum og skjöldum allan þann dag.

25 Og að kvöldi voru þrjátíu og tveir eftir af liði Sís og tuttugu og sjö af liði Kóríantumrs.

26 Og svo bar við, að þeir átu og sváfu og bjuggu sig undir dauðann á degi komanda. Og þetta voru stórir og sterkir menn af mennskum mönnum að vera.

27 Og svo bar við, að þeir börðust í þrjár stundir, en féllu þá í ómegni vegna blóðmissis.

28 Og svo bar við, að þegar menn Kóríantumrs höfðu safnað nægilega kröftum til að geta gengið, ætluðu þeir að flýja og bjarga þannig lífi sínu. En sjá. Sís reis einnig á fætur ásamt mönnum sínum, og hann sór þess eið í reiði sinni, að hann skyldi drepa Kóríantumr eða falla fyrir sverði ella.

And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.

But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.

And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.

And on the morrow they fought even until the night came.

And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.

And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.

And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.

And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.

And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.

And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

- 29 Þess vegna fylgdi hann þeim eftir, og daginn eftir náði hann þeim, og þeir börðust enn með sverðum. Og svo bar við, að þegar þeir höfðu allir fallið fyrir sverði, nema Kóríantumr og Sís — sjá, Sís hafði fallið í yfirlíð vegna blóðmissis.
- 30 Og svo bar við, að þegar Kóríantumr hafði hallast fram á sverð sitt og hvílst um stund, hjó hann höfuðið af Sís.
- 31 Og svo bar við, að eftir að hann hafði höggvið höfuðið af Sís, þá braust Sís upp á hendur sínar, en féll og eftir nokkur andköf dó hann.
- 32 Og svo bar við, að Kóríantumr féll til jarðar sem lífvana.
- 33 Og Drottinn talaði til Eters og mælti við hann: Gakk fram. Og hann gekk fram og sá, að orð Drottins höfðu öll verið uppfyllt, og hann lauk frásögn sinni, (en ekki hef ég skráð hundraðasta hluta þess), og hann fól hana eins og Limíþjóðin fann hana.
- 34 En síðustu orðin, sem Eter skráði, eru þessi: Hvort Drottinn vill, að ég verði uppnuminn eða lúti vilja Drottins í holdinu, skiptir ekki máli, aðeins að ég verði hólpinn í ríki Guðs. Amen.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

Bók Morónís

Moróní 1

- 1 Þegar ég, Moróní, hafði lokið við að gjöra útdrátt úr sögu Jaredþjóðarinnar, gjörði ég ekki ráð fyrir að rita meira, en enn held ég lífi. Og ég gef mig ekki fram við Lamanítana, svo að þeir tortími mér ekki.
- 2 Því að sjá. Innbyrðis styrjaldir þeirra eru mjög hatramar, og vegna haturs síns taka þeir hvern þann Nefíta af lífi, sem ekki vill afneita Kristi.
- 3 En ég, Moróní, mun ekki afneita Kristi og reika þess vegna um, þar sem ég get verið óhultur um líf mitt.
- 4 Þess vegna rita ég nokkuð til viðbótar, gagnstætt því, sem ég hafði ætlað, því að ég hafði ekki hugsað mér að rita neitt fleira. En ég rita örlítið enn í þeirri von, að það gæti orðið bræðrum mínum, Lamanítum, einhvers virði síðar meir — í samræmi við vilja Drottins.

The Book of Moroni

Moroni 1

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

Moróni 2

- 1 Orð Krists, sem hann mælti við lærisveina sína, þá tólf sem hann hafði útvalið, þegar hann lagði hendur sínar yfir þá —
- 2 Og hann nefndi þá með nafni og sagði: Þér skuluð ákalla föðurinn í mínu nafni í máttugri bæn. Og að því loknu munuð þér hafa vald til að veita þeim, sem þér leggið hendur yfir, heilagan anda. Og í mínu nafni veitið þér hann, því að svo gjöra lærisveinar mínir.
- 3 En Kristur mælti þessi orð til þeirra, er hann birtist í fyrsta sinni. En fjöldinn heyrði þau ekki, en lærisveinarnir heyrðu þau. Og heilagur andi kom yfir alla þá, sem þeir lögðu hendur yfir.

Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.

Moróni 3

- 1 Háttur sá, er lærisveinarnir, sem nefndust öldungar kirkjunnar, höfðu á við vígslu presta og kennara —
- 2 Þegar þeir höfðu beðið til föðurins í nafni Krists, lögðu þeir hendur yfir þá og sögðu:
- 3 Í nafni Jesú Krists vígi ég þig til prests, (eða ef um kennara var að ræða vígi ég þig til kennara) til að boða iðrun og fyrirgefningu syndanna fyrir Jesú Krist og trúfestu á nafn hans allt til enda. Amen.
- 4 Og á þennan hátt vígðu þeir presta og kennara í samræmi við gjafir og köllun Guðs til mannanna. Og þeir vígðu þá með krafti heilags anda, sem í þeim bjó.

Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

Moróni 4

- 1 Aðferð öldunga þeirra og presta við að þjónusta hold og blóð Krists fyrir kirkjuna. Og þeir brutu það og blessuðu í samræmi við boðorð Krists. Þess vegna vitum við, að sú aðferð er sönn. Öldungurinn eða presturinn braut það og blessaði —
- 2 Og þeir krupu á kné með söfnuðinum og báðu til föðurins í nafni Krists og sögðu:
- 3 Ó Guð, eilífi faðir. Í nafni sonar þíns, Jesú Krists, biðjum vér þig að blessa og helga þetta brauð fyrir sálir allra, er þess neyta; að þau neyti þess til minningar um líkama sonar þíns og vitni fyrir þér, ó Guð, eilífi faðir, að þau séu fús til að taka á sig nafn sonar þíns, og hafa hann ávallt í huga og halda boðorð hans, sem hann hefur gefið þeim, svo að andi hans sé ætíð með þeim. Amen.

Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

Moróni 5

- 1 Aðferð við að blessa vínið — Sjá. Þeir tóku bikarinn og sögðu:
- 2 Ó Guð, eilífi faðir. Í nafni sonar þíns, Jesú Krists, biðjum vér þig að blessa og helga þetta vín fyrir sálir allra, er það drekka; að þau gjöri svo til minningar um blóð sonar þíns, sem úthellt var fyrir þau; að þau vitni fyrir þér, ó Guð, eilífi faðir, að þau hafi hann ávallt í huga, svo að andi hans sé með þeim. Amen.

Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

Moróni 6

- 1 En nú tala ég um skírn. Sjá. Skírðir voru öldungar, prestar og kennarar, en þeir voru ekki skírðir, nema þeir bæru samboðinn ávöxt, sem sýndi þá verðuga þess.
- 2 Ekki tóku þeir heldur á móti neinum til skírnar, nema þeir kæmu með sundurkramið hjarta og sáriðrandi anda og vitnuðu fyrir kirkjunni, að þeir hefðu vissulega iðrast allra synna sinna.
- 3 Og ekki var tekið á móti neinum til skírnar, nema þeir tækju á sig nafn Krists og væru ákveðnir að þjóna honum allt til enda.
- 4 Og eftir að tekið hafði verið á móti þeim til skírnar og kraftur heilags anda hafði haft áhrif á þá og hreinsað, töldust þeir meðal þeirra, sem tilheyrðu kirkju Krists. Og nöfn þeirra voru skráð, svo að eftir þeim væri munað, og þeir væru nærðir hinu góða orði Guðs til að halda þeim á réttri braut, og til þess að þeir yrðu árvökulir í bæn og treystu einvörðungu á verðleika Krists, sem upphóf og fullnaði trú þeirra.
- 5 Og kirkjan kom oft saman til að fasta og biðja og ræða hvert við annað um sálarheill sína.
- 6 Og það kom oft saman til að neyta brauðs og víns til minningar um Drottin Jesú.
- 7 Og það gætti þess stranglega, að engar misgjörðir væru sín á meðal, og væru einhverjir staðnir að óhæfuverki og þrjú vitni úr kirkjunni sakfelldu þá frammi fyrir öldungunum, og ef þeir iðrudust ekki og gjörðu ekki játningu, voru nöfn þeirra þurrkuð út, og þeir töldust ekki meðal fólks Krists.
- 8 En þeim var fyrirgefið jafn oft og þeir iðrudust og báðust einlæglega fyrirgefningar.
- 9 Og samkomum þeirra stjórnaði kirkjan, eins og andinn sagði fyrir um, og með krafti heilags anda. Því að þannig var það gjört, eins og kraftur heilags anda leiddi fólkið, hvort heldur til að prédika, hvetja eða biðja, ákalla eða syngja.

Moroni 6

And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.

And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.

And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.

And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.

And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.

But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.

And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.

Moróni 7

- 1 Og nú rita ég, Moróni, nokkur af orðum föður míns, Mormóns, sem hann mælti um trú, von og kærleika. Því að þannig talaði hann til fólksins, þegar hann kenndi því í samkunduhúsunum, sem það hafði reist til guðsdýrkunar.
- 2 Og nú tala ég, Mormón, til yðar, ástkæru bræður mínir. En það er fyrir náð Guðs föðurins og Drottins vors Jesú Krists, heilagan vilja hans, og vegna gjafar köllunar hans til mín, sem mér leyfist að tala til yðar á þessari stundu.
- 3 Því að ég vil tala til yðar, sem kirkjunni tilheyrið og eruð hinir friðsömu fylgjendur Krists og hafið hlotið nægilega von, en fyrir hana getið þér gengið inn til hvíldar Drottins, héðan í frá og þar til þér hvílist með honum á himni.
- 4 En bræður mínir, þetta er mat mitt á yður vegna friðsamlegrar göngu yðar meðal mannanna barna.
- 5 Því að ég minnst orðs Guðs, sem segir: Af verkum þeirra skuluð þér þekkja þá — séu verk þeirra góð, eru þeir einnig góðir.
- 6 Því að sjá. Guð hefur sagt, að illur maður geti ekki gjört það sem gott er, því að færi hann gjöf eða biðji til Guðs, gagnar það honum ekkert, ef hann gjörir það ekki með einlægum ásetningi.
- 7 Því að sjá. Það er ekki talið honum til réttlætis.
- 8 Því að sjá. Gefi illur maður gjöf, gjörir hann það með eftirsjá. Þess vegna reiknast það honum sem hefði hann sjálfur haldið gjöfinni. Hann telst því illur frammi fyrir Guði.
- 9 Og á sama hátt telst það illt, ef maður biður bænar án einlægs ásetnings hjartans. Já, og það gagnar honum ekkert, því að Guð tekur ekki á móti neinu slíku.
- 10 Þess vegna getur illur maður ekkert gott gjört, né heldur mun hann gefa góða gjöf.
- 11 Því að sjá. Römm uppspretta gefur ekki gott vatn, né heldur gefur góð uppspretta rammt vatn. Þess vegna getur sá maður, sem er þjónn djöfulsins, ekki fylgt Kristi. En fylgi hann Kristi, getur hann ekki verið þjónn djöfulsins.

Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

12 Þess vegna er allt gott frá Guði, en allt illt frá djöflinum. Því að djöfullinn er óvinur Guðs og stríðir stöðugt gegn honum og lokkar og hvetur til syndar og til þess að gjöra sífellt það, sem illt er.

13 En sjá. Það, sem frá Guði er, hvetur og lokkar til að gjöra sífellt það sem gott er. Þess vegna er allt, sem hvetur og lokkar til góðs og til að elska Guð og þjóna honum, innblásið af Guði.

14 Gætið þess því, ástkæru bræður mínir, að telja ekki, að hið illa sé frá Guði komið eða það, sem gott er og frá Guði, sé frá djöflinum komið.

15 Því að sjá, bræður mínir. Yður er það gefið að dæma, svo að þér getið þekkt gott frá illu. Og til þess að þér getið þekkt það örugglega, er leiðin til að dæma jafn skýr og munurinn á dagsbirtu og myrkri.

16 Því að sjá. Andi Krists er gefinn hverjum manni, svo að hann megi þekkja gott frá illu. Þess vegna sýni ég yður leiðina til að dæma. Því að allt, sem hvetur til góðra verka og leiðir til trúar á Krist, er sent fyrir kraft og gjöf Krists. Þannig getið þér vitað með fullkominni vissu, að það er frá Guði.

17 En allt, sem fær menn til að gjöra illt og trúa ekki á Krist og afneita honum og að þjóna Guði ekki, það getið þér vitað með fullkominni vissu, að er frá djöflinum komið. Því að á þann hátt vinnur djöfullinn, því að hann leiðir engan til góðra verka, nei alls engan. Né heldur gjöra englar hans það, né heldur þeir, sem lúta honum.

18 En bræður mínir. Þar sem þér þekkið það ljós, sem þér getið dæmt eftir, það ljós, sem er ljós Krists, gætið þess þá að dæma ekki ranglega. Því með sama dómi og þér dæmið, munuð þér og dæmdir verða.

19 Þess vegna bið ég yður, bræður, að leita af kostgæfni í ljósi Krists, svo að þér megið þekkja gott frá illu. Og ef þér tileinkið yður allt, sem gott er, og fordæmið það ekki, verðið þér vissulega börn Krists.

20 En nú, bræður mínir. Hvernig er yður mögulegt að höndla allt, sem gott er?

21 Nú kem ég að trúnni, sem ég sagðist mundu ræða um. Og ég ætla að sýna yður, hvernig þér fáíð höndlað allt, sem gott er.

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

- 22 Því að sjá. Guð, sem veit alla hluti og er eilífur og ævarandi, sjá, hann sendi engla til að þjóna mannanna börnum og kunnngjöra þeim um komu Krists, en í Kristi kemur allt hið góða.
- 23 Og eigin munnur kunnngjörði Guð einnig spámönnunum, að Kristur kæmi.
- 24 Og sjá. Áýmsan hátt opinberaði hann mannanna börnum hið góða, en allt, sem gott er, kemur frá Kristi. Án hans væru mennirnir fallnir, og ekkert gott gæti þeim hlotnast.
- 25 Með þjónustu engla og með hverju orði, sem gekk fram af Guðs munnur, hófu menn því að iðka trú á Krist. Og með trú höndluðu þeir þannig allt hið góða, og þannig var það fram að komu Krists.
- 26 Og eftir að hann kom, frelsuðust menn einnig fyrir trú á nafn hans, og fyrir trú verða þeir synir Guðs. Og sannlega sem Kristur lifir, svo mælti hann þessi orð til feðra vorra og sagði: Allt, sem þér biðjið föðurinn um í mínu nafni og gott er, sjá, það mun yður veitast, ef þér biðjið í trú og trúið, að yður muni hlotnast.
- 27 Hefur því kraftaverkum linnt, ástkærir bræður mínir, vegna þess að Kristur hefur stigið upp til himins og sest til hægri handar Guði, til að krefja föðurinn um rétt sinn til miskunnar fyrir mannanna börn?
- 28 Því að hann hefur uppfyllt lögmálið og krefst allra þeirra, sem á hann trúa. Og þeir, sem á hann trúa, halda sér við allt, sem gott er. Þess vegna talar hann máli mannanna barna, og hann dvelur eilíflega á himnum.
- 29 Og hefur kraftaverkum linnt, ástkæru bræður mínir, vegna þess að hann hefur gjört þetta? Sjá. Ég segi yður, nei, né heldur eru englar hættir að þjóna mannanna börnum.
- 30 Því að sjá. Þeir lúta honum og þjóna að hans boði og birtast þeim, sem eiga sterka trú og staðfastan huga á allt, sem guðlegt er.

For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

- 31 Og hin helga þjónusta þeirra er að kalla menn til iðrunar og vinna og uppfylla þau verk, sem felast í sáttmálum föðurins, sem hann hefur gjört við mannanna börn til að greiða veginn meðal þeirra með því að boða hinum útvöldu Drottins orð Krists, svo að þeir megi vitna um hann.
- 32 Og með því að gjöra svo greiðir Drottinn veginn, svo að aðrir menn megi trúa á Krist, og heilagur andi fái rúm í hjörtum þeirra í samræmi við kraft hans. Og þannig gjörir faðirinn þá sáttmála að veruleika, sem hann hefur gjört við mannanna börn.
- 33 Og Kristur hefur sagt: Ef þér trúið á mig, skuluð þér hafa kraft til að gjöra allt, sem mér er æskilegt.
- 34 Og hann hefur sagt: Iðrist, allir þér frá endimörkum jarðar, komið til mín, skirist í mínu nafni og trúið á mig, svo að þér megið frelsast.
- 35 Og nú, ástkæru bræður mínir. Sé það sannleikur, sem ég hef talað til yðar, en Guð mun sýna yður, með krafti og mikilli dýrð á efsta degi, að það er sannleikur — og sé það sannleikur, er þá degi kraftaverkanna lokið?
- 36 Eða eru englar hættir að birtast mannanna börnum? Eða hefur hann haldið krafti heilags anda frá þeim? Eða mun hann gjöra það, svo lengi sem tíminn varir, jörðin stendur eða einn maður finnst á jörðunni, sem frelsa má?
- 37 Sjá. Ég segi yður, nei, því að með trú gjörast kraftaverkin, og með trú birtast englar og þjóna mönnum. Og vei sé mannanna börnum, ef þessu linnir, því að svo verður aðeins vegna vantrúar, og allt er þá til einskis.
- 38 Því að samkvæmt orðum Krists frelsast enginn maður, nema hann trúi á nafn hans. En hafi þetta horfið, þá hefur trúin einnig horfið. Og hörmulegt yrði þá hlutskipti mannsins, því að þá væri eins ástatt fyrir honum og engin endurlausn hefði átt sér stað.
- 39 En sjá, ástkæru bræður mínir, ég vænti betra af yður, því að ég vænti þess, að þér trúið á Krist vegna þess hve bljúgir þér eruð. Því að ef þér trúið ekki á hann, eruð þér ekki hæfir til að teljast meðal þeirra, sem í kirkju hans eru.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

40 Og enn fremur, ástkæru bræður mínir, vil ég ræða við yður um von. Hvernig getið þér eignast trú án þess að eiga von?

41 Og í hverju skal von yðar fólgin? Sjá, ég segi yður, að þér skuluð eiga von fyrir friðþægingu Krists og kraft upprisu hans, að vera reistir til eilífs lífs, og það vegna trúar yðar á hann, í samræmi við fyrirheitið.

42 Eigi maðurinn því trú, hlýtur hann að eiga von, því að án trúar er enga von að hafa.

43 Og sjá, ég segi yður enn fremur, að hann getur ekki átt trú og von án þess að hann sé hógvær og af hjarta lítillátur.

44 Án þess er trú hans og von til einskis, því að enginn er Guði velþóknalegur, nema hinn hógværi og af hjarta lítilláti. Og ef maðurinn er hógvær og af hjarta lítillátur og játar með krafti heilags anda, að Jesús sé Kristur, hlýtur hann að eiga kærleika. Því að skorti hann kærleika, er hann ekkert. Þess vegna verður hann að eiga kærleika.

45 Og kærleikurinn er langlyndur og góðviljaður, og öfundar ekki. Hann hreykir sér ekki upp, leitar ekki síns eigin, reidist ekki auðveldlega, hugsar ekkert illt, fagnar ekki yfir misgjörðum, heldur fagnar í sannleikanum, þolir allt, trúir öllu, vonar allt, umber allt.

46 Skorti yður þess vegna kærleika, ástkæru bræður mínir, eruð þér ekki neitt, því að kærleikurinn fellur aldrei úr gildi. Haldið þess vegna fast við kærleikann, sem er öllu æðri, því að allt annað hlýtur að falla úr gildi —

47 En kærleikurinn er hin hreina ást Krists og varir að eilífu. Og hverjum þeim, sem reynist eiga hann á efsta degi, honum mun vel farnast.

48 Biðjið þess vegna til föðurins, ástkæru bræður mínir, af öllum hjartans mætti, að þér megið fyllast þessari elsku, sem hann hefur gefið öllum sönnnum fylgjendum sonar síns, Jesú Krists; að þér megið verða synir Guðs; að þegar hann birtist, þá verðum vér honum líkir, því að vér munum sjá hann eins og hann er; að vér megum eiga þessa von; að vér megum verða hreinir eins og hann er hreinn. Amen.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

Moróni 8

- 1 Bréf frá föður mínum Mormón, sem hann ritaði mér, Moróni, skömmu eftir köllun mína til hinnar helgu þjónustu, en hann skrifaði mér svohljóðandi og sagði:
- 2 Ástkær sonur minn, Moróni. Ég gleðst innilega yfir því, að Drottinn þinn, Jesús Kristur, hefur haft þig í huga og kallað þig til helgrar þjónustu sinnar og síns heilaga verks.
- 3 Ég minnst þín ætíð í bænum mínum og bið þess án afláts til Guðs föðursins í nafni hans heilaga barns, Jesú, að hann, í óþrjótandi gæsku sinni og náð, varðveiti þig í trúfesti á nafn hans allt til enda.
- 4 Og nú tala ég til þín, sonur minn, um það, sem hryggir mig ákaft. Því að það hryggir mig, að deilur skuli rísa meðal ykkar.
- 5 Því að sé það sannleikur, sem ég hef heyrt, þá hafa deilur risið meðal ykkar um skírn litlu barnanna ykkar.
- 6 Og nú vil ég, sonur minn, að þið vinnið ötullega að því að losa ykkur við þessa miklu villu, og í þeim tilgangi skrifa ég þetta bréf.
- 7 Því að strax og ég hafði fregnað þetta af ykkur, spurði ég Drottin um þetta atriði. Og orð Drottins kom til mín fyrir kraft heilags anda og sagði:
- 8 Hlýð á orð Krists, lausnara þíns, Drottins þíns og Guðs þíns. Sjá, ég kom ekki í heiminn til að kalla réttláta heldur syndara til iðrunar. Hinir heilu þurfa ekki lækni við, heldur þeir, sem sjúkir eru. Lítil börn eru þess vegna heil, því að þau geta ekki drýgt synd. Þess vegna er bölvun Adams frá þeim tekin í mér, svo að hún hafi ekkert vald yfir þeim, og lögmál umskurnar er afnumið í mér.
- 9 Og á þennan hátt opinberaði heilagur andi mér orð Guðs. Þess vegna veit ég, ástkær sonur minn, að það er alvarleg háðung frammi fyrir Guði, að þið látið skíra lítil börn.

Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.

- 10 Sjá, ég segi þér, að þetta skuluð þið kenna — iðrun og skírn þeim, sem ábyrg eru og geta drýgt synd. Já, kennið foreldrum, að þeir verði að iðrast og láta skírast og auðmýkja sig eins og lítil börn þeirra, og þeir munu allir frelsast ásamt litlum börnum sínum.
- 11 Og lítil börn þeirra þarfnast hvorki iðrunar né skírnar. Sjá, skírn er til iðrunar til uppfyllingar boðorðunum um fyrirgefningu syndanna.
- 12 En lítil börn eru lifandi í Kristi, allt frá grundvöllun heimsins. Væri ekki svo, væri Guð hlutdrægur Guð og einnig hverflyndur Guð og fer í manngreinarálit. Því að hversu mörg lítil börn hafa dáðið án skírnar!
- 13 Ef þess vegna lítil börn gátu ekki frelsast án skírnar, hlytu þau að hafa farið til óendanlegs vítis.
- 14 Sjá, ég segi yður, að sá, sem telur, að lítil börn þarfnist skírnar, er í beiskjugalli og í fjötrum misgjörða, því að hann á hvorki trú, von né kærleika. Og yrði hann því burtu tekinn, meðan hann hugsar svo, hlyti hann að fara niður til heljar.
- 15 Því að hræðilegt ranglæti er að telja, að Guð frelsi eitt barn vegna skírnar, en annað farist, vegna þess að það hefur ekki verið skírt.
- 16 Vei sé þeim, sem rangsnýr vegum Drottins á þennan hátt, því að þeir munu farast, ef þeir iðrast ekki. Sjá, ég tala djarflega og með valdi Guðs. Og ég óttast ekki það, sem maðurinn getur gjört, því að fullkomin elska rekur allan ótta á braut.
- 17 Og ég er fullur kærleika, sem er ævarandi elska. Þess vegna eru öll börn eins fyrir mér, þess vegna elska ég lítil börn með fullkominni ást, og þau eru öll jöfn og hluttakendur að sáluhjálp.
- 18 Því að ég veit, að Guð er ekki hlutdrægur Guð, né heldur hverflyndur, heldur er hann óumbreytanlegur frá allri eilífð til allrar eilífdar.
- 19 Lítil börn geta ekki iðrast. Þess vegna er það hörmulegt ranglæti, að neita þeim um sanna miskunn Guðs, því að þau eru öll lifandi í honum vegna miskunnar hans.

Behold I say unto you that this thing shall ye teach—repentance and baptism unto those who are accountable and capable of committing sin; yea, teach parents that they must repent and be baptized, and humble themselves as their little children, and they shall all be saved with their little children.

And their little children need no repentance, neither baptism. Behold, baptism is unto repentance to the fulfilling the commandments unto the remission of sins.

But little children are alive in Christ, even from the foundation of the world; if not so, God is a partial God, and also a changeable God, and a respecter to persons; for how many little children have died without baptism!

Wherefore, if little children could not be saved without baptism, these must have gone to an endless hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that little children need baptism is in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; for he hath neither faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut off while in the thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God saveth one child because of baptism, and the other must perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the Lord after this manner, for they shall perish except they repent. Behold, I speak with boldness, having authority from God; and I fear not what man can do; for perfect love casteth out all fear.

And I am filled with charity, which is everlasting love; wherefore, all children are alike unto me; wherefore, I love little children with a perfect love; and they are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a changeable being; but he is unchangeable from all eternity to all eternity.

Little children cannot repent; wherefore, it is awful wickedness to deny the pure mercies of God unto them, for they are all alive in him because of his mercy.

20 Og sá, sem segir, að lítil börn þarfnist skírnar, afneitar miskunn Krists, og metur friðþægingu hans og endurlausnarkraft einskis.

21 Vei sé slíkum, því að þeir eiga á hættu dauða, hel og óendanlega kvöl. Ég tala djarflega. Guð hefur boðið mér það. Hlýðið á og gefið því gaum, ella mun það standa gegn yður við dómstól Krists.

22 Því að sjáið, að öll lítil börn eru lifandi í Kristi og einnig allir þeir, sem án lögmálsins eru. Því að endurlausnarkrafturinn nær til allra þeirra, sem án lögmálsins eru. Þess vegna getur sá, sem ekki er fordæmdur, eða sá, sem ekki er undir fordæmingu, ekki iðrast. Og skírn gagnar slíkum ekkert —

23 En það er guðlast að afneita miskunn Krists og krafti hans heilaga anda og setja traust sitt á dauð verk.

24 Sjá, sonur minn. Þetta ætti ekki að vera svo, því að iðrun er aðeins fyrir þá, sem undir fordæmingu eru og undir bölvun rofins lögmáls.

25 Og frumgróði iðrunarinnar er skírnin, en skírnin verður fyrir trú til uppfyllingar boðorðunum. Og uppfylling boðorðanna leiðir til fyrirgefningar syndanna.

26 Og fyrirgefning syndanna leiðir til hógvæðar og lítillætis hjartans. Og vegna hógvæðar og lítillætis hjartans kemur vitjun heilags anda, en sá huggari fyllir oss von og fullkominni elsku, sem stenst með stöðugri bæn, þar til endalokin verða, þegar allir hinir heilögu skulu dvelja með Guði.

27 Sjá, sonur minn. Ég mun rita þér aftur, ef ég fer ekki bráðlega gegn Lamanítum. Sjá. Hroki þessarar þjóðar, eða Nefítapjóðarinnar, verður henni til tortímingar, ef hún iðrast ekki.

28 Bið fyrir þeim, sonur minn, að þeir iðrist. En sjá. Ég óttast, að andinn sé hættur að takast á við þá, og í þessum hluta landsins leitast þeir við að brjóta niður allan kraft og allt vald, sem frá Guði er. Og þeir afneita heilögum anda.

And he that saith that little children need baptism denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the atonement of him and the power of his redemption.

Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.

For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing—

But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

- 29 Og eftir að hafa afneitað svo stórkostlegri vitneskju, sonur minn, hljóta þeir að farast brátt, svo að spádómarnir uppfyllist, sem spámennirnir mæltu fram, sem og orð sjálfs frelsara okkar.
- 30 Far heill, sonur minn, þar til ég skrifa þér eða hitti þig aftur. Amen.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

Moróní 9

- 1 Ástkær sonur minn. Ég skrifa þér aftur, svo að þú megir vita, að ég er enn á lífi, en ég hef nokkuð sorglegt að segja.
- 2 Því að sjá. Ég hef átt í hörðum bardaga við Lamaníta, sem lauk með ósigri okkar. Og Archeantus féll fyrir sverði og einnig Lúram og Emron. Já, við höfum misst fjölda úrvalsmanna okkar.
- 3 Og sjá nú, sonur minn. Ég óttast, að Lamanítum takist að tortíma þessari þjóð, því að hún iðrast ekki, og Satan eignir þá stöðugt til reiði hvern gegn öðrum.
- 4 Sjá, ég starfa stöðugt með þeim. Og þegar ég tala orð Guðs með festu, nötra þeir og reiðast mér, en þegar ég beiti engri festu, herða þeir hjörtu sín gegn því. Þess vegna óttast ég, að andi Drottins sé hættur að takast á við þá.
- 5 Því að svo mikil er reiði þeirra, að mér virðist sem þeir óttist ekki dauðann. Og þeir hafa glatað elsku sinni hver til annars, og þá þyrstir í sífellu í blóð og hefnd.
- 6 Og nú, ástkær sonur minn, skulum við erfiða af kostgæfni þrátt fyrir hörku þeirra. Því að ef við hættum starfi okkar, verðum við fordæmdir. Því að við höfum verk að vinna, meðan við dveljum í þessu leirmusteri, svo að við fáum sigrað óvin alls réttlætis og hvílt sálir okkar í Guðs ríki.
- 7 Og nú skrifa ég nokkuð um þjáningar þessa fólks. Því samkvæmt þeirri vitneskju, sem ég hef fengið hjá Amoron, þá hafa Lamanítar marga fanga, sem þeir tóku úr turni Serrisa, en það voru karlar, konur og börn.
- 8 Og eiginmenn og feður þessara kvenna og barna hafa þeir drepð, og þeir næra konurnar á holdi eiginmanna sinna og börnin á holdi fedra sinna, og aðeins örlítið vatn gefa þeir þeim.

Moroni 9

- My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.
- For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.
- And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.
- Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.
- For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.
- And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.
- And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.
- And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

- 9 Og þrátt fyrir þessa miklu viðurstyggð Lamaníta tekur hún ekki fram viðurstyggð fólks okkar í Moriantum. Því að sjá. Margar dætur Lamaníta hafa þeir tekið til fanga. Og eftir að hafa rænt þær því, sem þeim er kærast og dýrmætast alls, hreinleika þeirra og dyggð —
- 10 Og eftir að hafa gjört það, myrtu þeir þær á grimmilegasta hátt, píndu þær til dauða. Og eftir að hafa gjört það, rifu þeir í sig hold þeirra eins og villidýr, vegna hjartahörku sinnar. En með þessu þykjast þeir sýna hreysti sína.
- 11 Og ástkær sonur minn. Hvernig getur fólk eins og þetta, sem er án siðmenningar —
- 12 (Og aðeins fá ár eru líðin, síðan þetta var siðmenntað og viðfelldið fólk.)
- 13 En ó, sonur minn. Hvernig getur fólk eins og þetta, sem finnur gleði í slíkri viðurstyggð —
- 14 Hvernig getum við búist við, að Guð haldi refsihendi sinni frá okkur?
- 15 Sjá, hjarta mitt hrópar: Vei sé þessum lýð. Lát dóm þinn falla, ó Guð, og hyl syndir þeirra, ranglæti og viðurstyggð fyrir augliti þínu!
- 16 Og enn fremur, sonur minn. Margar ekkjur og dætur þeirra eru enn í Serrisa. Og sjá. Þann hluta vistanna, sem Lamanítar tóku ekki burtu, hefur herlið Senefís tekið burt og látið þeim eftir að reika um allt í leit að fæði, en margar gamlar konur líða út af á leið sinni og deyja.
- 17 En sá her, sem með mér er, er veikur. Og herir Lamaníta eru á milli Serrisa og mín. Og allir þeir, sem flúið hafa yfir til herliðs Arons, hafa orðið fórnarlömb hræðilegrar grimmdar þeirra.
- 18 Ó, þessi siðspilling þjóðar minnar. Hún er taumlaus og miskunnarlaus. Sjá, ég er aðeins maður og hef aðeins mannlegan styrk, og ég fæ ekki lengur skipunum mínum framgengt.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.

19 Og þeir eru orðnir forhertir í spillingu sinni. Og allir eru jafn ómannúðlegir, hlífa engum, hvorki öldnum né ungum. Og þeir hafa unun af öllu öðru en því, sem gott er. Og þjáningar kvenna okkar og barna um allt landið yfirganga allt. Já, tungan má ei mæla, né heldur er unnt að færa það í letur.

20 Og nú, sonur minn, dvel ég ei lengur við þetta hræðilega ástand. Sjá, þú þekkir ranglæti þessa lýðs. Þú veist, að þeir eru án siðabóða og samkenndar, og ranglæti þeirra yfirgengur ranglæti Lamaníta.

21 Sjá, sonur minn. Ég get ekki mælt með þeim við Guð, svo að hann ljósti mig ekki.

22 En sjá, sonur minn. Ég mæli með þér við Guð, og ég set traust mitt á Krist, að þú megir frelsast. Og ég bið til Guðs, að hann hlífi lífi þínu, svo að þú megir annaðhvort verða vitni að því, að þjóð þín snúi aftur til hans, eða að algjörri tortímingu hennar, því að ég veit, að hún hlýtur að farast, ef hún iðrast ekki og snýr aftur til hans.

23 Og farist hún, verður það eins og með Jaredíta, vegna þrjósku sinnar, blóðþorsta og hefnigirni.

24 Og farist hún, vitum við, að margir bræðra okkar hafa horfið yfir til Lamaníta og að margir fleiri munu hverfa yfir til þeirra. Því bið ég þig að skrifa eitthvað, verði þér hlíft, en ég farist án þess að hitta þig. En ég treysti því, að ég hitti þig brátt, því að ég hef helgar heimildir, sem ég vil afhenda þér.

25 Sonur minn, vertu trúr í Kristi. Og megi það, sem ég hef ritað, ekki verða til að hryggja þig eða þruga þig til dauða, heldur megi Kristur lyfta þér upp, og megi þjáningar hans og dauði og það, að hann sýndi sig feðrum okkar í líkamanum, og miskunn hans og langlyndi og vonin um dýrð hans og eilíft líf hvíla í huga þínum að eilífu.

26 Og megi náð Guðs föðurins, sem ríkir hátt á himnum uppi, og Drottinn vor Jesús Kristur, sem situr við hægri hönd veldis hans, þar til allt verður honum undirgefið, vera og haldast með þér að eilífu. Amen.

And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.

And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.

My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.

Moróní 10

- 1 Ég, Moróní, rita nú það, sem mér virðist gott, og ég beini orðum mínum til bræðra minna, Lamaníta. Ég vil, að þeir viti, að rúmlega fjögur hundruð og tuttugu ár eru liðin, síðan tákn var gefið um komu Krists.
- 2 Og þegar ég hef mælt nokkur hvatningarorð til yðar, innsigla ég þessar heimildir.
- 3 Sjá. Ég hvet yður, þegar þér lesið þetta — sé það viska Guðs, að þér lesið það — að þér hafið það hugfast, hve miskunnssamur Drottinn hefur verið mannanna börnum frá sköpun Adams og allt fram til þess tíma, er þér meðtakið þetta, og ígrundið það í hjörtum yðar.
- 4 Og þegar þér meðtakið þetta, þá hvet ég yður að spyrja Guð, hinn eilífa föður, í nafni Krists, hvort þetta er ekki sannleikur. Og ef þér spyrjið í hjartans einlægni, með einbeittum huga og í trú á Krist, mun hann opinbera yður sannleiksgildi þess fyrir kraft heilags anda.
- 5 Og fyrir kraft heilags anda getið þér fengið að vita sannleiksgildi allra hluta.
- 6 Og allt, sem er gott, er rétt og sannleikanum samkvæmt. Þess vegna afneitar ekkert gott Kristi, heldur viðurkennir, að hann er.
- 7 Og fyrir kraft heilags anda megið þér vita, að hann er. Þess vegna hvet ég yður til að afneita ekki krafti Guðs, því að máttarverk hans eru í samræmi við trú mannanna barna, hin sömu í dag og á morgun og að eilífu.
- 8 Og enn fremur hvet ég yður, bræður mínir, til að hafna ekki gjöfum Guðs, því að þær eru margar, og þær eru frá hinum sama Guði komnar. Gjafir þessar eru gefnar á margan hátt, en það er hinn sami Guð, sem er að verki í þeim öllum, og þær eru gefnar fyrir opinberun anda Guðs til mannanna þeim til heilla.
- 9 Því að sjá. Einum er gefið fyrir anda Guðs að kenna vísdomsorð —
- 10 Og öðrum að kenna orð þekkingar fyrir hinn sama anda —

Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;

11 Og öðrum mjög sterk trú, og öðrum gjöf lækninga fyrir sama anda —
12 Og enn öðrum að gjöra máttug kraftaverk —
13 Og enn öðrum er gefið að spá um alla hluti —
14 Og enn öðrum að sjá engla og þjónustuanda —
15 Og enn öðrum að tala margvíslegar tungur —
16 Og enn öðrum túlkun tungumála og margvíslegra tungna.
17 En allar þessar gjafir öðlast menn fyrir anda Krists, og hver og einn hlýtur þær að hans vilja.
18 Og ég hvet yður, mínir elskuðu bræður, að hafa það hugfast, að sérhver góð gjöf kemur frá Kristi.
19 Og ég brýni fyrir yður, ástkæru bræður mínir, að hafa það hugfast, að hann er hinn sami í gær, í dag og að eilífu, og að svo lengi sem heimurinn stendur verða allar þær gjafir, sem ég hef minnst á og eru andlegs eðlis, aldrei burtu teknar, nema fyrir vantrú mannanna barna.
20 Þess vegna hlýtur að vera trú, og þar sem trú er, þar hlýtur einnig að vera von, og þar sem vonin vakir, þar hlýtur einnig að vera kærleiki.
21 Og eigið þér ekki kærleik, getið þér á engan hátt orðið hólpnir í Guðs ríki, né heldur getið þér orðið hólpnir í Guðs ríki, vanti yður trú, og eigi heldur, skorti yður von.
22 Og ef þér eigið enga von, hljótið þér að vera fullir örvæntingar, en örvæntingin stafar af misgjörðum.
23 Og Kristur sagði vissulega við feður vora: Ef þér trúið, getið þér gjört allt, sem mér er æskilegt.
24 Og nú beini ég máli mínu til allra hluta jarðarinnar — komi sá dagur, að kraftur Guðs og gjafir verði að engu gjört, þá gjörist það vegna vantrúar.
25 Og vei sé mannanna börnum, ef svo verður, því að enginn mun gjöra góðverk meðal yðar, ekki einn. En verði einn á meðal yðar, sem gott gjörir, þá gjörir hann það fyrir kraft og gjafir Guðs.

And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;

And again, to another, that he may work mighty miracles;

And again, to another, that he may prophesy concerning all things;

And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;

And again, to another, all kinds of tongues;

And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.

And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, to-day, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.

Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.

And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.

And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.

And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.

And now I speak unto all the ends of the earth— that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.

And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

- 26 Og vei þeim, sem gjöra þetta að engu og deyja, því að þeir deyja í syndum sínum og geta ekki frelsast í Guðs ríki. Og ég segi þetta í samræmi við orð Krists, og orð mín eru sönn.
- 27 Og ég hvet yður að hafa þetta hugfast, því að sá dagur mun brátt koma, að þér fáðið vissu um, að orð mín eru sönn, því að þér munuð sjá mig við dómgrindur Guðs, og Drottinn Guð mun segja við yður: Boðaði ég yður ekki orð mín, sem þessi maður hefur fært í letur, sem hróp hinna dauðu, já, eins og maður, sem hrópar úr duftinu?
- 28 Ég boða þetta til uppfyllingar spádómunum. Og sjá. Það skal fram ganga af munnni hins ævarandi Guðs, og orð hans mun berast frá kynslóð til kynslóðar.
- 29 Og Guð mun sýna yður, að það, sem ég hef ritað, er sannleikur.
- 30 Og enn vil ég hvetja yður að koma til Krists og höndla hverja góða gjöf og snerta ekki hina illu gjöf, né það, sem óhreint er.
- 31 Og vakna og rís úr duftinu, ó Jerúsalem. Já, klæð þig skartklæðum þínum, ó Síonardóttir. Styrktu stikur þínar og færðu út kvíar þínar eilíflega, svo að þú verðir ei frammar smáð og sáttmálarnir, sem hinn eilífi faðir hefur við þig gjört, ó Ísraelsætt, nái að uppfyllast.
- 32 Já, komið til Krists, fullkomnist í honum og hafnið öllu óguðlegu. Og ef þér hafnið öllu óguðlegu og elskið Guð af öllum mætti yðar, huga og styrk, þá bregst yður eigi náð hans, en fyrir náð hans náði þér fullkonnun í Kristi. Og ef þér, fyrir náð Guðs, eruð fullkomin í Kristi, getið þér alls eigi afneitað krafti Guðs.
- 33 Og enn fremur. Ef þér fyrir náð Guðs eruð fullkomin í Kristi og afneitið ekki krafti hans, eruð þér helguð í Kristi fyrir náð Guðs með úthellingu blóðs Krists, sem er í sáttmála föðurins til fyrirgefningar synda yðar, svo að þér verðið heilög og flekklaus.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in nowise deny the power of God.

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

34 Og nú segi ég við yður öll, lifið heil. Ég geng brátt til hvíldar í paradís Guðs, uns andi minn og líkami sameinast á ný og ég svíf um loftið í sigurgleði til móts við yður frammi fyrir hinum ljúfu dómgrindum hins mikla Jehóva, hins eilífa dómara bæði lifenda og látinna. Amen.

Endir

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.

The End